le CARRÉ

ALTIN KİTAPLAR

BAHÇIVAN

Telegram: @cinciva

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

Telegram: @cinciva

KİTABIN ORİJİNAL ADI THE CONSTANT GARDENER
YAYIN HAKLARI © 2001 JOHN LE CARRÉ
AKCALI Telif Hakları Ajansı
© ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.Ş.'ye aittir.

BASKI 1. BASIM / 2001
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL

ISBN 975 - 21 - 0211 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12
520 62 46 - 513 65 18
Faks: (0212) 526 80 11
www. altinkitaplar. com
info @altinkitaplar. com.tr

Telegram: @cinciva

JOHN LE CARRÉ

BAHÇIVAN

TÜRKÇESİ

ZELİHA İYİDOĞAN BABAYİĞİT

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva

Dünyaya metelik vermeden yaşayan ve ölen
Yvette Pierpaoli'nin anısına

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva

‘İnsan elde ettikleriyle yetinmemelidir,
Yoksa mutluluğun olduğu yer cennet sayılır mı ki?’

Andrea del Sarto

Robert Browning

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva

BİRİNCİ BÖLÜM

Haber, Nairobi'deki İngiliz Yüksek Komiserliği'ni pazartesi sabahı saat dokuz buçukta vurdu. Sandy Woodrow bir kurşun yemiş gibiydi, çenesi kaskatı, göğsü ileri doğru çıkık, kurşun doğruca İngiliz kalbine saplanmıştı sanki. Ayakta dikiliyordu. Olaydan sonra bu kadarını hatırlayacaktı. Ayaktaydı ve dahili telefon çalıyordu. Bir şeye uzanıyordu ki, telefonun çaldığını duydu, masanın üzerindeki ahizeyi kaldırıp, "*Woodrow,*" demek üzere eğildi. Ya da belki de, "*Ben Woodrow,*" diyecekti. Adını kesinlikle biraz yüksek sesle söylemişti, bunu çok iyi hatırlıyordu; sesi bir başkasının sesi gibi ve biraz aksi çıkmıştı. "*Ben Woodrow.*" Kusursuz denecek kadar nezih bir ismi vardı, ama bunu Sandy takma adının yumuşaklığına sığınmadan ve nefret ediyormuş gibi öfkeyle söylemişti, çünkü Yüksek Komiser'in olağan ibadet toplantısının yarım saat sonra başlaması planlanmıştı. Woodrow'un, Başataşe olarak, her biri Yüksek Komiser'in kalbinin ve aklının tek sahibi olmayı isteyen bir sürü kaprisli adam için arabulucuyu oynaması gerekiyordu.

Kısacası, saçma sapan pazartesi günlerinden biriydi. Ocak ayının son günleri ve Nairobi'nin en sıcak dönemiydi. Toz, su kıtlığı, kahverengi çimen, acıyan gözler ve şehir kaldırımlarını eriten sıcaklık zamanıydı; herkes gibi ağaçlar da uzun yağmurları bekliyordu.

Tam olarak neden ayakta durduğu hiçbir zaman çözemediği bir soruydu. Masasının başına oturmuş parmaklarıyla klavyesine dokunuyor, heyecanla Londra'dan gelen rehberlik malzemelerini ve civardaki Afrika misyonlarından gelen şeyleri tarıyor olabilirdi. Bunları yapmak yerine, masasının önünde ayakta durmuş adını koyamadığı çok önemli bir eylemi yerine getiriyordu... belki de,

Telegram: @cinciva

geçen yaz izindeyken çekilmiş olan karısının ve iki küçük oğlunun fotoğrafını düzeltiyordu. Yüksek Komiserlik bir yamaçta kurulmuştu, bu yüzden sürekli eğim fotoğrafların konumunu bir hafta sonunda bozmaya yetiyordu.

Veya belki de diplomatların bile bağışıklı olmadığı bir tür Kenya sineğine ilaç sıkıyordu. Birkaç ay önce "Nairobi gözü" salgını olmuştu, ciltte kazayla ovuşturulduğunda kabarcıklara neden olan, hatta körlüğe bile yol açan sineklerdi bunlar. Spreyi sıkıyordu, telefonun çaldığını duydu, spreyi masasının üstüne koydu ve ahizeyi kaldırdı; bu da mümkündü, çünkü daha sonraki anımsamasında bir yerde, masasının üstünde duran kırmızı teneke kutulu böcek ilacına ait bir görüntü de vardı. Böylece, "Ben Woodrow," deyip ahizeyi kulağına yapıştırdı.

"Hey, Sandy, ben Mike Mildren. Günaydın. Yalnız mısın?"

Parlak ciltli, aşırı kilolu, yirmi dört yaşındaki Mildren, Yüksek Komiser'in Essex aksanlı özel sekreteriydi. İlk yurtdışı göreviyle İngiltere'den yeni ayrılmıştı ve tahmin edilebileceği gibi kıdemli kadro tarafından Mildred olarak tanınıyordu.

Evet, diye düşündü Woodrow, yalnızdı. Neden?

"Korkarım bir şey oldu, Sandy. Bir dakikalığına oraya gelebilir miyim?"

"Toplantıdan sonrayı bekleyemez mi?"

"Şey, sanmıyorum... hayır, bekleyemez," diye cevap verdi Mildren, konuştukça güven kazanıyordu. "Konu Tessa Quayle, Sandy."

Şimdi farklı bir Woodrow vardı, dövüşmeye hazır, sinirleri gerilmiş. Tessa. "Ne olmuş ona?" dedi. Bilinçli olarak kayıtsızmış gibi davranırken zihni hızla çalışıyordu. Ah, Tessa. Ah Tanrım, Ne yaptın?

"Nairobi polisi öldürüldüğünü söylüyor," dedi Mildren, böyle bir şeyi her gün söylüyormuş gibi.

"Saçmalık," diye parladı Woodrow kendine düşünmek için zaman tanımadan. "Gülünç olma. Nerede? Ne zaman?"

"Turkana Gölü'nde. Doğu kıyısında. Bu hafta sonu. Ayrıntılar konusunda diplomatik davranıyorlar. Arabasında bulunmuş. Onlara göre talihsiz bir kaza," diye ekledi özür dilercesine. "Bana kalırsa duygularımızı incitmemeye çalışıyorlar."

"*Kimin* arabasında?" diye sordu Woodrow çılgın gibi; artık savaşıyor, bütün bu delice olayı reddediyordu. Kim, nerede, nasıl ve diğer bütün düşünceleriyle duyguları derinlere bastırılmış, ona ait tüm gizli anılarının yerini, altı ay

Telegram: @cinciva

önce askeri ataşenin eşliğinde çıktıkları saha gezisinden hatırladığı Turkana'nın ay yüzeyini andıran çıplak bölgesine ait hatıraları almıştı. "Olduğun yerde kal, yukarı geliyorum. Ve başka kimseyle konuşma, duydun mu?"

Woodrow sırayla hareket edip ahizeyi yerine bıraktı, masasının etrafında dolaşıp sandalyesinin arkasındaki ceketini aldı, önce bir kolunu, sonra diğerini giydi. Normalde üst kata çıkmak için ceket giymezdi. Ceket giymek, şişko Mildren'la laflamak için özel ofisine gitmek bir yana, pazartesi toplantıları için bile zorunlu değildi. Ama Woodrow'un içindeki profesyonel, uzun bir yolculuğa çıkmak üzere olduğunu söylüyordu ona. Yine de üst kata çıkarken büyük bir azimle, ne zaman ufukta bir kriz belirse kullandığı temel ilkelerine dönebilmeyi ve kendini de tıpkı Mildren'ı olduğu gibi bütün bunların saçmalık olduğuna inandırmayı başardı. Bu düşüncesini desteklemek için, on yıl önce Afrika ormanlarında doğranan genç bir İngiliz kadına ait sansasyonel olayı hatırlamıştı. Kuşkusuz iğrenç bir şakaydı bu. Birisinin dengesiz zihninde yaratılan bir şaka. Çöle katlanmaya çalışan ve *bangi*'yle kafayı yarı üşütmüş olan Afrikalı bir polis memuru altı aydır alamadığı düşük maaşı yükseltmeye çalışıyordu.

Merdivenlerini tırmandığı yeni tamamlanmış bina sade ve iyi tasarlanmıştı. Woodrow stilinden hoşnuttu, bunun nedeni belki de kendi tarzıyla görünüşte uyuşmasıydı. Derli toplu binalar topluluğu, kantini, dükkânı, yakıt pompası ve temiz, sessiz koridorlarıyla kendi kendine yeterli, sağlam bir izlenim veriyordu. Göründüğü kadarıyla Woodrow da aynı değerli niteliklere sahipti. Kırkındaydı ve Gloria'yla mutlu bir evliliği vardı; öyle değilse bile bunu bir tek kendisinin bildiğini düşünüyordu. Adalet Birimi'nin başkanıydı ve eğer kartlarını doğru oynarsa bir sonraki görev yerinde kendi mütevazı elçiliğini kurar, oradan da daha az mütevazı elçiliklerle şövalyeliğe ilerlerdi. Bu, kendisi için hiçbir önem taşımayan bir olasılıktı, ama kuşkusuz Gloria için iyi olurdu. İçinde her zaman askerlikten bir parça vardı, ama zaten bir asker oğluydu o. Kraliçenin emrinde geçirdiği on yedi yıllık dışişleri hizmetinde yarım düzine İngiliz Elçiliği'nde bayrak dalgalandırmıştı. Buna rağmen tehlikeli, çürüyen, talan edilen, iflas etmiş, bir zamanlar İngilizlerin olan Kenya onu çoğundan daha fazla heyecanlandırmıştı, ama bu heyecanın ne kadarının Tessa'ya bağlı olduğunu kendine sormaya cesaret edemiyordu.

Kapıyı arkasından kapatıp kilidi taktıktan sonra, "Pekâlâ," dedi Mildren'a saldırgan bir tavırla.

Telegram: @cinciva

Mildren somurtuyordu. Masasına oturmuş, yulaf ezmesini yemeyi reddeden yaramaz, şişko bir çocuğa benziyordu.

"Oasis'de kalıyordu," dedi.

"*Hangi* Oasis? Daha açık konuşabilir misin?"

Ama Mildren'ın sinirleri, yaşı ve rütbesi ne olursa olsun, Woodrow'un sandığı kadar kolay bozulmuyordu. Stenoyla not almıştı, konuşurken defterine bakıyordu. Onlara bugünlerde bunları öğretiyor olmalılar, diye düşündü Woodrow horgörüyle. Mildren gibi bir zıpçıktı stenoyu başka nasıl öğrenebilirdi ki?

"Turkana Gölü'nün doğu kıyısında bir pansiyon var, güney ucunda," dedi Mildren gözlerini not defterinden ayırmadan. "Adı Oasis. Tessa geceyi orada geçirip ertesi sabah pansiyonun sahibinin cipiyle yola çıkmış. İki yüz mil kuzeydeki uygarlığın doğum yerini görmek istediğini söylemiş. Leakey kazı alanı." Sonra düzeltti. "Richard Leakey'in kazı alanı. Sibiloi Milli Parkı'nda bulunuyor."

"Yalnız mı?"

"Wolfgang yanına bir şoför vermiş. Onun cesedi de cipte Tessa'nınkiyle birlikte bulundu."

"Wolfgang kim?"

"Pansiyonun sahibi. Soyadı sonradan gelecek. Herkes onu Wolfgang diye tanıyor. Belli ki Alman. Garip biri. Polise göre şoför vahşice öldürülmüş."

"Nasıl?"

"Kafası kesilmiş. Kayıp."

"Kim kayıp? Onun da Tessa'yla birlikte arabada olduğunu söyledin."

"Başı kayıp."

Bunu kendim de anlayabilirdim, öyle değil mi? "Tessa nasıl ölmüş?"

"Kazaymış. Söyledikleri tek şey bu."

"Soyulmuş mu?"

"Polise göre hayır."

Hırsızlığın olmaması, şoförün de öldürülmüş olması Woodrow'un hayal gücünü hızlandırmıştı. "Bana bildiğin her şeyi tam olarak anlat," diye emretti.

Mildren stenosuna bakarken koca yanaklarını avuç içlerine dayadı. "Dokuz-yirmi-dokuz, Nairobi polis karakolundan Yüksek Komiser'i arayan bir telsiz mesajı geldi," dedi. "Onun şehirde bakanları ziyaret ettiğini, en geç saat onda geleceğini söyledim. İşinin ehli olduğu belli olan bir memurdu, adı var. Raporların Lodwar'dan geldiğini söyledi..."

Telegram: @cinciva

"Lodwar mı? Orası Turkana'dan millerce uzakta!"

"En yakın polis karakolu orası," diye cevap verdi Mildren. "Oasis Pansiyonu'na ait olan cip gölün doğu kıyısında, Allia Körfezi'ne yakın bir yerde, Leakey yolu üzerinde bulunmuş. Cesetler en azından otuz altı saattir oradaymış. Ölüm nedeni açıklanmayan beyaz bir kadın, şoför olduğu söylenen başsız bir Afrikalı, adı Noah ve dört çocuğu var. Yedi numara Mephisto safari çizmesi. Kalça uzunluğunda, düğmeli cepleri olan mavi bir ceket, XL ölçüsünde, kan lekeli, arabanın döşemesinde bulunmuş. Yirmili yaşların ortasıyla sonu arasında olduğu sanılan kadın koyu renk saçlı, sol elinin üçüncü parmağında altın bir yüzük var. Arabanın döşemesinde altın bir kolye bulunmuş."

Taktığın o kolye, Woodrow dans ederlerken alaycı bir meydan okumayla bunları söylemişti.

Büyükannem düğününde anneme vermiş, diye cevap vermişti. *Her şeyle takarım, görünmeyecek olsa bile.*

Yatakta bile mi?

Duruma bağlı.

"Onları kim bulmuş?" diye sordu Woodrow.

"Wolfgang. Polisi arayıp, Nairobi'deki ofisine bilgi vermiş. Yine bu da telsizle. Oasis'de telefon yok."

"Eğer şoförün başı yoksa o olduğunu nereden biliyorlar?"

"Bir kolu sakatmış. Bu yüzden sürücülük yapıyormuş. Wolfgang, Tessa'nın cumartesi sabahı Noah'la birlikte, Arnold Bluhm'un eşliğinde arabayla uzaklaştığını görmüş. Onları son kez hayatta görüşüymüş bu."

Mildren notlarına bakmaya devam ediyor ya da bakmıyorsa bile bakıyormuş gibi yapıyordu. Yanakları hâlâ avuçlarının içindeydi ve orada kalmalarına kararlıymış gibiydi, çünkü omuzlarına inatçı bir katılık hâkimdi.

"Bir daha tekrarla," diye emretti Woodrow bir an düşündükten sonra.

"Tessa'nın yanında Arnold Bluhm varmış. Oasis Pansiyonu'na birlikte gelmişler, cuma gecesini orada geçirip ertesi sabah beş buçukta Noah'nın cipiyle yola çıkmışlar," diye sabırla tekrarladı Mildren. "Bluhm'un cesedi cipte değilmiş ve ondan bir iz yokmuş. Ya da şu ana kadar rapor edilen bir şey olmamış. Lodwar polisi ve yıldırım birliği kazı yerinde, ama Nairobi karakolu helikopter için ödeme yapıp yapmayacağımızı bilmek istiyor."

Telegram: @cinciva

"Cesetler şimdi nerede?" Woodrow asker bir babanın oğluydu, tereddütsüz ve pratik.

"Bilinmiyor. Polis Oasis'in ilgilenmesini istemiş, ama Wolfgang reddetmiş. Elemanlarının kaçacağını söylemiş, tabii konuklarının da." Duraksadı. "Tessa Abbott olarak kaydolmuş pansiyona."

"*Abbott* mı?"

"Kızlık soyadı. Tessa Abbott, Nairobi'de posta kutusu var. Bizimki. Bizde Abbot diye bir çalışan yok, bu yüzden ismi kayıtlarımızla karşılaştırdım ve kızlık soyadı Abbott olan Tessa'yı buldum. Yardım işlerinde bu soyadını kullandığını düşünüyorum." Notlarının son sayfasını inceliyordu. "Yüksek Komiser'e ulaşmaya çalıştım, ama bakanlarla görüşüyor ve en hareketli saat," dedi. Bununla demek istediği şey şuydu: Burası Başkan Moi'nin modern Nairobi'siydi ve yerel bir arama halinden memnun, orta yaşlı bir kadın tarafından bıkmadan tekrarlanan *Özür dileriz, hatlar dolu, lütfen daha sonra tekrar deneyin* sözlerini dinleyerek yarım saat alabilirdi.

Woodrow kapıdaydı. "Peki bunları kimseye anlattın mı?"

"Hiç kimseye."

"Ya polis?"

"Anlatmadıklarını söylüyorlar. Ama Lodwar adına bir şey söyleyemiyorlar ve ben kendileri için bile bir şey söyleyebileceklerini sanmıyorum."

"Ve senin bildiğin kadarıyla Justin'e hiçbir şey söylenmedi."

"Doğru."

"Şimdi nerede?"

"Ofisinde sanırım."

"Orada kalmasını sağla."

"Erken geldi. Tessa saha gezisindeyken öyle yapar. Toplantıyı iptal etmemi ister misin?"

"Bekle."

Bir trajedinin yanısıra on iki şiddetinde bir skandalla da karşı karşıya olduklarının farkına varan Woodrow, Yetkili Personel Dışında Kimse Giremez yazılı merdivenlerden ok gibi yukarıya fırladı. Kasvetli bir koridordan geçip üzerinde göz deliği ve zil olan bir kapıya geldi. O zile basarken bir kamera onu tarıyordu. Kapı blucin ve gömlek giymiş, fidan gibi, kızıl saçlı bir kadın tarafından açıldı. Woodrow, kadının kiSvahili dilini konuşan iki numaraları olduğunu düşündü otomatik olarak.

Telegram: @cinciva

"Tim nerede?" diye sordu.

Sheila düğmeye basıp bir kutuya doğru konuştu. "Sandy burada, acelesi var."

"*Bir* dakika bekleyin," diye bağırdı gür bir erkek sesi.

Beklediler.

"Sahil artık *tamamen* açık," dedi aynı ses bir kapı açılırken.

Sheila geri çekildi ve Woodrow onun yanından geçip odaya girdi. Bir doksan sekizlik Tim Donohue bütün heybetiyle masasının önünde dikiliyordu. Masasını temizliyor olmalıydı, çünkü üzerinde hiç kâğıt yoktu. Donohue her zamankinden daha hasta görünüyordu. Woodrow'un karısı Gloria onun ölmekte olduğunda ısrar ediyordu. Soluk renkli, çöküк avurtlar. Sararmış sarkık gözlerinin altındaki buruşuk deri torbaları. Dağınık bıyıkları komik bir umutsuzlukla aşağıya doğru sarkıyordu.

"Sandy. Selam. Senin için ne yapabiliriz?" diye bağırdı, çift odaklı gözlüklerinin ardından Woodrow'a bakıp bir kafatasınınkini andırırcasına gülerek.

Onun insana çok yaklaştığını hatırladı Woodrow. Senin bölgenin üzerinden uçup sinyallerini, sen daha göndermeden alıyordu. "Tessa Quayle, Turkana Gölü'nün oralarda bir yerde öldürülmüş," dedi kinci bir şok etme isteği duyarak. "Oasis Pansiyonu diye bir yer var. Telsizle sahibiyle konuşmam lazım."

Böyle eğitiliyorlar, diye düşündü. Kural bir: Duygularını asla gösterme, varsa tabii. Sheila'nın çilli yüz hatları kederli bir reddedişle donup kalmıştı. Tim Donohue hâlâ aptalca gülümsüyordu, ama gülümsemesi en başta anlamsızdı zaten.

"Tessa'ya *ne olmuş*, dedin? Bir daha söyle?"

"Öldürülmüş. Yöntemi bilinmiyor ya da polis söylemiyor. Cipin şoförünün başı kesilmiş. Hikâye bu."

"Öldürülüp soyulmuş mu?"

"Yalnızca öldürülmüş."

"Turkana Gölü civarında."

"Evet."

"Orada ne işi varmış?"

"Hiçbir fikrim yok. Leakey kazı alanını ziyaret ettiği söyleniyor."

"Justin biliyor mu?"

"Henüz değil."

Telegram: @cinciva

"İşin içinde olduğunu bildiğimiz başka herhangi biri?"

"Öğrenmeye çalıştığım şeylerden biri de bu."

Donohue, Woodrow'un daha önce hiç görmediği ses geçirmez iletişim bölmesine götürdü onu. Burada üzerinde şifre anahtarları için boşlukların bulunduğu renkli telefonlar vardı. Bir faks makinesi petrol variline benzer bir şeyin üzerinde duruyordu. Delikli yeşil metal kutulardan oluşan telsiz takımı bölmedeki yerini almıştı. Üzerinde bir rehber duruyordu. Demek casuslarımız binamızın içinden birbirlerine bu şekilde fısıldıyorlar, diye düşündü Woodrow. Yerüstü mü, yeraltı mı? Bunu hiç bilmiyordu. Donohue telsizin başına oturdu, rehberi inceledi, sonra titreyen beyaz parmaklarıyla kontrol düğmelerini kurcaladı. "ZNB 85, ZNB 85, TKA 60'ı arıyor," dedi bir savaş filminin kahramanı gibi. "TKA 60, beni duyuyor musunuz, lütfen? Tamam. Oasis, beni duyuyor musun, Oasis? Tamam."

Hışırtıların ardından meydan okuyan bir ses duyuldu. "Ben Oasis. Yüksek sesli ve açık, bayım. Kimsiniz? Tamam." Koyu bir Alman aksanıyla konuşuyordu.

"Oasis, burası Nairobi'deki İngiliz Yüksek Komiserliği, telsizi Sandy Woodrow'a veriyorum. Tamam."

Woodrow mikrofona yaklaşmak için iki eliyle Donohue'nin masasına dayandı.

"Ben Başateşe Woodrow. Wolfgong'la mı konuşuyorum? Tamam."

"Hitler'inki gibi bir ataşelik mi?"

"Politik birim. Tamam."

"Pekâlâ, Bay Ataşe, ben Wolfgang. Sorunuz nedir? Tamam."

"Otelinize Bayan Tessa Abbott adıyla kaydolan kadını tarif etmenizi istiyorum, lütfen. İsim doğru, değil mi? Orada bu ismi kullanmıştı, değil mi? Tamam."

"Tabii. Tessa."

"Nasıl biriydi? Tamam."

"Koyu renk saçlar, makyaj yok, yirmilerin sonlarında, İngiliz değil. Yani bana göre. Almanya'nın güneyinden, Avusturyalı ya da İtalyan olabilir. Ben otelciyim. İnsanlara bakarım. Güzeldi. Ben de bir erkeğim. Hareketleri bir hayvan gibi seksiydi. Ve üfleseniz uçacak kadar hafif elbiseleri vardı. Bu sizin Abbott'a benziyor mu? Tamam."

Donohue'nin başı Woodrow'un birkaç santim uzağındaydı. Sheila da diğer yanında dikiliyordu. Üçü de mikrofona bakıyordu.

Telegram: @cinciva

"Evet. Bu Bayan Abbott'a benziyor. Şunu söyler misiniz, lütfen. Otelinize ne zaman ve nasıl rezervasyon yaptırdı? Nairobi'de bir ofisiniz var galiba."

"Yaptırmadı."

"Pardon?"

"Rezervasyonu Dr. Bluhm yaptı. İki kişi, havuza yakın iki kabin, bir gece. Yalnızca bir kabinimizin boş olduğunu söyledim ona. Tamam, deyip kabul etti. Ne adamdı ama. Vay canına. Herkes onlara bakıyordu. Konuklar, çalışanlar. Güzel bir beyaz kadın, güzel bir Afrikalı adam. Hoş bir görüntüydü. Tamam."

"Bir kabinde kaç oda var?" diye sordu Woodrow. Yüzüne dik dik bakan skandalı yok etmeyi umuyordu.

"Bir yatak odası, tek kişilik iki yatak. Yataklar sert değildir, yumuşak ve yaylıdır. Bir oturma odası. Herkes kaydolur. Komik isim kullanmamalarını söylerim. İnsanlar kaybolursa kim olduklarını bilmem lazım. Demek adı buydu, öyle mi? Abbott? Tamam."

"Kızlık soyadı. Tamam. Size verdiği posta kutusu numarası Yüksek Komiserlik'e ait."

"Kocası nerede?"

"Burada Nairobi'de."

"Vay canına."

"Peki Bluhm ne zaman yaptırdı rezervasyonu? Tamam."

"Perşembe. Perşembe akşamı. Loki'den telsizle aradı beni. Cuma sabahı ilk ışıkla ayrılacaklarını söyledi. Lokichoggio'daki gibi Loki. Kuzey sınırında. Güney Sudan'da çalışan yardım kuruluşlarının başkenti. Tamam."

"Lokichoggio'nun nerede olduğunu biliyorum. Orada ne yaptıklarını söylediler mi?"

"Yardım işleri. Bluhm yardım oyunundaymış, doğru mu? Loki'ye gitmenin tek yolu bu. Belçikalı bir tıp ekibiyle birlikte çalıştığını söyledi. Tamam."

"Demek Loki'den rezervasyon yaptırdı ve cuma sabahı erkenden Loki'den ayrıldılar. Tamam."

"Gölün batı kıyısına öğle civarında varmayı umduklarını söyledi. Gölü geçip Oasis'e gelmek için bir tekne bulmamı istedi. 'Dinle,' dedim ona. 'Lokichoggio'dan Turkana'ya araba yolculuğu korkunçtur. En iyisi yiyecek konvoyuyla gelmeniz. Tepeler haydut dolu, birbirlerinin sığırlarını çalan kabileler var, bu normal olabilir, ama on yıl önce mızrakları varken şimdi hepsinin AK47'si var.'

Telegram: @cinciva

Adam güldü. Başedebileceğini söyledi. Ve etti de. Buraya sorun çıkmadan geldiler. Tamam."

"Böylece kayıt oldular ve kayıt defterini imzaladılar. Sonra ne oldu? Tamam."

"Bluhm ertesi sabah ilk ışıkla Leakey'e gitmek üzere bir cip ve şoför istediklerini söyledi. Bunu neden rezervasyon yaptırırken istemediğini sormayın, ona sormadım. Belki geldikten sonra karar vermişlerdir. Belki planlarını telsizden anlatmayı sevmiyorlardır. 'Tamam,' dedim onlara. 'Şanslısınız. Noah'ı alabilirsiniz.' Bluhm memnun oldu. Kadın da öyle. Bahçede dolaştılar, birlikte yüzdüler, barda birlikte oturdular, birlikte yemek yediler, herkese iyi geceler deyip kabinlerine gittiler. Sabah birlikte ayrıldılar. Onları seyrettim. Kahvaltıda ne yediler bilmek ister misiniz?"

"Sizden başka kim gördü onları? Tamam."

"Uyanık olan herkes onları gördü. Öğle yemeği paketi, su, yedek benzin, tıbbi malzemeler aldılar. Üçü de öndeydi, Abbott ortadaydı, mutlu bir aile gibi. Burası bir vaha, tamam mı? Çoğu o sırada uyumakta olan yirmi konuğum var. Çoğu uyanık olan kırk elemanım var. Araba parkımın etrafında dolaşıp hayvan derisi, baston ve avcı bıçağı satan, hiç hoşuma gitmeyen yüz kadar adam var. Bluhm ve Abbott'ın gittiğini gören herkes el salladı. Ben de el salladım, deri satıcıları el salladı, Noah, Bluhm ve Abbott karşılık verdi. Gülümsemiyorlardı. Ciddiydiler. Sanki önemli bir işleri vardı, önemli bir karar vermişlerdi, ne bileyim ben. Ne yapmamı istiyorsunuz, Bay Ataşe? Tanıkları öldürmemi mi? Dinleyin, Ben Galileo'yum. Beni hapse atın, Oasis'e hiç gelmediklerine yemin edeyim. Tamam."

Bir an için felç olduğunu hisseden Woodrow'un başka sorusu yoktu ya da belki çok fazla sorusu vardı. Ben zaten hapisteyim, diye düşündü. Ömür boyu hapis cezam beş dakika önce başladı. Elini gözlerinin üstünden geçirdi, çektiğinde Donohue ve Sheila'nın, onlara Tessa'nın öldüğünü söylediği zamanki boş ifadeyle kendisine baktığını gördü.

"Bir şeylerin yolunda olmadığını ilk ne zaman fark ettiniz? Tamam," diye duygusuz bir sesle sordu. Sanki, bütün yıl orada mı yaşıyorsunuz? Tamam. Ya da güzel otelinizi ne kadar zamandır idare ediyorsunuz, tamam? diye soruyordu.

"Cipte telsiz var. Konuklarla geziye çıktığında Noah'ın arayıp her şeyin yolunda olduğunu söylemesi gerekir. Noah aramadı. Tamam, telsizde sorun ola-

Telegram: @cinciva

bilir, şoförler aramayı unutur. Bağlantı kurmak sıkıcıdır. Arabayı durdurup dışarı çıkmanız, anteni yerleştirmeniz gerekir. Beni hâlâ duyuyor musunuz? Tamam."

"Yüksek ve açık. Tamam."

"Ama Noah hiç unutmazdı. Bu yüzden benim şoförüm. Ama aramadı. Öğleden sonra, akşam. Tamam, diye düşündüm. Belki bir yerde kamp yaptılar, Noah çok fazla içti. Akşam telsizi kapamadan önce Leakey bölgesi civarındaki korucuları aradım. Onlardan iz yoktu. Ertesi sabah ilk iş olarak Lodwar'a gidip kayıpları bildirdim. Benim cipimdi, tamam mı? Benim şoförümdü. Kayıpları telsizle bildiremem, şahsen gitmem gerekiyor. Felaket bir yolculuk, ama yasa böyle. Lodwar polisi sıkıntıdaki insanlara yardımcı olmayı gerçekten seviyor. Cipim mi kayıp? Çok yazık. İçinde iki konuğum ve şoförüm mü var? O zaman neden gidip onları aramıyorum? Günlerden pazar ve pazar günleri çalışmayı beklemiyorlar. Kiliseye gitmeleri gerekiyor. 'Bize biraz para ve araba ver, belki sana yardım ederiz,' dediler. Eve geldim, bir arama ekibi kurdum. Tamam."

"Ekip kimlerden oluşuyordu?" Woodrow eski temposuna kavuşmuştu.

"İki gruptan. Kendi adamlarım, iki kamyon, su, yedek yakıt, tıbbi gereçler, yiyecek, bir şeyi dezenfekte etmem gerekirse diye Scotch. Tamam." Araya bir başkası karıştı. Wolfgang defolmasını söyledi. Adam şaşırtıcı bir biçimde hattan çekildi. "Burası çok sıcak, Bay Ataşe. Üstelik fare kadar bol çakal ve sırtlan var. Tamam."

Bir suskunluk oldu, Woodrow'un konuşmasını beklediği belliydi.

"Dinliyorum," dedi Woodrow.

"Cip yan yatmıştı. Neden diye sormayın. Kapıları kapalıydı. Nedenini sormayın. Bir camı beş santim kadar açıktı. Birisi kapıları kapatıp kilitlemiş, anahtarı da almıştı. O ufacık açıklıktan çıkan kokuyu ifade etmek mümkün değil. Cipin her yeri sırtlanların tırnak iziyle doluydu, içeri girmeye çalıştıkları yerlerde büyük çentikler vardı. Yerdeki izlerden çılgına döndükleri belliydi. Sırtlanlar kan kokusunu on kilometre öteden alabilirler. Cesetlere ulaşabilseydiler onları bir ısırıkla parçalayıp kemiklerindeki iliği bile yerlerdi. Ama ulaşamamışlar. Birisi kapıları kilitleyip camı hafifçe aralık bırakmış. Bu yüzden çılgına dönmüşler. Siz de dönerdiniz. Tamam."

Woodrow doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Polis Noah'ın başının kesildiğini söyledi. Bu doğru mu? Tamam."

Telegram: @cinciva

"Elbette. Harika bir adamdı o. Ailesi deliye döndü. Başını bulmaları için her yere adam gönderdiler. Eğer başı bulamazlarsa ona uygun bir cenaze töreni yapamayacaklar ve ruhu geri gelip onları rahatsız edecek. Tamam."

"Ya Bayan Abbott? Tamam..." Tessa'nın başsız görüntüsünü hayal etti.

"Size söylemediler mi?"

"Hayır. Tamam."

"Boğazı kesilmişti. Tamam."

İkinci bir hayal, bu kez katilin yumruğu bıçağa yer açmak için boynundaki kolyeyi koparıyor. Wolfgang daha sonra ne yaptığını anlatıyordu.

"Adamlarıma kapıları açmamalarını söyledik. İçerde kimse canlı değildi. Kapıyı açan kişi çok kötü bir an yaşayacaktı. Ateş yakıp nöbet tutmak üzere bir grup bıraktım. Diğer grubu Oasis'e geri götürdüm. Tamam."

"Soru. Tamam." Woodrow dayanmaya çalışıyordu.

"Sorunuz nedir, Bay Ataşe? Tamam."

"Cipi kim açtı? Tamam."

"Polis. Polis gelir gelmez benim adamlarım yoldan çekildi. Kimse polisi sevmez. Kimse tutuklanmak istemez. Hele burada. Önce Lodwar polisi, sonra yıldırım birlik geldi, artı Moi'nin şahsi Gestapo'sundan bir grup. Adamlarım kasayı kilitleyip gümüş parayı saklamaya çalışıyor, ama benim saklayacak bir şeyim yok. Tamam."

Woodrow mantıklı sözcükleri ararken yine bir gecikme oldu.

"Leakey'e giderken Bluhm safari ceketi mi giyiyordu? Tamam."

"Tabii. Eski bir ceket. Daha çok yeleğe benziyordu. Maviydi. Tamam."

"Olay yerinde bıçak bulundu mu? Tamam."

"Hayır. Ve o bir bıçaktı. İnanın bana. Wilkinson bıçaklı bir kama. Noah'ı tereyağı gibi kesip geçmiş. Tek darbede. Kadında da aynı şey sözkonusu. Çıplaktı. Bir sürü morluk vardı. Bunu söylemiş miydim? Tamam."

Hayır, bunu söylememiştin, dedi Woodrow sessizce. Çıplaklığını tamamen atladın. Morlukları da. "Otelinizden ayrıldıklarında cipte bir kama var mıydı? Tamam."

"Safariye giderken kamasını yanına almayan bir Afrikalı tanımadım daha, Bay Ataşe."

"Cesetler şimdi nerede?"

Telegram: @cinciva

"Noah ya da ondan kalanlar, kabilesine verildi. Bayan Abbott için polis motorlu bir tekne gönderdi. Cipin tavanını kesmek zorunda kaldılar. Bizim kesme aletlerimizi aldılar. Sonra onu güverteye bağladılar. Aşağıda ona yer yoktu. Tamam."

"Neden?" dedikten sonra bunu sormamış olmayı diledi.

"Hayal gücünüzü kullanın, Bay Ataşe. Bu sıcakta cesetlere ne olduğunu bilirsiniz. Onu Nairobi'ye götürmek istiyorsanız parçalara ayırmanız gerekir, yoksa ambara sığmaz."

Woodrow'un zihni uyuşmuştu. Bu durumdan kurtulduğunda Wolfgang'ın evet dediğini duydu, Bluhm'la daha önce bir kez karşılaşmıştı. Bu soruyu kendisi sormuş olmalıydı, ama sorduğunu hatırlamıyordu.

"Dokuz ay önce. Parababaları için düzenlenen bir yardım partisinde. Yiyecek dünyası, sağlık dünyası, masraf hesabı dünyası. Piçkuruları bir yığın para harcadılar, miktarın iki katı fatura istediler. Cehenneme gitmelerini söyledim. Bluhm'un hoşuna gitti bu. Tamam."

"Bu kez nasıl göründü size? Tamam."

"Ne demek bu?"

"Herhangi bir fark gördünüz mü? Daha heyecanlı ya da garip olabilir mi?"

"Neden söz ediyorsunuz, Bay Ataşe?"

"Yani... bir şey almış olması mümkün mü sizce? Kafayı bulmuş gibi yani?" Gittikçe batıyordu. "Şey -ne bileyim- kokain filan. Tamam."

"Canım benim," dedi Wolfgang ve hat kesildi.

Woodrow, Donohue'nin araştıran bakışlarıyla karşılaştı bir kez daha. Sheila ortadan kaybolmuştu. Woodrow onun acil bir şey yapmaya gittiği izlenimini edinmişti. Ama ne olabilirdi bu? Tessa'nın ölümü neden casusların acilen harekete geçmelerini gerektirmişti? Üşüdüğünü hissetti ve bir hırka giymiş olmayı diledi, ama her yerinden ter fışkırıyordu.

"Senin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı, eski dostum?" diye sordu Donohue garip bir endişeyle. Hâlâ hastalıklı gibi bakıyordu. "Bir şey içmek ister misin?"

"Teşekkürler. Şu anda değil."

Biliyorlardı, diye düşündü öfkeyle alt kata geri dönerken. *Öldüğünü benden önce biliyorlardı*. Ama bu inanmanızı istedikleri şeydi: Biz casuslar her konuda sizden daha fazla şey biliriz, hem de daha önce.

Telegram: @cinciva

"Yüksek Komiser geri döndü mü?" diye sordu başını Mildren'ın odasına doğru uzatarak.

"Her an gelebilir."

"Toplantıyı iptal et."

Woodrow doğruca Justin'in odasına gitmedi. Ataşeliğin en kıdemli üyesi, Tessa'nın arkadaşı ve sırdaşı Ghita Pearson'a uğradı. Ghita koyu renk gözlü, açık renk saçlı, Anglo-Hintli bir kadındı ve alnında kast işareti taşıyordu. O bölgeden işe alındığını hatırlıyordu Woodrow, ama Servis'te kariyer yapmaya çok istekliydi. Woodrow'un kapıyı arkasından kapattığını görünce güvensizlik ifadesiyle kaşlarını çattı.

"Ghita, bu kesinlikle aramızda kalacak, tamam mı?" Ghita ona sabit bir şekilde bakarak bekledi. "Bluhm. Dr. Arnold Bluhm. Evet?"

"Ne olmuş ona?"

"Ahbabın mı?" Cevap yoktu. "Yani arkadaşın mı?"

"Bağlantımız var." Ghita'nın sorumlulukları onun sürekli olarak yardım kurumlarıyla bağlantı halinde olmasını gerektiriyordu.

"Belli ki Tessa'nın da arkadaşı." Ghita'nın koyu renk gözleri bir yorumda bulunmadı. "Bluhm'un ekibinden başka tanıdıkların var mı?"

"Charlotte'u zaman zaman ararım. Bluhm'un ofisinde bulunuyor. Diğerleri saha insanı. Neden?" Anglo-Hintli kadının kıvrak sesini çok çekici buluyordu. Ama bir daha asla. Bir başkası asla olmayacaktı bir daha.

"Bluhm geçen hafta Lokichoggio'daydı. Yanında bir arkadaşıyla."

Kadın üçüncü kez başını salladı, ama bu defa daha yavaş bir şekilde ve bakışlarını yere çevirdi.

"Orada ne yaptığını bilmek istiyorum. Loki'den Turkana'ya geçmiş. Nairobi'ye geri dönüp dönmediğini bilmem gerekiyor. Belki de Loki'ye geri dönmüştür. Çok fazla dikkat çekmeden bunu öğrenebilir misin?"

"Emin değilim."

"Eh, bir dene." Aklına bir soru geldi. Tessa'yı tanıdığı onca ay içinde şu ana kadar düşünmemişti. "Bluhm evli mi, biliyor musun?"

"Sanırım. Genellikle evlidirler, öyle değil mi?"

Evli olanlar kimlerdi, Afrikalılar mı? Yoksa sevgilileri mi kastediyordu? *Bütün* sevgilileri?

Telegram: @cinciva

"Ama karısı burada değil. Nairobi'de değil. En azından sen olduğunu duymadın, değil mi?"

"Neden?" Yumuşak, ama telaşlı bir soruydu bu. "Tessa'ya bir şey mi oldu?"

"Olabilir. Öğrenmeye çalışıyoruz."

Justin'in odasının kapısına gelince kapıyı çalıp cevabı beklemeden içeri girdi. Bu kez kapıyı arkasından sıkıca kapatmadı, ellerini cebine sokup geniş omuzlarıyla kapıya yaslandı, orada kaldığı sürece aynı etkiyi sağlayacaktı.

Justin'in zarif sırtı kendisine dönük olarak duruyordu. Saçları düzgünçe taranmış başı duvara dönmüş, çok sayıda grafikten birini inceliyordu. Her birinin altında siyah başlıklar vardı, her biri farklı renkleri, yükselmeyi ya da azalmayı belirtiyordu. Dikkatini çeken grafiğin adı GÖRECELİ ALTYAPILAR 2005-2010'du ve Woodrow'un bulunduğu yerden görebildiği kadarıyla Afrika uluslarının gelecekteki refah düzeyini tahmin ediyordu. Justin'in solundaki pencere kenarında bir dizi çiçek saksısı duruyordu. Woodrow yasemin ve balsam kokusunu alabiliyordu, ama bunun nedeni Justin'in bunlardan Gloria'ya hediye etmiş olmasıydı.

"Merhaba Sandy," dedi Justin merhaba sözcüğünü uzatarak.

"Merhaba."

"Bu sabah toplanmıyoruz galiba. Bir sorun mu var?"

Ünlü altın ses, diye düşündü Woodrow, sanki yeniymiş gibi her ayrıntıyı fark ediyordu. Zaman içinde parlaklığını yitirmiş, ama büyüleyici etkisi hâlâ yerindeydi. Hayatını değiştirmek üzereyken neden sana sinir oluyorum? Şu andan hayatının sonuna dek bu an ve öncesi, senin için farklı dönemler olacak, tıpkı benim için olduğu gibi. Neden lanet olası ceketini çıkarmıyorsun? Tropikal takım elbise için terziye giden Servis'teki tek adam sen olmalısın. Sonra kendi ceketinin de hâlâ üstünde olduğunu hatırladı.

"Ve hepiniz *iyisiniz*, herhalde?" dedi Justin sözcükleri aynı şekilde bilinçli olarak uzatarak. "Gloria bu korkunç sıcakta eriyip bitmiyor mu? Oğlanlar büyüyor mu?"

"Biz iyiyiz." Woodrow bir an sessiz kaldı. Sonra, "Tessa da taşrada galiba," dedi. Bütün bunların korkunç bir hata olduğunu kanıtlamak için son bir şans veriyordu.

Justin, Tessa'nın adının her geçişinde olduğu gibi sözcüklerinde cömert davranmaya başladı. "Evet, öyle. Yardım işleri bugünlerde dur durak bilmiyor." On santim kalınlığındaki Birleşmiş Milletler kitabını göğsüne bastırmıştı. Eğile-

Telegram: @cinciva

rek sehpaya koydu kitabı. "Bu hızla giderse biz buradan ayrılana kadar bütün Afrika'yı kurtarmış olacak."

"Taşraya tam olarak ne *için* gitti?" Hâlâ umutsuzca tutunacak bir şeyler arıyordu. "Burada, Nairobi'de bir şeyler yaptığını sanıyordum. Gecekondu bölgesinde. Kibera'ydı değil mi?"

"Aslında evet," dedi Justin gururla. "Gece gündüz, zavallı kız. Bebeklerin altını temizlemekten vatandaşlık hakları konusunda bilgi vermeye kadar her konuda yardımda bulunuyor. Kuşkusuz, müşterilerinin çoğu kadın, bu da ona hitap ediyor. O kadınların erkeklerine hitap etmese de." Esefle gülümserken keşke der gibiydi. "Mülkiyet hakları, boşanma, fiziksel taciz, evlilikte tecavüz, kadınların sünnet edilmesi, güvenli seks. Bütün mönü. Her gün. Kocalarının neden biraz hassas olduğunu anlayabiliyorsun, değil mi? Karıma tecavüz eden biri olsaydım ben de rahatsız olurdum."

"Peki taşrada ne yapıyor?" diye ısrar etti Woodrow.

"Ah, Tanrı bilir. Doktor Arnold'a sor," dedi Justin son derece doğal bir ifadeyle. "Arnold oradaki rehberi ve filozofu."

Böyle oynuyor, diye hatırladı Woodrow. Üçünü de kurtaran bir paravan hikâye. Arnold Bluhm, Dr. Tessa'nın ahlak hocası, kara şövalyesi, yardım ormanındaki koruyucusu. Hoş görülen sevgilisi olmanın dışında her şeyi. "Tam olarak nerede?" diye sordu.

"Loki'de. *Lokichoggio*." Justin masasının kenarına hafifçe ilişti, belki de farkında olmadan Woodrow'un kapıdaki kaygısız duruşunu taklit ediyordu. "Dünya Yiyecek Programı çalışanları orada cinsiyet farkındalığı semineri düzenliyorlar, bunu hayal edebiliyor musun? Cahil köylü kadınları uçakla Güney Sudan'a götürüp John Stuart Mill'de hızlı bir kurs veriyorlar, sonra her şeyin farkında olarak geri getiriyorlar. Arnold ve Tessa eğlenceyi seyretmeye gitti, şanslılar."

"Tessa şimdi nerede?"

Justin bu sorudan hoşlanmamış gibiydi. Belki de Woodrow'un küçük sohbetinin bir anlamı olduğunu o zaman fark etmişti. Ya da, diye düşündü Woodrow, kendisi Tessa'yı bir yere sabitleyemezken Tessa konusuna saplanıp kalmak istemiyordu.

"Herhalde yoldadır. Neden?"

"Arnold'la birlikte mi?"

Telegram: @cinciva

"Galiba. Tessa'yı orada tek başına bırakmaz."

"Tessa seni aradı mı?"

"Loki'den mi? Nasıl arayabilir ki? Telefonları yok."

"Yardım kurumlarından birinin telsizini kullanabilir, diye düşündüm. Başka insanlar da öyle yapmıyor mu?"

"Tessa başka insanlar değil," diye karşılık verdi Justin kaşlarını çatarak. "Onun güçlü ilkeleri vardır. Bağışta bulunanların paralarını gereksiz yere harcamamak gibi. Neler oluyor, Sandy?"

Suratı iyice asılmıştı Justin'in. Masasından uzaklaşıp odanın ortasında dikildi, ellerini arkasında kavuşturdu. Woodrow dikkatle onun yakışıklı yüzünü, gün ışığında parlayan gri-siyah saçlarını incelerken Tessa'nın aynı renkteki saçlarını hatırladı, ama onun yaşı aynı değildi. Onları ilk kez birlikte gördüğü anı düşündü. Çiçeği burnunda, çekici çift Yüksek Komiser'in Nairobi'ye hoşgeldiniz partisine katılmıştı. Onları selamlamak için ilerlerken ikisinin baba kız olduklarını ve kendisinin Tessa'ya talip olduğunu hayal etmişti.

"Peki ondan ne zamandır haber almıyorsun?" diye sordu.

"Onları havaalanına götürdüğümden beri. Neler oluyor, Sandy? Eğer Arnold yanındaysa sorun yoktur. Kendisine söyleneni yapar."

"Sence Turkana Gölü'ne gitmiş olabilirler mi, o ve Bluh, yani Arnold?"

"Eğer taşıtları varsa ve canları istediyse neden olmasın? Tessa yabani yerleri sever, hem bir arkeolog, hem de ahlaklı bir beyaz Afrikalı olarak Richard Leakey'e büyük saygısı var. Leakey'in orada bir kliniği vardır mutlaka. Arnold'ın bir işi çıkmıştır ve Tessa'yı da yanında götürmüştür. Sandy, sorun nedir?" diye kızgınlıkla tekrarladı.

Ölümcül darbeyi indirirken Woodrow'un sözcüklerinin Justin'in yüz hatlarında yapacağı etkiyi seyretmekten başka bir seçeneği yoktu. Justin'in gençliğinin son kalıntılarının nasıl süzülüp gittiğini açıkça görebiliyordu. Güzel yüzü, sanki bir deniz yaratığı gibi kapanmış ve sertleşmiş, yalnızca mercana benzer bir görünüm almıştı.

"Beyaz bir kadınla Afrikalı şoförün Turkana Gölü'nün doğu kıyısında bulunduğuna dair bir rapor aldık. Öldürülmüşler," diye söze girdi Woodrow. "Katledilmişler" sözcüğünden bilinçli olarak kaçınmıştı. "Araba ve sürücüsü Oasis Pansiyonu'ndan kiralanmış. Pansiyonun sahibi kadının kimliğini Tessa olarak tanımladığında ısrar ediyor. O ve Bluhm geceyi Oasis'te geçirip Richard Leakey

Telegram: @cinciva

alanına doğru yola çıkmışlar. Bluhm hâlâ kayıp. Tessa'nın kolyesini buldular. Her zaman taktığı kolyeyi."

Bunu nereden biliyorum? Tanrı aşkına, kolyesi hakkında sahip olduğum özel bilgiyi göstermek için neden bu anı seçtim?

Woodrow hâlâ Justin'i izliyordu. İçindeki korkak, bakışlarını kaçırmak istiyordu, ama asker oğlu için bu bir adamı idama mahkûm etmek ve asılma törenine gelmemek gibi olurdu. Justin'in gözlerinin incinmiş bir düşkırıklığıyla büyüdüğünü gördü, sanki bir arkadaşı onu sırtından vurmuştu, sonra da sanki aynı arkadaşı tarafından bayıltılmış gibi küçücük kalmıştı gözleri. Biçimli dudaklarının fiziksel bir acıyla kasılarak aralanışını, sonra bir çizgi halini alıp baskının etkisiyle bembeyaz oluşunu seyretti.

"Bunu bana senin söylemen çok iyi, Sandy. Hoş bir iş değil. Porter biliyor mu?" Porter Yüksek Komiser'in ilk adıydı.

"Mildren bulmaya çalışıyor. Bir Mephisto çizmesi bulmuşlar. Yedi numara. Bir şey ifade ediyor mu?"

Justin uyum sağlamada zorluk çekiyordu. Önce Woodrow'un sözcüklerinin ona ulaşması gerekti. Ardından telaşlı cümlelerle cevap verdi. "Piccadilly'de bir mağaza var. Son izne gidişimizde üç çift aldı. Onun böyle açıldığını hiç görmemiştim. Prensip olarak çok para harcayan biri değildir. Hiçbir zaman parayı düşünmek zorunda kalmadı. Salvation Army mağazasından giyinirdi."

"Ve bir tür safari ceketi. Mavi."

"Ah o iğrenç şeyden nefret ederdi," diye karşılık verdi Justin, konuşma gücünü tekrar kazanmıştı. "Alt kısmında cepleri olan o haki renkli zımbırtılardan birini giydiğini görürsem yakmamı ya da Mustafa'ya vermemi söylemişti."

Mustafa'nın evde çalışan delikanlı olduğunu hatırladı Woodrow. "Polis mavi olduğunu söylüyor."

"Maviden *tiksinirdi* o." Artık kendini kaybetmek üzereydi. "Muvazzaf orduyu andıran her şeyden nefret ederdi." Şimdiden geçmiş zaman kullandığını fark etti Woodrow. "Kabul ediyorum, bir zamanlar *yeşil* bir ceketi vardı. Stanley Caddesi'ndeki Farbelow's'dan almıştı. Onu oraya ben götürdüm, ama nedenini bilmiyorum. Herhalde zorlamıştır beni. Alışverişten nefret ederim. Ceketi giyer giymez deli oldu. 'Bana bak,' dedi. 'Kadın kılığına girmiş General Patton'ım.' Ben de, 'Hayır, ahpap,' dedim. 'General Patton değilsin. Son derece güzel, yeşil bir ceket giyen çok hoş bir kızsın."

Telegram: @cinciva

Masasını düzenli bir biçimde toplamaya başladı. Gitmek üzere toplanıyordu. Çekmeceleri açıp kapıyordu. Dosya kutularını çelik dolaplara kaldırıp kilitledi. Dalgın bir tavırla saçlarını arkaya yatırdı. Woodrow'un sinir bozucu olduğunu düşündüğü bir tikti bu. Nefret ettiği bilgisayar terminalini dikkatle kapattı; kendisini ısıracağından korkarmış gibi işaret parmağını bastırıp çekmişti. Her sabah bilgisayarını Ghita Pearson'a açtırdığına dair bir söylenti vardı. Woodrow onun etrafına son bir kez görmeyen gözlerle bakışını izledi. Dönemin sonu. Hayatın sonu. Lütfen bu alanı bir sonraki kullanıcı için temiz bırakın. Kapıya varınca dönüp pencerenin önündeki çiçeklerine baktı, onları da götürmeli ya da iyi bakılmaları için talimat vermeli miydi, diye düşünüyordu belki de. Ama ikisini de yapmadı.

Koridorda Justin'le yürürken Woodrow onun koluna dokunmayı istedi, ama bir tür tiksintiyle bundan vazgeçti. Yine de yolda sendeleyecek ya da tökezleyecek olursa onu yakalayacak kadar yakınında duruyordu, çünkü Justin o ana dek yön duygusunu yitirmiş olan iyi giyimli bir uyurgezer havasına bürünmüştü. Yavaş yavaş ve fazla ses çıkarmadan yürüyorlardı, ama Ghita geldiklerini duymuş olmalıydı, çünkü kapısının önünden geçerlerken kapıyı açtı, Woodrow'un yanında birkaç adım yürüyüp kulağına bir şeyler fısıldadı. Bu arada Woodrow'un yüzüne sürünmesin diye altın rengi saçlarını geriye doğru çekmişti.

"Ortadan kayboldu. Her yerde onu arıyorlar."

Ama Justin'in işitme gücü ikisinin de umduğundan daha iyiydi. Belki de duygularının yoğunluğu nedeniyle algıları anormal derecede keskinleşmişti.

Yolu gösteren bir yabancının yardımsever ses tonuyla, "Arnold için endişeleniyorsunuz, sanırım," dedi Ghita'ya.

* * *

Yüksek Komiser her zaman bir şeyler öğrenen aşırı zeki bir adamdı. Ticari kuruluşlara hizmet veren bankacı bir oğlu, ciddi beyin özürlü Rosie adında küçük bir kızı ve İngiltere'deyken sulh yargıcı olan bir karısı vardı. Hepsine aynı derecede hayrandı ve hafta sonlarını kayışlarla karnına bağladığı Rosie'yle geçiriyordu. Ama Coleridge'in kendisi her nasılsa erkekliğin eşiğinde kalakalmıştı. Genç erkeklerin taktığı türde bir askıyla tutturduğu bol Oxford pantolonu vardı üzerinde. Kapının arkasındaki askıda bu pantolona uyan, üzerinde adının yazılı olduğu bir ceket asılıydı: P. Coleridge, Balliol. Geniş ofisinin ortasın-

Telegram: @cinciva

da öylece dururken başını öfkeyle Woodrow'a doğru eğmişti. Saçları darmadağınıktı, gözlerinde ve yanaklarında yaşlar vardı.

"Lanet olsun," dedi öfkeyle.

"Biliyorum," dedi Woodrow.

"Zavallı kız. Daha yaşı kaçtı? Hiç!"

"Yirmi beş." *Ben nereden biliyorum bunu?* "Tahminen," diye ekledi belirsizlik vermesi amacıyla.

"On sekizinde gibi duruyordu. Zavallı Justin."

"Biliyorum," dedi Woodrow tekrar.

"Ghita biliyor mu?"

"Biraz."

"Justin ne halt edecek şimdi? Bir kariyeri bile yok. Bu turun sonunda onu atmaya hazırlanıyorlardı. Eğer Tessa bebeğini kaybetmeseydi bir sonraki ayırımda onu defederlerdi başlarından." Bir yerde duramayan Coleridge odanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Rosie cumartesi günü iki kiloluk alabalık yakaladı," dedi suçlarcasına. "Buna ne diyorsun?"

Coleridge bu tür dikkat dağıtıcı sözlerle zaman kazanmaya çalışırdı.

"Şahane," diye mırıldandı Woodrow itaatkâr bir şekilde.

"Tessa buna bayılırdı. Her zaman Rosie'nin başaracağını söylerdi. Ve Rosie de ona tapıyordu."

"Eminim öyledir."

"Dikkatini çekerim, balığı yemedik. Bütün hafta sonu hayat-destek biriminde tuttuktan sonra bahçeye gömdük." Omuzlarını dikleştirmesi tekrar iş konusuna döndüklerini gösteriyordu. "Bu işin gerisinde bir hikâye var, Sandy. Ve oldukça pis bir hikâye."

"Bunun çok iyi farkındayım."

"O kahrolası Pellegrin şimdiden verilen zararı sınırlandırmaktan söz ediyor." Afrika konusunda özel sorumluluğu olan ve Coleridge'in bir numaralı düşmanı Sir Bernard Pellegrin Dışişleri'nde önemli bir konuma sahipti. "Daha lanet olası zararın ne olduğunu bilmeden nasıl sınırlandırabiliriz ki? Onun da tenis maçı mahvoldu sanırım."

"Tessa ölmeden önce dört gün ve gece Bluhm'la birlikteymiş," dedi Woodrow hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için kapıya bakarak. "Belki tahribat budur. Loki'de ve Turkana'da kalmışlar. Bir kabini paylaşmışlar ve daha neler yaptıklarını Tanrı bilir. Bir sürü insan onları görmüş."

Telegram: @cinciva

"Teşekkürler. Çok teşekkürler. İşte tam duymak istediğim şey." Ellerini ceplerine sokarak odada dolanmaya başladı. "Hem Bluhm ne cehennemde?"

"Her yerde onu aradıklarını söylüyorlar. Leakey'e doğru yola çıktıklarında cipte Tessa'nın yanında otururken görülmüş en son."

Coleridge masasına gitti, sandalyesine çökerek arkasına yaslandı, kollarını iki yana açtı. "Yani uşak yaptı," dedi. "Eğitimini unutan Bluhm çıldırdı, ikisini halletti, Noah'ın başını hatıra olarak aldı, cipi yan yatırdı, kilitleyip kaçtı. Eh, hepimiz öyle yapmaz mıydık? Lanet olsun."

"Onu benim kadar sen de tanıyorsun."

"Hayır, tanımıyorum. Ondan uzak duruyorum. Yardım işinde film yıldızlarından hoşlanmıyorum. Ne cehenneme gitti? Nerede o?"

Woodrow'un zihninde bazı hayaller canlanıyordu. Batılıların Afrikalısı, Nairobi'nin sakallı Apollo'su, karizmatik, esprili, güzel. Yaşlı hanımları sevindiren Justin mırıl mırıl konuşup içkileri dağıtırken, yan yana, coşkuyla konukları karşılayan Tessa ve Bluhm. Zaman zaman Cezayir'deki savaşın kahramanı olan ve Birleşmiş Milletler'in konferans salonundaki kürsüden felaket durumlarındaki tıbbi öncelikler konusunda dersler veren Dr. Arnold Bluhm Parti neredeyse bitmek üzereyken bir sandalyeye çöken Bluhm, boş ve yitik, kendisi hakkında bilinmeye değer her şey çok derinlere gizlenmiş.

"Onları ülkeye geri gönderemedim, Sandy," diyordu Coleridge. Sesi vicdanına kulak verdikten sonra ikna olmuş bir adamın sert kararlılığına sahipti. "Sırf karısı orada burada yatmayı seviyor diye bir adamın kariyerini mahvetmeyi iş edinmedim. Yeni milenyumdayız. İnsanlar hayatlarını istedikleri biçimde mahvetme hakkına sahip olmalı."

"Elbette."

"Muthaiga Kulübü'nde onun için ne derlerse desinler, gecekondu bölgelerinde çok iyi iş çıkarıyordu. Moi'nin Adamları'nın canını sıkmış olabilir, ama Afrikalılar onu bir erkek kadar seviyordu."

"Kuşkusuz," diye onayladı Woodrow.

"Tamam, o cinsiyet zırvalarına takılmıştı. Öyle de olmalıydı. Afrika'yı kadınlara verirsen işe yarar bir yer haline gelebilirdi."

Mildren kapıyı çalmadan içeri girdi.

"Protokolden telefon var, efendim. Tessa'nın cesedi hastane morguna gelmiş ve derhal kimliğinin belirlenmesini istiyorlar. Ayrıca basın kuruluşları bir beyanat için feryat ediyorlar."

Telegram: @cinciva

"Tessa'yı Nairobi'ye bu kadar çabuk nasıl getirebildiler?"

"Uçakla," dedi Woodrow, Wolfgang'ın Tessa'nın cesedinin parçalara ayrılmasına dair mide bulandırıcı sözlerini hatırlarken.

"Kimliği belirlenene kadar bir beyanat yok," diye kükredi Coleridge.

* * *

Woodrow ve Justin oraya, Yüksek Komiserlik'e ait camları renkli Volkswagen minibüsün dar sıralarında ikibüklüm bir şekilde gittiler. Minibüsü Livingstone kullanıyordu. İlave kas kuvvetine ihtiyaç duyarlarsa diye Kikuyu arkadaşı iriyarı Jackson yanına sıkışmıştı. Havalandırmanın sonuna kadar çalışıyor olmasına rağmen minibüsün içi hâlâ fırın gibiydi. Şehir trafiği en kötü halindeydi. Tıka basa dolu Matutu minibüsleri iki yanlarına sokulup korna çalıyor, egzoz dumanı çıkarırken yoldan toz ve taş kaldırıyordu. Livingstone kavşaktan döndü ve hep bir ağızdan bir şeyler söyleyip bir o yana bir bu yana dalgalanan kadınlı erkekli grupların kuşattığı taş girişin önünde durdu. Woodrow yanılıp onların göstericiler olduğunu sanarak öfkeyle bağırdı, ama sonra onların ölülerini almaya gelmiş olan yaslı insanlar olduklarını fark etti. Kırmızı kortej kurdelesi takılmış olan paslı minibüsler ve arabalar kaldırımın kenarına park edilmişti.

"Senin bunu yapmana gerçekten gerek yok, Sandy," dedi Justin.

"Elbette var," dedi askerin oğlu soylu bir tavırla.

Bir grup polis ve lekeli beyaz önlüklü adamlar onları karşılamak üzere merdivenlerin başında bekliyordu. Tek amaçları memnun etmekti. Müfettiş Muramba kendini tanıtıp neşeyle gülümsedi, İngiliz Yüksek Komiserliği'nden gelen iki seçkin beyefendinin ellerini sıktı. Siyah takım elbiseli bir Asyalı kendisini Operatör Doktor Banda Singh olarak tanıtıp emirlerine amade olduğunu söyledi. Dolup taşmış çöp kutularının sıralandığı koridor boyunca yürürlerken başlarının üzerindeki borular onlara eşlik ediyordu. Woodrow boruların buzdolaplarına uzandığını düşündü, ama dolaplar çalışmıyordu, çünkü elektrik kesintisi vardı ve morgun jeneratörü yoktu. Dr. Banda yolu gösteriyordu, ama Woodrow kendi başına da bulabilirdi. Sola dönünce kokuyu kaybediyordun. Sağa dönünce koku şiddetleniyordu. Duygusuz tarafı ağır basıyordu yine. Bir askerin görevi orada olmaktı, hissetmek değil. *Görev*. Neden Tessa hep görevimi düşünmeme neden oluyor? Göz koydukları kadınların cesetlerine bakan açgözlü zinacılarla ilgili bir batıl inanç olup olmadığını merak etti. Dr. Banda onları birkaç basamaklı merdivenden çıkardı. Ölüm kokusunun her yeri kapladığı havalandırmasız resepsiyon alanına gelmişlerdi.

Telegram: @cinciva

Karşılarında paslı çelik bir kapı vardı. Banda emreden bir tarzda kapıya vurdu, sonra topuklarına yaslanıp ayaklarını belirli aralıklarla dört ya da beş kez yere vurdu, adeta bir şifre gönderiyordu. Kapı aralandı, üç genç adamın yorgun, endişeli yüzleri göründü. Ama doktoru görünce gerileyip onun yanlarından süzülerek geçmesine izin verdiler. Sonuç olarak, pis kokulu koridorda kalakalan Woodrow, her yaştan ölü için ayrılan okul yatakhanesinin korkunç hayalini yaşadı. Her yatakta iki ceset yatıyordu. Yatakların aralarında yerlerde, bazıları giyinik, bazıları çıplak, sırtüstü ya da yan yatmış olan çok sayıda ceset vardı. Bazıları boş yere kendilerini korumak istercesine dizlerini göğüslerine doğru çekmiş, çenelerini itiraz edercesine ileri çıkarmış bir şekilde yatıyordu. Üzerlerinde asılı duran çok sayıda sinek tek bir notayla vızıldamaktaydı.

Yatakhanenin ortasında, yatakların arasındaki geçitte, yatakhane yöneticisinin ütü masası tek başına duruyordu. Ütü masasının üzerinde bir kefen yığını vardı ve bir çift kocaman, yarı insan ayağı bu yığının dışına çıkmıştı. Geçen Noel'de karısı Gloria'yla birlikte oğulları Harry'ye aldıkları ördek ayaklı terlikler geldi aklına. Şişkin bir el her nasılsa çarşafın dışında kalmayı başarmıştı. Parmakları siyah kanla kaplıydı ve kan eklem yerlerinde yoğunlaşıyordu. Parmak uçları maviydi. *Hayal gücünü kullan, Bay Ataşe. Bu sıcakta cesetlere ne olduğunu bilirsin.*

"Bay Justin Quayle, lütfen," diye seslendi Dr. Banda Singh.

"Ben de seninle geliyorum," diye mırıldandı Woodrow ve yanında Justin'le birlikte büyük bir cesaretle ileri çıktı. Dr. Banda çarşafı geri çekip Tessa'nın başını ortaya çıkardı. Pis bir bez parçasıyla çenesi bağlanmış, bez bir zamanlar kolyesinin takılı olduğu boynundan dolanmıştı. Woodrow boğulmakta olan ve son bir kez yüzeye çıkan adam gibi geri kalan görüntüye dikkat etti. Siyah saçları bir cenazecinin tarağıyla kafatasına yapıştırılmıştı. Yanakları üfleyen bir çocuğunki gibi şişmişti. Gözleri kapalıydı, kaşları kalkıktı ve ağzı olanlara inanamıyormuş gibi açık kalmıştı. Bütün dişlerini aynı anda çektirmiş gibi kan pıhtısı vardı ağzının içinde. *Siz*, diyordu onu öldürürlerken, ağzı aaa der gibiydi. *Siz*? Ama bunu kime söylüyordu. Gerilmiş, beyaz gözkapaklarından kime bakıyordu?

"Bu bayanı tanıyor musunuz, efendim?" diye yumuşak bir sesle sordu Müfettiş Muramba, Justin'e bakarak.

"Evet. Evet, tanıyorum, teşekkür ederim," diye cevap verdi Justin. Her sözcük ağzından çıkmadan önce dikkatle tartılmıştı. "Karım Tessa. Cenaze töre-

Telegram: @cinciva

nini ayarlamalıyız, Sandy. Afrika'da olmasını ister. Tek çocuk. Anne babası yok. Onunla ilgili olarak görüşülmesi gereken kimsesi yok. En kısa zamanda yaparsak iyi olur."

"Şey, sanırım bu biraz polise bağlı," dedi Woodrow boğuk bir sesle. Zorlukla lavaboya yetişip içi dışına çıkana kadar kusarken her zaman kibar olan Justin kolunu omzuna atmış teselli sözcükleri mırıldanıyordu.

* * *

Mabedi andıran, halı kaplı Özel Ofis'te Mildren hattın diğer ucundaki genç adama alçak sesle bir şeyler okuyordu.

Yüksek Komiserlik, Ataşelik Genel Sekreteri Justin Quayle'ın eşi Bayan Tessa Quayle'ın bir cinayete kurban gittiğini üzülerek bildirir. Bayan Quayle, Turkana Gölü kıyısında, Allia Körfezi'ne yakın bir yerde öldü. Şoför Noah Katanga da öldürüldü. Bayan Quayle gençliği ve güzelliğinin yanısıra Afrika'daki kadın hakları davasına sadakatiyle de hatırlanacak. Bayan Quayle'ın kocası Justin'e ve çok sayıdaki arkadaşına başsağlığı diliyoruz. Yüksek Komiserlik bayrağı bir sonraki duyuruya kadar yarıya indirilecektir. Yüksek Komiserlik'in resepsiyon lobisinde bir taziye defteri açılacak.

"Bunu ne zaman yayınlayacaksınız?"
"Az önce yayınladım bile," dedi genç adam.

Telegram: @cinciva

İKİNCİ BÖLÜM

Woodrow'lar şehirden uzakta, Tudor stili pencereleri olan taş bir evde oturuyorlardı. Muthaiga banliyösünün seçkin tepelerinde yer alan geniş İngiliz bahçelerindeki koloni grubundan biriydi bu ev. Muthaiga Kulübü'nden, İngiliz Yüksek Komiseri'nin malikânesinden ve çok iyi korunan caddelerden geçip kiSvahili dilinde köpeklere karşı uyarıda bulunan tabelaların arasındaki isim levhalarını görmeden önce adını bile duymadığınız çok sayıda ülke elçisinin evlerinden bir taş atımlık mesafedeydi. Nairobi'deki Birleşik Devletler Elçiliği'ne yapılan bombalı saldırının ardından Dışişleri Woodrow'un bütün ekibinin ve üstlerinin evlerine parçalanamaz demirden ön kapılar yaptırmıştı. Evleri güçlü kuvvetli Baluhya nöbetçileri ve onların sayısız arkadaşlarıyla akrabaları tarafından gece gündüz titizlikle korunuyordu. Bahçeyi, üzerinde sarmallar halinde keskin dikenli tellerin bulunduğu elektrikli bir çit ve birisi geldiğinde yanan lambalar çevreliyordu. Muthiaga'da, diğer pek çok konuda olduğu gibi koruma konusunda da bir ast-üst düzeni vardı. En mütevazı evlerin taş duvarlarının üstünde kırık cam şişeleri, orta seviyeli evlerinkindeyse dikenli teller vardı. Oysa yüksek tabakadan diplomatların korunması için demir kapılar, elektrikli teller, pencere alıcıları ve birisi gizlice girdiğinde yanan lambalardan daha azı yeterli değildi.

Woodrow Malikânesi üç katlıydı. İki üst kat, güvenlik şirketlerinin güvenli liman dedikleri, ilk sahanlıktaki katlanan ve anahtarının yalnızca Woodrow'larda bulunduğu çelik perdeyle korunan bölümü oluşturuyordu. Tepenin eğimi yüzünden Woodrow'ların zemin kat dedikleri giriş katındaki konuk süitinin bahçe tarafında Woodrow'u hizmetçilerinden korumak için bir perde vardı. Alt katta

Telegram: @cinciva

ikisi de sade görünüşlü ve beyaza boyalı iki oda bulunuyordu. Pencerelerindeki demirler ve çelik ızgaralarla tam bir hapishaneye benziyordu. Ama Gloria konuğunu beklerken odaları bahçeden topladığı güllerle donatmış, Sandy'nin soyunma odasından getirdiği okuma lambasını koymuştu. Hizmetçilerin televizyon ve radyosunu da oraya yerleştirmişti, çünkü bir süre televizyonsuz kalmaları onlar için iyi olacaktı. Süitin o zaman bile *beş yıldızlı* hale gelmediğini söylemişti yakın arkadaşı Elena'ya -Birleşmiş Milletler'in Yunanlı resmi görevlisinin İngiliz karısıydı- ama en azından biraz yalnız kalabilecekti zavallı adam, ki bir yakınını kaybeden herkesin böyle bir hakkı olmalıydı. El ve Gloria annesini kaybettiğinde de *tam* olarak o duyguyu yaşamıştı, kuşkusuz Tessa ve Justin'in öyle *geleneksel* bir evlilikleri yoktu, ama Gloria kendi adına konuşursa gerçek bir sevginin olduğundan kuşku duymuyordu, en azından Justin'in tarafında, ama Tessa'nın ne hissettiği... açıkçası, El, hayatım, bunu yalnızca Tanrı bilir, çünkü hiçbirimiz hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.

Bu sözler üzerine pek çok kez boşanmış ve feleğin çemberinden geçmiş Elena şunları söyledi: "Eh, küçük şirin kıçına dikkat et, tatlım. Yeni dul kalan playboylar *çok* şehvetli olabilir."

* * *

Gloria Woodrow Dışişleri'nde çalışan adamların her şeyin iyi yanını görmeye kararlı olan eşlerine iyi bir örnekti. Eğer görülecek iyi bir yan yoksa, neşeli bir kahkaha atar ve, "Eh, hepimiz, hayattayız!" derdi. Bu, herkesin birarada toplanması ve hayatın güçlüklerini şikâyet etmeden omuzlaması için çalınan bir borazan gibiydi. Onu ortaya çıkaran özel okulların sadık eski kız öğrencisiydi ve onlara gelişimiyle ilgili düzenli haberler gönderir, arkadaşlarıyla ilgili haberleri doymak bilmez bir şekilde yalayıp yutardı. Her kurucular yemeğine nükteli bir tebrik telgrafı ya da bir e-mail gönderirdi. Mesajı genellikle şiir şeklinde olurdu, çünkü okulun şiir ödülünü kazandığını unutmalarını asla istemezdi. İçtenliğiyle çok çekiciydi ve konuşkan oluşuyla tanınırdı, özellikle de söylenecek çok fazla şey olmadığı zamanlarda. Ayrıca soylu sınıfın İngiliz kadınlarının etkilediği son derece çirkin, sarsak bir yürüyüşü vardı.

Ama Gloria Woodrow doğuştan aptal değildi. On sekiz yıl önce Edinburgh Üniversitesi'nde yılın en iyi beyinlerinden biri seçilmişti; eğer Woodrow'la o kadar meşgul olmasaydı politika ve felsefede çok iyi bir derece alacağı söyleniyordu. Bununla birlikte, aradan geçen yıllar boyunca evlilik, annelik ve diplo-

Telegram: @cinciva

matik hayatın değişkenliği sahip olabileceği bütün tutkuların yerini almıştı. Bazen eş rolünü sürdürebilmek için zekâsını bilerek uykuya yatırmış görünmesi Woodrow'u gizliden gizliye üzüyordu. Ama aynı zamanda bu fedakârlık ve onun iç düşüncelerini okuyamadığı, ama kendisini onun isteklerine göre uysal bir biçimde şekillendirdiği için ona müteşekkirdi. Woodrow suçluluk ya da can sıkıntısı dönemlerinden birine girdiğinde, daha yüksek bir derece alması, hukuk ya da tıp okuması -ya da Tanrı aşkına herhangi bir şey okuması- için baskı yaptığında, "Kendi hayatımı geri istediğimde sana haber veririm," diye Gloria ona güvence verirdi. "Eğer beni olduğum gibi sevmiyorsan bu farklı bir şey," diye cevap ver, büyük bir beceriklilikle şikâyetini özelden genele çeviriverirdi. "Oh, ama seviyorum, seviyorum, seni olduğun gibi seviyorum!" diye itiraz ederdi Woodrow ona içtenlikle sarılarak. Ve neredeyse söylediklerine kendisi de inanırdı.

Justin, Tessa'nın ölüm haberinin kendisine verildiği kara pazartesi gününün akşamında alt katın gizli mahkûmu olmuştu. Tam o saatte limuzinler akşamın gizemli biçimde seçilen barına doğru ilerlemek üzere elçiliğin araba yolunda harekete geçmişlerdi. Lumumba Günü müydü? Merdeka Günü müydü? Yoksa Bastille Günü mü? Boşverin, milli bayrak bahçede dalgalanacak, su fıskıyeleri kapanacak ve kırmızı halı serilecek, zenci uşaklar sömürgecilik zamanlarında hepimizin ikiyüzlülükle reddettiği şekilde ortalıkta dolaşıp duracaklardı. Uygun bir yurtsever müzik çalınacaktı.

Woodrow siyah Volkswagen minibüse Justin'le birlikte bindi. Hastane morgundan polis karakoluna kadar ona eşlik etti ve kusursuz akademik eliyle karısının cesedini tanımladığını belirten bir ifade hazırlamasını seyretti. Karakoldan arayarak Gloria'ya trafiği de gözönüne alırsa on beş dakika içinde *özel konuklarıyla* birlikte evde olacağını söyledi: "Ve sevgilim, biraz saklanmak istiyor, bunu ona sağlamalıyız." Bu, Gloria'nın acilen Elena'yı aramasına, akşam yemeği mönüsünü tartışmak için ona ulaşana kadar tuşlara basmasına engel olmamıştı. Zavallı Justin balık seviyor muydu, nefret mi ediyordu, unutmuştu, ama geçici merakları olduğuna dair bir his vardı içinde... ve Tanrım, El, Sandy işlerle ilgilenmek için gittiğinde ve ben zavallı adamla saatlerce yalnız kaldığımda ne konuşacağım? Yani bütün gerçek konular yasak.

"Bir şey bulursun, merak etme, hayatım," diye ona güvence verdi Elena, ama çok nazik değildi.

Telegram: @cinciva

Bununla birlikte Gloria yine de ona basından gelen, kesinlikle ıstırap verici telefonlar hakkında bilgi verecek zamanı buldu. Kendisinin bakmayıp Wakamba uşağı Juma'nın, Bay ve Bayan Woodrow'un o anda telefona gelemeyeceğini söylemesini tercih ettiği telefonlar geliyordu. Ama *Telegraph*'dan arayan son derece güzel konuşan bir adam vardı ve onunla konuşmaya bayılırdı, fakat Sandy kesinlikle hayır demişti.

"Belki yazar, tatlım," dedi Elena onu teselli edercesine.

Renkli camlı Volkswagen, Woodrow'ların araba yoluna girdi. Woodrow ortalıkta gazeteci olup olmadığına bakmak üzere dışarı fırladı. Hemen arkasından Gloria dul Justin'i ilk kez gördü. Justin, altı ay içinde bebeğini ve karısını kaybeden adam, artık daha fazla aldatılmayacak olan koca. Terzi elinden çıkma hafif takım elbiseli ve yumuşak bakışlı kaçak alt katında gizlenecekti. Hasır şapkasını çıkarıp sırtı izleyicilere dönük olarak minibüsün arkasından çıktı ve dalgın bir baş hareketiyle herkese, yani şoför Livingstone'a, koruma Jackson'a, her zamanki gibi işe yaramaz bir şekilde dolaşıp duran Juma'ya teşekkür edip arkasında diğerleriyle birlikte zarif hareketlerle ön kapıya doğru ilerledi. Gloria onun yüzünü ilk kez karanlıkta gördü, sonra kısa süreli akşam alacakaranlığında. Justin ona doğru gidip, "İyi akşamlar, Gloria," dedi. "Beni kabul etmen ne incelik," derken sesi o kadar cesur çıkmıştı ki, Gloria ağlayabilirdi ve zaten daha sonra ağlamıştı da.

"Yardım etmek için bir şeyler yapabilmek bizi çok rahatlattı, Justin, canım," diye mırıldanıp özenli bir nezaketle öptü yanağından.

"Arnold'dan bir haber yok, herhalde? Biz yoldayken arayan oldu mu?"

"Üzgünüm, canım, tek bir haber bile yok. Hepimiz endişeyle bekliyoruz elbette."

Woodrow arka planda bir yerlerde kederli bir sesle ofiste bir saat daha kalması gerektiğini söylüyordu, onu arayacaktı, ama Gloria'nın ona aldırdığı yoktu. Kaybolan kim, diye düşündü acı bir şekilde. Araba kapılarının kapandığını ve Volkswagen'in uzaklaştığını duydu, ama önemsemedi. Gözleri Justin'in üzerindeydi, koruması altında olan trajik kahramanıydı onun. Şu anda fark ediyordu ki, Justin de Tessa kadar kurbanıydı bu trajedinin, çünkü o mezarına dek taşımak zorunda olduğu bir kederle yüklenmişken, Tessa ölmüştü. Yanakları şimdiden grimsi bir hal almıştı, yürüyüşü ve yürürken baktığı nesneler değişmişti. Onun talimatlarına göre dikilen çiçeklerine bakmamıştı bile. Tatlı bir jest-

Telegram: @cinciva

le parasını Gloria'nın ödemesine izin vermediği iki malus ağacına da öyle. Bu, Justin hakkında gerçekten alışamadığı harika şeylerden biriydi, -bunu aynı akşam Elena'ya uzun uzun anlatmıştı- çiçekler, bitkiler ve bahçeler hakkında bu kadar bilgi sahibi olması inanılmazdı. Yani, nereden edinmişti bütün bu bilgileri, El? Belki de annesinden. Yarı Dudley'li değil miydi annesi? Eh, bütün Dudley'liler deli gibi bahçıvanlık yaparlardı, asırlardır yapıyorlardı. Çünkü burada klasik İngiliz botaniğinden söz ediyoruz, El, pazar gazetelerinde okuduklarından değil.

Gloria değerli konuğunu ön kapıya götüren basamaklardan çıkardı, salondan geçirip uşakların merdivenlerinden alt kata indirdi. Cezası boyunca onun evi olacak olan hapishane hücresini gezdirdi: takım elbiselerini asman için çarpık kontrplaktan bir dolap, Justin -neden Edebiah'a bir elli şilin daha verip boyamasını istememişti- gömleklerini ve çoraplarını koyman için kurtların kemirdiği bir konsol-neden bordür koymayı hiç düşünmemişti?

Ama her zaman olduğu gibi özür dileyen Justin'di. "Korkarım içlerine koyacak giysilerim yok, Gloria. Evim haber avcıları tarafından kuşatma altına alındı ve Mustafa telefonun fişini çekmiş olmalı. Sandy evden bir şey kaçırmak güvenli hale gelene dek bana bir şeyler ödünç verebileceğini söyledi."

"Ah, Justin, ne kadar aptalım," dedi Gloria kızararak.

Ama sonra, ya onu bırakmak istemediği ya da bunu nasıl yapacağını bilmediği için, içme suyu ve alkolsüz içecek şişeleriyle dolu eski buzdolabını göstermede ısrar etti -neden çürüyen lastiğinin yerine yenisini taktırmamıştı? Justin, buradaki buzu kırmak için yalnızca musluğun altına tutman yeterli. Ayrıca nefret ettiği su ısıtıcısı, içinde Tetley çay poşetlerinin olduğu Ilfracombe'den aldıkları kavanoz, kilo vermesi gerektiğini söyledikleri halde Sandy'nin her zaman yaptığı gibi geceleri bir şeyler atıştırmak isterse diye içinde şekerli bisküvilerin olduğu eski bir Huntley&Palmer's teneke kutusu. Ve son olarak -Tanrı'ya şükür bir şeyi doğru yapmıştı- onun talimatlarına göre yetiştirdiği çok renkli aslanağızlarıyla dolu muhteşem bir vazo.

"Şey, pekâlâ, seni şimdi rahat bırakayım," dedi. Kapıya ulaştığında utanarak hatırladı ki, bir tek başsağlığı sözcüğü söylememişti Justin'e. "Justin, hayatım..." diye başladı.

"Teşekkürler, Gloria, gerçekten gerek yok," diye sözünü şaşırtıcı bir sertlikle kesti Justin.

Telegram: @cinciva

Şefkatini gösterebileceği o an elinden alınan Gloria pratikliğini gösteren ses tonunu yeniden kazanmaya çalıştı. "Evet, şey, ne zaman istersen yukarı gelirsin, değil mi, canım? Yemek sekizde, teorik olarak yani. Eğer istersen ondan önce bir şeyler içersin. Ne istersen onu yap. Ya da hiçbir şey yapma. Sandy'nin ne zaman döneceğini Tanrı bilir." Bunları söyledikten sonra müteşekkir bir şekilde yukarıya, yatak odasına çıktı. Duş alıp üzerini değişti, makyaj yaptı, sonra ev ödevlerini yapmakta olan oğullarına baktı. Ölümün etkisiyle suskunlaşan çocuklar büyük bir gayretle çalışıyorlardı ya da öyle görünüyorlardı.

"Çok üzgün mü görünüyor?" diye sordu daha küçük olan Harry.

"Yarın onunla tanışırsınız. Yalnızca çok nazik ve sessiz olun. Mathilda hamburgerlerinizi hazırlıyor. Oyun odasında yersiniz, mutfakta değil, anlaşıldı mı?" Hiç düşünmediği bir dipnot dudaklarından döküldü. "O çok cesur ve iyi bir adam, siz de ona büyük bir saygı göstereceksiniz."

Oturma odasına inerken Justin'i karşısında bulunca çok şaşırdı. Justin sert bir viski sodayı kabul etti, Gloria kendisine de bir kadeh beyaz şarap koyup aslında Sandy'nin olan koltuğa oturdu, ama Sandy'yi düşünmüyordu. Dakikalar boyunca -gerçekte ne kadar olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu- ikisi de konuşmadı, ama uzayan sessizlik aralarında Gloria'nın giderek daha kesin biçimde hissettiği bir bağ oluyordu. Justin viskisini yudumlarken, Gloria onda, Sandy'nin yeni edindiği ve çok sinir bozucu olan gözlerini kapatıp sanki viski kendisini sınamak için verilmiş gibi somurtuşunu görmeyince rahatladı. Justin elinde kadehle sürgülü bahçe kapısına gidip projektörle aydınlatılmış olan bahçeye baktı, evin jeneratörüne bağlanmış 150 vatlık ampullerin parıltıları yüzünün yarısını aydınlatıyordu.

"Belki de herkes öyle düşünüyordur," dedi birdenbire, sanki başlamadıkları bir sohbeti sürdürüyor gibiydi.

"Nasıl, canım?" diye sordu Gloria. Kendisine hitap edildiğinden emin değildi, ama yine de sordu, çünkü adamın konuşmaya ihtiyacı olduğu açıktı.

"Olmadığınız biri yerine sevildiğinizi. Bir tür sahtekâr olduğunuzu. Bir aşk hırsızı."

Gloria'nın bunu herkesin düşünüp düşünmediği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama böyle düşünmemeleri gerektiğine hiç kuşku duymuyordu. "Elbette, sen sahtekâr değilsin, Justin," dedi kararlı bir tavırla. "Sen tanıdığım en samimi insanlardan birisin, her zaman öyleydin. Tessa sana tapıyordu ve öyle de olma-

Telegram: @cinciva

sı gerekiyordu." *Aşk hırsızı* konusuna gelince... eh, o ikilide kimin aşk hırsızlığı yaptığını tahmin edene ödül verilecek değildi!

Justin güven vermeyecek kadar kolayca söylenen bu süslü sözlere bir tepki vermedi, en azından Gloria'nın görebildiği bir tepki. Bir an için havlayan köpeklerin zincirleme tepkisini duydu; Muthaiga'nın altın yolunda biri başladı, sonra diğerleri onu takip etti.

"Ona karşı her zaman çok *iyiydin,* Justin, öyle olduğunu biliyorsun. İşlemediğin bir suç yüzünden kendini cezalandırmamalısın. Pek çok insan birisini kaybettiğinde böyle yapar ve kendine karşı haksızlık eder. Etrafımızdaki insanlara her an öleceklermiş gibi davranamayız, yoksa hiçbir yere varamayız. Şey, öyle değil mi? Sen ona sadıktın. Her zaman," diye vurguladı, bu arada aynı şeyin Tessa için söylenemeyeceğini de ima etmiş oldu. İmayı anlamıştı, Gloria bundan emindi. Justin o iğrenç Arnold Bluhm'dan söz etmek üzereydi ki, kocasının sinir bozucu anahtar sesi duyuldu ve büyü bozuldu.

"Justin, zavallı dostum, nasıl gidiyor?" diye sordu Woodrow kendisi için olağanüstü mütevazı sayılabilecek miktarda şarap koyup kanepeye çökmeden önce. "Korkarım yeni bir haber yok. İyi ya da kötü. Hiçbir ipucu, hiçbir şüpheli yok henüz. Arnold'dan bir haber yok. Belçikalılar bir helikopter gönderiyor, Londra ikincisini gönderecek. Para, para, hepimizin baş belası. Yine de, o bir Belçikalı, bu yüzden neden olmasın? Ne kadar güzel görünüyorsun, tatlım. Yemekte ne var?"

İçmiş, diye düşündü Gloria tiksintiyle. Geç saatlere kadar çalışıyormuş gibi yapıp ofisinde otururken ben oğlanların ev ödevlerini yaptırıyorum. Pencerede bir hareket gördü ve üzüntüyle Justin'in gitmek üzere olduğunu fark etti, kocasının fili andıran kabalığından ürktüğüne hiç kuşku yoktu.

"Bir şeyler yemek istemiyor musun?" diye itiraz etti Woodrow. "Gücünü toplamalısın, koca çocuk."

"Çok naziksin, ama korkarım hiç iştahım yok. Gloria, tekrar teşekkürler. Sandy, iyi geceler."

"Ve Pellegrin, Londra'dan destek mesajları gönderdi. Bütün Dışişleri üzüntüye boğuldu, diyor. Şahsen rahatsız etmek istememiş seni."

"Bernard her zaman anlayışlı olmuştur."

Gloria kapının kapanışını seyretti, ayak seslerinin taş merdivenlerden inişini dinledi, boş kadehinin sürgülü kapıların yanındaki bambu masada durduğunu gördü ve dehşet verici bir an için onu bir daha görmeyeceğini hissetti.

Telegram: @cinciva

Woodrow yemeğini kaba bir biçimde midesine indirdi, her zamanki gibi tadını almaya çalışmıyordu bile. Justin gibi iştahı olmayan Gloria onu seyrediyordu. Aralarında, huzursuzca parmakuçlarında gidip gelen Juma da onu izliyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Woodrow peltek bir dille. Sesini alçaltırken Gloria'nın da aynı şeyi yapması için yeri işaret ediyordu.

"İyi," dedi onun oyununa katılarak. "Düşünüyor." Aşağıda ne yapıyorsun, diye düşündü. Karanlığın içinde, yatağında uzanıyor musun? Yoksa demir parmaklıkların ardından bahçene bakıyor, onun hayaletiyle mi konuşuyorsun?

"Önemli bir şey söyledi mi?" diye sordu Woodrow önemli sözcüğünde üstünde dili sürçerek, ama Juma'yı düşünerek imalı konuşmaya çalışıyordu hâlâ.

"Ne gibi?"

"Aşk çocuğumuz hakkında," dedi utanç verecek derecede pis pis sırıtarak. Parmağıyla Gloria'nın begonyalarını dürtüp ağzıyla *açmışlar* sözcüğünü biçimlendirdi. Juma bunun üzerine bir sürahi su getirmek üzere telaşla dışarı çıktı.

Gloria horlayan kocasının yanında saatlerce uyanık yattıktan sonra aşağıdan bir ses duydu, gidip camdan dışarı baktı. Elektrik kesintisi sona ermişti. Şehirden gelen turuncu bir parlaklık yıldızlara doğru yükseliyordu. Ama Tessa aydınlık bahçede gezinmiyordu, Justin de öyle. Yatağa döndüğünde Harry'nin başparmağını ağzına sokmuş, bir kolu babasının göğsünde çapraz şekilde uyuduğunu gördü.

* * *

Aile her zamanki gibi erkenden kalktı, ama Justin onlardan önce davranmıştı. Kırışık takım elbisesini giymiş dolanıp duruyordu. Heyecanlı görünüyor, diye düşündü Gloria; kafası aşırı meşgul, kahverengi gözlerinin altında çok fazla renk var. Oğlanlar el sıkışırken aldıkları talimat gereği çok ciddiydiler. Justin de titizlikle karşılık verdi selamlarına.

"Ah, Sandy, evet, günaydın," dedi Woodrow görünür görünmez. "Acaba birkaç kelime edebilir miyiz diye merak ediyordum."

İki adam güneşli salona çekildiler.

"Evimle ilgili," diye söze başladı Justin.

"Buradaki mi, Londra'daki mi, koca oğlan?" diye sordu neşeliymiş gibi görünmek için aptalca bir çaba göstererek. Mutfaktaki servis boşluğundan her sözcüğü dinleyen Gloria onun kafasını patlatabilirdi.

Telegram: @cinciva

"Buradaki evim. Tessa'nın özel evrakları, avukat belgeleri. Aile fonuna ait belgeler. İkimiz için de değer taşıyan kâğıtlar. Kişisel yazışmalarını Kenya polisinin dilediği gibi yağmalamasına izin veremem."

"Peki çözüm nedir, koca oğlan?"

"Oraya gitmek istiyorum. Hemen."

Ne kadar kararlı, diye düşündü Gloria çılgınca bir heyecanla. Ne kadar güçlü, her şeye rağmen!

"Sevgili dostum, bu olanaksız. Gazeteciler seni canlı canlı yerler."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Fotoğrafımı çekmeyi deneyebilirler sanırım. Bana bağırabilirler. Onlara cevap vermezsem bir şey yapamazlar. Onları erkenden tıraş olurken yakalarız."

Gloria kocasının kaçamak cevaplarını avucunun içi gibi bilirdi. Bir dakika içinde Londra'dan Bernard Pellegrin'i arayacaktı. Porter Coleridge'i atlatmak ve istediği cevabı duymak istediğinde böyle yapardı.

"Bak ne diyeceğim, koca oğlan. Neden bana istediklerinin bir listesini vermiyorsun, ben de listeyi bir şekilde Mustafa'ya iletirim ve buraya getirmesini sağlarım, ne dersin?"

Tipik, diye düşündü Gloria öfkeyle. *Tereddüt et, ipe sapa gelmez laflar et ve her seferinde kolay bir kaçış yolu ara.*

"Mustafa neyi alacağını bilmez," dediğini duydu Justin'in, her zamanki gibi kararlıydı. "Ve liste de bir işine yaramaz. Alışveriş listelerini bile beceremiyor o. Bunu ona borçluyum, Sandy. Bu bir şeref borcu ve onu ödemeliyim. Sen gelsen de, gelmesen de."

Sınıf çıkabilir, diye sessizce alkışladı Gloria bulunduğu yerden. *İyi oyundu, dostum!* Zihni her olasılığa açık olmasına rağmen, o an bile kocasının Tessa'nın evini ziyaret etmek için kendine ait nedenleri olabileceği aklına gelmedi.

* * *

Basın tıraş olmuyordu. Justin bu konuda yanılmıştı. Oluyorlarsa bile bunu, Justin'in evinin dışındaki çimenlerin üzerinde yapıyorlardı. Bütün gece kiralık arabaların içinde kamp yapıp çöplerini ortancaların içine atmışlardı. Sam Amca pantolonu ve şapkası giymiş bir çift Afrikalı seyyar satıcı çay tezgâhı açmıştı. Diğerleri kömür ateşinde mısır pişiriyordu. Cansız polis memurları eski bir devriye arabasının etrafında dolaşıyor, esneyip sigara içiyordu. Cilalı kahverengi kemer ve altın Rolex takmış olan olağanüstü derecede şişman liderleri

Telegram: @cinciva

ön yolcu koltuğuna yayılıp gözlerini kapamıştı. Saat sabahın yedi buçuğuydu. Alçak bulutlar şehrin görünmesini engelliyordu. İri siyah kuşlar kondukları tellerde yer değiştiriyor, yiyecek için inişe geçecekleri anı bekliyorlardı.

"Yanlarından geç, sonra dur," dedi askerin oğlu Woodrow minibüsün arkasında bulunduğu yerden.

Bir gün öncekiyle aynı ayarlama yapılmıştı: Livingstone ve Jackson öndeydi, Woodrow'la Justin arka koltuklara ilişmişti. Dikkatli bir göz plakadaki İngiliz ibaresini görebilirdi, ama böyle bir göz yoktu. Livingstone bahçe kapısının önünden geçip tepeyi çıkarken kimse ilgilenmemişti bile. Minibüsü yamaçta yavaşça durdurup elfrenini çekti.

"Jackson, minibüsten çık, yavaşça tepeden aşağı inip Bay Quayle'ın evinin bahçe kapısına git. Kapıdaki nöbetçinin adı ne?" diye sordu Justin'e.

"Omari," dedi Justin.

"Ona minibüs yaklaşırken son anda kapıları açmasını ve minibüs içeri girer girmez de kapamasını söyle. Söyleneni yaptığından emin olmak için yanında kal. Şimdi."

Rol yapmak için doğmuş olan Jackson minibüsten indi, gerinip kemeriyle oynadı, sonunda Justin'in demirden güvenlik kapısına doğru yürümeye başladı. Polis ve gazetecilerin gözlerinin önünde Omari'nin yanına gitti.

"Pekâlâ, geri geri gitmeye başla," diye Livingstone'a emretti Woodrow. "Çok yavaş ol. Acele etme."

Livingstone elfrenini bıraktı, motor hâlâ çalışırken minibüsü tepeden aşağıya doğru yavaşça geri geri indirmeye başladı. Minibüsün arkası Justin'in araba yoluna giden açıklığa girene kadar devam etti. Seyredenler minibüsün dönmeye çalıştığını düşünebilirlerdi. Ama uzun süre öyle düşünmeyeceklerdi, çünkü bir an sonra Livingstone gaza sonuna dek yüklenerek kapıya doğru büyük bir hızla geri geri gitmeye başladı. Sağında ve solundaki şaşkın gazeteciler iki yana kaçıştılar. Bir kanadı Jackson, diğeri Omari tarafından çekilen kapılar hızla açıldı. Minibüs geçti, kapılar yeniden kapandı. Jackson tekrar minibüse atladı, Livingstone aracı ön verandaya kadar götürdü. Verandaya çıkan iki basamağı da tırmanarak ön kapıya birkaç santim kala durdu. Justin'in uşağı Mustafa bir önsezi örneği göstererek kapıyı ardına kadar açtı, Woodrow, Justin'i paldır küldür iterek koridora soktu, kapıyı arkalarından kapattı.

* * *

Telegram: @cinciva

Ev karanlıktı. Ya Tessa'ya saygı gereği ya da habercilerden kurtulmak için evde çalışanlar perdeleri çekmişti. Üç adam, Justin, Woodrow ve Mustafa koridorda dikiliyordu. Mustafa sessizce ağlıyordu. Woodrow onun buruşmuş yüzünü, yanaklarını kaplayan gözyaşlarını görebiliyordu. Justin, Mustafa'nın omuzlarından tutmuş onu rahatlatmaya çalışıyordu. Justin'in bu hiç de İngilizvâri olmayan şefkat gösterisiyle irkilen Woodrow biraz alınmıştı da. Justin, Mustafa'yı kendine doğru çekip birbirine kenetlenmiş çenesini omzuna yasladı. Woodrow utançla başını başka yöne çevirdi. Koridorun aşağı kısmında uşakların bulunduğu bölümden başka gölgeler görünüyordu: Justin'e bahçede yardım eden ve Woodrow'un adını hiç aklında tutamadığı tek kollu, gayrımeşru Ugandalı çocuk ve Esmeralda adındaki Güney Sudanlı yasadışı göçmen kız. Tessa acıklı hikâyelere yerel kurallara olduğundan daha az direnebiliyordu. Evi bazen kötürüm bahtsızların barındığı bir Afrika pansiyonuna benziyordu. Woodrow bu konuyla ilgili olarak birçok kez yakınmıştı Justin'e, ama her defasında boş bir duvarla karşılaşmıştı. Esmeralda ağlamıyordu. Yüzünde, beyazların yanlış anlayarak kabalık ya da kayıtsızlık olarak düşünebileceği bir ifade vardı. Woodrow ikisi de olmadığını biliyordu. Bu aşinalıktı. *Gerçek* hayat böyle, diyordu. Bu yastı, nefretti ve ölüme dayanan insanlardı. Bu, bizim doğduğumuzdan beri bildiğimiz, ama siz Wazungulların bilmediği gündü.

Justin, Mustafa'yı kibarca kendinden uzaklaştırarak iki eliyle Esmeralda'nın elini sıktı, kadın bu arada örgülü başını Justin'in başına dayadı. Woodrow hayal bile edemeyeceği bir sevgi halkasının içine kabul edildiğini hissetti. Eğer Gloria'nın boğazı kesilse Juma böyle ağlar mıydı? Hiç sanmıyordu. Ya Ebediah? Adı her neyse, Gloria'nın yeni hizmetçisi? Justin, Ugandalı çocuğa sarıldı, yanağını hafifçe okşadı, sonra hepsine birden sırtını dönerek sağ eliyle tırabzanı tuttu. Bir an için yakında olacağı yaşlı adama benzeyerek yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Woodrow, Justin'in sahanlığın gölgeleri içinde kaybolup hiç girmediği, ama sayısız kaçamak yolla hayal ettiği yatak odasına girişini seyretti.

Yalnız başına olduğunu gören Woodrow tehdit edildiğini hissederek dolaşmaya başladı, ne zaman onun evine girse böyle hissediyordu kendini: şehre gelen taşralı çocuk. Eğer bu bir kokteyl partiyse neden bu insanları tanımıyorum? Bu gece kimin davasını desteklememiz isteniyor? Tessa hangi odada olacak? Bluhm nerede? Büyük olasılıkla, Tessa'nın yanında. Ya da mutfakta,

Telegram: @cinciva

hizmetçileri ellerinde olmayan kahkaha krizlerine sokuyor. Amacını hatırlayan Woodrow alacakaranlık koridorda yavaşça ilerleyerek oturma odasının kapısına geldi. Kilitli değildi. Sabah güneşi ışınları perdelerin arasından yol bularak içeri süzülüyor, yarı felçli insanların yaptığı kalkanları, maskeleri ve kilimleri aydınlatıyordu. Tessa'nın bunların sayesinde içkarartıcı devlet mobilyalarını canlandırmayı başardığı açıktı. Bu ıvır zıvırla her şeyi nasıl bu kadar güzel gösterebilmişti? Bizimkiyle aynı tuğla şömine, Merrie England meşe kirişleri gibi gösterilen aynı minik demir kirişler. Her şey bizimki gibi, ama daha küçük, çünkü Quayle'ların çocukları yok ve rütbeleri bir derece daha aşağı. O halde neden Tessa'nın evi her zaman gerçek şeymişcesine görünürken bizimki yaratıcılıktan yoksun çirkin kızkardeş gibi duruyor?

Odanın ortasına varınca durdu, anıların gücüyle donmuş kalmıştı. Ona, kontesin kızına, ders verdiğim yer burasıydı, annesinin çok sevdiğini söylediği bu kakmalı masanın arkasında, sarı Hint ağacından yapılma narin sandalyenin arkalığını tutarak bir Victoria'vâri baba gibi ahkâm kesmiştim. Tessa şurada, pencerenin önünde dikilirken gün ışığı pamuklu elbisesinin tam içinden geçiyordu. Çıplak bir siluetle konuştuğumu biliyor muydu? Ya sadece ona bakmanın onunla ilgili hayallerimin gerçekleşmesi olduğunu, sahildeki kız, trendeki yabancı hayallerimin?

"Yapabileceğim en iyi şeyin uğramak olduğunu düşündüm," diye başlıyor sert bir tavırla.

"Neden böyle düşündün bakalım, Sandy?" diye soruyor Tessa.

Saat sabahın on biri. Ataşelik toplantısı bitmiş, Justin güvenle Kampala'ya gönderilmiş, Yardım ve Verimlilik adlı üç günlük işe yaramaz bir konferansa katılıyor. Buraya resmi bir iş için geldim, ama büro arkadaşının genç, güzel karısına uğrayan suçlu bir âşık gibi arabamı yan sokağa park ettim. Ve Tanrım, ne kadar da güzel. Hiç hareket etmeyen dik, keskin göğüsleriyle ne kadar genç. Justin onu gözlerinin önünden nasıl ayırabiliyor? Gri, iri, öfkeli gözleriyle, yaşına göre fazla bilmiş olan gülümsemesiyle çok genç. Woodrow gülümsemeyi göremiyor, çünkü arkasından ışık vuruyor. Ama sesinde duyabiliyor. Takılan, numara yapan, sosyetik sesinde. Hafızasında her an canlandırabiliyor bu sesi. Çıplak siluetin belinin ve kalçalarının kıvrımlarını, yürüyüşünün çıldırtıcı kıvraklığını canlandırabildiği gibi. Justin ve onun neden birbirlerine hemen kapıldıklarını anlamak çok kolay, aynı soyluluğa sahipti ikisi de ama yirmi yıl arayla.

Telegram: @cinciva

"Tess, gerçekten, bu iş devam edemez."

"Bana Tess deme."

"Neden?"

"Bu isim başkası için saklı."

Kimin için, diye merak etti. Bluhm mu, yoksa bir başka sevgilisi için mi? Quayle ona hiç Tess demezdi. Woodrow'un bildiği kadarıyla Ghita da öyle.

"Kendini bu kadar açıkça ifade etmeye devam edemezsin. Fikirlerini yani."

Sonra, daha önceden hazırladığı konuşma geliyordu, ona ülkesine hizmet eden bir diplomatın sorumlu karısı olarak görevlerini hatırlatan konuşma. Ama sonuna hiçbir zaman ulaşamıyor. Görev sözcüğü Tessa'yı harekete geçiriyor.

"Sandy, benim *görevim* Afrika'ya karşı. Ya seninki?"

Kendisi için cevap vermek zorunda kalışına şaşırıyor. "Eğer kendini beğenmişlik yapmama izin verirsen ülkeme karşı, diyeceğim. Justin'inki gibi. Servise ve üstlerime karşı. Bu senin için yeterli bir cevap mı?"

"Olmadığını biliyorsun. Yakın bile değil. Millerce uzak."

"O tür bir şeyi nereden bileyim?"

"Sana verdiğim ilginç belgeler hakkında konuşmak için gelmiş olabileceğini düşündüm."

"Hayır, Tessa, onlar için gelmedim. Nairobi'deki her Tom, Dick ve Harry'nin karşısında Moi hükümetinin yaptığı yanlışlar konusunda konuşup durmayı kesmeni söylemek için geldim. Değişiklik olsun diye ekipten biri olmanı istemek için geldim, şey olmak yerine... ah, cümleyi kendin bitir," diye tamamlıyor sözlerini kabaca.

Hamile olduğunu bilseydim böyle konuşur muydum onunla? Büyük bir olasılıkla bu kadar açıkça konuşmazdım. Ama konuşurdum. Çıplak siluetini fark etmemeye çalışırken hamile olduğunu tahmin ettim mi? Hayır. Sesimin değişmesinden, hareketlerimin yapmacıklığından anlayabildiği gibi, onu dayanılmayacak kadar çok istiyordum.

"Yani onları okumadın?" diyor belgeler konusuna bağlı kalmaya kararlı bir şekilde. "Hiç vaktin olmadığını söyleyeceksin herhalde."

"Elbette okudum."

"Peki okuduğundan ne çıkardın, Sandy?"

"Bana bilmediğim bir şey söylemediler ve hiçbiri konusunda hiçbir şey yapamam."

Telegram: @cinciva

"Bak şimdi Sandy, çok olumsuzsun. Hatta daha da kötü. Ödleksin. *Neden* bir şey yapamıyormuşsun?"

Woodrow kendi konuşma biçiminden nefret ederek şunları söylüyor: "Çünkü biz diplomatız, Tessa, polis değil. Moi hükümetinin yolsuzluk yaptığını söylüyorsun. Bundan hiç kuşkum yok. Ülke Aids'den ölüyor, batmış durumda, turizmden vahşi hayata, eğitimden sağlığa, taşımacılıktan haberleşmeye kadar sahtekârlık, yetersizlik ve ihmal yüzünden dağılmayan hiçbir yanı yok. İyi bir gözlem. Bakanlar ve yüksek düzeydeki görevlilerin, açlıktan ölen göçmenler için gönderilen kamyonlar dolusu yiyecek yardımıyla tıbbi malzemeyi, bazen yardım kurumunda çalışanların da göz yummasıyla başka yere götürdüklerini söylüyorsun. Elbette götürüyorlar. Ülkenin sağlık harcamaları kişi başına yılda beş dolarda geziniyor ve bu da yukardan aşağıya herkes kendi payını aldıktan sonra. Polis bu konuları halkın gözü önüne getirecek kadar akılsız olan herkese kötü davranıyor. Bu da doğru. Yöntemlerini incelemişsin. Su işkencesi kullandıklarını söylüyorsun. İnsanları ıslatıp dövüyorlar, bu da gözle görünen izleri azaltıyor. Haklısın. Bunu yapıyorlar. Seçici değiller. Ve biz de itiraz etmiyoruz. Ayrıca silahlarını dost katil çetelere kiralıyorlar, ama sabahın ilk ışıklarıyla birlikte getirmeleri gerekiyor, yoksa depozitlerini geri alamazlar. Yüksek Komiserlik senin duyduğun tiksintiyi paylaşıyor, ama yine de karşı çıkmıyoruz. Neden? Çünkü neyse ki, biz kendi ülkemizi temsil etmek için buradayız, onların ülkesini değil. Kenya'da büyüyen otuz beş bin İngiliz var ve güvende olmayan hayatları Başkan Moi'nin kaprislerine bağlı. Yüksek Komiserlik hayatı onlar için olduğundan daha da fazla zorlaştırmak amacında değil."

"Ve İngiliz ticaret çıkarlarını da temsil etmen gerekiyor," diye hatırlatıyor dalga geçerek.

"Bu bir günah değil, Tessa," diye karşılık verirken bakışlarını elbisesinin kabartısının altındaki göğüslerinden uzaklaştırmaya çalışıyor. "Ticaret günah değildir. Gelişen ülkelerle alışveriş yapmak günah değildir. Hatta ticaret onların gelişimine yardım eder. Reformları olası kılar. Hepimizin istediği türde reformları. Onları modern dünyaya getirir. Bizim onlara yardım etmemizi mümkün kılar. Eğer kendimiz zengin değilsek yoksul bir ülkeye nasıl yardım edebiliriz?"

"Zırva."

"Pardon?"

Telegram: @cinciva

"Tam adını istiyorsan, aldatıcı, gösterişli, su katılmadık Dışişleri zırvası, paha biçilmez Pellegrin'in kendisi kadar değerli. Etrafına bir bak. Ticaret yoksulu zenginleştirmiyor. Kârlar reformları satın almıyor. Yoldan çıkmış hükümet görevlilerini ve İsviçre banka hesaplarını satın alıyor."

"İddia ediyorum ki, bu tam bir..."

Tessa sözünü kesiyor. "Yani dosyalanıp unutulacak. Öyle mi? Bu kez hareket yok, imza Sandy. Para kazanmayı umduğu yerler dışında, herkes için özgürlük ve insan hakları söylevi veren demokrasinin anasının ikiyüzlü bir yalancı olduğu bir kez daha ortaya çıktı."

"Bu hiç de adil değil! Tamam, Moi'nin Çocukları birer dolandırıcı ve yaşlı adamın hâlâ birkaç yılı var iktidarda. Ama ufukta iyi şeyler var. Kulağa fısıldanan sözler -bağışta bulunan ülkelerin yardımlarını bekletmesi, sessiz diplomasi- hepsi etkili oluyor. Ve Richard Leakey, yolsuzluğa dur demek ve bağışta bulunanları Moi'nin işlerini finanse etmeksizin tekrar yardımda bulunabileceklerine ikna etmek için Kabine'ye çekilmeye çalışılıyor." Sözleri telgraf kılavuzu gibi çıkmaya başlıyor ve bunun farkında. Kocaman esnemesinden anlaşıldığı üzere Tessa da farkında. "Kenya'nın şimdiki durumu çok iyi olmayabilir, ama bir geleceği var," diye cesurca bitiriyor sözlerini. Bir ateşkese varabileceklerini gösteren karşılıklı bir işaret bekliyor ondan.

Ama çok geç hatırlıyor ki, Tessa bir uzlaşmacı değil, yakın arkadaşı Ghita da öyle. İkisi de basit gerçek diye bir şeyin olduğuna inanacak kadar genç. "Sana verdiğim belgelerde isimler, tarihler ve banka hesap numaraları var," diye ısrar ediyor aman vermeksizin. "Bakanlar tek tek tanımlandı ve suçlandı. Buna da mı boşverilecek? Bizi dinleyen kimse yok mu?"

"Tessa."

Tessa'ya yakın olmak için yaklaşınca o kayıp uzaklaşıyor.

"Sandy."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Seni duyuyorum. Ama Tanrı aşkına, makul düşünce adına, Bernard Pellegrin'in şahsında İngiliz misyonlarının Kenya hükümetindeki adı geçen bakanlara karşı cadı avına girişmelerini öneriyor olamazsın! Yani, Tanrım, biz İngilizlerin de çok temiz olduğu söylenemez. Londra'daki Kenya Yüksek Komiserliği bize hareketlerimize dikkat etmemizi mi söyleyecek?"

"Bu tam bir saçmalık ve sen de bunu çok iyi biliyorsun," diye parlıyor Tessa gözleri alev alev yanarak.

Telegram: @cinciva

Mustafa'yı dikkate almamıştı. Kamburu çıkmış bir şekilde sessizce içeri giriyor. Önce aralarındaki halının üstüne küçük bir sehpa yerleştiriyor, sonra üzerinde gümüş bir kahve cezvesi ve Tessa'nın merhum annesinin içi kurabiyelerle dolu gümüş şekerleme sepetinin bulunduğu gümüş tepsiyi bu sehpanın üstüne koyuyor. Mustafa'nın içeri girişi Tessa'nın her zaman varolan tiyatro merakını uyandırıyor, çünkü hemen küçük sehpanın önünde çömeliyor, omuzları geriye doğru çıkık, elbisesi göğüslerinin üstünde gerilmiş, konuşmasını zevkleri konusunda iğneli sorularla vurguluyor.

"Koyu muydu, Sandy, yoksa biraz kremalı mı, unuttum?" diye soruyor sahte bir nezaketle. *Bu bizim sürdürdüğümüz ikiyüzlü hayat,* diyor, *bir kıta kapımızda ölüyor ve biz burada dikilmiş gümüş tepsiyle sunulan kahveyi içiyoruz, oysa bir alt sokakta çocuklar açlık çekiyor, hastalar ölüyor ve sahtekâr politikacılar kandırılarak kendilerini seçen ülkeyi iflas ettiriyor.* "Sen sözünü ettin de aklıma geldi, cadı avı harika bir başlangıç olurdu. Onların adlarını öğrenelim, rezil edelim, kafalarını koparıp şehir kapılarına asalım, diyorum. Sorun şu ki, bu bir işe yaramaz. Aynı utanç listesi Nairobi gazetelerinde her yıl yayınlanıyor ve her seferinde aynı Kenyalı politikacıların reklamı yapılıyor bu gazetelerde. Kimse kovulmuyor, kimse mahkemeye çıkarılmıyor." Kahvesini vermek için ona doğru uzanırken dizlerinin üstünde dönüyor. "Ama bu seni rahatsız etmiyor, öyle değil mi? Sen statükocu bir adamsın. Bu senin verdiğin bir karar. Sana zorla kabul ettirilen bir şey değil. Bu kararı sen verdin. Sen, Sandy. Bir gün aynaya bakıp şöyle dedin: 'Merhaba, ben, bundan böyle dünyayı bulduğum gibi bırakacağım. İngiltere için en iyi olan anlaşmayı yapacağım ve buna görevim diyeceğim. Bu dünya üzerindeki en başıbozuk hükümetlerden bazılarının varlıklarını sürdürmelerine neden olan bir görev olsa da boşver. Yine de yerine getireceğim.' " Tessa şekeri uzatıyor. Sessizce geri çeviriyor. "Korkarım bir anlaşmaya varamayacağız, değil mi? Ben düşündüklerimi söylemek istiyorum. Sense başımı seninkinin yanına gömmemi istiyorsun. Bir kadının görevi, bir başka adamın sorumluluktan kaçışı. Bu yeni bir şey değil."

"Ya Justin?" diye soruyor Woodrow son faydasız kartını kullanarak. "O bu işin neresinde merak ediyorum?"

Tessa tuzağı fark edip geriliyor. "Justin Justin'dir," diye cevap veriyor dikkatle. "Benim yaptığım gibi o da seçimlerini yaptı."

Telegram: @cinciva

"Ve Bluhm da Bluhm galiba," diyor Woodrow alaycı bir şekilde, kıskançlık ve öfkeyle harekete geçip hiçbir şekilde kullanmayacağına kendi kendine söz verdiği adı söylüyor. Ve belli ki, Tessa da bu adı duymamaya yemin etmişti. Woodrow'un kendini daha fazla aptal yerine koymasını beklerken katı bir iç disipliniyle dudaklarını sımsıkı kapatıyor. Woodrow tam da kendisinden beklenen yapıyor. Muhteşem bir biçimde. "Justin'in kariyerine zarar verdiğini düşünmüyorsundur herhalde?" diye soruyor kibirli bir tavırla.

"Beni bunun için mi görmeye geldin?"

"Temel olarak, evet."

"Beni kendimden korumak için geldiğini sanmıştım. Şimdiyse Justin'i benden korumak için geldiğin anlaşılıyor. Ne kadar erkeksi bir tavır."

"Justin'le senin çıkarlarının aynı olduğunu sanmıştım."

Tessa'nın öfkesi geri dönerken gergin, neşesiz bir kahkaha atıyor. Ama Woodrow'un tersine kontrolunu kaybetmiyor. "Sevgili Tanrım, Sandy, Nairobi'de böyle bir şeyi hayal eden tek insan sen olmalısın!" Ayağa kalkıyor, oyun bitiyor. "Sanırım artık gitsen iyi olur. İnsanlar hakkımızda konuşmaya başlayacak. Sana daha fazla belge göndermeyeceğim, bunu duymak seni rahatlatabilir. Yüksek Komiserlik'in kâğıt parçalayıcısını eskitmeni istemeyiz, öyle değil mi? Terfi puanlarını kaybedebilirsin."

Gerçekleştiğinden bu yana geçen on iki ay içinde tekrar tekrar yaşadı bu sahneyi. Oradan ayrılırken duyduğu aşağılanmayı, düşkırıklığını ve onun sırtını yakan bakışlarını yeniden hissetti. Tessa'nın annesinin çok sevdiği kakmalı masanın ince çekmecesini çekerek elini içeri soktu, bulduğu şeyleri biraraya getirdi. Sarhoştum, öfkeliydim, dedi kendi kendine hareketini mazur göstermeye çalışarak. Acilen bir şey yapmak istiyordum. Çatıyı başıma geçirmeye çalışıyordum, böylece açık gökyüzünü görebilecektim.

Bir parça kâğıt -çekmeceleri ve rafları deli gibi karıştırırken istediği tek şey buydu- Majesteleri'nin Kırtasiye Ofisi'nden çıkma, önemsiz, mavi bir kâğıt, tek tarafı yazılı... benim elyazım, söylenemeyeni ilk kez iki anlama gelmeyen sözcüklerle, *bir taraftan şöyle, ama öte yandan bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok,* demeden söylüyor. S ya da SW şeklinde değil, güzel, okunaklı bir elyazısıyla Sandy diye imzalanmış ve hemen yanında büyük harflerle yazılmış olan WOODROW adı bütün dünyaya ve Tessa Quayle'a, aynı akşam ofisinde, kafasında hâlâ onun çıplak silueti ve yanında en büyük viski kadehinin konuk-

Telegram: @cinciva

severliği olduğu halde geçirdiği beş karmakarışık dakika içinde, Nairobi'deki İngiliz Yüksek Komiserliği'nin Başataşesi Sandy Woodrow'un eşsiz, bilinçli, planlı bir delilik eylemi gerçekleştirdiğini, hayatını duygularına yaklaştırma çabasıyla kariyerini, karısını ve çocuklarını riske attığını gösteriyor gibiydi.

Yazdığı mektubu Majesteleri'nin zarfına koyup viskili diliyle yalamıştı. Üzerine dikkatle adresi yazmış ve -içinden gelen bir saat, bir gün, bir hayat boyu beklemesi, bir viski daha içmesi, ülkesine gitmek için izin alması ya da en azından mektubu bir gece uyuduktan sonra yarın sabah göndermesi için ısrar eden her türlü mantıklı sese boşverip- yukarıya Yüksek Komiserlik'in posta odasına götürmüş, orada çalışan Jomo adındaki Kikuyu kâtip mektubu alıp, neden başataşenin bir meslektaşı ve astının güzel ve genç karısının çıplak siluetine KİŞİSEL kodlu bir mektup gönderdiğini sormaksızın YEREL SINIFLANDIRILMAMIŞ yazılı çantasına atarken yaltakçı bir biçimde, "İyi geceler, Bay Woodrow, efendim," diye seslenmişti arkasından.

* * *

Eski Noel kartları.

Tessa'nın eliyle "hayır" olarak işaretlenmiş eski davetiyeler. Diğerleri daha belirgin bir biçimde "asla" olarak işaretlenmişti.

Ghita Pearson'dan gelen eski geçmiş olsun kartının üzerinde kuş resimleri vardı.

Bir parça kurdele, şarap mantarı, bir grup diplomatın kâğıt mandalıyla tutturulmuş kartvizitleri.

Ama zafer dolu kargacık burgacık bir şekilde yazılmış sözlerle biten mavi kâğıttan eser yoktu: "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, Sandy."

Woodrow rafların yanında çekine çekine, ama hızla hareket ediyor, rastgele kitapları çekip içlerine bakıyor, incik boncuk kutularını açıyor, yenilgiyi yavaş yavaş kabulleniyordu. Kendine hâkim ol, dedi içinden, kötü haberi iyiye çevirmeye çalışırken. Tamam: mektup yoktu. Neden olsundu ki? *Tessa*? *On iki aydan* sonra mı? Büyük bir olasılıkla aldığı gün çöp sepetine atmıştı. Onun gibi bir kadın, saplantılı flört, bir beceriksizin karısı, ayda iki kez tavlanmaya çalışılan bir kadın. Üç kez! Her hafta! Her gün! Terliyordu. Afrika'da ter, yağlı bir duş gibi birden ortaya çıkıyor, sonra kuruyordu. Başını ileri uzattı, fırtınanın dinmesini beklerken ortalığı dinledi.

Telegram: @cinciva

Ne yapıyordu o salak herif yukarda? Yavaşça ileri geri mi yapıyordu? Özel belgeler, demişti. Avukatların mektupları. Alt katta saklayamayacağı kadar özel olan ne gibi mektuplar saklıyordu Tessa yukarda? Oturma odasındaki telefon çalıyordu. Eve girdiklerinden beri aralıksız çalıyordu, ama ancak şu anda fark etmişti. Gazeteciler mi? Âşıkları mı? Kimin umurunda? Bırak, çalsın. Kendi evinin üst kat planını düşünüyor, buraya uyarlamaya çalışıyordu. Justin tam üzerindeydi, yukarı çıkarken merdivenlerin solunda. Bir soyunma odası, banyo ve ana yatak odası vardı. Woodrow, Tessa'nın soyunma odasını çalışma odasına dönüştürdüğünü söylediğini hatırladı. *Çalışma odası olanlar yalnızca erkekler değildir, Sandy. Biz kızların da vardır,* demişti kışkırtıcı bir tavırla, sanki vücut organları konusunda ders veriyordu. Ritm değişmişti. Şimdi odanın çeşitli yerlerindeki eşyaları topluyorsun. Hangi eşyaları? *İkimiz için önemli olan belgeler.* Benim için de önemli olabilir, diye düşündü Woodrow akılsızlığını anımsayarak.

O anda arka bahçeye bakan pencerede dikildiğini görünce perdeyi kenara çekti, çiçek açan sarmaşıklar gözüne ilişti. Orta düzeydeki elemanlar için verdiği ve kremalı çilekle beyaz şarap sunduğu, konuklarını cennetinde gezdirdiği "açık hava partileri"nde Justin'in gururuydu bunlar. "Kenya'da bir yıllık bahçıvanlık İngiltere'de on yıl değerinde," derdi, Ataşelik'te küçük komik turlarını atıp oğlanlara ve kızlara çiçeklerini uzatırken. İnsan biraz düşününce fark ediyordu ki, övündüğü tek konu buydu. Woodrow gözlerini kısarak tepenin yamacına doğru baktı. Quayle'ların evi kendisininkinden çok uzak değildi. Geceleri birbirlerinin ışıklarını görebiliyorlardı. Sık sık bu yöne bakma arzusunu duyduğu pencereye odaklandı gözleri. Birden ağlamaya çok yaklaştığını hissetti. Tessa'nın saçları yüzüne değiyordu. Parfümünün ve Noel'de Muthaiga Kulüp'te onunla dans ederken aldığı ılık tatlı çimenlerin kokusunu duyabiliyordu, dans ederken burnu tamamen kazayla saçlarına sürünmüştü. Perdeler olduğunu fark etti, yarı dolan gözlerinin kurumasını beklerken. Onun kokusu perdelere sinmişti ve perdelerin tam önünde duruyordu. Ani bir istekle yüzünü gömmek üzere perdeleri iki eliyle yakaladı.

"Teşekkürler, Sandy. Seni beklettiğim için özür dilerim."

Hemen arkasına döndü, perdeleri kendinden uzaklaştırdı. Justin kapının eşiğinde dikiliyor, Woodrow'un hissettiği kadar kızarmış görünüyordu. Elinde uzun, turuncu renkli, sosis biçiminde deri Gladstone çanta tutuyordu. Tamamen dolu olan yıpranmış çantanın pirinç vidaları, pirinç köşeleri ve iki ucunda pirinç kilitleri vardı.

Telegram: @cinciva

"Her şey tamam mı, koca adam? Şeref borcun ödendi mi?" diye sordu Woodrow. Hazırlıksız yakalanmıştı, ama iyi bir diplomat olarak her zamanki havasını yeniden bulmuştu. "Çok güzel. Tamam o halde. Almaya geldiğin her şeyi alabildin mi?"

"Sanırım. Evet. Bir dereceye kadar."

"Pek emin değil gibisin?"

"Gerçekten mi? Farkında değilim. Babasınındı," diye açıkladı çantayı kaldırarak.

"Bir doktor çantasına benziyor," dedi Woodrow samimi olmaya çalışarak.

Yardım etmek için elini uzattı, ama Justin çantayı kendisi taşımayı tercih etti. Woodrow minibüse bindi, arkasından da Justin. Bir kolunu çantanın üstüne atmıştı. Gazetecilerin sataşmaları camlardan içeri giriyordu.

"*Bluhm'un onun üstüne çıktığını düşünüyor musunuz, Bay Quayle?*"

"*Hey, Justin, patronum mega-mega-milyon teklif ediyor.*"

Evin tarafından, telefon sesinin arasından bir bebek ağlaması duyduğunu sandı Woodrow, ama sonra sesin Mustafa'dan geldiğini fark etti.

Telegram: @cinciva

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tessa'nın cinayetiyle ilgili olarak basına çıkan haberler başlangıçta Woodrow'un ve Yüksek Komiser'inin korktuğunun yarısı kadar bile korkunç değildi. Bir hiçten olay çıkarmada uzman olan salakların, aynı şekilde bir olaydan hiçbir şey çıkaramama yeteneğine de sahip oldukları yorumunda bulundu Coleridge dikkatle. Başlangıç için yaptıkları şey buydu. "Katiller İngiliz Diplomatın Karısını Katlettiler" diyordu ilk haberler ve bu kaba yaklaşım zevk sahibi halka iyi hizmet ediyordu. Dünya üzerinde yardım çalışanlarının karşılaştığı gitgide büyüyen tehlikeler anlatılıyor, Birleşmiş Milletler'in kendi insanlarını ve düşüncelerini açıkça söyleyecek kadar cesur olan yardımseverlerin gittikçe artan değerini korumada başarısız olduğundan söz eden iğneleyici başmakaleler yer alıyordu. Mideye indirebilecekleri birilerini arayan, törensel cinayetler işleyen, büyücülük ve insan derisi üzerine korkunç işlerle meşgul olan vahşi kabile adamlarıyla ilgili heyecanlı konuşmalar vardı. Bu konuşmaların çoğu Sudan, Somali ve Etiyopya'dan gelen yasadışı göçmenlerin oluşturduğu başıboş çetelerin varlığıyla ilgiliydi. Ama Tessa'nın ölümünden bir gün önce, onunla Bluhm'un bütün çalışanlar ve konukların gözü önünde bir kabini paylaştıkları şeklindeki yadsınamaz gerçekle ilgili hiçbir haber yoktu. Bluhm "Belçikalı yardım görevlisiydi" -doğru- "Birleşmiş Milletler danışman doktoruydu" -yanlış- "tropik hastalıklarda uzmandı" -yanlış- ve katiller tarafından fidye için kaçırıldığından ya da öldürüldüğünden korkuluyordu.

Deneyimli Dr. Arnold Bluhm ve himayesi altındaki güzel genç kadın arasındaki bağ kendini göreve adayıştı, insancıldı. Ve hepsi buydu. Noah yalnızca ilk baskılara girmiş, sonra ikinci kez ölmüştü. İngiliz basınındaki bütün okul çocuklarının bildiği gibi zenci kanı haber değildi, ama kafasının kesildiğinden

Telegram: @cinciva

söz etmeye değerdi. Projektörler acımasızca Tessa üzerindeydi, Oxbridge Avukatı Olan Sosyete Kızı, Afrikalı Yoksulların Prenses Diana'sı, Nairobi Gecekondularının Rahibe Teresa'sı, Umursayan Herkesin Dışişleri Meleği. *Guardian*'ın başmakalesi, Milenyum'un Yeni Kadın Diplomatının (bilerek böyle yazılmıştı) ölümüyle, Leakey'deki insanlığın beşiğinde karşılaşması gerçeği üzerinde çok fazla durmuş ve buradan ırklara ait tutumlar değişse de, her insanın en gizli noktalarında bulunan vahşetin en derin noktalarına inemeyeceğimiz şeklindeki kaygı verici ahlak dersi çıkarmıştı. Afrika kıtasını tanımayan bir genel yayın yönetmeni yardımcısı, Tessa'nın cinayetini Turkana Gölü yerine Tanganyika'da gösterince hikâyenin etkisi biraz hafiflemişti.

Tessa'ya ait çok sayıda fotoğraf vardı. Neşeli bebek Tessa'nın yargıç babasının kollarında çekilmiş fotoğrafı. Örgülü saçlı ve külot pantolonlu on yaşındaki Tessa zengin kızların gittiği özel okulda, arka planda uysal bir midilli vardı. (Annesinin İtalyan kontesi olmasına rağmen anne babasının akıllılık edip İngiliz eğitiminde karar verdikleri onaylanarak belirtiliyordu.) Ergenlik çağındaki Altın Kız Tessa bikinili, kesilmemiş boynu fotoğraf editörünün fırça darbeleriyle akıllıca vurgulanmış. Gösterişli bir biçimde yana eğdiği kepi, akademik cüppesi ve mini eteğiyle Tessa. İngiliz avukatlarının gülünç giysisiyle babasının ayak izlerini takip eden Tessa. Düğün gününde Tessa ve dudaklarında Eton gülümsemesiyle Eski Eton'lu Justin.

Basın Justin'e karşı olağanüstü biçimde ölçülü davranıyordu, bunun nedeni kısmen yeni kahramanlarının parlak imajını zedelemek istememeleri, kismen de onun hakkında söylenecek çok az şey olmasıydı. Justin "Dışişleri'nin sadık orta düzey çalışanlarından biri" -okumuş "katip"- evliliğinden önce bayrağı, aralarında Aden ve Beyrut'un da bulunduğu dünyanın en az sevilen sıcak noktalarına taşıyan "diplomatik geleneğin içine doğmuş" uzun süreli bekâr. Meslektaşları onun kriz durumunda sükûnetinden saygıyla söz ediyorlardı. Nairobi'de yardım konusunda "uluslararası ileri teknoloji forumu"na başkanlık yapmıştı. Düğününden önce ve sonrasına ait fotoğraf pek yoktu. Bir "aile fotoğrafı" geriye dönüp bakılınca erken dul kalacağı belli olan içe kapanık, durgun bir genci gösteriyordu. Justin ev sahibesinin baskısıyla bu resmin Eton ragbi ekibiyle çekilen bir grup fotoğrafından alındığını itiraf etmişti.

"Ragbici olduğunu bilmiyordum, Justin! Ne kadar cesursun," diye bağırdı Gloria. Kendi kendine üstlendiği görevi, her sabah kahvaltıdan sonra ona Yük-

Telegram: @cinciva

sek Komiserlik tarafından gönderilen taziye mektuplarını ve gazete kupürlerini götürmekti.

"Hiç de cesur değildim," diye karşılık verdi Justin, Gloria'nın çok hoşuna giden bir heyecan parıltısıyla. "Tekmelerle parçalara ayrılana dek erkek olmadığımızı düşünen yurt sorumlusunun zorlamasıyla girdim. Okulun bu fotoğrafı vermemesi gerekiyordu." Sonra sakinleşti. "Sana müteşekkirim, Gloria."

Her konuda olduğu gibi, diye Elena'ya anlatıyordu Gloria. İçecekleri, yiyecekleri ve hapishanesi için Gloria'ya müteşekkirdi; bahçede birlikte dolaşmalarına ve çiçeklerin tarhlara ekilmesi hakkındaki sohbetlerine, yaklaşan cenaze töreniyle ilgili ayrıntıları halletmesindeki yardımlarına müteşekkirdi ve buna Jackson'la birlikte mezar yerini ve cenaze şirketini görmeye gitmesi de dahildi, çünkü Justin'in Londra'nın emriyle patırtı gürültü dinene dek evden çıkmaması gerekiyordu. Bu amaçla, faksla Justin'e hitaben ve "Alison Landsbury, Personel Şefi" imzasıyla gönderilen Dışişleri mektubu Gloria üzerinde neredeyse denetleyemediği bir etki yaratmıştı. En son ne zaman kendini böylesine kaybettiğini hatırlamıyordu.

"Justin, son derece çirkin bir şekilde suistimal ediliyorsun. 'Yetkililer tarafından gerekli adımlar atılana dek evinin anahtarını teslim et,' yok ya! Hangi yetkililer? Kenyalı yetkililer mi? Yoksa daha sana uğrama zahmetinde bulunmayan Scotland Yard mı?"

"Ama Gloria, evime zaten girdim," diye ısrar etti Justin, onu sakinleştirme çabasıyla. "Kazanılmış bir savaşa neden devam edeyim ki? Mezarlık bizi kabul edecek mi?"

"İki buçukta. İkide Lee Cenazeevin'de olacağız. Yarın gazetelere bir haber gidecek."

"Böylece Garth'ın yanında olacak," dedi. Garth, Tessa'nın babasının adını verdikleri ölü oğullarıydı.

"Olabildiği kadar yakın, canım. Aynı ağacın altında. Küçük Afrikalı bir oğlanla."

"Çok naziksin," dedi milyonuncu kez. Başka bir söz söylemeden Gladstone çantasıyla birlikte alt kata indi.

Çanta onu rahatlatıyordu. Gloria bahçedeki demirlerin arasından iki kez ona bakmıştı. Yatağında hareketsizce oturuyor, başını ellerine dayamış ayaklarının dibindeki çantaya bakıyordu. İçten içe -bunu Elena'yla paylaşmıştı- çan-

Telegram: @cinciva

tada Bluhm'un aşk mektuplarının bulunduğuna inanıyordu. Mektupları meraklı gözlerden kaçırmıştı -ve bu Sandy'nin sayesinde olmamıştı- şimdi onları okuması mı, yoksa yakması mı gerektiğine karar verecek kadar güçlenmeyi bekliyordu. Elena onu haklı bulmuş, ama Tessa'nın o mektupları sakladığı için aptal bir sürtük olduğunu söylemişti. "'Oku ve at'" benim sloganımdır, tatlım." Justin'in çantayı başıboş bırakmamak için odadan çıkmadaki isteksizliğini gören Gloria, çantasını, demir kapısıyla alt katın hapishaneye benzerliğine katkıda bulunan şarap mahzenine koymasını teklif etmişti.

"Anahtar da sende kalır, Justin," demişti anahtarı gösterişli bir tavırla ona emanet ederek. "İşte. Sandy içmek istediğinde gelip senden istemek zorunda kalacak. Belki de böylece daha az içer."

* * *

Basında çıkan haberler gitgide azaldıkça Coleridge ve Woodrow neredeyse barajı tutmayı başardıklarına kendi kendilerini inandırıyorlardı. Ya Wolfgang elemanlarını ve konuklarını susturmuştu ya da basın cinayet mahalliyle o derece ilgiliydi ki, kimse Oasis'e gitmeyi düşünmemişti. Coleridge, Anglo-Kenya dayanışması adına dedikodu akışını kesmeleri için Muthiaga Kulüp yaşlılarına şahsen ricada bulunmuştu. Woodrow da Yüksek Komiserlik'in çalışanlarına hitaben benzeri bir konuşma yapmıştı. Özel olarak ne düşünürsek düşünelim alevleri körükleyecek bir şey yapmamalıyız, diye üstüne basmış ve içtenlikle ifade ettiği bilgece sözleri etkisini göstermişti.

Ama Woodrow'un en başından beri mantıklı olarak bildiği gibi bunların hepsi bir yanılsamaydı. Basının heyecanı sönerken bir Belçika gazetesi, Tessa ve Bluhm'u birbirlerine "şehvetli bir şekilde bağlı" olmakla suçlayan birinci sayfa haberini yayınlamış, Oasis'in kayıt defterinden alınan bir fotokopiyi ve Tessa'nın cinayetinin arifesinde ikilinin baş başa yemek yediğine dair görgü tanıklarının hikâyelerini eklemeyi ihmal etmemişti. Bluhm bir gecede İngiliz basınının dilediğini söyleyeceği iğrenç bir kişi haline gelmişti. O ana kadar Arnold Bluhm, varlıklı bir Belçikalı madenci ailesinin evlat edindiği Kongolu çocuk, Kinshasa, Brüksel ve Sorbonne'da eğitim görmüş, tıbbi keşiş, savaş bölgelerinde ikâmet eden, Cezayir'in kendini düşünmeyen şifacısıyken, o andan itibaren baştan çıkarıcı Bluhm, zinacı Bluhm, manyak Bluhm haline gelmişti. Üçüncü sayfada cani doktorun eski bir fotoğrafı O.J. Simpson'ınkiyle yan yana konmuş ve dikkat çekici bir başlık atılmıştı. "İkizlerden Hangisi Doktor?" Eğer bu

Telegram: @cinciva

türde bir gazete okuyucusuysanız Bluhm tipik zenci katilinizdi. Beyaz adamın karısını tuzağa düşürmüş, boğazını kesmiş, şoförün kafasını koparmış ve yeni bir av aramak ya da o salon zencileri aslına döndüklerinde ne yapıyorlarsa onu yapmak üzere ormana dalmıştı. Karşılaştırmayı daha canlı hale getirmek için Bluhm'un sakalını yok etmişlerdi.

Gloria aklını oynatmasına neden olacağını düşünerek en kötülerini Justin'den saklamaya çalışmıştı. Ama Justin her şeyi olduğu gibi görmekte ısrar ediyordu. Akşam saati geldiğinde, Woodrow gelmeden önce Gloria bir kadeh viskiyle birlikte istemeyerek de olsa bütün her şeyin içinde bulunduğu tomarı götürdü ona. Hapishanesine girdiğinde oğlu Harry'nin sarsak çam masasında onun karşısında oturduğunu ve ikisinin satranç tablasının başında büyük bir dikkatle düşündüğünü görünce çileden çıktı. İçini bir kıskançlık dalgası kapladı.

"Harry, tatlım, zavallı Bay Quayle'ı böyle bir zamanında rahatsız etmen çok düşüncesizce bir hareket..."

Ama o sözlerini tamamlayamadan Justin sözünü kesti.

"Oğlunun çok kıvrak bir zekâsı var, Gloria," diye onu temin etti. "Sandy kendine dikkat etmek zorunda, inan bana." Gloria'nın elindeki tomarı alarak kayıtsız bir şekilde yatağın kenarına oturdu, elindekilere bir göz attı. "Arnold önyargılarımız konusunda oldukça iyi fikir sahibidir," dedi aynı mesafeli ses tonuyla. "Eğer hayattaysa şaşırmayacaktır. Eğer hayatta değilse, aldırmayacaktır. Öyle değil mi?"

Ama basının dolabında, Gloria'nın en kötümser halinde bile tahmin edemeyeceği ölümcül bir darbe gizliydi.

* * *

Yüksek Komiserlik'in abone olduğu bir düzine kadar bağımsız haber bülteninin -takma adla ve ayaküstü basılan renkli yerel gazeteler- arasında özellikle bir tanesi hayatta kalmak için olağanüstü bir çaba harcıyordu. Hiçbir süslemeye gerek duyulmayan adı AFRİKA YOLSUZLUĞU'ydu ve politikası, ırk, renk, gerçek ya da sonuç gözetmeksizin çamur aramaktı. Moi yönetiminin bürokratlarının ve bakanlarının işlediği iddia edilen hırsızlık olayını ortaya çıkarıyorsa, yardım bürokratlarının "rüşvet, yolsuzluk ve refah içindeki hayat tarzlarını" da aynı rahatlıkla gözler önüne serebiliyordu.

Ama sözkonusu haber bülteni -artık sürekli olarak Sayı 64 olarak anılacaktı- bu konuların hiçbirine ayrılmamıştı. Doksan santimetre karelik pembe renk-

Telegram: @cinciva

li tek sayfalık bültenin iki tarafı da yazılıydı. Katlanıp küçüldüğü için ceket cebine kolayca sığıyordu. Kalın siyah bordürler Sayı 64'ün isimsiz editörlerinin yasta olduğunu gösteriyordu. On santim yüksekliğindeki siyah renkli manşette tek bir sözcük vardı. TESSA. Woodrow'un kopyası, kendisine, cumartesi günü öğleden sonra hastalıklı, darmadağınık saçlı, gözlüklü, bıyıklı, bir doksan dokuz boyundaki Tim Donohue tarafından şahsen teslim edildi. Kapı Woodrow bahçede oğullarıyla kriket oynarken çalındı. Normalde yorulmak bilmeksizin top toplayan Gloria üst katta başağrısıyla boğuşuyordu; Justin hücresinde perdeleri kapamış oturuyordu. Woodrow evin içinden geçti, gazeteci olmasından kuşkulanarak delikten baktı. Uzun ve üzgün yüzünde çekingen bir gülümsemeyle basamaklarda dikilen Donohue peçeteye benzeyen pembe bir kâğıdı ileri geri sallıyordu.

"Rahatsız ettiğim için son derece üzgünüm, koca oğlan. Kutsal Cumartesi filan. Bir sorunumuz var."

Woodrow gizlemediği bir hoşnutsuzlukla oturma odasına aldı adamı. Neyin peşindeydi bu herif? Biraz düşünülürse her zaman neyin peşinde olmuştu bu adam? Woodrow casusların Dışişleri'nde bilinen adıyla Arkadaşlar'dan hiç hoşlanmazdı. Donohue hoş bir insan değildi, bilinen hiçbir dil becerisi yoktu, çekici değildi. Görünüşe göre son kullanım tarihi geçmişti. Gün içindeki saatlerini Muthiaga Kulübü'nde Nairobi'nin iş topluluğuna yeni katılan üyelerle golf oynayarak, akşamlarını da briçte geçiriyor gibiydi. Ama dört hizmetçisi ve kendisi kadar hasta görünen, güzelliği gelip geçmiş olan Maud adındaki bir kadınla lüks bir hayat yaşıyordu. Nairobi onun için ense işi miydi? Seçkin bir kariyerin sonundaki veda öpücüğü müydü? Woodrow Arkadaşlar'ın böyle şeyler yapabildiğini duymuştu. Woodrow'un görüşüne göre, Donohue, yapısı gereği asalakça ve modası geçmiş olan bir meslekteki ihtiyaç fazlası safraydı.

"Adamlarımdan biri pazarda dolaşıyormuş," diye açıkladı Donohue. "Birkaç kişi biraz sinsi bir şekilde bazı kâğıtları bedava dağıtıyorlarmış, bizimki de bir tane almayı düşünmüş."

Ön sayfa Tessa'yla ilgili üç ayrı ağıt yazısından oluşuyordu. Her bir yazı Tessa'nın farklı Afrikalı kadın arkadaşları tarafından kaleme alınmış gibi gösterilmişti. Afro-İngiliz tarzındaydı: biraz vaaz, biraz dedikodu, bol bol da duygusal övgü. Her yazarın farklı bir şekilde kaleme aldığı Tessa kalıpları kırmıştı. Zenginliği, ailesi, eğitimi ve görünüşüyle, beyazların üstünlüğüne inananlarla yiyip

Telegram: @cinciva

içip dans ediyor olması gerekirdi. Oysa Tessa o insanların savunduğu her şeye karşıydı. Sınıfına, ırkına ve bu ister derisinin rengi, ister sosyal eşitlerinin önyargısı veya geleneksel Dışişleri evliliğinin bağları olsun kendisini bağladığına inandığı her şeye isyan ediyordu.

"Justin nasıl?" diye Donohue sordu, Woodrow okurken.

"İyi, teşekkürler, düşünüyor."

"Geçen gün evine gittiğini duydum."

"Şunu okumamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Oldukça iyi ayak oyunu yaptığını söylemeliyim, koca oğlan, evin önünde o sürüngenleri atlatmayı başarmak. Bizim ekibe katılmalısın. Buralarda mı?"

"Evet, ama kimseyi kabul etmiyor."

Eğer Afrika Tessa'nın benimsediği ülkeyse, Afrikalı kadınlar da Tessa'nın benimsediği dindi, diye okumaya devam etti Woodrow.

Savaş yeri neresi olursa olsun, tabular ne olursa olsun Tessa bizim için savaştı. Gösterişli şampanya partilerinde, yemekli partilerde ve onu davet edecek kadar deli olan diğer gösterişli partilerde bizim için savaştı ve mesajı her zaman aynıydı. Ancak Afrikalı kadınların özgürlüğünün bizi hatalardan ve erkeklerimizin ahlaksızlığından kurtaracaktır. Ve Tessa hamile olduğunu öğrendiğinde Afrikalı çocuğunu sevdiği Afrikalı kadınlar arasında doğurmakta ısrar etti.

"Oh, aman Tanrım," dedi Woodrow usulca.

"Ben de böyle hissetmiştim," diye onayladı Donohue.

Son paragraf büyük harflerle yazılmıştı. Woodrow mekanik bir şekilde okudu.

HOŞÇAKAL TESSA ANNE. BİZ SENİN CESARETİNİN ÇOCUKLARIYIZ. HAYATIN İÇİN TEŞEKKÜRLER, TEŞEKKÜRLER, TESSA ANNE. ARNOLD BLUHM YAŞIYOR OLABİLİR, AMA SENİN ÖLDÜĞÜNE KUŞKU YOK. EĞER İNGİLİZ KRALİÇESİ BİR İNSANA ÖLDÜKTEN SONRA MADALYA VERİRSE, BAY PORTER COLERIDGE'İ İNGİLİZ RAHATINA YAPTIĞI HİZMETLER İÇİN ŞÖVALYELİĞE YÜKSELTMEK YERİNE, SÖMÜRGECİLİK SONRASI BAĞNAZLIĞIN KARŞISINDA CESARETLE DURDUĞUN İÇİN VICTORIA HAÇI'NI SANA VERMESİNİ UMUYORUZ, TESSA ANNE, DOSTUMUZ.

Telegram: @cinciva

"Arkada biraz daha var," dedi Donohue.

Woodrow kâğıdın arkasını çevirdi.

TESSA ANNENİN AFRİKALI BEBEĞİNE

Tessa Quayle bedenini ve hayatını inançlarının götürdüğü yere bırakması gerektiğine inanıyordu. Başkalarının da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. Nairobi'deki Uhuru Hastanesi'ne yattığında yakın arkadaşı Dr. Arnold Bluhm onu her gün ve bazı haberlere göre çoğu gece ziyaret etti, hatta koğuşta onun yanında yatabilmek için katlanan bir yatak bile getirdi.

Woodrow bülteni katlayıp cebine koydu. "Bunu hemen Porter'a götüreceğim, senin için de uygunsa. Bende kalabilir, herhalde?"

"Hepsi senindir, koca oğlan. Firmamızın İyi Dilekleriyle."

Woodrow kapıya doğru gidiyordu, ama Donohue onu takip ediyor gibi değildi.

"Geliyor musun?" diye sordu Woodrow.

"Sence bir sakıncası yoksa biraz oyalanayım diyordum. Zavallı Justin'e üzüntülerimi bildireceğim. Nerede? Yukarda mı?"

"Bunu yapmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Öyle mi, koca oğlan? Sorun değil. Başka bir zaman. Senin evin, senin konuğun. Bluhm'u da bir yerlerde saklamıyorsun, değil mi?"

"Saçmalama."

Vazgeçmek bilmeyen Donohue koşar adımlarla Woodrow'un yanına geldi. "Seni götürmemi ister misin? Hemen köşeyi dönünce. Arabanı çıkarmak zorunda kalmazsın. Hava yürünmeyecek kadar sıcak."

Onun Justin konusunda şansını bir kez daha denemek istemesinden korkan Woodrow teklifini kabul etti. Porter ve Veronica Coleridge bahçede güneşleniyordu. Arkalarında Yüksek Komiserlik'in malikânesi, önlerinde kusursuz bahçe ve çiçek yatakları bulunuyordu. Coleridge salıncağa oturmuş bazı belgeleri okuyordu. Sarışın karısı Veronica mavi eteği ve geniş kenarlı hasır şapkasıyla çocuk parkının yanına, çimenlerin üstüne uzanmıştı. Oyun parkının

Telegram: @cinciva

içinde kızları Rosie yattığı yerde bir o yana bir bu yana dönüyor, Veronica kendisine ninni söylerken tepesindeki meşe ağacının yeşilliğine hayran hayran bakıyordu. Woodrow bülteni Coleridge'e uzatıp küfür etmesini bekledi. Herhangi bir küfür duyulmadı.

"Kim okuyor bu zırvaları?"

"Şehirdeki herkes sanırım," dedi Woodrow ifadesiz bir sesle.

"Bir sonraki durakları neresi?"

"Hastane," diye cevap verdi sıkkın bir tavırla.

"Lanet olası Pellegrin, her şeyi hasıraltı edin diyor," dedi Porter telefonu çarparak kapatırken. "Uzağa ve hızlı bir şekilde gömecekmişiz her şeyi. Bulabildiğimiz en büyük halının altına. Tipik."

Woodrow çalışma odasının penceresinden Veronica'nın, Rosie'yi oyun parkından aldığını ve eve getirdiğini gördü. "Bizim de bunu yaptığımızı sanıyordum," diye itiraz etti daldığı hayallerden uyanmadan.

"Tessa'nın boş zamanlarında ne yaptığı kendisini ilgilendirir. Bu, Bluhm'la yatmasını ve sahip olduğu soylu nedenlerini de kapsıyor. Kayıtdışı olmak üzere ve ancak sorulduğunda, onun verdiği mücadeleye saygı duyduğumuzu, ama bilgisini yetersiz bulduğumuzu ve tatlı kaçık olduğunu düşündüğümüzü söyleyeceğiz. Ve renkli basının yaptığı sorumsuz iddialar konusunda bir yorumda bulunmayacağız." Kendisinden iğrenme duygusuyla mücadele ederken durakladı. "Ve onun deli olduğunu belirteceğiz."

"Bunu neden yapacakmışız?" Birden uyanmıştı.

"Bizim işimiz neden bulmak değil. Ölen bebeğiyle dengesi altüst olmuştu ve ondan önce de dengesizdi. Londra'da bir deli doktoruna gidiyordu, ki bunun biraz yararı olmuştu. Bu iğrenç bir şey ve ben de bunu yapmaktan nefret ediyorum. Cenaze ne zaman?"

"En erken gelecek haftanın ortasında."

"Daha önce olamaz mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Otopsiyi bekliyoruz. Cenaze törenleri için önceden rezervasyon yapılması gerekiyor."

Telegram: @cinciva

"Şeri?"

"Hayır, teşekkürler. Sanırım çiftliğe geri döneceğim."

"Ofis uzun süreli acıya katlanmamızı istiyor. Tessa bizim çilemizdi, ama ona cesaretle dayandık. Cefakâr olabilir misin?"

"Olabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de öyle. Beni kesinlikle hasta ediyor bu fikir."

Dudaklarından hızla dökülen sözcükler öylesine büyük bir yıkıcılık ve sağlam inanç taşıyordu ki, Woodrow başlangıçta onu doğru duyduğundan kuşkulandı.

"Kahrolası Pellegrin bunun üç-ipli kırbaç olduğunu söylüyor," diye devam etti Coleridge küçümseyen ses tonuyla. "Kuşkucu olmayacak, karşı tarafa geçen olmayacak. Bunu kabul edebilir misin?"

"Sanırım."

"Aferin sana. Ben edebileceğimden emin değilim. Tessa'nın -o ve Bluhm'un- birlikte ya da ayrı ayrı olarak, herhangi bir yerde, herhangi *birine* -buna sen ve ben de dahiliz- yaptığı hayvansal, bitkisel, siyasi ya da tıbbi konularla ilgili dış sunumlar..." Coleridge'in gözleri hainlikten hoşlanan bir sapkının coşkusuyla Woodrow'un üzerine odaklanırken uzun, dayanılmaz bir sessizlik oldu. "Bizim icraat bölgemizin dışında, ve hiçbirinden kesinlikle ve kesinlikle haberimiz yok. Yeterince açık konuştum mu, yoksa görünmez mürekkeple duvara yazmamı ister misin?"

"Yeterince açık konuştun."

"Çünkü Pellegrin yeterince açık konuştu. Söylediklerinde belirsiz bir şey yoktu."

"Eminim yoktur."

"Tessa'nın sana hiçbir zaman vermediği o şeylerin kopyası var mı bizde? Hiç görmediğimiz, dokunmadığımız, aksi takdirde bembeyaz vicdanımızı lekeleyecek olan şeylerin?"

"Bize verdiği her şey Pellegrin'e gönderildi."

"Ne kadar zekiyiz. Ve sende de mangal gibi yürek var, Sandy, öyle değil mi? Zor günlerde bile cesaretini yitirmeyişin, kocasını da evine kabul etmen, filan."

"Sanırım. Ya sen?" diye sordu Woodrow. Gloria'nın cesaretlendirmesiyle bir süredir Coleridge'le Londra arasındaki büyüyen uçuruma onaylayarak bakıyor ve bundan en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğini düşünüyordu.

Telegram: @cinciva

"Aslında pek iyi durumda olduğumu sanmıyorum," diye cevap verdi Coleridge eskiden Woodrow'a göstermediği bir açık yüreklilikle. "Kesinlikle sanmıyorum. Aslında, biraz düşününce bu olanların hiçbirini onayladığımdan emin değilim. Onaylayamıyorum. Reddediyorum. Bu yüzden kahrolası Bernard Pellegrin'in planlarını ve bütün çalışmalarını altüst etmek istiyorum. Hepsinin canı cehenneme. Ona söyleyeceğim."

Başka bir gün olsa Woodrow böylesi bir ayrıkçılık gösterisini hoş karşılar ve körüklemek için elinden geleni yapardı, ama şu anda hastane anıları onu kaçamayacağı bir canlılıkla kovalıyor, içini, kendisini iradesi dışında mahkûm eden dünyaya karşı düşmanlıkla dolduruyordu. Yüksek Komiser'in malikânesinden evine yürümesi on dakikadan fazla sürmüyordu. Yolda havlayan köpeklerin, peşinden koşup, "Beş şilin, beş şilin," diye bağıran dilenci çocukların ve onu gideceği yere götürmeyi teklif etmek için yavaşlayan motosikletlilerin yürüyen hedefi haline gelmişti. Ama yine de evinin araba yoluna girene kadar hayatının en suçlayıcı saatini yaşamıştı.

* * *

Uhuru Hastanesi'ndeki koğuşta, her duvarda üçer tane olmak üzere altı yatak bulunuyor. Hiçbirinde çarşaf ya da yastık yok. Yer beton. Tepe pencereleri var, ama hiçbiri açık değil. Mevsim kış olmasına karşın odada bir esinti yok, sidik ve dezenfektan kokusu o kadar güçlü ki, Woodrow bunları koklamanın yanısıra mideye de indirmiş gibi görünüyor. Tessa sol taraftaki duvarın yanında bulunan yatakların ortada olanında uzanmış bir bebek emziriyor. İki yanındaki yatak boş. Odanın karşısındaki yatakta bir kadın yan tarafına doğru yatmış, başı yatağın üstünde, bir kolu aşağı sarkmış. Ergenlik çağındaki bir çocuk yanına çömelmiş, bir parça mukavvayla kadının yüzünü yelpazelerken yalvarırcasına bakan iri gözleri kadınınkinden bir an olsun ayrılmıyor. Yanlarında beyaz saçları dimdik olan ağırbaşlı, yaşlı bir kadın İncil okuyor. Örtü olarak turistlere satılan tipte bir kanga var üzerinde. Onun ötesindeki kadın kulaklıkla dinlediği şeye kaşlarını çatıyor. Acı yüzüne kazınmış ve kendini iyice kaptırmış. Woodrow bütün gördüklerini bir casus gibi kavramaya çalışırken, gözünün ucuyla Tessa'ya bakıyor, kendisini görüp görmediğini merak ediyor.

Ama Bluhm onu görmüştü. Woodrow çekingen bir şekilde odaya girerken Bluhm başını doğrultmuştu. Tessa'nın yatağının kenarındaki yerinden kalkıyor, onun kulağına bir şey söylemek için eğiliyor, sonra sessizce Woodrow'un ya-

Telegram: @cinciva

nına gelip elini uzatarak, "Hoşgeldin," diye mırıldanıyor, erkek erkeğe. *Tam olarak* neye hoşgeldin? Âşığının lütfuyla Tessa'ya hoşgeldin mi? Uyuşuk acıların hüküm sürdüğü bu cehennem deliğine hoşgeldin mi? Ama Bluhm sessizce koridora çıkarken Woodrow'un cevabı saygılı. "Seni gördüğüme sevindim, Arnold."

Woodrow'un bu konudaki sınırlı deneyimine göre, çocuklarını emziren İngiliz kadınlar edepli bir kısıtlama uygularlardı. Gloria kesinlikle öyle yapmıştı. Önlerini erkeklerin açtığı gibi açtıktan sonra altında yatan şeyi gizlemek için bütün becerilerini kullanırlardı. Ama boğucu Afrika havasında Tessa edepli davranmak için bir neden görmüyor. Beline kadar çıplaktı ve yaşlı kadınınkine benzer beyaz bir kanga giymiş, bebeği sol göğsünde tutuyorken, sağ göğsü özgür bir şekilde bekliyor. Vücudunun üst kısmı ince ve yarı şeffaf. Göğüsleri, bebek doğurduktan sonra bile sık sık hayal ettiği gibi hafif ve kusursuz. Çocuk siyah. Tessa'nın mermer beyazı teninin yanında mavi-siyah. Minik siyah bir el beslendiği göğsü bulmuş, ürkütücü bir güvenle mıncıklarken Tessa onu seyrediyor. Sonra iri gri gözlerini yavaşça kaldırıp Woodrow'un gözlerine bakıyor. Woodrow bir şey söylemeye çalışıyor, ama hiçbir şey bulamıyor. Eğilip bebeği geçiyor, sol elini yatağın başlığına dayayarak Tessa'yı alnından öpüyor. Bunu yaparken yatağın yanında, Bluhm'un oturduğu yerde bir not defteri görerek şaşırıyor. Bulanık görünüşlü bir bardak su ve birkaç tükenmez kalemle birlikte minik masanın üstüne öylece konmuş. Defter açık ve Tessa'nın yazmakta olduğu, özel olarak öğretilen italik yazının kötü anılarını andıran kargacık burgacık müphem yazıyı Woodrow onunla ilişkilendiriyor. Söyleyecek bir şeyler düşünürken yatağın kenarına ilişiyor. Ama ilk konuşan Tessa. Zayıf, acı yüzünden uyuşturucu verilmiş ve bastırılmış, ama garip bir biçimde sakin bir sesle, Woodrow için her zaman bir kenarda bulundurduğu alaycı tonu kullanmayı başarıyor.

"Adı Baraka," diyor. "Lütuf anlamına geliyor. Ama sen bunu biliyorsun."

"Güzel isim."

"Benim değil." Woodrow bir şey söylemiyor. "Annesi onu besleyemiyor," diye açıklıyor Tessa. Sesi sakin ve hülyalı.

"O zaman seni bulduğu için şanslı," diyor Woodrow güzelce. "Nasılsın, Tessa? Senin için düşünemeyeceğin kadar çok endişelendim. Çok üzgünüm. Sana kim bakıyor, Justin'den başka? Ghita ve başka kim?"

Telegram: @cinciva

"Arnold."

"Arnold'dan da başka demek istedim."

"Bir keresinde rastlantılarla flört ettiğimi söylemiştin," diyor sorusuna aldırmadan. "Kendimi ön saflara atarak bazı şeyleri gerçekleştiriyorum."

"Bunun için hayranım sana."

"Hâlâ mı?"

"Elbette."

"O ölüyor," diyor bakışlarını Woodrow'dan uzaklaştırıp odanın karşısına yönelterek. "Annesi. Wanza." Kolu sarkmış olan kadına ve yanındaki sessiz oğlana bakıyor. "Hadi Sandy. Neden olduğunu sormayacak mısın?"

"Neden?" diye soruyor itaatkâr bir şekilde.

"Hayat yüzünden. Budistler bunun birinci ölüm nedeni olduğunu söylüyor. Aşırı kalabalık. Yetersiz beslenme. Kötü yaşam koşulları." Çocuğa bakıyor. "Ve açgözlülük. Bu olayda açgözlü adamlar. Seni de öldürmemeleri bir mucize. Ama öldürmediler, öyle değil mi? İlk birkaç gün onu günde iki kez ziyaret ettiler. Dehşete kapılmışlardı."

"Kimler?"

"Rastlantılar. Açgözlü olanlar. Güzel, beyaz önlükler içinde. Onu seyrettiler, biraz dürttüler, sonuçlarını okudular, hemşirelerle konuştular. Şimdiyse gelmeyi kestiler." Çocuk canını acıtıyor. Yumuşak bir hareketle göğsünü düzeltip emzirmeye devam ediyor. "İsa için önemli değildi. İsa ölenlerin yatağının kenarında oturup sihirli sözcükler söylerdi, insanlar yaşar ve herkes alkışlardı. Rastlantılar bunu yapamazdı. Bu yüzden gittiler. Onu öldürdüler ve şimdi de ne söyleyeceklerini bilmiyorlar."

"Zavallı şeyler," diyor Woodrow nabzına göre şerbet vermeye çalışarak.

"Hayır." Başını çeviriyor, acıyla yüzünü buruşturuyor ve odanın karşısını işaret ediyor. "Onlar zavallı şeyler. Wanza. Ve yerdeki çocuk. Kioko, kardeşi. Dayın sinekleri senden uzak tutmak için köyünden buraya seksen kilometre yürüdü, değil mi?" diyor bebeğe. Bebeği kucağına yerleştirip gazı çıkana kadar sırtına hafifçe vuruyor. Emmesi için avcunu diğer göğsünün altına koyuyor.

"Tessa, beni dinle." Woodrow onun gözlerinin kendisini ölçüp biçmesini izliyor. Tessa bu ses tonunu biliyor. Onun bütün ses tonlarını biliyor. Woodrow onun yüzüne şüphe bulutlarının yerleştiğini görüp sözlerine devam etmiyor. Beni çağırttı, çünkü benden hoşlanıyordu, ama şimdi benim kim olduğumu ha-

Telegram: @cinciva

tırladı. "Tessa, lütfen, beni dinle. Kimse ölmüyor. Kimse kimseyi öldürmedi. Ateşin var, bazı şeyleri hayal ediyorsun. Çok yorgunsun. Biraz dinlen. Lütfen."

Tessa dikkatini yine çocuğa çeviriyor, parmakuçlarıyla minik yanağını okşuyor. "Sen hayatımda dokunduğum en güzel şeysin," diye fısıldıyor. "Bunu sakın unutma."

"Eminim unutmayacak," diyor Woodrow içtenlikle ve sesi Tessa'ya onun varlığını hatırlatıyor.

"Sera ne durumda?" diye soruyor; Yüksek Komiserlik için kullandığı sözcük bu.

"Serpiliyor."

"Hepiniz toplanıp yarın eve gidebilirsiniz. Bu hiçbir fark yaratmazdı," diyor üstü kapalı bir biçimde.

"Hep böyle söylüyorsun."

"Afrika burada bitti. Siz bittiniz."

"Bunu sen güçlenince konuşalım," diyor Woodrow en yatıştırıcı sesiyle.

"Konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

"Ve sen de dinleyeceksin, öyle mi?"

"Bir atmaca gibi."

"Sana açgözlü beyaz rastlantıları anlatabileceğiz. Sen de bize inanacaksın. Anlaştık mı?"

"Biz mi?"

"Arnold."

Bluhm'un adı Woodrow'u gerçeğe geri getiriyor. "O şartlar altında elimden geleni yapacağım. Mantık sınırları içinde. Söz veriyorum. Şimdi biraz dinlen. Lütfen."

Tessa bunu biraz düşünüyor. "O şartlar altında elinden geleni yapacağına söz verdi," diye açıklıyor çocuğa. "Mantık sınırları içinde. Eh, tam bir erkek. Gloria nasıl?"

"Çok endişeli. Sana sevgilerini gönderdi."

Tessa hafif bir yorgunluk soluğu bırakıyor, bebek hâlâ göğsünde olduğu halde yastığa dayanıp gözlerini kapatıyor. "O zaman ona git. Ve bana bir daha mektup yazma," diyor. "Ve Ghita'yı rahat bırak. O da oynamayacak artık."

Woodrow ayağa kalkıp dönüyor, nedense kapının eşiğinde Bluhm'u görmeyi umuyor, hem de en sinir olduğu duruşuyla: Kayıtsızca kapının pervazına

Telegram: @cinciva

yaslanmış, elleri kovboy tipi kemerinde, gösterişçi siyah sakalının içindeki beyaz dişlerini göstererek sırıtıyor. Ama kapıda kimse yoktu, karanlık ve penceresiz koridor, güçsüz bir dizi ışıkla hava saldırısı sığınağı gibi aydınlatılmış. Üzerleri sırtüstü yatmış cesetlerle dolu bozuk sedyelerin yanından geçerken, kan ve dışkı kokusunun karıştığı Afrika'nın ata benzer kokusunu duyan Woodrow, kendisini ona çeken şeyin bu pislik olup olmadığını merak ediyor: Hayatımı gerçeklerden kaçarak geçirdim, ama onun yüzünden gerçekler beni çekiyor.

Kalabalık bir salona giriyor ve Bluhm'un bir adamla hararetli bir konuşma yapmakta olduğunu görüyor. Önce Bluhm'un çelik kirişlerde yankılanan, tiz ve suçlayıcı sesini duyuyor, ama söylediklerini anlayamıyor. Ardından da diğer adam karşılık veriyor. Bazı insanlar onları yalnızca bir kez görmüş olsak bile hafızamızda ömür boyu yaşar. Woodrow için bu adam onlardan biri. Adam iriyarı ve koca göbekli, parlak, etli yüzünde acınacak bir umutsuzluk var. Sarıyla kızıl arası saçları kel kafasına seyrek bir şekilde yayılmış. Aynı anda rica ve inkâr eden büzülmüş dudakları gülkurusu renginde. İncinmişlik duygusuyla irileşen gözlerinde ikisinin de paylaştığı belli olan bir dehşet ifadesi var. Elleri benekli ve çok güçlü, haki gömleğinin yakasında ter izleri var. Bedeninin gerisi beyaz doktor önlüğüyle gizlenmiş.

O zaman sana beyaz gömlekli açgözlü rastlantılardan söz edebiliriz.

Woodrow sessizce yürümeye devam ediyor. Neredeyse tam yanlarında, ama ikisinin başı da ona doğru dönmüyor. Tartışmaya iyice dalmışlar. Onlar fark etmeden yanlarından yürüyüp geçiyor, yükselen sesleri gürültü patırtının arasında kaybolup gidiyor.

* * *

Donohue'nin arabası araba yoluna geri dönmüştü. Arabayı gören Woodrow'un içini büyük bir öfke kapladı. Hızla üst kata çıktı, duş alıp temiz bir gömlek giydikten sonra da öfkesinin hiç geçmediğini fark etti. Cumartesi günü için ev olağandışı sessizdi. Banyo penceresinden dışarı bakınca nedenini anladı. Donohue, Justin, Gloria ve oğlanlar bahçedeki masaya oturmuş Monopol oynuyordu. Woodrow bütün masa oyunlarından nefret ederdi, ama Monopol'e karşı, Arkadaşlar ve İngiltere'nin abartılı İstihbarat topluluğunun bütün diğer üyelerine karşı duyduğuna benzer mantıksız bir nefret duyuyordu. Ona uzak durmasını söyledikten birkaç dakika sonra buraya geri dönerek ne demek isti-

Telegram: @cinciva

yordu bu herif? Ve karısı öldürüldükten birkaç gün sonra oturup keyifle Monopol oynayan adam nasıl garip bir kocaydı? Woodrow ve Gloria bir Çin atasözünden alıntı yaparak eve gelen konuklarını balığa benzetir ve üç gün içinde koktuklarını söylerlerdi. Ama Justin her geçen gün Gloria'yla daha da samimi oluyordu.

Woodrow aşağıya inip mutfak penceresinden dışarı baktı. Cumartesi öğleden sonra evde çalışan kimse yoktu elbette. Yalnızca kendi başımıza olmamız çok daha güzel, sevgilim. Ama *kendi başımıza* değiliz, *kendi başınızasınız.* Ve sana yaltaklanan orta yaşlı iki adamın arasında *benimle* olduğundan çok daha mutlu görünüyorsun.

Masada, Justin birisinin caddesine girmişti ve bir sürü kira öderken Gloria'yla oğlanlar keyifli çığlıklar atıyor, Donohue bunun zamanının geldiğini söylüyordu. Justin aptal bir hasır şapka takıyordu ve bu da giydiği her şey gibi ona çok yakışmıştı. Woodrow çaydanlığı doldurup ocağa koydu. Onlara çay götürüp geldiğimi anlamalarını sağlayacağım, tabii birbirleriyle beni fark etmeyecek kadar meşgul değillerse. Kararını değiştirerek çevik adımlarla bahçeye çıktı, masaya doğru yürüdü.

"Justin. Böldüğüm için üzgünüm. Biraz konuşabilir miyiz diye merak ediyordum." Ve diğerlerine -kendi ailem, sanki hizmetçiye tecavüz etmişim gibi bakıyor bana- dönerek, "Oyunu bölmek istemezdim. Yalnızca birkaç dakika sürecek. Kim kazanıyor?" dedi.

"Hiç kimse," dedi Gloria kızgın bir tavırla. Donohue hâlâ sırıtıyordu.

İki adam Justin'in hücresinde ayakta dikiliyordu. Bahçe dolu olmasaydı Woodrow orayı tercih ederdi. Sıkıcı odada birbirlerine bakarlarken Tessa'nın Gladstone çantası -Tessa'nın *babasının* Gladstone çantası- kafesin arkasında boylu boyunca yatıyordu. *Benim* şarap mahzenim. *Justin'in* lanet olası anahtarı. *Tessa'nın meşhur babasının* çantası. Ama konuşmaya başladığında çevresinin değiştiğini görerek telaşlandı. Demir karyola yerine annesinin sevdiği kakmalı masayı görüyordu. Ve arkasında üzerinde davetiyelerin bulunduğu tuğla şömineyi. Ve odanın karşısında sahte kirişlerin birleştiği yerde, sürgülü kapının önünde Tessa'nın çıplak silueti. Kendisini içinde bulundukları ana dönmeye zorladı ve yanılsama geçti.

"Justin."

"Evet, Sandy."

Telegram: @cinciva

Ama birkaç dakika içinde ikinci kez planladığı yüzleşmeyi yapmaktan kaçındı. "Yerel haber bültenlerinden biri Tessa hakkında kısa bir hikâye yayınladı."

"Ne kadar iyiler."

"Bluhm konusunda pek çok belirsiz şey var hikâyede. Bebeği şahsen doğurttuğu iddiası yer alıyor. Bu durumda bebeğin de onun olabileceğine dair pek de gizli olmayan bir çıkarım yapılıyor. Üzgünüm."

"Yani Garth mı demek istiyorsun?"

"Evet."

Justin'in sesi gergindi ve Woodrow'a göre kendisininki kadar tehlikeli bir biçimde yüksekti. "Evet, şey, geçen aylarda insanların zaman zaman vardıkları bir sonuç bu, Sandy, gelecekte de bundan fazlası olacağına kuşku yok."

Woodrow bunun için zaman bıraktıysa da Justin bu iddianın yanlış olduğunu öne sürmedi. Ve bu da Woodrow'un daha fazla bastırmasına neden oldu. İçindeki suçluluk duyan bir güç onu zorluyordu.

"Bluhm'un onun yanında uyuyabilmek için koğuşa yatak götürdüğü bile söyleniyor."

"Paylaşıyorduk."

"Efendim?"

"Bazen Arnold yatıyordu, bazen ben. İş yükümüze bağlı olarak sırayla kalıyorduk orada."

"Yani sence bir sakıncası yok mu?"

"Neyin?"

"Onlar hakkında bunların söylenmesinin... Tessa, Nairobi'de senin karınmış gibi davranırken onun Tessa'ya -belli ki senin onayınla- bu kadar önem vermesinin?"

"*Karımmış* gibi davranmak mı? O *benim* karımdı, kahrolası!"

Woodrow, Justin'in öfkesini Coleridge'inkinden daha fazla önemsememişti. Kendisininkini bastırmayla çok fazla meşguldü. Sesini alçaltmış ve mutfaktaki gerginliğinin bir kısmını üstünden atmayı başarmıştı. Ama Justin'in öfkesi çok ani olmuş ve onu şaşırtmıştı. Biraz üzüntü ve eğer dürüstse biraz aşağılanmışlık bekliyordu, fakat böyle bir direnç beklemiyordu.

"Bana tam olarak ne soruyorsun?" diye sordu Justin. "Anladığımı sanmıyorum."

Telegram: @cinciva

"Bilmem gerek, Justin. Hepsi bu."

"Neyi bilmen gerek? Karımı kontrol edip etmediğimi mi?"

Woodrow rica ediyor ve aynı zamanda geri çekiliyordu. "Bak, Justin, yani bir de benim gözümle bak, bir an için, tamam mı? Bütün dünya basını bu konuya eğilecek. Bilmeye hakkım var."

"Neyi bilmeye?"

"Tessa ve Bluhm'un -yarın ve önümüzdeki altı hafta boyunca- manşetlere çıkacak başka neler yaptığını," diye bitirdi sözlerini, kendine acıdığını gösteren ses tonuyla.

"Ne gibi?"

"Bluhm onun kılavuzuydu. Eh, öyle değil miydi? Başka her nesiyse."

"Yani?"

"Yani bazı davaları paylaştılar. İstismarları ortaya çıkardılar. İnsan hakları konusunu. Bluhm bir tür bekçi köpeği rolündeydi, doğru mu? Ya da Bluhm'un patronları öyle istedi. Böylece Tessa da..." Yolunu kaybediyordu ve bunu yaparken Justin onu izlemekteydi. "Tessa da ona yardım etti. Çok doğal. Bu şartlarda. Avukat kafasını kullandı."

"Bu konuşmanın nereye gittiğini söyler misin bana?"

"Tessa'nın belgeleri. Hepsi bu. Sahip olduğu şeyler. Senin topladıkların. Bizim topladıklarımız. Birlikte."

"Ne olmuş onlara?"

Woodrow kendini topladı. Ben senin üstünüm, Tanrı aşkına, lanet olası bir ricacı değil. Rollerimize sahip çıkalım, tamam mı?

"Senin güvencene ihtiyacım var, burada karın olarak, diplomatik statüyle davası için topladığı bütün belgeler Ofis'e teslim edilecek. Geçen salı günü seni bu anlayışla evine götürdüm. Aksi takdirde gitmezdik."

Justin kıpırdamamıştı. Woodrow aklına sonradan gelen bu asılsız düşünceyi ona söylerken ne bir parmağını kımıldatmış, ne gözlerini kırpmıştı. Tessa'nın çıplak silueti gibi arkadan aydınlatılmış bir şekilde öylece duruyordu.

"Senden istediğim diğer güvence çok açık," diye devam etti.

"Hangi diğer güvence?"

"Bu konuyla ilgili olarak ağzını kapaman. Faaliyetleri -tahrikleri- kontroldan çıkan sözde yardım çalışmaları hakkında ne biliyorsan."

"Kimin kontrolundan çıkan?"

Telegram: @cinciva

"Resmi sulara girdiği her noktada bizim kadar sen de gizlilik kuralıyla bağlısın. Korkarım bu yukardan gelen bir emir." Espri yapmaya çalışıyordu, ama ikisi de gülmedi. "Pellegrin'in emri."

Ve sende de mangal gibi yürek var, Sandy, öyle değil mi? Zor günlerde bile cesaretini yitirmeyişin, kocasını da evine kabul etmen, filan.

Justin sonunda konuşmaya başlamıştı. "Teşekkürler, Sandy. Benim için bütün yaptıklarına müteşekkirim. Kendi evimi ziyaret edebilmemi sağladığın için sana şükran duyuyorum. Ama şimdi Piccadilly'deki değerli otelimden kiraları toplamalıyım."

Woodrow'un şaşkın bakışları altında bahçeye geri dönüp Donohue'nin yanındaki yerini aldı, Monopol'e kaldığı yerden devam etti.

Telegram: @cinciva

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İngiliz polisi tam bir kuzu gibiydi. Gloria böyle söylerken Woodrow onunla aynı fikirde olmasa bile bunu göstermiyordu. Porter Coleridge ise, onlarla ilişkilerini tarifte ketum davransa da, "pislik oldukları düşünülürse şaşırtıcı derecede uygar olduklarını" belirtiyordu. Ve onlar hakkındaki en hoş şey -diyordu Gloria, Justin'le ikinci günlerine başlamak üzere onları oturma odasına götürdükten sonra yatak odasından Elena'ya seslenerek -en hoş şey, El, buraya zavallı sevgili Justin'in omuzlarına daha fazla acı ve utanç yüklemeye değil, gerçekten yardım etmeye geldiklerini hissetmen. Oğlan ...şey, aslında erkek, El, yirmi beşinde olmalı, yani Rob çok çekici! Bir parça aktör gibi, ama tarzı gösterişli değil ve Nairobi Blue Boys'u taklit etmede de oldukça iyi. Ve kadın olduğu için herkesi çok şaşırtan ve bugünlerde İngiltere hakkında ne kadar az şey bildiğimizi gösteren Lesley, birazcık geçen sezondan giyiniyor, ama onun dışında, şey, açıkçası, bizim eğitimimizi almadığına çok şaşırırdın. Konuşmasından değil elbette, çünkü artık kimse büyürken kendisine öğretilen tarzda konuşmuyor, buna cesaretleri yok. Ama sıcak gülümsemesi ve saçlarındaki mantıklı davranarak öylece bıraktığı erken beyazlarla son derece rahat, çok sakin, kendine güvenli ve sıcak. Ayrıca Sandy'nin görgülü sessizlik dediği bir şey var onda, bu sayede onlar gerektiği zamanlarda durup zavallı Justin'i rahat bırakırlarken söyleyecek bir şeyler bulmak zorunda kalmıyorsun. Tek sorun, aralarında ne olup bittiği konusunda Gloria'nın hiçbir fikrinin olmamasıydı, çünkü bütün gün kulağını servis penceresine dayayarak mutfakta duramazdı, eh, özellikle de hizmetçiler ortalıktayken, öyle değil mi, El?

Telegram: @cinciva

Justin'le polis memurları arasındaki tartışmanın konusunu öğrenememesi bir yana, kocasıyla polis arasındaki konuyu da bilmiyordu, çünkü Woodrow bu konuda bir şey söylememişti.

* * *

Woodrow ve iki polis memurunun arasındaki konuşmalar tam bir nezaket örneğiydi. Memurlar görevlerinin hassasiyetinin farkında olduklarını söylediler, Nairobi'deki beyaz topluluğun foyasını ortaya çıkarmayacaklardı. Woodrow da bunun karşılığında elemanlarının ve olanaklarının işbirliği sözünü verdi, amin. Memurlar Woodrow'u soruşturmalarından haberdar edeceklerine söz verdiler, bunu Yard'dan aldıkları talimata uygun ölçüde yapacaklardı. Woodrow nazik bir biçimde hepsinin aynı kraliçeye hizmet ettiklerini söyledi; eğer ilk isimler Majesteleri için yeterliyse onlar için de yeterliydi.

"Peki, o halde, Justin'in Yüksek Komiserlik'teki görev tanımı nedir, Bay Woodrow?" diye sordu Rob kibarca, bu yakınlaşma çağrısına aldırmamıştı.

Rob, Londra maratonunda koşmuştu. Woodrow, Lesley'in onun daha zeki ablası olabileceğini düşündü alaycı bir şekilde. Elindeki çantada Rob'un pist kenarında ihtiyacı olabilecek şeyleri taşıyordu belki de -iyot, tuz tabletleri, koşu ayakkabıları için yedek bağcıklar- ama aslında görebildiği kadarıyla çantanın içinde bir teyp, kasetler ve renkli not defterleri dışında bir şey yoktu.

Woodrow düşünüyormuş gibi yaptı. Karşısındakine profesyonel olduğunu söyleyen kaşları çatık bir yüz ifadesi takınmıştı. "Eh, başlangıç olarak, içimizden yetişen bizim Eski Eton'lumuz olduğunu söyleyebilirim," dedi ve herkes bu espriye güldü. "Temel olarak, Rob, o bizim Doğu Afrika Bağışçıları Etkinlik Komitesi'ndeki İngiliz temsilcimiz, kısaca DABEK olarak biliniyor," diyerek Rob'un sınırlı zekâsı nedeniyle büyük bir açıklıkla konuşmaya devam etti.

"Bu komite ne yapıyor?"

"DABEK, Rob, Nairobi'de bulunan nispeten yeni bir danışma kurulu. Doğu Afrika'ya her ne şekilde olursa olsun bağışta ve yardımda bulunan bütün ülke temsilcilerinden oluşuyor. Üyeleri her ülkenin Elçiliği ve Yüksek Komiserliği'nden alınıyor; komite her hafta toplanıyor ve on beş günde bir rapor veriyor."

"Kime?" diye sordu Rob not ederek.

"Bütün üye ülkelere elbette."

"Ne hakkında?"

Telegram: @cinciva

"Adının ifade ettiği şey hakkında," dedi Woodrow sabırla oğlanın tavırlarını gözönüne alarak. "Yardım alanında etkinliği geliştiriyor. Yardım işinde etkinlik çok değerli bir standarttır. Merhamet Tanrı vergisi bir özelliktir," diye ekledi hepimizin merhametli insanlar olduğunu söyleyen yatıştırıcı bir gülümsemeyle. "DABEK bağışta bulunan ülkelerden gelen her bir doların ne kadarının hedefine ulaştığı ve bu alandaki kurumlar arasında ne kadar işe yaramayan rekabet olduğu biçimindeki zor sorularla uğraşır. Hepimizin yaptığı gibi, yardım dünyasının üç önemli konusuyla meşgul olur: yeniden üretme, rekabet ve akılcılık. Genel harcamaları verimliliğe karşı dengeler ve..." Bilgeliğini gösterircesine gülümsedi. "İdari gücü ve yaptırım gücü olmadığı için -sizin tam tersiniz, çocuklar- bazı deneme niteliğinde tavsiyelerde bulunur." Başını zarif bir şekilde yana eğmesi birazcık kendine güveni gösteriyordu. "Aramızda kalsın, ama bunun yeryüzündeki en iyi fikir olduğunu pek sanmıyorum. Ne var ki, sevgili Dışişleri Bakanımızın parlak buluşuydu, daha fazla şeffaflık ve etik dış politika çağrılarına uyuyordu, bu yüzden buna değmese de zorladık. Bu işi BM'nin yapması gerektiğini söyleyenler var. Diğerleri BM'nin zaten yaptığını söylüyor. Başkaları BM'nin hastalığın bir parçası olduğunu iddia ediyor. Siz istediğinizi seçin." Zarif bir omuz silkme hareketi onları bunu yapmaya davet ediyordu.

"Hangi hastalık?" diye sordu Rob.

"DABEK'in saha düzeyinde soruşturma yapma yetkisi yok. Bununla birlikte, yolsuzluğun maliyetinin, harcananla başarılan arasında ilişki kurmaya başlar başlamaz hesaplanması gerekir. Doğal israf ve yetersizlikle karıştırılmaması gerekir, ama onlara yakındır." Sıradan insanın benzetmesini kullandı. "1890'larda inşa edilen bizim eski İngiliz su şebekemizi düşünün. Su rezervuardan geliyor. Eğer şanslıysanız, bir kısmı musluğunuzdan akıyor. Ama yol boyunca çok sayıda sızıntı yapan boru var. Bu su genel halkın iyi yüreği sayesinde bağışlandığında öylece boşa akıp gitmesine izin veremezsiniz, öyle değil mi? Hele işiniz için gelgeç gönüllü oy sahiplerine bağımlıysanız bunu hiç yapamazsınız."

"Bu komite işi onu kimlerle bağlantıya sokuyor?"

"Çeşitli rütbelerdeki diplomatlara. Nairobi'deki uluslararası topluluktan seçilen. Çoğu müşavir ve daha üstü düzeyde. Tek tük büyükelçi kâtibi, ama çok sayıda değil." Bu konuda biraz açıklama yapması gerektiğini düşünüyor gibiydi. "Benim görüşüme göre, DABEK'in yüksek mevkilere çıkarılması gerekiyor.

Telegram: @cinciva

Çok yükseklere. Saha düzeyine inmesine izin verildiğinde, Hükümete Bağlı olmayan bir tür süper Organizasyon haline geliyor -senin için HBO diyebiliriz, Rob- ve o zaman da al birini vur ötekine. Bu konuda çok tartışıyorum. Tamam. DABEK burada, Nairobi'de olmalı, yerel olarak bilinmeli. Bu açık. Ama yine de bir beyin takımı o. Tarafsız bir görüşü korumalı. Kendimden alıntı yapmama izin verirseniz tekrarlayacağım: Duygulardan arınmış bir bölgenin bulunması çok önemli. Ve Justin bu komitenin sekreteri. Onun kazandığı bir şey değil, bunu ona biz verdik. Toplantı tutanaklarını tutuyor, on beş günde bir araştırma ve taslakları toparlıyor."

"Tessa duygulardan arınmış bölgede yer almıyordu," diye itiraz etti Rob bir dakika düşündükten sonra. "Duyduklarıma bakılırsa Tessa tamamen duygudan ibaretmiş."

"Korkarım çok fazla gazete okuyorsun, Rob."

"Hayır, okumuyorum. Saha raporlarına bakıyorum. Kollarını sıvayıp işe girişmiş. Dirseklerine kadar pisliğin içindeymiş, gece gündüz."

"Ve bu çok gerekliydi, buna kuşku yok. Övgüye değer. Ama uluslararası danışma kurulu olarak, komitenin birinci sorumluluğu olan tarafsızlığa pek yardımcı olduğu söylenemez," dedi Woodrow zarif bir şekilde, toplumun en alt düzeyinin kullandığı dile inmelerine aldırmıyordu.

"Yani farklı yönlere gittiler," sonucuna vardı Rob, arkasına yaslanıp kalemini dişlerine vurarak. "Adam tarafsızdı, kadın duygusal. Adam güvenli merkezde kaldı, kadın tehlikeli kıyılarda çalıştı. Şimdi anlıyorum. Aslında, sanırım bunu önceden biliyordum. Peki Bluhm nerede devreye giriyor?"

"Ne bakımdan?"

"Bluhm. Arnold Bluhm. Doktor. Tessa'nın ve sizin hayatınızdaki şemaların hangi noktasına oturuyor?"

Woodrow hafifçe gülümseyerek bu garip anlatımı bağışladı. *Benim* hayatım mı? *Tessa'nın* hayatıyla *benim* hayatımın ne ilgisi var? "Eminim biliyorsunuzdur ki, burada bağışlarla finanse edilen çok çeşitli kuruluşlar var. Hepsi farklı ülkeler tarafından destekleniyor ve paraları hayırsever kuruluşlar tarafından karşılanıyor. Muhteşem Başkanımız Moi hepsinden toptan nefret ediyor."

"Neden?"

"Çünkü eğer işini yapıyor olsaydı onun hükümetinin yapacağı şeyi yapıyorlar. Ayrıca onun yolsuzluk sisteminin içine girmeyip yanından geçiyorlar.

Telegram: @cinciva

Bluhm'un tıbbi organizasyonu mütevazı, Belçikalı ve sermayesi özel olarak sağlanıyor. Korkarım söyleyebileceklerimin hepsi bu," diye ekledi onları bu konulardaki cehaletini paylaşmaya davet eden bir içtenlikle.

Ama bu kadar kolay yenilmeyeceklerdi.

"O bir bekçi köpeği ekibi," dedi Rob kısaca. "Doktorları diğer HBO'ları dolaşıyor, klinikleri ziyaret ediyor, teşhisleri kontrol edip düzeltiyorlar. 'Belki bu sıtma değildir, doktor, belki karaciğer kanseridir,' gibi. Sonra tedaviyi kontrol ediyorlar. Salgın konusuyla da uğraşıyorlar. Ya Leakey?"

"Ona ne olmuş?"

"Bluhm ve Tessa onun bölgesine doğru gidiyorlarmış, doğru mu?"

"Öyle olduğu iddia ediliyor."

"Tam olarak kim o? Leakey? Heybesinde ne var?"

"Beyaz Afrikalı efsane. Turkana'nın doğu kıyılarında anne babasıyla birlikte çalışıp insanoğlunun kökenini ortaya çıkaran antropolog ve arkeolog. Anne babası öldükten sonra çalışmalarına devam etti. Nairobi'deki Milli Müze'yi yönettikten sonra vahşi hayat ve korunması sorumluluğunu üstlendi."

"Ama istifa etti."

"Ya da ettirildi. Hikâye karmaşık."

"Üstelik Moi'nin başbelası."

"Moi'ye politik açıdan muhalefet etti ve neden olduğu sıkıntılar için çok kötü dövüldü. Şimdi Kenya yolsuzluğunun cezası olarak bir tür yeniden canlanmaya gidiyor. Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası onun hükümette olmasını talep ediyor." Rob geri çekilip sırayı Lesley devralırken, Rob'un Quayle'lara verdiği payenin polis memurlarının farklı tarzlarını da tanımladığı açık hale geldi. Rob duygularını kontrol etmek için mücadele eden bir adamın ani hareketleriyle konuşuyordu. Lesley ise tam bir serinkanlılık örneğiydi.

"Peki ne tür bir adam bu Justin?" diye sordu tarihteki eski bir karaktermiş gibi. "Çalışma yeri ve komitesi dışında nasıl biri? İlgileri neler, zevkleri, hayat tarzı, kim o?"

"Ah, aman Tanrım, her birimiz kimiz ki?" dedi Woodrow nutuk atarcasına. Belki fazla abartılı olduğu için Rob kalemini tekrar dişlerine vurmaya başladı, Lesley sabırla gülümsedi ve Woodrow sevimli bir gönülsüzlükle Justin'in pek göze batmayan özelliklerinin listesini sıralamaya başladı: tutkulu bir bahçıvan -ama biraz düşününce, Tessa bebeğini kaybettiğinden beri o kadar da tutkulu

Telegram: @cinciva

değil- hiçbir şeyi cumartesi günleri öğleden sonra çiçek tarhlarına bakmaktan daha fazla sevmiyor, bir beyefendi, -ne demekse- iyi bir Eton'lu, işe alınan yerlilere karşı gereğinden fazla nazik tabii ki, Yüksek Komiserlik'in yıllık partilerinde kimsenin dansa kaldırmadığı, bir kenarda oturan kadınlarla dans edeceğine güvenilen türde bir adam, Woodrow'un aklına hemen gelmeyen açılardan bir parça yaşlı bir bekâr, bildiği kadarıyla golf ya da tenis oyuncusu, avcı ya da balıkçı değil, bahçıvanlığının dışında açık hava adamı değil. Ve kuşkusuz birinci sınıf profesyonel diplomat, pek çok saha deneyimi var, iki ya da üç dil biliyor, güvenilir, Londra'nın rehberliğine tamamen sadık. Ve -işte acımasız bir ekleme, Rob- kendisinin olmayan bir hata yüzünden terfi edemedi.

"Ve aşağı seviyeden bir arkadaşı filan yoktur herhalde?" diye sordu Lesley not defterine bakarak. "Tessa saha gezilerindeyken şüpheli gece kulüplerinde felekten bir gece çalarken görmek mümkün müydü onu?" Sorunun kendisi şaka gibiydi. "Bu onun yapacağı bir şey değildi anladığım kadarıyla?"

"Gece kulübü mü? Justin mi? Ne harika bir düşünce! Belki yirmi beş yıl önce Annabel'de olabilir. Bunu düşünmenize neden olan şey neydi?" Woodrow birkaç gündür olmadığı kadar içten bir kahkahayla sormuştu bunu.

Rob onu memnuniyetle aydınlatacaktı. "Şefimiz, aslında. Bay Gridle, Nairobi'de bir süre bağlantılı olarak çalıştı. Gece kulüplerinin eğer istiyorsanız kiralık katil tutabileceğiniz yerler olduğunu söylüyor. New Stanley'den bir blok ötedeki River Yolu'nda bir tane var. Beş yüz Amerikan dolarına istediğiniz kişiyi ortadan kaldırabilirsiniz. Yarısı avans, yarısı iş bitince. Bazı kulüplerde fiyat daha düşükmüş, ama istediğiniz kaliteyi bulamıyormuşsunuz."

"Justin, Tessa'yı seviyor muydu?" diye sordu Lesley, Woodrow hâlâ gülümserken.

Aralarında gelişen rahat havayla Woodrow kollarını iki yana açıp Tanrı'ya seslendi. "Aman Tanrım! Bu dünyada kim kimi ve neden seviyor ki?" Lesley hemen cevap vermeyince sözlerine devam etti. "Çok güzeldi. Zekiydi. Gençti. Justin onunla tanıştığında kırklı yaşlardaydı. Menopozdaydı, uzatmalara yaklaşıyordu, yalnızdı, deli divane olmuştu, bir yere yerleşmek istiyordu. Aşk mı? Bu sizin verdiğiniz ad, benim değil."

Bu, Lesley'in kendi fikirlerini açması için bir davetse bile o buna aldırmadı. Lesley yanındaki Rob gibi Woodrow'un yüz hatlarının gizliden gizliye değişmesiyle daha fazla ilgili gibiydi: elmacık kemiklerinin üstündeki deri çizgilerinin sı-

Telegram: @cinciva

kılaşmasıyla, boynundaki belli belirsiz deri lekeleriyle, alt çenesindeki minik, iradedışı kasılmalarla.

"Ve Justin ona kızgın değildi; örneğin, onun yardım çalışmalarıyla ilgili olarak?" dedi Rob.

"Neden olsun ki?"

"Batılı bazı şirketlerin, buna İngilizler de dahil, Afrikalıları nasıl soydukları -teknik hizmetler için fahiş paralar almaları, onlara pahalı, tarihi geçmiş ilaçlar vermeleri- konusunda konuşup durması onu rahatsız etmiyor muydu? Yeni ilaçları denemek için Afrikalıları kobay olarak kullanmaları?"

"Eminim Justin, Tessa'nın yardım çalışmalarıyla gurur duyuyordu. Eşlerimizin çoğu hiçbir şey yapmadan öylece oturma eğiliminde. Tessa'nın işe karışması dengeyi yeniden sağladı."

"Yani ona kızgın değildi," diye ısrar etti Rob.

"Justin öfkesine teslim olmazdı. Normal biçimde yani. Eğer herhangi bir şey hissediyorsa bu da utançtı."

"Siz utandınız mı? Yani burada, Yüksek Komiserlik'te?"

"Neden utanayım ki?"

"Tessa'nın yardım çalışmaları yüzünden. Özel ilgilerinden. Bunlar herhangi bir şekilde Majesteleri'nin çıkarlarıyla çatışıyor muydu?"

Woodrow şaşırmış gibi kaşlarını çattı. "Majesteleri'nin hükümeti insanların eylemlerinden utanmaz. Bunu bilmeniz lazım."

"Öğreniyoruz, Bay Woodrow," diye usulca sözünü kesti Lesley. "Daha yeniyiz." Hoş gülümsemesini bir saniye olsun göstermeksizin onu inceledikten sonra not defterlerini ve teybini çantasına geri koydu, şehirde bazı işleri olduğunu söyleyerek ertesi gün yine aynı saatte kaldıkları yerden devam etmelerini önerdi.

"Tessa herhangi birine sırlarını açar mıydı, biliyor musunuz?" diye sordu Lesley üçü birlikte kapıya doğru giderlerken hoşça kalın ses tonuyla.

"Bluhm'dan başka mı?"

"Kadın arkadaşları, aslında."

Woodrow gösterişli bir şekilde hafızasını yokladı. "Hayır. Hayır, sanmıyorum. Özel olarak biri aklıma gelmiyor. Ama bunu zaten bilemem, öyle değil mi?"

"Eğer sizin ekibinizden biriyse bilebilirsiniz. Ghita Pearson ya da onun gibi biri," dedi Lesley yardımcı olmak için.

Telegram: @cinciva

"Ghita mı? Ah, şey, tabii, evet, Ghita. Burada size iyi bakıyorlar mı? Ulaşımınız filan her şey yolunda mı? Güzel."

Tekrar gelmelerinden önce bir gün ve gece geçti.

* * *

Bu kez girişi yapan Lesley değil Rob'du ve bunu bir gün önceki karşılaşmalarından bu yana cesaret veren bazı şeyler olmuş gibi cüretle yaptı. "Tessa yeni cinsel ilişkide bulunmuş," dedi neşeli, güne başlama ses tonuyla. Bu arada mahkeme kanıtlarını sunuyormuş gibi eşyalarını çıkarıyordu: kalemler, not defterleri, silgi. "Tecavüzden şüpheleniyoruz. Bu, halka açıklanmayacak, ama yarınki gazetelerde okuyacağımızdan eminim. Bu aşamada yalnızca vajinasından alıp spermin canlı olup olmadığını görmek için mikroskopla baktıkları örneğe dayanarak konuşuyoruz. Spermin canlı olduğunu ve birden fazla insanın spermi olabileceğini düşünüyorlar. Belki tam bir kokteyldir. Bizim görüşümüze göre bunu bilmelerinin bir yolu yok."

Woodrow başını ellerine dayadı.

"Yüzde yüz emin olmak için kendi bilim adamlarımızı beklemek zorundayız," dedi Lesley ona bakarak.

Rob dünkü gibi kayıtsızca kalemini dişlerine vuruyordu.

"Bluhm'un gömleğindeki kan Tessa'nındı," diye devam etti Lesley aynı dürüst ses tonuyla. "Dikkatinizi çekerim, yalnızca geçici bilgiler bunlar. Burada yalnızca temel tiplemeleri yapıyorlar. A ve B. Başka şeyleri ülkemizde yapmamız gerekiyor."

Woodrow ayağa kalkmıştı, resmi olmayan toplantılarda herkesi rahatlatmak için sıklıkla yaptığı bir şeydi bu. Yavaş yavaş pencereye gidip çirkin şehir çizgisini seyrediyormuş gibi yaptı. Korkunç bir fırtına yaklaşıyordu ve sihirli Afrika yağmurundan önceki tarif edilemez gerilim kokusu duyuluyordu. Onun tavırlarıysa tersine sakindi. Kimse koltukaltlarından süzülüp şişman böcekler gibi kaburgalarına inen iki ya da üç ter damlasının farkında değildi.

"Hiç kimse Quayle'a söyledi mi?" diye sordu ve tecavüz edilen kadının dul kocasının neden yalnızca Justin değil de Quayle haline geldiğini merak etti.

"Bir arkadaşından duymasının daha iyi olacağını düşündük," diye cevap verdi Lesley.

"Sizden," diye önerdi Rob.

"Elbette."

Telegram: @cinciva

"Artı -Les'in söylediği gibi- Arnold ve Tessa yol için son bir kez yapmış olabilirler. Eğer ona bundan söz etmek isterseniz size bağlı."

Bardağı taşıran son damla ne olacak, diye merak etti. Camı açıp aşağı atlamam için daha ne olmalı? Belki de Tessa'nın benim için yapmasını istediğim şey buydu: Beni kendi kabul sınırlarımın ötesine götür.

"Bluhm'dan gerçekten hoşlanırız," dedi Lesley samimi bir sabırsızlıkla, sanki Woodrow'un da Bluhm'dan hoşlanması gerekiyormuş gibi. "Tamam, diğer Bluhm'u bulmaya çalışmamız gerekiyor, insan biçimindeki canavarı. Ve bizim geldiğimiz yerde en sakin insanlar zorlandıklarında en korkunç şeyleri yapabilirler. Ama onu kim zorladı, eğer zorlandıysa? Tessa değilse, hiç kimse."

Lesley burada duraklayıp Woodrow'un yorumunu bekledi, ama o sessiz kalma hakkını kullanıyordu.

"Bluhm görebileceğiniz en *iyi insan*dır," diye ısrar etti, sanki *iyi insan Homo sapiens* gibi sınırlı bir durumdu. "Gerçekten, gerçekten çok iyi şeyler yaptı. Gösteriş olsun diye değil, istediği için. Hayatlar kurtardı, kendi hayatını tehlikeye attı, hiç para almadan korkunç yerlerde çalıştı, tavanarasında insanları sakladı. Siz aynı fikirde değil misiniz, efendim?"

Kendisini dürtüyor muydu? Yoksa yalnızca Tessa-Bluhm ilişkisinin olgun bir gözlemcisinden bilgi almaya mı çalışıyordu?

"Eminim kayıtları çok iyidir," diye onayladı Woodrow.

Rob sabırsızlıkla homurdanıp vücudunun üst kısmını şaşırtıcı bir biçimde eğip büktü. "Bak. Kayıtlarını unut. Kişisel olarak ondan hoşlanıyor musun, evet ya da hayır? Bu kadar basit." Ve koltuğuna çökerek yeni bir pozisyon aldı.

"Tanrım," dedi Woodrow omzunun üzerinden, bu kez aşırı yapmacık olmamaya dikkat ediyordu, ama yine de sesine biraz sabırsızlığın karışmasına izin verdi. "Dün aşkı tanımlamaktı, bugün hoşlanmayı tanımla. Bugünlerde Soğuk Britanya'da mutlak tanımlarımızı arıyoruz, öyle değil mi?"

"Sizin fikrinizi soruyoruz, efendim," dedi Rob.

Belki de sorun, efendimlerdi. İlk karşılaşmalarında Bay Woodrow ya da kendilerini cesur hissettiklerinde Sandy'ydi. Şimdiyse, bu iki polis memurunun onun meslektaşı ya da arkadaşı değil, kendisine on yedi yıl boyunca saygınlık ve koruma sağlayan bu seçkin kulübe burunlarını sokan, aşağı sınıftan yabancılar olduklarını belirtir gibi efendim diyorlardı. Ellerini sırtında kavuşturdu, omuzlarını gerip sorgulayıcılarıyla karşılaşmak üzere topuklarının üzerinde döndü.

Telegram: @cinciva

"Arnold Bluhm ikna ediciydi," dedi odanın karşısından onlara ders verircesine. "Yakışıklı, çekici. O türde espriden hoşlanıyorsanız nüktedan. Bir tür karizma, belki de bunun nedeni o küçük güzel sakalıdır. Çabuk etki altında kalanlar için Afrikalı bir halk kahramanı o." Bunları söyledikten sonra eşyalarını alıp gitmelerini bekliyormuş gibi arkasını döndü.

"Peki ya çabuk etki altında kalmayanlar için?" diye sordu Lesley sırtının dönük olmasından yararlanarak onu incelerken. Elleri arkasında kayıtsızca birbirini rahatlatıyordu, bir dizi kendini savunmak istercesine havaya kalkmıştı.

"Ah, eminim biz azınlıktayız," diye cevap verdi yumuşak bir şekilde.

"Başataşe olarak sizin sorumluluğunuzda birisi için bütün bunların burnunuzun dibinde olmasının ve durdurmak için bir şey yapamayacağınızı bilmenin sizin için çok endişe verici ve belki can sıkıcı da olabileceğini tahmin edebiliyorum. Yani Justin'e gidip, 'Şu sakallı adama bak, karınla ilgileniyor,' diyemezdiniz, değil mi? Yoksa diyebilir miydiniz?"

"Eğer bir skandal adımıza gölge düşürecekse müdahale etmeye hakkım var, hatta buna zorunluyum."

"Peki ettiniz mi?" diye sordu Lesley.

"Genel anlamda, evet."

"Justin'e mi? Yoksa doğrudan doğruya Tessa'ya mı?"

"Sorun şu ki, Tessa'nın Bluhm'la ilişkisinin bir paravanı vardı," diye cevap verdi Woodrow soruya aldırmamanın çaresini bularak. "Adam üst düzey doktor. Yardım topluluğunda saygı görüyor. Tessa onun kendini adamış gönüllüsüydü. Yüzeyde, her şey herkesin gözü önünde. İnsan hiçbir kanıta dayanmadan gidip zinayla suçlayamaz ikisini. Yalnızca, buraya bakın, bu iş yanlış sinyaller yayıyor, bu yüzden lütfen biraz daha ölçülü olun, diyebilir."

"Peki bunu kime söylediniz?" diye sordu Lesley not alırken.

"O kadar basit değil. Tek bir olaydan, tek bir diyalogdan fazlası var."

Lesley öne doğru eğildi, bunu yaparken teybinin çalışıp çalışmadığını kontrol etti. "Sizin ve Tessa'nın arasında mı?"

"Tessa dişlilerin yarısının olmadığı, mükemmel biçimde tasarlanmış bir makine gibiydi. Bebeğini kaybetmeden önce biraz çılgındı. Tamam." Tessa'ya ihanetini kesin hale getirmek üzereyken Porter Coleridge'in çalışma odasında öfkeyle oturmuş Pellegrin'in talimatını tekrarlayışını hatırlıyordu. "Ama sonra, büyük bir üzüntüyle söylemeliyim ki, oldukça dengesiz hareketleriyle bizi çok şaşırttı."

Telegram: @cinciva

"Nemfo muydu?" diye sordu Rob.

"Korkarım bu soru beni biraz aşıyor," diye cevap verdi Woodrow buz gibi bir sesle.

"Edebe aykırı bir biçimde flört ediyordu diyelim," diye önerdi Lesley. "Herkesle."

"Eğer istiyorsanız..." Kimse bu kadar tarafsız görünemezdi. "Bunu söylemek çok zor değil mi? Güzel bir kız, alımlı, yaşlı bir koca, flört mü ediyor? Yoksa yalnızca kendisi mi oluyor, iyi vakit mi geçiriyor? Eğer kısa ve fırfırlı bir elbise giyerse insanlar onun hoppa olduğunu söyler. Böyle giyinmezse de can sıkıcı olduğunu söylerler. Bu, beyaz Nairobi'nin sizin için tanımı. Belki her yerde böyledir. Bir uzman olduğumu söyleyemem."

"Sizinle flört etti mi?" diye sordu Rob yine kalemini sinir bozucu bir şekilde dişlerine vurduktan sonra.

"Size zaten söyledim. Flört mü ediyordu, yoksa keyifli ruh halinin dilediğini mi yapıyordu, söylemek çok zordu," dedi Woodrow, yeni bir yumuşakbaşlılık düzeyine ulaşarak.

"Peki, ee, siz biraz flört ederek karşılık verdiniz mi?" diye sordu Rob. "Öyle bakmayın, Bay Woodrow. Kırklı yaşlardasınız, menopozdasınız, uzatmalara yaklaşıyorsunuz, tıpkı Justin gibi. Onu tahrik edici buluyordunuz, neden olmasın? Eminim ben öyle bulurdum."

Woodrow'un toparlanışı o kadar hızlı oldu ki, neredeyse kendisi bile farkına varmamıştı. "Ah, benim sevgili dostum. Başka hiçbir şey düşünmüyordum. Tessa, Tessa, gece, gündüz. Onu saplantı haline getirmiştim. İstediğinize sorun."

"Sorduk," dedi Rob.

* * *

Ertesi sabah canı sıkkın Woodrow'un sorgulayıcıları ona ulaşmak için uygunsuz bir biçimde telaşlı davranmışlardı. Rob teybi masaya yerleştirdi, Lesley büyük not defterinin esnek bir bantla işaretlenmiş sayfasını açarak sorularına başladı.

"Bebeğini kaybettikten hemen sonra Tessa'yı Nairobi Hastanesi'nde ziyaret ettiğinize inanmak için iyi nedenlerimiz var, efendim, bu doğru mu?"

Woodrow'un dünyası sarsıldı. Bunu onlara kim söylemişti? Justin mi? Olamaz, çünkü onunla daha görüşmediler.

Telegram: @cinciva

"Her şeyi durdurun," diye emretti sert bir tavırla.

Lesley'in başı kalktı. Rob kendini gevşetip bir elini, yüzünü avucunun içiyle dümdüz edecekmiş gibi kaldırdı, burnunun üstüne dik bir şekilde koyup parmakuçlarından Woodrow'a baktı.

"Bu sabahın konusu bu mu olacak?" diye sordu Woodrow.

"Bir tanesi," diye cevap verdi Lesley.

"O halde lütfen bana söyler misiniz, zamanın hepimiz için kısa olduğunu düşünürsek, Tessa'yı hastanede ziyaret etmemle onun öldürülüşünün ne ilgisi var, ki anladığım kadarıyla burada oluşunuzun nedeni onun ölümünü araştırmak?"

"Bir neden arıyoruz?" dedi Lesley.

"Bir neden bulduğunuzu söylemiştiniz. Tecavüz."

"Tecavüz artık bir yere uymuyor. Neden olarak yani. Tecavüz yan etkiydi. Belki de, bunun planlı değil de, rastgele bir cinayet olduğunu düşünmemiz için yapılan bir şeydi."

"Kasıtlı," diye açıkladı Rob iri kahverengi gözlerini Woodrow'a dikerek. "Ortak iş dediğimiz şey."

Woodrow kısa ama dehşet verici bir an için hiçbir şey düşünemedi. Sonra ortak sözünü düşündü. Neden ortak demişlerdi?

Şirketler tarafından yapılmış gibi ortak mı? Çok çirkin! Şöhretli bir diplomat tarafından düşünmeye değmeyecek kadar abartılı!

Bundan sonra zihni boş bir ekran gibi oldu. Hiçbir sözcük, hatta en sıradan ve anlamsız olanlar bile onu kurtarmaya gelmiyordu. Kendisini bir tür bilgisayar olarak gördü, bulup getiriyor, birleştiriyor ve sonra yoğun bir biçimde şifrelenmiş bağlantılar kervanını beyninin kordonla kapatılmış bölümünden geri çeviriyordu.

Ortak değildi. Rastgele bir cinayetti. Planlanmamıştı. Afrika tarzı kan ziyafetiydi.

Sesleri tekrar almaya başladığında, "Peki sizi hastaneye götüren şey neydi?" dediğini duydu Lesley'in. "Tessa oğlunu kaybettikten sonra neden gidip onu gördünüz?"

"Çünkü bunu yapmamı istedi. Kocası söyledi. Justin'in üstü sıfatımla."

"Partiye başka davetli var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Telegram: @cinciva

"Ghita olabilir mi?"

"Ghita Pearson'ı mi kastediyorsunuz?"

"Başka bir Ghita tanıyor musunuz?"

"Ghita Pearson orada değildi."

"Demek yalnızca siz ve Tessa," dedi Lesley yüksek sesle, defterine not alırken. "Sizin kocasının üstü olmanızın ne ilgisi var?"

"Justin için endişeleniyor ve her şeyin yolunda olduğuna dair ona güvence vermemi istiyordu," diye cevap verdi Woodrow, Lesley'in hızlanan ritmine uymak yerine ağırdan alarak. "Justin'i izin almaya ikna etmeye çalıştım, ama görevinde kalmayı tercih etti. DABEK'in yıllık bakanlar konferansı yaklaşıyordu ve ona hazırlanmaya kararlıydı. Bunu Tessa'ya açıkladım ve ona dikkat edeceğime söz verdim."

"Yanında dizüstü bilgisayarı var mıydı?" diye araya girdi Rob.

"Anlayamadım?"

"Neden bu kadar zor? Yanında dizüstü bilgisayarı var mıydı? Yanında, masanın üstünde, yatağın altında, yatağın içinde? Dizüstü bilgisayarı. Tessa bilgisayarına bayılıyordu. Onunla insanlara e-mail gönderiyordu. Bluhm'a gönderiyordu. Ghita'ya gönderiyordu. İtalya'dayken baktığı hasta çocuğa ve Londra'daki eski bir erkek arkadaşına da. Dünyanın yarısına hiç durmadan e-mail gönderiyordu. Yanında dizüstü bilgisayarı var mıydı?"

"Bu kadar açık olduğun için teşekkürler. Hayır, bilgisayar görmedim."

"Ya not defteri?"

Hafızasını yoklar gibi yapıp yalan uydurdu. "Gördüğüm kadarıyla yoktu."

"Ya görmediğiniz kadarıyla?"

Woodrow cevap vermeye tenezzül etmedi. Rob arkasına yaslanıp sahte bir rahatlıkla tavana baktı.

"Peki nasıldı?" diye sordu.

"Kimse ölü bir bebek dünyaya getirdikten sonra en iyi halinde değildir."

"Nasıldı?"

"Zayıf. Sarsılmış. Depresif."

"Ve konuştuğunuz tek konu buydu. Justin. Sevgili kocası."

"Hatırladığım kadarıyla, evet."

"Onun yanında ne kadar kaldınız?"

"Saat tutmadım. ama yirmi dakika kadar olsa gerek. Onu yormak istemedim."

Telegram: @cinciva

"Yani yirmi dakika boyunca Justin hakkında konuştunuz. Yulaf ezmesini yiyip yemediğini filan."

"Konuşmamız aralıklıydı," diye cevap verdi Woodrow kızararak. "Birisinin ateşi varken, yorgunken ve bebeğini kaybetmişken akıcı bir konuşma gerçekleştirmek kolay değil."

"Başka kimse var mıydı orada?"

"Size daha önce de söyledim. Yalnız gittim."

"Benim sorduğum bu değil. Orada başka kimsenin olup olmadığını sordum."

"Örneğin?"

"Örneğin, başka kim varsa o. Hemşire, doktor. Başka bir ziyaretçi, arkadaşları. Kız arkadaşları. Erkek arkadaşları. Afrikalı arkadaşları. Örneğin, Dr. Bluhm. Neden sözü ağzınızdan zorla almam gerekiyor, efendim?"

Rob kızgınlığının bir kanıtı olarak bir cirit atıcısıymış gibi kendini gevşetti, bir elini havada salladı, sonra uzun bacaklarını birbirine doladı. Bu arada Woodrow yine gözle görülür biçimde hafızasını gözden geçiriyordu. Kaşlarını pişmanlık yansıtan bir ifadeyle çattı.

"Sen söyleyince aklıma geldi, Rob, haklısın. Ne kadar zekisin. Ben gittiğimde Bluhm oradaydı. Birbirimizi selamladık ve o gitti. Sanırım yirmi saniye kadar aynı anda orada bulunduk. Ama sizin için yirmi beş saniye olsun."

Gelgelelim Woodrow bu umursamaz tavrını zorlukla sürdürüyordu. Bluhm'un onun yanında olduğunu kim söylemişti? Ama endişesi daha da ileriye gitti. Diğer zihninin en karanlık yarıklarına ulaştı, kabul etmeyi reddettiği ve Porter Coleridge'in öfkeyle unutmasını emrettiği nedensellik zincirine dokundu tekrar.

"Peki Bluhm'un orada ne yaptığını düşünüyorsunuz, efendim?"

"Bir açıklama yapmadı, Tessa da öyle. Başka ne olduğu bir yana, o bir doktor, öyle değil mi?"

"Tessa ne yapıyordu?"

"Yatakta yatıyordu. Ne yapmasını bekliyordunuz?" diye karşılık verdi bir an için kendini kaybederek. "Oyun oynuyor olmasını mı?"

Rob uzun bacaklarını ileriye uzatarak, güneş banyosu yapan birinin hayranlığıyla ayaklarına baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Ne yapıyor olmasını bekliyoruz, Les?" diye sordu arkadaşına. "Oyun oynamasını değil kesinlikle. Tamam yatakta uzanıyordu. Ama ne yapıyordu, diye soruyoruz kendi kendimize."

Telegram: @cinciva

"Zenci bir bebeği emziriyordu, galiba," dedi Lesley. "Annesi ölürken."

Bir süre için odada duyulan tek ses, koridordan geçenlerin ayak sesleri ve vadinin karşısındaki arabaların gürültüsü oldu. Rob uzanıp teybi kapattı.

"Sizin de dediğiniz gibi, efendim, hepimizin zamanı kısa," dedi nazik bir tavırla. "Bu yüzden sorularımızdan kaçıp bize pislikmişiz gibi davranarak bu vakti ziyan etmeyin." Teybi tekrar açtı. "Koğuşta ölen kadın ve küçük oğlunu bize kendi sözcüklerinizle anlatacak kadar kibar olur musunuz, Bay Woodrow, efendim," dedi. "Lütfen. Neden öldüğünü, onu kimin, nasıl tedavi ettiğini ve bu konuyla ilgili başka ne biliyorsanız."

Köşeye sıkışan ve tek başına kızan Woodrow içgüdüsel olarak patronunun desteğini aradı, ama Coleridge'i bulmanın zorluğunu hemen hatırladı. Dün gece özel olarak konuşmak için onu aramaya çalıştığında Mildren efendisinin Amerikan Büyükelçisi'yle bir odaya kapandığını ve ancak acil durumlarda kendisine ulaşılabileceğini söylemişti. Bu sabah söylenenlere bakılırsa Coleridge "evde çalışıyordu."

Telegram: @cinciva

BEŞİNCİ BÖLÜM

Woodrow kolay pes etmezdi. Diplomatik kariyeri boyunca çok sayıda küçük düşürücü durumun üstesinden gelmek zorunda kalmış ve deneyimle öğrenmişti ki, en sağlam yol, herhangi bir şeyin yanlış olduğunu kabul etmeyi reddetmekti. Bu dersi şu anda uyguluyor ve hastane koğuşundaki sahneyi kısa cümlelerle tarif ediyordu. Evet, diye onayladı -Tessa'nın odasının ayrıntılarıyla bu kadar ilgilenmelerine biraz şaşırmış görünüyordu- Tessa'nın odasındaki diğer hastanın uyuyor mu, yoksa komada mı olduğunu şöyle böyle hatırlıyordu. Ve o bebeğini emziremediği için Tessa bebeğin sütannesi olmuştu. Tessa'nın kaybı bebeğin kazancıydı.

"Hasta kadının bir adı var mıydı?" diye sordu Lesley.

"Hatırlamıyorum."

"Hasta kadının yanında biri var mıydı, akrabası ya da arkadaşı?"

"Kardeşi vardı. Köyden gelen ergenlik çağında bir çocuk. Tessa öyle söyledi, ama içinde bulunduğu durum düşünülürse onu güvenilir bir tanık olarak görmüyorum."

"Kadının kardeşinin adını biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Köyün adını?"

"Hayır."

"Tessa kadının nesi olduğunu söyledi mi?"

"Söylediklerinin çoğu tutarsızdı."

"Yani gerisi tutarlıydı," diye belirtti Rob. Ürkütücü bir sabır hâkim olmuştu duyularına. Sarkan uzuvları dinlenecek yerler bulmuştu. Birden sanki bütün gü-

Telegram: @cinciva

nü boşmuş gibi davranmaya başlamıştı. "Tutarlı konuştuğu sırada Tessa koğuşun karşısında yatan kadın hakkında neler anlattı, Bay Woodrow?"

"Ölmekte olduğunu. Adını vermediği hastalığının içinde yaşadığı sosyal şartlardan kaynaklandığını."

"Aids mi?"

"Söylediği bu değildi."

"Eh, bu bir değişiklik olurdu."

"Gerçekten."

"Bu kadını isimsiz hastalığı için tedavi eden biri var mıydı?"

"Herhalde. Yoksa hastanede ne işi var?"

"Lorbeer miydi?"

"Kim?"

"Lorbeer." Rob heceledi. "Lor peyniri gibi. Hollandalı melez. Kızıl saçlı ya da sarışın. Ellili yaşlarda. Şişman."

"O adamı hiç duymadım," dedi Woodrow karnı kıpır kıpır ederken yüzünde büyük bir güven ifadesiyle.

"Onu tedavi eden birini gördünüz mü?"

"Hayır."

"Nasıl tedavi edildiğini biliyor musunuz? Ya da neyle?"

"Hayır."

"Birini ona ilaç verirken ya da iğne yaparken gördünüz mü?"

"Bunu size söyledim. Ben oradayken hastane görevlilerinden kimse gelmedi."

Rob bu yeni bulduğu boş vakitte Woodrow'un cevabını düşündü. "Peki hastane çalışanı olmayan biri?"

"Ben oradayken gelen olmadı."

"Orada değilken?"

"Bunu nereden bilebilirim ki?"

"Tessa'dan. Tessa tutarlı konuşurken size söylediklerinden öğrenmiş olabilirsiniz," diye açıkladı Rob ve öyle bir sırıttı ki, neşesi rahatsız edici bir şeyin, daha sonra paylaşacakları bir esprinin habercisi oldu. "Tessa'nın koğuşundaki hasta kadın -Tessa'nın bebeğini emzirdiği- Tessa'ya göre, herhangi birisinden herhangi bir tedavi görüyor muydu?" diye sabırla sorarken her sözcüğü belirsiz bir salon oyununa uydurmak için oluşturuyor gibiydi. "Tessa'ya göre, hasta

Telegram: @cinciva

kadın, kadın ya da erkek, siyah ya da beyaz, doktor ya da hemşire veya hastane personeli, ziyaretçi ya da sade vatandaş tarafından ziyaret ediliyor muydu, bunlardan biri tarafından muayene ya da tedavi ediliyor muydu?" Arkasına yaslandı, bundan da kaç bakalım.

Woodrow açmazının ölçüsünü görebiliyordu. Açıklamadıkları ne kadar şey biliyorlardı? Lorbeer ismi ölüm çanı gibi çınlıyordu zihninde. Başka hangi isimleri koyacaklardı ortaya? Daha ne kadar şeyi inkâr edip dimdik durabilirdi? Coleridge onlara ne söylemişti? Neden onu rahatlatmıyor, danışıklı dövüşmeyi reddediyordu? Yoksa Woodrow'un arkasından her şeyi itiraf mı ediyordu?

"Kadının beyaz önlüklü küçük adamlar tarafından ziyaret edildiğiyle ilgili bir hikâyesi vardı," diye cevap verdi dudak bükerek. "Hayal gördüğünü düşündüm. Ya da anlatırken hayal görüyordu. Önemsemedim." Siz de önemsememelisiniz, diyordu.

"Beyaz önlüklü adamlar onu neden ziyaret ediyormuş? Tessa'nın hikâyesine göre. Hani sizin hayal olduğunu düşündüğünüz."

"Çünkü beyaz önlüklü adamlar kadını öldürmüştü. Bir ara onlara *rastlantılar* dedi." Gerçeği söyleyip onunla alay etmeye karar verdi. "Sanırım onların açgözlü olduklarını da söyledi. Onu tedavi etmek istiyorlar ama bunu yapamıyorlardı. Hikâye saçmalıkla doluydu."

"Nasıl tedavi edeceklermiş?"

"Bunu söylemedi."

"O zaman, nasıl öldürmüşler?"

"Korkarım bu konuda da aynı şekilde belirsiz davrandı."

"Bunları bir yere yazmış mı?"

"Hikâyeyi mi? Nasıl yazabilirdi ki?"

"Not almış mıydı? Bunları notlarından mı okudu size?"

"Size söyledim. Bildiğim kadarıyla not defteri yoktu."

Rob, Woodrow'u farklı ve belki de daha etkili bir açıdan gözlemlemek için uzun başını bir yana doğru eğdi. "Arnold Bluhm hikâyenin saçmalıklarla dolu olduğuna inanmıyor. Tessa'nın tutarsız olduğuna da. Arnold onun söylediği her şeyin tam hedefe isabet ettiğini düşünüyor, değil mi, Les?"

* * *

Woodrow yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. Ama bu sözlerin yarattığı şoktan sonra bile kaleyi korumakla görevli deneyimli bir diplomat ola-

Telegram: @cinciva

rak ateş altında olabildiğince sakin kaldı. Her nasılsa sesini bulmayı başardı. Ve öfkesini de. "Özür dilerim. Bluhm'u bulduğunuzu mu söylüyorsunuz? Bu son derece çirkin bir şey."

"Yani onu bulmamızı istemediğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu Rob şaşkınlıkla.

"Öyle bir şey söylemiyorum. Burada bazı şartlara bağlı olarak bulunuyorsunuz ve eğer Bluhm'u bulursanız ya da onunla konuşursanız bu bilgiyi Yüksek Komiserlik'le paylaşma zorunluluğunda olduğunuzu söylüyorum."

Ama Rob başını sallamaya başlamıştı bile. "Onu bulmuş değiliz, efendim. Keşke bulmuş olsaydık. Ama ona ait bazı kâğıtlar bulduk. Dairesinde ortalıkta bulunan işe yarar bazı ufak tefek şeyler diyebiliriz. Sansasyonel bir şey yok ne yazık ki. Birilerini ilgilendireceğini düşündüğüm birkaç not. Dünyanın çeşitli yerlerindeki bazı firmalara, laboratuvarlara veya eğitim hastanelerine yazdığı mektupların müsveddeleri. Hepsi bu kadardı galiba, değil mi, Les?"

"Ortalıkta bulunduklarını söylemek biraz abartı aslında," diye itiraf etti Lesley. "Daha çok gizlenmişlerdi diyebiliriz. Bir kâğıt tomarı resim çerçevelerinden birinin altına yapıştırılmıştı, bir diğeri ise küvetin altına. Bütün günümüzü aldı. Şey, en azından büyük bir bölümünü." Parmağını yalayıp defterinden bir sayfa çevirdi.

"Arabasını unutanları da ekle," diye hatırlattı Rob.

"Onlar işlerini bitirene kadar dairesi bir çöplük yığınına benzemiş," diye onayladı Lesley. "Herhangi bir yöntemleri yokmuş. Yalnızca kır, al ve kaç. Dikkatinizi çekerim, bugünlerde Londra'da da oluyor böyle şeyler. Birisinin kayıp ya da ölmüş olduğu haberi gazetelerde çıksın, hırsızlar o sabah evinde bitiyor. Suç önleme insanlarımız bu konuda oldukça sıkıntılılar. Size birkaç isim daha sormamızın sakıncası var mı, Bay Woodrow?"

"Keyfinize bakın," dedi Woodrow sanki bakmıyorlarmış gibi.

"Kovacs, Macar olduğu sanılıyor, kadın, genç. Kuzguni saçlar, uzun bacaklar. İstatistiksel bilgilerini Rob verecek, ilk adı bilinmiyor, araştırmacı."

"Onu hemen hatırlardınız," dedi Rob.

"Korkarım hatırlamıyorum."

"Emrich. Tıp doktoru, araştırmacı, önce Petersburg'dan mezun olmuş, Leipzig'de Alman diploması almış, Gdansk'da araştırmalar yapmış. Kadın. Elimizde tanımı yok. Tanıdık geliyor mu?"

Telegram: @cinciva

"Böyle birini hayatımda hiç duymadım. Ne bu tanımda, ne bu isimde, ne de bu köken ve vasıflarda birini."

"Blimey. Onu hiç duymadınız, öyle değil mi?"

"Ve eski dostumuz Lorbeer'ı da," diye söze karıştı Lesley özür dilercesine. "İlk adı bilinmiyor, kökeni bilinmiyor, büyük bir olasılıkla yarı Hollandalı ya da Hollanda asıllı Afrikalı, özellikleri de esrarını koruyor. Bluhm'un notlarından alıntı yapıyoruz, sorun bu. Bu yüzden diyebilirsiniz ki, onun insafına kaldık. Üç ismi bir akış çizelgesi gibi birbirine bağlamış, bölük pörçük tanımlamaları minik balonlara yerleştirmiş. Lorbeer ve iki kadın doktor. Lorbeer, Emrich, Kovacs. İnsanın dili dolaşıyor. Size de bir kopya getirirdik, ama şu anda kopya kullanmayı pek istemiyoruz. Yerel polisin nasıl olduğunu bilirsiniz. Ve fotokopicilerin de... şey, açıkçası İncil'i kopyalamalarına bile güvenmeyiz, değil mi, Rob?"

"Bizimkini kullanın," dedi Woodrow fazla hızlı bir şekilde.

Woodrow'a göre hiçbir arabanın geçmediği, kuşların ötmediği ve kapısının önünden kimsenin geçmediği bir sağırlığı andıran, düşünceyle dolu bir sessizlik oldu. Lesley'in azimle Lorbeer'ı en fazla sorgulamayı istedikleri adam olarak tarif etmesiyle bozuldu.

"Lorbeer çok dolaşan biri. İlaç işinde olduğu ve geçen yıl Nairobi'ye birkaç kez girip çıktığı sanılıyor, ama Kenyalılar şaşırtıcı bir biçimde onun izini süremiyor. Uhuru Hastanesi'nde yatarken Tessa'yı ziyaret ettiğine inanılıyor. Boğa gibi, işte elimizdeki bir tanım daha. Kızıl saçlı, boğaya benzer tıp adamı Lorbeer'la karşılaşmadığınızdan emin misiniz, belki doktor olabilir? Yolculuklarınızda filan?"

"Öyle birini hiç duymadım. Ya da ona benzer birini."

"Bu cevabı çok fazla duymaya başladık," diye yorumda bulundu Rob oturduğu yerden.

"Tessa onu tanıyordu. Bluhm da öyle," dedi Lesley.

"Bu benim de tanıdığım anlamına gelmez."

"Evdeki beyaz belaya ne denir?" diye sordu Rob.

"Hiçbir fikrim yok."

Daha önceki gibi gittiler, gittikçe büyüyen bir soru işareti bırakarak.

* * *

Woodrow onlardan kurtulur kurtulmaz dahili telefondan Coleridge'i aradı ve onun sesini duyarak rahatladı.

Telegram: @cinciva

"Bir dakikan var mı?"

"Sanırım."

Onu masasında otururken buldu, bir elini alnına dayamıştı. Üzerinde atlar olan sarı bir pantolon askısı takmıştı.

"Bu işte Londra'nın bizim arkamızda olduğuna dair güvence istiyorum," diye başladı Woodrow oturmadan.

"Biz tam olarak kim oluyor?"

"Sen ve ben."

"Londra'yla da Pellegrin'i kastediyorsun herhalde?"

"Neden, değişen bir şey mi var?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Olacak mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Eh, Pellegrin'in arkasında destek var mı? Öyle sorayım."

"Ah, Bernard'ın her zaman desteği vardır."

"Peki buna devam ediyor muyuz, etmiyor muyuz?"

"Yalan söylemeye devam etmeyi mi kastediyorsun? Elbette devam ediyoruz."

"O halde neden söyleyeceklerimiz üzerinde bir anlaşmaya varamıyoruz?"

"Önemli bir nokta. Bilmiyorum. Eğer bir Tanrı adamı olsaydım kaçıp dua ederdim. Ama bu kadar kolay değil. Kız öldü. Bir parçası bu. Ve biz yaşıyoruz. Bu da diğer parçası."

"Peki onlara gerçeği söyledin mi?"

"Hayır, hayır, sevgili Tanrım. Hayır. Elek gibi bir hafızası olan ben mi? Çok üzgünüm."

"Onlara gerçeği söyleyecek misin?"

"Onlara mı? Hayır, hayır. Asla. Kahretsin."

"O zaman neden hikâyelerimiz üzerinde anlaşamıyoruz?"

"Tabii ya. Neden olmasın? Gerçekten neden olmasın. Bu konuya sen parmak bastın, Sandy. Bizi durduran ne?"

* * *

"Uhuru Hastanesi'ne ziyaretinizle ilgili olarak, efendim," diye duraksamadan söze girdi Lesley.

"Bunu geçen kez yaptığımızı sanıyordum."

Telegram: @cinciva

"Diğer ziyaretiniz. İkincisi. Daha sonra yaptığınız. Daha çok bir sürdürme niteliğindeki ziyaretiniz."

"*Sürdürme mi*? Neyi sürdürme?"

"Belli ki, ona verdiğiniz sözü."

"Siz neden söz ediyorsunuz? Anlamıyorum."

Ama Rob, Lesley'i çok iyi anlıyordu ve bunu da söyledi. "Bana göre açık bir İngilizce'yle konuşuyor, efendim. Tessa'yla hastanede ikinci kez buluştunuz mu? Örneğin, o hastaneden taburcu olduktan dört hafta kadar sonra? Randevusunun olduğu doğum sonrası kliniğinin bekleme odasında? Çünkü Arnold'ın notlarında ettiğiniz söyleniyor ve biz cahil insanların o notlardan anladığı kadarıyla şu ana dek pek yanılmadı."

Arnold, diye zihninin bir kenarına not etti Woodrow. Artık Bluhm değil.

Askerin oğlu kendi kendiyle tartışıyordu ve bunu krizlerde esin kaynağı olan buz gibi bir hesaplamayla yapıyordu. Bu arada hafızasında, kalabalık hastanedeki sahneyi sanki bir başkasının başına gelmiş gibi takip ediyordu. Tessa tahta sapları olan işlemeli bir çanta taşıyor. İlk kez görüyor, ama o andan itibaren ve Tessa'nın geriye kalan kısa hayatı boyunca, bebeği morgda, ölmekte olan kadın karşısında ve ölmekte olan kadının bebeği göğsünde olduğu halde hastane yatağında yatarken Woodrow'un zihnine kazıdığı sert imajın bir parçası oluyor bu çanta. Daha az makyaj yapmış, saçları daha kısa ve şu anda bu olayı onun ağzından dinlemeyi bekleyen Lesley gibi dik dik bakıyor. Işık hastanenin her yerinde olduğu gibi burada da değişken. Dev gün ışığı huzmeleri yarı karanlık içeriyi ikiye bölüyor. Küçük kuşlar çatı kirişlerinde uçuşuyor. Tessa turuncu sandalyeleri olan kötü kokulu kafeteryanın yanındaki duvara sırtını dayamış ayakta dikiliyor. Gün ışığına girip çıkan bir yığın insan var, ama onu hemen görüyor. İşlemeli çantayı iki eliyle karnının üstünde tutuyor ve Woodrow genç ve ürkekken, fahişelerin kapı eşiğinde durduğu gibi duruyor. Duvar gölgede kalıyor, çünkü gün ışığı odanın bu bölümüne ulaşmıyor ve Tessa belki de bu yüzden bu noktayı seçmişti.

"Daha güçlü olduğum zaman beni dinleyeceğini söylemiştin," diyor alçak ve zorlukla tanıdığı boğuk bir sesle.

Koğuştaki ziyaretinden beri ilk kez görüyor onu. Rujun katkısı olmadan çok narin görünen dudaklarını görüyor. Gri gözlerindeki tutkuyu görüyor ve kendisininki dahil bütün tutkulardan korktuğu gibi korkuyor.

Telegram: @cinciva

"Sözünü ettiğiniz görüşme sosyal bir görüşme değildi," dedi Rob'a, Lesley'in amansız bakışlarından kaçınarak. "Profesyoneldi. Tessa eğer gerçekse politik olarak oldukça hassas sayılabilecek bazı belgeler bulduğunu iddia ediyordu. Bana vermek için onunla klinikte buluşup buluşamayacağımı sordu."

"Nasıl bulmuş onları?" diye sordu Rob.

"Bazı dış bağlantıları vardı. Bildiğim tek şey bu. Yardım kurumlarında arkadaşları vardı."

"Bluhm gibi mi?"

"Başkaları da vardı. Bunun, Yüksek Komiserlik'e skandal hikâyeleriyle ilk kez başvuruşu olmadığını söylemeliyim. Bunu alışkanlık haline getirmişti."

"Yüksek Komiserlik derken kendinizi mi kastediyorsunuz?"

"Eğer başataşelik konumumdan söz ediyorsan, evet."

"Neden belgeleri Justin'e vermemiş?"

"Justin denklemin dışında kalmalıydı. Tessa'nın kararı bu yöndeydi ve muhtemelen Justin'inki de." Çok fazla şey açıklıyordu, bir başka tehlike miydi bu? Devam etti. "Bunun için ona saygı duyuyordum. Açıkçası, ondaki her türlü doğruyu yapma isteğine saygı duyuyordum."

"Neden Ghita'ya vermemiş?"

"Ghita yeni, genç ve yerel olarak işe alınan birisi. Uygun bir aracı olmazdı."

"Böylece buluştunuz," diye devam etti Lesley. "Hastanede. Doğum sonrası kliniğinin bekleme odasında. Bu fazla dikkat çeken bir buluşma yeri değil mi? Bütün o Afrikalıların içinde iki beyaz?"

Oraya gitmişsiniz, diye düşündü Woodrow paniğe doğru biraz daha yalpalayarak. Hastaneye gitmişsiniz. "Onun korktuğu Afrikalılar değildi. Beyazlardı. İkna etmek mümkün değildi. Afrikalıların arasında olduğunda kendini güvende hissediyordu."

"Bunu söyledi mi?"

"Çıkarım yaptım."

"Nereden?" Bu soru Rob'dan geliyordu.

"Son aylardaki tutumundan. Bebekten sonra. Bana, beyaz topluluğa karşı tutumundan. Bluhm'a karşı. Bluhm hiç yanlış yapmazdı. Afrikalıydı, yakışıklıydı ve doktordu. Ve Ghita da yarı Hintli." Bunu biraz sert bir şekilde söylemişti.

"Tessa randevuyu nasıl ayarladı?" diye sordu Rob.

Telegram: @cinciva

"Evime bir not gönderdi, uşağı Mustafa'yla."

"Karınız onunla buluştuğunuzu biliyor muydu?"

"Mustafa notu uşağıma vermiş, o da bana iletti."

"Peki karınıza söylemediniz mi?"

"Bu görüşmenin gizli olduğunu düşündüm."

"Neden size telefon etmedi?"

"Karım mı?"

"Tessa."

"Diplomatik telefonlara güvenmiyordu. Mantıklı. Hiçbirimiz güvenmiyoruz."

"Neden belgeleri Mustafa'yla göndermedi?"

"Benden istediği bazı güvenceler vardı. Garantiler."

"Neden belgeleri buraya getirmedi?" Hâlâ Rob'du, bastırıyor, bastırıyordu.

"Zaten söylediğim nedenlerden ötürü. Yüksek Komiserlik'e güvenmediği bir noktaya varmıştı, onun tarafından lekelenmek istemiyordu, buraya girerken ya da çıkarken görünmek istemiyordu. Hareketleri mantıklıymış gibi konuşuyorsunuz. Tessa'nın son aylarına mantık uygulamak çok zordu."

"Neden Coleridge değil? Neden hep siz olmak zorundaydınız? Yatağının başucunda siz, klinikte siz. Burada başka kimseyi tanımıyor mu?"

Woodrow çok tehlikeli bir an için sorgulayıcılarıyla güçlerini birleştirdi. Gerçekten neden ben, diye sordu Tessa'ya öfkeli bir kendine acıma duygusuyla. Çünkü lanet olası boş gururun beni hiçbir zaman rahat bırakmadı. Çünkü bütün ruhumla söz vermem seni memnun ediyor, hesaplaşma günü geldiğinde benim yapmayacağımı ve senin de kabul etmeyeceğini bildiğimizde bile. Çünkü benimle başetmeye çalışmak, nefret etmeye bayıldığın İngiliz hastalığıyla kafa kafaya çarpışmana benziyor. Çünkü ben senin için tipik bir örneğim, "inançsız ayin"; bunlar senin sözlerin. On beş santim arayla yüz yüze duruyoruz ve neden aynı boyda olduğumuzu merak ediyorum, tâ ki duvarın dibinde bir basamak olduğunu ve senin de oradaki diğer kadınlar gibi bu basamağa çıkıp erkeğin tarafından görülmeyi beklediğini fark edene dek. Yüzlerimiz aynı düzeyde ve senin yeni haşinliğine rağmen yine Noel ve ben seninle dans ederken saçlarındaki tatlı çimen kokusunu alıyorum.

"Böylece size belgeleri verdi," diyordu Rob. "Neyle ilgiliydi belgeler?"

Zarfı senden alıyorum ve parmaklarının çıldırtıcı dokunuşunu hissediyorum. Bilerek içimdeki ateşi yeniden canlandırıyorsun, bunu biliyorsun ve elinde değil,

Telegram: @cinciva

beni yine uçurumun kenarına getiriyorsun, ama asla benimle gelmeyeceğini biliyorsun. Ceket giymiyorum. Düğmelerimi çözüp zarfı gömleğimle çıplak tenimin arasına soktuktan sonra pantolonumun kemerine sıkıştırırken beni seyrediyorsun. Düğmelerimi tekrar iliklerken yine beni seyrediyorsun ve seninle sevişsem hissedeceğimi bildiğim utanç dolu hissi duyuyorum. İyi bir diplomat olarak sana bir fincan kahve içmeyi teklif ediyorum. Geri çeviriyorsun. Müziğin yakınlığımızı mazur göstermesini bekleyen dansçılar gibi yüz yüze dikiliyoruz.

"Rob belgelerin neyle ilgili olduğunu sordu," diye hatırlatıyordu Lesley bilinç alanının dışından.

"Büyük bir skandalı anlatıyor gibi görünüyorlardı."

"Burada, Kenya'da mı?"

"Belgeler gizli olarak sınıflandırılmıştı."

"Tessa tarafından mı?"

"Aptallaşma. O herhangi bir şeyi nasıl sınıflandırabilir ki?" diye parladı Woodrow ve pişman olmak için çok geçti.

Onları harekete geçmeye zorlamalısın, Sandy, diye ısrar ediyorsun bana. Yüzün acı ve cesaretle solgun. Tiyatrovâri dürtülerin gerçek trajedi deneyiminle donuklaşmamış. Gözlerin yaşla dolu, bebekten beri hep öyle. Sesin ısrar ediyor, ama aynı zamanda okşuyor da. *Bir şampiyona ihtiyacımız var, Sandy. Bizim dışımızda birisine. Resmi görevi olan ve yeterli birine. Bana söz ver. Eğer ben sana güvenebilirsem, sen de bana güvenebilirsin.*

Böylece söylüyorum. Senin gibi, o anın gücüyle kendimi kaybediyorum. *İnanıyorum. Tanrı'ya. Aşka. Tessa'ya.* Birlikte sahnedeyken, *inanıyorum.* Ne zaman sana gelsem yaptığım ve senin de, olanaksız ilişkilere ve tiyatrovâri sahnelere bağımlı olduğun için, yapmamı istediğin gibi bol bol yemin ediyorum. *Söz veriyorum*, diyorum ve bir daha söyletiyorsun. *Söz veriyorum, söz veriyorum. Seni seviyorum ve söz veriyorum.* Bu utanç verici sözü veren dudaklarımı öpmen için bir ipucu: beni susturmak ve anlaşmayı mühürlemek için tek bir öpücük; beni bağlamak ve saçlarının kokusunu almam için hızlı bir kucaklaşma.

"Belgeler çanta içinde Londra'daki ilgili müsteşarlığa gönderildi," diye açıklıyordu Woodrow, Rob'a. "O noktada gizli olarak sınıflandırıldı."

"Neden?"

"İçerdikleri ciddi iddialar nedeniyle."

"Kime karşı?"

Telegram: @cinciva

“Korkarım bunu geçmek zorundayım.”

“Bir şirkete mi? Kişiye mi?”

“Geçiniz.”

“Kaç sayfa vardı, hatırlıyor musunuz?”

“On beş. Yirmi. Bir tür ek de vardı.”

“Herhangi bir fotoğraf, resim, kanıt?”

“Geçiniz.”

“Teyp bandı? Disket... kaydedilmiş itiraflar, beyanlar?”

“Geçiniz.”

“Hangi müsteşarlığa gönderdiniz?”

“Sir Bernard Pellegrin’e.”

“Burada kopyasını sakladınız mı?”

“Burada olabildiğince az hassas malzeme tutmak politikamızdır.”

“Kopyasını sakladınız mı saklamadınız mı?”

“Saklamadık.”

“Kâğıtlar daktiloyla mı yazılmıştı?”

“Kimin tarafından?”

“Daktiloyla mı, elle mi yazılmıştı?”

“Daktiloyla.”

“Hangi tür?”

“Daktilolar konusunda uzman değilim.”

“Elektronik daktiloyla mı? Kelime işlemcisiyle mi? Bilgisayarla mı? Karakter tipini hatırlıyor musunuz? Yazı tipini?”

Woodrow şiddete yakın bir terslikle omzunu silkti.

“Örneğin, italik miydi?” diye ısrar etti Rob.

“Hayır.”

“Ya da şu sahte, yarı birleştirilmiş elyazısından mı?”

“Sıradan Latin harfleriyle yazılmıştı.”

“Elektronik ortamda.”

“Evet.”

“O zaman hatırlıyorsunuz. Ek de aynı şekilde mi yazılmıştı?”

“Muhtemelen.”

“Aynı karakterle mi?”

“Muhtemelen.”

Telegram: @cinciva

"Demek aşağı yukarı on beş yirmi sayfalık sıradan elektronik Latin harfleri. Teşekkürler. Londra'dan haber aldınız mı?"

"En sonunda."

"Pellegrin'den mi?"

"Sir Bernard olabilir, yardımcılarından biri olabilir."

"Ne dedi?"

"Herhangi bir hareketin gerekmediğini."

"Herhangi bir neden belirtildi mi?" Sorularını yumruk gibi art arda indiren Rob'du hâlâ.

"Belgelerde sunulan sözde kanıtlar taraflıydı. Ona dayanarak yapılacak herhangi bir soruşturma hiçbir sonuç vermezdi ve evsahibi ülkeyle ilişkilerimize zarar verirdi."

"Tessa'ya cevabı söylediniz mi, herhangi bir şey yapılmayacağını?"

"Onların sözcükleriyle değil."

"Ona ne söylediniz?" diye sordu Lesley.

Bunun yanıtını vermesinin nedeni Woodrow'un yeni bir gerçeği söyleme politikası mıydı, yoksa itirafta bulunmaya yönelik daha zayıf bir içgüdü mü? "İçinde bulunduğu durumu gözönüne alarak -yaşadığı kaybı ve belgelerin onun için taşıdığı önemi düşünerek- onun kabul edebileceğini hissettiğim şeyi söyledim."

Lesley teybi kapatıp eşyalarını topladı. "Peki hangi yalan onun için kabul edilebilirdi, efendim? Sizin yargınıza göre?"

"Londra'nın olayı takip ettiği. Gerekli önlemlerin alınacağı."

Woodrow bir an için toplantının bittiğini sanıp mutlu oldu. Ama Rob hâlâ oradaydı, ağır ağır ilerliyordu.

"Bir şey daha, Bay Woodrow, sizin için bir sakıncası yoksa. Bell, Barker ve Benjamin. *ThreeBees*(*) olarak da biliniyorlar."

Woodrow'un duruşunda en küçük bir değişiklik bile olmadı.

"İlanları bütün Afrika'da. 'ThreeBees, Afrika'yla Meşgul.' 'Sizin İçin Vızlıyoruz, Balım! ThreeBees'i Seviyorum!' Merkezleri yolun başında. Yüksek yeni cam bina, Dalek'e benziyor."

"Ne olmuş onlara?"

(*) *ThreeBees:* Üç B ya da Üç Arı anlamına geliyor (Ç.N.).

Telegram: @cinciva

"Şirket profillerini ancak dün gece çıkarabildik, değil mi, Les? Oldukça şaşırtıcı bir kurum. Her şeyde parmakları var. Oteller, seyahat acenteleri, gazeteler, güvenlik şirketleri, bankalar, altın, kömür ve bakır çıkarıcıları, araba, tekne ve kamyonet ihracatçıları, sonsuza kadar devam edebilirim. Artı çeşitli ilaçlar. 'ThreeBees Sağlığınız İçin Vızlıyor.' Bunu bu sabah buraya gelirken fark ettik, öyle değil mi, Les?"

"Yolun hemen aşağı kısmında," diye doğruladı Lesley.

"Ve duyduğumuz kadarıyla Moi'nin Çocukları'yla da içli dışlılar. Özel jetler, her türlü kız."

"Bununla bir yere varacağız herhalde."

"Pek sayılmaz. Yalnızca onlar hakkında konuşurken yüzünüzün alacağı şekli görmek istedim. Sabrınız için teşekkürler." Lesley hâlâ çantasıyla meşguldü. Bu konuşmaya gösterdiği bütün ilgiye rağmen hiçbir şey duymamış gibiydi.

"Sizin gibi insanların durdurulması gerekiyor, Bay Woodrow," diye sesli düşündü, akıllı başını şaşkın bir şekilde iki yana sallayarak. "Dünyanın sorunlarını çözdüğünüzü sanıyorsunuz, ama aslında siz kendiniz sorunsunuz."

"Sizin lanet olası bir yalancı olduğunuzu söylüyor," diye açıkladı Rob.

Bu kez Woodrow onları kapıya kadar geçirmedi. Masasının arkasında kalarak uzaklaşmakta olan konuklarının ayak seslerini dinledi, sonra ön büroyu arayarak en doğal ses tonuyla binadan çıktıklarında kendisine haber verilmesini istedi. Çıktıklarını öğrenir öğrenmez hemen Coleridge'in özel ofisine gitti. Coleridge'in masasında olmayıp Kenya Dış İlişkiler Bakanlığı'yla görüşmede olduğunu çok iyi biliyordu. Mildren dahili telefonda konuşurken hoş olmayan şekilde laubaliydi.

"Bu çok acil," dedi Woodrow, Mildren'in onun ne yaptığı hakkında düşündüğünün tersine.

Woodrow, Coleridge'in boş masasına oturarak Mildren'ın Yüksek Komiser'in kişisel kasasından baklava biçiminde bir alet çıkarıp işgüzar bir biçimde dijital telefona takmasını izledi.

"Kimi istiyorsun?" diye sordu önemli kişilerin aşağı sınıf özel sekreterlerine özgü bir haddini bilmezlikle.

"Dışarı çık," dedi Woodrow.

Ve yalnız kalır kalmaz Sir Bernard Pellegrin'in özel numarasını tuşladı.

* * *

Telegram: @cinciva

Servis'te çalışan iki meslektaş verandada oturmuş akşam yemeği sonrası içkilerinin tadını çıkarıyordu. Gloria oturma odasına çekilmişti.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, Justin," diye başladı Woodrow. "Yine de söyleyeceğim. Büyük bir olasılıkla tecavüze uğramış. Çok, çok üzgünüm. Onun ve senin için."

Ve Woodrow üzgündü, öyle olmalıydı. Bazen bir şeyi hissettiğinizi bilmek için hissetmek zorunda olmazsınız. Kimi kez duygularınız ayaklar altında o denli ezilir ki, bir başka korkunç haber yalnızca idare etmeniz gereken sıkıcı başka bir ayrıntı haline gelir.

"Bu otopsi öncesi bir bilgi, bu yüzden zamanından önce ve kayıt dışı veriliyor," diye devam etti bakışlarını Justin'in gözlerinden kaçırarak. "Ama kuşkuları yok gibi." Bir teselli verme ihtiyacı hissediyordu. "Polis aslında bunun oldukça netleştirici olduğunu düşünüyor, en sonunda bir nedenin olması yani. Davanın gidişi konusunda yardımı olacak."

Justin dikkatle onu dinlerken brandi kadehini, sanki birisi onu kendisine ödül olarak vermiş gibi iki eliyle önünde tutuyordu.

"Yalnızca bir *olasılık* mı?" diye itiraz etti sonunda. "Ne kadar garip. Nasıl olabilir?"

Woodrow bir kez daha sorguya çekilebileceğini düşünmemişti, ama korkunç bir şekilde hoş karşılıyordu. Kötü bir ruh idare ediyordu onu.

"Şey, tabii kendilerine karşılıklı onaya bağlı olup olmadığını sormak zorundalar. Bu rutin bir şey."

"Kiminle karşılıklı?" diye sordu Justin şaşırarak.

"Şey, her kimleyse, akıllarında kim varsa. Onların işini biz yapamayız, öyle değil mi?"

"Hayır. Yapamayız. Zavallı Sandy. Bütün pis işler sana kalıyor. Ve şu anda Gloria'yla ilgilenmemiz lazım. Bizi baş başa bırakması ne kadar doğruydu. Dışarda Afrika'nın bütün böcek krallığıyla birlikte oturmak onun açık renkli İngiliz teninin katlanabileceğinden çok daha kötü bir şey." Woodrow'un yanından uzaklaşarak ayağa kalktı, sürgülü kapıyı itti. "Gloria, hayatım, seni çok ihmal ettik."

Telegram: @cinciva

ALTINCI BÖLÜM

Justin Quayle vahşice öldürülen karısını, Langata adında güzel bir Afrika mezarlığına, ölü doğan oğlu Garth'la, alçıdan yapılma diz çökmüş bir meleğin koruması altında olan beş yaşındaki Kikuyu çocuğun arasına gömmüştü. Arkasında Tanrı'yla birlikte olan Dorset'li Horatio John Williams ve ayak ucunda sonsuza dek sevilecek olan Miranda K.Soper yatıyordu. Ama Garth ve Gitau Karanja adındaki küçük Afrikalı oğlan en yakın arkadaşlarıydı. Tessa onlarla omuz omza yatıyordu ki, Justin'in istediği de buydu. Gloria da Justin'in cömertliğini gerektiği biçimde dağıtarak bunu sağlamıştı. Tören boyunca Justin herkesten uzakta durdu. Tessa'nın mezarı solunda, Garth'ınki sağındaydı. O ana dek hem ona teselli vermek, hem de onu, halka karşı görevlerinin her zamankinden daha fazla bilincinde olan basının dikkatinden uzaklaştırmak amacıyla korumacı bir şekilde iki yanında duran Woodrow ve Gloria birkaç adım önündeydi. Basın, boğazlanarak öldürülen ve yabancı bir mezarlığın bir köşesinde -aynı günde en az üç gazetede çıkmıştı bu ifade- Afrikalı âşığından hamile kalıp doğurduğu bebeğinin -magazin basın daha da küstahtı- yanında yatan beyaz karısı tarafından boynuzlanmış olan İngiliz diplomatın ve sözde babanın fotoğraflarını çekmek için amansız bir kararlılık içindeydi.

Woodrow'ların yan tarafında ve hepsinden belirli bir uzaklıkta Ghita Pearson dikiliyordu. Sari içindeki Ghita başını önüne eğmiş, sonsuza dek değişmeyecek bir yas tutma biçimi olan hareketle ellerini önünde birleştirmişti. Yanında ölümcül soluk rengiyle Porter Coleridge ve karısı Veronica vardı; Woodrow'a göre normalde kayıp kızları Rosie'ye gösterecekleri korumacılığı Ghita'ya gösteriyorlardı.

Telegram: @cinciva

Langata mezarlığı yüksek çimenler, kırmızı çamur ve çiçek açan süs ağaçlarının bulunduğu zengin bir platoda yer alıyordu. İnsana hem hüzün, hem de sevinç veren yer, kasaba merkezinden birkaç mil uzakta, üzerinde mide bulandıran Afrika tozundan bir örtünün bulunduğu, Nairobi Nehri'nin vadisine aralarında bir el genişliğinde açıklık bırakmadan tıkıştırılan teneke evlerin meydana getirdiği Nairobi'nin en büyük gecekondu bölgesi Kibera'dan az berideydi. Kibera'nın nüfusu yarım milyondu ve artmaya devam ediyordu. Vadide lağım pisliği, naylon torbalar, renkli eski elbise kırpıntıları, muz ve portakal kabukları, mısır koçanları ve şehrin çöpe atmayı istediği her şey vardı. Mezarlık yolunun karşısında Kenya Turist Kurulu'nun şık ofisleriyle Nairobi Oyun Parkı'nın girişi bulunuyordu ve aralarında bir yerde de Kenya'nın en eski havaalanı olan Wilson Havaalanı'nın yıkık dökük barakaları vardı.

Gömülme anı yaklaşırken, Woodrow'lara, Tessa'nın yasını tutan diğer insanlara göre, Justin'in yalnızlığında hem kahramanca, hem de kötü bir şeyler vardı. Yalnızca Tessa'dan değil, mesleğinden, Nairobi'den, ölü doğan oğlundan ve şu ana dek yaşadığı bütün hayatından ayrılıyormuş gibiydi. Mezarın kenarına tehlikeli bir biçimde yakınlığı da bunu işaret ediyordu sanki. Tanıdıkları Justin'in büyük bir bölümünün ve belki de tamamının Tessa'yla birlikte gidiyormuşcasına bir görüntüsü vardı. Woodrow'un fark ettiğine göre, yalnızca tek bir canlı Justin'in dikkatini çekebilmiş gibiydi ve bu kişi rahip değildi, nöbetçi gibi görünen Ghita Pearson değildi, suskun ve beyaz suratlı Porter Coleridge değildi, daha iyi bir resim için birbirlerinin üstüne çıkan gazeteciler değildi, kolaylıkla aynı kaderi paylaşabilecekleri kardeşlerinin yasını tutan sarkık çeneli İngiliz kadınlar değildi, başparmaklarını deri kemerlerine sokmuş olan aşırı kilolu bir düzine Kenya polisi de değildi.

Bu, Kioko'ydu. Uhuru Hastanesi'nde Tessa'nın koğuşunda yerde oturmuş ablasının ölümünü seyreden, hayatının sonunda onunla birlikte olmak için on saat boyunca yürüyen çocuktu ve bugün Tessa'yla birlikte olmak için on saat daha yürümüştü. Justin ve Kioko birbirini aynı anda gördü, suçortaklığı ifadesiyle birbirlerine baktılar. Kioko oradaki en genç kişiydi. Kabile geleneğine karşılık olarak Justin gençlerin uzak durmasını rica etmişti.

Tessa'nın korteji geldiği sırada bahçe kapısının beyaz direkleri mezarlığın girişini gösteriyordu. Dev kaktüsler, kırmızı çamur izleri ve yumuşakbaşlı muz ve dondurma satıcıları Tessa'nın mezarına giden yolda sıralanmıştı. Rahip zen-

Telegram: @cinciva

ci, yaşlı ve kır saçlıydı. Woodrow, Tessa'nın partilerinden birinde onun elini sıktığını hatırlıyordu. Adamın Tessa'ya olan sevgisi çok coşkulu olsa da, ölümden sonraki hayata olan inancı o kadar hararetli, yol o kadar gürültülü ve hava trafiği öylesine sürekliydi ki -öteki cenazelerin yakınlığından, yas tutanların kamyonetlerinden gelen yüksek sesli ilahilerden ve sevdiklerinin tabutu başında çimenlerin üzerinde piknik yapan arkadaş ve akraba grubuna megafonlarla nutuk atan rakip hatiplerden söz etmeye bile gerek yok- kutsal adamın sözlerinin yalnızca birkaç tanesinin dinleyicilerin kulağına ulaşmış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ve Justin bunları duyduysa bile hiç belli etmiyordu. Cenaze için hazırladığı koyu renk kruvaze ceketinin içinde her zamankinden daha şık olan Justin gözlerini Kioko'nun üzerinden ayırmıyordu. O da Justin gibi herkesten uzak bir yer seçmişti kendisine ve sanki orada havada asılı duruyordu, çünkü cılız ayakları yere hafifçe dokunuyor, kolları yerine tam oturmamış gibi iki yanında sallanıyor ve uzun başı sürekli soru sorarmış gibi bir yana doğru eğiliyordu.

Tessa'nın son yolculuğu kolay olmamıştı, ama ne Woodrow, ne de Gloria öyle olmasını isterdi. İkisi de üstü örtülü bir biçimde, Tessa'nın son eyleminin de, hayatını nitelendiren sağı solu belli olmama unsurunu içermesi gerektiğini düşünüyordu. Woodrow'un ev halkı erken kalkmayı gerektirecek bir neden olmadığı halde erkenden kalkmıştı, yalnız Gloria gecenin bir yarısında koyu renk şapkası olmadığını hatırlamıştı. Şafak sökerken açtığı telefonla Elena'nın iki tane şapkası olduğunu öğrenmişti, ama ikisi de yirmili yılların modelini andırıyor, havacı şapkasına benziyordu, Gloria için bir sakıncası var mıydı? Yunanlı kocasının evinden gönderilen resmi Mercedes, Harrod's naylon torbası içinde siyah şapkayı getirmişti. Ama Gloria annesinin siyah dantel eşarbını tercih ederek şapkayı geri göndermişti. *Mantilla*(*) gibi takacaktı onu. Sonuçta Tessa yarı İtalyandı, diye açıklamıştı.

"İspanyol, canım," diye cevap vermişti Elena.

"Saçma," demişti Gloria. "Annesi Tuscan kontesiydi, *Telegraph*'da öyle yazıyordu."

"Mantilla, hayatım," diye sabırla düzeltmişti Elena. "Mantilla İspanyoldur, İtalyan değil."

(*) *Mantilla:* İspanyol kadınlarının başlarına örtüp uçlarını omuzlarına dökülür biçimde bıraktıkları ince kumaştan bir şal (Ç.N.).

Telegram: @cinciva

"Eh, annesi basbayağı İtalyandı," diye parlamıştı Gloria, ama beş dakika sonra yeniden arayıp öfkesini içinde bulunduğu strese bağlamıştı.

O zamana kadar oğlanlar okula gitmiş, Woodrow Yüksek Komiserlik'e doğru yola çıkmıştı. Justin üzerinde takım elbisesi, kravatı ve elinde çiçekleriyle yemek odasında dolaşıyordu. Çiçekler Gloria'nın bahçesinden değil, kendi bahçesindendi. Bir yıl boyunca Tessa için yetiştirdiği ve saha gezilerinden döndükten sonra oturma odasında onun için hazır bulundurduğu sarı, kokulu frezyaları yeğlemiş, Tessa'nın tabutu için en az iki düzine istemişti. Gloria bu çiçekleri nasıl bulacağını düşünürken Nairobi gazetesinden gelen bir telefon Bluhm'un cesedinin Turkana Gölü'nün elli mil doğusunda kurumuş bir nehir yatağında bulunduğunu ve bu konuda söyleyecek bir şeyleri olup olmadığını sormuştu. Gloria ahizeye, "Yorum yok," diye bağırıp kapatmıştı. Ama sarsılmış ve bu haberi Justin'e hemen mi vermesi, yoksa cenazeden sonrasını mı beklemesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Bu yüzden beş dakika sonra Mildren'dan gelen ve Woodrow'un şu anda toplantıda olduğunu, ama Bluhm'un cesediyle ilgili dedikoduların uydurma olduğunu söyleyen telefonla çok rahatlamıştı. Somalili haydut kabilesinin on bin dolar talep ettiği ceset en az yüz yıllık olup bin yıllıkmış gibi görünüyordu ve şey... Justin'le birazcık konuşması mümkün müydü acaba?

Gloria, Justin'i telefona getirip, evet -bu ona uyardı- çok naziksin ve hazırlanırım deyişini dinlerken resmi bir şekilde yanında beklemişti. Ama Mildren'ın hangi konuda nazik olduğu ve Justin'in neye hazırlanacağı belirsizdi. Ve teşekküre gerek yok, diyerek esrara biraz daha katkıda bulunmuştu Justin, varışında karşılanmak istemiyordu, kendi ayarlamalarını kendisi yapmak istiyordu. Bunun üzerine telefonu kapatarak -onun için yaptığı onca şey düşünülürse biraz haşin bir şekilde- yemek odasında yalnız kalmak istediğini, Londra'daki avukatını ödemeli olarak arayacağını söylemişti. Bu son birkaç gün içinde iki kez yaptığı bir şeydi ve yine Gloria'yı dahil etmemişti. Böylece Gloria ketumluk gösterisiyle odadan çıkarak servis penceresinden dinlemek üzere mutfağa girmişti, ama orada yaslı Mustafa'yla karşılaşmıştı. Kendi inisiyatifiyle Justin'in bahçesinden topladığı taze frezyalarla dolu bir sepetle arka kapıdan izinsizce içeri girmişti. Gloria bu bahaneyle yemek odasına dalarken Justin'in konuşmasının en azından son bölümünü yakalamayı umuyordu, ama içeri girdiği sırada Justin telefonu kapatıyordu.

Telegram: @cinciva

Birdenbire, daha fazla zaman geçmediği halde her şey geç kalmıştı. Gloria giyinmeyi bitirmiş, ama yüzüne dokunmamıştı, kimse hiçbir şey yememişti ve öğle yemeği vakti geçmişti. Woodrow dışarda Volkswagen'de bekliyor, Justin elinde küçük bir demet haline getirilmiş frezyalarla holde dikiliyordu. Juma peynirli sandviç tabağını herkese uzatıyordu ve Gloria mantillayı çenesinin altından mı bağlasın, yoksa annesinin yaptığı gibi omuzlarına mı bıraksın karar vermeye çalışıyordu.

Minibüsün arka koltuğunda Justin'le Woodrow'un arasına oturan Gloria, Elena'nın son birkaç gündür söylemekte olduğu şeyi gizlice kabullendi: Justin'e deli gibi âşık olmuştu, bu yıllardır olmayan bir şeydi ve onun her an gidebileceğini düşünmek mutlak bir acı kaynağıydı. Öte yandan, Elena'nın belirttiği gibi, onun gidişi kendini toparlamasını ve normal evlilik hizmetlerini sürdürmesini sağlayacaktı. Ve eğer onun yokluğu aşkını daha da şiddetlendirirse, Gloria'nın bu konuda Londra'da her zaman bir şeyler yapabileceğini büyük bir cesaretle ileri sürmüştü Elena.

Şehre gidişin her zamankinden daha sarsıntılı olduğunu fark etmişti Gloria ve Justin'in kendisininkine değen bacağının sıcaklığının verdiği rahatlığın çok fazla bilincindeydi. Volkswagen cenazeevine varana kadar boğazında bir yumru oluşmuş, mendili avucunun içinde nemli bir yumak halini almıştı ve artık Tessa ya da Justin için yas tuttuğundan emin değildi. Minibüsün arka kapıları dışardan açıldı, Justin ve Woodrow dışarı atladı, önde Livingstone'la yalnız bıraktılar onu. Kendini toparlamaya çalışırken ortalıkta hiç gazeteci olmadığını görüp rahatladı. Henüz yoklardı. Minibüsün ön camından iki adamının saçaklarında Tudor tarzının izleri olan tek katlı granit binanın ön merdivenlerini çıkışını seyretti. Terzi elinden çıkmış takım elbisesi, hiçbir zaman fırçaladığını ya da taradığını görmediğiniz mükemmel gri-siyah saçları, elindeki taze frezyalarıyla Justin... o süvari yürüyüşü ve bildiği kadarıyla bütün yarı Dudley'lilerde görünen ileri doğru çıkık sağ omuz. Neden hep Justin önde, Sandy arkada oluyordu? Ve neden Sandy son günlerde uşak gibi davranıyordu? Kendine yeni bir takım elbise almasının zamanı da gelmişti; bu yünlü şey özel dedektif gibi görünmesine neden oluyordu.

İçeriye girip gözden kayboldular. "İmzalanacak kâğıtlar var, tatlım," demişti Sandy. "Ölenin cesedine ait izinler ve o tür saçmalıklar." Neden birden Küçük Kadın'ıymışım gibi davranmaya başladı bana? Bütün bu lanet olası cenaze tö-

Telegram: @cinciva

renini benim ayarladığımı unuttu mu? Siyah elbiseli bir grup taşıyıcı cenaze evinin yan girişinde belirdi. Kapılar açıldı, siyah bir cenaze arabası geri geri onlara doğru geldi. Yan tarafına gereksiz yere CENAZE ARABASI tabelası asılmıştı. Tabut siyah ceketlerin arasından arabanın arkasına girerken cilalı ahşap ve sarı frezyalar gözüne ilişti. Demeti tabutun kapağına iliştirmiş olmalıydılar; frezyaların tabutun üstünde sıkıca durmasını başka nasıl sağlayabilirdiniz ki? Justin her şeyi düşünüyordu. Cenaze arabası içinde taşıyıcılarla birlikte ön avludan çıktı. Gloria burnunu çekti, sonra mendiline sildi.

"Çok kötü, efendim," dedi Livingstone önden. "Çok, çok kötü."

"Gerçekten öyle, Livingstone," dedi Gloria konuşmanın resmiyetine şükrederek. Yakında izlenmeye başlanacaksınız, genç bayan, diye kendi kendini sertçe uyardı. Çeneni kaldırıp iyi bir örnek sergilemenin zamanı geldi. Arka kapılar çarpılarak kapandı.

"Tamamdır, kızım," dedi Woodrow neşeyle yanına çökerek. Harikaydılar, değil mi, Justin? Çok anlayışlı, çok sempatikler."

Bana bir daha kızım deme cüretinde bulunma dedi öfkeyle, ama sesli olarak değil.

* * *

Woodrow, St. Andrew's Kilisesi'ne girince cemaati inceledi. Tek bir taramada soluk renkli Coleridge'leri, arkalarında Donohue ve garip karısı Maud'u, onların yanında Mildren, nam-ı diğer Mildred ve dairesini paylaştığı anoreksik sarışını gördü. Muthiaga Kulüp'ten Ürkütücü Grup -bu Tessa'nın ifadesiydi- askeri kale biçimini oluşturmuştu. Koridorun karşısında Dünya Yiyecek Programı'ndan gelen bir heyeti ve tamamen Afrikalı kadınlardan oluşan bir başka grubu gördü. Kadınların bir kısmı şapka takmış, bir kısmı blucin giymişti, ama hepsinde Tessa'nın radikal arkadaşlarının ayırt edici özelliği olan kararlı, dik bakışlar vardı. Arkalarında, Fransıza benzer, belli belirsiz kendini beğenmiş genç erkek ve kadınlardan oluşan bir grup yer almıştı; kadınların başları örtülü, erkeklerin boyunları açık ve hafif sakallı. Woodrow bir anlık şaşkınlıktan sonra onların, Bluhm'un Belçikalı organizasyonunun üyeleri olduğu sonucuna vardı. Gelecek hafta Arnold için buraya gelip gelmeyeceklerini merak ediyor olmalılar, diye düşündü zalimce. Quayle'ların yasadışı uşakları onların yanında sıralanmıştı: uşak Mustafa, Güney Sudanlı Esmeralda ve adını hatırlamadığı tek kollu Ugandalı. Ve ön sırada, Yunanlı küçük, sinsi kocasının yanında uzun boyuy-

Telegram: @cinciva

la dikilen, Woodrow'un hiç hoşlanmadığı ve kaçındığı havuç rengi saçlı Sevgili Elena büyükannesinin cenazelere yakışır kehribar mücevherleriyle donatılmıştı.

"Şimdi, hayatım, kehribarlarımı takayım mı, yoksa aşırı mı olur?" diye sormuştu Gloria'ya sabahın sekizinde. Gloria herhangi bir muziplik düşünmeden cesaret tavsiye etmişti.

"Başka insanların üzerinde, El, fazla olabilir. Ama senin renginle, hayatım, hiç düşünme."

Ve memnuniyetle ne İngiliz, ne de Kenyalı hiç polis olmadığını gördü. Bernard Pellegrin'in iksiri sihrini gerçekleştirmiş miydi?

Bembeyaz suratlı, acı çeken Coleridge'e bir kez daha baktı gizlice. Geçen cumartesi evinde aralarında geçen garip konuşmayı düşündü ve kararsız fazilet züppesi oluşu yüzünden ona küfretti. Bakışları Tessa'nın sunak taşında duran tabutuna çevrildi, Justin'in çiçekleri hâlâ üzerindeydi. Gözleri yaşla doldu, ama sonra hemen geldikleri yere gönderdi onları. Org Nunc Dimittis'i çalıyordu ve Gloria güçlü bir şekilde eşlik ediyordu ona. Yatılı okulundaki akşam duası, diye düşünüyordu Woodrow. Ya da benimkinde. İki kurumdan da eşit derecede nefret ediyordu. Sandy ve Gloria, özgür doğmayanlar. Fark şu ki, ben biliyorum, ama o bilmiyor. *Tanrı şimdi senin huzur içinde gitmene izin veriyor.* Bazen gerçekten gidebilmeyi istiyorum. Gidip bir daha gelmemeyi. Ama huzur nerededir ki? Gözleri yine tabuta döndü. Seni sevdim. Geçmiş zamanda olduğu için artık söylemek çok daha kolay. Seni sevdim. Ben kendini kontrol edemeyen kontrol manyağıydım, bunu bana söyleyecek kadar iyiydin. Ama bak işte sana ne oldu. Ve bak neden oldu.

Ve hayır, Lorbeer'ı hiç duymadım. Kovacs adındaki uzun bacaklı Macar güzeli de tanımıyorum ve artık başımın içinde kule çanı gibi çalan kanıtlanmayan, ifade edilmeyen teorileri dinlemiyorum, dinlemeyeceğim ve sarisi içinde hayalete benzeyen Ghita Pearson'ın zeytin rengi pürüzsüz omuzlarıyla hiç ilgilenmiyorum. Bildiğim şey şu: Senden sonra bu asker bedeninde ne denli pısırık bir çocuğun yaşadığını kimsenin bilmesi gerekmiyor.

* * *

Dikkatini dağıtması gerektiğinin farkında olan Woodrow büyük bir ilgiyle kilisenin pencerelerini incelemeye başladı. Erkek azizler, hepsi beyaz, hiç Bluhm yok. Tessa olsa çıldırırdı. Sembolik olarak tapınan orman hayvanlarıyla kuşa-

Telegram: @cinciva

tılmış olan güzel beyaz bir çocuğu anan anıt penceresi. İyi bir çakal kan kokusunu on kilometreden alır. Gözyaşları yeniden tehdit etmeye başlayınca Woodrow dikkatini, Macpherson'ın tıpatıp benzeri sevgili St. Andrew's'un kendisine çevirdi. Ateşli İskoç gözler, kızıl İskoç sakalı. Bizim hakkımızda ne düşünmüşlerdir, diye merak ederek buğulu bakışlarını heyetteki siyah yüzlere çevirdi. O günlerde, ülkeyi eğlence düşkünü, başıboş üst sınıf hovardaları için macera parkı olarak kullanırken beyaz İngiliz Tanrı'mızın ve beyaz İskoç azizimizin reklamını yaparak ne yaptığımızı sanıyorduk acaba?

"Şahsen ben telafide bulunmaya çalışıyorum," diye cilveli bir şekilde cevap veriyorsun aynı soruyu Muthaiga Kulüp'te sana sorduğumda. Ama bir soruya hiçbir zaman tersine çevirip bana karşı kanıt olarak kullanmadan cevap vermiyorsun. "Peki sen burada ne yapıyorsun, Bay Woodrow?" diye soruyorsun. Orkestra çok gürültülü, bu yüzden birbirimizi duyabilmek için yakın dans etmek zorundayız. Bakışlarımı aşağıya indirme cesaretini gösterdiğimde, evet, onlar benim göğüslerim diyor gözlerin. Evet, onlar benim kalçalarım, belimden tutarken bir o yana bir bu yana dönüyorsun. Onlara da bakabilirsin, gözlerin onlarla bayram etsin. Bir sürü erkek bunu yapıyor ve senin de istisna olmaya çalışman gerekmiyor.

"Sanırım gerçekten yaptığım şey, onlara verdiklerimizi idareli kullanmalarında Kenyalılara yardımcı olmak," diye kendini beğenmiş bir tavırla bağırıyorum orkestrayı bastırmak için ve senin birden gerilip neredeyse cümlem bitmeden benden uzaklaştığını hissediyorum.

"Onlara hiçbir halt vermedik! Onlar aldılar! Lanet olası silahın namlusuyla! Biz onlara hiçbir şey vermedik, hiçbir şey!"

Woodrow sert bir şekilde olduğu yerde döndü. Yanındaki Gloria da aynı şeyi yaptı, Coleridge'ler de. Kilisenin dışından gelen bir çığlığı kırılan büyük ve camlı bir şeyin şangırtısı izledi. Woodrow açık kapıdan avlunun kapılarının siyah elbiseli, korkmuş iki zangoç tarafından itilerek kapatıldığını gördü. Miğferli polisler parmaklıklar boyunca bir kordon oluşturmuş, metal uçlu coplarını atışa hazırlanan beyzbol oyuncuları gibi iki elleriyle tutuyorlardı. Öğrencilerin toplandığı caddede bir ağaç yanıyordu, arkasında birkaç araba ters dönmüş yatıyor, içindekiler dışarı çıkmaya korkuyordu. Kalabalığın cesaret veren çığlıklarıyla parlak siyah bir limuzin, Woodrow'larınkine benzer bir Volvo, sarsılarak yerden yükseldi, genç kadın ve erkekler tarafından havaya kaldırıldı. Yükseldi,

Telegram: @cinciva

yalpaladı, önce yana kaydı, sonra arkaya ve büyük bir gürültüyle diğer arabaların yanına düşüp hareketsiz kaldı. Polis o ana dek ne beklediyse o anda hücuma geçti. Bir saniye önce aylak aylak gezinirlerken birden kaçan kalabalığın arasında kendilerine kırmızı bir yol açarak ancak yere düşürdüklerine daha fazla darbe indirmek için durdular. Zırhlı bir minibüs geldi, yarım düzine yaralı içine tıkıldı.

"Üniversite tam bir barut fıçısı eski dostum," dedi Donohue, Woodrow ona durumu sorduğunda. "Burslar kesildi, çalışanların parası ödenmiyor, zengin ve aptallara göre bir yer haline geldi, yurtlarla sınıflar tıklım tıklım, tuvaletler tıkalı, kapılar sıkışık, yangın riski çok büyük ve koridorlarda kömür ateşinde yemek pişiriyorlar. Elektrikleri yok, kitap okumak için lambaları yok, çalışacak kitapları yok. Yoksul öğrenciler sokaklara dökülüyor, çünkü hükümet yüksek eğitimi kimseye danışmadan özelleştiriyor ve hükümet öğrencileri eğitimlerini yurtdışında yapmaya zorluyor. Dün polis birkaç öğrenciyi öldürdü ve nedense arkadaşları bu işi hafife almayı reddediyor. Başka sorun var mı?"

Kilisenin kapıları açıldı, org yeniden çalmaya başladı. Tanrı'nın işi devam edebilirdi.

* * *

Mezarda sıcaklık saldırgan ve kişiseldi. Kır saçlı yaşlı rahip konuşmayı kesmişti, ama uğultu dinmiyor ve güneş bir harman sopası gibi üzerlerine iniyordu. Woodrow'un bir tarafında, sonuna kadar açık gecekondu teybi, gri cüppeleri içindeki bir grup siyah rahibeye Kutsal Meryem ilahisinin rock versiyonunu çalıyordu. Diğer tarafındaysa, takım elbiseli bir futbol takımı toplanmıştı ve bir solocu takım arkadaşlarına veda şarkısı söylüyordu. Ve Wilson Havaalanı bir tür hava günü yaşıyor olmalıydı, çünkü parlak renkli küçük uçaklar yirmi saniye aralarla hızla başlarının üstünden geçiyordu. Yaşlı rahip dua kitabını indirdi. Taşıyıcılar tabuta yaklaştı. Her biri kayışlardan birini tuttu. Hâlâ tek başına olan Justin yalpalıyor gibiydi. Woodrow onu desteklemek için ileri çıktı, ama Gloria eldivenli pençesiyle durdurdu onu.

"Onu kendisine istiyor, salak," diye tısladı gözyaşları arasından.

Basın böyle bir incelik göstermedi. Buraya gelme nedenleri bu pozdu: Zenci taşıyıcılar öldürülen beyaz kadını Afrika topraklarına indirirken aldatılan koca onları seyrediyor. Yüzünde kabarcıklar olan ve karnındaki kameralar hoplayıp zıplayan, asker tıraşlı bir adam Justin'e üzerinde toprak olan bir kürek

Telegram: @cinciva

uzattı. Dulun tabuta toprak atarken fotoğrafını çekebilmeyi umuyordu. Justin küreği bir yana itti. Bunu yaparken bakışları lastiği patlak bir elarabasını ite ite mezarın kenarına getiren eski püskü giysili iki adama ilişti. Arabanın üzerinden ıslak çimento dökülüyordu.

"Ne yaptığınızı söyler misiniz, lütfen?" diye sorarken o kadar sert bir ifade kullanmıştı ki, herkes dönüp ona baktı. "Birisi bu beylerden bu çimentoyla ne yapma niyetinde olduklarını öğrenebilir mi, lütfen? Sandy, bir tercümana ihtiyacım var."

Woodrow, Gloria'ya aldırmayarak koşar adım Justin'in yanına gitti. Tim Donohue'nin bölümünden zayıf Sheila adamlarla konuştuktan sonra Justin'e döndü.

"Bunu bütün zenginler için yaptıklarını söylüyorlar, Justin," dedi Sheila.

"Tam olarak ne yapıyorlar? Anlamıyorum. Lütfen, açıkla."

"Çimento. Hırsızları uzak tutmak için. Soyguncuları. Zengin insanlar alyansları ve güzel elbiseleriyle gömülüyorlar. Wazungu gözde bir hedef. Çimentonun sigorta poliçesi olduğunu söylüyorlar."

"Bunu yapmalarını kim söylemiş onlara?"

"Hiç kimse. Beş bin şiline yapıyorlarmış."

"Lütfen, gitsinler. Bunu nazik bir şekilde söyler misin, Sheila? Hizmetlerini istemiyorum ve onlara para ödemeyeceğim. Arabalarını alıp gitsinler." Ama sonra, belki de mesajını yeterince etkili biçimde ileteceğinden emin olmadığından yanlarına gitti ve elarabasıyla mezarın arasına dikildi, bir kolunu Musa gibi yana doğru uzattı. "Gidin, lütfen," diye emretti. "Hemen gidin. Teşekkürler."

Matem tutanlar, Justin'in uzattığı kolunun hizasında sıralanıp bir yol açtılar. Adamlar elarabalarıyla birlikte bu yolda hızla uzaklaştılar. Justin adamlar gözden kaybolana kadar seyretti. Titreşen sıcaklıkta adamlar sanki doğruca gökyüzüne gitmiş gibiydi. Justin oyuncak asker gibi kaskatı bir şekilde etrafında döndü, arkasındaki basına hitap ediyordu şimdi.

"Hepinizin gitmesini istiyorum, lütfen," dedi şamatanın içinde oluşan sessizlikte. "Çok nazik davrandınız. Teşekkürler. Hoşçakalın."

Gazeteciler diğerlerinin şaşkın bakışları altında fotoğraf makinelerini ve not defterlerini alıp, "Görüşürüz, Justin," gibi şeyler söyleyerek oradan ayrıldılar. Justin, Tessa'nın başındaki yalnızlığına geri döndü. Bu sırada bir grup Afrikalı kadın ileri çıkıp mezarın ayakucunda atnalı biçiminde dizildiler. Her biri-

Telegram: @cinciva

nin üstünde aynı üniforma vardı: mavi çiçekli, fırfırlı elbise ve aynı kumaştan eşarp. Şarkı söylemeye başladılar, başlangıçta yavaşça. Onları yönetecek kimse yoktu, herhangi bir müzik aleti eşlik etmiyordu, çoğu ağlıyordu, ama göz yaşlarının seslerini etkilemesine izin vermiyorlardı. Uyum içinde şarkı söylüyorlardı, dönüşümlü olarak İngilizce ve kiSwahili dilinde, nakaratta seslerinin gücü artıyordu: *Kwa heri, Tessa Anne... Küçük Anne, hoşçakal...* Woodrow diğer sözcükleri anlamaya çalıştı. *Kwa heri, Tessa... Tessa dostumuz*, hoşçakal... *Sen bize geldin, Tessa Anne, Küçük Anne, bize yüreğini verdin... Kwa heri, Tessa, hoşçakal.*

Woodrow, "Bunlar da nereden çıktı?" diye Gloria'ya sordu ağzının kenarıyla.

"Tepenin aşağısından," diye mırıldandı Gloria, başıyla Kibera gecekondu bölgesini işaret ederek.

Tabut mezara indirilirken sesleri yükseldi. Justin tabutun inişini seyrederken, tabut yere çarptığı sırada acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu, ilk kürek dolusu toprak tabutun kapağına atılırken bir kez daha yüzünü buruşturdu. İkinci kürek frezyaları buldu, yapraklarını kirletti. Paslı menteşeler üzerinde kapanan bir kapının feryadı kadar kısa, ama Woodrow'un, Ghita Pearson'ın ağır çekimde dizlerinin üstüne çöküşünü, ardından ellerini yüzüne gömerek biçimli kalçasının üstünde doğruluşunu seyretmesine yetecek kadar uzun süren korkunç bir inilti duyuldu; ardından Ghita aynı olanakdışılıkla Veronica Coleridge'in kolunda yükselip yas tutan konumuna geri döndü.

Justin, Kioko'ya bir şey mi söylemişti? Yoksa Kioko kendi başına mı hareket etmişti? Bir gölge gibi Justin'in yanına gidip alay edilme korkusu duymadan şefkatle elini tuttu. Gloria gözyaşı seli arasından, kenetlenen ellerinin ikisi için de rahat bir nokta bulana kadar kıpırdandığını gördü. Bu şekilde biraraya gelen yaşlı koca ve yaşlı kardeş Tessa'nın tabutunun toprağın altında gözden kayboluşunu izledi.

* * *

Justin aynı gece Nairobi'den ayrıldı. Woodrow, Gloria'ya herhangi bir uyarıda bulunmamıştı. Yemek masası üç kişi için hazırlanmıştı, Gloria şarabı kendisi açmış ve keyiflerini yerine getirmek için fırına ördek koymuştu. Koridordaki ayak seslerini duyunca neşeyle Justin'in yemek öncesinde, Sandy yukarda oğlanlara kitap okurken içki içmek istediğini düşündü, yalnızca ikisi. Ve birden yıp-

Telegram: @cinciva

ranmış Gladstone çantanın ve Mustafa'nın getirdiği gri bavulun üzerlerinde etiketle koridorda dikildiğini gördü. Justin kolunda yağmurluğu, omzunda çantasıyla bavulunun yanında durmuş şarap mahzeninin anahtarını vermek istiyordu.

"Ama Justin, gitmiyorsun herhalde?"

"Bana karşı inanılmaz derecede naziktin, Gloria. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Bunun için üzgünüm, sevgilim," dedi Woodrow şarkı söyler gibi neşeyle, merdivenleri ikişer ikişer inerken. "Korkarım biraz gizli kapaklı oldu. Uşakların dedikodu yapmasını istemedik. Tek yol buydu."

O anda kapı zili çaldı ve havaalanında diplomatik plakanın etkilerinden kaçınmak için bir arkadaşından ödünç aldığı kırmızı Peugeot'yla şoför Livingstone gelmişti. Yolcu koltuğunda oturan Mustafa bir kukla gibi gözlerini dikmiş ileriye doğru bakıyordu.

"Ama seninle gelmeliyiz, Justin! Seni yolcu etmeliyiz! Bunda ısrar ediyorum! Sana suluboya tablolarımdan birini vermeliyim! Karşı tarafta sana ne olacak?" diye bağırdı Gloria perişan bir şekilde. "Gece vakti böyle gitmene izin veremeyiz -*sevgilim!*-"

Sevgilim teknik olarak Woodrow'a hitap ediyordu, ama Justin için söylenmiş de olabilirdi, çünkü bunları söyler söylemez kontrol edilemeyen bir ağlama krizine girmişti. Uzun ve gözyaşı dolu bir günün son kriziydi bu. Hıçkırıklarla ağlayarak Justin'i yakaladı, sırtını yumruklayıp yanağını ceketine sürürken, "Ah gitme, ah lütfen, ah Justin," diye fısıldıyordu. Daha az anlaşılır birkaç şey daha söyledikten sonra büyük bir cesaretle kendini ondan kopardı, üst kata koşarak odasına girdi, kapıyı çarparak kapattı.

"Biraz gergin de," diye açıkladı Woodrow sırıtarak.

"Hepimiz öyleyiz," dedi Justin, Woodrow'un elini sıkarken. "Tekrar teşekkürler, Sandy."

"Görüşeceğiz."

"Evet."

"Karşı tarafta bir kabul ekibinin beklemesini istemediğinden emin misin? İşlerini yapmak için uğraşıyorlar."

"Eminim, teşekkürler. Tessa'nın avukatları varışım için hazırlanıyor."

Bir dakika sonra Justin bir tarafında Gladstone çantayı taşıyan Mustafa, diğer tarafında gri bavulu taşıyan Livingstone'la birlikte merdivenlerden inerek kırmızı arabaya doğru gidiyordu.

Telegram: @cinciva

"Sizin için Bay Woodrow'a zarflar bıraktım," dedi Justin yolda giderlerken Mustafa'ya. "Ve bu da özel olarak Ghita Pearson'a verilecek. Ve özel olarak sözünün ne anlama geldiğini biliyorsun."

Zarfı pamuklu ceketinin iç kısımlarına yerleştirirken, "Sizin her zaman iyi bir adam olacağınızı biliyoruz, Mzee," dedi Mustafa kehanette bulunur gibi. Ama Afrika'yı terk ettiği için onu hiç bağışlamayacağı sesinden belli oluyordu.

* * *

Yakın dönemde yapılan yenilemelere rağmen, havaalanına tam bir kargaşa hâkimdi. Yolculuklardan yorgun düşmüş, uzun kuyruklar oluşturan kızgın gruplar, bağırıp çağıran tur rehberleri, röntgen cihazlarına sokulan dev sırt çantaları her yeri kaplamıştı. Bankolardaki görevliler her bilete şaşkınlıkla bakıyor, aralıksız olarak telefonla konuşuyorlardı. Hoparlörlerden anlaşılmaz duyurular paniği yayarken hamallar ve polisler boş boş etraflarına bakıyordu. Ama Woodrow her şeyi ayarlamıştı. Justin arabadan henüz inmişti ki, British Airways görevlisi genç adam onu halkın bakışlarından uzak, küçük bir ofise götürdü.

"Arkadaşlarımın da gelmesini istiyorum, lütfen," dedi Justin.

"Sorun değil."

Livingstone'la Mustafa arkasında dikilirken Justin'e Alfred Brown adıyla bir biniş kartı verildi. Gri bavuluna aynı ismin yazılı olduğu etiket takılırken ifadesiz gözlerle seyretti.

"Bunu uçağa, yanıma alacağım," dedi emir verir gibi.

Sarışın Yeni Zelandalı genç temsilci Gladstone'u eliyle tarttı, sonra çok çaba harcıyormuş gibi abartılı bir homurtu çıkardı. "Aile gümüşleri, öyle mi, efendim?"

"Evsahibimin," dedi Justin gencin yaptığı şakaya katılarak, ama bu konunun tartışma götürmeyeceğini gösteren bir ifade vardı yüzünde.

"Eğer siz taşıyabiliyorsanız, efendim, biz de taşıyabiliriz," dedi sarışın temsilci, çantayı ona geri vererek. "İyi uçuşlar, Bay Brown. Sizin için de uygunsa varış bölümünden geçireceğiz sizi."

"Çok naziksiniz."

Justin son vedasını etmek üzere Livingstone'un iri yumruklarını iki eliyle sıktı. Ama bu an Mustafa'nın kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Her zamankinden daha sessiz bir şekilde kaçıp gitmişti.

Justin sıkıca kavradığı Gladstone çantayla rehberinin peşinde varış koridorunu geçti, duvardan kendisine sırıtan, hangi ırktan olduğu kesin olarak söy-

Telegram: @cinciva

lenemeyen balık etinde dev bir kadına bakarken buldu kendini. Koca salondaki tek ticari reklam panosunu oluşturan kadın altı metre boyundaydı ve en geniş noktası bir buçuk metreydi. Hemşire üniforması giymişti ve her omzunda üç tane altın arı vardı. Beyaz gömleğinin göğüs cebinde göze çarpan biçimde üç arı daha duruyordu. Elindeki tepside bulunan çeşitli ilaçları, mutlu çocuklar ve anne babalarından oluşan çok ırklı bir aileye uzatıyordu. Tepside her biri için bir şeyler vardı: baba için daha çok viskiye benzeyen sarı-kahverengi ilaç şişeleri, tam çocuklara göre çikolata kaplı haplar ve anne için güneşe uzanan çıplak tanrıçalarla süslenmiş güzellik ürünleri. Posterin en üstünde ve altındaki mor renkli harfler bütün insanoğluna en neşeli mesajı duyuruyordu.

ThreeBees
AFRİKA'NIN SAĞLIĞI İÇİN VIZILDIYOR!

Poster dikkatini çekmişti.

Tıpkı Tessa'nınkini çektiği gibi.

Kaskatı bir şekilde postere bakarken sağında duran Tessa'nın neşeli itirazlarını dinliyordu. Yolculuk yüzünden sersemlemiş olarak, son dakikada aldıkları çantaları ellerinde, Londra'dan birkaç dakika önce ilk kez gelmişlerdi buraya. İkisi de Afrika kıtasına ayak basmamıştı daha önce. Kenya -bütün Afrika- onları bekliyordu. Ama Tessa'nın heyecanlı ilgisini çeken şey bu poster olmuştu.

"Justin, *Bak*! *Bakmıyorsun*."

"Ne var? Elbette bakıyorum."

"Bizim arılarımızı çalmışlar! Birisi kendini Napoleon sanıyor! Bu yüzsüzlük. Rezalet. Bir şeyler yapmalısın!"

Ve öyleydi. Rezaletti. Çok gülünç bir rezalet. Napoleon'un üç arısı, zaferinin sembolleri, büyük adamın ilk sürgününü yaşadığı Tessa'nın sevgili Elba Adası'nın çok değerli simgesi, arsızca Kenya'ya getirilmiş ve ticari köleliğe satılmıştı. Şu anda aynı poster üzerine kafa yoran Justin hayattaki rastlantıların edepsizliğine şaşırabiliyordu ancak.

Telegram: @cinciva

YEDİNCİ BÖLÜM

Uçağın önündeki yüksek koltuğuna kaskatı bir şekilde ilişmiş olan Justin Quayle cama yansıyan görüntüsünün ardındaki karanlık boşluğa baktı. Özgürdü. Bağışlanmış, kabullenmiş, rahatlamış, karar vermiş değildi. Tessa'nın öldüğünü söyleyen kâbuslardan ve uyanarak gerçek olduklarını görmekten kurtulmuş değildi. Hayatta kalanın hissettiği suçluluktan kurtulmuş değildi. Arnold için duyduğu endişelerden kurtulmuş değildi. Ama en azından kendi istediği gibi yas tutmak için özgürdü. Korkunç hücresinden kurtulmuştu. Şiddetle nefret ettiği gardiyanlarından kurtulmuştu. Odasında bir tutuklu gibi dönüp durmaktan, zihnindeki şaşkınlıkla neredeyse yarı deli gibi dolaşmaktan ve bir odaya tıkılmışlığın sefaletinden kurtulmuştu. Kendi sesinin sessizliğinden, yatağının kenarına oturup durmadan neden diye sormaktan kurtulmuştu. Çok mutsuz, yorgun ve tükenmiş olduğu için kendini neredeyse umurunda bile olmadığına, evliliğinin zaten bir delilik olduğuna ve bittiğine, bu yüzden müteşekkir olması gerektiğine inandırdığı utanç veren anlardan kurtulmuştu. Ve eğer matem bir tür aylaklıksa, bir yerlerde öyle olduğunu okumuştu, o zaman mateminden başka bir şeyi düşünmeyen aylaklıktan kurtulmuştu.

Tanımadığı bir Justin'in sahneye çıkıp kusursuz biçimde oluşturduğu cümleler dizisinin yükünü -ya da serseme dönmüş içgüdülerinin ona açıklamasının akıllıca olacağını söylediği kadarını- şaşkın sorgulayıcılarının ayaklarının dibine serdiği polis sorgulamasından da kurtulmuştu. Onu cinayetle suçlayarak başlamışlardı sorguya.

"Üzerimizde asılı duran bir senaryo var, Justin," diye açıklıyor Lesley özür dilercesine. "Ve bunu bilmen gerektiği için sana doğrudan söylemeliyiz, ama

Telegram: @cinciva

acıtacağını biliyoruz. Buna aşk üçgeni deniyor. Sen kıskanç koca oluyorsun ve karınla âşığının senden mümkün olduğunca uzakta olduğu bir sırada öldürülmelerini ayarlıyorsun. Bu, cinayet sırasında nerede olduğunu kanıtlamak için oldukça iyi bir yöntemdir. İkisini de öldürtüyorsun, çünkü intikam almak için öyle istiyordun. Arnold Bluhm'un cesedini cipten çıkarıp kaybettirdin, böylece senin değil, onun katil olduğunu düşünecektik. Turkana Gölü timsah doludur, bu yüzden Arnold'ı kaybetmek bir sorun olmazdı. Üstelik söylendiğine göre sana iyi bir miras kalacakmış, ki bu da cinayet nedenini ikiye katlıyor."

Suçluluk veya masumiyet, öfke veya üzüntü belirtileri ya da herhangi bir belirti görmek için onu seyrediyorlar, bunun çok iyi farkında, ama onu boş yere seyrediyorlar, çünkü Justin başlangıçta Woodrow'un aksine kesinlikle hiçbir şey yapmıyor. Giyinip kuşanmış, sabırlı ve mesafeli bir şekilde Woodrow'un oyma koltuğunda oturuyor, parmakuçları az önce bir müzik parçası çalmış da yok olup gidişini dinliyor gibiydi. Lesley onu cinayetle suçluyordu, ama gördüğü tek şey Justin'i iç dünyasına bağlayan hafif bir kaş çatışıydı.

"Woodrow'un bana sorgulamanızın gidişi konusunda verdiği az miktarda bilgiden anladım ki," diye itiraz ediyor yas tutan bir kocadan çok bir akademisyenin dokunaklı tarzıyla. "Mevcut teoriniz, bunun planlı bir işten çok rastgele cinayet olduğu yönündeymiş."

"Woodrow saçmalıyor," diyor Rob evsahibine hürmeten sesini alçaltarak.

Henüz masada bir teyp yok. Çok renkli not defterleri Lesley'in kullanışlı çantasında dokunulmamış şekilde duruyor. Acele edecek ya da yazıya dökecek bir şey yok. Gloria bir tepsiyle çay getiriyor ve bulteriye cinsi köpeğinin kısa bir süre önce vefatıyla ilgili uzun bir konuşmadan sonra istemeyerek dışarı çıkıyor.

"Olay yerinden beş mil uzağa park edilmiş ikinci bir arabanın izlerini bulduk," diye açıklıyor Lesley. "Tessa'nın öldürüldüğü noktanın güneybatısındaki bir sel yarıntısında bulunuyordu. Bir yağ birikintisi bulduk, bir de ateş kalıntıları." Justin günışığı çok parlakmış gibi gözlerini kırpıştırıyor, sonra hâlâ dinlediğini göstermek için başını hafifçe yana eğiyor. "Ayrıca yeni gömülmüş bira şişeleri ve sigara izmaritleri de bulduk," diyor bütün bu bilgileri Justin'in önüne yığarak. "Tessa'nın cipi yanından geçince bu esrarengiz araç arkasından gidip onu izlemeye başlamış. Sonra yanına gelmiş. Tessa'nın cipinin ön lastiklerinden biri av tüfeğiyle vurulmuş. Bu bize sıradan bir cinayet gibi gelmedi."

Telegram: @cinciva

"Bizim deyişimizle ortak cinayet gibi görünüyor," diye açıklıyor Rob. "Planlı ve bilinmeyen bir kişi ya da kişilerin adına profesyonel katillerce planlanıp uygulanmış. Onlara kim bilgi verdiyse Tessa'nın planlarını çok iyi biliyormuş."

"Ya tecavüz?" diye soruyor Justin gözlerini ellerinden ayırmadan.

"Göstermelik ya da tesadüfi," diye karşılık veriyor Rob duraksamaksızın. "Katiller ya o sırada kendilerini kaybettiler ya da önceden tasarlayarak yaptılar."

"Bu da bizi neden konusuna geri getiriyor, Justin," diyor Lesley.

"Senin nedenine," diyor Rob. "Tabii senin daha iyi bir fikrin yoksa."

Yüzleri iki kamera gibi Justin'e dikilmiş, biri bir yanında, diğeri öbür yanında, fakat Justin onların bakışları karşısında da, imaları karşısında olduğu gibi vurdumduymaz davranmaya devam ediyor. Belki de kendi iç yalnızlığında iki durumun da farkında bile değil. Lesley teybi bulmak için elini kullanışlı çantasının içine sokuyor, ama bunu yapmamanın daha iyi olacağını düşünüyor. Eli çantanın içindeyken bedeninin geri kalanı Justin'e, bu kusursuz biçimde tasarlanmış cümleler adamına, bu tek kişilik komiteye doğru dönüyor.

"Ama ben hiç katil tanımıyorum," diye itiraz ediyor. Boş gözlerle ileri doğru bakarken iddialarındaki eksikleri işaret ediyor. "Korkarım, ben kimseyi tutmadım. kimseye talimat vermedim. Karımın cinayetiyle hiçbir ilgim yok. Sizin ima ettiğiniz anlamda yok. Bunu istemedim, tasarlamadım." Sesi titriyor ve utanç veren bir noktaya değiyor. "Sözcüklerle ifade edemeyeceğim kadar pişmanım."

Ve bunu öylesine bir kesinlikle söylüyor ki, bir an için polis memurları gidecek bir yer bulamıyor; Gloria'nın şöminenin üstüne bir sıra halinde asılmış olan, her birinde aynı gökyüzü, palmiye ağaçları ve kuş sürüsünün bulunduğu, her birinde Gloria'nın adının ve koleksiyoncuların yararına tarihin yolun karşısından okunabilecek büyüklükte yazılı olduğu Singapur suluboya tabloları incelemeyi tercih ediyorlar.

Yaşının getirdiği kendine güven olmasa bile küstahlığı olan Rob uzun, ince başını doğrultup aklından geçenleri pat diye söylüyor. "Yani karının Bluhm'la yatmasına aldırmadın, öyle mi? Pek çok kocanın bu konuda biraz canı sıkılırdı." Sonra ağzını kapatıp Justin'in, bu tür olaylarda aldatılan kocaların yapmaları beklenen şeyleri yapmasını bekliyor: ağlamak, kızarmak, kendi yetersizliklerine ya da arkadaşlarının sadakatsizliğine öfkelenmek gibi. Ama Justin onu düşkırıklığına uğratıyor.

"Konu bu değil," diye cevap veriyor, kendisini bile şaşırtan bir güçle. Sonra doğrulup sanki birisi sırası gelmeden konuşmuş da onu azarlayacakmış gi-

Telegram: @cinciva

bi etrafına bakınıyor. "Bu, gazeteler için konu olabilir. Sizin için konu olabilir. Benim için hiçbir zaman konu olmadı ve şu anda da değil."

"Peki konu ne?" diye soruyor Rob.

"Onu düşkırıklığına uğrattım."

"Nasıl? Beklentilerini karşılamayarak mı?" Erkeklere özgü alaycı bir gülüş. "Onu yatak odasında düşkırıklığına uğrattın, öyle mi?"

Justin başını sallıyor. "Kendimi uzaklaştırarak." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Yalnız gitmesine izin vererek. Zihnimden göç etmesine izin vererek. Onunla ahlaksız bir anlaşma yaparak. Hiç yapmamam gereken bir anlaşma. Onun da yapmaması gereken."

"Neydi o anlaşma?" diye soruyor Lesley, Rob'un bilinçli kabalığından sonra bir süt tatlılığında.

"O vicdanını takip ediyor, ben işime bakıyorum. Bu ahlakdışı bir farktı. Hiçbir zaman yapılmamalıydı. Onu kiliseye gönderip ikimiz için de dua etmesini istemek gibi bir şeydi. Evin ortasına tebeşirle bir çizgi çekip, yatakta görüşürüz, demek gibiydi."

Bu itirafların dürüstlüğü ve akla getirdiği gece gündüz kendini suçlamadan etkilenmeyen Rob ona meydan okuyor. Kederli yüzüne aynı kuşkulu alaycı gülüş hâkim, ağzı daire biçimini almış, büyük bir silahın namlusu gibi açık. Ama Lesley, Rob'dan daha hızlı bugün. İçindeki kadın tamamen uyanık ve Rob'un saldırgan erkek kulağının yakalayamadığı sesleri dinliyor. Rob ona dönüyor, bir şey için onun iznini istiyor; belki Arnold Bluhm konusunda ona yine meydan okumak ya da onu cinayete yaklaştıracak bir başka önemli soru için. Ama Lesley başını sallıyor ve elini çantanın içinden çekiyor, gizlice bir aşağı bir yukarı indirip kaldırıyor, "ağır ol, ağır ol," demek istiyor.

"Peki siz ikiniz en başında nasıl biraraya geldiniz?" diye soruyor Justin'e, insanın uzun bir yolculukta tanıdığı birine sorduğu gibi.

Lesley için akıllıca bir hareket bu. Justin'e bir kadının kulağını ve bir yabancının anlayışını teklif ediyor; onu bu şekilde durdurup şu anki savaş alanından geçmişin tehdit edici olmayan çayırlarına götürüyor. Justin de onun dileğine yanıt veriyor. Omuzlarını gevşetiyor, gözlerini yarı kapatarak uzak, derin bir ses tonuyla nasıl olduğunu anlatıyor, işkence dolu saatler boyunca kendi kendine yüzlerce kez anlattığı gibi.

* * *

Telegram: @cinciva

"Peki sizin görüşünüze göre, bir devlet ne zaman devlet değildir, Bay Quayle?" diye sormuştu Tessa tatlı bir tavırla. Dört yıl önce, tembel bir gün ortasında, Cambridge'de, tozlu güneş ışınlarının içeri süzüldüğü antik bir tavanarası konferans salonundaydılar. Ona hitaben söylediği ilk sözlerdi bunlar; Tessa gibi Hukuk ve Yönetilen Toplumlar konulu iki haftalık seminere katılan elli kadar avukatın oluşturduğu isteksiz dinleyici topluluğunun kahkahalarla gülmesine neden olmuştu. Justin bu sözleri tekrarlıyor şimdi. Hayward'dan aldığı üç parçalı gri flanel takım elbisesinin içinde, iki eliyle kavradığı kürsüde tek başına kalışının nasıl bugüne kadar olan hayat hikâyesi haline geldiğini açıklıyor, ikisinden uzağa, Woodrow'ların Tudor tarzı oturma odasının derinliklerine bakarak."Quayle yapar," diye bağırmıştı sürekli danışmanın özel ofisinden bir yardımcı. Dersten bir gece önce, dersin verilmesine on bir saatten az bir süre kala oluyordu bu. "Bana Quayle'ı bulun!" Quayle, profesyonel bekâr, demek istemişti, iş yüklenebilir Quayle, yaşlanan sosyete kızlarının sevinci, yok olan bir ırkın sonuncusu, Tanrı'ya şükür, Bosna'dan henüz gelip Afrika için seçilen kişi, ama henüz değil. Quayle, yedek erkek, eğer bir parti veriyorsanız ve sıkışıp kaldıysanız tanımaya değer birisi, mükemmel tavırlar, muhtemelen homo, ama iyi görünüşlü birkaç eşin, bunu söylemeseler de, bildiği gibi homo değildi.

"Justin, sen misin?" dedi Haggarty. "Üniversitede birkaç yıl ilerdeydin benden. Bak, PUS'un yarın Cambridge'de bir grup istekli avukata konuşma yapması gerekiyor, ama yapamıyor. Bir saat içinde Washington'a gitmek için yola çıkması gerekiyor..."

Ve iyi adam Justin kendisini bu işe ikna etmeye başlamıştı bile. "Şey, metin yazılıysa, sanırım olur, yani eğer yalnızca okumak gerekiyorsa..."

Haggarty sözünü kesti. "Arabası ve şoförü tam dokuzda kapının önünde olacak. Konferans bir zırva. Kendisi yazdı. Yolda giderken şöyle bir bakarsın. Justin, sen iyi bir arkadaşsın."

İşte buradaydı, Eton'lu iyi arkadaş hayatında okuduğu en sıkıcı konferansı vermişti; büyüklük taslayan, şişkin ve gereksiz sözlerle dolu, tıpkı şu anda tahminen müsteşarlığın Washington'daki lüksünün kucağında keyfine bakan yazarı gibi. Dinleyicilerin soru sorabileceği hiç aklına gelmemişti, ama Tessa sorusunu sorunca onu geri çevirmeyi de düşünmemişti. Tessa odanın geometrik merkezinde bulunuyordu, ki ait olduğu yer orasıydı. Arkadaşlarının, Tessa'nın güzelliğine saygı gereği etrafında bilerek bir boşluk bıraktıkları şeklinde

Telegram: @cinciva

aptalca bir izlenime kapılmıştı. Beyaz gömleğinin yüksek yakası masum bir koro kızınınki gibi çenesine kadar uzanıyordu. Soluk rengi ve hayaleti andıran zayıflığı bir çocuk gibi görünmesine neden oluyordu. Onu bir battaniyeye sarıp güven altına almak istiyordu insan. Gökyüzünden gelen günışınları koyu renk saçlarından o kadar parlak bir şekilde yansıyordu ki, en başta yüzünü seçememişti. Gördüğü tek şey geniş, soluk renkli bir alın, bir çift ciddi bakışlı iri göz ve bir savaşçıya özgü yuvarlak çeneydi. Ama çenesi daha sonra oturmuştu resme. Bu arada bir melekti o. Ne var ki, Justin'in bilmediği ve öğrenmek üzere olduğu şey onun sopalı bir melek olduğuydu.

"Şey, sanırım sorunuzun cevabı..." diye başladı Justin. "...Ve eğer farklı düşünüyorsanız beni düzeltmelisiniz." Yaş ve cinsiyet farkını kapatarak ve genelde eşitlikçi bir hava vererek konuşmaya çalışıyordu. "Bir devlet esas sorumluluklarını yerine getirmeyi bıraktığında devlet olmayı bırakır. Temel olarak, sizin düşünceniz de bu yönde olabilir mi?"

"Esas sorumlulukları nelermiş?" diye karşılık verdi melek çocuk.

"Şey..." dedi Justin yine, artık ne yöne gittiğinden pek emin değildi ve bu yüzden kendisi için tam bir bağışıklık olmasa da koruma sağlayan eşitlikçi olmayan işaretlere sığınmaya başlamıştı. "Şey..." Sıkıntılı bir el hareketi, Eton'lu işaret parmağı kırlaşmakta olan şakaklarına hafifçe dokunup tekrar aşağı indi. "Ben diyorum ki, bugünlerde, çok kabaca söylersek, uygar bir devlet olma özellikleri şunları içeriyor: seçimlerde oy kullanma hakkıyla, eee... hayat ve mülkiyetin korunması... ımm, herkes için adalet, sağlık ve eğitim, en azından belirli bir düzeyde, sonra sağlam idari altyapıların devamı: yollar, ulaşım, lağım vb. Başka ne var? Ah evet, adaletli vergi toplama. Eğer bir devlet yukardakilerin çoğunu yapamıyorsa, o zaman insan, devletle vatandaş arasındaki anlaşmanın oldukça gevşek göründüğünü söylemek zorundadır ve eğer yukardakilerin hepsinde başarısız olursa, bugünlerde söylediğimiz şekliyle yetersiz bir devlettir. Olmayan-devlet." Bir espri. "Eski-devlet." Bir espri daha, ama hâlâ kimse gülmüyordu. "Bu sizin sorunuzu cevaplıyor mu?"

Meleğin bu derin cevabın üzerinde kafa yormak için bir süre isteyeceğini sanmıştı, bu yüzden, kendisi daha satırbaşı yapma fırsatı bulamadan kızın tekrar vurmasıyla bir kez daha sarsıldı.

"Peki, devleti zayıflatmaya kendinizi şahsen zorunlu hissedeceğiniz bir durum hayal edebilir misiniz?"

Telegram: @cinciva

"Şahsen mi? Bu ülkeyi mi? Aman Tanrım, kesinlikle hayır," diye cevap verdi Justin, gerektiği biçimde şaşırarak. "Hele daha evime yeni dönmüşken." Dinleyicilerden Tessa'dan yana olduğu kesin olan küçümser kahkahalar yükseldi.

"Hiçbir şart altında mı?"

"Aklıma gelen hiçbir şart altında."

"Peki ya diğer ülkeler?"

"Eh, ben diğer ülkelerin vatandaşı değilim, öyle değil mi?" Kahkahalar onun yanında olmaya başlamıştı. "İnanın bana, tek bir ülke için konuşmak başlı başına bir iş..." Daha fazla kahkaha duyuldu, bu da cesaretini arttırıyordu. "Yani birden fazlası kesinlikle..."

Bir sıfat bulmaya çalışıyordu, ama o bulamadan kız bir sonraki yumruğunu indirdi; hatta yüzüne ve vücuduna art arda inen yumruklar silsilesi halini almıştı.

"Bir yargıda bulunmak için neden o ülkenin vatandaşı olmanız gerekiyor? Siz diğer ülkelerle görüşmelerde bulunuyorsunuz, öyle değil mi? Onlarla anlaşmalar yapıyorsunuz. Ticaret ortaklığı yoluyla onları yasallaştırıyorsunuz. Sizin ülkeniz için bir etik standart, geri kalan ülkeler için başka standart olduğunu mu söylüyorsunuz? Bize tam olarak ne söylüyorsunuz?"

Justin önce utanmış, sonra öfkelenmişti. Kanlı Bosna'da bir süre yaşamış olduğundan dolayı hâlâ son derece yorgun olduğunu biraz geç hatırlamıştı. Bir Afrika görevi için hazırlanıyor, bunun da her zamanki gibi korkunç bir görev olacağını düşünüyordu. İngiltere'ye, yerinde olmayan bir müsteşarın iğrenç yazısını okumak bir yana, şamar oğlanını oynamak için dönmemişti. Sonsuza Dek Elverişli Justin, kendisine bir tür salak rolü biçen güzel bir cadı tarafından ceza boyunduruğuna bağlanmayacaktı. Havada hâlâ kahkahalar vardı, ama bir bıçağın ucundaki kahkahalar gibiydi bunlar, iki yana da düşebilirdi. Çok güzel, eğer o dinleyiciler için oynuyorsa, kendisi de öyle yapacaktı. Biçimli kaşlarını kaldırarak rol kesmeye başladı. Bir adım ileri çıkarak ellerini havaya kaldırdı, avuçları kendini korumak istercesine yukarı doğruydu.

"Madam," diye başladı kahkahalar onun lehine dönmeye başlarken. "Sanırım, madam -ve bundan çok da korkuyorum- beni ahlak kurallarımla ilgili bir tartışmanın içine çekmeye çalışıyorsunuz."

Bunun üzerine dinleyiciler gerçek bir alkış fırtınası kopardı. Tessa dışında herkes alkışlıyordu. Üzerine parlayan güneş ortadan kaybolduğu için artık gü-

Telegram: @cinciva

zel yüzünü görebiliyordu, incinmiş ve uzaklaşan bir ifade vardı yüzünde. Ve birden onu çok iyi anladı, o anda kendisini tanıdığından daha iyi tanıyordu onu. Güzelliğin getirdiği yükü ve her zaman bir olay olmanın lanetini anlıyordu. İstemediği bir zafer kazandığını fark etmişti. Kendi güvensizliklerini biliyordu ve bunların Tessa'da da geçerli olduğunu görebiliyordu. Güzelliği nedeniyle duyulması gerektiğini düşünüyordu. Bir mücadeleye girişmiş ve işler kendisi için ters gitmişti, şimdi üssüne nasıl geri döneceğini bilmiyordu, üssü her neresiyse. Az önce okuduğu berbat konuşmayı ve verdiği ikna edici cevapları hatırladı ve şöyle düşündü: O kesinlikle haklı, ben bir domuzum, hatta daha da kötüsü, salonu, kendisi için doğal olanı yapan güzel, genç bir kızın aleyhine çeviren orta yaşlı Dışişleri kibarıyım ben. Onu yere yıktığı için aceleyle yardımına koştu.

Daha gergin bir sesle, "Ancak, eğer bir an için ciddileşirsek," diyerek salona baktı, kahkahalar itaatkâr bir şekilde kesildi. "Siz, kelimenin tam anlamıyla uluslararası topluluktaki kimsenin nasıl cevaplayacağını bilmediği bir soruya parmak bastınız. Beyaz şapkalılar kimler? Etik dış politika nedir? Pekâlâ. Günümüzde daha iyi ulusları birbirine bağlayan şeyin bir tür insancıl liberalizm olduğunda anlaşalım. Ama bizi bölen şey, tam olarak sizin sorduğunuz soru: Sözde insancıl olan bir devlet ne zaman kabul edilmez derecede baskıcı olur? Bizim ulusal çıkarlarımızı tehdit ettiğinde ne olur? O zaman insancıl olan kimdir? Başka bir deyişle, Birleşmiş Milletler'in panik düğmesine ne zaman basıyoruz, geleceklerini varsayarak? Ama bu da tamamen farklı bir konu. Çeçenistan'ı ele alın, Burma'yı, Endonezya'yı, sözde gelişmekte olan dünyanın dörtte üçünü düşünün."

Vesaire, vesaire. Çuvalladığını ilk önce kendisi kabul ediyordu, ama onu kurtarmıştı. Çeşitli tartışmalar gelişmiş, taraflar oluşmuş ve anlamsız noktalar enine boyuna konuşulmuştu. Toplantı aşırı uzamış, bu yüzden bir zafer olarak görülmüştü.

"Beni yürüyüşe çıkarmanızı istiyorum," demişti Tessa toplantı sona erdiğinde. "Bana Bosna'yı anlatabilirsiniz," diye eklemişti mazeret olarak.

Clare Koleji'nin bahçelerinde yürümüşlerdi. Justin ona kanlı Bosna'yı anlatmak yerine bütün bitkilerin isimlerini, aile adlarını söylemiş ve nasıl hayata geldiklerini anlatmıştı. Tessa koluna girmiş ve arasıra, "Bunu neden yapıyorlar?" ya da "Nasıl oluyor?" diye sormak dışında sessizlik içinde dinlemişti. Bu

Telegram: @cinciva

da Justin'in konuşmaya devam etmesini sağlayacak etkiyi yaratmıştı, ki Justin başta buna müteşekkirdi, çünkü konuşmak insanlarla arasına perde koymasının bir yoluydu, ama Tessa kolundayken perdelerden çok, paylaştıkları dar patikada birbiri ardına adım atan modaya uygun ağır botlarının içindeki ayak bileklerinin ne kadar ince olduğunu düşündüğünü fark etti. Öne doğru hafifçe düşmesinin bile incik kemiğini kırmaya yeteceğine inanıyordu. Sanki birlikte yürümüyorlar da, sandalla dolaşıyorlarmış gibi kendisine hafifçe çarpıyordu. Yürüyüşten sonra bir İtalyan lokantasında öğle yemeği yediler. Garsonların Tessa'yla flört etmesi Justin'i kızdırmıştı, ama onun yarı İtalyan olduğunu öğrenmek nedense bu durumu daha kolay kabullenmesine neden oldu ve böylece gurur duyduğu kendi İtalyan yarısıyla gösteriş yapma fırsatı buldu. Ama sonra onun ne kadar ciddileştiğini ve kederlendiğini, ellerinin, sanki çatalı ve bıçağı ona çok ağır geliyormuş gibi -tıpkı bahçedeki botları gibi- titrediğini gördü.

"Beni korudun," dedi İtalyanca konuşmaya devam ederek, aşağıya çevirdiği yüzü saçlarının arasında kaybolmuş bir şekilde. "Beni her zaman koruyacaksın, değil mi?"

Ve her zamanki gibi aşırı derecede kibar olan Justin, evet, dedi, eğer istenirse elbette. Ya da şöyle diyelim, elinden geleni elbette yapardı. Justin'in hatırladığı kadarıyla öğle yemeği sırasında aralarında geçen tek konuşma buydu, ama Tessa daha sonra Justin'e, yıllardır düşünmediği bir yer olan Lübnan'da gelecekteki çatışma tehdidi, Batı medyasında İslam'ın kötü gösterilmesi ve cehaletlerinin hoşgörüsüzlüklerinin yoluna çıkmasına izin vermeyen Batılı liberallerin gülünç tutumu hakkında harika bir şekilde konuştuğunu söyleyerek onu şaşırtmıştı; bu önemli temaya bu kadar duygu katmasından da çok etkilenmişti Tessa, ki bu da Justin'i çok şaşırtmıştı, çünkü bildiği kadarıyla o bu konuda tamamen farklı fikirdeydi.

Ama o zamanlar Justin'e bir şeyler oluyordu. Ona hem heyecan veren, hem de telaşlandıran bu şeyi kontrol edemiyordu. Tümüyle şans eseri olarak çok güzel bir oyuna çekilmişti ve etkisinden kurtulamıyordu. Farklı bir çevredeydi şimdi, bir rol oynuyordu ve hayatta oynamayı her zaman istediği bir roldü bu, ama şu ana dek pek başarılı olmamıştı. Doğru, bir iki kez aynı duygunun başladığını hissetmişti, ama hiçbir zaman bu baş döndürücü güven veya kendini bırakma haliyle değil. Ve bütün bu süre boyunca içindeki deneyimli kadın düşkünü en güçlü türde uyarı sinyalleri göndermeye devam ediyordu: Ay-

Telegram: @cinciva

rıl, bu bir bela, senin için çok genç, çok gerçek, çok ciddi. oyunun nasıl oynandığını bilmiyor.

Ama bu hiçbir şey fark etmedi. Öğle yemeğinden sonra güneş hâlâ üzerlerinde parlarken nehirde dolaştılar ve bütün iyi sevgililerin Cam'de kadın arkadaşlarına göstermeleri gereken şeyi gösterdi, özellikle kayığın sallantılı kıç tarafında oturup kürek çekerek iki dilde, nükteli bir sohbeti sürdürürken ne kadar becerikli, usta ve rahat olduğunu. Tessa onun bunu yaptığına yemin edebilirdi, ama Justin'in daha sonra hatırladığı tek şey, beyaz gömlek ve at binen kadınlara özgü yırtmaçlı siyah eteğin içindeki çocuk ve hayatında hiç böyle güçlü bir çekimin etkisi altına girmediği için karşılığını veremediği bir tür tanıma arzusuyla bakan ciddi gözleriydi. Tessa ona bahçeciliği nerede öğrendiğini sormuş, "Bahçıvanlarımızdan," diye yanıt vermişti. Anne babasının kim olduğunu sorunca, iyi bir aileye doğup, iyi şartlarda büyütüldüğünü, babasının bahçıvanlara, uzun yıllar boyunca birbirini izleyen dadılara, yatılı okullara, üniversitelere, yabancı ülkelerde yapılan tatillere ve babasının Dışişleri Bakanlığı dediği "aile firmasına" giden yolu kolaylaştırmada gerekli başka ne varsa onlar için de para ödediğini -onun eşitlikçi ilkelerini inciteceğini bildiği için isteksizce- itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Ama rahatlayarak görmüştü ki, Tessa kökenini tarif edişini son derece makul bulmuş ve kendine ait bir iki sırla eşleştirmişti. Kendisinin de ayrıcalıklı bir aileye doğduğunu itiraf etmişti. Ama annesi de, babası da son dokuz ay içinde kanserden ölmüştü. "Yani ben bir yetimim," demişti sahte bir havailikle. "Özgürüm." Bunun üzerine bir süre birbirlerinden uzak oturdular, ama hâlâ yakın duygu alışverişindeydiler.

"Arabayı unuttum," dedi Justin bir ara, sanki daha ileri gitmemek için yapılan bir fren gibiydi bu.

"Nereye park ettin?"

"Etmedim. Şoför kullanıyor. Resmi araba."

"Telefon edemez misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde çantasında cep telefonu, Justin'in cebinde de aracın mobil telefon numarası vardı. Böylece kayığı kıyıya bağlayıp şoföre Londra'ya kendi başına dönmesini söyledikten sonra bir süre Tessa'nın yanında oturdu. Bu tek başına bir adaya çıkıp pusulayı fırlatmak gibi bir şeydi. Nehir gezisinden sonra Tessa odasına götürüp onunla sevişti. Tren istasyonunda Justin'i

Telegram: @cinciva

öpücüklere boğarken bunu neden yaptığı, bunu yaparken Justin'in kim olduğunu düşündüğü, Justin'in Tessa'nın kim olduğunu düşündüğü ve o hafta sonuna kadar ikisinin de kim olduğu gibi gizlerin zaman ve deneyimle çözüleceğini söylüyordu. Gerçek şuydu ki, onu seviyordu ve evlendiklerinde her şey yerine oturacaktı. Ve Justin de kendisini pençesine alan deliliğin etkisiyle benzeri pervasız sözler etmiş, Tessa'nınkileri tekrarlayıp yeni ayrıntılar eklemişti. Kapıldığı çılgınlık dalgasıyla bunlara memnuniyetle izin veren Justin, zihninin gerisinde bir yerlerde her abartının bir bedeli olduğunu biliyordu.

Tessa yaşlı bir sevgili istediğini hiç gizlememişti. Justin'in tanıdığı pek çok genç ve güzel kadın gibi kendi yaşındaki erkekleri görmekten sıkılmıştı. Justin'i içten içe tiksindiren bir dille, kendini bir sürtük, kalbi olan bir kaltak ve küçük bir şeytan olarak tanımlamıştı, ama Justin onu düzeltmeyecek kadar çok seviyordu. Daha sonra anladığı üzere, Tessa'nın ifadeleri babasından kaynaklanıyordu. Bu yüzden o andan itibaren adamdan nefret etmekle birlikte, Tessa ondan bir aziz gibi söz ettiği için bu duygusunu ondan saklamaya çalışmıştı. Justin'in sevgisine olan ihtiyacının tatmin edilemeyen bir açlık olduğunu öne sürüyor, Justin de hiç kuşkusuz aynı şeyin kendisi için de geçerli olduğunu söylüyordu. Ve o sırada söylediğine inanıyordu.

Londra'ya döndükten kırk sekiz saat sonraki ilk içgüdüsü tabanları yağlamaktı. Bir kasırgaya yakalanmıştı, fakat deneyimlerine dayanarak söyleyebiliyordu ki, kasırgalar, bazıları ikincil olan çok fazla tahribat yapar ve geçip giderdi. Hâlâ beklemede olan Afrika cehennemindeki görevi birden davetkâr görünmeye başlamıştı gözüne. Aşka dair açıklamalar sayılıp döküldükçe daha çok telaşlanıyordu; bu doğru değil, ben yanlış oyunun içindeyim. Bir dizi aşk ilişkisi yaşamıştı ve birkaç tane daha yaşamayı umuyordu, fakat yalnızca şehvet için sağduyuyu terk etme konusunda kendisi kadar isteksiz olan kadınlarla, denetimi elden bırakmadan ve planlı bir şekilde. Ama daha da acımasız bir biçimde Tessa'nın inancından korkuyordu, çünkü bir kötümser olarak kendisinin hiç inancı olmadığını biliyordu. İnsan doğasına, Tanrı'ya, geleceğe ve kesinlikle aşkın evrensel gücüne dair bir inancı yoktu. Rezilin tekiydi ve her zaman da öyle olacaktı. Dünyada tesadüfen karşılaştığı çok az sayıda mantıklı insan vardı. Kendi basit görüşüne göre, onların işi insan ırkını en kötü aşırılıklarından kurtarmaktı; şu şartla ki, iki taraf birbirini paramparça etmeye kararlı olduğunda mantıklı bir insanın bu konuda yapabileceği çok az şey olurdu, acımasızlı-

Telegram: @cinciva

ğı engelleme çabalarında ne kadar acımasız olursa olsun. Sonuç olarak, kibirli nihilizm ustası bugünlerde bütün uygar insanların her türlü idealizmi büyük bir kuşkuyla karşılaması gerektiğine inanıyordu. Bu yüzden pek çok açıdan özgür biri olsa da, önce ahlaki görüşü dikkate almadan caddeden karşı karşıya bile geçemeyen genç bir kadınla ilişkiye girmesi iki katı talihsizlik olurdu. Kaçış en mantıklı yardım aracıydı.

Ne var ki, haftalar geçtikçe ve hassas ayrılma işine girişirken, olanların meydana getirdiği mucize Justin'in içinde güçlenmeye başladı. Pişmanlık dolu ayrılma sahnesi için planlanan küçük yemekler her zamankinden daha sersemletici cinsel zevklerin takip ettiği büyülü ziyafetlere dönüşüyordu. Gizli dönekliğinden utanmaya başlamıştı. Tessa'nın garip idealizmi onu yıldırmıyor, eğlendiriyordu. Bazılarının bu tür şeyler hissedip dile getirmesi gerekiyordu. O ana dek güçlü inançları bir diplomatın doğal düşmanları olarak görmüştü, onlara boşverilmesi, gülüp geçilmesi ya da tehlikeli enerjinin olduğu gibi zararsız kanallara akıtılması gerekiyordu. Fakat artık onları cesaret simgesi ve Tessa'yı standart taşıyıcısı olarak görüyordu.

Bu gizli ifşayla kendini farklı bir gözle görmeye başladı. Artık evde kalmış yaşlı kızların sevinç kaynağı, evlilik zincirinden sonsuza dek kaçan açıkgöz bekâr değildi. Genç ve güzel bir kızın, kızına hayranlık duyan baba figürünü oynayan acayip bir adamdı, onun bütün kaprislerine boyun eğiyor, istediği her türlü özgürlüğü veriyordu. Ama yine de onun koruyucusu, dayanacağı sağlam bir kaya, dengesini bulmasına yardımcı olan bir el, hasır şapkalı yaşlı bahçıvandı. Kaçış planını bırakan Justin tamamen Tessa'ya doğru bir yol çizmişti ve bu kez bundan hiç pişman olmamış, hiçbir zaman geriye bakmamıştı... ya da polis memurlarının buna inanmasını diliyordu.

* * *

"Senin için bir utanç kaynağı olduğu zaman bile mi?" diye soruyor Lesley, Rob'la birlikte Justin'in açıksözlülüğüne içten içe şaşırarak.

"Size söyledim. Ayrıldığımız bazı noktalar vardı. Ben bekliyordum. Ya onun ılımlı hale gelmesini ya da Dışişleri'nin bizim için birbiriyle anlaşmazlık halinde olmayan roller vermesini. Dışişleri'nde eşlerin statüsü sürekli değişim halindedir. Görevlendirildikleri ülkede para kazanamazlar. Kocaları taşındığında onlar da taşınmak zorundadır. Bir anda tümüyle özgürken bir an sonra diplomatik bir geyşa gibi davranmaları beklenir."

Telegram: @cinciva

"Konuşan Tessa mı, yoksa sen misin?" diye soruyor Lesley gülümseyerek.

"Tessa hiçbir zaman kendisine özgürlük verilmesini beklemedi. Kendisi aldı."

"Peki Bluhm seni utandırmadı mı?" diye soruyor Rob kabaca.

"Ne burada, ne de orada, ama Arnold Bluhm onun âşığı değildi. Çok sayıda ortak noktaları vardı. Tessa'nın en gizli sırrı onun gücüydü. İnsanları şok etmeye bayılırdı."

Bu Rob için çok fazla geliyor. "Dört gece hareket halindeler, Justin," diye itiraz ediyor. "Turkana'da bir kabini paylaşıyorlar, Tessa gibi bir kız... Ve sen gerçekten onların bir şey yapmadığına inanmamızı mı bekliyorsun?"

"İstediğinize inanın," diye cevap veriyor Justin. "Benim hiç kuşkum yok."

"Neden?"

"Çünkü bana öyle söyledi."

Buna verecek bir cevapları yoktu. Ama Justin'in söylemesi gereken daha fazla şey vardı ve bunları Lesley'in teşvikiyle ağzından parça parça çıkarmayı başardı.

"Evlilik akdi vardı," diye başladı sıkıntılı bir tavırla. "Ben.Yüce gönüllü bir iyiliksever değil. Ben. Gerçekten onu egzotik biri olarak görmemelisiniz. Alay ettiği diplomatik geyşalar gibi olmayacağından hiç kuşkum yoktu, buraya geldiğimizde onun da kuşkusu kalmamıştı. Ama emirlere uyuyordu." Dikkatlice düşündü, kendisine inanmayarak baktıklarının farkındaydı. "Anne babası öldükten sonra kendi kendini çok korkutmuştu. Yanında onu dengeleyecek ben olduğum için çok fazla özgürlükten kaçmak istiyordu. Artık bir yetim olmadığı için ödemeye hazırlandığı bir bedeldi bu."

"Peki bunu ne değiştirdi?" diye sordu Lesley.

"Biz değiştirdik," diye karşılık verdi Justin coşkulu bir ifadeyle. Diğer bizi kastediyordu. Biz, o öldükten sonra hayatta kalanlar. Biz, suçlu olanlar. "Kayıtsızlığımızla," dedi sesini alçaltarak. "Bununla." Bu noktada, yalnızca yemek odasını ve Gloria'nın şöminenin bacası boyunca asılı duran korkunç suluboya tablolarını değil, bütün evi, içindekileri ve caddedeki diğer evleri de içine alan bir hareket yaptı. "Neler olduğunu görmek için para alan, ama görmemeyi tercih eden bizler. Hayatın yanından gözleri kapalı geçen bizler."

"Bunu söyledi mi?"

"Ben söyledim. Bize bu şekilde saygı duymaya başladı. Zengin olarak doğmuştu, ama bu onu hiç etkilememişti. Parayla ilgilenmiyordu. Hırslı sınıfla-

Telegram: @cinciva

rın duyduğundan çok daha azına ihtiyaç duyuyordu. Ama gördüklerine ve duyduklarına karşı kayıtsız kalmasının bir mazereti olmadığını biliyordu. Bunu borçlu olduğunu biliyordu."

Lesley bu noktada ara vererek Justin için de uygunsa yarın aynı saatte tekrar buluşmayı teklif etti. Uygundu.

Ve British Airways de aynı sonuca varıyor gibiydi, çünkü birinci sınıf kabinindeki ışıkları karartıyorlar ve gece için son siparişleri alıyorlardı.

Telegram: @cinciva

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rob tembellik ederken Lesley oyuncaklarını çıkarıyor: renkli not defterleri, kalemler, dün dokunmadığı teyp, silgi. Justin'in yüzüne mahkûmlarda görülen soluk renk ve gözlerinin etrafındaki ince çizgiler hâkim. Onu bir doktor görse reçeteye temiz hava yazar.

"Karınızın ölümüyle *bizim ima ettiğimiz anlamda* bir ilgin olmadığını söylemiştin, Justin," diye hatırlatıyor Lesley. "Sormamızın bir sakıncası yoksa, başka nasıl bir anlam var, söyler misin?" Söylediklerini duymak için masanın üstüne doğru eğilmesi gerekiyor.

"Onunla birlikte gitmeliydim."

"Lokichoggio'ya mı?"

Justin hayır anlamında başını salladı.

"Turkana Gölü'ne mi?"

"Her yere."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Hayır. O beni hiç eleştirmedi. Hiçbir zaman birbirimize ne yapması gerektiğini söylemedik. Bir kez tartıştık ve bu da yöntemle ilgiliydi, konunun özüyle değil. Arnold hiçbir zaman bir engel olmadı."

"Tartışma tam olarak neyle ilgiliydi?" diye soruyor Rob, durumu gerçek anlamıyla görmeye kararlı olarak.

"Bebeğimizi kaybettikten sonra Tessa'ya onu İngiltere'ye ya da İtalya'ya götürmeme izin vermesi için yalvardım. İstediği her yere götürürdüm. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bir görevi, Tanrı'ya şükür, hayatta kalmak için bir nedeni vardı ve o da burada, Nairobi'deydi. Büyük bir sosyal adaletsizlikle karşı-

Telegram: @cinciva

laşmıştı. Büyük bir suçla; iki ifadeyi de kullanıyordu. Bir tek bu kadarını bilmeme izin veriyordu. Benim mesleğimde üzerinde çalışılmış cehalet bir sanat biçimidir." Pencereye dönüp görmeden dışarı bakıyor. "İnsanların gecekondularda nasıl yaşadıklarını gördünüz mü?"

Lesley başını iki yana sallıyor.

"Beni bir kez götürdü oraya. Zayıf bir anında, çalışma yerini görmemi istediğini söylemişti daha sonra. Ghita Pearson bizimle birlikte geldi. Ghita ve Tessa yaratılış gereği birbirine yakındı. Benzerlikler gülünçtü. İkisinin annesi de doktor, babaları avukattı, ikisi de Katolik olarak yetiştirilmişti. Bir tıp merkezine gittik. Dört betonarme duvar, bir teneke çatı ve bin kişi içeri girmek için bekliyor." Bir an için nerede olduğunu unutuyor. "Bu ölçüde bir yoksulluk kendi başına bir disiplindir. Bir öğleden sonrada öğrenilemez. Yine de, o andan itibaren, diğer görüntüyü düşünmeden..." Yine dalıp gidiyor. "Stanley Caddesi'nde yürümek çok zordu benim için." Woodrow'un kaçamaklı sözlerinden sonra Justin'in sözleri kesin gerçek gibi geliyordu kulağa. "Büyük adaletsizlik ve büyük suç... Tessa'yı hayatta tutan şeydi. Bebeğimiz öleli beş hafta olmuştu. Evde tek başına kalan Tessa boş boş duvara bakıyordu. Mustafa beni Yüksek Komiserlik'ten arayıp, 'Eve gelin, Mzee, o hasta, o hasta,' dedi. Ama onu yeniden hayata döndüren ben olmadım. Arnold'dı. Arnold anlamıştı. Arnold sırrı onunla paylaştı. Onun arabasının sesini duyunca tamamen farklı bir kadın oluyordu. 'Ne getirdin? Ne getirdin?' Haberleri kastediyordu. Bilgiyi. İlerlemeyi. Arnold gidince küçük çalışma odasına kapanıyor ve gece boyunca çalışıyordu."

"Bilgisayarıyla mı?"

Justin bir an için tedbirli davranıyor. "Kâğıtları vardı, bilgisayarı vardı. Çok ölçülü bir şekilde kullandığı telefonu vardı. Ve işten kurtulabildiği zamanlarda gelen Arnold'ı vardı."

"O zaman bunun senin için bir sakıncası yoktu?" diyor Rob alaycı bir gülüşle, kötü bir kararla kabadayı ses tonuna geri dönmüştü. "Karının mutsuz bir şekilde oturup Dr. Harika'nın gelmesini beklemesinin yani?"

"Tessa çok üzgündü. Bana göre, yüz tane Arnold'a ihtiyacı olsa hepsini alabilirdi."

"Ve büyük suç konusunda bir şey bilmiyordun," diye devam ediyor Lesley ikna edilmeyi istemeyerek. "Hiçbir şey. Ne hakkında olduğunu, kurbanların ve ana oyuncuların kimler olduğunu. Hepsini senden sakladılar. Bluhm'la Tessa birlikteydi ve sen açıkta kalmıştın."

Telegram: @cinciva

"Onlara gerekli mesafeyi verdim," diye doğruluyor Justin inatçı bir tavırla.

"Nasıl olup da bu şekilde devam edebildiğinizi anlamıyorum," diye ısrar ediyor Lesley defterini bırakıp ellerini iki yana açarak. "Ayrı, ama birlikte -senin tanımına göre küs gibi- daha kötü."

"Devam etmedik," diye hatırlatıyor Justin basit bir ifadeyle. "Tessa öldü."

* * *

Bu noktada, en gizli sırların açıklanıp bittiği, artık utangaçlık, hatta sözünü geri alma döneminin başlayacağını düşünmüş olabilirlerdi. Ama Justin daha yeni başlamıştı. Oyuna hazırlanan bir adam gibi dimdik oturuyordu. Elleri bacaklarına düşmüş, aksi emredilene kadar öyle kalıyordu. Sesi eski gücünü kazanıyordu. Derinlerdeki bir güç yüzeye, bir gece önceki yemeğin kokusunun hâkim olduğu Woodrow'ların yemek odasının pis havasına çıkıyordu.

"Çok tezcanlıydı," diyor gururla, kendi kendine saatlerce yaptığı konuşmayı bir kez daha tekrarlayarak. "En başından beri sevdim bu özelliğini. Hemen bir çocuk sahibi olmak istiyordu. Anne babasının kaybı en kısa zamanda telafi edilmeliydi! Neden evlenene kadar beklememiz gerekiyordu ki? Ben geri durdum. Bunu yapmamalıydım. Resmi anlaşma istedim, Tanrı bilir neden. 'Çok güzel,' dedi. 'Eğer bebek sahibi olmak için evlenmemiz gerekiyorsa, hadi hemen evlenelim.' Böylece İtalya'ya gidip hemen evlendik. Bu durum meslektaşlarımı çok eğlendirdi." Kendi kendine konuşuyor gibi. "'Quayle çıldırmış! Yaşlı Justin kızıyla evleniyor! Tessa okulunu bitirmiş mi daha?' Üç yıllık denemeden sonra hamile kalınca ağladı. Ben de öyle."

Susuyor, ama konuşmasının gidişine kimse müdahale etmiyor.

"Hamilelikle birlikte değişti. Ama bu iyiye doğru bir değişiklik oldu. Tessa anneliğe alışıyordu. Dıştan bakılınca kaygısız görünüyordu. Ama alttan alta yoğun bir sorumluluk duygusu oluşuyordu içinde. Yardım çalışmaları yeni bir anlam kazanmıştı. Bunun olağandışı bir şey olmadığı söylendi bana. Daha önce önemli olan şey, artık bir uğraş haline gelmişti, neredeyse kaderdi. Yedi aylık hamileydi ve hâlâ yaşlılarla hastalara bakıyordu, sonra saçmasapan bir diplomatik yemekli parti için geri geliyordu. Bebek yaklaştıkça dünyayı onun için daha iyi hale getirmedeki kararlılığı artıyordu. Yalnızca bizim çocuğumuz için değil. Bütün çocuklar için. O zamana kadar doğumu Afrika hastanesinde yapmaya karar vermişti. Onu özel bir kliniğe gitmeye zorlasam giderdi, ama ona ihanet etmiş olurdum."

Telegram: @cinciva

"Nasıl?" diye mırıldanıyor Lesley.

"Tessa gözlenen acıyla paylaşılan acı arasında kesin bir ayrım yapıyordu. Gözlenen acı gazeteci acısıydı. Diplomatik acıydı. Televizyon acısıydı, düğmeyi kapattığınızda biterdi. Onun kitabına göre, acıyı seyredip bu konuda bir şey yapmayanlar o acıya neden olanlardan pek farklı değildi. Onlar kötü hayırseverlerdi."

"Ama o bu konuda bir şey yapıyordu," diye itiraz etti Lesley.

"Bu yüzden Afrika hastanesi istiyordu. Aşırı anlarından birinde bebeğini Kibera gecekondu bölgesinde doğurmaktan söz ediyordu. Çok şükür ki, Arnold'la Ghita önemli ve önemsiz olanı ayırt edebilme yeteneğini yeniden kazandırdılar ona. Arnold acı çekme konusunda bir otorite. Yalnızca Cezayir'deki işkence kurbanlarını tedavi etmekle kalmamış, kendisi de işkence görmüş. Dünyanın mutsuz bölümüne geçme hakkını kazanmış. Benim böyle bir hakkım yoktu."

Rob bu konu daha önce pek çok kez konuşulmuş gibi üstüne atlıyor. "Senin durumunun ne olduğunu anlamak biraz zor, değil mi? Biraz yedek lastik gibiymişsin, diplomatik acın ve üst düzey komitenle bulutların üstündeymişsin, öyle mi?"

Fakat Justin'in sabrının sınırı yok. Bazen sırf fazla iyi yetiştirildiği için itiraz etmiyor. "Onun ifadesiyle, beni faal hizmetten muaf tuttu," diye onayladı sesindeki utanç dolu alçalmayla. "Beni rahatlatmak için aldatıcı iddialar icat etti. Ben sistemi içinden itiyordum; o dışardan, sahadan çekiyordu. 'Ahlaki devlete inanan benim,' diyordu. 'Eğer sen işini yapmazsan, bizim için nasıl bir umut olabilir ki?' Bu aldatıcıydı ve ikimiz de biliyorduk. Sistemin benim işime ihtiyacı yoktu. Benim de öyle. Ne anlamı vardı ki? Kimsenin okumadığı raporlar yazıyor, hiçbir zaman alınmayan önlemleri öneriyordum. Tessa aldatmacaya yabancıydı. Benim durumum dışında. Benim için kendini aldatıyordu."

"Korkuyor muydu?" diye soruyor Lesley itiraf anını bozmamak için yumuşak bir şekilde.

Justin düşünüyor, sonra hatırlayarak yarı gülümsüyor. "Bir keresinde Amerikan Büyükelçisi'ne korkunun, anlamını bilmediği beş harfli bir sözcük olduğunu söyleyerek övünmüştü. Ekselansları bundan hiç hoşlanmamıştı."

Lesley de gülümsüyor, ama kısa bir süre için. "Peki bebeğini Afrika hastanesinde doğurma kararı," diye soruyor gözlerini defterinden ayırmadan. "Bu kararın ne zaman ve nasıl alındığını söyler misin, lütfen?"

Telegram: @cinciva

"Tessa'nın sık sık ziyaret ettiği kuzeydeki gecekondu köyünde bir kadın vardı. Wanza, soyadı bilinmiyor. Wanza'nın esrarengiz bir hastalığı vardı. Özel tedavi görüyordu. Uhuru Hastanesi'nde tesadüfen aynı koğuşa düştüler ve Tessa ona dostluk elini uzattı."

Sesindeki dikkatli tonun farkındalar mı? Justin farkında.

"Hastalığını biliyor musun?"

"Yalnızca genel olarak. Hastaydı ve tehlikeli olabilirdi."

"Aids miydi?"

"Hastalığının Aids'le ilgili olup olmadığı konusunda bir fikrim yok. Benim edindiğim izlenim endişelerin farklı yönde olduğu şeklindeydi."

"Bu oldukça sıradışı bir şey, değil mi, gecekondu bölgesinden bir kadının hastanede doğum yapması?"

"Gözlem altındaydı."

"*Kimin* gözlemi?"

Justin ikinci kez kendini sansürlüyor. Aldatma ona doğal gelmiyor. "Galiba sağlık kliniklerinden biri tarafından. Onun köyünde. Dermeçatma bir yer. Görüyorsunuz ya, aklım çok karışık. Bu kadar çok şeyi bilmemeyi nasıl başardığıma ben de şaşıyorum."

"Wanza öldü, öyle değil mi?"

"Tessa'nın hastanedeki son gecesinde öldü," diye cevap veriyor Justin. O anı onlar için canlandırmak üzere müteşekkir bir şekilde ağzı sıkılığını bir kenara bırakıyor. "Bütün akşam koğuştaydım, ama Tessa birkaç saat uyumam için eve gitmemde ısrar ediyordu. Arnold ve Ghita'ya da aynı şeyi söylüyordu. Yatağının kenarında sırayla bekliyorduk. Arnold bir safari yatağı getirmişti. Sabah dörtte Tessa beni aradı. Koğuşunda telefon yoktu, bu yüzden hemşirelerinkini kullanmıştı. Çok sıkıntılıydı. Histerik daha doğru bir sözcük, ama Tessa histerik olduğu zamanlarda sesini yükseltmez. Wanza ortadan kaybolmuştu. Bebek de öyle. Uyandığında Wanza'nın yatağının boş olduğunu, beşiğin gittiğini görmüştü. Uhuru Hastanesi'ne gittim. Arnold ve Ghita da aynı anda oraya geldi. Tessa'yı yatıştırmak mümkün değildi. Sanki birkaç gün içinde ikinci çocuğunu da kaybetmişti. Üçümüz artık evine dönüp iyileşme zamanının geldiğine onu ikna ettik. Wanza öldüğüne ve bebek gittiğine göre orada kalmak için bir zorunluluk hissetmiyordu."

"Tessa bebeği görmedi mi?"

Telegram: @cinciva

"Görmeyi istedi, ama bunun uygun olmadığı söylendi. Wanza ölmüş ve kardeşi bebeği köyüne götürmüştü. Hastane için olay kapanmıştı. Hastaneler ölüme aldırmazdı," diye ekliyor ölen oğulları Garth'ın deneyimine dayanarak.

"Arnold cesedi gördü mü?"

"Çok geç kalmıştı. Morga kaldırılmış ve kaybolmuştu."

Lesley'in gözleri sahte olmayan bir şaşkınlıkla büyürken Rob hemen öne doğru uzanıp teybin çalışıp çalışmadığını kontrol ediyor.

"Kayıp mı? Cesetler kaybolmaz!" diyor Rob şaşkınlıkla.

"Tam tersine, eminim ki, Nairobi'de her zaman olan bir şeydir bu."

"Ya ölüm belgeleri?"

"Size yalnız Arnold ve Tessa'dan öğrendiklerimi söyleyebilirim. Ölüm belgeleri konusunda bir şey bilmiyorum. Onlardan söz edildiğini hiç duymadım."

"Peki ya otopsi?" Lesley işbaşındaydı yine.

"Bildiğim kadarıyla yapılmadı."

"Wanza'nın ziyaretçisi geliyor muydu?"

Justin bunu düşünüyor, ama cevap vermek için bir neden görmüyor. "Kardeşi Kioko. Sinekleri kovalamadığı zamanlarda yatağın yanında yerde yatıyordu. Ve Ghita Pearson, Tessa'ya uğradığında onun yanında oturmaya da özen gösteriyordu."

"Başka?"

"Beyaz erkek doktor, sanırım. Emin değilim."

"Beyaz olduğundan mı?"

"Doktor olduğundan. Beyaz önlüklü beyaz bir adam. Ve steteskop."

"Yalnız mı?"

Ketumluk sesine bir gölge gibi düşüyor yine. "Bir grup öğrenci vardı yanında. Ya da ben öyle sandım. Gençtiler. Beyaz gömlek giyiyorlardı."

Her gömleğin üzerinde üç altın arı vardı, diye ekleyebilirdi, ama ağzı sıkılığı buna engel oldu.

"Neden öğrenci olduklarını söylüyorsun? Tessa öğrenci olduklarını mı söyledi?"

"Hayır."

"Ya Arnold?"

"Arnold benim yanımda onlarla ilgili bir yorumda bulunmadı. Bu yalnızca benim tahminim. Gençtiler."

Telegram: @cinciva

"Peki ya liderleri? Doktorları, eğer doktorsa. Arnold onlar hakkında bir şey söyledi mi?"

"Bana değil. Eğer endişeleri vardıysa, bunları o adamın kendisine söylemiştir, steteskoplu adama."

"Senin yanında mı?"

"Ama benim duyabileceğim bir şekilde değil." Ya da neredeyse değil.

Rob da Lesley gibi her sözcüğünü duymak için öne doğru eğiliyor. "Tarif et."

Justin de tam bunu yapıyor. Kısa bir ateşkes için onların safına katılıyor. Ama sesindeki ketum ton yok olmamış. Dikkat ve tedbir yorgun gözlerinin etrafında yazılı. "Arnold adamı bir kenara çekti. Kolundan. Steteskoplu adamı. Birbirleriyle doktorların yaptığı gibi konuştular. Alçak sesle."

"İngilizce mi?"

"Sanırım. Arnold Fransızca ya da kiSwahili dilinde konuşurken farklı bir beden dili kullanır." Ve İngilizce konuşurken sesini hafifçe yükseltir, diye ekleyebilirdi.

"Tarif et, steteskoplu herifi," diye emrediyor Rob.

"İriyarıydı. Tombul. Üstübaşı dağınık. Süet ayakkabılarını hatırlıyorum. Bir tıp doktorunun süet ayakkabılar giymesinin garip olduğunu düşünmüştüm, neden bilmiyorum. Ama ayakkabılarına ilişkin anılarım hâlâ canlı. Önlüğü kirliydi. Süet ayakkabılar, kirli bir önlük, kırmızı bir surat. Bir tür şovmen. Beyaz önlüğü olmasaydı. Bir tür gösteri olabilirdi." Cebine işlenmiş, parlaklığını yitirmiş, ama hâlâ seçilebilen altın rengi üç arı, havaalanındaki hemşirenin posterindekiler gibi, diye düşünüyor. "Utanmış görünüyordu," diye ekliyor, buna kendisi de şaşırarak.

"Neden?"

"Orada bulunuşundan. Yaptığı şeyden."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Tessa'ya bakmıyordu. İkimize de bakmıyordu. Her yere bakıyordu. Ama bize değil."

"Saç rengi?"

"Açık. Sarıyla kızıl arası. Yüzü içkiye düşkün olduğunu gösteriyordu. Kızılımsı saçları bunu belirginleştiriyordu. Onu tanıyor musunuz? Tessa onu çok merak ediyordu."

Telegram: @cinciva

"Sakal? Bıyık?"

"Temiz tıraşlıydı. Hayır. Değildi. En azından bir günlük sakalı vardı. Altın rengiydi. Tessa adını tekrar tekrar sordu. Adam vermeyi reddetti."

Rob yine hızla söze giriyor. "Ne tür bir konuşmaydı?" diye ısrar ediyor. "Bir tartışma mıydı? Arkadaşça bir konuşma mıydı? Birbirlerini öğle yemeğine mi davet ediyorlardı? Neler oluyordu?"

Dikkatli hali geri geliyor. Ben bir şey duymadım. Yalnızca gördüm. "Arnold itiraz ediyor gibiydi, azarlıyordu. Doktor inkâr ediyordu. Edindiğim izlenime göre..." Duraklayıp kendisine sözcüklerini seçebilmesi için zaman veriyor. Kimseye güvenme, demişti Tessa. Ghita ve Arnold'dan başka hiç kimseye. Bana söz ver. Bana söz ver. "Edindiğim izlenime göre, bu, aralarında ilk kez meydana gelen bir anlaşmazlık değildi. Tanıklık ettiğim şey, sürmekte olan bir tartışmanın bir parçasıydı. En azından daha sonra böyle düşündüm. Rakipler arasındaki süregelen düşmanlığı gördüğümü düşündüm."

"O halde bu konuda çok düşündün."

"Evet. Evet, düşündüm," diye ekliyor kararsızlıkla. "Edindiğim diğer izlenim İngilizce'nin doktorun anadili olmadığıydı."

"Ama bunların hiçbirini Tessa ya da Arnold'la konuşmadın mı?"

"Adam gidince Arnold, Tessa'nın yanına gelip nabzına baktı, kulağına bir şeyler söyledi."

"Sen ne dediğini yine duymadın?"

"Hayır ve duymaya niyetim de yoktu." Çok zayıf, diye düşünüyor. Daha sıkı dene. "Bu, aşina olduğum bir sahneydi," diye açıklıyor bakışlarından kaçınarak. "Onların çevresinden uzak durmak için böyle olması gerekiyordu."

"Wanza ne tür bir ilaç alıyordu?" diye soruyor Lesley.

"Hiçbir fikrim yok."

Oysa çok iyi bir fikri vardı. Zehir. Tessa'yı hastaneden alıp eve getirmişti. Yatak odalarına çıkan merdivenlerde ondan iki basamak altta duruyordu. Bir elinde Tessa'nın çantası, diğerinde Garth'ın ilk giysileriyle bezlerinin bulunduğu çanta vardı. Tessa, Tessa olduğu için kendisi başarmak zorundaydı, ama yere yıkılmaya başlayınca çantaları bir kenara fırlatıp onu yakaladı. Korkunç hafifliğini ve Garth'ın ölümü değil, Wanza'nın ölümü yüzünden ağlayıp sızlamaya başladığında sarsılışını ve üzüntüsünü hissetti. *Onu öldürdüler*, diye bağırdı yüzüne doğru, çünkü çok yakınında tutuyordu onu. *O piçkuruları Wan-*

Telegram: @cinciva

za'yı öldürdüler, Justin! Onu zehirlediler. Kim, sevgilim, diye sordu terli saçlarını yanaklarından ve alnından çekerek. Kim öldürdü onu? Bana söyle. Bir kolunu sıska sırtına sararak onu yavaşça merdivenlerden çıkardı. Hangi piçkuruları sevgilim? Bana kim olduklarını söyle. *ThreeBees'deki piçkuruları. O lanet olası sahte doktorlar. Yüzümüze bakmayanlar!* Hangi doktorlardan söz ediyoruz? Onu bir daha düşmesine fırsat vermeden kaldırdı, yatağına yatırdı. O doktorların adı var mı? Bana söyle.

İç dünyasının derinliklerinde Lesley'in de aynı soruyu tersten sorduğunu duyuyor. "Lorbeer adı senin için bir anlam ifade ediyor mu, Justin?"

Şüphedeysen yalan söyle, diye yemin etti kendi kendine. Eğer başın dertteyse, yalan söyle. Eğer kimseye güvenmiyorsam -kendime bile- eğer yalnızca bir ölüye sadık olacaksam, yalan söyle.

"Korkarım hayır," diye cevap veriyor.

"Hiçbir yerde duymadın mı, telefonda filan? Arnold ve Tessa arasında geçen konuşmalarda? Lorbeer, Alman, Hollandalı, İsviçreli olabilir?"

"Lorbeer hiçbir bağlamda tanıdık bir isim gibi gelmiyor bana."

"Kovacs, Macar kadın? Koyu renk saçlı, güzel olduğu söyleniyor?"

"İlk adı var mı?" Yine hayır demek istiyor, ama bu kez gerçek.

"Hiçbirinin yok," diye cevap veriyor Lesley bir tür çaresizlik içinde. "Emrich. O da kadın. Ama sarışın. Hayır mı?" Yenilgiyle kalemini masaya fırlatıyor. "Böylece Wanza ölüyor," diyor. "Resmen. Size bakmayan bir adam tarafından öldürülüyor. Ve bugün, altı ay sonra nedenini hâlâ bilmiyorsun. Öylece ölüyor."

"Nedeni bana hiç açıklanmadı. Tessa ya da Arnold ölüm nedenini biliyorduysa bile, ben bilmiyorum."

Rob ve Lesley mola alma zamanı geldiğine dair anlaşmaya varan iki atlet gibi gömülüyorlar koltuklarına. Rob arkasına yaslanıp kollarını iki yana açarken Lesley öne doğru eğiliyor, zeki yüzünde bir melankoli ifadesiyle çenesini eline dayıyor.

"Bunları sen uydurmadın yani?" diye soruyor Justin'e parmak eklemlerinin arasından. "Ölmekte olan Wanza adlı bu kadın, bebeği, utanan sözde doktor, beyaz önlüklü sözde öğrencilerle ilgili bütün bu hikâye. Baştan sona uydurma bir hikâye olamaz. Değil mi?"

"Ne gülünç bir iddia! Neden zamanınızı böyle bir hikâye uydurarak ziyan edeyim ki?"

Telegram: @cinciva

"Uhuru Hastanesi'nde Wanza adlı kadına dair bir kayıt yok," diye cevap veriyor Rob yarı uzanmış pozisyonda, aynı derecede umutsuz bir şekilde. "Tessa'nın kaydı vardı, zavallı Garth'ın da öyle. Wanza'nın yok. Orada hiç bulunmamış, hastaneye yatırılmamış, sahte ya da gerçek hiçbir doktor tarafından tedavi edilmemiş, kimse onu görmemiş, kimse ona ilaç yazmamış. Bebeği hiç doğmamış, Wanza hiç ölmemiş, bebeğini kaybetmemiş, çünkü hiç doğmamış. Bizim Les hemşirelerden birkaçıyla konuştu, ama hiçbir şey bilmiyorlar, değil mi, Les?"

"Birisi onları susturmak için benden önce konuşmuş," diye açıklıyor Lesley.

* * *

Justin arkasında bir erkek sesi duyarak döndü. Ama yalnızca rahat olup olmadığını soran uçuş görevlisiydi. Bay Brown koltuğundaki kontrol kolları konusunda yardım istiyor muydu? Teşekkürler, Bay Brown dik durmayı tercih ediyordu. Ya da video aygıtı konusunda? Teşekkürler, hayır, ona ihtiyacım yok. Peki camındaki perdenin çekilmesini ister miydi? Hayır, teşekkürler -vurgulayarak- Justin penceresinin kozmosa açık olmasını tercih ediyordu. Peki Bay Brown üzerine sıcak, yumuşak bir battaniye ister miydi? Justin görevlinin iflah olmaz nezaketi yüzünden battaniyeyi kabul edip siyah pencereye döndüğü anda elinde sandviç tepsisiyle kapıyı vurmadan yemek odasına dalan Gloria'yla karşılaştı. Tepsiyi masaya bırakırken Lesley'in not defterine yazdıklarına bir göz atıyor, ama bu bir sonuç vermiyor, çünkü Lesley kurnaz bir şekilde yeni bir sayfa açıyor.

"Zavallı konuğumuzu çok çalıştırmıyorsunuz, değil mi, canlarım? Aklında zaten bir sürü şey var, öyle değil mi, Justin?"

Justin'in yanağına bir öpücük kondurup boş çay tepsisiyle kalktığında kapıyı açmak için üçü birden aynı anda ayağa fırlıyor.

* * *

Gloria'nın izinsiz girişinden sonra konuşma azar azar gerçekleşiyor. Sandviçlerini yerken Lesley mavi renkli farklı bir not defteri açıyor, ağzı dolu Rob birbiriyle ilişkisiz görünen bir dizi soruyu art arda sıralıyor.

"Aralıksız olarak Sportsman sigarası içen birini tanıyor musun?" Sportsman sigarası içmeyi büyük bir suçmuş gibi gösteren bir ses tonuyla.

"Bildiğim kadarıyla hayır. İkimiz de sigaradan nefret ederdik."

"Ben dışarda diyorum, yalnızca evde değil."

Telegram: @cinciva

"Yine de hayır."

"İyi durumda, Kenya plakalı, dingil aralığı uzun olan, yeşil bir safari kamyonet sahibi birini tanıyor musun?"

"Yüksek Komiserlik bir tür zırhlı cipi olmasıyla övünür, ama sanırım sizin sorduğunuz şey öyle bir şey değil."

"Kırk yaşlarında, iri yapılı, askeri tipler, cilalı ayakkabılar, bronz ten, böyle birilerini tanıyor musun?"

"Aklıma kimse gelmiyor korkarım," diye itiraf ediyor Justin, tehlikeli bölgeden çıktıkları için rahatlayarak gülümsüyor.

"Marsabit diye bir yer duydun mu?"

"Evet, sanırım. Evet, Marsabit. Elbette. Neden?"

"Oh, Tamam. Güzel. Bunu duymuşuz. Nerede?"

"Chalbi Çölü'nün kıyısında."

"Turkana Gölü'nün doğusunda o halde?"

"Hafızama göre, evet. Bir tür idari merkez. Kuzey bölgesinden gelenler için buluşma yeri."

"Hiç orada bulundun mu?"

"Hayır."

"Orada bulunan birini tanıyor musun?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Bitkin düşmüş yolculara Marsabit'te sunulan olanaklar konusunda bir fikrin var mı?"

"Galiba kalınacak bir yer var orada. Ve bir polis merkezi. Bir de yedek askeri kuvvet."

"Ama oraya hiç gitmedin." Justin gitmemişti. "Peki oraya kimseyi gönderdin mi? İki kişiyi örneğin?" Justin göndermemişti. "Peki orası hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? Medyum musun, nesin?"

"Burada görevlendirildiğim zaman haritayı inceledim."

"Cinayetten iki gece önce böyle bir safari kamyonetinin Marsabit'te durakladığına dair hikâyeler duyuyoruz," diye açıklıyor Lesley. "İçinde iki adam varmış. Beyaz avcılara benziyorlarmış. Çevik, senin yaşında, haki giysiler, parlak ayakkabılar, Rob'un dediği gibi. Birbiri hariç kimseyle konuşmamışlar. Bardaki İsveç kız sürüsüyle flört etmemişler. Dükkândan malzeme almışlar. Yakıt, sigara, su, bira, yiyecek. Sigara Sportsman marka, şişe bira, markası Whitecap.

Telegram: @cinciva

Whitecap bir tek şişede satılıyor zaten. Ertesi sabah ayrılmışlar, çölün kuzeyine doğru yola çıkmışlar. Eğer durmadan gitseler ertesi akşam Turkana kıyısına varabilirlerdi. Allia Körfezi'ne kadar varmış bile olabilirler. Cinayet yerinin yakınında bulduğumuz bira şişeleri Whitecap'ti. Sigara izmaritleri de Sportsman."

"Marsabit'teki otelde kayıt defteri tutup tutmadıklarını sormam çok basit mi olur?" diye soruyor Justin.

"O sayfa kayıp," diye cevap veriyor Rob zaferle. "Yırtılmış. Üstelik Marsabit çalışanları hiçbir şey hatırlamıyor. O kadar korkmuşlar ki, kendi adlarını bile hatırlamıyorlar. Tahminimize göre, birisi onları susturmuş. Hastane çalışanlarını susturanlarla aynı kişiler."

Ancak bu, Rob'un Justin'in celladı rolündeki son gösterisiydi. Kaşlarını çatışı ve kulağını çekiştirip neredeyse özür diler gibi görünüşünden bunu kendisinin de kabullenmeye başladığı belli oluyor, ama bu arada Justin yeniden canlanıyor. Bakışları huzursuzca Rob'dan Lesley'e gidip tekrar geri dönüyor. Bir sonraki soruyu bekliyor, soru gelmeyince kendisi soruyor.

"Peki ya araç tescil ofisi?"

Bu fikir iki memurun da gülmesine neden oluyor.

"Kenya'da mı?"

"Araç sigorta şirketleri o zaman. İthalatçı, satıcı. Kenya'da o kadar çok sayıda yeşil safari kamyoneti olamaz. Eğer hepsine bakabilirseniz görürsünüz."

"Mavi Çocuklar tam hız çalışıyor," diyor Rob. "Eğer uslu olursak bir sonraki milenyuma kadar bir şey bulurlar. Açıkçası, ithalatçılar da o kadar zeki değilmiş," diye devam ediyor Lesley'e doğru sinsice gülerek. "Bell, Barker ve Benjamin adlı küçük bir firma, ThreeBees olarak da tanınıyor, onları duydun mu? Life'ın başkanı, Sir Kenneth K. Curtiss, golf oyuncusu ve hilekârın teki, arkadaşları Kenny K olarak tanıyor."

"Afrika'daki herkes ThreeBees'i duymuştur," diyor Justin işbirliğine girerek. Eğer şüphedeysen yalan söyle. "Ve Sir Kenneth, tabii ki. Garip biridir."

"Sevilir mi?"

"Hayranlık duyulan desem daha doğru olur. Sevilen bir Kenya futbol takımının sahibi. Ve beyzbol şapkasını ters takar," diye ekliyor memurların gülmesine neden olan bir hoşnutsuzlukla.

"ThreeBees gönülden isteklilik diyebileceğim bir tepki gösterdi," diye devam ediyor Rob. "Çok yardımcı olup hiç yardım etmemeyi becerdiler. 'Sorun

Telegram: @cinciva

değil, memur bey! Öğle vaktine kadar alabilirsiniz, memur bey!' Ama bu bir hafta öncesinin öğle vaktiydi."

"Korkarım buradaki insanların çoğu için geçerli bir şey bu," diye şikâyet ediyor Justin yorgun bir gülümsemeyle. "Araç sigorta şirketlerini denediniz mi?"

"ThreeBees araç sigortası da yapıyor. Neden yapmasınlar, değil mi? Araçlarından birini satın aldığınızda Bedava Üçüncü Taraf sigortası. Yine de bunun da bir yardımı olmadı. Hele konu iyi durumda yeşil safari kamyoneti olunca."

"Anlıyorum," diyor Justin duygularını göstermeden.

"Tessa herhangi bir şekilde onların peşinde değildi, değil mi?" diye soruyor Rob her zamanki son derece doğal ses tonuyla. "ThreeBees'in? Kenny K, Moi tahtına oldukça yakın görünüyor, ki bu da genellikle Tessa'nın kanını beynine sıçratmaya yeten bir şeymiş. Onları izliyor muydu?"

"Ah, sanırım," diyor Justin aynı belirsizlikle. "Bir iki kez. Yapmış olmalı."

"Esrarengiz araç ve onunla doğrudan bağlantılı olmayan bir iki konu hakkında ihtiyacımız olan yardımı soylu ThreeBees'den neden alamadığımız anlaşılıyor. Başka alanlarda da güçlüler, öyle değil mi? Öksürük şurubundan özel jetlere kadar, değil mi, Les?"

Justin mesafeli bir şekilde gülümsüyor, ama konuşmanın konusunu değiştirmiyor; bunu istemesine rağmen, Napoleon'un ödünç alınan zaferi ve Tessa'nın Elba Adası'yla yaptığı gülünç bağlantıdan söz etmiyor. Tessa'yı hastaneden eve getirdiği geceden ve Wanza'yı zehirleyerek öldüren ThreeBees'deki piçkurularından da söz etmiyor.

"Ama Tessa'nın kara listesinde olmadıklarını söylüyorsun," diye devam ediyor Rob. "Onları eleştirenlerin söyledikleri düşünülürse bu gerçekten şaşırtıcı. Yanlış hatırlamıyorsam, Westminster'dan bir milletvekili unutulan bir skandalla ilgili olarak, 'Demir eldiven içindeki demir yumruk' demişti onlar için. Kolayca bedava safari kazanmayacaktır, değil mi, Les?" Les asla diyor. "Kenny K ve ThreeBees'i. Bir rock grubuna benziyor. Ama bildiğin kadarıyla, Tessa onlara karşı fetvalarından birini vermedi, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır," diyor Justin fetva sözüne gülümseyerek.

Rob peşini hemen bırakmıyor. "Arnold'la birlikte yaşadıkları -ne bileyim- kötü bir saha deneyimine, diyelim ki bir tür yolsuzluğa, örneğin ilaç yolsuzluğuna dayanarak böyle bir şey yapmış olabilir mi? Olayların tıbbi yönü onu çok il-

Telegram: @cinciva

gilendiriyordu, değil mi? Moi'nin Çocukları'yla golf oynamadığı ve Gulfstream'iyle gezip birkaç şirket daha satın almadığı zamanlarda Kenny K de öyle."

"Ah, gerçekten," diyor Justin, ama bunu tam bir ilgisizlik olmasa da öyle bir yansızlık havasıyla söylüyor ki, daha fazla aydınlanma olasılığı kalmıyor.

"Demek sana Tessa ve Arnold'ın, geniş bir alana yayılmış olan ThreeBees Şirketi'nin çok sayıda bölümüne defalarca yinelenen şikâyetlerde bulunduklarını -mektuplar yazdıklarını, telefon açıp randevular aldıklarını ve neden oldukları sıkıntı yüzünden durmadan atlatıldıklarını- söylesem hâlâ böyle bir şeyi fark etmediğini söylemeye devam edeceksin. Bu bir soru."

"Korkarım öyle söyleyeceğim."

"Tessa, Kenny K'nin şahsına bir dizi öfkeli mektup yazıyor. Elden ya da iadeli taahhütlü olarak yolluyor. Sekreterini günde üç kez arıyor ve adamı e-mail bombardımanına tutuyor. Naivasha Gölü'ndeki çiftliğinde ve meşhur yeni ofislerinin girişinde onu yakalamaya çalışıyor, ama adamları ona zamanında haber veriyor ve adam arka merdivenleri kullanıyor, ki çalışanlar için büyük eğlence kaynağı oluyor bu durum. Bütün bunlar Tanrı'nın izniyle yeni haber senin için, öyle mi?"

"Tanrı'nın izni olsun olmasın yeni haber."

"Ama şaşırmış görünmüyorsun."

"Görünmüyor muyum? Ne kadar garip. Ben şaşkına döndüğümü sanıyordum. Belki de duygularımı gerektiği gibi göstermiyorumdur," diye karşılık veriyor Justin. Sözlerindeki öfke ve çekince karışımı memurları hazırlıksız yakalıyor ve başlarını neredeyse onu selamlar gibi ona doğru kaldırıyorlar.

* * *

Ama Justin onların tepkileriyle ilgilenmiyor. Onun aldatmacaları Woodrow'unkinden tamamen farklı. Woodrow meşguliyetten unuturken, Justin her yönden yarı hatırlanan anıların saldırısına uğruyor. Bluhm'la Tessa arasında geçen ve saygı gereği kendini duymamaya zorladığı, ama şu anda aklına gelen konuşma parçacıkları; ne zaman Kenny K'nin her yerde hazır bulunan adı geçse -örneğin, Muthaiga Kulüp'te kesin gözüyle bakılan Lordlar Kamarası'na yükselişi ya da örneğin, ThreeBees'in ondan daha büyük olan çokuluslu bir şirketler topluluğuyla birleşmesine dair sürekli dedikodular- Tessa'nın kendini sessizlik olarak gösteren sabırsızlığı. ThreeBees ürünlerini amansızca boykot edişini -Tessa'nın alaycı biçimde adlandırdığı Napoleon karşıtı Haçlı seferiydi

Telegram: @cinciva

bu- ThreeBees'e ait yiyecek ve temizlik malzemelerini Tessa'nın evinde yaşayan talihsiz insanların ölümleri pahasına satın almamaları gerektiğini, dışarda arabayla dolaşırlarken Justin'in Three-Bees'e ait yol kenarı kafeleri ve benzin istasyonlarını kullanmasının, ona ait araba aküsü ve yağını satın almasının yasak oluşunu ve ne zaman ilan panolarında Napoleon'un çalıntı amblemi kendilerine sırıtsa Tessa'nın savurduğu öfke dolu küfürleri hatırlıyor.

"*Radikal* sözcüğünü çok duyuyoruz, Justin," diyor Lesley, notlarından başını kaldırıp Justin'in düşüncelerini bir kez daha bölerek. "Tessa radikal miydi? Bizim ülkede militan anlamına gelen radikal. 'Hoşuna gitmiyorsa bombala,' türünde. Tessa bu tür şeylere karışmamıştı, değil mi? Arnold da öyle? Yoksa karışmışlar mıydı?"

"Tessa şirketlerin sorumsuzca kâr arayışı içinde olmalarının dünyayı, özellikle de gelişen dünyayı tahrip ettiğine inanıyordu. Yatırım kılığı altında Batılı sermayenin yerli çevreyi mahvettiğini ve hırsızlar yönetiminin yükselişini onayladığını iddia ediyordu. Günümüzde pek radikal sayılmaz bu görüşler. Uluslararası topluluğun koridorlarında geniş ölçüde oy topladığını duydum. Hatta kendi komitemde bile."

Justin yine duraklıyor, aşırı kilolu Kenny K'nin, yanında yaşı geçkin başcasusumuz Tim Donohue'yle birlikte Muthaiga Kulüb'ün birinci top ayağından uzaklaşmasına ilişkin nahoş görüntü geliyor aklına.

"Aynı iddiaya göre, Üçüncü Dünya'ya yardım başka bir ad altında sömürmek anlamına geliyor," diye devam ediyor. "Yarar görenler faizle para veren ülkeler, ceplerine büyük miktarda rüşvet indiren yerli Afrikalı politikacılar ve bürokratlar, büyük paralarla çekip giden Batılı taşeronlar ve silah satıcıları. Kurbanlar sokaktaki adam, evsiz barksız ve yoksulun ta kendisi. Ve geleceği olmayan çocuklar," diye bitiriyor sözlerini Tessa'dan alıntı yaparak ve Garth'ı hatırlayarak.

"Sen buna inanıyor musun?" diye soruyor Lesley.

"Benim bir şeye inanmam için vakit biraz geç," diye cevap veriyor Justin uysalca. Bir anlık sessizlikten sonra ekliyor, bu kez o kadar uysal değil. "Tessa ender bulunan bir varlıktı: adalete inanan bir avukat."

"Neden Leakey'in yerine gidiyorlardı?" diye soruyor Lesley, Justin'in ifadesini sessizce kabul ederek.

"Belki Arnold'ın yerel örgütüyle bir işi vardı. Leakey, Afrikalı yerlilerin iyiliği için insanın kayıtsız kalamayacağı bir yerdir."

Telegram: @cinciva

"Belki de," diye onaylıyor Lesley, yeşil kapaklı not defterine düşünceli bir şekilde bir şeyler yazarken. "Onunla tanıştı mı?"

"Sanmıyorum."

"Ya Arnold?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki bu soruyu Leakey'e sormalısınız."

"Bay Leakey geçen hafta televizyonunu açana kadar ikisinden de haberi yokmuş," diye cevap veriyor Lesley sıkıntılı bir tonla. "Bay Leakey bugünlerde zamanının çoğunu Nairobi'de geçirip Moi'nin Bay Temiz'i olmaya çalışıyormuş, ama mesajını iletmede zorluk çekiyormuş."

Rob onay için Lesley'e bakıyor ve gizli bir baş işareti alıyor. Öne doğru eğilip teybi kabaca Justin'e doğru itiyor: Buna konuş.

"Peki evdeki beyaz vebaya ne denir?" diye soruyor, kabadayı ses tonuyla yayılmasından Justin'i şahsen sorumlu tuttuğunu ima ediyor gibi. "Beyaz veba," diye tekrarlıyor, Justin tereddüt edince. "Nedir o? Hadi."

Justin'in yüzüne bir kez daha acıya katlandığını gösteren bir hareketsizlik hâkim oluyor. Sesi resmi kabuğuna geri çekiliyor. Yine önünde bağlantı yolları açılıyor, ama bunlar Tessa'nın yolları ve tek başına yürümek zorunda.

"Beyaz veba bir zamanlar verem için kullanılan popüler bir terimdi," diyor. "Tessa'nın büyükbabası bu hastalıktan ölmüş. Çocukken onun ölümüne tanık olmuş. Aynı adı taşıyan bir kitabı vardı Tessa'nın." Ama Gladstone çantaya aktarana kadar kitabın yatağının başucunda durduğunu eklemedi.

Artık tedbirli olma sırası Lesley'de. "Bu nedenle veremle özel olarak ilgilendi mi?"

"Özel olup olmadığını bilmiyorum. Az önce dediğiniz gibi, gecekondulardaki çalışması çeşitli tıbbi konularla ilgilenmesine neden oluyordu. Verem de bunlardan biriydi."

"Ama büyükbabası bu hastalık yüzünden öldüyse, Justin..."

"Tessa bu hastalığı edebiyata bağlayan duygusallıktan nefret ediyordu," diye devam ediyor Justin büyük bir ciddiyetle. "Keats, Stevenson, Coleridge, Thomas Mann gibi veremin romantik olduğunu düşünenlerin büyükbabasının yatağının başında oturmaları gerektiğini söylerdi."

Rob gözleriyle Lesley'e danışıyor ve yine sessizce onay alıyor. "Peki, Arnold'ın dairesinin gizlice aranması sırasında ThreeBees'in pazarlama birimine yazdığı bir mektubu bulduğumuzu duymak seni şaşırtır mı? Mektupta yeni kul-

Telegram: @cinciva

lanılmaya başlanan ve ThreeBees tarafından satılan bir verem ilacının yan etkileri konusunda uyarılar var."

Justin bir saniye için bile tereddüt etmiyor. Sorgulamanın tehlikeli gidişi diplomatik becerilerini yeniden harekete geçirmişti. "Neden şaşırtsın ki? Bluhm'un yerel örgütü Üçüncü Dünya ilaçlarına karşı profesyonel bir ilgi duyuyor. İlaçlar Afrika'nın yüzkarası. Batı'nın Afrika'nın çektiği acılara karşı kayıtsızlığını gösteren tek bir şey varsa, o da doğru ilaçların azlığı ve ilaç firmalarının son otuz yıldır uyguladığı utanç veren yüksek fiyatlardır," diyor Tessa'dan alıntı yaparak, ama bunu ifade etmeden. "Eminim Arnold bu türden düzinelerce mektup yazmıştır."

"Bu mektup gizlenmişti," diyor Rob. "Bizi aşan pek çok teknik verinin içine."

"Eh, umalım da Arnold geri gelir ve onları sizin için deşifre eder," diyor Justin fazla resmi bir tavırla, Bluhm'un eşyalarını karıştırıp izni olmadan yazışmalarını okumaları yüzünden duyduğu hoşnutsuzluğu gizleme zahmetine girmeden.

Lesley tekrar sözü alıyor. "Tessa'nın dizüstü bilgisayarı vardı, değil mi?"

"Evet."

"Hangi marka?"

"İsimleri hatırlayamam. Küçük, gri ve Japon malı olduğunu söyleyebilirim."

Yalan söylüyor. Rahatça. Bunu o biliyor. Onlar biliyor.

"Çalışma odasında saklıyordu, değil mi? İlan panosunun, kâğıtlarının ve araştırma malzemelerinin olduğu yerde."

"Yanında götürmediğinde, evet."

"Mektupları için kullanıyor muydu, belgeleri için?"

"Sanırım."

"Ya e-mail çekmek için?"

"Sık sık."

"Ve ondan çıktı alırdı, değil mi?"

"Bazen."

"Beş ya da altı ay kadar önce uzun bir doküman hazırladı, on sekiz sayfa civarında ve bir de eki vardı. Tıpla veya ilaçlarla ya da ikisiyle birden ilgili yolsuzluk konusunda bir tür protestoydu. Kenya'da sürmekte olan çok ciddi bir şeyi tarif eden bir vaka öyküsüydü. Sana gösterdi mi?"

"Hayır."

"Ve sen onun haberi olmadan okumadın?"

Telegram: @cinciva

"Hayır."

"O halde bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Söylediğin bu mu?"

"Korkarım öyle." Pişmanlık dolu bir gülümseme.

"Bunun sürdüğünü söylediği büyük suçla ilgili bir şey olup olmadığını merak ediyoruz."

"Anlıyorum."

"Ve ThreeBees'in bu büyük suçla bir ilgisinin olup olmadığını."

"Bu her zaman mümkün."

"Ama sana göstermedi, öyle mi?" diye ısrar ediyor Lesley.

"Birkaç kere söylediğim gibi, Lesley, hayır." Neredeyse "sayın bayan" diye ekliyordu.

"ThreeBees'i herhangi bir şekilde ilgilendirdiğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

Ama her türlü fikri vardı. Korkunç bir zaman. Onu kaybedebileceğinden korktuğu zaman; genç yüzünün gün be gün sertleştiği ve genç gözlerinin bir fanatiğin ışığına büründüğü zaman; her gece küçük ofisinde, kâğıt yığınlarıyla kuşatılmış olarak bilgisayarının başına çöktüğü zaman; yemeklerini ne yediğinin farkında olmadan yediği, sonra veda bile etmeden aceleyle çalışmalarına geri döndüğü zaman; taşradan onu ziyarete gelen utangaç köylülerin sessizce yan kapıya geldiği ve Tessa'nın onlarla verandada oturup Mustafa'nın getirdiği yiyecekleri yediği zaman.

"Yani bu belge konusunda sana hiçbir şey söylemedi?" diyor Lesley buna inanmıyormuş gibi yaparak.

"Korkarım öyle."

"Ya da senin önünde Ghita veya Arnold'a bir şey söyledi mi?"

"Son aylarda Tessa ve Arnold, Ghita'yı kendi iyiliği için uzak tutuyorlardı. Bana gelince, bana güvenmediklerini hissediyordum. Eğer çıkar çatışmasının ortasında kalırsam Taç'a sadık kalacağıma inanıyorlardı."

"Taç'a mı sadık kalırdın?"

Bin yıl geçse de hayır, diye düşünüyor. Ama cevabı bekledikleri ikilemi yansıtıyor. "Sözünü ettiğiniz doküman hakkında bir şey bilmediğim için korkarım bu cevap verebileceğim bir soru değil."

"Ama doküman onun bilgisayarından çıkmış olmalı, değil mi? Şu on sekiz sayfalık iş, sana göstermemiş olsa bile."

Telegram: @cinciva

"Olabilir. Ya da Bluhm'undur. Veya bir arkadaşlarının."

"Peki nerede dizüstü bilgisayar? Şu anda nerede?"

Hiçbir şey.

Woodrow ondan ders alabilirdi.

Ne beden dili, ne sesinde bir titreme ya da nefes almak için abartılı bir duraklama.

"Kenya polisi tarafından bana verilen eşya envanterinde boş yere bilgisayarını aradım, ama ne yazık ki, çok sayıda diğer şey gibi o da yok."

"Loki'de kimse bilgisayarıyla görmemiş onu," diyor Lesley.

"Ama o zaman bavulunu araştırdıklarını sanmıyorum."

"Oasis'de de kimse bilgisayarıyla görmemiş. Sen onu havaalanına götürdüğünde yanında mıydı?"

"Saha çalışmalarına her zaman götürdüğü bir sırt çantası vardı. O da ortadan kayboldu. İçine bilgisayarını da koymuş olabileceği bir çanta. Bazen oraya koyar bilgisayarını. Kenya yalnız kadınların pahalı elektronik eşyalarını kamu alanlarında sergilemelerini teşvik etmez."

"Ama o zaman yalnız değildi, öyle değil mi?" diye hatırlatıyor Rob. Ardından uzun bir sessizlik oluyor; sessizlik o kadar uzuyor ki, herkes önce kimin bozacağını düşünmeye başlıyor.

"Justin," diyor Lesley sonunda. "Geçen salı günü Woodrow'la birlikte evini ziyaret ettiğinde, yanına ne aldın?"

Justin hatırlamaya çalışıyor gibi yaptı. "Ah... aileyle ilgili evrakları... Tessa'nın aile fonuyla ilgili özel yazışmaları... birkaç gömlek, çorap... cenaze için koyu renk bir takım elbise... hatıra değeri olan birkaç süs eşyası... birkaç kravat."

"Başka bir şey?"

"Aklıma hemen geliveren başka bir şey yok. Hayır."

"Aklına hemen gelivermeyen bir şey?" diye soruyor Rob.

Justin yorgun bir şekilde gülümsüyor, ama bir şey söylemiyor.

"Mustafa'yla konuştuk," diyor Lesley. "Ona sorduk: Mustafa, Bayan Tessa'nın dizüstü bilgisayarı nerede? Çelişkili işaretler verdi. Bir an Tessa'nın yanında götürdüğünü söyledi. Sonra da götürmediğini. Ondan sonra da gazetecilerin çaldığını söyledi. Almayan tek kişi sendin. Seni korumaya çalışıyor olabileceğini ve pek başarılı olmadığını düşündük."

Telegram: @cinciva

"Korkarım evde çalışanlara zorbalık ettiğinizde karşılaşacağınız şey budur."

"Onlara zorbalık etmedik," diye karşılık veriyor Lesley, en sonunda sinirlendi. "Son derece nazik davrandık. Tessa'nın ilan tahtasını sorduk. Neden raptiye ve raptiye delikleriyle doluyken üzerinde hiç kâğıt olmadığını sorduk. Kendisinin derleyip topladığını söyledi. Kimsenin yardımı olmadan kendi kendine yapmış. İngilizce bilmiyor, Tessa'nın eşyalarına ya da odadaki hiçbir şeye dokunmasına izin verilmiyor, ama ilan tahtasını derleyip topluyor. Kâğıtları ne yaptığını sorduk. Yaktım, dedi. Kim yakmanı istedi? Hiç kimse. İlan tahtasını derleyip toplamasını kim söyledi? Hiç kimse. Hele Bay Justin hiç. Seni korumaya çalıştığını düşünüyoruz, ama bunu çok iyi yapamıyor. İlan tahtasındaki kâğıtları senin aldığını düşünüyoruz, Mustafa'nın değil. Bilgisayar konusunda da seni koruyor."

Justin bir kez daha mesleğinin laneti ve erdemi olan yüzeysel rahatlık durumuna girmişti. "Korkarım burada kültürel farklarımızı dikkate almıyorsunuz, Lesley. En mantıklı açıklama bilgisayarın Tessa'yla birlikte Turkana'ya gitmiş olması."

"İlan panosundaki kâğıtlarla birlikte mi? Sanmıyorum, Justin. Ziyaretin sırasında herhangi bir disket aldın mı evden?"

Bu noktada -ama bir tek burada- bir an için savunmasını bırakıyor Justin. Çünkü bir tarafı nazik bir şekilde inkâr etmekle meşgulken, diğer tarafı cevap alma konusunda sorgulayıcıları kadar heyecanlı.

"Hayır, ama onları aradığımı itiraf ediyorum. Yasal yazışmalarının çoğu disketlerdeydi. Çeşitli konularda avukatına e-mail çekme alışkanlığı vardı."

"Peki bulamadın mı?"

"Her zaman masasında olurlardı," diyen Justin sorunu paylaşma konusunda fazla eli açık davranıyor bu kez. "Geçen Noel'de aynı avukatın hediyesi olan verniklenmiş güzel bir kutunun içinde. Onlar eski dosttu. Kutunun üstünde Çince harfler vardı. Tessa Çinli yardım işçisine tercüme ettirmişti. İğrenç Batılılara karşı yazılmış bir tirad olduğunu öğrenince çok eğlenmişti. Onun da bilgisayarla aynı şekilde gittiğini varsayabiliyorum ancak. Belki disketleri de Loki'ye götürmüştür."

Rob bunu düşünüyor. "Diskette her ne varsa bilgisayarda olması ihtimali yüksek," diyor. "Ama diskete yükledikten sonra hard diskten silmiş olabilir. Ama neden bir insan bunu yapsın ki?"

Telegram: @cinciva

"Söylediğim gibi, Tessa'nın oldukça gelişmiş bir güvenlik duygusu vardı."

Yeni bir sessizlik.

"Peki kâğıtları şimdi nerede?" diye soruyor Rob kabaca.

"Londra'ya doğru yolda."

"Diplomatik çantayla mı?"

"Ben hangi yolu seçersem onunla. Dışişleri çok destek oluyor."

Lesley'i koltuğunun kenarına getirip gerçek bir öfkeyle patlamasına neden olan Woodrow'un kaçamak cevaplarının yankısıydı belki de.

"*Justin*."

"Evet, Lesley."

"Tessa *araştırma yapıyordu*. Doğru mu? Disketleri unut. Bilgisayarı unut. Kâğıtlar nerede -bütün kâğıtları- fiziksel olarak ve hemen şu anda," diye soruyor. "Ve o ilan panosunda asılı olan kâğıtlar nerede?"

Yine sahte benliğini oynayan Justin sabırlı bir bakış lütfediyor Lesley'e, onun mantıksız davranışına rağmen istediğini vermek için elinden geleni yapacağını ima ediyor. "Kuşkusuz benim eşyalarımın arasında. Özellikle hangi bavulda olduğunu sorarsanız, cevap veremeyebilirim."

Lesley soluklarının düzelmesini bekliyor. "Bizim için bütün bavullarını açmanı istiyoruz, lütfen. Bizi şimdi aşağıya götürmeni ve salı günü evden aldığın her şeyi göstermeni istiyoruz."

Ayağa kalkıyor. Rob da aynı şeyi yapıyor ve kapıya doğru gidiyor. Yalnızca Justin oturduğu yerden kalkmıyor. "Korkarım bu mümkün değil," diyor.

"Neden?" diye parlıyor Lesley.

"En başta kâğıtları alışımla aynı neden yüzünden. Onlar kişisel ve özel belgeler. Onları sizin ya da bir başkasının araştırmasına teslim etmeyeceğim, ta ki ben kendim okuma şansı bulana dek."

Lesley kızarıyor. "Eğer burası İngiltere olsaydı, Justin, mahkeme emrini suratına o kadar hızlı çarpardım ki, hissetmezdin bile."

"Ama ne yazık ki, burası İngiltere değil. Arama emriniz ve bildiğim kadarıyla yaptırım gücünüz yok."

Lesley ona aldırmıyor. "Eğer burası İngiltere olsaydı bu evi baştan sona aramak için emir çıkartırdım. Ve Tessa'nın çalışma odasından aldığın her türlü süs eşyasını, her kâğıdı ve disketi alırdım. Ve bilgisayarı da. Her şeyi tarardım."

Telegram: @cinciva

"Ama evimi zaten aradınız, Lesley," diye itiraz ediyor Justin sakin bir tavırla. "Woodrow'un evini aramanızı pek hoş karşılayacağını sanmıyorum, öyle değil mi? Ve Arnold'a izni olmadan yaptığınız şeyi bana yapmanıza izin veremem kesinlikle."

Lesley kaşlarını çatıyor. Rengi solan Rob ise özlemle yumruklarına bakıyor.

"O halde bu konuda yarın sabah görüşürüz," diyor Lesley giderlerken.

Ama yarın hiç gelmiyor. Lesley'in bütün öfkeli sözlerine rağmen. Justin gece boyunca ve ertesi sabah geç saate kadar yatağının kenarında oturup Rob'la Lesley'in tehdit ettikleri gibi, arama emirleri, gerekli yasal belgeleri ve kirli işlerini yapacak Kenya polisiyle birlikte gelmelerini bekliyor. Günlerdir yaptığı gibi seçeneklerini ve gizleme yerlerini düşünüyor. Savaş mahkûmu gibi düşünüyor, yerleri, duvarları ve tavanı düşünüyor: neresi? Gloria'yı kazanmak için planlar yapıyor, vazgeçiyor. Mustafa ve Gloria'nın uşağını içeren planlar yapıyor. Ghita'yı içeren planlar. Ama sorgulayıcılarıyla ilgili tek haber, Mildren'dan geliyor. Mildren telefon açıp polislerin başka bir yere gitmesi gerektiğini haber veriyor ve hayır, Arnold'dan bir haber olmadığını söylüyor. Cenaze töreni geldiğinde polisin hâlâ başka bir yerde olması gerekiyor ya da zaman zaman yas tutanları tarayan, orada olmayan arkadaşlarını sayan Justin'e öyle görünüyor.

* * *

Uçak sonsuza dek süren şafak öncesi bölgeye girmişti. Kabin penceresinin dışında donmuş deniz dalgaları renksiz sonsuzluğa doğru yuvarlanıyordu. Etrafını, beyaz örtülere sarınmış, doğal olmayan ölüm duruşunu almış yolcular kaplamıştı. Bir tanesi sanki el sallarken vurulmuş gibi kolunu havaya kaldırmıştı. Bir diğerinin ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı ve ölü eli kalbinin üstündeydi. Dimdik, tek başına Justin bakışlarını pencereye çevirdi. Yüzü Tessa'nın yanında yüzüyordu, bir zamanlar tanıdığı insanların yüzü gibi.

Telegram: @cinciva

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Korkunç bir şey bu!" diye bağırdı kahverengi geniş paltosu içindeki kel adam, Justin'i bavullarını taşıdığı elarabasından kurtarıp sıkıca kucaklayarak kör ederken. "Bu kesinlikle iğrenç, haksız ve korkunç bir şey. Önce Garth, şimdi de Tess."

"Teşekkürler, Ham," dedi Justin adamın sarılışına mümkün olduğunca karşılık verirken, tabii kolları iki yana mıhlandığı için bu biraz zordu. "Ve bu uygunsuz saatte gelebildiğin için de teşekkürler. Hayır, onu ben alırım, teşekkürler. Sen bavulu taşı."

"Eğer izin verseydin cenazeye de gelirdim Tanrım, Justin!"

"Senin kaleyi koruman daha iyiydi," dedi nazik bir şekilde.

"Bu elbise yeterince sıcak tutuyor mu? Güneşli Afrika'dan sonra burası biraz soğuk, öyle değil mi?"

Arthur Luigi Hammond, Londra ve Turin'deki Hammond Manzini hukuk firmasının tek ortağıydı. Ham'in babası Tessa'nın babasıyla birlikte Oxford'daki hukuk fakültesine gitmiş, sonra Milano'dakine devam etmişti. Turin'deki görkemli bir kilisede efsanevi güzellikleri olan iki aristokrat İtalyan kardeşle evlenmişlerdi. Bir evlilikten Tessa, diğerinden Ham doğmuştu. Çocuklar büyürken tatillerini Elba'da beraber geçirmeye başlamış, Cortina'da birlikte kayak yapmış ve ağabey kardeş gibi üniversiteden birlikte mezun olmuşlardı. Ham zorla üçüncü olurken Tessa birinci olmuştu. Ham, Tessa'nın anne babasının ölümünden bu yana Tessa'nın bilge amcasını oynuyordu. Büyük bir coşkuyla aile fonunu idare ediyor, Tessa için yıkıcı derecede sağduyulu yatırımlar yapıyordu ve vaktinden önce kelleşen başının getirdiği bütün otoriteyi kullanarak kuzeni-

Telegram: @cinciva

nin cömert içgüdülerini kontrol altına alıyor, bu arada kendi ücretini kesmeyi de unutuyordu. İriyarı, pembe ve parlak suratlı bir adamdı, ışıldayan gözleriyle içsel durumuna göre somurtan ya da neşelenen saydam yanakları vardı. Tessa, Ham'le iskambil oynarken, her kartı alışıyla yüzünde beliren kocaman gülümsemeyle elini ondan önce öğrenebileceğini söylerdi.

"Neden o şeyi arkaya atmıyorsun?" diye bağırdı Ham minik arabaya sıkışırlarken. "Pekâlâ, yere o zaman. İçinde ne var? Eroin mi?"

"Kokain," dedi Justin, donmuş araba sıralarını belli etmeden tararken. Göçmen bürosunda iki kadın memur belirgin bir kayıtsızlıkla geçmesini işaret etmişlerdi başlarıyla. Bagaj bölümünde takım elbiseli ve yakalarında kimlik kartları olan donuk yüzlü iki adam Justin dışında herkese bakmıştı. Ham'in arabasının üç araba aşağısındaki bej renkli Ford'un ön tarafında bir kadınla erkek kafa kafaya vermiş bir haritayı inceliyordu. Uygar bir ülkede hiçbir zaman bilemezsiniz, beyler, derdi güvenlik kursundaki yaşlı eğitmen. Yapabileceğiniz en kolay şey her an sizinle birlikte olduklarını düşünmenizdir.

"Her şey tamam mı?" diye sordu Ham kemerini takarken.

İngiltere çok güzeldi. Alçak güneş ışınları donmuş Sussex tarlalarını altın gibi parlatıyordu. Ham her zamanki gibi sürüyordu arabasını, yetmiş mil hız limitinde altmış beş mil hızla, en yakın kamyonetin iğrenç egzoz borusundan on metre geride.

"Meg sevgilerini gönderdi," dedi boğuk bir sesle, hamile karısından söz ediyordu. "Bir hafta boyunca zırladı. Ben de öyle. Dikkat etmezsem şimdi de ağlayabilirim."

"Üzgünüm, Ham," dedi Justin yalnızca. Ham'in teselliyi ölenin yaslı eşinde arayan matem tutanlardan olduğunu herhangi bir burukluk hissetmeden kabul ediyordu.

"Bir tek bunu yapan serseriyi bulmalarını diliyorum, hepsi bu," dedi Ham birkaç dakika sonra. "Ve onu ipin ucunda sallandırdıktan sonra İngiliz basınını da Thames'e atabilirler. Şimdi de annesiyle uğraşıyorlar," diye ekledi.

Bir kez daha sessizlik içinde ilerlediler. Ham öfkeyle önündeki duman çıkaran kamyonete, Justin ise şaşkınlıkla hayatının yarısı boyunca temsil ettiği yabancı ülkeye bakıyordu. Bej renkli Ford onları geçmişti, yerini tulumu andıran siyah deri giysiler içindeki motosikletliler almıştı. Uygar bir ülkede hiçbir zaman emin olamazdınız.

Telegram: @cinciva

"Bu arada zengin oldun," dedi Ham birden, açık tarlalar banliyöye dönüşürken. "Daha önce de yoksul değildin, ama şu anda çok zenginsin. Babasının parası, annesinin parası, fon, her şey. Ayrıca Tessa'nın yardım derneğinin de tek vasisisin. Ona ne yapacağını senin bileceğini söyledi Tessa."

"Ne zaman söyledi bunu?"

"Bebeğini kaybetmeden bir ay önce. Ölmesi durumunda her şeyin kurallara uygun olmasını istiyordu. Eh, ben ne yapacaktım, Tanrı aşkına?" diye sordu Justin'in sessizliğini kızgınlık olarak yanlış anlayarak. "O benim müvekkilimdi, Justin. Ben onun avukatıydım. Onu bundan vaz mı geçirmeliydim? Seni mi aramalıydım?"

Gözleri yandaki aynadaydı, Justin gerekli yatıştırıcı sözleri söyledi.

Hammond Manzini'nin kutsal işyeri, Ely Place adlı, girişinde kapı olan bir çıkmaz sokakta bulunan binada yer alıyordu. Alçak tavanlı iki üst katın lambri duvarları ölmüş olan ünlülerin resimleriyle kaplıydı. İki saat içinde iki dil konuşan sekreterler kirli telefonlara mırıldanmaya, Ham'in etekle ceket giymiş bayanları modern teknolojiyle boğuşmaya başlardı. Fakat sabahın yedisinde Ely Place, kaldırımın kenarına park edilmiş bir düzine araba ve St. Etheldreda Kilisesi'nin yeraltı odasında yanan sarı ışık dışında ıssızdı. Justin'in bavulunun ağırlığıyla büyük çaba sarfeden iki adam, Ham'in ofisine çıkan basamakları güçlükle tırmanarak dört sahanlığı geçtikten sonra tavanarasına giden basamakları çıktılar. Minik mutfak-oturma-yemek odası karışımının duvarında daha zayıf bir Ham üniversite öğrencilerinden oluşan kalabalığın sevinç çığlıkları arasında gol atıyordu. Justin'in üzerini değişmesi gereken Ham'in minik yatak odasında Ham ve gelini Meg, tayt giymiş olan İtalyan borazancıların eşliğinde üç katlı pastayı kesiyordu. Duş aldığı minik banyoda Ham'in atalarından kalma evinin basit bir yağlıboya tablosu asılıydı. Soğuk Northumbria'daki ev Ham'in yoksulluğunu açıklıyordu.

"Lanet çatı kuzey rüzgârıyla birlikte uçup gitti," diye bağırıyordu Ham mutfaktan, yumurtaları kırıp tavaları tangırdatırken. "Baca, kiremitler, rüzgârgülü, saat hepsi. Allahtan Meg dışarda, Rosanne'daydı. Eğer sebze bahçesinde olsaydı çan kulesini bitkilerin üstünde bulurdu."

Justin sıcak su musluğunu açar açmaz eli haşlandı. "Ne kadar telaşlanmıştır," diye yorumda bulundu, soğuk suyu ekleyerek.

"Noel'de bana bu olağanüstü kitabı gönderdi," diye bağırdı Ham, kızaran beykınların sesini bastırmak için. "Meg değil. Tess. Sana göstermiş miydi? Bana gönderdiği kitabı? Noel için?"

Telegram: @cinciva

"Hayır, Ham, gösterdiğini sanmıyorum." Şampuan olmadığı için sabunu saçlarına sürdü.

"Mistik bir Hintli adam. Rahmi Whoosit. Sana bir şey hatırlatıyor mu? Bir dakika içinde gerisini bulurum."

"Korkarım hayır."

"Birbirimize bağlanmadan nasıl sevmemiz gerektiğine dair bir şey. Bana olmayacak bir şey gibi geldi."

Sabunla kör olan Justin anladığını gösterir biçimde homurdandı.

"*Özgürlük, Aşk ve Eylem*, adı buydu. Özgürlük, aşk ve eylem konusunda ne halt yememi bekliyordu? Ben evliyim, Tanrı aşkına. Bebeğim olacak. Üstelik ben Roma Katolik Kilise'sine bağlıyım. Vazgeçmeden önce Tess de öyleydi. Edepsiz."

"Sanırım onun için yaptıklarından ötürü sana teşekkür etmek istemişti," dedi Justin, uygun anı seçerek, ama konuşmalarındaki doğal tonu bozmamaya çalışarak.

Duvarın öteki tarafında geçici bir sessizlik oldu. Biraz daha beykın hışırtısı duyuldu, ardından yakası açılmadık küfürler ve yanık kokusu geldi.

"Ne yapmışım onun için?" diye kuşkuyla bağırdı Ham. "Senin hiçbir şey bilmemen gerektiğini sanıyordum. Ölümcül sırdı bu Tessa'ya göre. 'Justin'den tamamen gizli tutulacak.' Sağlık uyarısı. Her e-mail'in konu bölümüne böyle yazardı."

Justin bir havlu bulmuştu, fakat gözüne sürünce acısı daha da arttı. "Tam olarak bilmiyordum, Ham. Benimki yalnızca bir önsezi," diye açıkladı aynı doğal ses tonuyla. "Ne yapmanı istemişti? Parlamento'yu havaya uçurmanı mı? Su depolarını zehirlemeni mi?" Cevap yoktu. Ham bütün dikkatini yaptığı işe vermişti. Justin temiz bir gömlek aradı. "Senden Üçüncü Dünya borçlarını silmeye yönelik broşürler dağıtmanı istediğini söyleme bana."

"Lanet olası şirket kayıtları," diye karşılık geldi tabak çanak şangırtıları arasından."İki yumurta iyi mi senin için, yoksa bir mi olsun? Bizim tavukların."

"Bir tane yeterli, teşekkürler. Ne kayıtlarıymış bunlar?"

"İlgilendiği tek şey bu kayıtlardı. Ne zaman benim gittikçe şişmanladığımı ve rahatladığımı düşünse, pöh, şirket kayıtlarıyla ilgili bir e-mail gönderiyordu." Bir iki tangırtının ardından Ham başka bir yola saptı. "Teniste hile yapıyordu, biliyor musun? Turin'de. Ah evet. Küçük haspam ve bendeniz bir şampiyona-

Telegram: @cinciva

da çift olduk. Maç boyunca durmadan yalan söyledi. Topun her çizgiye düşüşünde: Dışarda. İçerde olsa da hiç fark etmiyordu: Dışarda. 'Ben İtalyanım,' diyordu. 'Yalan söylemeye hakkım var.' 'Sen öyle san,' dedim. 'Sen de benim gibi sapına kadar İngilizsin.' Kazansaydık ne yapardım bilmiyorum. Kupayı geri verirdim herhalde. Hayır, vermezdim. Beni öldürürdü. Ah, Tanrım. Üzgünüm."

Justin yağlı beykın, yumurta, sosis, kızarmış ekmek ve domatesten oluşan kahvaltıda yerini almak üzere oturma odasına girdi. Ham bir elini ağzına kapatmış öylece dikiliyordu, kullandığı yakışıksız söz yüzünden ne yapacağını şaşırmıştı.

"Tam olarak ne tür şirketler, Ham? Öyle bakma. İştahımı kaçıracaksın."

"Mülkiyet şirketleri," dedi Ham parmaklarının arasından, minik masada Justin'in karşısına otururken. "Her şey mülkiyetle ilgiliydi. Isle of Man'deki iki küçük sidikli şirketin sahibi kimdi. Ona Tess diyen başkası var mı, biliyor musun?" diye sordu hâlâ kendini düzeltmeye çalışarak. "Benden başka?"

"Benim yanımda hayır. Ve kesinlikle onun yanında da kimse söylemezdi. Tess'in telif hakkı bir tek sana aitti."

"Onu felaket seviyordum, biliyorsun."

"O da seni seviyordu. Ne tür şirketler?"

"Entelektüel mülkiyet. Ama onunla hiç yatmadık, dikkatini çekerim. Çok yakındık."

"Eğer merak ediyorsan diye söylüyorum, Bluhm için de aynı şey geçerliydi."

"Bu resmi bir açıklama mı?"

"Ayrıca onu Bluhm öldürmedi. Senden ya da benden daha fazla değil."

"Emin misin?"

"Eminim."

Ham neşelenmişti. "Yaşlı Meg inanmıyordu. Tess'i benim tanıdığım gibi tanımıyordu, biliyorsun. Özel bir şeydi. Bir eşi olamaz. 'Tess'in yakın arkadaşları vardır,' dedim Meg'e. 'Canciğer dostları. Şeytani seks girmez o arkadaşlığa.' Bana söylediğini ona da söyleyeceğim bir sakıncası yoksa. Onu neşelendirir bu. Basında çıkan onca pislik. Bende kötü etki bıraktı."

"Peki bu şirketler nereye kayıtlıymış? Adları ne? Hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Tess iki günde bir başımın etini yerken unutmam mümkün değildi."

Telegram: @cinciva

Ham çay dolduruyordu, bir eliyle çaydanlığı tutarken diğeriyle kapağın düşmesini engelliyordu. Bardakları doldurunca arkasına yaslandı, hâlâ çaydanlıkla ilgileniyordu, sonra başını önüne eğdi, sanki saldırıya geçecek gibiydi.

"Pekâlâ," dedi saldırgan bir tavırla. "Bana en ketum, ikiyüzlü, yalancı, kurnaz işadamlarının hangi alanda çalıştığını söyle."

"Savunma," dedi Justin hoşnutsuzlukla.

"Yanlış. İlaç alanı. Söylediğim bakımlardan savunmayı altediyorlar. Artık elimdeler. Bunu biliyordum. Lorpharma ve Pharmabeer."

"Kim?"

"Eski bir tıp dergisinde geçiyordu. Lorpharma molekülü keşfetti ve Pharmabeer prosese sahip çıktı. Bunu bulacağımı biliyordum. Adamların bu isimleri nereden bulduklarını Tanrı bilir."

"Ne prosesi?"

"Molekülü üretme prosesi, salak, ne sandın?"

"Ne molekülü?"

"Tanrı bilir. Hukukla aynı, ama daha kötü. Daha önce hiç görmediğim ve bir daha da görmemeyi umduğum sözcükler var. Alıcıları bilimle kör ediyorlar. Onları kendi yerlerinde tutuyorlar."

Kahvaltıdan sonra birlikte aşağıya inip Gladstone çantayı Ham'in ofisinin bitişiğindeki kasa dairesine koydular. Dudaklar gizlilik için mühürlendi, gözler havaya kalktı, Ham şifreli kilidi çevirdi ve Justin'in içeri tek başına girmesi için çelik kapıya asılıp dışarıya doğru çekti. Sonra kapının eşiğinden Justin'in çantayı yere, kapağın üzerinde firmanın Turin adresinin kabartmalı olarak yazılı olduğu, yılların saygınlığını taşıyan deri kutu yığınlarının yanına koyuşunu seyretti.

"Bu yalnızca başlangıçtı, dikkatini çekerim," diye uyardı esrarengiz bir biçimde, hiddetlenmiş gibi yaparak. "Gerçek olay başlamadan önceki ısınma turlarıydı. Bundan sonra Karel Vita Hudson'ın, Vancouver, Seattle, Basel ve Oshkosh'dan East Pinner'a kadar duyduğun her şehirde sahip olduğu bütün şirketlerin müdürlerinin adı geldi. Ve, 'Evrenin Efendisi Kenneth K. Curtis, yani Şövalye'nin Ömür Boyu Başkanı olduğu, ThreeBees olarak bilinen Balls, Birmingham ve Bumfluff Limited ya da adı her neyse onun soylu ve antik hanedanının pek yakında gerçekleşecek olan çöküşüne dair ayyuka çıkan dedikodularla ilgili oyun ne durumda?' Başka sorusu var mı acaba, diye merak ediyor insan. Evet, vardı. Bunları internetten bulmasını söyledim, ama istediği bilginin yarı-

Telegram: @cinciva

sının çok gizli olarak sınıflandırıldığını ya da halkın görmesini istemedikleri şeylere ne yapıyorlarsa öyle yaptıklarını söyledi. Dedim ki, 'Tess, koca kız, Tanrı aşkına, bu haftalarımı alır. Hatta aylarımı, koca kız.' Buna aldırdı mı? Bekle aldırdı. Onun adı Tess, Tanrı aşkına. Eğer bana söylese paraşütüm olmadan bir balondan atlardım."

"Özet olarak?"

Ham masum bir gururla gülmeye başlamıştı. "KVH Vancouver ve Basel, Isle of Man'deki sidikli biyoteknoloji şirketlerinin, yani Lor ve Pharma-bilmem nenin yüzde elli birine sahip. ThreeBees Nairobi ise sözü geçen molekülün ve türevlerinin bütün Afrika kıtası için tek ithalat ve dağıtım hakkını elinde bulunduruyor."

"Ham, sen inanılmazsın."

"Lorpharma ve Pharmabeer'ın ikisi de aynı üçlü çeteye ait. Ya da yüzde elli bir hisseyi satana kadar öyleydiler. Bir adam, iki kocakarı. Adama Lorbeer deniyor. Lor artı Beer, artı pharma, Lorpharma ve Pharmabeer yapıyor. Kocakarılar ise iki doktordan ibaret. Adresleri için, Liechtenstein'daki bir mektup kutusunda yaşayan İsviçreli bir parababasının eliyle diyebiliriz."

"İsimler?"

"Lara Bir Şey. Notlarımda var. Lara Emrich. Buldum."

"Ya diğeri?"

"Unuttum. Hayır, unutmadım. Kovacs. İlk ismi yok. Lara'ya âşık oldum. En sevdiğim şarkı. Eskiden öyleydi. O günlerde Koca Tess'in de öyleydi. Kahretsin." Justin, Ham'in burnunu silmesini beklerken doğal bir duraklama oldu.

"Peki bu değerli bilgi parçacıklarına ulaştığında ne yaptın, Ham?" diye sordu Justin yumuşak bir şekilde.

"Telefondan ona okudum. Sevinçten havalara uçtu. Bana kahraman olduğumu söyledi..." Justin'in yüz ifadesiyle telaşlanarak sustu. "Senin telefonundan değil, salak. Taşradaki bir arkadaşının telefonundan konuştuk. 'Bir telefon kulübesine gideceksin, Ham, ve beni hemen şu numaradan arayacaksın. Kalemin var mı?' Emredici küçük buzağı, her zaman öyleydi. Ama telefonlar konusunda çok dikkatliydi. Bana göre biraz paranoyaktı. Yine de, bazı paranoyakların gerçek düşmanları olabilir, değil mi?"

"Tessa'nın vardı," diye onayladı Justin. Ham ona garip bir ifadeyle baktı ve bu bakış uzadıkça garipliği de arttı. "Bunun olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu denetim altına almaya çalıştığı bir sesle.

Telegram: @cinciva

"Ne bakımdan?"

"Koca Tess'in ilaç sevgilileriyle başı dertte miydi?"

"Bu mümkün."

"Ama, yani Tanrım -eski dostum- bunun için ağzını kapadıklarını düşünmüyorsun, değil mi? Yani onların Yavru Kurt olmadıklarını biliyorum."

"Hepsinin kendini adamış hayırseverler olduklarından eminim, Ham. Son milyonerlerine kadar."

Ham'in bozduğu uzun bir sessizlik oldu.

"Anneciğim. Ah İsa. Şey. O telefonu açarak onun başını derde soktum."

"Hayır, Ham. Onun için çok uğraştın ve o da seni seviyordu."

"Şey. Tanrım. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet. Bana bir kutu ver. Sağlam kahverengi bir mukavva kutu yeter. Böyle bir şeyin var mı?"

Yapacak bir iş bulduğuna sevinen Ham hemen fırladı ve art arda sıraladığı küfürlerden sonra plastik bulaşık tepsisiyle geri geldi. Gladstone'un yanına diz çöken Justin kilitleri açtı, deri kayışları gevşetti ve sırtıyla Ham'in görüşünü kapatarak çantadakileri tepsiye aktardı.

"Ve şimdi, Manzini emlakıyla ilgili en sıkıcı dosyalardan oluşan bir tomar yap. Sakladığın, ama hiçbir zaman bakmadığın şeyler. Bu çantayı doldurmaya yetecek kadar."

Ham ona istediği dosyaları da buldu. Justin'in istediği kadar eski ve kıvrık kenarlı belgeler. Justin'in çantayı doldurmasına yardım ettikten sonra kapatıp kilitlemesini seyretti. Ardından penceresinden onun çıkmaz sokağın başına kadar gidip bir taksi çağırmasını izledi. Justin görüş açısından çıkar çıkmaz, "Sevgili Anamız!" dedi usulca, Bakire Meryem'e içten bir yakarışla.

* * *

"Günaydın, Bay Quayle. Çantanızı alabilir miyim, efendim? Sizin için bir sakıncası yoksa röntgen cihazından geçirmem gerekiyor. Yeni düzenleme böyle. Sizin zamanınızdaki gibi değil, öyle değil mi? Ya da babanızın. Teşekkürler, efendim. İşte biletiniz. Her şey tamam." Sesini alçalttı. "Çok üzgünüm, efendim. Hepimiz çok üzüldük."

"Günaydın, efendim! Tekrar bizimle olmanız çok güzel." Ses alçaldı. "Başınız sağolsun, efendim. Eşim de aynı temennide bulundu."

Telegram: @cinciva

"Çok üzgünüz, Bay Quayle," dedi bir başka ses kulağına bira kokan nefesini üfleyerek. "Bayan Landsbury doğruca yukarı çıkmanızı söyledi. Evinize hoşgeldiniz."

Ne var ki, Dışişleri artık evi değildi. Hintli prenseslerin yüreklerine korku salmak için inşa edilmiş olan akıl almaz salonu yalnızca caka satan bir güçsüzlük duygusu uyandırıyordu. Beyaz perukalı korsanların küçümsercesine bakan portreleri artık ailevi gülümseyişlerini sergilemiyorlardı.

"Justin. Ben Alison. Seninle tanışmadık. Birbirimizi tanımak için ne korkunç, korkunç bir durum. Nasılsın?" dedi Alison Landsbury, ofisinin dört metre yüksekliğindeki kapısında belirip Justin'in elini iki elinin arasında sıkarak. "Hepimiz o kadar, o kadar üzgünüz ki, Justin. Son derece korkunç bir şey. Ve sen de çok cesursun. Bu kadar kısa sürede buraya gelmen. Gerçekten mantıklı bir biçimde konuşabiliyor musun? Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

"Arnold'la ilgili bir haber var mı diye merak ediyordum."

"Arnold mı? Ah, esrarengiz Dr. Bluhm. Korkarım hiçbir haber yok. En kötüsünü düşünüyoruz," dedi en kötünün ne olduğunu açıklamadan. "Yine de, o İngiliz vatandaşı değil, öyle değil mi?" Neşelendi. "İyi Belçikalıların başlarının çaresine bakmalarına izin vermeliyiz."

Odası iki kat yüksekliğindeydi. Altın yaldızlı duvar süsleri, savaş zamanından kalma siyah radyatörleri ve çok özel bahçelere bakan bir balkonu vardı. Odada iki koltuk bulunuyordu. Alison Landsbury yanlışlıkla oturmayasınız diye hırkasını kendi koltuğunun arkasına asmıştı. Termosta kahve vardı, böylece görüşmeleri kesintiye uğramayacaktı. Odada mazide kalmış kişilerin bıraktığı esrarengiz biçimde yoğun bir atmosfer vardı. Brüksel'de dört yıl elçilik, Washington'da üç yıl savunma danışmanlığı, diye tekrarladı Justin içinden. Ortak İstihbarat Komitesi'ne katılarak Londra'da üç yıl daha. Altı ay önce personel şefliğine getirildi. Tek kayıtlı iletişimimiz: karımın kanatlarını kesmemi öneren bir mektup, boşver. Kendi evimi ziyaret etmememi emreden bir mektup, çok geç. Alison'ın evinin neye benzediğini merak etti ve ona Harrods'ın arkasında, hafta sonları briç kulübüne gidebilmesi için uygun bir yerde kırmızı tuğlalı bir apartman dairesini layık gördü. Elli altı yaşındaydı ve incecikti, Tessa için siyahlar giyinmişti. Sol elinin orta parmağında armalı bir erkek yüzüğü vardı. Justin babasının olduğunu düşündü. Duvarda Moor Park'da araba kullanırken çekilmiş bir fotoğrafı asılıydı. Bir başka fotoğrafta -Justin'in görüşüne göre bi-

Telegram: @cinciva

raz akılsızcaydı- Helmut Kohl'la el sıkışırken görülüyordu. Kısa sürede kadınlar derneğin kurulacak ve Kadın Şövalye Alison olacaksın, diye düşündü.

"Bütün sabahı sana söylemeyeceğim şeyleri düşünerek geçirdim," diye sözlerine başladı, sesini geç gelenlerin yararına olması için salonun arkalarına doğru yönlendirerek. "Ve henüz üzerinde anlaşmaya varmadığımız bütün her şeyi. Sana geleceğini nasıl gördüğünü sormayacağım. Ya da bizim nasıl gördüğümüzü söylemeyeceğim. Bunun için çok fazla üzgünüz hepimiz," diye tamamladı sözlerini bir öğretmenin tatminiyle. "Bu arada, ben bir Madeira kekiyim. Çok katlı olmamı bekleme. Nereden kesersen kes aynıyımdır."

Önüne dizüstü bilgisayarını açmıştı, Tessa'nın olabilirdi bu bilgisayar. Konuşurken bir ucundan bağlı olan gri bir çubuğu ekrana dokunduruyordu. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var ve bunu hemen yapacağım." Zorlama. "Ah. Süresi belli olmayan hastalık izni ilk önce geliyor. Süresi belirsiz, çünkü tıbbi kayıtlara bağlı. Hastalık izni, çünkü farkında olsan da olmasan da bir travma geçiriyorsun." Al işte. Zorlama. "Bu arada psikolojik danışmanlık veriyoruz ve deneyimimiz sayesinde bu işte gittikçe iyi oluyoruz." Üzüntülü bir gülümseme ve bir diğer zorlama. "Dr. Shand. Emily dışarda sana Dr. Shand'ın yerini anlatır. Yarın saat on birde geçici bir randevun var, ama eğer gerekirse saati değişebilir. Harley Caddesi, başka nerede olabilir ki? Kadın olmasının senin için bir sakıncası var mı?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Justin.

"Nerede kalıyorsun?"

"Evimizde. Benim evimde. Chelsea'de. Orada kalacağım."

Alison kaşlarını çattı. "Ama orası aile eviniz değil mi?"

"Tessa'nın ailesinin."

"Ah. Fakat babanın Lord North Caddesi'nde bir evi var. Hatırladığım kadarıyla oldukça güzel bir ev."

"Ölmeden önce sattı."

"Chelsea'de kalma niyetinde misin?"

"Şu anda öyle."

"O halde Emily o evin yerini de öğrensin, lütfen."

Ekrana geri döndü. Ekrandan mı okuyordu, yoksa ekranın ardına mı gizleniyordu?

"Dr. Shand bir gecelik bir şey değil, bir kurs. Bireylere danışmanlık yapıyor, gruplara yapıyor. Benzer sorunları olan hastalar arasında etkileşimi teşvik

Telegram: @cinciva

ediyor. Güvenliğin izin verdiği ölçüde elbette." Zorlama. "Eğer istediğin bir rahipse, danışman yerine veya onunla birlikte, her mezhepten temsilcimiz var, bu yüzden istemen yeterli. Bizim buradaki görüşümüz, her şeye bir şans verilmesi yönünde, güvenli olması durumunda elbette. Eğer Dr. Shand uygun değilse geri gel, uygun olan birini ararız."

Belki akupunktur da yapıyorsunuzdur, diye düşündü Justin. Ama kafasının içinde başka yerlerde, itiraf edeceği bir sırrı yokken neden güvenli bir sırdaş aradığını merak ediyordu.

"Ah. Şimdi, bir cennet ister misin, Justin?" Zorlama.

"Efendim?"

"Sessiz ev." Sessiz üzerinde vurgu insanın aklına seraları getiriyordu. "Gürültü patırtı dinene kadar her şeyden uzaklaşmak. Kimliğinin tamamen gizli kalacağı, dengeni yeniden kazanabileceğin, uzun yürüyüşler yapabileceğin, sana ihtiyacımız olduğunda ya da tersi, Londra'ya gelebileceğin ve sonra geri dönebileceğin bir yer. Çünkü bu bir öneri. Senin durumunda tamamen ücretsiz değil, ama Servis tarafından ücret büyük ölçüde azaltıldı. Karar vermeden önce Dr. Shand'la konuşmak ister misin?"

"Eğer öyle diyorsanız."

"Diyorum." Zorlama. "Halk içinde büyük aşağılanma yaşadın. Bildiğin kadarıyla bu seni nasıl etkiledi?"

"Korkarım halkın içine pek çıkmadım. Eğer hatırlıyorsanız beni saklamıştınız."

"Yine de acı çektin. Kimse aldatılan bir koca olarak tanımlanmak istemez, cinselliğinin basında irdelenmesinden hoşlanmaz. Her neyse, bizden nefret etmiyorsun. Öfkeli, kızgın ya da aşağılanmış hissetmiyorsun. İntikam alacak değilsin. Varlığını sürdürüyorsun. Elbette öyle. Sen eski topraksın."

Bunun bir soru mu, şikâyet mi, yoksa dayanıklılık tanımı mı olduğundan emin olmayan Justin, boşvererek dikkatini savaş döneminden kalma radyatöre çok yakın duran saksının içindeki kötü kaderli şeftali rengi begonyaya çevirdi.

"Muhasebeden bir not var burada. Şu anda ister misin, yoksa çok fazla mı gelir?" dedi ama yine de uzattı notu. "Maaşının tamamını ödemeye devam ediyoruz elbet. Ama korkarım bekâr kaldığın andan itibaren evlilik katkıları kaldırıldı. Bunlar uğraşılması gereken tatsız konular, Justin, benim deneyimlerime göre onlarla en iyi şu anda başediliyor. Ve her zamanki İngiltere'ye geri dönüş

Telegram: @cinciva

destek ödenekleri nihai hedefin konusunda karar verilene dek sürecek, fakat yine bekârlara göre hesaplanacak. Şimdi Justin, bu kadar yeter mi?"

"Bu kadar para mı?"

"Şimdilik işlerini görebilmen için bu kadar bilgi yeter mi?"

"Neden? Dahası mı var?"

Kadın çubuğunu bırakıp Justin'e döndü. Yıllar önce Piccadilly'deki büyük bir mağazada şikâyet etme cüretini göstermiş ve aynı katı yönetici bakışlarıyla karşılaşmıştı.

"Henüz değil, Justin. Bildiğimiz kadarıyla, hayır. Diken üstünde oturuyoruz. Bluhm'un durumu açıklık kazanmadı ve bu olay öyle ya da böyle açığa kavuşana kadar basında dehşet veren hikâyeler çıkmaya devam edecek. Ve Pellegrin'le öğle yemeği yiyorsun."

"Evet."

"Eh, o hayret uyandıracak kadar iyidir. Çok vefalı davrandın, Justin, baskı altında nezaket göstermeye devam ettin ve bunun fark edilmediğini sanma. Eminim büyük bir gerilim yaşadın. Yalnızca Tessa'dan sonra değil, öncesinde de. Daha katı davranıp hâlâ zaman varken ikinizi de geri getirmeliydik. Geriye dönüp bakınca, hoşgörüde aşırıya kaçmak korkarım biraz kolay bir kaçış yolu gibi görünüyor." Zorlama ve kınama dolu dikkatli bakışlarla ekranı inceleme. "Ve basınla hiç görüşmedin, öyle değil mi? Hiçbir şekilde konuşmadın, kayıtdışı ya da değil?"

"Yalnızca polisle konuştum."

Peşini bırakmıştı. "Konuşmayacaksın da. Bu çok açık. 'Yorum yok,' bile deme. Senin konumunda biri için telefonu yüzlerine kapaman son derece uygun."

"Eminim bu çok zor olmayacaktır."

Zorlama. Duraklama. Yine dikkatle ekranı inceleme. Justin'i inceleme. Gözlerini ekrana çevirme. "Ve elinde bize ait hiçbir malzeme ya da belge yok, öyle değil mi? Yani -nasıl söyleyeyim?- bizim entelektüel malımız olan bir şey? Bu soru daha önce soruldu sana, ama yeni bir şey geçmişte olmuş ya da gelecekte olabilir diye bir kez daha sormam istendi benden. Herhangi bir şey oldu mu?"

"Tessa'nın mı?"

"Tessa'nın evlilikdışı işlerinden söz ediyorum." Bunların neler olabileceğini tarif etmeyi ağırdan aldı. O bunu yaparken, Tessa'nın Alison için yüz kızartıcı bir aşağılama, ekolleri, sınıfları, cinsiyeti, ülkesi ve lekelediği Servisi için bir

Telegram: @cinciva

utanç kaynağı olduğu ve Justin'in onu kaleye sokan Truva atı olduğu Justin'in kafasına, belki de biraz geç dank etti. "Araştırmaları ya da o her nasıl adlandırıyorsa o sırada, yasal ya da yasadışı yollardan eline geçmiş olan herhangi bir araştırma belgesinden söz ediyorum," diye ekledi açık bir hoşnutsuzlukla.

"Ne aramam gerektiğini bile bilmiyorum," diye sızlandı Justin.

"Biz de öyle. Ve en başında bu pozisyona nasıl girdiğini anlamak bizim için çok zor." Birden için için tüten öfkesi dışarı çıkacak yol bulmaya çalıştı. Alison'ın bunu istemediğinden emindi; öfkesini içinde tutmak için büyük çaba harcamıştı. Ama belli ki kontrolundan çıkmıştı. "Ortaya çıkanlara bakılınca, Tessa'nın o kişi olmasına izin verilmiş olması gerçekten olağandışı bir durum. Porter kendi tarzında mükemmel bir Yüksek Komiser, fakat bu işin suçunun büyük bölümünü üstlenmesi gerektiği duygusuna engel olamıyorum."

"Tam olarak nedenini söyler misiniz?"

Birden durması Justin'i şaşırttı. Sanki bariyerlere çarpmış gibiydi. Gözleri sert bir biçimde ekrana bakıyordu. Çubuğu elinde hazır etti, ama bir şey yapmadı. Sonra askeri bir cenazede tüfeğini yere bırakıyormuş gibi yumuşak bir şekilde masaya bıraktı çubuğu.

"Şey, evet, Porter," diye pes etti. Ama Justin onun pes etmesini sağlayacak bir şey söylememişti.

"Ne olmuş ona?"

"Bence ikisinin o zavallı çocuk için her şeyi feda etmeleri kesinlikle olağanüstüydü."

"Ben de böyle düşünüyorum. Ama şimdi neyi feda ediyorlar?"

Kadın Justin'in şaşkınlığını paylaşıyor gibiydi. "Bu işte ayağını nereye basacağını bilmek çok, çok zor, Justin. Diğer insanlara birey gibi davranmak istiyorsun, her insanın durumunu genel tabloya uydurmayı özlüyorsun." Gelgelelim eğer Justin onun Porter'a saldırısını hafiflettiğini sanıyorsa çok yanılıyordu. Alison yalnızca silahını yeniden dolduruyordu. "Fakat Porter -bu gerçekle yüzleşmeliyiz- müşkül durumdaydı, biz değil. Eğer karanlıkta bırakılırsak hareket edemeyiz. Önceden haberdar edilmemişsek olaydan sonra parçaları bizim toplamamızın istenmesi doğru değil. Öyle değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Ve eğer Porter burnunun ucunda olanları -Bluhm meselesi filan, özür dilerim- göremeyecek kadar hayalciyse, başı korkunç aile sorunlarıyla dertteyse

Telegram: @cinciva

-buna kimsenin itirazı yok- elinde kesinlikle birinci sınıf bir yardımcı vardı. Sandy dizinin dibindeydi, istediği zaman gerekli şeyleri söyleyebilirdi. Zaten Sandy de bunu yapmış. Hem de anladığımız kadarıyla bıktırana kadar. Ama bir etkisi olmamış. Yani diyorum ki, o çocuğun -zavallı kızın- adı Rosie mi her neyse- iş saatleri dışında bütün dikkatleri üzerine topladığı son derece açık. Oysa bu bir Yüksek Komiser'in atanma nedeni değildir. Öyle değil mi?"

Justin onun ikilemini anladığını gösteren uysal bir yüz ifadesi takındı.

"Fazla meraklı olmak istemiyorum, Justin. Yalnızca soruyorum. Karının -Porter'ı bir an için unut- senin ifadene göre, hiç bilginin olmadığı bir dizi faaliyetle uğraşması nasıl mümkün olabiliyor... olabiliyordu? Tamam. O modern bir kadındı. Ne kadar şanslı. Kendi hayatını yaşıyordu, kendi ilişkileri vardı." Anlamlı bir sessizlik. "Onu kısıtlaman gerektiğini söylemiyorum, cinsiyet ayrımcılığı olurdu bu. Yalnızca bilmek istiyorum, gerçekte nasıl olup da bundan tamamen habersiz kalabildin? Yani onun faaliyetlerinden -soruşturmalarından- nasıl söyleyeyim? Aslında her şeye burnunu sokmasından demek istiyorum?"

"Aramızda bir anlaşma vardı," dedi Justin.

"Elbette vardı. Eşit ve paralel hayatlar. Ama aynı evde, Justin! Yani sen onun sana hiçbir şey anlatmadığını, hiçbir şey göstermediğini, hiçbir şey paylaşmadığını mı söylüyorsun? Buna inanmak çok zor."

"Bence de," diye doğruladı Justin. "Ama korkarım başınızı kuma gömdüğünüzde olan şey bu."

Zorlama. "Peki bilgisayarını paylaşıyor muydunuz?"

"Ne yapıyor muydum?"

"Soru son derece açık. Tessa'nın dizüstü bilgisayarını paylaşıyor muydun ya da herhangi bir şekilde kullanıyor muydun? Sen bilmeyebilirsin, ama diğerleriyle birlikte Dışişleri'ne çok önemli belgeler gönderdi. Bazı insanlar hakkında çok ciddi suçlamaları vardı. Onları iğrenç şeylerle suçluyordu. Potansiyel olarak çok zarar verici sıkıntılar yaratıyordu."

"Tam olarak kime zarar veriyordu, Alison?" diye sordu Justin. Kadının lütfedebileceği bedava bilgi parçacıklarını yakalamaya çalışıyordu.

"Kime olduğu önemli değil, Justin," diye ciddi bir şekilde cevap verdi Alison. "Önemli olan Tessa'nın bilgisayarı sende mi, eğer değilse nerede ve içinde neler var?"

Telegram: @cinciva

"Bilgisayarı hiç paylaşmadık, birinci sorunuzun cevabı. Bilgisayar yalnızca ona aitti. Nasıl gireceğimi bile bilmiyordum."

"İçine girmeyi boşver. Bilgisayar senin yanında, önemli olan bu. Scotland Yard onu senden istedi, sen de akıllıca ve sadık bir şekilde Dışişleri'nin elinde olmasının daha iyi olacağını söyledin. Bunun için sana müteşekkiriz. Bu davranışın kayda geçti."

Bu hem bir beyan, hem de ikili soruydu. Evet, mal bende için A kutusunu işaretleyin, hayır, mal bende değil için B kutusunu işaretleyin. Hem bir emir, hem meydan okuma. Ve kristal berraklığındaki bakışlarına bakılırsa hem de tehditti.

"Ve tabii ki bir de disketler var," diye ekledi beklerken. "O çok iyi çalışan bir kadındı. Kendisi için önemli olan her şeyin kopyasını çıkarmış olmalı. Bu şartlarda disketler de güvenlik için sakınca oluşturuyor, bu yüzden onları da istiyoruz, lütfen."

"Disket yok. Yoktu."

"Elbette vardı. Disketler olmadan bilgisayarı nasıl çalıştırmış olabilir ki?"

"Her yere baktım. Disket yoktu."

"Ne kadar garip."

"Evet, değil mi?"

"Demek senin yapabileceğin en iyi şey Justin, eşyalarını boşaltır boşaltmaz elindeki her şeyi bakanlığa getirip sonrasını bizim halletmemize izin vermendir. Böylece gereksiz acı ve sorumluluktan kurtulmuş olursun. Tamam mı? Bir anlaşma yapabiliriz. Bizimle ilgili olmayan her şey yalnızca sana ait olacak. Bilgisayar çıktısını alıp sana vereceğiz, kimse okumayacak, değerlendirmeyecek veya herhangi bir şekilde ezberlemeye çalışmayacak. Seninle birini gönderelim mi şimdi? Bunun bir yardımı olur mu? Evet?"

"Emin değilim."

"İkinci bir kişi istediğinden mi emin değilsin? Olmalısın. Senin düzeyinde anlayışlı bir meslektaşın? Tamamen güvenebileceğin birisi? Artık emin misin?"

"Bilgisayar Tessa'nındı. O satın aldı, o kullandı."

"Yani?"

"Yani benden bunu isteyebileceğinizden emin değilim. Sırf öldü diye malını yağmalamanız için size vermemi." Uykusunun geldiğini hissederek bir an için gözlerini kapadı, sonra kendini uyandırmak için başını salladı. "Her neyse konu bu değil zaten, öyle değil mi?"

Telegram: @cinciva

"Neden?"

"Çünkü bende değil." Ayağa kalkarak kendisini bile şaşırttı, ama gerinmeye ve temiz havaya ihtiyacı vardı. "Büyük bir olasılıkla Kenya polisi çalmıştır. Pek çok şeyi çalıyorlar. Teşekkürler, Alison. Çok naziktin."

Gladstone çantayı kapıcıdan almak normalden daha uzun sürdü.

"Vaktinden önce geldiğim için özür dilerim," dedi Justin beklerken.

"Hiç de erken gelmediniz, efendim," diye karşılık verdi kapıcı kızararak.

* * *

"Justin, sevgili adamım!"

Justin adını kulüp kapıcısına vermek üzereydi, ama Pellegrin yüzünde uygun bir dost gülümsemesiyle onu almak için merdivenlerden iniyordu. "O benim, Jimmy, çantasını dolabına koyup onu bana yaz," dedi Justin'in elini tutup, kolunu hiç de İngilizvâri olmayan bir arkadaşlık ve teselli hareketiyle omzuna atmadan önce.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" diye sır verircesine sordu kimsenin yakınlarda olmadığından emin olduktan sonra. "Eğer istersen parkta yürüyüş yapabiliriz. Ya da başka bir gün olabilir. Söyle yeter."

"Ben iyiyim, Bernard. Gerçekten."

"Landsbury Canavarı seni yormadı mı?"

"Biraz olsun hayır."

"Yemek salonunda bizim için yer ayırttım. Barda yiyebiliyorsun, ama çok hızlı olman gerekiyor ve Süveyş hakkında sızlanıp duran bir sürü eski bakanlık çalışanı var orada. Çişin var mı?"

Yemek salonu yükseltilmiş bir bölmede yer alıyordu ve mavi gökyüzünün oluşturduğu tavanda yağlıboyayla yapılmış kanatlı ve masum görünüşlü çocuklar poz veriyordu. Pellegrin'in seçilmiş ibadet yeri, cilalı granit bir sütun ve mahzun bir palmiye ağacının gölgelediği bir köşede bulunuyordu. Etraflarında gri takım elbise giymiş, okul tıraşı olmuş, bakanlıklarda çalışan ve zaman içinde hiç değişmeyen biraderler yer alıyordu. Burası benim dünyam, diye Tessa'ya açıklamıştı Justin. Seninle evlendiğimde hâlâ onlardan biriydim.

Batı Hint Adaları'ndan gelen, leylak rengi bir yemek ceketi giymiş olan garson pinpon raketlerine benzer mönüleri kendilerine uzatınca, "Önce zor işi halledelim," diye önerdi Pellegrin buyurgan bir tavırla.

"Yolculuk nasıldı?"

Telegram: @cinciva

"İyiydi, teşekkürler. Beni terfi ettirdiler."

"Muhteşem, muhteşem, *muhteşem* kızdı o, Justin," diye mırıldandı Pellegrin, pinpon siperliğinin üstünden. "Yeterince şey söylendi bu konuda."

"Teşekkürler, Bernard."

"Muhteşem enerji, büyük cesaret. Gerisini boşver. Et mi, balık mı? Pazartesi değil. Orada neler yiyordun?"

Justin kariyerinin büyük bir bölümü boyunca Pellegrin'i zaman zaman takip edebilmişti. Ottawa'ya gidişini biliyordu ve Beyrut'ta kısa bir süre için biraraya gelmişlerdi. Londra'da birlikte rehinelikten kurtulma eğitimine katılmışlar ve pek çok değerli bilgiyi paylaşmışlardı. Ölmekten korkmayan silahlı bir grup haydut tarafından takip edildiğinizden nasıl emin olursunuz; gözlerinizi kapatıp ellerinizi ve ayaklarınızı yapışkan bantlarla bağladıktan sonra sizi Mercedes'lerinin bagajına attıklarında serinkanlılığınızı nasıl korursunuz ve merdivenleri kullanamıyorsanız üst kat penceresinden atlamanın en iyi yolu nedir, tabii ayaklarınızın serbest olduğu varsayılırsa.

"Bütün gazeteciler pisliktir," dedi Pellegrin kendinden emin bir şekilde, başını mönüden kaldırmadan. "Bir gün ne yapmalı biliyor musun? Heriflerin özel hayatını araştıracaksın. Sana yaptıklarını onlara yapacaksın. Birkaç adam tutacaksın, fahişeleriyle birlikteyken *Grauniad* ve *Screws of the World*'ün editörlerini takip ettireceksin. Okula giden çocuklarının fotoğraflarını çekeceksin. Karılarına yaşlı adamlarının yatakta nasıl olduklarını soracaksın. Karşı taraf olmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceksin. Hepsini makineliyle taramak istemedin mi?"

"Pek sayılmaz."

"Ben de. Bir sürü cahil ikiyüzlü. Ringa filet iyidir. Tütsülenmiş yılan balığı beni osurtuyor. Dilbalığını seversen yağda kızartılmışı güzeldir. Eğer yağda sevmiyorsan ızgarasını iste." Matbu bir defterciğe yazıyordu. En üstte elektronik büyük harflerle Sir Bernard P yazıyordu. Yiyecek seçenekleri sol taraftaydı, sağda işaretlemek için kutucuklar, en altta ise üyenin imzası için bir yer bulunuyordu.

"Dilbalığı iyi."

Pellegrin dinlemezdi, Justin bunu yeni hatırlamıştı. Müzakereci olarak şöhretini böyle kazanmıştı.

"Izgara mı?"

"Yağda."

Telegram: @cinciva

"Landsbury formunda mıydı?"

"Çok zindeydi."

"Sana Madeira pastası olduğunu söyledi mi?"

"Korkarım evet."

"Buna dikkat etmesi gerekiyor. Seninle geleceğin hakkında konuştu mu?"

"Travma geçiriyorum ve süresi belirsiz hastalık iznine ayrıldım."

"Karides istersin, değil mi?"

"Galiba avokadoyu tercih edeceğim, teşekkürler," deyip Pellegrin'in karides kokteyline iki kez işaret koyuşunu seyretti.

"Dışişleri'nin bugünlerde öğle yemeklerinde içki içilmesini onaylamadığını duymak seni rahatlatabilir," dedi Pellegrin, Justin'i kocaman bir gülümsemeyle şaşırtarak. Sonra, ilk uygulama görünmediyse diye bir kez daha. Ve Justin gülümsemelerin her zaman aynı olduğunu hatırladı. Aynı uzunlukta, aynı sürede, aynı içten gelen sıcaklık derecesinde. "Ama senin şu anda mazeretin var ve sana eşlik etmek benim can sıkıcı görevim. Meursault'ları fena değil. Yarısını ister misin?" Gümüş kalemiyle uygun kutucuğu işaretledi. "Bu arada temize çıktın. İpten kurtuldun. Özgürsün. Tebrikler." Sipariş pusulasını defterciken yırttı, uçup gitmesini engellemek için üzerine tuzluğu koydu.

"Neden temize çıktım?"

"Cinayetten, başka ne olabilir ki? Tessa'yı ya da şoförünü öldürmedin, haydut yatağından kiralık katiller tutmadın ve Bluhm tavanaranda hayalarından asılmış bir şekilde sallanmıyor. Mahkemeden soylu armalı kalkanının üzerinde hiçbir leke olmadan ayrılabilirsin. Aynasızların nezaketi." Sipariş pusulası tuzluğun altından yok oldu. Garson almış olmalıydı, ama Justin şu anda içinde bulunduğu durum nedeniyle bu hareketi fark etmemişti. "Bu arada orada nasıl bir bahçecilik işleri yapıyordun? Celly'ye sana soracağıma söz verdim." Celly, Pellegrin'in dehşet verici karısı Celine'in kısaltılmışıydı. "Egzotik mi? Kaktüs mü? Benim alanım değil, korkarım."

"Hemen hemen her şey," dediğini duydu Justin kendisinin. "Kenya iklimi son derece yumuşak. Armalı kalkanımda bir leke olduğunun farkında değildim, Bernard. Bir teori vardı herhalde. Ama yalnızca uzak bir varsayımdı."

"Her türlü teori vardı, zavallı sevgililer. Açıkçası konumlarından çok daha yüksek teoriler. Bir ara Dorchester'a gelmelisin. Celly'yle bu konuda konuşmalısın. Bir hafta sonu. Tenis oynar mısın?"

Telegram: @cinciva

"Ne yazık ki, hayır."

Her türlü teorileri vardı, diye kendi kendine tekrarladı gizlice. Zavallı sevgililer. Pellegrin, Rob ve Lesley hakkında, Landsbury'nin Porter Coleridge hakkında konuştuğu gibi konuşuyor. O salak Tom Bilmemkim Belgrad'a gitmek üzere, diyordu Pellegrin, bunun en büyük nedeni bakanın onun çirkin yüzüne katlanamamasıydı, kim katlanabiliyordu ki? Dick Diğer Bilmemkim sonraki Kraliyet törenlerinde şövalyelik unvanını alacak ve şansı yardım ederse Maliye Bakanlığı'na yükselecekti -Tanrı ulusal ekonomiye yardım etsin, şaka şakaama tabii yaşlı Dick son beş yıldır New Labour'un kıçını yalıyordu. Onun dışında işler her zamanki gibi gidiyordu. Bakanlık Justin'in Afrika öncesi günlerinden hatırladığı, Croydon'dan gelen standartdışı aksanlı, Fair-Isle süveterli, taşra üniversitesi mezunlarıyla dolup taşmaya devam ediyordu; on yıl içinde Bizden Biri kalmayacaktı. Garson iki karides kokteyli getirdi. Justin karideslerin ağır çekim gelişini seyretti.

"Ama o zaman gençtiler, değil mi?" dedi Pellegrin hoşgörülü bir tavırla, ayin yapar havasına geri dönerek.

"Mesleğe yeni girenler mi? Elbette öyleydiler."

"Nairobi'deki küçük polisler. Genç ve açtılar, Tanrı onları korusun. Hepimizin bir zamanlar olduğu gibi."

"Daha çok, zeki olduklarını düşündüm ben."

Pellegrin kaşlarını çatıp ağzındakileri çiğnedi. "David Quayle senin akraban mı?"

"Yeğenim."

"Onu geçen hafta işe aldık. Yalnızca yirmi bir yaşında, ama bugünlerde başka nasıl Londra borsasından daha hızlı hareket edebiliriz ki? Vaftiz oğlum geçen hafta yılda kırk beş bin papele Barclays'de işe başladı. Kalasın tekidir, üstelik daha bıyıkları bile terlememiş."

"Aferin David'e. Bilmiyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, Gridley'in öyle bir kadını Afrika'ya göndermesi olağandışı bir seçimdi. Frank diplomatlarla çalışır. Bölgeyi tanır. Orada bir kadın aynasızı kim ciddiye alır ki? Moi'nin Çocukları almaz, bu kesin."

"Gridley mi?" diye tekrarladı Justin zihnindeki sis dağılırken. "Frank *Arthur* Gridley değil, değil mi? Diplomatik güvenlikten sorumlu olan adam?"

"Aynen o, Tanrı bize yardım etsin."

Telegram: @cinciva

"Ama o tam bir alıktır. Protokol Bölümü'ndeyken onunla uğraşmıştık," derken Justin sesinin kulübün onayladığı desibeli aştığını fark edip aceleyle alçalttı.

"Bizim oralı," diye onayladı Pellegrin neşeyle.

"Peki ne demeye Tessa'nın cinayetini soruşturuyor?"

"Ciddi Suçlar'da iyidir. Denizaşırı olaylarda uzmanlaşmış. Aynasızların nasıl olduğunu bilirsin," dedi Pellegrin ağzına karides, ekmek ve tereyağı istif ederken.

"Gridley'in nasıl olduğunu bilirim."

Pellegrin karidesi çiğnerken Muhafazakâr Parti söylemine dalmıştı. "İki genç polis memuru, bir tanesi kadın. Diğeri kendini Robin Hood sanıyor. Önemli bir dava, dünyanın gözü üzerlerinde. İsimlerinin neon ışıklarıyla yazıldığını görmeye başlıyorlar." Boynundaki peçetesini düzeltti. "Bu yüzden teoriler uydurmaya başlıyorlar. Yarı eğitimli bir amiri etkilemek için iyi bir teoriden daha iyi bir yol yoktur." İçkisini yudumladı, sonra ağzının kenarını peçetesiyle sildi. "Kiralık katiller, düzenbaz Afrika hükümetleri, çokuluslu şirketler topluluklar, müthiş şeyler! Şansları yaver giderse filmde rol bile alabilirler."

"Hangi çokuluslu şirketi düşünüyorlardı?" diye sordu Justin, Tessa'nın ölümüyle ilgili film yapılması düşüncesine duyduğu tiksintiye aldırmamaya çalışarak.

Pellegrin onun gözlerine baktı, bir an ölçüp tarttı, gülümsedi, sonra tekrar gülümsedi. "Sözün gelişi," diye açıkladı hafife alırcasına. "Gerçek anlamıyla alma. O genç aynasızlar ilk günden beri yanlış taraftan bakıyorlardı," diye devam etti sözlerine, garson kadehlerini doldururken dikkatini oraya çevirdi. "Berbat, aslında. Berbat. Sen değil, Matthew, eski dostum..." Bunu etnik azınlıklara karşı gösterilen iyi insan havasıyla garsona söylemişti. "Ve bu kulübün hiçbir üyesinin de olmadığını memnuniyetle söyleyebilirim." Garson hızla uzaklaştı. "Beş kez Sandy'nin üstüne yıkmaya çalıştılar, buna inanabiliyor musun? Ahmakça bir teoriye göre Sandy, Tessa'ya âşıktı ve ikisini de kıskançlık yüzünden öldürtmüştü. Bu teoriyle bir yere varamayınca komplo düğmesine bastılar. Dünyanın en kolay şeyidir. Birkaç olguyu toplarsın, biraraya getirirsin, gizli çıkarları olan küskün birkaç velveleciyi dinlersin, evde çalışanlardan bir iki kişinin adını katarsın, istediğin her hikâye çıkar buradan. Tessa'nın yaptığı şey, eğer bunu söylememin senin için bir sakıncası yoksa. Ama sen bunları zaten biliyorsun."

Justin hiçbir şey göremiyormuş gibi başını salladı. Bunları duymuyorum. Tekrar uçaktayım ve rüya görüyorum. "Korkarım bilmiyorum."

Telegram: @cinciva

Pellegrin'in gözleri ufacıktı. Justin bunu daha önce fark etmemişti. Ya da belki normal büyüklükteydiler, fakat düşman ateşi karşısında küçülme sanatı geliştirmişlerdi. Justin'in tespit edebildiği kadarıyla bu düşman Pellegrin'i sözünün arkasında durmaya zorlayan ya da konuşmayı daha önceden taslağını hazırlamadığı bir bölgeye sokan herhangi biri olabilirdi. "Korkarım bilmiyorum."

"Balığın iyi mi? Yağda kızarmış istemeliydin. O kadar kuru olmuyor."

Balığının muhteşem olduğunu söyledi, istediğinin zaten kızarmış olduğunu eklemeye çekindi. Ve Meursault da muhteşemdi. Muhteşem, *muhteşem kız* gibi.

"Sana göstermedi. Önemli tezini. Affına sığınarak söyleyeceğim, ikisinin önemli tezini. Hikâyen bu ve hâlâ bir değişiklik yapmadın. Doğru mu?"

"Neyle ilgili tez? Polis bana bazı sorular sordu. Dolambaçlı yoldan Alison Landsbury de öyle. Hangi tez?" Yapmacıksız davranıyordu ve kendi kendine inanmaya başlamıştı. Yine bilgi topluyordu, ama kılık değiştirmiş bir şekilde.

"Sana göstermedi, ama Sandy'ye gösterdi," dedi Pellegrin bu bilgiyi bir yudum şarapla mideye indirdi. "İnanmamı istediğin şey bu mu?"

Justin dimdik oturdu. "Tessa ne yaptı?"

"Kesinlikle. Gizli randevular, birlikte çalışmalar. Bunun için üzgünüm. Bildiğini sanıyordum."

Ama bilmediğimi görerek rahatladın, diye düşündü Justin, Pellegrin'e şaşkın bir şekilde bakmaya devam ederek. "Peki Sandy ne yapmış elindekileri?" diye sordu.

"Porter'a göstermiş. Porter tereddüt etmiş. Porter yılda bir kez karar verir. Sandy bana gönderdi. Ortak yazılmış ve gizli olduğu belirtilmişti. Sandy tarafından değil. Tessa ve Bluhm tarafından. O yardım kahramanları beni hasta ediyor bu arada, içini dökmek istersen. Uluslararası bürokratlar için ayıcık pikniği gibi bir şey. Bir saptırmaca. Özür dilerim."

"Peki o kâğıtları sen ne yaptın? Tanrı aşkına, Bernard?"

Sabrımın sınırlarında olan aldatılmış bir dulum. İncinmiş masumum, göründüğüm kadar da masum değilim. Başıboş dolaşan karım ve âşığı tarafından ilmeği kesilmiş kızgın kocayım. "Lütfen birisi sonunda bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye devam etti aynı sızlanan ses tonuyla. "Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca Sandy'nin evinde zorla konuk oldum. Tessa, Arnold ya da bir başkasıyla buluştuğu gizli randevular konusunda hiçbir şey anlatmadı bana. Hangi tez? Neyle ilgili tez?" Hâlâ zorlama.

Telegram: @cinciva

Pellegrin yine gülümsüyordu. Bir kere. İki kere. "Yani bütün bunlar senin için yeni haber. Ne kadar güzel."

"Evet. Öyle. Allak bullak olmuş durumdayım."

"Onun gibi bir kız, senin yaşının yarısı yaşta, başıboş dolaşıyor, hiç neyin peşinde olduğunu sormak aklına gelmedi mi?"

Pellegrin'in öfkeli olduğunu fark etti Justin. Landsbury gibi. Benim gibi. Hepimiz öfkeliyiz ve bunu gizliyoruz.

"Hayır, gelmedi. Ve yaşı benim yaşımın yarısı değildi."

"Günlüğüne hiç bakmadın, dahili telefonu bilerek-kazayla açtığın hiç olmadı. Mektuplarını hiç okumadın, bilgisayarına hiç göz atmadın. Sıfır."

"Hepsine sıfır."

Pellegrin gözlerini Justin'den ayırmadan sesli düşünüyordu. "Yani hiçbir şey senin aracılığınla olmadı. Ne gördüm, ne duydum. Şaşırtıcı," dedi alaycılığını sınırlarında tutmada zorlanarak.

"O avukattı, Bernard. Çocuk değildi. Üstün nitelikli ve çok zeki bir avukattı. Bunu unutuyorsun."

"Öyle mi? Unuttuğumu sanmıyorum." Balığının alttaki yarısı üzerinde çalışmak için yakın gözlüğünü taktı. İşini bitirince kılçığı çatalı ve bıçağıyla kaldırdı. Kendisine boş bir tabak getirmesi için garson ararken çaresiz bir yatalağa benziyordu. "Şikâyetlerini Sandy Woodrow'la sınırladığını umuyorum, hepsi bu. Esas oyuncumuza musallat oldu, bunu biliyoruz."

"Hangi esas oyuncu? Kendini mi kastediyorsun?"

"Curtiss'i. Kenny K. Adamımız." Bir tabak geldi ve Pellegrin kılçığı bu tabağa koydu. "Tessa'nın bu işin peşindeyken gidip herifin yarış atlarının önüne atmamasına şaşırdım. Git Brüksel'de öt. Git Birleşmiş Milletler'e öt. Git TV'de öt. Onun gibi bir kız, dünyayı kurtarma göreviyle canı nereye isterse gider ve sonuçlarına da aldırmazdı."

"Bu hiç de doğru değil," dedi Justin, şaşkınlık ve ciddi öfkeyle boğuşarak.

"Emin misin?"

"Tessa beni korumak için büyük çaba harcadı. Ve ülkesini."

"Suları bulandırarak mı? Her şeyi abartarak mı? Kocasının patronunu sürekli sıkıştırarak mı? Kolunda Bluhm'la aşırı derecede çalışan bir şirketin üst düzey yöneticilerinin yanına paldır küldür dalarak mı? Bu bana pek adamını korumaya çalışan biri gibi gelmedi. Daha çok, zavallı adamın şansını son hız-

Telegram: @cinciva

la parçalamaya benziyor. Dürüst olacaksak şansının da pek o kadar yüksek olduğunu söyleyemeyiz." Biraz suları bulandırmaca. "Ah. Şimdi anladım. Ne olduğunu anlıyorum." Çifte gülümseme. "Arka plandaki hikâyeyi gerçekten bilmiyorsun. Buna bağlı kalmaya devam ediyorsun."

"Evet, öyle. Tamamen şaşkına dönmüş durumdayım. Polis bana soruyor, Alison bana soruyor, sen bana soruyorsun, gerçekten hiçbir şey bilmiyor muydum? Cevap, evet, bilmiyordum ve hâlâ da bilmiyorum."

Pellegrin ilginç bulmuş bir inanmazlıkla baş sallıyordu. "Koca oğlan. Bu nasıl oluyor? Bir dakika dinle. Ben bununla yaşayabilirim. Alison da öyle. Sana geldiler. İkisi birlikte. Tessa ve Arnold. El ele. 'Bize yardım et, Justin. Önemli bir kanıt bulduk. Uzun yıllar önce kurulmuş, İngiliz asıllı bir şirket masum Kenyalıları zehirliyor, onları kobay olarak kullanıyor ve Tanrı bilir daha neler yapıyor. Bütün bir köy ceset dolu ve işte kanıt. Oku.' Doğru mu?"

"Böyle bir şey yapmadılar."

"Sözümü daha bitirmedim. Kimse hiçbir şeyi senin üstüne yıkmaya çalışmıyor, tamam mı? Burada açık bir kapı var. Herkes senin arkadaşın."

"Bunu fark ettim."

"Onları dinledin. Sen dürüst bir adamsın. On sekiz sayfalık o Armageddon senaryosunu okudun ve onlara akıllarını kaçırmış olduklarını söyledin. Anglo-Kenya ilişkilerini önümüzdeki yirmi yıl boyunca bozmak istiyorlarsa ideal formülü bulmuşlardı. Akıllı adam. Eğer Celly bana böyle bir şey yapmaya çalışsa kıçına güzel bir tekme yerdi. Ve ben de senin gibi böyle bir görüşmenin hiç olmadığını söylerdim, ki zaten olmadı. Değil mi? Biz de senin kadar çabuk unutacağız bu görüşmeyi. Dosyana hiçbir şey yazılmayacak, Alison'ın küçük kara defterine hiçbir şey girmeyecek. Anlaştık mı?"

"Bana gelmediler, Bernard. Kimse bana hikâye anlatmadı, senin deyişinle Armageddon senaryosu göstermedi. Ne Tessa, ne Bluhm, ne de bir başkası. Bütün bunlar tam bir esrar benim için."

"Ghita Pearson adlı kız, kim o?"

"Komiserlik'teki yenilerden biri. Anglo-Hintli. Çok zeki ve bölgede oturuyor. Annesi doktor. Neden?"

"Bunun dışında?"

"Tessa'nın arkadaşı. Ve benim de."

"O göndermiş olabilir mi?"

Telegram: @cinciva

"Belgeyi mi? Emin değilim."

"Neden?"

"Tessa ondan saklardı."

"Sandy Woodrow'dan saklamadı."

"Ghita çok hassastır. Bizim yanımızda bir kariyer yapmaya çalışıyor. Tessa onu saldırıya açık bir konumda bırakmazdı."

Pellegrin'in biraz daha tuza ihtiyacı vardı. Sol avucuna biraz tuz döktü, sağ elinin baş ve işaret parmaklarıyla küçük tutamlar aldı, sonra iki elini birbirine sürttü.

"Her neyse. Sen kurtuldun," diye hatırlattı Justin'e, sanki bu bir teselli ödülüymüş gibi. "Hapishane kapısında durup demir parmaklıkların ardından sana çiçek uzatacak değiliz."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bu iyi haber. Kötü haber, dostun Arnold. Senin ve Tessa'nın dostu."

"Onu buldular mı?"

Pellegrin başını sert bir tavırla salladı. "Hakkındaki gerçekleri öğrendiler, ama onu henüz bulamadılar. Bulmayı umuyorlar."

"Hangi gerçekleri öğrendiler? Neden söz ediyorsun sen?"

"Derin sular, koca oğlan. Senin sağlık durumunda biri için bu sularda dolaşmak çok zor. Keşke bu konuşmayı birkaç hafta sonra sen biraz daha toparlanınca yapabilseydik, ama yapamayız. Cinayet müfettişlerinin insana saygısı yok ne yazık ki. Bluhm senin dostundu, Tessa da karın. Dostunun karını öldürdüğünü söylemek zorunda kalmak hiçbirimiz için hoş bir şey değil."

Justin gerçek bir şaşkınlıkla Pellegrin'e bakıyordu, ama o bunu fark edemeyecek kadar meşguldü balığıyla. "Ama ya adli kanıtlar?" dediğini duydu kendisinin, sesi sanki donmuş bir gezegenden geliyordu. "Yeşil safari cipi? Bira kutuları ve sigara izmaritleri? Marsabit'te görülen iki adam? Peki ya -ne bileyim- ThreeBees, İngiliz polisinin bana hakkında soru sorduğu bir yığın şey ne oldu?"

Justin cümlesini bitirmeden Pellegrin ilk gülümsemesinden birini gerçekleştirmişti bile. "Yeni kanıtlar var, koca oğlan. Korkarım bunlar kesin kanıtlar." Bir kâğıt çıkardı. "Aynasızlar elbiselerini buldular. Bluhm'un. Göl kenarına gömülmüş. Safari ceketi yok. Onu şaşırtmaca için cipte bırakmış. Gömleği, pantolonu, külotu, çorapları, ayakkabıları. Pantolonunun cebinde ne buldular der-

Telegram: @cinciva

sin? Arabanın anahtarlarını. Cipi kilitlediği anahtarları. Bugünlerde Yankilerin kapama dediği şeye yeni bir anlam kazandırıyor. Şehvet suçlarında çok yaygın bir şey olduğunu duydum. Birisini öldür, kapıyı arkandan kilitle, zihnini kapat. Hiçbir şey olmadı. Hafızan silindi. Klasik."

Justin'in şüpheli ifadesiyle dikkati dağılan Pellegrin durdu, sonra kesin hüküm belirten bir sesle konuşmasını sürdürdü.

"Ben bir *Oswald* adamıyım, Justin. Lee Harvey Oswald, John F. Kennedy'yi vurdu. Bunu yapması için kimse yardım etmedi ona. Arnold Bluhm kendini kaybetti ve Tessa'yı öldürdü. Şoför karşı çıktı, bu yüzden onu da halletti. Sonra kellesini çakallar için çalılara attı. Yeter. Bütün o otuzbir çekme ve fantezi kurmadan sonra, ortada olanı kabul etmemiz gereken bir an gelir. Yapışkan karamel pudingi mi? Elmalı pasta mı?" Puding için garsona işaret etti. "Eski dostlar olarak sana sessiz bir uyarıda bulunmamın bir sakıncası var mı?"

"Lütfen."

"Hastalık iznine ayrılıyorsun. Başın dertte. Ama sen kıdemlisin, kuralları bilirsin ve hâlâ Afrika adamısın. Ve benim gözetimim altındasın." Ve Justin bunu durumunun romantik bir tanımı sanmasın diye ekledi. 'Kendini diğerlerinden ayıranlar için dışarda bir sürü yiyecek var. Ölsem de gitmeyeceğim bir yığın da yer. Ve eğer sahip olmaman gereken sözde gizli bir bilgiye sahipsen -zihninde ya da herhangi başka bir yerde- o bize aittir, sana değil. Dünya bizim büyüdüğümüz zamankinden çok daha sert. Kaybedecek çok şeyi olan bir sürü adam var. Kötü tutumlara neden oluyor bu da."

Deneyimle öğrendiğimiz gibi, diye düşündü Justin içinde bulunduğu cam kapsülün derinliklerinden. Hiç ağırlığı yokmuş gibi masadan kalktı. Aynı anda çok sayıda aynada kendini görerek şaşırdı. Kendisini her açıdan, her yaş döneminde görüyordu. Justin, büyük evlerdeki kayıp çocuk, aşçıların ve bahçıvanların dostu. Justin, ragbi yıldızı okul çocuğu. Justin, yalnızlığını sayılara gömen profesyonel bekâr. Justin, Dışişleri'nin büyük umudu ve umutsuzu, palmiye ağacının dostu. Justin, tek ve ölü oğlunun dul babası.

"Çok naziktin, Bernard. Teşekkürler."

Aldatıcı kanıtlar kullandığın için teşekkürler, demek istiyordu. Karımın cinayetini film yapmayı önerdiğin ve geriye kalan son hassasiyet kırıntılarımı hiçe sayarak ezip geçtiğin için teşekkürler. On sekiz sayfalık Armageddon senaryosu, Tessa'nın Woodrow'la gizli randevusu ve uyanmakta olan anılarıma yap-

Telegram: @cinciva

tığın diğer eziyet veren eklentiler için teşekkürler. Ve gözlerinde bir çelik parıltısıyla yaptığın sessiz uyarın için de teşekkürler. Çünkü yakından baktığımda benimkinde de aynı parıltıyı görüyorum.

"Rengin soldu," dedi Pellegrin suçlarcasına. "Bir şey mi oldu, koca oğlan?"

"İyiyim. Seni görmem iyi oldu, Bernard."

"Biraz uyu. Benzinin tükenmiş. Ve bir hafta sonu biraraya gelmeliyiz. Bir arkadaşını da getir. Biraz oynayabilen birisini."

"Arnold Bluhm asla bir canlıyı incitmedi," dedi Justin dikkatli ve açık bir şekilde, Pellegrin yağmurluğunu giymesine yardım edip çantasını uzatırken. Ama bunu sesli mi söyledi, yoksa başının içinde çığlık atan binlerce sese mi söyledi tam emin olamıyordu.

Telegram: @cinciva

ONUNCU BÖLÜM

Ne zaman uzakta olsa hatıralarında nefret ettiği evdi bu: büyük, dağınık ve bir ebeveyn gibi buyurucu. Justin izne geldiği kısa sürede ne kadar ilgilenirse ilgilensin canı istediği gibi vahşi kalan bir ön bahçe. Tessa'nın kesilmesine izin vermediği ölü meşe ağacının üstünde bulunan ve bir cankurtaran sandalını andıran ağaç evinin kalıntıları. Ölü ağacın eğri büğrü dallarına takılmış olan uçurtma parçaları. Çürüyen yaprak yığınına doğru ittiğinde komşunun patlak gözlü kedisinin çalılara kaçmasına neden olan paslı demir kapı. Ve bir çift kötü huylu kiraz ağacı.

Bütün gün, alt katta vadesini doldurduğu geçen hafta ve Londra kışının yarı karanlık öğleden sonrasında, aklı kafasının içindeki çirkinlikler labirentiyle karmakarışık olmuş, Gladstone çanta bacağına çarparken batıya doğru tek başına yürüyüşü sırasında korkuyla düşündüğü evdi bu. Tessa'nın hiç paylaşmadığı ve artık hiçbir zaman da paylaşmayacağı bölümlerini saklayan evdi bu.

Güçlü bir rüzgâr yolun karşısındaki manavın tentelerini sallıyor, yaprakları savuruyor ve insanların kaldırımda kaçışmasına neden oluyordu. Ama hafif bir takım elbise giymiş olmasına rağmen soğuğun farkına varmayacak kadar çok şey vardı Justin'in içinde. Ön kapıya çıkan seramik basamaklar adımlarının altında takırdıyordu. En üst basamağa varınca nedenini bilmeden geri dönüp arkasına uzun uzun baktı. Evsiz barksız biri NatWest para makinesinin altına kıvrılıp yatmıştı. Yasak yere park edilmiş arabanın içinde bir kadınla adam kavga ediyordu. Fötr şapkalı ve yağmurluklu zayıf bir adam cep telefonuna doğru eğilmişti. Uygar bir ülkede hiç belli olmazdı. Ön kapının üstündeki havalandırma penceresi içerden aydınlanmıştı. Kimseyi şaşırtmak istemeyerek zile bas-

Telegram: @cinciva

tı ve ilk katın sahanlığında çalan vapur düdüğünü andıran tanıdık paslı sesi duydu. Ayak seslerini duymayı bekleyerek evde kimin olduğunu merak etti. Faslı ressam Aziz ve erkek arkadaşı Raoul. Tanrı'yı arayan Nijeryalı Petronilla ve elli yaşındaki Guatemalalı rahip. Cezayir'de Arnold'la birlikte çalışmış olan, Arnold'ınkiyle aynı kederli gülümsemeye sahip, Arnold gibi cümlenin ortasında durup acı veren anılarla gözlerini yarı kapatarak zihninin arınmasını bekleyen uzun boylu, birbiri ardına sigara içen canlı cenaze Fransız doktor Gazon.

Herhangi bir ses duymayınca anahtarı çevirip hole adım attı, Afrika yemeklerinin kokusunu, radyodan yükselen reggae müziğini ve mutfaktan gelen kahve makinesinin gürültüsünü duymayı bekliyordu.

"Merhaba!" diye seslendi. "Ben geldim, Justin."

Ne cevap veren bir ses, ne müzik dalgası, ne yemek kokusu, ne de bir ses. Dışardaki caddeden gelen trafik gürültüsünün ve merdivenleri çıkan kendi sesinin yankısı dışında hiçbir ses yoktu. Gördüğü tek şey Tessa'nın gazeteden kesilip, çiçeklerle dolu reçel kavanozlarının arasından kendisine bakan resmiydi. Reçel kavanozlarının arasında Aziz'in resim defterinden koparıldığını sandığı bir kâğıt da vardı, elle yazılmış notta Tessa'nın ortadan kaybolan kiracılarının üzüntü, sevgi ve veda sözcükleri sıralanmıştı: *Justin, kalabileceğimizi sanmıyoruz,* tarih geçen pazartesi.

Kâğıdı tekrar katlayıp kavanozların arasına geri koydu. Hazırol biçiminde duruyor, gözyaşlarını önlemeye çalışırken gözleri dimdik ileri doğru bakıyordu. Gladstone'u yere bırakıp mutfağa gitti, dengesini bulmak için duvara dayandı. Buzdolabını açtı. Unutulmuş bir ilaç şişesi dışında boştu, ilacın üstündeki isim yabancıydı. Annie Bilmemkim. Gazon'unkilerden biri olmalıydı. El yordamıyla koridorda yolunu bulup yemek odasına gitti, ışıkları yaktı.

Tessa'nın babasının sahte Tudor tarzı korkunç yemek odası. İki yanda, megaloman arkadaşlar için altı tane yüksek arkalıklı sandalye. İşlemeli oymalar. *Babam çok çirkin olduğunu biliyordu, ama çok seviyordu, bu yüzden ben de seviyorum,* diyordu. *Eh, ben sevmiyorum,* diye düşünüyordu, ama bunu söylememi Tanrı yasaklıyor. Birlikte geçirdikleri ilk aylarda Tessa anne ve babası dışında hiçbir şeyden konuşmamıştı, tâ ki Justin'in kurnazca rehberliği altında evi kendi yaşıtı insanlarla doldurarak onların hayaletlerini uzaklaştırana dek; gelenler ne kadar çılgın olursa o kadar mutlu oluyordu: Eton'lu Troçkistler, Polonyalı sarhoş papazlar ve Doğulu mistikler, artı dünyadaki otlakçıların

Telegram: @cinciva

yarısı. Ama bir kez Afrika'yı keşfettikten sonra hedefi sabitlenmiş, dört numaralı ev dünya işleriyle ilgilenmeyen yardım çalışanlarının ve eylemcilerin barınağı haline gelmişti. Odayı tarayan bakışları onaylamaz bir şekilde, mermer şöminenin üstünü, şömine ayağını ve ızgarasını kaplayan hilal biçimindeki kurumlara takıldı. Kargalar, diye düşündü. Gözlerini odanın etrafında dolaştırıp tekrar kurumlara doğru çevirdi. Kendi kendisiyle ya da Tessa'yla, aslında ikisi de aynıydı, tartışırken bakışları orada takılı kaldı.

Hangi kargalar?

Ne zaman?

Koridordaki mesajın tarihi pazartesi gününe aitti.

Ma Gates çarşambaları geliyordu; Ma Gates, yani Bayan Dora Gates, Tessa'nın eski dadısıydı, ama her zaman Ma olmuştu.

Ma Gates kendini iyi hissetmezse kızı Pauline gelirdi.

Pauline gelemezse alaycı kardeşi Debbie mutlaka gelirdi.

Ve bu kadınlardan hiçbirinin böylesine göze çarpan bir kurum lekesine aldırmazlık etmeleri düşünülmeyecek bir şeydi.

Bu yüzden kargalar saldırılarını çarşambadan *sonra* ve bu akşamdan *önce* gerçekleştirmişlerdi.

O zaman, ev *pazartesi* boşaldıysa -mesaja bakarak- ve Ma Gates *çarşamba* günü temizlik yaptıysa, neden kurumların üstünde erkek ayağı büyüklüğünde, muhtemelen bir koşu ayakkabısına ait bir iz vardı?

Telefon büfede, adres defterinin yanında duruyordu. Ma Gates'in numarası Tessa'nın yazısıyla ve kırmızı pastel boyayla kapağın içine yazılmıştı. Numarayı çevirdi, karşısına Pauline çıktı. Gözyaşlarına boğulan kız telefonu annesine verdi.

"Çok, çok üzgünüm, canım," dedi Ma Gates yavaş ve anlaşılır bir biçimde. "Sizden ya da ifade edebileceğimden çok daha fazla üzgünüm, Bay Justin. Başka hiçbir şeye bu kadar üzülebileceğimi sanmıyorum."

Justin'in sorgulaması başladı; olması gerektiği kadar uzun ve yumuşaktı, sormaktan çok dinlemekten oluşuyordu. Evet, Ma Gates her zamanki gibi çarşamba günü gelmişti, dokuzdan on ikiye kadar, istemişti ki... Bayan Tessa'yla tamamen yalnız olmak için bir şanstı... Her zaman yaptığı gibi temizlik yapmıştı, hiçbir şeyi atlamamış ya da unutmamıştı... Ağlamış ve dua etmişti... Ve eğer onun için de uygunsa daha önceki gibi gelmeye devam etmek istiyordu, Bayan

Telegram: @cinciva

Tessa'nın hayatta olduğu zamanlardaki gibi çarşamba günleri, konu para değildi, hatıralardı...

Kurum mu? Elbette hayır! Çarşamba günü yemek odasında kurum yoktu, olsa kesinlikle görürdü ve birisi üstüne basmadan önce temizlerdi. Londra'nın isi çok yağlı olurdu! Bu tür büyük şöminelerin olduğu evlerde ise her zaman dikkat ederdi! Ve hayır, Bay Justin, baca temizleyicilerinde evin anahtarı yoktu elbette ki.

Bay Justin, Dr. Arnold'ın bulunup bulunmadığını biliyor muydu, çünkü eve gelen erkekler içinde en çok Dr. Arnold'ı seviyordu, gazetelerde ne yazarsa yazsın, yalnızca uyduruyorlardı...

"Çok naziksiniz, Bayan Gates."

Oturma odasındaki avizeyi yakıp her zaman Tessa'ya ait olan şeylere bir göz attı: çocukluğundan kalma binicilik rozetleri; katıldığı ilk ayinden sonra Tessa; Elba'daki minik Sant'Antonio Kilisesi'nin merdivenlerinde çekilmiş olan düğün portreleri. Ama en fazla düşündüğü şey şömineydi. Şöminenin önü kayağan taşındandı, ızgara pirinç ve bakır karışımı basit bir Victoria işiydi, demirleri tutmak için pirinç pençeleri vardı. Şöminenin önü ve ızgara kurumla kaplıydı. Aynı kurum, kara çizgiler halinde çelik maşa ve ateş süngüsünün üzerinde de bulunuyordu.

İşte sana bir doğa esrarı, dedi Tessa'ya; birbiriyle ilişkisi olmayan iki karga kolonisi, birbiriyle bağlantısız iki bacadan içeri kurum savurmak için aynı anı seçmişler. Bundan ne anlam çıkarıyoruz? Sen bir avukatsın, ben korunan bir tür.

Ama oturma odasında ayak izi yoktu. Yemek odasını kim araştırdıysa lütufkâr bir şekilde ayak izi bırakmıştı. Oturma odasının şöminesini kim araştırdıysa -ister aynı olsun ister farklı bir adam- iz bırakmamıştı.

Ancak insan, iki tanesi bir yana, bir şömineyi bile neden araştırırdı ki? Doğru, antika şöminelerde aşk mektupları, vasiyetnameler, utanç verici günlükler ve altın keseleri için gizli yerler bulunurdu geleneksel olarak. Doğru, efsaneye göre, bacalarda ruhlar yaşardı. Doğru, rüzgâr çoğu sır olan hikâyeler anlatmak için eski bacaları kullanırdı. Ve bu akşam soğuk bir rüzgâr esiyor, kepenklere çarpıp kilitleri sallıyordu. Ama neden bu şömineleri aramışlardı? Bizim şöminelerimizi? Neden dört numarayı? Bacalar bütün evin genel olarak aranmasının bir parçasıysa o başka, asıl hamlenin yanındaki küçük gösteriymiş gibi.

Telegram: @cinciva

Küçük sahanlıkta Tessa'nın ecza dolabını incelemek için durdu. Hiçbir özelliği olmayan eski İtalyan baharat dolabı merdivenlerin altındaki bir boşluğa vidalanmış, üzerine Tessa tarafından yeşil bir haç işareti çizilmişti. Bir doktorun kızına uygun bir şey değildi. Dolabın kapağı hafifçe aralıktı. Justin tamamen açtı.

Talan olmuştu. Plaster kutularının kapakları açılmış, pamuk ve asit-borik tozu paketleri karmakarışık bir yığın halinde duruyordu. Kapağı kapatırken başının hemen yanındaki sahanlık telefonu çınladı.

Seni arıyorlar, dedi Tessa'ya. Öldüğünü söylemeliyim. Beni arıyorlar, dedi. Başsağlığı sözcüklerini dinlemeliyim. Travmam sırasında beni rahat ve güvende tutacak her şeyimin olup olmadığını soran Madeira keki arıyor. Ma Gates'le beş millik konuşmam bittikten sonra hat açılana kadar beklemesi gereken biri.

Ahizeyi kaldırdı ve faal bir kadın sesi duydu. Arkasında minik sesler yankılanıyor, ayak sesleri çınlıyordu. Taş döşemesi olan hareketli bir yerdeki faal bir kadın. Keyifli bir ruh haliyle konuşan, sokak satıcısı sesli, faal bir Londra'lı.

"Evdeyse Bay Justin Quayle'la konuşabilir miyim, lütfen?" Bir iskambil hilesi göstermek üzereymiş gibi merasimle konuşuyordu. "Evde sevgilim, duyabiliyorum." Yan tarafa doğru söylemişti bunu.

"Ben Quayle."

"Onunla kendin konuşmak ister misin, sevgilim?" Sevgili konuşmak istemiyordu. "Burası King's Road'daki Jeffrey Çiçekçisi, Bay Quayle. Eğer evdeyseniz bu akşam en kısa zamanda size teslim etmemiz gereken, ne olduğunu söylemeyeceğim güzel bir çiçek demeti var ve kimden geldiğini söylememem gerekiyor, doğru mu, sevgilim?" Belli ki doğruydu. "Sormak istediğim şey, Bay Quayle, çocuğu şimdi göndersem nasıl olur? İki dakikada orada olur, değil mi, Kevin? Hatta eğer ona güzel bir içecek verirseniz bir dakikada gelir."

"Gönderin o zaman," dedi Justin dalgın bir şekilde.

* * *

Arnold'ın odasının kapısının önünde duruyordu. Oraya Arnold'ın odası diyorlardı, çünkü arkasında her zaman geri döneceğini gösteren bir şey bırakırdı mutlaka: bir çift ayakkabı, elektrikli tıraş makinesi, alarm saati, Üçüncü Dünya ülkelerine yapılan tıbbi yardımın yetersizlikleriyle ilgili bir yığın kâğıt. Yine de Arnold'ın sandalyesinin arkasına astığı devetüyü rengi hırkasını görünce olduğu yerde kaldı Justin. Masaya yaklaşırken neredeyse Arnold'ın adını seslenecekti.

Telegram: @cinciva

Altüst edilmişti.

Çekmeceler zorla açılmış, kâğıtlar, mektupluklar dışarı çekilmiş ve öylece bırakılmıştı.

Korna çalıyordu. Hızla aşağıya koştu, ön kapıya varırken kendi kendini sakinleştirdi. Çiçekçi çocuk Kevin kırmızı yanaklı ve ufak tefekti, kış soğuğu yüzünü parlatmıştı. Kolundaki süsen ve leylaklar kendisi kadar büyüktü. Demeti bağlayan şeride beyaz bir zarf iliştirilmişti. Bir avuç dolusu Kenya bozuk parasını karıştırarak iki İngiliz sterlini buldu, çocuğa verip kapıyı yüzüne kapattı. Zarfı açıp dışardan okunmasın diye kalın bir kâğıda sarılmış olan beyaz kartı çıkardı. Mesaj elektronik olarak yazılmıştı.

> Justin. Bu gece yedi buçukta evden çık. Gazetelerle dolu bir çanta getir. King's Road'daki Cineflex sinemasına yürü. İki numaralı salon için bilet al ve dokuza kadar filmi seyret. Yan (batı) çıkıştan çantanla birlikte çık. Çıkışın yakınında park etmiş olan mavi minibüsü bul. Şoförü tanıyacaksın. Bu kartı yak.

İmza yoktu.

Zarfı inceledi, kokladı, kartı kokladı, hiçbir şey kokmuyordu, ne beklediğini bilmiyordu. Kartla ve zarfı mutfağa götürdü, Dışişleri güvenlik kursunun en iyi geleneği olduğu üzere kibritle yakıp lavaboya attı. Yanıp bittikten sonra külleri çöp öğütme makinesine atıp gereğinden uzun bir süre çalıştırdı. En üst kata varana dek merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Onu harekete geçiren şey telaş değil kararlılıktı: *Düşünme, davran.* Kilitli tavanarası kapısı karşısındaydı. Anahtarı hazırdı. Yüz ifadesi kararlı, fakat endişeliydi. Bir atlayış için kendini hazırlayan umutsuz bir adam gibiydi. Kapıyı ardına kadar açtı, minik hole girdi. Kargaların istila ettiği baca külahları, saksı bitkisi yetiştirmek ve sevişmek için gizli köşelerin ortasına yerleştirilmiş tavanarası odaları vardı. İleri atıldı, anıların parıltısına direnmek için gözlerini iyice kısmıştı. Tessa'nın sahip olmadığı, kullanmadığı ve hakkında konuşmadığı hiçbir nesne, resim, sandalye ya da köşe yoktu. Düğün gününde Justin'e devredilen Tessa'nın babasının gösterişli masası tanıdık girintide duruyordu. Masanın üstünü kaldırdı. Ne demiştim? Talan edilmiş. Tessa'nın elbise dolabını açtı, kışlık paltolarının ve ceketlerinin askılarından indirilip cepleri dışarı çıkarılmış bir şekilde yere atıldığını gör-

Telegram: @cinciva

dü. Gerçekten, sevgilim, onları asabilirdin. *Çok iyi biliyorsun ki asmıştım, ama birisi indirmiş.* Altlarını araştırarak Tessa'nın eski müzik çantasını buldu, bulabileceği evrak çantasına en yakın şey buydu.

"Hadi bu işi birlikte yapalım," dedi yüksek sesle.

Gitmek üzereyken yatak odasının açık kapısından Tessa'yı gözetlemek için durdu. Banyodan yeni çıkmıştı ve aynanın önünde çırılçıplak duruyordu, ıslak saçlarını tararken başını yana çevirmişti. Çıplak ayaklarından biri bale tarzında ona doğru çevrilmişti, çıplakken hep böyle yapardı. Bir elini başına doğru kaldırmıştı. Onu seyrederken, o hayattayken hissettiği gibi tarif edilemez bir yabancılaşma duygusu hissetti. Çok mükemmelsin, çok gençsin, dedi ona. Seni doğal ortamında bırakmalıydım. Zırva, diye cevap verdi Tessa tatlılıkla ve Justin kendini daha iyi hissetti.

Alt kata mutfağa inerken *Kenya Standard*, *Afrika Confidental, The Spectator* ve *Private Eye* adlı gazetelerin eski nüshalarından oluşan bir yığın buldu. Bunları müzik çantasına tıkıp hole döndü, Tessa'nın geçici mabedine ve Gladstone çantaya son bir kez baktı. Bu sabah Ofis'te çıkardıkları işten tatmin olmadılarsa diye burada bırakıyorum, açıklamasını yapıp dondurucu karanlığa çıktı. Sinemaya yürümesi on dakika sürdü. İki numaralı salonun dörtte üçü boştu. Filme hiç dikkat etmedi. Görünmeden saatine bakmak için iki kez tuvalete gitmek zorunda kaldı. Dokuza beş kala batı kapısından çıkıp acı verecek derecede soğuk yan sokakta buldu kendini. Mavi minibüs ona bakıyordu. Saçmasapan bir an için bunun Marsabit'teki yeşil safari cipi olduğunu hayal etti. Farlar yanıp söndü.

"Arka kapıdan," diye emretti Rob.

Justin minibüsün arkasına gitti ve kapının açık olduğunu gördü. Lesley müzik çantasını almak için elini uzattı. Zifiri karanlıkta tahta sıraya oturan Justin tekrar Muthiaga'daydı. Volkswagen minibüsün eğimli sırasında otururken, Livingstone direksiyondaydı ve Woodrow karşısındaki sıraya oturmuş emirler veriyordu sanki.

"Seni takip ediyoruz, Justin," diye açıkladı Lesley. Karanlıktaki sesi telaşlı, fakat esrarengiz biçimde karamsardı. Sanki o da büyük bir kayıp yaşamıştı. "Gözetim ekibi seni sinemaya kadar takip etti ve biz de o ekibin bir parçasıyız. Oradan çıkarsan diye yan çıkışta bekliyoruz. Avın sıkılıp erken ayrılması olasılığı her zaman vardır. Sen de az önce böyle yaptın. Beş dakika içinde, görev kontrola bunu rapor edeceğiz. Hangi yöne gidiyorsun?"

Telegram: @cinciva

"Doğuya."

"Yani bir taksi durdurup doğuya gideceksin. Taksinin numarasını rapor edeceğiz. Seni takip etmeyeceğiz, çünkü bizi tanırsın. Sinemanın önünde seni bekleyen ikinci bir gözetim arabası var ve herhangi bir olasılığa karşın King's Road'da da bir tanesi bekliyor. Eğer yürümek ya da metroya binmek istersen arkana birkaç yaya takacaklar. Eğer otobüse binersen sana müteşekkir olurlar, çünkü bir Londra otobüsünün arkasına takılmaktan daha kolay bir şey yoktur. Bir telefon kulübesine gidip telefon edersen seni dinleyecekler. İçişleri Bakanlığı'ndan izinleri var ve nereden telefon açarsan aç işe yarar."

"Neden?" diye sordu Justin.

Gözleri ışığa alışmaya başlamıştı. Rob uzun bedenini sürücü koltuğunun arkasından sarkıtmış konuşmaya katılıyordu. Tavırları Lesley'inki kadar kaba, ama daha düşmancaydı.

"Çünkü bize kazık attın," dedi.

Lesley, Tessa'nın müzik çantasındaki gazeteleri çıkarıp plastik bir torbaya tıktı. Ayaklarının dibinde bir düzine kadar büyük zarftan oluşan bir yığın vardı. Bunları müzik çantasına koymaya başladı.

"Anlamıyorum," dedi Justin.

"Eh, bir dene," diye önerdi Rob. "Gizli emir aldık, tamam mı? Bay Gridley'e yaptıklarını anlatacağız. Yukarda birisi neden yaptığını söylüyor, ama bize değil. Yardım bizde."

"Evimi kim aradı?"

"Nairobi'dekini mi, Chelsea'dekini mi?" diye soruyla karşılık verdi Rob alaycı bir tavırla.

"Chelsea'dekini."

"Bunu sormak bizim işimiz değil. Her kim yapıyorsa ekip dört saat boyunca rahat durumunda bekledi. Bildiğimiz tek şey bu. Gridley kapıya üniformalı bir aynasız dikti. Bir gelen olursa polisin bir hırsızlık olayını araştırdığını, bu yüzden defolmalarını söyleyecekti. Herifin aynasız olup olmadığı da şüpheli," diye ekledi Rob öfkeyle.

"Rob ve ben görevden alındık," dedi Lesley. "Gridley eğer becerebilse bizi Orkney Adası'nda trafik polisliğine verecekti, ama buna cesaret edemiyor."

"Her şeyden alındık," diye söze girdi Rob. "Sayende yaşar yaşamaz olduk."

"Bizi görebileceği bir yerde istiyor," dedi Lesley.

Telegram: @cinciva

"Çadırın içinde, dışarı işerken," diye ekledi Rob.

"Bluhm'u aramada yerel polise yardımcı olmaları için iki yeni memur gönderdi ve hepsi bu kadar," dedi Lesley. "Taşları kaldırıp altına bakmak yok, kurallardan sapma yok. Nokta."

"Marsabit İki Numara yok, ölen zenci kadın hastalar ve hayalet doktorlar yok," dedi Rob. "Gridley'in bir tek kendisine ait sevimli sözleri var yalnızca. Ve yerimize getirilenlerin bizimle konuşması yasak, çünkü bizim hastalığımıza tutulabilirler. Bir yılı kalmış iki beyinsiz çift, tıpkı Gridley gibi."

"Çok gizli bir durum ve sen de bir parçasısın," dedi Lesley. Çantayı kapattı, ama kucağında tutmaya devam etti. "Hangi parçası olduğunu kimse bilmiyor. Gridley hayat hikâyeni istiyor. Kiminle, nerede görüştüğünü, evine kimin geldiğini, kime telefon açtığını, ne yediğini, kiminle yediğini. Her gün. Çok gizli bir operasyonda gerekli bir oyuncu olduğun, bilmemize izin verdikleri tek şey. Bize söyleneni yapıp kendi işimize bakmamız gerekiyor."

"Yard'a geleli on dakika olmadan bütün not defterlerini, bantları ve kanıtları masasında istedi, hem de hemen," dedi Rob. "Bu yüzden her şeyi verdik. Orijinal takımı, hiç eksiksiz tamamını. Tabii kopyasını aldıktan sonra."

"Görkemli ThreeBees Şirketi'nin adı bir daha geçmeyecek ve bu bir emir," dedi Lesley. "Ne ürünlerinden, ne operasyonlarından, ne de çalışanlarından söz edilecek. Kayığı sallayacak bir şeye izin verilmiyor. Amin."

"Hangi kayığı?"

"Bir sürü var," diye araya girdi Rob. "İstediğini seç. Curtiss dokunulmaz. Somali'ye İngiliz silahları satma anlaşmasına aracılık ediyor. Ambargo biraz can sıkıcı, ama bir yolunu bulmuş. Son model Doğu Afrika telekom sistemine İngiliz ileri teknolojisini getirme yarışında önde gidiyor."

"Ve ben bütün bunların önünde mi duruyorum?"

"Önünde duruyorsun, nokta," dedi Rob nefret dolu bir sesle. "Eğer seni geçebilseydik, onları suçüstü yakalayabilirdik. Artık bir kenardayız, kariyerimizin başına geri döndük."

"Tessa'nın bildiklerini bildiğini düşünüyorlar," diye açıkladı Lesley. "Bu sağlığın için kötü olabilir."

"Onlar kim?"

Ama Rob öfkesine hâkim olamıyordu. "İlk günden beri bir tuzak kurulmuştu ve sen bunu biliyordun. Mavi Çocuklar bizimle alay etti, ThreeBees'deki piç-

Telegram: @cinciva

kuruları da öyle. Arkadaşın ve meslektaşın Bay Woodrow başından itibaren yalan söyledi bize. Sen de öyle. Sen elimizdeki tek şanstın ve bizi tersledin."

"Sana soracak tek bir sorumuz var, Justin," diye söze girdi Lesley, daha az buruk bir sesle. "Doğru cevabı borçlusun bize. Gidecek bir yerin var mı? Oturup kitap okuyabileceğin bir yer? Yurtdışı olursa daha iyi."

Justin kaçamak davrandı. "Chelsea'deki evime gidip yatak odamın lambasını yakarsam ne olur? Evimin dışında mı bekliyorsunuz?"

"Ekip eve girdiğini görür, yattığını görür. Dikizciler birkaç saat uyur, dinleyiciler telefonunda bekler. Dikizciler ertesi sabah erkenden seni kaldırmaya gelir. Senin için en iyi zaman saat birle dört arası."

"O zaman gidecek bir yerim var," dedi bir dakika düşündüktün sonra.

"Harika," dedi Rob. "Bizim yok."

"Eğer yurtdışındaysa kara ve havayı kullan," dedi Lesley. "Oraya vardığında zinciri kır. Yerel otobüslere, trenlere bin. Sade giyin, her gün tıraş ol, insanlara bakma. Araba kiralama, hiçbir yere uçma, aynı ülkede bile. İnsanlar senin zengin olduğunu söylüyor."

"Öyleyim."

"O zaman yanına bir sürü nakit al. Kredi kartı ya da seyahat çeki kullanma, cep telefonuna dokunma. Ödemeli arama, açık hatta adını kullanma, yoksa bilgisayar devreye girer. Rob senin için pasaport ve *Telegraph*'dan basın kartı hazırlattı. Dışişleri'ni arayıp bir dosya için gerektiğini söylemese fotoğrafını bulamıyorduk. Rob'un bizim işimizin olmaması gereken bazı yerlerde dostları var, değil mi, Rob?" Cevap yoktu. "Mükemmel değiller, çünkü Rob'un arkadaşlarının yeterince zamanı yoktu, öyle değil mi, Rob? Bu yüzden İngiltere'ye giriş çıkışlarda kullanma. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi Justin.

"Sen Peter Paul Atkinson'sın, gazete muhabiri. Ve ne yaparsan yap asla, ama asla iki pasaportu aynı anda yanında taşıma."

"Neden bunu yapıyorsunuz?" diye sordu Justin.

"Sana ne?" diye öfkeyle karşılık verdi Rob karanlığın içinden. "Yapacak işimiz vardı, o kadar. Kaybetmek hoşumuza gitmedi. Bu yüzden mahvetmen için sana verdik. Bizi kovduklarında belki arasıra Rolls Royce'unu temizlememize izin verirsin."

Telegram: @cinciva

"Belki Tessa için yapıyoruz," dedi Lesley çantayı Justin'in kollarına bırakarak. "Yolun açık olsun, Justin. Bize güvenmedin. Belki haklıydın. Ama eğer güvenseydin oraya varabilirdik. Orası her neresiyse." Kapının koluna uzandı. "Kendine iyi bak. Onlar adam öldürüyor. Ama bunu fark etmişsindir herhalde."

Justin caddede yürümeye başladığı sırada Rob'un mikrofonuna konuştuğunu duydu. *Candy sinemadan çıkıyor. Tekrarlıyorum, Candy elinde çantayla sinemadan çıkıyor.* Minibüsün kapısı arkasından kapandı. Kapama, diye düşündü. Biraz yürüdü. Candy taksi çağırıyor ve Candy bir erkek.

* * *

Justin, Ham'in ofisinin uzun penceresinin önünde durmuş, şehrin gece gürültüsünün içinde yükselen saat on çanlarını dinliyordu. Caddeye bakarken, biraz geride, aşağıyı kolayca görebileceği, ama daha zor görünebileceği bir noktada duruyordu. Ham'in masasındaki soluk okuma lambası yanıyordu. Ham bir köşede, tatminsiz müvekkil nesillerince eskitilmiş olan koltukta arkasına yaslanmış oturuyordu. Dışarda, buzlu bir sis dalgası nehirden yükselmiş, Tessa'nın Yaratıcı'sıyla çözümlenmemiş pek çok tartışma yaptığı St. Etheldreda's Kilisesi'nin dışındaki parmaklıkları donduruyordu. Aydınlatılmış yeşil duyuru panosunda kilisenin Rosminia Papazları tarafından restore edildiği bildiriliyordu. İtiraflar, Takdis ve Düğünler randevuyla yapılabiliyordu. Geç saatte ibadet için gelenler merdivenlerden inip çıkıyordu. Hiçbiri Tessa değildi. Ofisin döşemesinde Ham'in plastik tepsisinin üstünde daha önce Gladstone çantanın içinde bulunan kâğıtlar duruyordu. Masanın üstünde Tessa'nın müzik çantası, yanında firmasının adıyla işaretlediği dosyalarda Ham'in Tessa'yla son bir yıl içinde yaptığı görüşmeleri süresince topladığı bilgisayar çıktıları, fakslar, fotokopiler, telefon konuşması notları, posta kartları ve mektuplar vardı.

"Korkarım, biraz karışık," diye itiraf etti Ham sıkıntılı bir tavırla. "Son e-maillerinin çoğunu bulamadım."

"Bulamadın mı?"

"Aslında hiç kimseninkini bulamıyorum. Bilgisayara virüs girdi. Lanet olası şey posta kutumu ve hard diskin yarısını yalayıp yuttu. Mühendis hâlâ üstünde çalışıyor. Bulduğunda sana veririm."

Tessa'dan, Meg'den, sonra Ham'in iyi yüreğinde yer alan bir başka konudan, yani kriketten konuştular. Justin kriket hayranı değildi, ama sesinin coşkulu çıkması için elinden geleni yapıyordu.

Telegram: @cinciva

"Her hafta Turin'e gidip gelen o kurye servisini kullanıyor musun hâlâ, Ham?" diye sordu Justin.

"Elbette, koca oğlan. Başkası satın aldı tabii ki. Alınmayan kaldı mı? Aynı insanlar, yalnızca daha fazla karışıklık oluyor."

"Ve bu sabah kasanda gördüğüm, üzerinde firmanın isminin yazılı olduğu güzel deri şapka kutularını da kullanıyor musun hâlâ?"

"En son onlar gidecek."

Justin gözlerini kısarak loş caddeye doğru baktı. Hâlâ oradalar: geniş paltolu bir kadın ve attan yeni inen bir jokey gibi çarpık bacaklı ve yakaları burnuna kadar kaldırılmış kayak ceketli ve şapkalı sıska bir adam. Son on dakikadır St. Etheldreda'nın duyuru panosuna bakıyorlardı, oysa bu dondurucu şubat gününde bilmek istedikleri her şeyi on saniye içinde ezberleyebilirlerdi. Her şeye rağmen, uygar bir ülkede bazen emin olabilirdiniz.

"Söyle bana, Ham."

"Ne istersen, koca oğlan."

"Tessa'nın İtalya'da herhangi bir şeye tahsis edilmemiş parası var mıydı?"

"Küplerce. Beyannameleri görmek ister misin?"

"Pek değil. Artık benim mi o para?"

"Her zaman öyleydi. Ortak hesap, hatırlasana. Benim olan Justin'indir. Bunu ondan vazgeçirmeye çalıştım. Bana çenemi kapamamı söyledi. Tipik Tessa."

"O zaman Turin'deki arkadaşın bana biraz gönderebilir, öyle değil mi? Şu veya bu bankaya. Nerede olursam olayım, yurtdışına mesela."

"Sorun değil."

"Ya da adını verdiğim herhangi birine. Pasaport gösterdikleri sürece sorun çıkmaz, değil mi?"

"Senin paran, koca oğlan. Onunla istediğini yaparsın. Tadını çıkar, önemli olan bu."

Jokey duyuru panosuna arkasını dönüp yıldızları inceliyormuş gibi yaptı. Geniş paltolu saatine bakıyordu. Justin yine güvenlik kursundaki sıkıcı eğitmenin sözlerini hatırladı. *Dikizciler aktördür. Onlar için en zor şey hiçbir şey yapmamaktır.*

"Bir arkadaşım var, Ham. Sana ondan hiç söz etmedim. Peter Paul Atkinson. Ona güvenim tamdır."

"Avukat mı?"

Telegram: @cinciva

"Elbette, hayır. Avukatım sensin. *Daily Telegraph*'da gazeteci. Üniversite günlerinden eski bir dost. İşlerim konusunda ona tam vekâlet vermek istiyorum. Eğer sen ya da Turin'deki arkadaşın ondan bir talimat alırsanız benden gelmiş gibi hareket etmenizi istiyorum."

Ham gülüp burnunu ovuşturdu. "O kadar kolay değil, koca oğlan. İmzası lazım. Senden resmi yetki belgesi lazım. Tanıklar önünde."

Justin odayı geçip Ham'in yanına gitti, Atkinson pasaportunu uzattı.

"Belki ayrıntıları buradan alabilirsin," dedi.

Ham önce arkadaki fotoğrafa baktı ve ifadesinde belirgin bir değişiklik olmadan Justin'in yüz hatlarıyla karşılaştırdı. Bir kez daha bakıp kişisel ayrıntıları okudu. Yavaşça damgalı sayfaları çevirdi.

"Arkadaşın epey seyahat etmiş," dedi sakin bir tavırla.

"Ve daha epey edecek, galiba."

"Bir imza lazım. İmza olmadan hareket edemem."

"Bana bir dakika ver, imzanı alacaksın."

Ham ayağa kalktı, pasaportu Justin'e geri uzatıp masasına gitti. Çekmecesinden resmi görünüşlü birkaç form ve boş bir sayfa çıkardı. Justin pasaportu lambanın altına koydu, Ham işgüzar bir şekilde omzunun üstünden bakarken birkaç alıştırma yaptıktan sonra işlerini Londra ve Turin'den Bay Hammond Manzini'nin gözetiminde Peter Paul Atkinson'a devreden imzayı attı.

"Noter onayı yapılacak," dedi Ham. "Tarafımdan."

"Bir şey daha var, senin için bir sakıncası yoksa."

"Tanrım."

"Sana yazmam lazım."

"Ne zaman istersen, koca oğlan. Senden haber almak bana zevk verir."

"Ama buraya değil. İngiltere'nin hiçbir yerine değil. Ve Turin'deki ofisine de olmaz. Bir sürü İtalyan teyzen olduğunu hatırlıyorum. Onlardan biri mektubunu senin bir dahaki gelişine kadar saklayabilir mi?"

"Milano'da yaşayan yaşlı bir cadı var," dedi Ham ürpererek.

"Milano'daki yaşlı bir cadı tam aradığımız kişi. Belki bana adresini verirsin."

* * *

Chelsea'de gece yarısıydı. Ceket ve gri flanellerini giymiş olan, görev duygusu sahibi Justin, büyük avizenin altındaki korkunç masaya oturmuş bir kez daha bir şeyler yazıyordu. Tükenmez kalemle dördüncü kâğıda. Tatmin olana

Telegram: @cinciva

kadar birkaç müsveddeyi yırtmıştı, ama tarzı ve elyazısı yine de tanıdık gelmiyordu kendisine.

Sevgili Alison,

Bu sabah buluşmamıza dair düşünceli önerin için sana müteşekkirim. Bakanlık önemli anlarda insani yanını her zaman göstermiştir ve bugün de bir istisna değildi. Teklif ettiğin öneriyi gerektiği biçimde düşündüm ve Tessa'nın avukatlarıyla uzun uzun görüştüm. Görünen o ki, Tessa'nın işleri son birkaç ay içinde biraz ihmal edilmiş ve benim ilgilenmem gerekiyor. Evle ve vergilerle ilgili halledilmesi gereken bazı konular var, buradaki ve yurtdışındaki mülklerinin elden çıkarılması da cabası. Bu yüzden önce bu işlerin halledilmesi gerektiğine karar verdim ve bu iş belki de bana iyi gelir.

Bu yüzden umarım, teklifine cevap vermeden önce bir-iki hafta bekleyebilirsin. Hastalık iznine gelince, bakanlığın iyi niyetini istismar etmemem gerektiğini düşünüyorum. Bu yıl hiç izin kullanmadım ve sanırım normal yıllık iznimin yanısıra beş hafta ülkeye dönüş iznim var. Sizden ilave hoşgörü istemeden önce hakkım olanı istemeyi tercih ediyorum. Tekrar teşekkürler.

İkiyüzlü sahtekâr, diye düşündü memnuniyetle. İflah olmaz memur Justin ölen karısının işlerini hallederken hastalık izni almanın uygun olup olmadığı konusunda kaygılanıyor. Hole çıkıp mermer sehpanın altına, yerde duran Gladstone çantaya bir kez daha baktı. Bir kilit zorlanmıştı ve artık işe yaramıyordu. Diğer kilit kayıptı. İçindekiler rastgele yerleştirilmişti. Çok kötüsünüz, diye düşündü küçümseyerek. Eğer yaptığınız şey beni korkutmaya çalışmak değilse, ki bunda oldukça iyisiniz. Ceketinin ceplerini kontrol etti. Pasaportum, gerçek olanı, İngiltere'ye giriş çıkışta kullanılacak. Para. Kredi kartı yok. Kesin bir kararlılık havasıyla evin ışıklarını uyku için en uygun olan duruma getirdi.

Telegram: @cinciva

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Dağlar kararmakta olan gökyüzüne doğru yükseliyordu. Gökyüzü, hızla hareket eden bulutlar, ters ada rüzgârları ve şubat yağmurlarıyla yüklüydü. Kıvrımlı yol, çakıl taşları ve ıslak tepelerden gelen kırmızı çamurla kaplıydı. Yol bazen üstünü kaplayan çam dallarıyla bir tünel haline geliyor, bazen de aşağıda buharı tüten Akdeniz'e inen bir uçuruma dönüşüyordu. Justin bir virajı aldığında deniz hiçbir neden yokken önünde bir duvar halinde yükseliyor, bir başka virajla birlikte tekrar derinlere gömülüyordu. Ama kaç viraj alırsa alsın yağmur dimdik üzerine geliyordu. Camlara çarpan yağmurla altındaki cipin, artık ağır işlere dayanamayan yaşlı bir at gibi acıyla sarsıldığını hissediyordu. Ve tepede bulunan antik kale Monte Capanne onu seyretmekteydi; bazen yukardan, bazen sağ omzunun üstündeki beklenmedik bir tepe yamacına çömelmiş bir şekilde, kendisini ileri doğru çekiyor, sahte bir ışık gibi kandırıyordu.

"Ne cehennemde bu? Solda bir yerlerde olduğuna yemin edebilirim," diye kısmen kendi kendine, kısmen Tessa'ya hitaben yüksek sesle söylendi. Dağın zirvesine varınca kızgınlıkla cipi kenara çekti, parmaklarını alnına koyarak yerini anlamaya çalıştı. Abartılı yalnızlık jestleri geliştirmeye başlamıştı. Aşağısında Portoferraio'nun ışıkları uzanıyordu. Önünde, denizin karşısında anakaradaki Piombino yanıp sönüyordu. Solunda ve sağında kereste yolu ormanın içinde bir yarık açmıştı. Katillerinin öldürmek için yeşil safari cipinin içinde seni bekledikleri yer burasıydı, diye içinden açıkladı Tessa'ya. İğrenç Sportsman'lerini ve Whitecap şişe biralarını burada içtiler, senin ve Arnold'ın geçmesini beklediler. Tıraş olmuş, saçlarını taramış ve temiz pamuklu bir gömlek giymişti. Yüzünün kızardığını hissediyor ve şakakları zonkluyordu. Sol tarafta ka-

Telegram: @cinciva

rar kıldı. Cip dallar ve çam iğnelerinin oluşturduğu dağınık paspasın üstünden geçti. Ağaçlar aralandı, gökyüzü aydınlandı ve neredeyse tekrar gündüz oldu. Altında, açık alanın ayağında eski çiftlik evlerinin oluşturduğu bir küme vardı. *Onları hiç satmayacağım, hiç kiralamayacağım,* dedin beni buraya ilk getirdiğinde. *Önem taşıyan insanlara vereceğim, daha sonra buraya gelip öleceğiz.*

Cipi park ederek ıslak çimenlerin üzerinden en yakın eve doğru yürümeye başladı. Yeni sıvanmış duvarları ve eski pembe çatı kiremitleriyle şirin bir evdi. Alt katın pencerelerinde ışık yanıyordu. Kapıya vurdu. Odun ateşinin dumanı yavaşça dik olarak bacadan yükseliyor, etrafını saran koruyucu ormana rağmen rüzgâr tarafından alınıp götürülüyordu. Derbeder kara kuşlar daireler çizerek uçarken birbirleriyle tartışıyor gibiydiler. Kapı açıldı ve başında çok renkli eşarp olan köylü bir kadın acı dolu bir çığlık attı, başını eğip Justin'in anlamayı beklemediği dilde bir şeyler fısıldadı. Başı hâlâ önündeydi, bedeni yan dönmüştü, Justin'in elini avuçlarının arasına alıp sırayla iki yanağına da bastırdı, sonra başparmağını içtenlikle öptü.

"Guido nerede?" diye İtalyanca sordu Justin kadının arkasından eve girerken.

Kadın içerdeki bir kapıyı açıp ona gösterdi. Guido tahta bir haçın altındaki uzun masada oturuyordu, beyaz suratlı, bir deri bir kemik kalmış eğri büğrü vücuduyla on iki yaşındaki yaşlı bir adam görünümündeydi. Masanın üstünde duran sıska ellerinde hiçbir şey yoktu, bu yüzden Justin içeri girmeden önce ne yapıyor olduğunu kestirmek çok zordu. Tavan boyunca kirişlerin uzandığı karanlık odada ne okuyor, ne oynuyor, ne de bir şeye bakıyordu. Guido yana doğru eğilmiş uzun başı ve açık ağzıyla Justin'in içeri girişini seyretti, sonra ayağa kalkıp masadan destek alarak Justin'e doğru sendeledi, onu kucaklamak için yengece benzer bir hamle yaptı. Ama hedefe varamadan kolları iki yana düşünce Justin atılıp onu yakaladı, dengesini bulması için tuttu.

"Babası ve sinyora gibi ölmek istiyor," diye şikâyet etti annesi. "'Bütün iyi insanlar cennette,' diyor. 'Bütün kötüler geride kaldı.' Ben kötü bir insan mıyım, Sinyor Justin? Siz kötü bir insan mısınız? Sinyora, onun acısıyla ölelim diye mi bizi Arnavutluk'tan getirip onu Milano'da tedavi ettirdikten sonra bizi bu eve koydu?" Guido çökmüş yüzünü elleriyle örttü. "Önce bayılıyor, sonra yatıp uyuyor. Yemek yemiyor, ilaçlarını almıyor. Okula gitmeyi reddediyor. Bu sabah tuvalete gitmek için çıkınca yatak odasının kapısını kilitleyip anahtarı sakladım."

Telegram: @cinciva

"Bu iyi bir ilaç," dedi Justin usulca, gözlerini Guido'dan ayırmadan.

Kadın başını sallayarak mutfağa gitti, bir iki tava tangırtısı arasında çaydanlığı ocağa koydu. Justin, Guido'yu masaya götürüp yanına oturdu.

"Beni dinliyor musun, Guido?" diye İtalyanca sordu.

Guido gözlerini kapadı.

"Her şey olduğu gibi kalacak," dedi Justin kararlı bir şekilde. "Okul ücretin, doktor, hastane, ilaçların, sağlığına kavuşana kadar gerekli olan her şey. Kira, yiyecek, gideceğin üniversite. Tessa'nın senin için planladığı her şeyi, aynen planladığı gibi yapacağız. Onun istediğinden daha azını yapamayız, öyle değil mi?"

Bakışlarını yere çeviren Guido bunu biraz düşündükten sonra isteksizce başını salladı; hayır, onun istediğinden daha azını yapamayız, diye kabullendi.

"Hâlâ satranç oynuyor musun? Bir el oynayalım mı?"

Yine başını salladı, ama bu kez aşırı gururlu bir şekilde; oyun oynamak Sinyora Tessa'nın anısına saygısızlık olurdu.

Justin, Guido'nun elini tuttu. Sonra yavaşça sallayıp hafif bir gülümseme pırıltısı bekledi. "Peki ölmediğin zamanlarda ne yapıyorsun?" diye sordu İngilizce. "Sana gönderdiğimiz kitapları okudun mu? Şimdiye kadar Sherlock Holmes üzerinde uzman olacağını sanmıştım."

"Bay Holmes büyük bir dedektif," diye cevap verdi Guido İngilizce, ama gülümsemiyordu.

"Peki ya sana verdiği bilgisayar?" diye sordu Justin İtalyanca'ya geri dönerek. "Tessa senin büyük bir yıldız olduğunu söyledi. Bir dâhiymişsin, bana öyle söyledi. Eskiden heyecanla e-mail atardınız birbirinize. Sizi çok kıskanırdım. Bilgisayarını bıraktığını söyleme bana, Guido!"

Soru mutfaktan öfke dolu bir patlamanın yükselmesine neden oldu. "Elbette bıraktı! Her şeyi bıraktı! Dört milyon liraya malolmuştu ona! Eskiden bütün gün bilgisayarın başında otururdu, tap, tap, tap. Tap, tap, tap. 'Kör olacaksın,' derdim. 'Çok fazla yoğunlaşma yüzünden hastalanacaksın.' Şimdiyse hiçbir şey yok. Bilgisayarın bile ölmesi gerekiyor."

Justin, Guido'nun elini bırakmadan kendisinden kaçırdığı gözlerine baktı. "Bu doğru mu?" diye sordu.

Doğruydu.

"Ama bu çok korkunç, Guido. Gerçek bir yeteneğin heba olması," diye söylendi Justin, Guido'nun yüzünde hafif bir gülümseme belirmeye başlarken. "İnsan ırkının seninki gibi iyi beyinlere ihtiyacı var. Beni duyuyor musun?"

Telegram: @cinciva

"Belki."

"Peki Sinyora Tessa'nın bilgisayarını hatırlıyor musun, sana bilgisayar kullanmayı öğrettiğini?"

Elbette hatırlıyordu Guido ve büyük bir üstünlük havasıyla.

"Pekâlâ, o seninki kadar iyi değildi. Seninki birkaç yıl daha genç ve daha zeki. Öyle değil mi?"

Evet. Kesinlikle. Gülümseme genişliyordu.

"Şey, ben senin aksine aptalım, Guido ve Tessa'nın bilgisayarını güvenle kullanamıyorum. Sorun şu ki, Sinyora Tessa benim için bazı mesajlar bırakmıştı bilgisayarına ve onları kaybetmekten ölesiye korkuyorum. Ve eminim o mesajları kaybetmemek konusunda güveneceği kişinin sen olmasını isterdi. Tamam mı? Çünkü senin gibi bir oğlu olmasını çok istiyordu. Ben de öyle. Bu yüzden sorum şu, villaya gelip bilgisayarındakileri okumama yardım eder misin?"

"Yazıcın var mı?"

"Var."

"Disk sürücü?"

"O da var."

"CD sürücü? Modem?"

"Ve elkitabı. Ve transformatör. Ve kablolarla adaptör. Ama hâlâ bir aptalım, bu yüzden bilgisayarı altüstü etme olasılığı varsa, bunu yapacağımdan eminim."

Guido ayağa kalkmıştı bile, ama Justin onu yavaşça masaya geri çekti.

"Bu akşam olmaz. Bu gece uyu, eğer istersen yarın sabah erkenden cipple gelip seni villaya götürürüm, ama sonra okula gitmelisin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Çok yorgunsunuz, Sinyor Justin," diye mırıldandı Guido'nun annesi, önüne kahve koyarak. "Çok fazla üzüntü kalp için iyi değildir."

* * *

Adaya geleli iki gün iki gece olmuştu, ama birisi bir hafta olduğunu söylese buna şaşırmazdı. Bir feribotla kanalı geçip Boulogne'a gelmiş, nakit parayla tren bileti almıştı. Yolda daha birinci biletin işi bitmeden farklı bir hedef için ikinci bileti satın almıştı. Pasaportunu dik yamaçlı ve çok güzel bir vadi yoluyla İsviçre'den İtalya'ya geçerken bir kez, o da üstünkörü göstermişti. Bu kendi

Telegram: @cinciva

pasaportuydu. Buna dikkat etmişti. Lesley'in talimatlarına uyarak iki pasaportla yakalanmamak için Bay Atkinson'ınkini Ham'in aracılığıyla önden göndermişti. Ama hangi vadi veya hangi tren olduğu konusuna gelince, bunun için haritayı incelemesi ve trene bindiği kasaba konusunda bir tahminde bulunması gerekiyordu.

Yolculuğun büyük bir bölümünde Tessa yanında olmuştu ve zaman zaman birlikte gülmüşlerdi, genellikle Tessa'nın alçak sesle yaptığı ilgisiz yorumlardan sonra. Diğer zamanlarda, yaşlı bir çift gibi omuz omza, başları geride, gözleri kapalı eski günleri düşünmüşlerdi, tâ ki Tessa birden onu tekrar terk edene dek. Hissettiği derin üzüntünün acısı onu yeniden pençesine almıştı, tıpkı hep orada olduğunu bildiği bir kanser gibi. Böylece Justin Quayle, karısının ölümü için Gloria'nın alt katındaki en kötü saatlerini, Langata'daki cenaze törenini, morg ziyaretini ve dört numaranın üst katındaki saatlerini de aşan bir yoğunlukta yas tutmaya başlamıştı.

Kendini Turin'deki tren istasyonunda dikilirken bulduktan sonra temizlenmek için bir otele gitmiş, sonra ikinci el bavullar satan bir dükkândan iki kanvas çanta alıp Tessa'nın kutsal emanetleri olarak görmeye başladığı kâğıtları ve nesneleri bu çantaların içine koymuştu. Ve *si*, Sinyor Justin, diye kendisine güvence vermişti ortaklığın Manzini yarısının vârisi olan siyah takım elbiseli genç avukat -içtenlikleriyle daha da acı verici olan duygu dolu ifadelerin arasında- şapka kutuları, Ham'in beş ve altı numaraların açılmadan Justin'e şahsen teslim edilmesi emirleriyle birlikte, tam zamanında ve güvenli bir şekilde gelmişti. Eğer genç adamın yapabileceği yasal, profesyonel ya da başka türlü herhangi bir şey varsa Manzini ailesine sadakatin sinyoranın trajik ölümüyle sona ermediğini söylemeye gerek yoktu, vs. vs. Ah, elbette bir de para var, diye küçümsercesine eklemiş ve Justin'in imzası karşılığında elli bin Amerikan dolarını saymıştı. Bundan sonra Justin boş konferans odasının mahremiyetine çekilip Tessa'nın kutsal emanetlerini ve Bay Atkinson'ın pasaportunu kanvas bavuldaki yeni dinlenme yerlerine aktarmıştı. Kısa süre sonra da bir taksiye binip şanslı bir zamanlamayla Piombino'ya gelmiş, burada Elba Adası'ndaki Portoferraio'ya doğru yola çıkmakta olan ve kendisine gemi diyen çok katlı gösterişli otele binebilmişti.

Geniş televizyon ekranından olabildiğince uzağa oturmuş, altıncı güvertedeki dev plastik self-servis yemek salonundaki tek konuk olarak Justin iki ya-

Telegram: @cinciva

nında bavulları olduğu halde deniz ürünleri salatası ve salamlı sandviç yiyip gerçekten çok kötü olan kırmızı şarabın yarısını içmişti. Portoferraio'da limana vardıklarında, geminin karanlık iç kısımlarındaki kamyon garajında, iğrenç tavırlı kamyon şoförleri motorlarının gücünü arttırmaları ya da tam üzerine gelip bavullarıyla onu işsiz hamalların eğlenceli bakışları altında teknenin demir kasalarına doğru savurmaları arasında yolunu bulmaya çalışırken tanıdık bir ağırlıksız oluş duygusu hissediyordu.

Hava karanlıktı, acı kış soğuğunun içinde titreyerek ve öfkeyle yürüyordu rıhtımda. Az sayıda yaya adımlarını sıklaştırmışlardı. Justin tanınmaktan ya da daha kötüsü acınmaktan korkarak şapkasını alnına doğru indirip bavullarını yakında bekleyen taksiye doğru sürükledi. Şoförün tanıdık olmadığını görüp büyük bir rahatlama hissetti. Yirmi dakikalık yolculuk boyunca adam Alman olup olmadığını sordu, Justin İsveçli olduğunu söyledi. Kasıtlı olmayan bu cevap çok işine yaramış, çünkü adam daha fazla soru sormamıştı.

Manzini villası adanın kuzey sahil şeridinde bulunuyordu. Rüzgâr doğruca denizden esiyor, palmiye ağaçlarını sallıyor, taş duvarları üstünden aşıp kepenklere ve kiremitlere çarpıyor, ek binaları gıcırdatıyordu. Justin güçsüz ay ışığının altında, taksinin kendisini bıraktığı yerde, bahçenin girişinde tek başına dikilip gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Villa önünde yükseliyordu. Tessa'nın babasının diktiği iki sıra kavak ağacı ön kapısından deniz kenarına giden yürüyüş yolunu gösteriyordu. Justin tek tek uşakların kulübelerini, taş merdivenleri, bahçe kapısının direklerini ve binanın belli belirsiz görünen Roma taşlarını seçmeye başladı. Hiçbir yerde ışık yoktu. Emlak yöneticisi, Ham'in söylediğine göre Napoli'de nişanlısıyla gezip tozuyordu. Evin bakımı bir çift Avusturyalı gezgin kadına bırakılmıştı. Ressam olduklarını söylüyor ve arazinin diğer tarafındaki kullanılmayan eski bir kilisede kamp yapıyorlardı. Tessa'nın annesi tarafından Alman turistlerin kalması için hazırlanmış olan, Romeo ve Jülyet adı verilen iki işçi kulübesi Frankfurt'taki emlakçının sorumluluğundaydı.

Dolambaçlı yolculuk yüzünden kavrayışı biraz ağırlaştıysa diye, evine hoşgeldin, dedi Tessa'ya.

Villanın anahtarı su pompasının tahta kapağının içindeki çıkıntıda saklanıyordu. *Önce kapağı kaldır, sevgilim -işte böyle- sonra kolunu içeri uzat, eğer şanslıysan anahtarları bulursun. Sonra ön kapıyı aç, gelinini yatak odasına götür ve onunla seviş.* Ama onu yatak odasına götürmedi, daha iyi bir yer biliyor-

Telegram: @cinciva

du. Kanvas bavulları bir kez daha kaldırarak bahçeyi geçti. Bu arada ay lütufkâr bir şekilde bulutların arasından çıktı, Justin için yolu ve kavakların arasındaki beyaz çubukları aydınlattı. Bahçenin en uzak köşesine varınca, antik Roma arka sokaklarına benzeyen dar bir aralıktan geçip zeytin ağacından yapılma bir kapıya geldi. Kapının üstünde, Napleon'a ait hanedan armasında bulunan arı resmi oyulmuştu. Tessa'nın büyük-büyük-büyükannesinin sohbetine ve şarabına çok değer verdiği için sürgünde bulunduğu on sıkıntılı ay boyunca villaya sık sık konuk olan büyük adamın onuruna yapılmıştı bu.

Justin anahtarların en büyüğünü kilide sokup çevirdi. Kapı inleyerek açıldı. *Burası paramızı saydığımız yer*, diyor Tessa ciddiyetle, Manzini vârisi, gelin ve tur rehberi rolünde. *Bugün üstün nitelikli Manzini zeytinleri diğerleri gibi ezilmek üzere Piombino'ya gönderiliyor. Ama annemin zamanında bu oda hâlâ çok kutsal bir yerdi. Alt kattaki salonda dikkatle korunan ısıda saklamadan önce yağı kavanoz kavanoz ölçüyoruz burada. Burası... beni dinlemiyorsun.*

"Çünkü benimle sevişiyorsun."

Sen benim kocamsın ve canım ne zaman isterse sevişirim seninle. Dikkatini ver. Bu odada haftalık ücret her köylünün eline sayılır ve karşılığında imza alınırdı, bu da genellikle sizin English Doomsday Kitabı'nızdan daha büyük bir hesap defterine konan çarpı işareti olurdu.

"Tessa yapamam..."

Neyi yapamazsın? Elbette yapabilirsin. Sen son derece beceriklisin. Burada adanın diğer tarafındaki ıslahevinden gelen ömür boyu hapse mahkûm tutukluları da kabul ederdik. Bu yüzden kapıda bir gözetleme deliği ve duvarda demir halkalar var, böylece zeytinliklere götürülmek için beklerken duvara zincirlenebiliyorlardı. Benimle gurur duymuyor musun? Köle sahiplerinin torunu.

"Sınırsız derecede."

O zaman neden kapıyı kilitliyorsun? Ben senin esirin miyim?

"Evet."

Zeytinyağı odası alçak tavanlı ve kirişliydi, pencereler, içerde ister para sayılsın, ister mahkûmlar duvara bağlansın, isterse yeni evli bir çift deniz tarafındaki duvara dayalı deri kanepede sevişiyor olsun, içerisi gözetlenmesin diye yükseğe yerleştirilmişti. Masa düz ve kare biçimindeydi. Arkasındaki kemerli girintilerde iki marangoz tezgâhı duruyordu. Kapının üstünde evden çıkarılmış olan bir sıra antik şişe diziliydi. Onları aşağıya indirerek mendiliyle tozlarını al-

Telegram: @cinciva

dıktan sonra kâğıt ağırlığı olarak kullanmak üzere masanın üstüne koydu. Zaman durmuştu. Açlık ya da susuzluk hissetmiyordu, uykusu yoktu. Bavulların her birini birer tezgâha koyarak en değerli tomarları çıkardı, masanın üstüne koydu. Üzüntü ya da deliliğin etkisiyle kendilerini masanın kenarından atmasınlar diye ortaya koymaya dikkat etti. Dikkatle ilk tomarı açtı, kat kat -pamuklu sabahlığı, Lokichoggio'ya gitmeden bir gün önce giydiği angora hırkası, boynunda hâlâ kokusuyla ipek bluzu- elinde örtüsüz ödülü kalana dek: Japon yapımcısının adının kapağa işlenmiş olduğu on ikiye on inçlik parlak gri kutu. Gece gündüz süren cehennemi yalnızlık ve yolculuktan yara bere almamış. İkinci tomardan aksesuarları çıkardı. Bunu yaptıktan sonra her parçayı tek tek odanın diğer ucundaki eski meşe masaya taşıdı.

"Sonra," diye söz verdi yüksek sesle. "Sabırlı ol, kadın."

Daha kolay nefes alarak el çantasından alarm saatli radyosunu çıkardı, BBC World Service istasyonunu bulana dek kurcaladı. Yolculuğu boyunca Arnold'ın sonuç vermeyen aranmasına dair haberleri günü gününe izlemişti. Alarmı bir sonraki haber bültenine ayarlayarak dikkatini düzensiz mektup, dosya, gazete kupürü, bilgisayar çıktısı ve başka bir hayatta gerçeklerden kaçıp sığınacağı türde resmi görünüşlü kâğıt yığınlarına çevirdi. Ama bu gece olmazdı, hiçbir şekilde. Bu kâğıtlar ister Lesley'in polis dosyaları, ister Tessa'nın Ham'den amirane bir şekilde talep ettiği şeylerin kayıtları, ister Tessa'nın kendisinin dikkatle düzenlediği mektup, makale, gazete kupürü, ilaçla ilgili ya da tıbbi metinler, çalışma odasındaki duyuru panosundan gelen mesajlar, ister hastanede heyecanla karaladığı, Lesley ve Rob'un Arnold Bluhm'un dairesinden aldığı notlar olsun hiçbir şeye karşı sığınma sağlamazlardı. Radyo kendi kendine açıldı. Justin başını kaldırıp dinlemeye başladı. Spikerin tıp doktoru, İngiliz diplomatın karısı Tessa Quayle'ın katil zanlısı Arnold Bluhm hakkında söyleyecek bir şeyi yoktu yine. Radyo kendi kendine kapandı. Merakını gideren Justin, Tessa'nın kâğıtlarının arasına dalarak araştırmaları boyunca yanından ayırmamaya kararlı olduğu şeyi bulana dek karıştırdı. Tessa bunu hastaneden yanında getirmişti: *Wanza'ya ait geride bıraktıkları tek şey.* Tessa onu Wanza'nın boş yatağının yanındaki boşaltılmamış çöp sepetinden almıştı. Geri dönüşünden sonraki günler ve geceler boyunca çalışma odasındaki masanın üstünde suçlayan bir nöbetçi gibi durmuştu on beşe dokuz ölçülerinde içi boş küçük mukavva kutu. Oradan orta çekmeceye inmiş, Justin, Tessa'nın eşyalarını

Telegram: @cinciva

aşırı telaşlı bir şekilde ararken orada bulmuştu kutuyu. Unutulmamıştı, reddedilmemişti. Tessa daha acil konularla ilgilenirken sürgüne gönderilmiş, yassılaşmış, bir kenara itilmişti. Dört kenarına da bir bantla Dypraxa yazılmıştı, kutunun içindeki broşür endikasyonları ve kontraendikasyonları gösteriyordu. Kapağın üzerinde ok biçiminde üç tane altın rengi jokey arı vardı. Justin kutuyu eski biçimine getirdikten sonra tam karşısındaki duvarda bulunan rafın ortasına koydu. *Kenny K, ThreeBees'iyle kendisini Napoleon sanıyor,* diye fısıldamıştı ateşler içinde. *Ve onların iğnesi öldürücü, bunu biliyor muydun?* Hayır, sevgilim, bilmiyordum, uyumana devam et.

* * *

Okumak.

Yolculuk yapmak.

Kafasının çalışmasını yavaşlatmak.

Zekâsını hızlandırmak.

Yüklenmek, ama hareketsiz durmak, bir aziz kadar sabırlı ve bir çocuk kadar atılgan olmak.

Justin hayatında hiç bu kadar bilgiye aç olmamıştı. Hazırlık için daha fazla zaman yoktu. Tessa'nın ölümünden beri gece gündüz hazırlanıyordu. Kendini tutmuştu, ama hazırlanmıştı. Gloria'nın korkunç alt katında hazırlanmıştı. Polisle yaptığı görüşmelerde kendini tutmanın zaman zaman dayanılmaz olduğu anlarda bile kafasının uykusuz bir köşesinde hazırlanmıştı. Eve dönüşteki bitmek tükenmek bilmez uçuş sırasında, Alison Landsbury'nin ofisinde, Pellegrin'in kulübünde, Ham'in ofisinde ve dört numarada, zihninde yüzlerce başka şey olurken hazırlanmıştı. Şu anda gerekli olan şey gizli dünyanın tam ortasına yapacağı dev bir dalıştı; yolculuğu sırasında her tabelayı, her dönüm noktasını tanımak; kendi kimliğini yok edip onunkini yeniden canlandırmaktı; Justin'i öldürmek ve Tessa'yı hayata geri getirmekti.

Nereden başlayacaktı?

Her yerden!

Hangi yolu izleyecekti?

Hepsini!

İçindeki devlet memurunun işine son verilmişti. Tessa'nın sabırsızlığıyla ateş alan Justin'in onun dışında kimseye karşı sorumluluğu kalmamıştı artık. Eğer Tessa dağınık çalıştıysa kendisi de öyle yapacaktı. Tessa'nın bir yöntem izlediği yer-

Telegram: @cinciva

lerde onun yöntemine bağlı kalacaktı. Tessa'nın sezgileriyle uçtuğu yerlerde onun elini tutacak ve birlikte uçacaklardı. Karnı aç mıydı? Tessa aç değilse o da değildi. Yorgun muydu? Tessa sabahlığıyla gecenin büyük bir bölümünde masasının başında kalabiliyorsa Justin de bütün gece uyanık kalabilirdi, hatta bir sonraki gün de!

İşlerini hallettikten sonra villanın mutfağını yağmalayarak salam, zeytin, gevrek ekmek ve şişe suyuyla geri döndü. Başka bir an -akşam mı oluyordu, yoksa şafak mı söküyordu?- gri ışığın farkındaydı- Tessa'nın hastane günlüğünü, Wanza'nın yatağının başına gelen Lorbeer ve yardımcılarına dair kayıtları okurken birden bahçede boş boş dolaşırken buldu kendini. Tessa'ya olan aşkını gösteren düğün güllerini ve kaçınılmaz olarak düğün frezyalarını onun sevgi dolu bakışları altında, tam buraya dikmişti. Yabani otlar dizlerine kadar geliyor, pantolonunu ıslatıyordu. Tek bir gül gonca halindeydi. Zeytinyağı odasının kapısını açık bıraktığını hatırlayarak taş döşeli bahçeyi hızla geçti, ancak daha önceden kapıyı güvenli bir şekilde kilitlemiş ve anahtarını cebine atmıştı.

* * *

Financial Times'dan haber kupürleri:

ThreeBees Vızlıyor

Üçüncü Dünya girişimcisi ThreeBees'in akıllı çocuğu playboy Kenneth K. Curtiss İsveç-Kanadalı ilaç devi Karel Vita Hudson'la gizli bir anlaşma evliliği yapmaya hazırlanıyor. KVH nikâha gelecek mi? ThreeBees çeyiz verecek mi? Kenneth K'nın tipik gözükara ilaç kumarı kazanırsa cevap evet ve evet. Gizli tutulan ve son derece kârlı ilaç dünyasında benzersiz olduğuna inanılan bir anlaşmaya göre, ThreeBees Nairobi, KVH'nın yeni bulunan vereme karşı harika ilacı DYPRAXA'nın tahminen 500 milyon sterlinlik araştırma ve gelişim masraflarının dörtte birini, bütün Afrika satış ve dağıtım haklarıyla ilacın dünya çapındaki kârının belirtilmeyen miktarı karşılığında üstlenecek...

ThreeBees Nairobi sözcüsü Vivian Eber sevincini şöyle dile getiriyor: "Bu tamamen Kenny K'ya özgü harika bir girişim. İnsansever bir davranış, şirket için iyi, hissedarlar için iyi, Afrika için iyi. DYPRAXA'nın uygulanışı Bonibon kadar kolay. ThreeBees tüberkülozun yeni tiplerinin dünya çapında dehşet veren yükselişi karşısında en önde savaşacak."

Dün gece Basel'de konuşan KVH Başkanı Dieter Korn, Eber'in iyimserliğini yansıtıyor: "DYPRAXA altı ya da sekiz ay süren tedaviyi on iki haplık bir tedaviye çeviriyor. ThreeBees'in, DYPRAXA'nın Afrika'daki öncülüğünü yapacak doğru insanlar olduklarına inanıyoruz."

Telegram: @cinciva

Tessa'dan Bluhm'a elle yazılmış bir not, Arnold'ın dairesinden alınmış olmalı:

Sevgili Arnold,

KVH'nın kötü olduğunu söylediğimde bana inanmadın. Kontrol ettim. Kötüler. İki yıl önce dev bir tesislerinin bulunduğu Florida'nın yarısını kirletmekle suçlanmışlar ve ihtarla kurtulmuşlar. Davacılar tarafından sunulan tartışmasız kanıtlar, KVH'nın izin verilen zehirli atık kotasını yüzde doksan aştığını, koruma alanlarını, bataklıkları, nehirleri, sahilleri ve muhtemelen inek sütünü kirlettiğini gösteriyor. KVH Hindistan'da da benzeri bir kamu hizmeti yapmış ve iddiaya göre, Madras bölgesinde iki yüz çocuk sözkonusu nedenler yüzünden ölmüş. KVH doğru insanlara rüşvet vermeye devam ederse dava Hindistan mahkemesinde on beş yıl, hatta belki daha da sonra görülecek. İlaç endüstrisinin insansever kampanyalarında da başı çekiyorlar, özellikle hastalarının ömürlerini acı çeken beyaz milyonerlerin çıkarı doğrultusunda uzatma konusunda. İyi geceler canım. Bir daha benim söylediğim bir şeyden asla kuşkulanma. Ben kusursuzum. Sen de öyle. T.

Londra, *Guardian*'ın finans sayfalarından bir kupür:

Mutlu Arılar

ThreeBees Nairobi'nin değerindeki çarpıcı yükseliş (on iki haftada yüzde 40), piyasaların, şirketin çok dirençli TB için ucuz ve yeni bulunan tedavisini bütün Afrika'da pazarlama hakkına olan güvenini yansıtıyor. Monako'daki evinden konuşan ThreeBees'in yöneticisi Kenneth K. Curtiss şunları söyledi: "ThreeBees için iyi olan Afrika için iyidir. Ve Afrika için iyi olan Avrupa, Amerika ve dünyanın geri kalanı için iyidir."

Tessa'nın elyazısıyla HIPPO adı verilmiş olan ayrı bir dosyada kırk kadar yazışma bulunuyordu. Kuzey Almanya'da Bielefeld adındaki küçük bir kasabada yerleşik olan bağımsız sermayeli Hippo adında bir ilaç denetleme kurulunda çalışan Birgit'le Tessa arasındaki yazışmalar önce mektupla başlamış, sonra Tessa'nın bilgisayardan çıktısını aldığı e-mail'e dönüşmüştü. Birgit'in mektup kâğıdının tepesindeki logo, kuruluşun adını MÖ 460 yılında doğan ve bütün doktorların yeminini ettiği Yunanlı hekim Hippocrates'den aldığını gösteri-

Telegram: @cinciva

yordu. Önemli oyunculara hemen takma ad verilmiş, KVH Dev, Dypraxa Hap, Lorbeer ise Altın Yapıcı haline gelmişti. Birgit'in Karel Vita Hudson'ın etkinlikleri konusunda bilgi veren kaynağı "Dostumuz" olmuştu ve Dostumuz daima korunmalıydı, çünkü söylediği şeyler İsviçre kanununa tamamen aykırıydı.

Birgit'ten Tessa'ya gelen e-mail:

... Altın Yapıcısı iki doktoru Emrich ve Kovacs için Isle of Man'de bir şirket kurmuş, belki de iki şirkettir, çünkü o sırada hâlâ komünist rejim hüküm sürüyordu. Dostumuz, L'nin şirketleri kendi adına kaydettirdiğini söylüyor, böylece kadınların başı yetkililerle başı derde girmeyecekti. O zamandan beri kadınların arasında kötü tartışmalar oluyor. Hem bilimsel, hem kişisel tartışmalar. Dev'deki hiç kimsenin ayrıntıları bilmesine izin verilmiyor. Emrich bir yıl önce Kanada'ya göç etmiş. Kovacs Avrupa'da, çoğunlukla Basel'de kalıyor. Gönderdiğin fil yüzünden Carl havalara uçtu, artık her sabah uyandığını bana duyurmak için fil gibi ötüyor.

Birgit'ten Tessa'ya e-mail:

Hap'la ilgili biraz tarihsel bilgi. Beş yıl önce Altın Yapıcı, kadınların bulduğu molekül için destek ararken işleri yolunda gitmez. Büyük bir Alman ilaç şirketinin sponsorluğunu ister, ama büyük kâr görmedikleri için vermezler. Yoksulların en büyük sorunu her zaman aynıdır: Pahalı ilaç alacak kadar zengin değillerdir! Dev, daha sonra ve büyük piyasa araştırmalarının ardından işin içine girer. Dostumuz ayrıca BBB'yle olan işlerinde de çok zekice davrandıklarını söylüyor. Yoksul Afrika'ya satıp zengin dünyayı kendilerine saklamaları ustaca bir hareketti! Plan çok basit, zamanlama mükemmeldi. Hap Afrika'da iki ya da üç yıl denenecekti, bu arada KVH, veremin Batı'da BÜYÜK BİR SORUN haline geleceğini hesaplıyordu. Ayrıca üç yıl içinde BBB finansal olarak o kadar tehlikeli bir duruma gelecekti ki, Dev onu birkaç kuruşa satın alabilecekti! Bu yüzden Dostumuza göre, BBB atın yanlış tarafını satın aldı ve kırbaç Dev'e geçti. Carl yanımda uyuyor. Sevgili Tessa, umarım senin bebeğin de Carl kadar güzel olur. Onun da annesi gibi büyük bir savaşçı olacağından eminim! Hoşçakal, B.

Telegram: @cinciva

Birgit/Tessa yazışma dosyasındaki son mektup:

Dostumuz, Dev'in BBB ve Afrika'yla ilgili gizli eylemler içinde olduğunu bildiriyor. Belki de arı kovanına çomak sokmuşsundur? Kovacs büyük bir gizlilik içinde Nairobi'ye uçacak ve Altın Yapıcı onu bekliyor olacak. Herkes *die schöne* Lara hakkında kötü şeyler söylüyor. Hain, kaltak, vb. Böylesi sıkıcı bir şirket nasıl oldu da birden bu kadar ateşli hale geldi?! Kendine iyi bak, Tessa. Sanırım biraz *waghalsig*'sin, ama vakit geç oldu ve İngilizce'm bu sözcüğü tercüme etmeme yetmiyor, bu yüzden belki nazik kocandan senin için tercüme etmesini isteyebilirsin!

Not: Bielefeld'e gel, Tessa, burası çok güzel ve gizemli küçük bir kasaba, bayılacaksın! B.

* * *

Vakit akşam. Tessa hamileliğinin son günlerinde. Nairobi'deki evlerinin oturma odasında dolanıyor, oturuyor, ayakta duruyor. Arnold ona bebeği doğurana kadar Kibera'ya gitmemesi gerektiğini söylüyor. Bilgisayarının başında oturmak bile yorucu bir iş onun için. Justin ağrıları sırasında yanında olmak için eve erken gelmiş.

"*Waghalsig* kime ya da neye denir?" diye soruyor Justin ön kapıyı açar açmaz.

"Ne?"

Tessa'nın İngilizce'ye benzeterek söylediği sözcüğü Justin anlayana kadar iki kez tekrarlaması gerekiyor.

"Tedbirsiz," diye cevap veriyor Justin dikkatli bir şekilde. "Gözüpek. Neden?"

"Ben *waghalsig* miyim?"

"Asla. İmkânsız."

"Birisi öyle olduğumu söyledi, hepsi bu. İçinde bulunduğum bu durumda ancak şişko bir gözüpek olabilirim."

"Ona inanma," diyor Justin yürekten, sonra aynı anda gülmeye başlıyorlar.

* * *

Oakey, Oakey ve Farmeloe'nin Londra, Nairobi ve Hong Kong avukatlarından Bayan T. Abbott'ın Nairobi'deki posta kutusuna bir mektup:

Telegram: @cinciva

Sayın Bayan Abbott,

Bizler ThreeBees, Nairobi adına hareket ediyoruz. Şirketin Başkanı Sir Kenneth Curtiss'e, yönetim kurulundaki diğer idarecilere ve müdürlere şahsen gönderdiğiniz bazı mektuplar bize iletildi.

Sözünü ettiğiniz ürünün bütün gerekli klinik denemelerden geçtiğini ve bu denemelerin çoğunun ulusal ve uluslararası yönetmelikler tarafından konan standartlardan çok daha üstün olduğunu size bildirmek istiyoruz. Sizin de haklı olarak belirttiğiniz gibi, ürün Almanya, Polonya ve Rusya'da test edilip tescil edilmiştir. Kenya sağlık yetkililerinin ricasıyla bu tescil ayrıca bağımsız olarak Dünya Sağlık Örgütü tarafından da onaylanmış ve bu belgenin bir kopyası mektubun ekinde sunulmuştur.

Bu yüzden, bu konuda ister ThreeBees şirket merkezine, ister başka bir merkeze, siz ya da yardımcılarınız tarafından yapılacak olan her türlü şikâyetin, bu oldukça saygın ürün ve dağıtımcısı ThreeBees Nairobi'nin iyi adı ve piyasadaki saygın konumu hakkında kötü ve haksız karalama olarak sayılacaktır. Böyle bir durumda, müvekkillerimizle bir daha görüşme gereği olmaksızın tam yetkiyle yasal girişimleri başlatma talimatı almış bulunmaktayız.

Saygılarımızla...

* * *

"Eski dostum. İzin verirsen seninle bir iki kelime konuşacağım."

Konuşan Tim Donohue. Eski dost ise bu anıyı zihninde canlandıran Justin'in ta kendisi. Woodrow'un oğulları aceleyle geç kaldıkları karate dersine koştururken ve Gloria mutfaktan içkileri almaya gittiği sırada Monopol oyunu geçici olarak askıya alınmış durumda. Woodrow asık bir suratla Yüksek Komiserlik'e gitmiş. Bu yüzden Justin ve Tim bahçe masasında, milyonlarca sahte parayla baş başa oturuyorlar.

"Daha yüce bir amaçla kutsal topraklara ayak basmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor Tim alçak, gergin bir sesle.

"Eğer buna zorunluysan."

"Zorunluyum. Konu şu yakışıksız kan davası, eski dostum. Senin merhumun Kenny K'yla yürüttüğü kan davası."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Telegram: @cinciva

"Elbette bilmiyorsun. Şu anda konuşulacak iyi bir konu değil bu. Özellikle de polisler ortalıktayken. Bizim tavsiyemiz her şeyi halının altına süpürmen. Hepimiz için zor zamanlar. Kenny dahil." Sesi yükseliyor. "Harika dayanıyorsun. Sana sınırsız bir hayranlık besliyoruz, değil mi, Gloria?"

"O insanüstü bir yaratık, öyle değil misin, Justin, canım?" diyor Gloria cin tonik tepsisini masaya koyarken.

Bizim tavsiyemiz, diye hatırlıyor Justin, elinde avukatların mektuplarına bakarken. Onun değil. Onların.

* * *

Tessa'nın Ham'e gönderdiği e-mail'in bilgisayar çıktısı:

Coz. Melek yüreklim. BBB'deki gizli kaynağım, mali durumlarının herkesin belli ettiğinden çok daha kötü olduğuna yemin ediyor. Kenny K'nın ilaçla ilgili olmayan bütün operasyonlarını, merkezi Bogota'da olan, Güney Amerikalı şüpheli bir şirketler birliğine ipotek etmeyi düşündüğüne dair şirket içi dedikodular olduğunu söylüyor! Soru şu: Hissedarlarına önceden duyurmadan şirketi satabilir mi? Şirketler hukuku bilgim seninkinden bile daha az, ki bu da çok şey anlatıyor. Bunu açıkla, yoksa! Sevgiler, sevgiler, Tess.

Fakat Ham bir açıklama yapabilecek durumda olsa bile bunun için zamanı olmamıştı, Justin'in de yoktu. Eski bir araba gürültüyle araba yoluna girip durdu. Kapı gümbür gümbür çalınınca Justin ayağa fırlayıp gözetleme deliğinden baktı. Yüzünde acıma dolu bir kaygıyla bakan, kilise rahibi Peder Emilio Dell'Oro'ydu gelen. Justin kapıyı açtı.

"Burada ne yapıyorsunuz, Sinyor Justin?" diye bağırdı rahip operadaymış gibi, ardından Justin'i sıkıca kucakladı. "Neden sinyoranın üzüntüsü yüzünden aklını kaçırmış kocasının kendine İsveçli süsü vererek villaya kapandığını bir taksi şoföründen öğreniyorum? Yaslı birinin yanında olmayacaksa, acılı oğula babalık etmeyecekse bir rahip ne işe yarar, Tanrı aşkına?"

Justin yalnız kalma ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

"Ama çalışıyorsun!" Justin'in omzunun üstünden geriye bakarak odanın etrafına serilmiş olan kâğıtları gördü. "Şu anda bile, şu kederli halinle bile ülkene hizmet ediyorsun! Siz İngilizlerin Napoleon'dan daha büyük bir imparatorluğu yönettiğinize şaşmamak gerek."

Telegram: @cinciva

Justin bir diplomatın işinin hiç bitmediğiyle ilgili aptalca bir şeyler söyledi.

"Tıpkı bir rahip gibi, oğlum, bir rahip gibi! Tanrı'ya dönen her bir kişiye karşılık dönmeyen yüz kişi vardır!" Biraz daha yaklaştı. "Ama *sinyora* bir inanandı, Sinyor Justin. Annesi *dottoressa* gibi, tartışıyor olsalar bile. Kendi insanlarına bu kadar sevgi duyarken kulaklarını Tanrı'ya nasıl kapatabilirlerdi?"

Justin bir şekilde rahibi zeytinyağı odasının kapısından uzaklaştırarak buz gibi villanın salonuna götürüp cinsel açıdan vaktinden önce gelişmiş tombul yanaklı, kanatlı çocuk figürlerinin altına oturttu. Eline bir bardak verip Manzini şarabı doldurdu. Pederin Tessa'nın Tanrı'nın kollarında güven içinde olduğuna dair sözlerini kabul etti ve bir sonraki Azizler Günü'nde Tessa'nın anısına bir ayin yapılmasına, kilisenin restorasyon fonuna iyi bir bağışta bulunmaya, ortaçağ İtalya'sının mücevherlerinden biri olan ve arkeologlarla müfettişlerin Tanrı'nın izniyle duvarları ve temeli sağlamlaştırılmadığı takdirde kısa süre içinde kesinlikle çökeceğini öne sürdükleri adanın görkemli kalesinin korunması için bir başka bağışta daha bulunmaya itirazsız rıza gösterdi. Adama arabasına kadar eşlik eden Justin onu alıkoymama konusunda o denli dikkatliydi ki, hayır dualarını pasif bir şekilde kabullendikten sonra aceleyle Tessa'ya koştu.

Tessa kollarını göğsünde kavuşturmuş onu bekliyordu.

Masum çocukların acı çekmesine izin veren bir Tanrı'nın varlığına inanmayı reddediyorum.

"Peki o zaman neden kilisede evleniyorsun?"

O'nun kalbini yumuşatmak için.

* * *

KALTAK. ZENCİ DOKTORUN ORASINI EMMEYİ BIRAK! GÜLÜNÇ KOCANA GERİ DÖN VE USLU OL. PİS BURNUNU BİZİM İŞİMİZDEN HEMEN ÇEK! YOKSA GEBERECEKSİN. BU ŞAKAYA GELMEYECEK BİR SÖZDÜR.

Titreyen ellerinde tuttuğu kâğıt kimsenin kalbini yumuşatma amacını taşımıyordu. Mesaj koyu renk büyük harflerle iki santim yüksekliğinde yazılmıştı. İmzanın olmaması şaşırtıcı değildi. İmla şaşırtıcı biçimde kusursuzdu. Justin'in üstünde yarattığı etki o kadar şiddetli, o denli suçlayıcı, o kadar öfkelendiriciydi ki, gözyaşı dolu birkaç saniye için kendini kaybetti.

Telegram: @cinciva

Neden bana *söylemedin*? *Göstermedin*? Ben senin kocandım, sözde koruyucun, erkeğin, diğer yarın!

Teslim oluyorum. İstifa ediyorum. Posta kutusundan bir ölüm tehdidi alıyorsun. Okuyorsun, hemen. Ahh! Sonra eğer benim gibiysen, senden uzak tutuyorsun, çünkü o kadar iğrenç, fiziksel olarak o denli tiksinti verici ki, yüzünün yakınında olmasını bile istemiyorsun. Ama tekrar okudun. Ve tekrar. Hepsini ezberleyene dek. Benim gibi.

Peki sonra ne yapıyorsun? Beni arıyorsun. "Sevgilim, berbat bir şey oldu, hemen eve gelmelisin" mi? Arabana mı atlıyorsun? Hızla Yüksek Komiserlik'e gelip mektubu bana doğru sallayıp beni Porter'ın yanına mı götürüyorsun? Hiç de değil. Bunların hiçbirini yapmıyorsun. Her zamanki gibi gururun önce geliyor. Mektubu bana göstermiyorsun, bana ondan söz etmiyorsun. Yakmıyorsun. Gizli tutuyorsun. Dosyalıyorsun. Masanın girilmez çekmecesine saklıyorsun. Yaptığım için bana güldüğün şeyi yapıyorsun: Kâğıtlarının arasına saklıyorsun ve bende aristokrat ketumluğu diye alay ettiğin şeyi sürdürüyorsun. Bundan sonra kendinle nasıl yaşadığını -benimle nasıl yaşadığını- kimse bilmiyor. Çok teşekkürler. Teşekkürler, tamam mı? Evlilikte eşler arasındaki ayrımı vurguladığın için teşekkürler. Bravo. Ve tekrar teşekkürler.

İçindeki öfke geldiği kadar hızla yok oldu, yerini utanç ve pişmanlık duygusu aldı. Buna dayanamazdın, öyle değil mi? Birisine o mektubu gösterme fikrine. Kontrol edemeyeceğin heyelanı başlatmaya. Bluhm'la ilgili konulara, benimle ilgili konulara. Bütün bunlar çok fazlaydı. Bizi koruyordun. Hepimizi. Elbette. Arnold'a söyledin mi? Tabii ki hayır. Seni gitmekten alıkoymaya çalışırdı.

* * *

Justin bu iyi huylu mantık zincirinden bir adım geri attı.

Çok tatlı. Tessa bundan daha sertti. Cinleri başına toplandığında daha da tehlikeli bir hal alırdı.

Avukatın zekâsını düşün. Dondurucu pragmatizmi. Avına yaklaşan zorlu genç kızı düşün.

Yaklaştığını biliyordu. Ölüm tehdidi bunu doğruluyordu. Sizin için tehdit oluşturmayan insanlara ölüm tehditleri göndermezdiniz.

Bu noktada "Faul!" diye bağırmak kendini yetkililere teslim etme anlamına gelirdi. İngilizler acizdi. Herhangi bir güçleri, yasal yetkileri yoktu. İzleyebileceği tek yol mektubu Kenyalı yetkililere göstermekti.

Telegram: @cinciva

Ama Tessa, Kenyalı yetkililere güvenmiyordu. Moi imparatorluğunun kollarının Kenya'daki yaşamın her noktasına uzandığını söylerdi sık sık. Tessa'nın inancı, evlilik yemini gibi, iyi günde ve kötü günde İngilizlere dayanıyordu: Woodrow'la gizlice buluşması bunu gösteriyordu.

Kenya polisine gittiği an gerçek ya da potansiyel bir düşman listesi vermesi gerekecekti. Büyük suçu takibi olduğu yerde kalacaktı. Avın peşini bırakmaya zorlanacaktı. Bunu asla yapmazdı. Büyük suç kendi hayatından çok daha önemliydi.

Eh, benim için de öyle. Benimkinden de önemli.

* * *

Justin dengesini bulmaya çalışırken üzerinde elle yazılmış bir adres bulunan zarf çarptı gözüne. Nairobi'de Tessa'nın, Dypraxa kutusunu sakladığı çekmecesinden aceleyle aldığı şeylerden biriydi bu zarf. Üstündeki yazı bir şeyler anımsatıyor gibiydi, ama henüz tanıdık değildi. Zarf yırtılarak açılmıştı. İçinde katlanmış Yüksek Komiserlik'in kullandığı mavi kâğıtlardan biri vardı. Yazı telaşlıydı, ihtirasın yanısıra heyecanla karalanmıştı.

Herkesten çok sevdiğim ve her zaman seveceğim Sevgili Tessa'm,

Bu benim tek mutlak inancım, kendimle ilgili bildiğim tek şey. Bana karşı çok kötüydün bugün, ama benim sana karşı olduğum kadar değil. İkimizin içinden de yanlış kişi konuşuyordu. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Seni arzuluyorum ve tapıyorum. Ben hazırım, eğer sen de hazırsan. Saçmasapan evliliklerimizi fırlatıp atalım ve nereye istersen oraya kaçalım, yeter ki sen iste. Dünyanın sonuna olsa daha da iyi. Seni seviyorum.

Ama bu kez imza vardı. Yüksek sesle ve apaçık, ölüm tehdidiyle aynı büyüklükte harflerle yazılmıştı: Sandy. Benim adım Sandy, diyordu, bunu kahrolası bütün dünyaya söyleyebilirsin.

Tarih ve saat de verilmişti. Sandy Woodrow büyük aşkıyla mücadelesi sırasında bile titiz bir adam olmayı sürdürüyordu.

Telegram: @cinciva

ON İKİNCİ BÖLÜM

Aldatılmış koca Justin ayışığında hareketsiz oturmuş kaskatı bir şekilde gümüş rengi ufku seyrediyor, dondurucu gece havasından soğuk nefesler çekiyordu. İğrenç bir şey kokladığını ve ciğerlerini temizlemesi gerektiğini hissediyordu. *Sandy zayıflıktan güce ulaşıyor,* demişti bir keresinde. *Sandy önce kendini aldatıyor, sonra da hepimizi... Sandy gösterişli hareketlere ve gösterişli sözlere ihtiyacı olan bir korkak, çünkü bunlar olmadan korunmasız kalıyor...*

Peki bütün bunları biliyordun da, ne demeye bunun olmasına izin verdin, diye sordu gökyüzüne, denize, güçlü gece rüzgârına.

Hiçbir şey olmadı, diye yanıtladı Tessa sakince. *Sandy flört etmemi vaat olarak algıladı, tıpkı senin iyi tavırlarını zayıflık olarak algıladığı gibi.*

Yine de Justin bir an için, hemen hemen bir lüks gibi, cesaretinin zayıflamasına izin verdi, zaman zaman kalbinin derinliklerinde Arnold için umudunu yitirdiği gibi. Fakat hatıraları canlanıyordu. Dün okuduğu bir şey, dün gece, bir gece önce. Ama neydi? Tessa'nın Ham'e yazdığı bir mektubun bilgisayar çıktısı. Uzun bir e-mail'di ve ilk okuyuşta Justin için biraz fazla özeldi, bu yüzden onlarla yüzleşecek kadar güçlü olduğunda çözeceği sırlara ayırdığı bir dosyaya koymuştu. Zeytinyağı odasına geri dönerek mesajı koyduğu yerden çıkardı, tarihine baktı.

Tessa'nın Ham'e gönderdiği e-mail, Woodrow'un, Servis'in resmi kâğıtları kullanmayla ilgili kurallarını hiçe sayarak meslektaşının karısına aşkını ilan edişinden tam on bir saat sonra yazılmıştı.

Telegram: @cinciva

Ben artık bir kız değilim, Ham, ve kızlara ait şeyleri bir kenara bırakmanın zamanı geldi, ama bir kız ne yapar, hem de pis bir işin içindeyken? Şimdi de bana abayı yakan beş yıldızlı mega-sürüngenin biriyle başım dertte. Sorun şu ki, Arnold'la ben sonunda altını bulduk, daha doğrusu en iğrenç türde pisliğe ulaştık ve adı geçen sürüngenin güç koridorlarında bizim adımıza konuşması gerekiyor, Justin'in karısıysam ve her şeye rağmen olmayı istediğim sadık İngilizsem oraya ancak bu şekilde gidebilirim. Süper-sürüngenler olsalar bile erkekleri parmağında oynatmayı seven aynı acımasız kaltak olduğumu söylediğini mi duyuyorum? Eh, böyle söyleme, Ham. Doğru olsa bile söyleme. Çeneni kapa. Çünkü tutmam gereken sözler var, senin de öyle, tatlım. Ve sevimli bir dost olarak yanımda olmana ve benim iyi bir kız olduğumu söylemene ihtiyacım var, çünkü öyleyim. Eğer böyle söylemezsen seni denizci kıyafetinle Rubicon sularına attığım günden beri göreceğin en ıslak öpücüğü veririm. Seni seviyorum, hayatım. Hoşçakal. Tess.

Not: Ghita benim tam bir fahişe olduğumu söylüyor, ama doğru dürüst telaffuz edemediği için fayişe diyor.

Sevgiler Tess (fayişe)

Davalı masum bulundu, dedi Tessa'ya. Ve ben her zamanki gibi uygun biçimde utanabilirim kendimden.

* * *

Gizemli bir sükûnet içindeki Justin şaşırtıcı yolculuğuna devam etti.

Rob ve Lesley'in Scotland Yard, Denizaşırı Suçlar Birimi'nden Polis Şefi Frank Gridley'e verdikleri ortak rapordan alıntılar. Konu: Nairobi, İngiliz Yüksek Komiserliği Başataşesi Woodrow'la üçüncü görüşme.

Tanık, Dışişleri Bakanlığı'nın Afrika işleri idarecisi olan Sir Bernard Pellegrin'in olduğunu iddia ettiği görüşü güçlü bir şekilde yineliyor; şöyle ki, Tessa Quayle'ın yazdığı notlarda başından beri üzerinde durduğu daha ileri araştırmaların Kenya Cumhuriyeti'yle İngiliz Elçiliği arasındaki ilişkileri gereksiz yere tehlikeye atacağını ve İngiltere'nin ticari çıkarlarına zarar vereceğini ileri sürüyor... Tanık güvenlik gerekçesiyle adı geçen notların içeriğini açıklamayı reddediyor... Tanık halihazırda ThreeBees Şirketi tarafından pazarlanan yeni bulunan ilaç hakkında bilgi sahibi olduğunu yadsıyor... Tanık, Tessa Quayle'ın notlarını görmeye ilişkin talebin doğruca Sir Bernard'a iletilmesi gerek-

Telegram: @cinciva

tiğini belirtiyor, ki tanık notların hâlâ mevcut olduğundan kuşkulu. Tanık, Tessa Quayle'ı, yardım çalışmalarıyla ilgili konularda zihinsel açıdan dengesiz olan rahatsız edici ve isterik bir kadın olarak tanımlıyor. Bunu Tessa Quayle'ın yazdığı notların önemini küçültmek için kullanılan bir yöntem olarak görüyoruz. Bu nedenle, merhum Tessa Quayle'ın tanığa teslim ettiği bütün belgelerin kopyalarını almak için mümkün olan en kısa zamanda Dışişleri'ne resmi bir başvuru yapılmasını talep ediyoruz.

F.Gridley'in kâğıttaki boşluğa kırmızı kalemle yazdığı bir not: SIR PELLEGRIN'LE KONUŞTUM. BAŞVURU ULUSAL GÜVENLİK GEREKÇESİYLE REDDEDİLDİ.

Yeni bulunan Dypraxa'nın sansasyonel yararlarını, "mutagenitenin yokluğu" ve "farelerde uzun yarı-ömür" gibi belirsiz terimlerle göklere çıkaran ileri düzeyde çalışmaları içeren tıbbi dergilerden alıntılar.

Haiti araştırma hastanesinde Dypraxa'yla ilgili klinik deneyler yapan Pakistanlı bir doktorun imzasını taşıyan, nazik çekinceleri ifade eden *Haiti Journal of Health Sciences* dergisinden alıntılar. "Zehirleme potansiyeli" sözcüklerinin altı Tessa tarafından kırmızı kalemle çizilmişti, karaciğer yetmezliği, iç kanama, baş dönmesi, optik sinirlere tahribat göze çarpıyordu.

Etkileyici mevkileri ve unvanları olan bir dizi tıbbi ünlünün üç yüz test vakasından söz ederek bir önceki makaleyi çürütücü karşı cevap verdikleri aynı derginin bir sonraki sayısından alıntılar. Aynı makale zavallı Pakistanlı doktoru "önyargı" ve "hastalarına karşı sorumsuzluk"la suçlayarak ona lanet yağdırıyordu.

Tessa'nın el yazısıyla yazdığı bir not: Bu önyargısız fikir liderlerinin hepsine KVH tarafından yüksek ücretler ödenerek, umut veren biyoteknoloji araştırma projelerini bulmak üzere dünyanın her yerine yolculuk yapmaları sağlanmaktadır.

Stuart Pocock tarafından yazılan *Klinik Denemeler* adlı kitaptan alıntılar. Tessa hatırında kalması için elyazısıyla notlar almıştı bu kitaptan. Bazı bölümler yazarın ciddi anlatımına tezat oluşturucasına kırmızıyla süslenmiş gibiydi.

Telegram: @cinciva

Öğrenciler ve klinik doktorların çoğu tıbbi literatüre gereğinden fazla saygı gösterme eğilimindedir. *Lancet* ve *New England Journal of Medicine* gibi önemli dergilerin tartışılmayacak yeni tıbbi gerçekleri sunduğu varsayılır. "Klinik ilkelere" gösterilen böylesine saf bir inanç belki de çoğu yazarın benimsediği dogmatik bir tarzla teşvik edilmektedir, böylece herhangi bir araştırma projesinin yapısında bulunan belirsizlikler yeterince vurgulanmaz...

(Tessa'nın notu: İlaç firmaları sözde kaliteli dergilere bile sürekli makale sokuyor.)

Bilimsel toplantılardaki konuşmalar ve ilaç firmalarının verdiği reklamlar düşünülünce insanın daha da şüpheci olması gerekiyor... taraf tutma olasılığı son derece yüksektir...

(Tessa'nın notu: Arnold'a göre büyük ilaç firmaları, ürünlerinin reklamını yapmaları için bilim adamlarına ve doktorlara inanılmaz paralar ödüyorlar. Birgit kısa bir süre önce, KVH'nın büyük bir ABD eğitim hastanesine elli milyon dolar bağışta bulunduğunu, ayrıca üst düzeydeki üç doktorun ve altı araştırma asistanının maaşlarıyla masraflarını üstlendiğini bildirdi. Üniversite Dinlenme Odaları'yla ilgili yolsuzluk yapmak daha da kolay: profesör koltukları, biyoteknoloji laboratuvarları, araştırma fonları, vb. "Satın alınmamış bilimsel düşünceyi bulmak çok zor," diyor Arnold.)

Stuart Pocock'dan bir alıntı daha:

... yazarların gerçekten haklı olandan çok, pozitif bulgular üzerinde durmaya ikna edilmeleri riski her zaman vardır.

(Tessa'nın notu: Dünya basınının geri kalanının tersine, ilaç dergileri kötü haberi yayınlamaktan hoşlanmıyor.)

...Negatif bulgularıyla ilgili deneme raporu hazırlasalar da bu rapor, önemli büyük dergilerden çok, adı sanı duyulmamış özel dergilerde yer alıyor... sonuç olarak daha önceki pozitif raporu çürüten bu negatif bulgular geniş bir kitleye hitap etmiyor.

Telegram: @cinciva

... Tıbbi denemelerin çoğunda, tedavinin tarafsız bir biçimde değerlendirilmesi için gerekli olan en önemli araştırma projesi nitelikleri eksiktir.

(Tessa'nın notu: Bir noktayı sorgulamak değil kanıtlamak için donatılmışlardır yani, işe yaramazdan daha kötüler.)

Zaman zaman, yazarlar pozitif bir sonucu kanıtlamak için verileri planlı bir şekilde serpiştirirler...

(Tessa'nın notu: Uydururlar.)

Sunday Times'dan "İlaç Firmaları Hastane Deneyleriyle Hastaları Tehlikeye Atıyorlar" başlıklı bir alıntı. Tessa bazı yerlerin altını çizmiş ve Arnold için de ya bir kopya çıkarmış ya da ona fakslamıştı, çünkü üzerinde şöyle bir not vardı: Arnie, şunu GÖRDÜN MÜ?!

Dünyanın en büyük ilaç firmalarından biri, bir ilacın ülke çapında denenmesinin başlangıcı sırasında altı hastaneye en önemli tehlikeler konusunda bilgi vermediği için yüzlerce hastayı potansiyel olarak ölümcül olan enfeksiyon riskine maruz bıraktı.

İngiltere'de sayıları 650'yi bulan hastalar, Alman ilaç devi Bayer tarafından düzenlenen bir deneyde, firmanın ilacın diğerleriyle birlikte kötü bir reaksiyona girdiğini, bakterileri öldürme gücünü ciddi biçimde bozduğunu gösteren araştırmalar yapmış olmasına rağmen ameliyata alındı.

Sunday Times'ın ele geçirdiği önceki araştırma sonuçları, çalışmanın başlangıcında ilgili hastanelere açıklanmamıştı.

Kusurları hastalara ve ailelerine açıklanmayan klinik deneme, Southampton'daki bir deneme merkezinde ameliyat edilen hastaların hemen hemen yarısında hayatı tehdit eden çeşitli enfeksiyonlar gelişmesiyle sonuçlandı.

Bayer ameliyat sonrası enfeksiyon ve ölüm oranıyla ilgili toplam sayıyı vermeyi verilerin gizli kalması gerekçesiyle reddetti.

Bayer'in sözcüsü, "Çalışma başlamadan önce yetkili düzenleme kurullarının ve bütün yerel etik komitelerin onayından geçmiştir," şeklinde bir açıklama yaptı.

Popüler bir Afrika dergisinden alınan tamamı renkli, tam sayfa reklam, başlığı şöyle: MUCİZELERE İNANIYORUM! Sayfanın ortasında Afrikalı genç ve güzel bir anne, kısa beyaz bluzu, uzun eteği içinde neşeyle gülümsüyor. Mutlu bir

Telegram: @cinciva

bebek kucağında yan oturuyor, bir eli annesinin göğsünde. Mutlu ağabeyler ve ablalar etrafına toplanmış, yakışıklı baba uzun boyuyla başlarında. Anne dahil herkes kucağındaki dikkati çeken biçimde sağlıklı bebeğe hayranlıkla bakıyor. Sayfanın altında, THREEBEES DE MUCİZELERE İNANIYOR! sözleri bulunuyor. Genç annenin ağzından çıkan konuşma balonunun içinde şunlar yazılı: "Bebeğimin tüberküloz olduğunu söylediklerinde dua ettim. Doktorum bana Dypraxa'dan söz ettiğinde dualarımın cennetten duyulduğundana emindim!"

Justin polis dosyasına geri dönüyor.
Memurların Ghita Janet PEARSON'la yaptıkları görüşmeden alıntılar:

Tanığı sırasıyla dokuz dakikalık, elli dört dakikalık ve doksan dakikalık üç ayrı görüşmede dinledik. Tanığın ricası üzerine görüşmelerimiz tarafsız bir ortamda (bir arkadaşının evinde) gizli şartlarda gerçekleşti. Tanık yirmi dört yaşında, İngiliz ve Hint melezi, İngiltere'de rahibe okuluna gitmiş, profesyonel anne babanın evlat edinilmiş kızı, ikisi de katı Katolik. Tanık Exeter Üniversitesi'nden şeref listesine geçerek mezun olmuş (İngiliz Dili, Amerikan Dili ve İngiliz Sanatları), belirgin bir zekâya sahip ve oldukça heyecanlı. Onun hakkında edindiğimiz izlenim, büyük bir üzüntü içinde olmasının yanısıra çok korkuyor olduğu şeklinde. Örneğin, tanık sonradan geri çektiği birkaç beyanda bulundu, şöyle ki: "Tessa sessiz kalması için öldürüldü." Örneğin, "İlaç endüstrisinde çalışan herkes onun boğazının kesilmesinden sorumludur." Örneğin, "Bazı ilaç şirketleri parlak giysiler içindeki silah satıcılarıdır." Bu ifadeler hakkında zorlanınca kanıtlamayı reddetti ve kayıtlardan çıkarılmasını istedi. BLUHM'un Turkana cinayetlerini işlemiş olabileceği olasılığını da reddetti. BLUHM VE QUAYLE'ın "dünyadaki en iyi iki insan" olduklarını ve etraflarında "pis kafaların" bulunduğunu söyledi.

Biraz daha sorgulanınca tanık önce Resmi Sırlar Anlaşması'yla, sonra da merhuma verdiği gizlilik sözüyle bağlı olduğunu söyledi. Üçüncü ve dördüncü görüşmemizde tanığa karşı biraz daha düşmanca bir tutum içine girdik; bizden bilgi gizleyerek Tessa'nın katillerini koruduğunu ve BLUHM'un araştırılmasını engellediğini söyledik. Konuşmaların metni Ek A ve Ek B olarak rapora iliştirilmiştir. Tanık metni okudu fakat imzalamayı reddetti.

EK A

S. Herhangi bir zamanda saha gezilerinde Tessa Quayle'a eşlik ya da yardımcılık yaptınız mı?

Telegram: @cinciva

C. Hafta sonlarında ve boş zamanlarımda Arnold'la Tessa'ya, Kibera gecekondu mahallelerine ve taşraya yaptıkları gezilerde, saha kliniklerinde yardımcı olmak ve ilaçların verilişini gözlemlemek için eşlik ediyordum. Bu Arnold'ın bağlı olduğu örgütün en önemli amacıydı. Arnold'ın incelediği ilaçların çoğunun son kullanım tarihi geçeli çok olmuş ve bileşimleri bozulmuştu, ama belirli bir dereceye kadar işe yarayabilirlerdi. Diğerleri tedavi etmeleri gereken durum için uygun değillerdi. Afrika'nın başka bölgelerinde yaşanan yaygın bir olayı da saptamıştık; şöyle ki, bazı paketlerin üzerindeki endikasyonlar ve kontraendikasyonlar, ilacın gelişmiş ülkelerdeki lisanslı kullanım alanını genişletmek amacıyla Üçüncü Dünya pazarı için yeniden yazılıyordu; örneğin, Avrupa veya Amerika'da ileri kanser vakalarında ağrı kesici olarak kullanılan bir ilaç aybaşı ağrıları ve hafif eklem ağrıları için öneriliyordu. Kontra-endikasyonları verilmiyordu. Afrikalı doktorların doğru teşhis koyduklarında bile yetersiz talimatlar yüzünden yanlış tedavi yaptıklarını da tespit edebiliyorduk.

S. ThreeBees de ilgili dağıtımcılardan biri miydi?

C. Herkes bilir ki, Afrika dünyanın ilaç çöplüğüdür ve ThreeBees Afrika'daki tıbbi ürünlerin ana dağıtımcısıdır.

S. Peki ThreeBees bu olayla ilgili miydi?

C. Bazı olaylarda ThreeBees dağıtımcıydı.

S. Suçlu dağıtımcı mı?

C. Evet.

S. Kaç olayda? Hangi oranda?

C. (*Çok fazla kıvrandıktan sonra*). Hepsi.

S. Tekrarlayın, lütfen. Hatalı ürün bulduğunuz her olayda ThreeBees'in o ürünün dağıtımcısı olduğunu mu söylüyorsunuz?

C. Arnold belki de hâlâ hayattayken böyle konuşmamamız gerektiğini düşünüyorum.

EK B

S. Arnold ve Tessa'nın özellikle güçlü duyguları olan belirli bir ilaç var mıydı?

C. Bu doğru olamaz. Olamaz.

S. Ghita. Tessa'nın neden öldürüldüğünü ve bu şeyleri konuşarak neden Arnold'ın halihazırda olduğundan daha büyük bir tehlike altına gireceğini düşündüğünü anlamaya çalışıyoruz.

C. Her yerdeydi.

Telegram: @cinciva

S. Ne her yerdeydi? Neden ağlıyorsun? Ghita.

S. İnsanları öldürüyordu. Köylerde. Gecekondularda. Arnold bundan emindi. İyi bir ilaçtı, diyordu. Beş yıllık geliştirme çalışmasıyla başaracaklarına inanıyordu. İlacın amacı konusunda tartışamazdınız. Kısa seyirli, ucuz ve hastaya dosttu. Ama çok acele etmişlerdi. Testler seçici olarak planlanmıştı. Bütün yan etkileri incelememişlerdi. Hamile farelerde, tavşanlarda, maymunlarda ve köpeklerde denemişler, bir sorun çıkmamıştı. İnsanlara geçtiklerinde... tamam, bazı sorunlar çıkmıştı, ama bu her zaman olur. İlaç firmalarının sömürdükleri gri alan burası. Bu, istatistiğin merhametine kalmıştır ve istatistikler kanıtlamasını istediğiniz her şeyi kanıtlar. Arnold'ın görüşüne göre, ilacı piyasaya rakiplerinden önce sürmeye kararlıydılar. O kadar çok kural ve yönetmelik var ki, insan bunun olanaksız olduğunu sanıyor, ama Arnold bunun her zaman olduğunu söylüyordu. İşler Cenova'daki lüks BM ofisinizde otururken farklı görünüyor, sahadayken çok daha farklı.

S. Üreticisi kimdi?

C. Gerçekten bu konuya girmek istemiyorum.

S. İlacın adı neydi?

C. Neden daha fazla test etmediler? Bu, Kenyalıların hatası değil. Üçüncü Dünya ülkesiyseniz bunu isteyemezsiniz. NE veriyorlarsa almalısınız."

S. Dypraxa mıydı?

C. (*anlaşılamıyor*)

S. Ghita, lütfen sakin ol ve bize söyle. İlacın adı ne, ne için kullanılıyor ve kim üretiyor?

C. AIDS vakalarının yüzde seksen beşi Afrika'da bulunuyor, bunu biliyor muydunuz? Bunların ne kadarı ilaç alabiliyor? Yüzde biri! Bu artık insani bir sorun değil! Ekonomik bir sorun! Erkekler çalışamıyor. Kadınlar çalışamıyor! Heteroseksüel bir hastalık, bu yüzden bu kadar çok yetim çocuk var! Ailelerini doyuramıyorlar! Hiçbir şey yapılmıyor! Öylece ölüyorlar!

S. Peki sözünü ettiğimiz bu ilaç AIDS için mi kullanılıyor?

C. Arnold hayattayken olmaz!.. Bağlantılı. Tüberkülozun olduğu yerde AIDS'den de şüphelenilir... Her zaman değil, ama genellikle... Arnold böyle diyordu.

S. Wanza bu ilaçtan zarar mı gördü?

C. (*anlaşılamıyor*)

S. Wanza bu ilaç yüzünden mi öldü?

C. Arnold hayattayken olmaz! Evet. Dypraxa. Gidin artık.

S. Neden Leakey'in yerine gidiyorlardı?

C. Bilmiyorum! Dışarı çıkın!

Telegram: @cinciva

S. Lokichoggio gezisinin ardında ne vardı? Kadınların bilinçlendirilmesi çalışmaları dışında?

C. Hiçbir şey! Kesin artık!

S. Lorbeer kim?

C. (*anlaşılmıyor*)

TAVSİYE

Tanığın ifade vermesi karşılığında tam korunmasının sağlanması için Yüksek Komiserlik'e resmi talepte bulunuldu. Kendisine, Bluhm ve merhumun faaliyetleriyle ilgili olarak verdiği bilginin, hayatta olduğu varsayılırsa Bluhm'u tehlikeye atacak bir şekilde kullanılmayacağına dair güvence verilecek.

GÜVENLİK GEREKÇESİYLE TAVSİYE REDDEDİLDİ.

F. Gridley (Polis Şefi)

Justin eli çenesinde duvara bakıyordu. Nairobi'nin ikinci güzel kadını Ghita'ya ait anıları canlanmıştı. Tessa'nın, yalnızca kötü dünyaya basit ahlak standartlarını getirmeyi hayal eden gönüllü yardımcısı. *Ghita kötü yanları olmayan ben,* derdi Tessa.

Masumların sonuncusu Ghita, Nairobi'deki bahçelerinde hamile Tessa'yla çay içip dünyanın sorunlarını çözerken, anlamsız derecede mutlu baba adayı Justin, hasır şapkasıyla çiçek tarhları boyunca kesiyor, yoluyor, buduyor, bağlıyor, suluyor ve orta yaşlı İngiliz aptalı oynuyor.

"Lütfen ayaklarına dikkat et, Justin," diye seslenirlerdi endişeyle. Yağmurdan sonra sıra sıra yeryüzüne çıkan ve yalnızca birlikte oluşları ve sayılarıyla bir köpeği veya küçük bir çocuğu öldürebilecek olan safari karıncaları konusunda uyarırlardı onu. Hamileliğinin son günlerindeki Tessa safari karıncalarının suyu yanlışlıkla mevsim dışı yağmur sanmalarından korkardı.

Üçüncü Dünya ülkelerinde doğum kontroluna karşı olan ve gösteri amacıyla Nyayo Stadyumu'nda kondom yakan Roma Katoliklerinden, çocuk bağımlılar yaratmak için sigaralara alkol ekleyen Amerikalı tütün firmalarına, savunmasız köylülere bomba atan Somali savaş lordlarından, bomba üreten silah şirketlerine kadar herkes ve her şey şok ediyordu Ghita'yı.

"Kim bu insanlar, Tessa?" diye içtenlikle fısıldardı. "Nasıl bir düşünce yapıları var, bana söyle, lütfen. Konuştuğumuz bu şey ilk günah mı? Bana sorar-

Telegram: @cinciva

san çok daha kötü bir şey. İlk günah, benim görüşüme göre, masumiyet kavramına ait bir şey. Ama günümüzde masumiyet nerede, Tessa?"

Ve eğer Arnold uğrarsa, ki hafta sonları genellikle uğrardı, konuşma daha özel bir noktaya doğru ilerlerdi. Üçü biraraya toplanır, ifadeleri sertleşirdi ve eğer Justin yaramaz bir şekilde onların rahatını bozacak kadar yakına su sıkarsa, o daha uzak bir çiçek tarhına gidene dek gösterişli küçük bir sohbete girişirlerdi.

* * *

Polis memurlarının ThreeBees Şirketi'nin Nairobi temsilcileriyle yaptıkları görüşmenin kayıtları:

Sir Kenneth Curtiss'le görüşmeye çalıştık ve bizi kabul edeceğini öğrendik. ThreeBees Şirketi'nin merkezine gittiğimizde Sir Kenneth'in Başkan Moi tarafından bir görüşmeye çağrıldığı ve ondan sonra da Karel Vita Hudson'la (KVH) izleyecekleri politika hakkında konuşmak üzere Basel'e uçmak zorunda kaldığı bildirildi bize. Sorularımızı ThreeBees ilaç pazarlama müdürü Bayan Y. Rampuri'ye sorabileceğimiz söylendi. O sırada Bayan Rampuri'nin ailesiyle ilgili bir olaya katılması gerekmişti ve orada değildi. Sir Kenneth ve Bayan Rampuri'yle daha sonraki bir tarihte görüşmemiz önerildi. Zamanımızın kısıtlı olduğundan söz edince "kıdemli çalışanlarla" görüşebileceğimiz söylendi ve bir saatlik gecikmeden sonra nihayet ikisi de müşteri ilişkileri bölümünde çalışan Bayan V. Eber ve Bay D.K. Crick tarafından kabul edildik. Ayrıca "Londra merkezinin avukatı olduğunu ve tesadüfen başka işler için Nairobi'de bulunan" Bay P.R.Oakey de oradaydı.

Bayan Vivian Eber yirmili yaşların sonunda, uzun boylu, çekici bir kadın ve bir Amerikan üniversitesinde İşletme okumuş.

Belfast'dan gelen Bay Crick de aynı yaşta, etkileyici bir fiziğe sahip ve hafif Kuzey İrlanda şivesiyle konuşuyor.

İzleyen sorular gösterdi ki, Bay Oakey, yani Londralı avukat, Londra firması Oakey, Oakey ve Farmeloe'dan Percy Ranelagh Oakey'le aynı kişiydi. Bay Oakey kısa süre önce açılan toplu tazminat davalarında aralarında KVH'nın da bulunduğu birkaç büyük ilaç firmasını başarıyla savunmuş. O sırada bu bilgiye sahip değildik.

D.K. Crick'le ilgili not için Ek'e bakın.

Telegram: @cinciva

GÖRÜŞMENİN ÖZETİ

1. Sir Kenneth K. Curtiss ve Bayan Y. Rampuri adına özürler iletildi.

2. BBB (CRICK): Tessa Quayle'ın ölümüyle ilgili üzüntülerini ve Dr. Arnold Bluhm'un kaderi konusundaki endişelerini ifade etti.

BBB (CRICK): Bu kahrolası ülke her gün biraz daha ürkütücü hale geliyor. Şu Bayan Quayle olayı korkunç bir şey. Şehirde iyi bir şöhret edinen iyi bir bayandı. Size nasıl yardım edebiliriz? Hangi konuda olursa olsun. Şef selamlarını yolladı ve size her şekilde yardımcı olmamız talimatını verdi. İngiliz polisine büyük saygısı var.

MEMUR: Arnold Bluhm ve Tessa Quayle'ın yeni bir verem ilacı olan Dypraxa konusunda ThreeBees'e birkaç kez şikâyette bulunduğunu öğrendik.

BBB (CRICK): Öyle mi? Bunu araştırmalıyız. Görüyorsunuz ya, Bay Eber işin daha çok halkla ilişkiler tarafında ve ben de şirkette yapılan büyük değişiklikler sırasında geçici olarak burada bulunuyorum. Şefin oturan herkesin para israfı olduğuna dair bir teorisi var.

MEMUR: Şikâyetler sonucunda Quayle, Bluhm ve burada çalışanlar arasında bir toplantı yapılmış; biz de bu toplantıya ilişkin kayıtları ve toplantıyla ilgili diğer belgeleri görmeyi arzu ediyoruz.

BBB (CRICK): Tamam, Rob. Sorun değil. Yardım için burada bulunuyoruz. ThreeBees'e ne zaman şikâyette bulunduğunu söylemiştin Quayle'ın? Hangi şubeye olduğunu biliyor musun? Bu şirkette inanamayacağın kadar çok meşgul insan var, inan bana!

MEMUR: Bayan Quayle mektuplarını, e-mail'lerini ve telefonlarını şahsen Sir Kenneth'e, özel ofisine, Bayan Rampuri'ye ve Nairobi yönetim kurulunuzdaki hemen hemen herkese hitaben iletiyormuş. Mektuplarının bir kısmını fakslamış, yüklü malzemeyi postayla göndermiş. Diğerlerini elden teslim etmiş.

BBB (CRICK): Şey, harika. Böylece elimizde takip edebileceğimiz bir şey var demektir. Peki bu yazışmaların kopyası var mı elinde?

MEMUR: Şu anda yok.

BBB (CRICK): Ama toplantıya bizim taraftan kimin katıldığını biliyorsundur, değil mi?

MEMUR: Sizin bileceğinizi düşündük.

BBB (CRICK): Eyvah eyvah. Peki elinde ne var?

MEMUR: Bu şikâyetlerin yapıldığını söyleyen sözlü ve yazılı tanık ifadeleri. Bayan Quayle, Sir Kenneth'in Nairobi'ye son gelişinde çiftlik evini ziyaret edecek kadar ileri gitmiş.

BBB (CRICK): Gerçekten mi? Eh, bunun benim için yeni bir haber olduğunu söylemeliyim. Randevusu var mıymış?

MEMUR: Hayır.

Telegram: @cinciva

BBB (CRICK): Peki onu kim davet etmiş?

MEMUR: Hiç kimse. Öylece çıkagelmiş.

BBB (CRICK): Vay canına. Cesur kızmış. Ne kadar ileri gitmiş?

MEMUR: Görünüşe göre yeterince ileri değil, çünkü daha sonra Sir Kenneth'le burada, ofisinde görüşmeye çalışmış, ama başarılı olamamış.

BBB (CRICK): Şey, vay canına. Yine de şef meşgul birisi. İnsanlar durmadan iyilik istiyor ondan. Çoğunun şansı yaver gitmiyor.

MEMUR: Konu iyilik istemek değildi.

BBB (CRICK): Neydi?

MEMUR: Cevaplar. Anladığımıza göre, Bayan Quayle ilacın hastalar üzerindeki yan etkilerini gösteren vaka hikâyeleri de sunmuş.

BBB (CRICK): Gerçekten mi? Vay canına. Herhangi bir yan etki olduğunu bilmiyordum. Quayle bilim adamı mı, doktor mu? Ya da eskiden öyle miydi demeliyim?

MEMUR: Halkın endişeli bir üyesi, avukat ve hak savunucusuydu. Ve yardım çalışmalarıyla çok ilgiliydi.

BBB (CRICK): Sunmuş derken neden söz ediyordun?

MEMUR: Sir Kenneth'e verilmek üzere bu binaya teslim etmiş.

BBB (CRICK): Makbuz almış mı?

MEMUR: (*gösteriyor*)

BBB (CRICK): Ah. Şey. Bir paket aldık. Soru paketin içinde ne olduğuydu, öyle değil mi? Ama eminim sizin elinizde kopyası vardır. Bir sürü vaka hikâyesi. Elinizde olmalı.

MEMUR: Bugünlerde elimize geçmesini bekliyoruz.

BBB (CRICK): Öyle mi? Görmeyi biz de çok isterdik, öyle değil mi, Viv? Yani Dypraxa şu anda en önemli işimiz, şefin deyimiyle sancak gemisi. Dışarda Dypraxa hakkında çok daha iyi şeyler hisseden bir sürü mutlu anne, baba ve çocuk var. Bu yüzden eğer Tessa'nın bir şikâyeti varsa bunu öğrenip ona göre hareket etmişizdir. Eğer şef burada olsaydı o da bunları söylerdi. Sorun şu ki, o da uçaklarda yaşayan insanlardan biri. Yine de onu reddetmiş olmasına şaşırdım. Bu hiç de şefe göre bir davranış değil. Ama galiba bir insan onun kadar meşgul olunca...

BBB (EBER): Burada ilaç listemize gelen müşteri şikâyetleri konusunda izlediğimiz belirli bir yol var, Rob. Biz burada yalnızca dağıtımcıyız. İthal edip dağıtıyoruz. Kenya hükümeti ilaca izin verdiği ve tıp merkezleri kullanmada bir sakınca görmediği takdirde biz yalnızca aracı olarak hareket ediyoruz. Bizim sorumluluğumuz bu noktada sona eriyor. Doğal olarak saklama konusunda tavsiyeleri dinliyoruz ve doğru ısı, nem, vb.'ni sağlamaya dikkat ediyoruz. Fakat temel olarak sorumluluk üretici ve Kenya hükümetinde sona eriyor.

Telegram: @cinciva

MEMUR: Peki ya klinik deneyler? Deney yapmanız gerekmiyor mu?

BBB (CRICK): Deney yok. Korkarım bu konuda ev ödevini yapmamışsın, Rob. Eğer sözünü ettiğin şey yapılandırılmış, tam eğitimli bir araştırmaysa, hayır.

MEMUR: Peki burada neden söz ediyoruz?

BBB (CRICK): İlaç Kenya gibi herhangi bir ülkeye verildikten sonra izlenen siyaset bu olmaz. Bir kez ilacı ülkede dağıtmaya başladıktan ve yerel sağlık sorumlularını yüzde yüz arkana aldıktan sonra iş bitmiştir.

MEMUR: Peki siz ne tür deneyler, testler, denemeler yapıyorsunuz, eğer yapıyorsanız tabii?

BBB (CRICK): Bak. Bana kelime oyunu yapma, tamam mı? Eğer ilacın kayıtlarına ilave yapmaktan söz ediyorsak, bir başka çok büyük ülkede -Afrika pazarının dışında- dağıtım yapmayı bekliyorsak, örneğin, Amerika Birleşik Devletleri, evet, tamam, söylediklerini kabul ediyorum, dolaylı olarak burada yaptığımız şeyin deneme olduğunu söyleyebiliriz. Fakat yalnızca bu anlamda. Önümüzdeki durum için, yani ThreeBees ve KVH'nın sözünü ettiğim yeni ve heyecan verici piyasaya birlikte girdikleri durum için hazırlık anlamında. Söylediklerimi anlayabiliyor musun?

MEMUR: Henüz değil. Kobay sözcüğünü duymayı bekliyorum.

BBB (CRICK): Benim bütün söylediğim, tüm taraflar için en iyi yol olarak her hastanın bir dereceye kadar bir test vakası niteliği taşıdığı ve bunun daha büyük bir hayrın yararına olduğu. Kimse kobaydan söz etmiyor. Haksızlık ettiğini kabul et.

MEMUR: Daha büyük bir hayır Amerikan piyasası oluyor herhalde?

BBB (CRICK): Tanrı aşkına. Benim bütün söylediğim her sonuç, bütün hasta kayıtları Seattle, Vancouver ve Basel'de daha ileri değerlendirmeler için depo edilip izlenir. Ürünü gelecekte başka bir yerde tescil etmeyi istediğimizde onaylanması için. Bu yüzden hata yapmamız imkânsız. Ayrıca Kenyalı sağlık yetkilileri daima arkamızda.

MEMUR: Ne yapıyorlar? Cesetleri mi temizliyorlar?

P.R. OAKEY, QC: Eminim bunu söylemedin, Rob, biz de duymadık. Doug verdiği bilgilerde son derece açık ve cömert davrandı. Belki de fazla cömert. Öyle mi, Lesley?

MEMUR: Peki bu arada şikâyetlerle ne yapıyorsunuz? Depoluyor musunuz?

BBB (CRICK): Genellikle yaptığımız şey, Les, şikâyetleri üreticiye göndermektir, yani Karel Vita Hudson'a. Sonra ya üretici firmanın rehberliğinde şikâyet eden tarafa cevap veririz ya da KVH doğrudan doğruya kendisi cevap vermeyi tercih eder. Durum bu, Rob. Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı? Belki belgelerinizin elinizde olacağı başka bir zaman için randevulaşmalıyız?

Telegram: @cinciva

MEMUR: Bir dakika. Elimizdeki bilgiye göre, Tessa Quayle ve Dr. Arnold Bluhm, Dypraxa adlı ürününüzün pozitif ya da negatif etkilerini tartışmak üzere sizin davetinizle -ThreeBees'in davetiyle- geçen kasım ayında buraya gelmişler. Sir Kenneth Curtiss'e verdikleri vaka notlarının kopyalarını sizin çalışanlarınıza da vermişler. Bu toplantıya dair bir kaydın olmadığını, ThreeBees'den kimin katıldığını bile bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?

BBB (CRICK): Tarihini biliyor musun, Rob?

MEMUR: Toplantının 18 Kasım'da saat 11'de ThreeBees'de yapılacağına ilişkin bir ajanda var elimizde. Randevu şu anda burada olmadığını duyduğumuz pazarlama müdürünüz Bayan Rampuri'nin aracılığıyla verilmiş.

BBB (CRICK): Bunu ilk kez duyduğumu söylemeliyim. Ya sen, Viv?

BBB (EBER): Ben de öyle, Doug.

BBB (CRICK): Dinleyin, neden sizin için Yvonne'nin ajandasına bakmıyorum?

MEMUR: İyi fikir. Sana yardım edeyim.

BBB (CRICK): Durun, durun. Önce onun iznini almalıyım elbette. Yvonne genç bir kız. Onun izni olmadan ajandasına bakamam, tıpkı seninkine bakamayacağım gibi, Lesley.

MEMUR: Onu ara. Parasını biz öderiz.

BBB (CRICK): Asla, Rob.

MEMUR: Neden olmasın?

BBB (CRICK): Yvonne ve nişanlısı Mombasa'daki büyük bir düğüne gitti. Bir "aile olayına katılacaklarını" söylerken kastettiğimiz olay buydu, tamam mı? Çok heyecanlı bir şey, inan bana. Bu yüzden en erken pazartesi bağlantı kurabiliriz onunla. Hiç Mombasa'da bir düğüne gittin mi bilmiyorum, ama inan bana...

MEMUR: Peki ajandayı bir kenara bırakalım. Ona bıraktıkları notlara ne oldu?

BBB (CRICK): Şu sözde vaka hikâyelerinden mi söz ediyorsun?

MEMUR: O ve diğer şeyler.

BBB (CRICK): Şey, eğer gerçek vaka hikâyeleriyse, semptomlar, endikasyonlar, dozajla ilgili teknik konular filan, o zaman dediğim gibi doğruca üreticiye göndeririz. Burada Basel'den söz ediyoruz, Seattle'dan ve Vancouver'dan. Yani, kahretsin. Değerlendirme için hemen uzmanlara başvurmasak büyük bir suç işlemiş olurduk, değil mi, Viv? Bu yalnızca şirket politikası değil. Bunun burada, ThreeBees'de İncil gibi kabul edildiğini söyleyebilirim, öyle değil mi?

BBB (EBER): Kesinlikle. Bu konuda kuşku yok, Doug. Şef bunda ısrarlı. Ne zaman bir sorun olsa yardım hattından KVH aranır.

Telegram: @cinciva

MEMUR: Ne anlatıyorsunuz siz? Bu çok gülünç. Buradaki belgelere ne oluyor Tanrı aşkına?

BBB (CRICK): Diyorum ki, seni duyuyoruz ve bir araştırma yapıp neler bulabileceğimize bakacağız. Burası bir devlet kuruluşu değil, Rob. Ya da Scotland Yard. Burası Afrika. Biz lanet olası dosyalarımızla hareket etmeyiz, tamam mı? Lanet olası zamanımızı geçirecek daha iyi...

P.R. OAKEY, QC: Sanırım burada iki nokta var. Belki de üç. Bunları ayrı ayrı ele alabilir miyim? Birincisi, Bayan Quayle, Dr. Bluhm ve ThreeBees'in temsilcilerinin gerçekleştirdiğini iddia ettiğiniz toplantının gerçekten yapıldığından ne kadar eminsiniz?

MEMUR: Daha önce söylediğim gibi Bluhm'un ajandasında Bluhm'un elyazısıyla Kasım'ın 18'inde Bayan Rampuri'nin ofisinde bir toplantı ayarlandığı yazılıydı.

P.R. OAKEY, QC: Ayarlamak ayrı şey, Lesley. Gerçekleştirmekse apayrı. Umalım ki, Bayan Rampuri'nin hafızası güçlü olsun. Bir sürü toplantı düzenlediğinden eminim. İkinci nokta ton. Söyleyebildiğiniz kadarıyla, iddia edilen şikâyetlerin düşmanca bir tonu olabilir mi? Örneğin, havada bir dava kokusu olabilir mi? Ölünün arkasından kötü konuşulmaz, ama Bayan Quayle hakkında duyduklarımıza bakılırsa, eleştiriden kaçınan bir insan değilmiş, öyle değil mi? Ayrıca dediğiniz gibi bir avukatmış. Ve Dr. Bluhm da anladığım kadarıyla ilaç sahasında çalışan profesyonel bir denetçi. Burada önemsiz insanlarla uğraşmıyoruz demek ki.

MEMUR: Şikâyetler düşmancaysa ne olacak? Eğer birisi ilaç yüzünden öldüyse insanların düşmanca bir tutum içine girmeye hakları vardır.

P.R. OAKEY, QC: Şey, belli ki, Rob, eğer Bayan Rampuri ya da daha kötüsü şef havada bir dava kokusu aldıysa, tabii yazılı şikâyetlerin gerçekten eline geçtiğini düşünürsek, ki bu soruya açık bir konu, o zaman ilk içgüdüleri bu kâğıtları firmanın hukuk bölümüne göndermek olmuştur. Bu da bakılacak başka bir yer demek oluyor, öyle değil mi, Doug?

MEMUR: Hukuk bölümünün siz olduğunuzu sanıyordum.

P.R.OAKEY, QC: (*espri*) Ben son çareyim, Rob. İlk çare değil. Çok pahalıyımdır.

BBB (CRICK): Sana haber vereceğiz, Rob. Bu görüşme bizim için bir zevkti. Bir dahaki sefere öğle yemeği yiyelim birlikte. Ama çok fazla bir şey bekleme. Dediğim gibi. Burada bütün gün kâğıt dosyalamıyoruz. Yapacak çok işimiz var ve şefin dediği gibi ThreeBees zamana uygun iş yapıyor. Bu şirketin bugün içinde bulunduğu hale gelmesini sağlayan şey budur.

MEMUR: Bir dakikanızı daha rica ediyoruz, Bay Crick. Lorbeer adındaki bir beyle görüşmek istiyoruz, muhtemelen Doktor Lorbeer, Alman, İsviçre ya da Hollanda kö-

Telegram: @cinciva

kenli. Korkarım ilk adını bilmiyoruz, ama Dypraxa'nın burada, Afrika'daki durumuyla yakından ilgiliymiş.

BBB (CRICK): Hangi taraftan, Lesley?

MEMUR: Fark eder mi?

BBB (CRICK): Şey, eder. Eğer Lorbeer bir doktorsa, ki öyle düşünüyorsunuz, büyük bir olasılıkla üreticinin tarafındadır. ThreeBees'de doktorlar çalışmıyor. Biz piyasadaki meslekten olmayan insanlarız. Satıcıyız. Bu yüzden korkarım yine KVH'yı denemek zorundasınız, Lesley.

MEMUR: Bakın, Lorbeer'ı tanıyor musunuz, tanımıyor musunuz? Biz Vancouver, Basel ya da Seattle'da değiliz. Afrika'dayız. Sözkonusu olan şey sizin ilacınız, sizin bölgeniz. Malı siz ithal ediyorsunuz, reklamını yapıyorsunuz, dağıtıp satıyorsunuz. Lorbeer'ın burada, Afrika'da sizin ilacınızla ilgilendiğini söylüyoruz. Lorbeer'ın adını duydunuz mu, duymadınız mı?

P.R. OAKEY, QC: Sanırım cevabı duydun, Rob, öyle değil mi? Üreticiyi dene.

MEMUR: Peki ya Kovacs, Macar olabilir?

BBB (EBER): O da mı doktor?

MEMUR: Bu adı duydunuz mu? Unvanını boşverin. İçinizden biri Kovacs'ı duydu mu? Kadın mı? Bu ilacın pazarlanmasıyla mı ilgileniyor?

BBB (CRICK): Telefon rehberini dene, Rob.

MEMUR: Bir de Dr. Emrich var...

P.R.OAKEY, QC: Görünüşe göre bir sonuç alamıyorsunuz. Size daha fazla yardımcı olamadığımız için çok üzgünüm. Sizin için elimizden geleni yaptık, ama iyi bir günde değiliz galiba.

Bu toplantıdan bir hafta sonra eklenen bir not:

ThreeBees'in bu konuyu araştıracağına ilişkin verdiği güvencelere rağmen Tessa Abbott veya Quayle ya da Arnold Bluhm'dan gelmiş olan herhangi bir kâğıt, mektup, vaka hikâyesi, e-mail ya da faks bulamadıkları tarafımıza bildirildi. KVH onları tanıdığını reddediyor, ThreeBees'in Nairobi'deki hukuk bölümü de öyle. Eber ve Crick'le bir daha bağlantı kurmak için gösterdiğimiz girişimler de boşa çıktı. Crick "Güney Afrika'da bir eğitim kursuna katılıyor," Eber "bir başka bölüme nakledilmiş." Yerlerine yeni birileri konmamış henüz. Bayan Rampuri "şirketin yeniden yapılandırıldığı süre boyunca" yok.

Telegram: @cinciva

TAVSİYE: Şirketinin, merhum ve Dr. Bluhm'la ilişkilerine dair tam ifadesinin alınması için Sir Kenneth K. Curtiss'le Scotland Yard'ın doğrudan görüşmesi, Curtiss'in ekibine Bayan Rampuri'nin ajandasının ve kayıp belgelerin bulunması için büyük çaba göstermeleri talimatını vermesi ve Bayan Rampuri'nin görüşme için derhal çağrılması.

[Şef Gridley tarafından parafe edilmiş, fakat herhangi bir hareket emri ve kaydı yok.]

EK

Crick, Douglas (Doug) James, doğum yeri Cebelitarık, 10 Ekim 1970 (Sabıka Kayıtları Ofisi, MOD)

İlgili şahıs Kraliyet Donanması'nda görev yapan (yüz kızartıcı biçimde atılmıştır) David Angus Crick'in gayrımeşru oğlu. Baba Crick iki cinayet dahil olmak üzere pek çok suçtan on bir yıl İngiliz cezaevlerinde yatmış. Şu anda Marbella, İspanya'da lüks içinde yaşamaktadır.

Crick, Douglas James (sözkonusu şahıs) dokuz yaşında babasının gözetimindeyken (yukarıya bakınız) Cebelitarık'tan İngiltere'ye gelmiş, babası ülkeye vardığı anda tutuklanmıştır. Sözkonusu şahıs bakımevine verilmiştir. Bakımevindeyken art arda uyuşturucu satıcılığı, ciddi yaralama, kadın satıcılığı ve kavga çıkarma gibi suçlar yüzünden gençlik mahkemelerine çıkmıştır. Nottignham'da (1984) çete cinayetinde iki zenci gencin öldürülmesinde suçortağı olduğundan şüphelenilmiş, ama mahkûm olmamıştır.

1989'da yeni bir kişi olduğunu iddia edip polis hizmetine girmeye gönüllü olmuştur. Geri çevrilmiştir, fakat yarım günlük muhbir olarak elde tutulmuştur.

1990'da İngiliz Ordusu'nda hizmet etmeye gönüllü olup başarı kazanmış, özel güçler eğitimi almış; sivil kıyafet, çavuş rütbesi ve haklarıyla Kuzey İrlanda, İngiliz Ordusu İstihbaratı'nda görevlendirilmiştir. İrlanda'da üç yıl hizmet ettikten sonra er rütbesine indirilip yüz kızartıcı bir biçimde atılmıştır. Hizmetlerine dair başka bir kayıt bulunmamaktadır.

D.A.Crick bize ThreeBees Şirketi'nin halkla ilişkiler görevlisi olarak sunulduysa da, kısa süre öncesine kadar koruma ve güvenlik şubesinin önde gelen sorumlusu olarak tanınıyor. Pek çok olayda, örneğin, son on iki ay içinde Körfez, Latin Amerika, Nijerya ve Angola gezilerinde özel korumalığını yaptığı Sir Kenneth K. Curtiss'in kişisel güvenini kazandığı söylenmektedir.

* * *

Telegram: @cinciva

Kenny K'ya kendi çiftliğinde meydan okumak, diyor Tim Donohue, Gloria'nın bahçesinde Monopol masasının üstünden. *Uygunsuz saatlerde telefonla aramalar... kulübe bırakılan kaba mektuplar. Halının altına süpürmeni tavsiye ediyoruz.*

Onlar öldürüyorlar, diyor Lesley, Chelsea'deki karanlık minibüsün içinde. *Ama bunu fark etmiş olmalısın.*

Justin bu anılar hâlâ zihninde dolaşırken masanın üstünde uyuyakalmış olmalıydı, çünkü arazi kuşlarının martılara karşı verdiği şafaktaki hava savaşını duyarak uyandı, ama biraz daha yakından bakınca şafak değil, akşamın alacakaranlığı olduğunu gördü. Bu noktada umudunu tamamen yitirmişti. Okuyabileceği her şeyi okumuştu ve eğer biraz vardıysa bile artık hiç kuşkusu kalmamıştı ki, Tessa'nın bilgisayarı olmadan tablonun yalnızca bir ucuna bakıyordu.

Telegram: @cinciva

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Guido kendisine çok uzun gelen bir palto ve omzunda asacak bir yer bulamadığı bir sırt çantasıyla kulübenin merdivenlerinde bekliyordu. Örümceği andıran elinde ilaçları ve sandviçlerinin bulunduğu teneke bir kutu vardı. Saat sabahın altısıydı. İlkbahar güneşinin ilk ışınları çimenlik yamaçtaki örümcek ağlarını parlatıyordu. Justin cipi kulübeye olabildiğince yaklaştırdı. Guido, Justin'in elinden tutmayı reddederek yolcu koltuğuna binerken annesi pencereden onu seyrediyordu. Kolları, dizleri, sırt çantası, teneke kutusu ve paltosunun kuyruklarıyla yanlamasına koltuğa yığılırken ilk uçuşunun sonundaki minik bir kuşa benziyordu.

"Ne kadar zamandır burada bekliyorsun?" diye sordu Justin, ama Guido'nun tek cevabı kaş çatma şeklinde oldu. *Guido kendine teşhis koymada usta,* diyor Tessa, Milano'daki hastanede yatan çocuğu son ziyaretinden sonra. *Eğer Guido hastaysa hemşireyi çağırır. Çok hastaysa rahibeyi çağırır. Ve eğer öleceğini düşünüyorsa doktoru çağırır. Ve çağırdığında gelmeyecek kimse yoktur.*

"Dokuza beş kala okulun kapısında olmam lazım," dedi Guido, Justin'e kaskatı bir şekilde.

"Sorun değil." İngilizce konuşmaları Guido'ya gurur veriyordu.

"Çok geç gidersem nefes nefese varıyorum sınıfa. Çok erken gidersem ortalıkta gezinirken dikkat çekiyorum."

"Anlıyorum," dedi Justin aynaya bakarak. Guido'nun yüzü kan nakline ihtiyaç duyduğu zamanki gibi bembeyazdı. "Ve eğer merak ediyorsan diye söylüyorum, zeytinyağı odasında çalışacağız, villada değil," diye ekledi Justin güven vermek istercesine.

Telegram: @cinciva

Guido bir şey söylemedi, fakat sahil yoluna varana kadar yüzünün rengi normale dönmüştü. Bazen onun yakınlığına ben de dayanamıyorum, diye düşündü Justin.

Sandalye Guido için çok alçaktı, tabure de çok yüksek, bu yüzden Justin iki minder almak için tek başına villaya gitti. Geri döndüğünde Justin meşe ağacından yapılma masanın başında ayakta dikiliyor, kayıtsız bir şekilde Tessa'nın bilgisayarının parçalarına dokunuyordu: modemin telefon bağlantılarına, bilgisayar ve yazıcının transformatörlerine, adaptörle yazıcı kablolarına ve son olarak pervasız bir saygısızlıkla bilgisayarın kendisine. Önce kapağını açtı, sonra elektrik kablosunu bilgisayara soktu, ama -Tanrı'ya şükür- fişi prize sokmadı henüz. Guido şövalyelere özgü kendine güvenle modemi, yazıcıyı ve ihtiyacı olmayan diğer şeyleri bir kenara itip sandalyenin üstündeki minderlere yerleşti.

"Tamam," dedi.

"Ne tamam?"

"Fişi tak," dedi Guido İngilizce olarak. Ayağının dibindeki prizi işaret ediyordu. "Hadi bakalım." Kabloyu Justin'e uzattı. Justin aşırı hassas kulağıyla Guido'nun sesinin nahoş bir orta-Atlantik tınısı kazandığını fark etmişti.

"Bir şey ters gidebilir mi?" diye sordu endişeyle.

"Ne gibi?"

"Yanlışlıkla silebilir miyiz ya da öyle bir şey olabilir mi?"

"Fişe takarak mı? Asla."

"Neden olmasın?"

Guido zayıf elini ekranda dolaştırdı. "İçindeki her şeyi saklamıştır. Eğer saklamamışsa istemiyor demektir, bu yüzden zaten bilgisayarda değildir. Bu mantıklı mı?"

Justin içinde bir düşmanlık duygusunun oluştuğunu fark etti, ne zaman birisi bilgisayarla ilgili anlamsız sözler söylese aynı şey oluyordu.

"Tamam o zaman. Sen öyle diyorsan. Açıyorum." Diz çökerek fişi dikkatle prize soktu. "Evet?"

"Vay canına."

Justin isteksizce kabloyu bırakıp ayağa kalktı ve ekranda hiçbir şey olmadığını gördü. Ağzı kurudu, midesinin bulandığını hissetti. Ben beceriksiz salağın tekiyim. Bir uzman çağırmalıydım, bir çocuk değil. Lanet olası şeyi çalıştırmayı öğrenmeliydim. Sonra ekran aydınlandı ve teneke çatılı sağlık kliniğinin dışına sıralanmış olan Afrikalı çocuklar el sallamaya başladı, ardından mavi-gri

Telegram: @cinciva

alanlara dağılmış olan renkli dikdörtgen ve oval şekillerin havadan görünüşü ekranı kapladı.

"Bu nedir?"

"Masaüstü."

Justin, Guido'nun omzunun üstünden bakıp okudu: *Evrak Çantam... Ağ Komşuları... Kısa Bağlantı Yolu.* "Şimdi ne olacak?"

"Dosyaları görmek istiyor musun? Sana dosyaları göstereyim. Dosyalara gidelim, sen oku."

"Tessa'nın gördüklerini görmek istiyorum. Her neyin üzerinde çalışıyorsa onu. Onun adımlarını izlemek ve içerde ne varsa görmek istiyorum. Yeterince açık konuştum herhalde."

Kaygı içinde Guido'nun orada olmasına kızıyordu. Tessa'yı yalnızca kendisine istiyordu. Bilgisayarının olmamasını istiyordu. Guido ok işaretini ekranın sol alt köşesindeki panele götürdü.

"Üzerine bastığın şey ne?"

"Fare. Üzerinde çalıştığı son dokuz dosya bunlar. Diğerlerini göstermemi ister misin? Gösterebilirim, sorun değil."

Üzerinde *Dosya Aç, Tessa'nın Belgeleri* yazılı bir panel belirdi. Guido tekrar fareyi tıkladı.

"Bu kategoride yirmi beş dosyası var," dedi.

"İsimleri var mı?"

Guido yana eğilip Justin'i bakmaya davet etti.

İlaç	Veba	Denemeler
ilaç-genel	veba-tarihçe	Rusya
ilaç-kirlilik	veba-Kenya	Polonya
ilaç-3ncü dünyada	veba-tedaviler	Kenya
ilaç-denetçiler	veba-yeni	Meksika
ilaç-rüşvetler	veba-eski	Almanya
ilaç-davalar	veba-şarlatanlar	bilinen-ölüm oranı
ilaç-nakit		
ilaç-itiraz		
ilaç-ikiyüzlülük		
ilaç-denemeler		
ilaç-uydurmalar		
ilaç-örtbaslar		

Telegram: @cinciva

Guido oku hareket ettiriyordu. "Arnold. Kim bu Arnold?" diye sordu.

"Bir arkadaşı."

"Onun da belgeleri. Vay canına, ne kadar çok."

"Kaç tane?"

"Yirmi. Hatta daha fazla." Bir kez daha fareyi tıkladı. "*Bits and Bobs.* İngilizce bir deyim mi bu?"

"Evet, İngilizce. Amerikan dilinde olmayabilir, ama kesinlikle İngilizce," diye cevap verdi Justin kızgın bir tavırla. "Nedir o? Ne yapıyorsun? Çok hızlı gidiyorsun."

"Hayır. Senin için yavaş gidiyorum. Evrak çantasına bakıyorum, kaç dosyası olduğuna. Vay canına. Bir sürü dosyası var. Dosya bir, dosya iki. Birkaç dosya daha." Tekrar fareye tıkladı. Sahte Amerikan aksanı deli ediyordu Justin'i. Nereden almıştı bu aksanı? Çok fazla Amerikan filmi seyrediyordu. Öğretmeniyle konuşmalıyım. "Bunu gördün mü? Bu geri dönüşüm kutusu. Atmayı düşündüğü her şeyi buraya koymuş."

"Ama atmamıştır değil mi?"

"Burada olanları atmamıştır, olmayanları atmıştır." Yine tıkladı.

"AOL nedir?" diye sordu Justin.

"America-On-Line. Bir internet servisi. AOL'den aldıklarını bu programa depolamış, eski e-mail'leri gibi. Yeni mesajlarını almak için hatta bağlanmalısın. Mesaj göndermek istersen hatta bağlanmalısın. Hatta bağlanmazsan mesaj alamaz, gönderemezsin."

"Bunu biliyorum. Çok açık."

"Hatta bağlanmak ister misin?"

"Henüz değil. Şimdilik içindekileri görmek istiyorum."

"Hepsini mi?"

"Evet."

"O zaman günlerce okuman gerekecek. Belki de haftalarca. Bütün yapman gereken şey fareyi tıklamak. Benim oturduğum yere oturmak ister misin?"

"Hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden emin misin?" diye ısrar etti Justin sandalyeye otururken. Guido arkasında dikiliyordu.

"Sakladığı şeyler korunur. Dediğim gibi. Başka ne için saklasın ki?"

"Ve ben de kaybedemem, öyle mi?"

"Yeter be adam! Sil komutunu vermezsen silemezsin. Sil komutunu versen bile sana emin misin diye tekrar soracaktır. Eğer emin değilsen, hayır de. Ha-

Telegram: @cinciva

yır'a bas. Hayır'a basmak, *Hayır, emin değilim,* anlamına gelir. Klik. Hepsi bu. Hadi başla bakalım."

Öğretmen Guido büyüklük taslayarak başında dikilip orta-Atlantik sibersesiyle sihirli komutlar verirken Justin dikkatle Tessa'nın labirentinde ilerliyordu. Bir işlem Justin için yeniyse veya kafası karıştıysa mola verip bir kâğıt alıyor, Guido'nun amirane diktesine göre yapacaklarını sırasıyla yazıyordu. Yeni bilgi manzaraları gözlerinin önünde açılıyordu. Şuraya git, buraya git, şimdi şuraya geri dön. Çok geniş, çok geniş bir alana yayılmışsın, sana asla yetişemeyeceğim, diyor Tessa'ya. Bir yıl boyunca okusam da senin aradığın şeyi bulduğumu nereden bileceğim?

* * *

Dünya Sağlık Örgütü'nden broşürler.

Birleşmiş Milletler'in geniş bir alana yayılmış tıbbi imparatorluğunun uzak köşelerindeki tanınmamış bir kuruluşun desteğiyle Cenova, Amsterdam ve Heidelberg'de düzenlenen yine adı duyulmamış konferansların kayıtları.

Telaffuz edilemeyen ilaç ürünlerini ve hayatı güçlendiren özelliklerini öve öve bitiremeyen şirket tanıtım broşürleri.

Tessa'nın kendi kendine yazdığı notlar. Memolar. *Time* dergisinden gelen ünlem işaretleriyle dolu, köşelerinde duyuru panosuna astığı yerleri delinmiş olan, koyu renk büyük harflerle, gözü olanların ve bakışlarını kaçırmayanların odanın karşısından okuyabileceği şekilde büyüttüğü şok edici bir alıntı. Araştırmasını özele indirmesini sağlayan dehşet verici genel durum:

> 93 KLİNİKTE YAPILAN DENEMELERDE ARAŞTIRMACILAR 691 OLUMSUZ REAKSİYONLA KARŞILAŞTILAR, FAKAT YALNIZCA 39 TANESİ ULUSAL SAĞLIK KURUMLARINA BİLDİRİLDİ.

Bütün dosya İD'ye adanmıştı. İD de kimdi? Derin umutsuzluk. Beni anlayacağım sayfalara geri götür. Ama sonra *Bits and Bobs*'a tıklıyor ve karşısında yine İD, yüzünü dikmiş kendisine bakıyor. Bir tık daha ve her şey açığa kavuşuyor: İD, İlaç Denetimi'nin kısaltılmışı. Kendi kendine "ilaç endüstrisinin aşırılıklarını ve yolsuzluklarını ortaya çıkarma" görevini üstlenmiş olan ve kuramsal olarak Kansas'da bulunan siber-yeraltı kuruluşuydu, "yoksul ülkeleri soyan sözde insanseverlerin insanlık dışılığından" söz etmeye gerek yoktu.

Telegram: @cinciva

Duygularını Dünya Bankası ve Uluslararası Para Fonu'na duyurmak isteyen göstericilerin Seattle veya Washington'da biraraya geleceklerine dair haberler.

"Büyük Amerikan Şirket Belası" ve "Canavar Sermaye" hakkında yüksekten atmalar. "Anarşi Tekrar Moda" adında nereden geldiğini Tanrı'nın bildiği ateşli bir makale.

Tekrar tıklıyor ve insanseverlik sözcüğünün saldırıya uğradığını görüyor. İnsanseverlik Tessa için bir küfür sözcüğü gibi. Ne zaman onu duysa Bluhm'a geveze bir e-mail atıyor, silahına uzanıyor.

> Ne zaman bir ilaç şirketinin eylemlerini, İnsanseverlik, İnsanlık Görevi, Başkalarını Düşünme gibi temellere dayandırdığını duysam içimden kusmak geliyor ve bunun nedeni hamile olmam değil. Bunun nedeni, aynı zamanda, ABD ilaç devlerinin kendi tekellerini korumak ve canlarının istediği fiyatı talep etmek için hastaların ömürlerini nasıl uzatmaya çalıştıklarını ve Üçüncü Dünya ülkelerinin kendi isimsiz ilaçlarını markalı ilaçların fiyatının çok daha azına üretmelerini engellemek amacıyla Dışişleri Bakanlığı'nı kullandıklarını da okumakta olmam. Tamam, AIDS ilaçları konusunda göz boyayan bir jest yaptılar. Ama ya...

* * *

Bütün bunları biliyorum, diye düşünüyor ve masaüstüne, oradan da *Arnold'ın Belgeleri*'ne geçiyor.

"Bu nedir?" diye sertçe soruyor, sorumluluğu reddetmek istercesine ellerini klavyeden kaldırarak. İlişkilerinde, onu içeri almak için ilk kez şifre soruyor Tessa. Komutu kesin: ŞİFRE, ŞİFRE, yanıp sönen bir randevuevi tabelası gibi.

"Bok," diyor Guido.

"Bu şeyi kullanmayı sana öğretirken şifresi var mıydı?" diye soruyor Justin bu küfürlü patlamaya aldırmadan.

Guido bir elini ağzına kapatıp öne doğru eğiliyor ve diğer eliyle beş harfi yazıyor. "Ben," diyor gururla.

Ekranda beş yıldız görünüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Justin.

"Adımı yazıyorum," diyor Guido.

"Neden?"

Telegram: @cinciva

"Şifre buydu," diyor, heyecanı içinde hızlı İtalyanca'sına geri dönerek. "GUIDO'daki I, l değil. Bir. O da sıfır. Tessa bu tür şeyler konusunda çok titiz davranırdı. Bir şifre de en azından bir rakam bulunması gerekir. Bunda ısrar ederdi."

"Neden yıldızlar var karşımda?"

"Çünkü Guido'yu görmeni istemiyorlar! Aksi takdirde omzumun üstünden bakıp şifreyi okuyabilirsin! İşe yaramadı! Guido şifre değil!" Yüzünü ellerine gömüyor.

"O zaman tahminde bulunacağız," diye öneride bulunuyor Justin, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Nasıl tahmin edeceğiz? Neyi tahmin edeceğiz? Kaç tahmin hakkı veriyorlar? Üç filan!"

"Yani eğer yanlış tahminde bulunursak giremiyoruz, öyle mi?" diyor Justin sorunu cesurca hafif göstermeye çalışarak. "Hey. Sen. Çık oradan."

"Evet, bildin, giremiyoruz!"

"Tamam, o halde. Düşünelim. Başka hangi sayılar harflerden meydana gelir?"

"Üç ters çevrilmiş E olabilir. Beş S olabilir. Yarım düzine kadar var. Daha fazla. Çok korkunç..." derken hâlâ elinin içine doğru konuşuyor.

"Peki ya şansımızı tüketirsek ne olur?"

"Kilitlenir ve bir daha denemez. Ne sanıyordun?"

"Hiç mi?"

"Hiç!"

Justin sesindeki yalanı anlayıp gülümsüyor.

"Ve yalnızca üç hakkımızın olduğunu düşünüyorsun?"

"Bak, ben sözlük değilim, tamam mı? Elkitabı da değilim. Bilmediğim şeyi söylemem. Üç olabilir. On olabilir. Okula gitmem lazım. Belki de yardım hattını arasan iyi olur."

"Düşün. Guido'dan sonra en sevdiği şey neydi onun?"

Guido sonunda ellerini yüzünden çekiyor. "Sen. Kim sanıyorsun? Justin!"

"Böyle bir şey yapmazdı."

"Neden yapmasın?"

"Çünkü bu onun krallığı, benim değil."

"Yalnızca tahminde bulunuyorsun! Çok saçma. Justin'i dene. Ben haklıyım, haklı olduğumu biliyorum!"

Telegram: @cinciva

"Bak. Justin'den sonra en sevdiği şey ne?"

"Onunla evli olan ben değildim, sendin!"

Justin, *Arnold*'ı düşünüyor, sonra *Wanza*'yı. I yerine 1'i deneyerek *Ghita*'yı giriyor. Hiçbir şey olmuyor. Bu çocuksu oyunun kendisine hiç yakışmadığını söyleyen alaylı bir kahkaha atıyor, ama bunun nedeni zihninin her yöne doğru gitmesi ve hangisini takip edeceğini bilmemesiydi. Tessa'nın ölmüş babası *Garth*'ı, ölmüş oğulları *Garth*'ı düşünüyor, estetik ve duygusal nedenlerle ikisini de safdışı bırakıyor. Tessa'yı düşünüyor, ama Tessa egomanyak değildi. *ARNO1D*'ı, *ARN0LD*'ı ve *ARN01D*'ı düşünüyor, fakat Tessa, Arnold'ın dosyasına Arnold'ın adını verecek kadar salak olamazdı. Annesinin adı Maria'yı, sonra Mustafa'yı, Hammond'ı deniyor, ancak hiçbiri şifre ya da kod adı gibi görünmüyor kendisine. Tessa'nın mezarına bakıyor ve tabutun üzerindeki taze frezyaların atılan toprağın altında kayboluşunu görüyor. Mustafa'nın Woodrow'ların mutfağında elinde bir demetle durduğunu görüyor. Kendisini başında hasır şapkayla Nairobi'deki ve Elba'daki bahçelerinde onlarla ilgilenirken görüyor. *Frezya* yazıyor, Z yerine 2 koyuyor. Ekranda altı asteriks beliriyor, ama hiçbir şey olmuyor. Aynı sözcüğü E yerine 3 yazarak deniyor.

"Beni hâlâ kabul eder mi?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"Ben on iki yaşındayım, Justin! On iki!" Biraz yumuşuyor. "Belki bir hakkın daha vardır. Sonra perde kapanır. Ben çekiliyorum, tamam mı? Onun bilgisayarıydı. Senin bilgisayarın. Beni bu işin dışında bırak."

Justin *frezya* sözcüğünü üçüncü kez yazıyor, ama bu kez E'nin yerinde 3'ü bırakıyor, 2'yi tekrar Z yapıyor ve tamamlanmamış polemik bir makaleye bakarken buluyor kendini. Sarı frezyalarının yardımıyla *Arnold* adındaki dosyayı istila ediyor ve insan haklarıyla ilgili tahrik edici bir yazı buluyor. Guido odanın etrafında dans ediyor.

"Başardık! Sana demiştim! Biz harikayız! O harika!"

* * *

Afrika Homoları Neden Gizli Kalmaya Zorlanıyor?

Toplumun edepliliği konusunda söz sahibi olan Başkan Daniel Arap Moi'nin şu rahatlatıcı sözlerini bir dinleyin:

"Lezbiyenlik ve homoseksüellik gibi sözcükler Afrika dillerinde mevcut değildir." Moi, 1995.

Telegram: @cinciva

"Homoseksüellik Afrika normlarına ve dinlerine karşıdır, hatta dinde büyük günah olarak görülür." Moi, 1998.

Kenya Ceza Yasası'nın Moi'ye itaatkâr bir biçimde yüzde yüz katılıyor olması hiç şaşırtıcı değil. 162-165. Maddeler "Doğanın Düzenine Karşı Cinsel Deneyim" için BEŞLE ON DÖRT YIL ARASINDA HAPİS cezasını öngörüyor. Kanun daha da ileri gidiyor:

- Kenya kanunları erkekler arasındaki her türlü cinsel ilişkiyi SUÇ EYLEMİ olarak tanımlıyor.
- Kadınlar arasında cinsel ilişki duyulmamış bile.

Nuh nebiden kalma bu tutumun SOSYAL SONUÇLARI nelerdir?

- homoseksüel erkekler cinselliklerini gizlemek için kadınlarla evleniyor ya da ilişkiye giriyorlar.
- mutsuzluk içinde yaşıyorlar, eşleri de öyle.
- homoseksüel erkeklere herhangi bir cinsel eğitim verilmiyor, Kenya'nın uzun süredir inkâr edilen AIDS salgınının ortasında bile.
- Kenya toplumu bir aldatmacanın içinde yaşamaya zorlanıyor. Doktorlar, avukatlar, işadamları, rahipler; hatta politikacılar şantaj ve tutuklanma dehşeti içinde yaşıyorlar.
- Kendi kendini sürdüren yolsuzluk ve baskı döngüsü yaratılmakta, toplumumuzu daha derin bir batağa saplamaktadır.

Makale burada sona eriyor. Neden?

Ve ne demeye homoların haklarıyla ilgili, tamamlanmamış tahrik edici bir yazıyı Arnold adında bir dosyaya kaydedip şifreyle gizliyorsun?

Justin, Guido'nun omzunun üstündeki varlığını hissedip dalgın halinden kurtuluyor. Odanın içindeki coşkulu gezintisi sona ermiş, şaşkınlıkla ekrana bakıyor.

"Seni okula götürmenin zamanı geldi," diyor Justin.

"Daha gitmemiz gerekmiyor! On dakikamız var! Arnold kim? Homo mu? Homolar ne yapıyor? Bunları anneme sorsam delirir."

"Şimdi gidiyoruz. Bir traktörün arkasına takılabiliriz."

"Bak. Posta kutusunu açmama izin ver. Tamam mı? Birisi ona yazmış olabilir. Belki Arnold yazmıştır. Posta kutusunu görmek istemiyor musun? Belki sana henüz okumadığın bir mesaj göndermiştir. Yani posta kutusunu açayım mı? Evet mi?"

Telegram: @cinciva

Justin elini yavaşça Guido omzuna koyuyor. "İyi olacaksın. Kimse sana gülmeyecek. Herkes zaman zaman okuldan uzak kalır. Bu seni hastalıklı yapmaz. Normal yapar. Geri geldiğinde posta kutusuna bakarız."

* * *

Guido'nun okuluna gidip geri dönüşü Justin'e uzun gelen bir saatini aldı ve bu süre içinde kendi kendine hayal kurma ya da erken tahminde bulunma izni vermedi. Zeytinyağı odasına geri döndüğünde bilgisayara değil, Lesley'in sinemanın dışında minibüste kendisine verdiği kâğıt yığınlarına yöneldi. Bilgisayarda olduğundan çok daha büyük bir güvenle ilerleyerek ilk saldırısı sırasında gözüne çarpan, çizgili kâğıda elyazısıyla beceriksizce yazılmış mektubun fotokopisini buldu. Tarih yoktu. Rob'un parafe ettiği bir nota göre, iki polis memurunun Bluhm'un dairesinde mutfak döşemesinde bulduğu tıp ansiklopedisinin sayfaları arasında bulunmuştu. Yazı kâğıdı soluk ve eskiydi. Zarfın üzerinde Bluhm'un çalıştığı örgütün posta kutusu yazılıydı. Posta damgası köle ticaretinin yapıldığı eski bir Arap adası olan Lamu'ya aitti.

Benim Sevgili Arni'm,

Aşkımızı, sarılışını ve bana gösterdiğin iyiliği asla unutmayacağım, sevgili arkadaşım. Tatil için bizim güzel adamıza şeref vermen ne büyük şans ve lütuf! Sana teşekkür etmek istiyorum, ama senin cömert sevgin, armağanların ve çalışmalarımda yardımcı olacak bilgi ve de motosiklet için teşekkür ettiğim kişi Tanrı. Senin için sevgilim, gece gündüz çalışacağım. Sevgilimin her adımda yanımda olduğunu, bana sarılıp beni sevdiğini bilmek bana güç verecek.

Peki ya imza? Justin, daha önce Rob'un yaptığı gibi, imzayı çözmeye çalıştı. Mektubun tarzı, Rob'un notunun gösterdiği gibi, Arapça elyazısını akla getiriyordu, harfler uzun ve yuvarlaktı. Gösterişli imzanın başında ve sonunda sessiz, ortasında bir sesli harf var gibi görünüyordu: Pip? Pet? Pat? Dot? Tahmin etmeye çalışmak anlamsızdı. Söyleyebileceği tek şey Arapça imza olduğuydu.

Ama mektubu yazan kişi kadın mıydı, erkek mi? Lamulu eğitimsiz Arap bir kadın bu kadar cüretkâr bir mektup yazabilir miydi? Motosiklet kullanır mıydı?

Odayı geçip bilgisayarın başına oturdu, ama tekrar *Arnold* dosyasını açmak yerine boş ekrana öylece baktı.

* * *

Telegram: @cinciva

Sıcak bir Nairobi akşamında yatakta yan yana yatarken, "Peki *Arnold*'ın aşkı kim, gerçekten?" diye soruyor Tessa'ya, sahte bir rahatlıkla. Arnold ve Tessa o sabah birlikte çıktıkları ilk saha gezisinden geri dönmüşlerdi. Tessa bunun hayatının en önemli deneyimlerinden biri olduğunu söylemişti.

"Arnold bütün insan ırkına âşık," diye cevap veriyor kayıtsız bir şekilde. "İstisnasız."

"Bütün insan ırkıyla yatıyor mu?"

"Olabilir. Sormadım. Sormamı ister misin?"

"Hayır, sanmıyorum. Belki ben kendim sorarım."

"Bu gerekli değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Ve Justin'i öpüyor. Bir daha öpüyor. Tâ ki onu tekrar hayata döndürene dek.

"Ve bana bu soruyu sorma bir daha," diyor aklına sonradan gelen bir düşünce olarak. Yüzü Justin'in omzuna gömülmüş, kolları ve bacakları Justin'in üzerinde. "Diyelim ki, Arnold kalbini Mombasa'da kaybetmiş." Ve ona iyice sokuluyor.

* * *

Mombasa'da mı?

Ya da Lamu'da, sahilin yüz elli mil kuzeyinde.

Masaya geri dönen Justin bu kez Lesley'in "BLUHM, Arnold Moise, MD, kayıp kurban ya da şüpheli"yle ilgili arka plan raporunu seçti. Skandal yok, evlilik yok, bilinen bir arkadaşı yok, göreneksel hukuka göre bir karısı yok. Cezayir'de iki cinsten de genç doktorların kaldığı bir pansiyonda tek kişilik bir odada kalmış. Çalıştığı örgütün kayıtlarında hayatındaki önemli biri belirtilmemiş. En yakın akrabası Bruges'de yaşayan evlat edinilmiş Belçikalı üvey kızkardeşi. Arnold yanında götüreceği kişi için yolculuk ya da başka bir masraf talebinde bulunmamıştı ve hiçbir zaman bekâr evinden başka bir şey istememişti. Nairobi'de talan edilen evi için Lesley, "güçlü bir kendini zevkten alıkoyma havasının hâkim olduğu keşiş evini andırıyor" diye yazmıştı. Bluhm orada tek başına yaşıyordu ve uşağı yoktu. Görünüşe göre, özel hayatında sıcak su dahil herhangi bir konfordan uzak olarak yaşıyordu.

* * *

Telegram: @cinciva

"Bütün Muthiaga Kulübü bebeğimizin oraya Arnold tarafından konduğuna inanmış durumda," diyor Tessa'ya tamamen dostça bir havayla, şehrin kıyısındaki Hint lokantasında balık yerlerken. Tessa dört aylık hamile ve konuşmaları bunu göstermese de Justin'in başını her zamankinden daha fazla döndürüyor.

"Bütün Muthiaga Kulübü kim?" diye soruyor.

"Yunanlı Elena galiba. Gloria'ya söylemiş, o da Woodrow'a," diye neşeyle devam ediyor sözlerine. "Bu konuda ne yapmam lazım, bilmiyorum. Eğer buna hazırsan seni oraya götürüp bilardo masasının üstünde sevişmek bir çözüm olabilir."

"O zaman çifte tehlike sözkonusu olur, değil mi?" diyor düşünceli bir tavırla. "Ve çifte önyargı."

"Çifte mi? Neden?"

Tessa susuyor, bakışlarını aşağıya indirip başını yavaşça sallıyor. "Hepsi bir sürü önyargılı piçkurusu, bu konuyu burada kapatalım."

* * *

O sırada Tessa'nın istediğini yapmıştı. Ama daha fazla yapmayacaktı.

Neden çifte, diye kendi kendine sordu ekrana bakarken.

Tek tehlike Arnold'ın zinası anlamına geliyordu. Peki ya çifte tehlike? İkinci tehlike nereden geliyordu? Irkı yüzünden mi? Arnold'a sözde zinası ve ırkı yüzünden mi önyargılı davranılıyordu? Bu yüzden mi çifte önyargı oluyordu?

Belki.

Eğer.

Eğer yine Tessa'nın içindeki soğuk bakışlı avukat konuşmuyorsa: adalet arayışını tehlikeye atmaktansa ölüm tehdidine aldırmamayı seçen avukat.

Algılanan birinci tehdit evli beyaz bir kadınla yattığı sanılan zenci bir adama değil de, genel olarak -aleyhtarları bilmese de- Bluhm'un onlardan biri olduğu bütün homoseksüellere yönelikse.

Böyle bir durumda soğuk bakışlı, sıcak kalpli avukatın mantığı şöyle çalışırdı:

Birinci tehlike: Arnold bir homoseksüel, fakat yerel önyargı öyle olmasına izin vermiyor. Eğer bunu kabul ederse yardım çalışmalarını sürdüremezdi, çünkü Moi, Bluhm'un örgütünden homoseksüellerden ettiği kadar nefret ediyordu ve bu konuda yapacağı en hafif şey Arnold'ı ülkeden atmak olurdu.

Telegram: @cinciva

İkinci tehlike: Arnold bir aldatmacanın içinde yaşamaya zorlanıyor (kimin tarafından yazıldığı belli olmayan bitmemiş basın makalesine bak). Cinselliğini ilan etmek yerine eğlence düşkünü biri rolünü benimsemeye zorlanıyor, böylece ırklar arası zinaya yönelik eleştirilere hedef oluyor.

Böylece çifte tehlike meydana geliyor.

Ve son olarak Tessa neden bir kez daha bu sırrı sevgili kocasıyla paylaşmayarak onu kendi kendine bile kabul etmeyeceği, edemeyeceği, etmemesi gerektiği yüz kızartıcı şüphelerle baş başa bırakıyor, diye sordu boş ekrana.

Tessa'nın çok sevdiği Hint lokantasının adını hatırladı. Haandi.

* * *

Justin'in uzun süredir tutmayı başardığı kıskançlık dalgası setleri kırıp etrafını kuşatmıştı. Ama bu yeni türde bir kıskançlıktı: Tessa ve Arnold'ın, bu sırrı bile paylaştıkları diğer sırlarla birlikte kendisinden gizlemeleri; onu, oluşturdukları iki kişilik değerli halkadan bilerek dışlamaları, aklı başında olmayan bir röntgenci gibi onları izlemek üzere arkalarında bırakmaları, Tessa'nın verdiği bütün güvencelere rağmen görecek hiçbir şey olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını bilememesi; Ghita'nın korkup sinmeden önce Rob ve Lesley'e açıklamak istediği gibi, aralarında hiçbir zaman bir kıvılcımın oluşmayacağını bilmesi; aralarındaki tek ilişkinin Justin'in Ham'e yüreğinin derinliklerinde tam olarak inanmadan söylediği gibi abla-kardeş ilişkisi olmasıydı bu kıskançlığı yaratan.

Mükemmel bir erkek, demişti Tessa bir keresinde Bluhm için. Şüpheci Justin bile onu farklı bir şekilde düşünmemişti hiç. Hepimizin içindeki homoerotik sinire dokunuyor, demişti Justin masum bir tavırla. Güzel ve tatlı sesli. Arkadaşlarına ve yabancılara karşı nazik. Boğuk sesinden demir grisi yuvarlak sakalına, konuşurken ya da dinlerken üzerinizden hiç ayrılmayan uzun kapaklı şişkin Afrikalı gözlerine kadar çok güzeldi. Aklı başında, güzel bir biçimde ifade edilen, zekice fikirlerini vurgulayan ender fakat zamanında yaptığı jestlerle güzeldi. Biçimli parmak eklemlerinden, bir dansçı kadar kıvrak ve disiplinli olan tüy hafifliğindeki zarif vücuduyla güzeldi. Hiçbir zaman terbiyesiz, hiçbir zaman bilgisiz, hiçbir zaman zalim değildi, oysa her parti ve konferanslarda öylesine cahil Batılılarla karşılaşıyordu ki, Justin onun adına utanıyordu. Muthiaga Kulübü'ndeki yaşlılar bile söylemişti: Şu Bluhm denen adam, Tanrım, bizim zamanımızda öyle zenciler yapmıyorlardı, Justin'in çocuk-gelininin ona neden âşık olduğunu anlamak zor değil.

Telegram: @cinciva

Peki kutsal bildiğimiz bütün her şeyin adına neden beni bu işkenceden kurtarmadın, diye öfkeyle sordu ekrana.

Çünkü ben sana güvendim ve karşılığında da aynı güveni bekledim.

Eğer bana güvendiysen neden söylemedin?

Çünkü ben arkadaşlarımın güvenine ihanet etmem; senin de bu gerçeğe saygı duymanı ve bunun için bana hayran olmanı istiyorum. Her zaman için.

Çünkü ben bir avukatım ve sırlar sözkonusu olduğunda benimle kıyaslandığında bir mezar bile çok geveze kalır, derdi eskiden.

Telegram: @cinciva

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ve tüberküloz artık servet demek: Karel Vita Hudson'a sorun. Günümüzde en zengin ülkeler bile verem salgınıyla karşı karşıya kalacak ve Dypraxa bütün hissedarların düşünü kurduğu mülti-milyon dolarlık kazanç getirecek. Beyaz Veba, Büyük Tehdit, Ölümün Kaptanı artık yeryüzünün sefalet bölgeleriyle sınırlı kalmıyor. Yüzyıl önce yaptığını yapıyor. Kurbanları hâlâ yoksullar olsa da, Batı'nın ufkundaki pis bir bulut gibi asılı duruyordu.

Tessa bilgisayarına şu saptamaları yazmış:

- Dünya nüfusunun üçte biri *bacillus*'tan etkileniyor.
- Birleşik Devletlerde hastalığın oranı yedi yıl içinde yüzde yirmi arttı...
- Tedavi edilmeyen bir hasta, hastalığı yılda onla on beş kişiye yayıyor...
- New York'taki sağlık yetkilileri tecrit edilmeye isteyerek teslim olmayan tüberküloz kurbanlarını bir yere kapama yetkisine sahip...
- Bilinen tüberküloz vakalarının yüzde otuzu ilaca karşı dirençli...

Beyaz Veba bizim içimizden doğmadı, diyor Justin. Pis nefes, pis yaşam şartları, pis hijyen, pis su ve kötü idari ihmal yüzünden zorla kabul ettirildi.

Zengin ülkeler ondan nefret ediyor, çünkü iyi ev idarelerini küçültücü bir anlam taşıyor; yoksul ülkeler ondan nefret ediyor, çünkü çoğunda AIDS'le aynı anlamı taşıyor. Bazı ülkeler onlarda tüberküloz olduğunu tamamen reddediyor, utancı kabullenmek yerine inkâr içinde yaşamayı tercih ediyor.

Ve Kenya'da başka Afrika ülkelerinde olduğu gibi tüberküloz oranı, HIV virüsünün ortaya çıkmasından beri dört kat arttı.

Telegram: @cinciva

Arnold'dan gelen bir e-mail hastalığın sahada tedavi edilmesinin pratik zorluklarını anlatıyor.

- Teşhis çok emek istiyor ve uzun sürüyor.
- Laboratuvar çalışması esas, fakat mikroskoplar sıklıkla kırılıyor veya çalınıyor.
- Bacilli bakterisini tedavi etmek için boya yok. Boya satılıyor, içiliyor, tüketiliyor ve yerine yenisi gelmiyor.
- Tedavi sekiz ay sürüyor. Bir ay sonra kendini iyi hissetmeye başlayan hastalar tedaviyi bırakıyor ya da ilaçları satıyor. Hastalık o zaman ilaca dirençli bir şekilde yeniden başlıyor.
- TB hapları Afrika karaborsasında cinsel yolla bulaşan hastalıkların tedavisi için satılıyor. Dünya Sağlık Örgütü tablet verilen bir hastanın hapı yutana kadar gözlenmesi gerektiğinde ısrar ediyor. Sonuç: Karaborsadaki bir hap hastanın ağzına girip girmemesine bağlı olarak "ıslak" ya da "kuru" satılıyor...

Cesur bir dipnot izliyor:

Tüberküloz anneleri başka hastalıklardan daha fazla öldürüyor. Afrika'da her zaman kadınlar bedel ödüyor. Wanza bir kobaydı ve kurban oldu.

Wanza'ların bütün köyleri kobaydı.

* * *

International Herald Tribune'un dördüncü sayfasındaki bir makale:

New York Times Service'den Donald G. McNeil Jr'ın "Tüberkülozun İlaca Dirençli Türleri Batı'yı da Etkiliyor" adlı yazısı.

AMSTERDAM – Dünya Sağlık Örgütü ve diğer TB karşıtı grupların raporlarına göre, tüberkülozun ilaca karşı dirençli olan ölümcül türleri yalnızca yoksul ülkelerde değil, zengin Batı ülkelerinde de artıyor.

"Bu bir mesaj: Dikkat edin, bu iş çok ciddi." diyor raporun öncü yazarı Dr. Marcos Espinal. "Gelecek için büyük bir potansiyel kriz..."

Ne var ki, uluslararası tıp topluluğunun para toplamak için kullandığı en güçlü silah, Üçüncü Dünya ülkelerindeki kontrol edilmeyen vaka patlamalarının tedavi edilemeyen ve oldukça bulaşıcı bir şeyle birleşip Batı'ya saldıracağı şeklindeki korkunç hayaldir.

Telegram: @cinciva

Tessa'nın kendini bilerek bir şey hissetmemeye zorluyormuş gibi esrarengiz bir ılımlılıkla kaleme aldığı bir dipnot:

"Arnold diyor ki: Birleşik Devletler'e, özellikle doğruca kamplardan gelen Rus göçmenler, TB'nin birden fazla dirençli türlerini taşımaktalar; birden fazla dirençlinin HIV pozitifle eşanlamlı olmadığı Kenya'ya daha da büyük oranda hastalık taşınmaktadır. Bir arkadaşı Brooklyn'in Bay Ridge bölgesinde çok kötü vakalar tedavi ediyor ve sayıların şimdiden çok korkunç olduğunu söylüyor. Hastalığın ABD içinde, kalabalık kentlerdeki azınlık gruplar arasında sürekli olarak arttığı söyleniyor."

Ya da, bütün dünyanın anlayacağı borsa diline aktarılırsa: Eğer TB piyasası için bir tahmin yapılırsa kazanılacak milyarlarca dolar olacaktır ve bu milyarları kazanacak olan da Dypraxa'dır; tabii, Afrika parkurundaki başlangıç hızı herhangi bir yan etki yaratmadığı takdirde.

Justin'in büyük bir telaşla Nairobi'deki Uhuru Hastanesi'ne dönmesine neden olan şey bu düşünceydi. Hızla masaya giderek polis dosyalarını karıştırdı, Tessa'nın ateşler içinde bir çocuğun diliyle Wanza'nın hikâyesini anlattığı altı sayfalık fotokopiyi buldu.

Wanza bekâr bir anne.

Okuması yazması yok.

Onunla köyde tanıştım ve daha sonra da Kibera gecekondu bölgesinde karşılaştım. Ona tecavüz edip daha sonra kendisini baştan çıkardığını iddia eden amcasından hamile kalmış. Bu onun ilk hamileliği. Wanza amcası ve kendisini taciz eden bir başka adam tarafından tekrar tecavüze uğramamak için köyü terk etmiş.

Wanza köyündeki pek çok insanın hasta olup kötü biçimde öksürdüklerini söylüyor. Erkeklerin ve kadınların çoğu AIDS'li. İki hamile kadın kısa bir süre önce ölmüş. Wanza gibi onlar da beş mil ötedeki bir tıp merkezine gidiyorlarmış. Wanza aynı tıp merkezine daha fazla gitmek istemiyor. Haplarının kötü olmasından korkuyor. Bu, Wanza'nın zeki olduğunu gösteriyor, çünkü yerli kadınların çoğunun doktorlara büyük inançları var, ama iğneye haptan daha fazla saygı gösteriyorlar.

Kibera'da beyaz bir erkek ve beyaz bir kadın onu görmeye gelmiş. Beyaz gömlek giyiyorlarmış, bu yüzden onların doktor olduğunu sanmış. Hangi köyden

Telegram: @cinciva

olduğunu biliyorlarmış. Ona bazı haplar vermişler, hastanede aldığı haplarla aynı haplardan.

Wanza adamın adının Law-bear olduğunu söylüyor. Bunu pek çok kez söylemesini istedim ondan. Lor-bear mi? Lor-beer mı? Lohrbear mi? Onunla birlikte gelen beyaz kadın adını söylememiş, ama Wanza'yı muayene edip kan, idrar ve tükürük örnekleri almış.

Kibera'da onu görmeye iki kez daha gelmişler. Kulübesindeki diğer insanlarla ilgilenmiyorlarmış. Hasta olduğu için bebeğini hastanede doğuracağını söylemişler. Wanza bu konuda huzursuzmuş. Kibera'daki hamile kadınların çoğu hastaymış. ama bebeklerini hastanede doğurmuyorlarmış.

Lawbear ücret alınmayacağını, bütün masrafların onun adına ödeneceğini söylemiş. Wanza kimin ödeyeceğini sormamış. Kadın ve adamın çok endişeli olduklarını söyledi. Bu kadar endişelenmelerinden hoşlanmamış. Bu konuda şaka yapmış, ama gülmemişler.

Ertesi gün onun için bir araba gelmiş. Doğumu çok yakınmış. İlk kez arabaya biniyormuş. İki gün sonra kardeşi Kioko hastaneye yanına geldi. Hastanede olduğunu duymuş. Kioko okuyup yazabiliyor ve çok zeki. İki kardeş birbirlerini çok seviyorlar. Wanza on beş yaşında.

Kioko köylerindeki başka bir hamile kadın ölürken aynı beyaz çiftin onu görmeye geldiklerini ve aynı Wanza'ya yaptıkları gibi örnekler aldıklarını söyledi. Köyü ziyaret ettiklerinde Wanza'nın Kibera'ya kaçtığını duymuşlar. Kioko onu çok merak ettiklerini ve onu nasıl bulacaklarını sorduklarını, yol tarifini defterlerine not ettiklerini söyledi. Beyaz insanlar Wanza'yı Kibera'da böyle bulmuşlar ve gözlem için Uhuru'ya yatırmışlar. Wanza Afrika kobayı, Dypraxa'ya dayanamayan çok sayıda insandan biri.

* * *

Tessa kahvaltı masasında konuşuyor. Yedi aylık hamile. Mustafa, mutfağın kapısına yakın bir yerde, her zaman durmakta ısrar ettiği yerde dikiliyor, ama ne zaman daha fazla tost yapacağını ve çay koyacağını bilmek için kısmen açık kapıdan içeriyi dinliyor. Sabahlar mutlu saatler. Akşamlar da öyle. Ama sohbetin en kolay sürdürüldüğü an sabah.

"Justin."

"Tessa."

Telegram: @cinciva

"Hazır mısın?"

"Bütün dikkatimle."

"Eğer sana *Lorbeer* diye bağırsam -pöh, tam böyle- bana ne derdin?"

"Laurel."

"Başka."

"Başında defne yaprağı tacı, defne meyveleri, başarıları sayesinde kazandığı taç, kanlı başarılar, şiddet dolu savaşlarla kazanılan zaferler... neden gülmüyorsun?"

"Yani Alman?" diye ısrar ediyor.

"Alman. İsim. Erkek."

"Hecele."

Heceledi.

"Hollandalı olabilir mi?"

"Sanırım. Galiba. Ne bu, bulmaca filan mı?"

"Artık değil," diye cevap veriyor düşünceli bir tavırla. Ve hepsi bu kadar, avukat Tessa sözkonusuyken hep böyle olur zaten. *Benimle kıyaslandığında bir mezar geveze kalır.*

* * *

J yok, G yok, A yok, diye devam ediyor Tessa'nın notları. Justin, Ghita ve Arnold'ın yanında olmadığını söylüyor. Koğuşta Wanza'yla yalnız.

15.23 Tombul suratlı beyaz adam ve beyaz gömlekli, boynu açıkta olan Slav görünüşlü uzun boylu kadın giriyor. Üç erkek daha var. Hepsi beyaz gömlek giymiş. Ceplerinde çalıntı Napoleon arıları var. Wanza'nın yatağının başına dikilip şaşkınla ona bakıyorlar.

Ben: Kimsiniz siz? Ona ne yapıyorsunuz? Doktor musunuz?

Bana aldırmıyorlar, Wanza'ya bakıyorlar, nefes alışını dinleyip kalbini, nabzını, ateşini, gözlerini kontrol ediyorlar, "Wanza," diye sesleniyorlar. Tepki yok.

Ben: Siz Lorbeer misiniz? Kimsiniz? İsimleriniz ne?

Slav kadın: Sizi ilgilendirmez.

Dışarı çıktılar.

Slav kadın zorlu bir kaltak. Boyalı siyah saçlar, uzun bacaklar, oynak kalçalar, elinde değil.

Telegram: @cinciva

Justin suç işlerken yakalanmış biri gibi Tessa'nın kâğıtlarını en yakındaki kâğıt yığınının altına sokarak ayağa fırladı, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle kapıya döndü. Birisi sert bir şekilde kapıyı yumrukluyordu. Darbelerin etkisiyle kapının sarsıldığını görebiliyor, gürültünün arasından korkunç derecede tanıdık, egemen sınıfa ait İngiliz'in güçlü sesini duyabiliyordu.

"Justin! Dışarı çık, sevgili oğlum! Saklanma! Orada olduğunu biliyoruz! İki sevgili dost armağanlar ve konfor getirdi."

Donup kalan Justin cevap veremiyordu.

"Bizden saklanmana gerek yok, sevgili oğlum! Biziz, Beth ve Adrian! Dostların!"

Justin anahtarları büfenin üzerinden alıp idamına hazırlanan bir adam gibi Çağlarının En İyi Yazar İkilisi, Beth ve Adrian Tupper'la, Tuscany'li Tupper'larla yüzleşmek üzere gün ışığına çıkarak gözlerini kıstı.

"*Beth. Adrian*. Ne kadar hoş," dedi kapıyı arkasından kapatarak.

Adrian onu omuzlarından yakalayıp sesini çarpıcı biçimde alçalttı. "Sevgili oğlum. Justin. Tanrı'nın sevgili kulu. Hımm? Hımm? Tam bir erkek gibi. Tek bir şey var ki," dedi üzüntüsünü belirten ses tonuyla. "Tek başınasın. Bana söyleme. Korkunç derecede yalnızsın." Justin kendini onun kollarına teslim ederken adamın iki minik gözünün açgözlü bir şekilde omzundan gerisini görmeye çalıştığını fark etti.

"Ah, Justin, onu gerçekten çok seviyorduk," dedi Beth miyavlarcasına. Acıma dolu bir biçimde aşağıya sarkıttığı dudaklarını onu öpmek için tekrar gerdi.

"Adamın Luigi nerede?" diye sordu Adrian.

"Napoli'de. Nişanlısıyla birlikte. Evleniyorlar. Haziranda," diye ekledi Justin gereksizce.

"Burada sana destek veriyor olmalıydı. Bugünün dünyası böyle, sevgili oğlum. Sadakat yok. Uşak sınıfı yok."

"Büyük olanı sevgili Tessa'nın anısına, küçük olanı da zavallı Garth'ın onun yanında olması için," diye açıklıyor Beth nedense yankısını kaybeden tenekeyi andıran sesiyle. "Bunları onların anısı için dikmeyi düşündüm, öyle değil mi, Adrian?"

Bahçede kamyonetleri duruyordu, arkası gösterişli bir biçimde yontulmamış kütüklerle doluydu. Üzerlerinde kökleri plastik torbalarla bağlanmış olan iki genç şeftali ağacı duruyordu.

Telegram: @cinciva

"Beth'in böyle muhteşem bir titreşimi vardır," diye övündü Tupper. "Dalga boyu, sevgili oğlum. Her zaman herkesin hissettiklerini anlar, öyle değil mi, sevgilim? 'Onu ağaçlara götürmeliyiz,' dedi bana. Biliyor, görüyorsun ya. Biliyor."

"Ağaçları şimdi dikebiliriz, değil mi?" dedi Beth.

"Yemekten sonra," dedi Adrian kararlı bir tavırla.

Ve basit bir köylü pikniği: Beth'in, kendi deyişiyle, bakım paketi, içinde bir somun ekmek, zeytin ve tütsülenmiş alabalık, yalnızca üçümüz, senin bir şişe güzel Manzini şarabınla birlikte.

Ölene dek nazik kalacak olan Justin onları villaya götürdü.

* * *

"Sonsuza dek yas tutamazsın, sevgili oğlum. Yahudiler bunu yapmaz. Hepsi hepsi yedi günleri vardır. Ondan sonra tekrar ayaklarının üstündedirler, yeniden başlamaya can atarlar. Onların kanunu bu, biliyorsun ya, hayatım," diye açıklıyor Adrian, karısıyla geri zekâlıymış gibi konuşarak.

Salonda tombul yanaklı, kanatlı çocukların altında oturup Beth'in piknik hayalini gerçekleştirmek için alabalıklarını kucaklarında yiyorlar.

"Hepsi onlar için yazılı. Ne yapacakları, kimin yapacağı, ne kadar süre için. Ondan sonra işlerine bakarlar. Justin de aynını yapmalı. Aylak aylak dolaşmak iyi değil, Justin. Hayatta hiçbir zaman aylaklık etmemelisin. Çok olumsuz bir şeydir bu."

"Ama ben aylaklık etmiyorum," diye itiraz ediyor Justin ikinci şarap şişesini açtığı için kendi kendine küfrederek.

"Ne yapıyorsun o halde?" diye soruyor Tupper minik gözleri Justin'i delerken.

"Şey, Tessa bir sürü tamamlanmamış iş bıraktı, anlarsınız," diye açıklıyor Justin inandırıcı olmayan bir şekilde. "Şey... bildiğiniz gibi bu evi var. Ve oluşturduğu yardım fonu. Ayrıca başka ufak tefek birkaç şey."

"Bilgisayarın mı var?"

Gördün, diye düşündü Justin gizli bir hayretle. Görmüş olamazsın! Çok hızlı hareket ettim, öyle olduğumu biliyorum!

"Matbaadan beri en önemli icat, sevgili oğlum. Öyle değil mi, Beth? Sekreterin yok, karın yok, hiçbir şeyin yok. Ne kullanıyorsun? Biz en başından beri ona direndik, değil mi, Beth? Bu bir hataydı."

Telegram: @cinciva

"Fark etmedik," diye açıklıyor Beth, onun gibi ufak tefek bir kadın için kocaman bir yudum alarak.

"İşte, ne varsa alıp geldik," diye açıklıyor Justin dengesini tekrar kazanarak. "Tessa'nın avukatları bana birkaç disket verdi. Onları olabildiğince inceledim."

"Yani işini bitirdin. Eve gitme zamanı geldi. Kararsızlık etme. Git. Ülkenin sana ihtiyacı var."

"Şey, aslında tam bitirmedim, Adrian. Birkaç gün daha kalmam gerekiyor."

"Dışişleri burada olduğunu biliyor mu?"

"Büyük olasılıkla," diyor Justin. Adrian bunu bana nasıl yapar? Savunmalarımı elimden almaya mı çalışıyor? Hayatımdaki onu hiç ilgilendirmeyen özel noktaları gözetliyor, peki ben ne yapacağım, bir kenara çekilip buna göz mü yumacağım?

Dünyanın En Büyük Yazar Çifti'nin internete karşı nasıl direndiğine dair olağanüstü derecede sıkıcı bir hikâyeyle karşı karşıya kaldığı mola sırasında büyük ölçüde rahatlıyor Justin.

İki adam Justin'in daha sonra dikmesi için şeftali ağaçlarını indirirken, "Sen kaçıyorsun, sevgili oğlum," diye uyarıyor Adrian ciddi bir tavırla. "Görev denen bir şey var. Bugünlerde eski moda bir söz. Ne kadar ertelersen o kadar zorlaşır. Evine git. Seni kolları açık karşılayacaklardır."

"Neden şimdi dikemiyoruz?" diye soruyor Beth.

"Çok duygusal bir iş bu, sevgilim. Tanrı seni korusun, sevgili oğlum. Dalga boyu. Dünyanın en önemli şeyi."

Neydi şimdi bu, diye düşündü Justin uzaklaşan kamyonetin arkasından bakarken: Rastlantı mı, yoksa komplo mu? Kendi isteğinizle mi geldiniz, yoksa arkadan mı itildiniz? Kan kokusu mu getirdi sizi buraya, yoksa Pellegrin mi? Tupper'ın aşırı reklamı yapılan hayatının çeşitli aşamalarında BBC'yi ve adi bir İngiliz gazetesini onurlandırmıştı. Fakat aynı zamanda İngiliz hükümetinin geniş arka odalarında da çalışmıştı. Justin, Tessa'nın en yaramaz hallerinden birini hatırladı. "Adrian'ın kitaplarına koymadığı bütün o zekâsını ne yaptığını sanıyorsun?"

* * *

Wanza'ya geri döndü, ama Tessa'nın koğuş arkadaşının hastalığını anlattığı altı sayfalık günlüğünün tatmin edici olmayan bir biçimde sona erdiğini gör-

Telegram: @cinciva

dü. Lorbeer ve ekibi koğuşa üç kez daha gelmişti. Arnold onlara iki kez meydan okumuştu, ama Tessa ne konuştuklarını duymamıştı. Wanza'yı fiziksel olarak muayene eden kişi Lorbeer değil, seksi Slav kadındı. O muayene ederken Lorbeer ve arkadaşları işe yaramaz bir halde onu seyrediyorlardı. Ondan sonra olanlar gece Tessa uyurken olmuştu. Tessa uyandığında çığlıklar atmış, haykırmıştı, ama hiçbir hemşire gelmemişti. Çok korkmuşlardı. Ancak büyük zorluklardan sonra Tessa onları bulmuş, Wanza'nın öldüğünü ve bebeğin köye geri döndüğünü kabul etmelerini sağlayabilmişti.

Justin polise ait kâğıtları yerlerine koyduktan sonra tekrar bilgisayarın başına gitti. Midesinin bulandığını hissediyordu. Çok fazla şarap içmişti. Gerektiğinin yarısı kadar tütsülenen balığı karnında bir lastik parçası gibi oturuyordu. Birkaç tuşa basarken villaya geri dönüp bir litre maden suyu içmeyi düşünüyordu. Birden gördüğü korkunç şey yüzünden gözlerine inanamayarak ekrana bakakaldı. Başını başka yöne çevirdi, görüntünün gitmesi için başını salladı, ama hâlâ oradaydı. Baş dönmesine engel olmak için yüzünü ellerine gömdü. Ama tekrar baktığında mesaj hâlâ duruyordu.

BU PROGRAM YASADIŞI BİR İŞLEM GERÇEKLEŞTİRDİ.
AÇIK OLAN BÜTÜN WINDOWS PROGRAMLARINDAKİ
SAKLANMAMIŞ VERİLERİ KAYBEDEBİLİRSİNİZ.

Ve bu ölüm cümlesinin altında toplu cenaze töreni yapılacak olan tabutları andıran bir dizi kutucuk vardı: Gömülmesini en fazla istediğiniz kutucuğun üstüne tıklayın. Ellerini iki yanına indirdi, başını iki yana çevirdi, sonra topuklarının yardımıyla sandalyesini hafifçe iterek bilgisayardan uzaklaştı.

"Tanrı cezanı versin, Tupper!" diye fısıldadı. "Cezanı versin, cezanı versin, cezanı versin!" Ama aslında, Tanrı cezamı versin, demek istiyordu.

Benim yaptığım ya da yapmadığım bir şey yüzünden oldu bu.

Guido. Guido'yu getirmeliyim.

Saatine baktı. Okul yirmi dakika içinde bitiyordu, ama Guido onun almasını istememiş, bütün diğer normal çocuklar gibi okul otobüsüne binmeyi tercih etmişti. Bahçe kapısına geldiğinde şoförden korna çalmasını isteyecekti. O noktadan itibaren Justin'in cipiyle kendisini almasına izin verme lütfunda bulunmuştu. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Eğer otobüsü yakalama girişiminde bulunursa okula geç ulaşması riski olabilirdi ve hızla geri dönmesi

Telegram: @cinciva

gerekirdi. Küskün bilgisayarı bir başına bırakarak tekrar keyfini yerine getirmek için ekrana tercih ettiği kâğıtlara geri döndü.

PANA Telgraf Servisi (24/09/97)

1995'te, Dünya Sağlık Örgütü'ne göre, Afrika'nın Sahara Çölü'nün güneyindeki bölümünde hiçbir bölgede olmadığı kadar yüksek oranda yeni tüberküloz vakaları ve HIV yan enfeksiyonları görüldü...

Bunu zaten biliyorum, teşekkürler.

Tropikal Mega-Şehirler Yeryüzündeki Cehennem Haline Gelecek

Yasadışı orman kesimi, su ve toprak kirliliği, hassas olmayan petrol çıkarma yöntemleri Üçüncü Dünya ülkelerinin eko sistemlerini daha fazla tahrip ettikçe, Üçüncü Dünya'nın taşradaki toplulukları iş bulup hayatlarını sürdürebilmek için şehirlere göç etmeye daha fazla zorlanmaktadır. Uzmanlar düşük ücretle çalışanların oluşturduğu yeni gecekondu nüfuslarını çeken onlarca ya da yüzlerce tropikal mega-şehrin oluşacağını ve tüberküloz gibi ölümcül hastalık oranlarının görülmemiş biçimde arttıracağını tahmin ediyor...

Uzaklardaki bir otobüsün kornasını duydu.

* * *

Justin onu felaket mahalline götürürken, "Demek mahvettin," dedi Guido büyük bir memnuniyetle. "Posta kutusuna girdin mi?" Tuşlara basmaya başlamıştı bile.

"Elbette hayır. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ne yapıyorsun?"

"Herhangi bir şey yazıp kaydetmeyi unuttun mu?"

"Kesinlikle hayır. Bunu yapamazdım."

"O zaman sorun yok. Herhangi bir şey kaybetmemişsindir," dedi Guido sakin bir şekilde ve birkaç yumuşak tuş darbesiyle makineyi tekrar sağlığına kavuşturdu. "Artık hatta girebilir miyiz? Lütfen?" diye yalvardı.

"Bunu neden yapmamız gerekiyor?"

"Mesajlarını almak için Tanrı aşkına! Ona her gün yüzlerce kişi mesaj yolluyor ve sen onları okumuyorsun. Sana sevgilerini ve üzüntülerini göndermek isteyen insanlara ne diyorsun? Ne söylediklerini bilmek istemiyor musun? Benim gönderdiğim ve onun hiç cevap vermediği mesajlar var orada! Belki de onları hiç okumadı!"

Telegram: @cinciva

Guido ağlamak üzereydi. Justin onu omuzlarından tutarak yavaşça klavyenin başına oturttu.

"Bana riskleri söyle," dedi. "Olabilecek en kötü şeyleri söyle."

"Hiçbir şeyi riske atmıyoruz. Her şey kaydedilmiş durumda. Olabilecek en kötüsü diye bir şey yok. Bu bilgisayarla kesinlikle en basit şeyleri yapıyoruz. Eğer mesajlara girersek daha önceki gibi yaparız. Bütün yeni mesajları kaydedeceğim. Tessa başka her şeyi kaydetmiş. Bana güven."

Guido modemi bilgisayara takıp kablonun bir ucunu Justin'e uzattı. "Telefon hattını çıkarıp bunu tak. O zaman bağlantı tamam oluyor."

Justin onun söylediğini yaptı. Guido tuşlara basıp bekledi. Justin omzunun üstünden bakıyordu. Hiyeroglifler, bir pencere, yine hiyeroglifler. Dua ve düşünce için bir mola, ardından bir reklam panosu gibi yanıp sönen tam ekran bir mesaj ve Guido'dan bir küfür.

Tehlikeli Bölge!
BU BİR SAĞLIK UYARISIDIR.
BU NOKTADAN İLERİYE GEÇMEYİN. KLİNİK DENEMELER
GÖSTERMİŞTİR Kİ, DAHA İLERİ ARAŞTIRMALAR
ÖLÜMCÜL YAN ETKİLER MEYDANA GETİREBİLİR.
GÜVENLİĞİNİZ VE RAHATINIZ İÇİN HARD DİSKİNİZ
ZEHİRLİ MADDELERDEN TEMİZLENMİŞTİR.

Justin birkaç saniye için hiçbir endişe duymadı. Daha iyi şartlarda olsa masaya oturup üreticilere, abartılı tarzlarına itiraz eden öfkeli bir mektup döşenirdi. Guido az önce havlamalarının ısırmalarından daha kötü olduğunu göstermişti. Bu yüzden, "Ah, yine onlar, gerçekten çekilmez şeyler," gibi bir şey söylemek üzereydi, ama Guido'nun başının az önce bir köpek tarafından ısırılmış gibi öne eğildiğini, havaya doğru kalkık parmaklarının bilgisayarın iki yanında ölü örümcekler gibi durduğunu, görebildiği kadarıyla yüzünün daha önceki kan nakli gerektiren rengine geri döndüğünü gördü.

"Kötü mü?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Guido kriz durumundaki bir pilot gibi öne doğru eğilip acil durum önlemlerini uygulamaya başladı. Bu çabanın boş olduğu belliydi, çünkü yine dimdik oturup alnına bir şaplak indirmiş, gözlerini kapatıp korkunç bir inilti koyuvermişti.

Telegram: @cinciva

"Bana neler olduğunu söyle," diye yalvardı Justin. "Bu ciddi bir şey değil, öyle değil mi, Guido? Söyle bana." Guido yine cevap vermeyince, "Kapattın, değil mi?" dedi.

Büyülenmiş gibi bakan Guido başını öne doğru salladı.

"Şimdi modemin fişini çıkarıyorsun."

Yine başını salladı. Aynı büyülenmiş ifadeyle bakıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Bir dakika bekleyeceğiz."

"Neden?"

"Belki de iki dakika."

"Bu ne işe yarayacak?"

"Unutmasına izin vereceğiz. Sakinleşecek. Bu doğal bir şey değil, Justin. Bu gerçekten kötü." Bilgisayar Amerikancasına geri dönmüştü. "Bu sosyal açıdan yetersiz bir grup genç erkeğin eğlenmek için yaptığı bir şey değil. Çok hasta insanlar bunu sana yaptı, inan bana."

"Bana mı, yoksa Tessa'ya mı?"

Guido başını salladı. "Sanki birisi senden nefret ediyor." Bilgisayarı tekrar açtı, tabureye yerleşti, uzun bir nefes aldı. Ve Justin büyük bir memnuniyetle ekrandan kendisine el sallayan küçük zenci çocukları gördü.

"Başardın," dedi sevinçle. "Sen bir dâhisin, Guido!"

Ama o bunu söylerken çocukların yerini beyaz, çapraz bir oka takılı olan küçük bir kum saati aldı. Sonra onlar da ortadan kaybolup yerini mavi-siyah boşluğa bıraktı.

"Öldürdüler," dedi Guido.

"Nasıl?"

"Virüs göndermişler. Virüse hard diski temizlemesini söylemişler ve sana da ne yaptıklarını bildiren bir mesaj göndermişler."

"O zaman senin hatan değil," dedi Justin içtenlikle.

"Tessa içindekileri indirdi mi?"

"Yazıcıdan aldığı her şeyi okudum."

"Yazıcıdan söz etmiyorum! Diskete kaydetmiş mi?"

"Disket bulamadık. Elindekileri kuzeye götürmüş olduğunu düşünüyoruz."

"Kuzey ne? Neden kuzeye e-mail çekmemiş? Neden disketleri kuzeye götürmek zorunda kalmış? Anlamıyorum. Kafam basmıyor bu işe."

Telegram: @cinciva

Justin, Ham'i hatırlıyor, Guido'yu düşünüyordu. Ham'in bilgisayarına da virüs girmişti.

"Sana çok e-mail gönderdiğini söylemiştin," dedi.

"Haftada bir filan. Bir hafta unutursa ertesi hafta iki kez gönderiyordu." Yine İtalyanca konuşuyordu. Tessa'nın onu bulduğu zamanki gibi yitik bir haldeydi yine.

"O öldüğünden beri e-mail'lerine baktın mı?"

Guido güçlü bir inkârla başını salladı. Onun için çok fazlaydı. Bunu yapamazdı.

"O zaman belki senin evine gidip neler olduğuna bakabiliriz. Senin için bir sakıncası var mı? İşine burnumu sokuyor muyum?"

Tepeyi çıkıp ağaçların arasına girerken Justin, Guido dışında hiç kimseyi ve hiçbir şeyi düşünmüyordu. Guido yaralı bir arkadaşıydı. Justin'in amacı onu güvenle annesine teslim etmek, sakinleşmesini sağladıktan sonra, o andan itibaren hayatı Tessa'nınkiyle birlikte sona eren kötürüm çocuk değil de, on iki yaşındaki sağlıklı küçük dâhi ukala olmasını sağlamaktı. Ve eğer, onlar -her kimlerse- kuşkulandığı gibi, Guido'nun bilgisayarına da Tessa'nınkine ve Ham'inkine yaptıklarını yaptılarsa Guido'nun olabildiğince teselli edilmesi ve rahatlatılması gerekecekti. Bu, Justin'in en fazla öncelik verdiği şeydi. Bütün diğer amaçlarını ve duygularını bir kenara bırakmıştı, çünkü onları canlı tutması anarşi anlamına geliyordu. Mantıklı araştırma yolundan sapması ve intikam arayışını, Tessa'yı arayışıyla karıştırması anlamına geliyordu.

Cipi park ettikten sonra son yaşadıklarının etkisiyle elini Gudio'nun kolunun altına koydu. Guido onu şaşırtarak kendini çekip kurtarmadı. Annesi tadıyla gurur duyduğu taze ekmek ve güveç yapmıştı, bu yüzden Justin'in ısrarıyla önce yemek yediler ve Justin başlarında nöbet bekleyen kadına övgüler yağdırdı. Sonra Guido yatak odasından bilgisayarını getirdi ve bir süre hatta bağlanmadan omuz omza oturdular, Tessa'nın yolculukları sırasında gördüğü uykulu aslanlar, eğer onlara fırsat verse cipinin üstüne oturup göçertecek olan KORKUNÇ DERECEDE oyuncu filler ve birisi zarif boyunlarına hayran olmadıkça mutlu olmayan KİBİRLİ zürafalardan söz eden haberlerini okudular.

"Bütün e-mail'lerinin disketini ister misin?" diye sordu Guido, doğru biçimde Justin'in kaldırabileceği kadar çok şey gördüğünü sezerek.

Telegram: @cinciva

"Çok naziksin," dedi Justin kibarca. "Ve senin çalışmalarının kopyalarını da çıkarmanı istiyorum, böylece boş zamanlarımda okurum ve sana yazarım: makaleler, ev ödevlerin ve Tessa'nın görmesini istediğin her şey."

Disketler gerektiği gibi yüklendi, Guido telefon kablosunu çıkarıp modeminkini taktı ve dörtnala koşan geyik sürülerini gördükten sonra ekran karardı. Guido masaüstüne geri dönmeye çalıştığında boğuk bir sesle bilgisayarının tıpkı Tessa'nınki gibi silindiğini söyledi, ama klinik denemeler ve zehirli maddelerle ilgili delice bir mesaj yoktu.

"Ve sana saklaman için bir şey göndermedi, değil mi?" diye sordu Justin, sesinin gümrük memuru gibi çıktığını düşünüyordu.

Guido başını iki yana salladı.

"Birine göndermen gereken bir şey... seni postane olarak kullanmıyordu, değil mi?"

Çocuk yine başını salladı.

"Peki senin için önemli olan neyi kaybettin şimdi?"

"Yalnızca son mesajlarını," diye fısıldadı Guido.

"Eh, ikimiz de aynı durumdayız." Ham'i de eklersek üç, diye düşünüyordu. "Demek ki, eğer ben bununla başedebiliyorsam sen de edebilirsin. Çünkü ben onunla evliydim. Tamam mı? Belki onun bilgisayarındaki bir virüs seninkini de etkilemiştir. Bu mümkün mü? Belki aldığı bir virüsü yanlışlıkla sana iletmiştir. Olabilir mi? Neden söz ettiğimi bilmiyorum, değil mi? Yalnızca tahminde bulunuyorum. Sana söylemeye çalıştığım şey şu: Hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Bu yüzden 'kötü şans' deyip geçebiliriz. İkimiz de. Tamam mı? Ve sen neye ihtiyacın varsa yeniden ısmarla. Tamam mı? Milano'daki ofise bunu yapacağını söyleyeceğim."

Guido'nun sakinleştiğine ikna olduktan sonra oradan ayrıldı; tepeden inerek villaya gitti, cipi bahçeye park etti ve zeytinyağı odasından bilgisayarı alıp sahile yürüdü. Çeşitli eğitim kurslarında, temizlendiği söylenen bilgisayarlardaki metinleri tekrar kazanabilen zeki insanların olduğunu duymuştu, kendisi de buna inanmak istiyordu. Ama bu tür insanlar hayatın kendisinin artık ait olmadığı resmi tarafında kalmıştı. Rob ve Lesley'le bağlantı kurarak onları kendisine yardım etmeye ikna etmek aklına geldi, ama onları utandırmak istemiyordu. Ve üstelik, eğer dürüst davranırsa itiraf edebilirdi ki, Tessa'nın bilgisayarı kirletilmişti, fiziksel anlamda kurtulmayı isteyeceği iğrenç bir şey vardı üzerinde.

Telegram: @cinciva

Yarım ayın verdiği ışıkla sarsak mendirekte yürüdü, yolda daha ileri gidenlerin tehlikeye girdiklerini söyleyen eski bir tabelaya rastladı. Mendireğin ucuna gelince Tessa'nın tecavüze uğramış bilgisayarını derinlere gönderip, şafağa kadar yazarak içini döktüğü zeytinyağı odasına geri döndü.

* * *

Sevgili Ham,

Nazik teyzene yazmayı umduğum uzun mektuplardan ilki bu. Umutsuz görünmek istemiyorum, ama eğer bir otobüsün altında kalırsam bütün belgeleri senin mesleğin en nalet, en nefret edilen adamına vermeni, ona dünyanın parasını ödeyip işi başlatmanı istiyorum. Bu şekilde ikimiz de Tessa'nın isteğini yerine getirmiş olacağız.

İyi dileklerimle,

Justin

Telegram: @cinciva

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sandy Woodrow akşamın geç saatlerine, viski sonunda üzerinde etkisini gösterene kadar sadık bir şekilde Yüksek Komiserlik Dairesi'ndeki görevinde kalıp ertesi gün yapılacak olan toplantıdaki performansını biçimlendirdi, yeniden planladı ve kesinleştirdi; önce memur zihnindeki hiyerarşiden yukarıya doğru çıkardı, sonra diğer zihninden aşağıya doğru indirdi, kararsız bir denge unsuru gibi, kendisini uyarmaksızın, onu suçlayan, onlardan daha yüksek sesle bağırmaya zorlayan hayaletlerin şamatasının arasından sürükleyen diğer zihninden: Sen mevcut değilsin, sen rastgele bir dizi olaysın; Porter Coleridge'in, bir anda memleket izni kullanmaya ve Rosie'ye özel bir okul bulmaya karar verdikleri biçimindeki şüpheli bir dayanakla karısı ve çocuğuyla aniden Londra'ya gidişiyle hiçbir şekilde ilgili değilsin.

Ve bazen de düşünceleri tamamen kendi başlarına harekete geçiyorlar, karşılıklı onayla boşanma gibi ya da Ghita Pearson veya Ticari Bölüm'deki Tara Bilmemne adındaki şu yeni kızın uygun bir hayat arkadaşı seçip seçmeyeceği gibi hiç ilgisi olmayan konularla meşgul oluyordu. Ya da her şeye rağmen, hayalini kurduğu bir ilişkiyi bulamayarak bu hayalin gittikçe uzaklaştığını görüp yalnız kurt hayatını yaşamaktan mutlu olup olmadığını düşünüyordu. Bununla birlikte, kapıları kilitli ve camları kapalı arabasıyla eve dönerken kendisini bir kez daha ailenin sadık ekmek getireni ve kocası -tamam, bu hâlâ soruya açık bir konuydu, ama hangi erkek için öyle değildi ki?- ve en son olarak da Gloria'nın yıllar önce sırılsıklam âşık olduğu terbiyeli, gözüpek, sağduyulu asker oğlu olarak görebilmişti. Bu yüzden eve girdiğinde Gloria'nın telepatiyle iyi niyetini hissedip onu beklemek yerine, buzdolabında yemek aramak zorunda bı-

Telegram: @cinciva

rakmasına çok şaşırmıştı. *Kahretsin, her şeye rağmen ben şu anda bir Yüksek Komiserim.* Biraz saygı görmeyi hak ediyorum, kendi evimde bile.

"Haberlerde yeni bir şey var mı?" diye dokunaklı bir tavırla seslendi, yalnızlık içinde soğuk bifteğini yerken.

Yemek odasının çok ince olan tavanı, yatak odalarının döşemesiydi.

"İşyerinde haber dinlemiyor musunuz?" diye haykırarak cevap verdi Gloria.

"Bütün gün oturup radyo dinlemiyoruz orada, eğer kastettiğin şey buysa," diye cevap verdi Woodrow, Gloria'nın bunu yaptığını ima ederek. Çatalını dudaklarına götürürken bekledi.

"Zimbabwe'de iki beyaz çiftçiyi daha öldürdüler, bunu haber sayarsan," diye duyurdu Gloria, bir süre sonra.

"Bilmez miyim! Pellegrin bütün gün rahat bırakmadı bizi. Neden Moi'nin Mugabe'ye engel olmasını sağlayamıyormuşuz? Moi'nin Moi'yi durduramamasıyla aynı neden yüzünden, cevaplardan biri bu olabilir." "Zavallı sevgilim," cevabını bekledi, ama bütün duyduğu esrarengiz bir sessizlikti.

"Başka bir şey yok mu?" diye sordu. "Haberlerde yani. Herhangi bir şey?"

"Ne olmalıydı?"

Ne oldu bu kadına böyle, diye düşündü somurtkan bir şekilde, bardağına biraz daha kırmızı şarap koyarken. Eskiden hiç böyle değildi. Sevgili dulu İngiltere'ye döndüğünden beri evin içinde hasta bir inek gibi üzgün üzgün dolanıyordu. Benimle yemek yemiyor, içki içmiyor, gözlerime bakmıyor. Öteki şeyi de yapmıyor, ama zaten bu hiçbir zaman onun listesinin en başındaki şeylerden biri olmadı. Şaşırtıcıdır ki, makyajına bile çok az özen gösteriyor.

Yine de yeni bir haber duymamış olmasına sevindi. En azından bir kez olsun Gloria'nın bilmediği bir şeyi biliyordu. Londra sıcak bir haberle çok fazla bekleyemezdi, Enformasyon Bölümü'nden bir salak kabul edilen süreden önce medyaya bir şeyler fısıldardı mutlaka. Yarın sabaha kadar kendilerini tutabilirlerse güvenli bir şekilde kaçabilirdi, Pellegrin'den istediği şey de buydu.

"Bu ahlaki bir konu, Bernard," diye uyarmıştı en askeri ses tonuyla. "Buradaki bazı insanlar oldukça kötü karşılayacak. Haberi onlara kendim vermek isterim. Özellikle de Porter burada olmadığı için."

Kimin işin başında olduğunu hatırlatmak her zaman iyi olurdu. Tedbirli, ama soğukkanlı, üst düzey çalışanlarının olmasını bekledikleri şey buydu. Sorun çıkarmayacaktı; Porter'ın orada olup her konuda titizlenmediği zaman işlerin ne kadar yolunda gittiğini Londra'nın kendisinin fark etmesini sağlamak daha iyiydi.

Telegram: @cinciva

Belki de Gloria'yı etkileyen şey buydu. Yolun yüz metre yukarsında, çalışanları ve garajında Daimler'iyle herhangi bir bayrağın dalgalanmadığı Yüksek Komiser'in malikânesi var. İzinde olan Yüksek Komiser'imiz Porter Coleridge var. Ve şu anda onun işini, kendisinden daha iyi yapan, gece gündüz, malikâneye, Daimler'e, özel ofise, Mildren'a, otuz beş bin poundluk ilave maaş ve şövalyeliğe birkaç adım daha yaklaşmaya uyacak giyim kuşamla birlikte tam yetkili halefi olarak onun yerine geçip geçmeyeceğini duymayı bekleyen bendeniz var.

Ama önemli bir sorun vardı. Bakanlık geleneksel olarak, halihazırda görevde olan birini terfi ettirmeyi istemezdi. Onu ülkeye getirtip başka bir yere göndermeyi tercih ederlerdi. Elbette bazı istisnalar vardı, ama çok fazla değildi...

Düşünceleri Gloria'ya geri döndü. *Leydi Woodrow.* Bu onu rahatlatırdı. Huzursuzdu. Daha doğrusu aylaktı. Onu meşgul etmek için birkaç çocuk daha yapmalıydım. Eh, eğer malikâneye geçerse aylak olmayacak, bu kesin. Haftada bir gece boş, o da eğer şanslıysa. Kavgacı da olmuştu. Geçen hafta alt katı süslemek gibi tamamen önemsiz bir konu için Juma'yla dalaşmıştı. Ve pazartesi günü, böyle bir günü göreceği aklına bile gelmezdi, Cilveli Kaltak Elena'yla kapışmıştı, ama nedeni belli değildi.

"Elena'ları yemeğe çağırmanın zamanı gelmedi mi, sevgilim?" diye sormuştu centilmen bir şekilde. "Onlarla aylardır görüşmüyoruz."

"Eğer istiyorsan onlara sor," demişti Gloria buz gibi bir sesle, bu yüzden Woodrow da sormamıştı.

Ama Woodrow bu kaybı çok iyi hissediyordu. Gloria bir kadın arkadaşı olmadan dişlilerinden biri eksik olan bir makineye benziyordu. Geyik gözlü Ghita Pearson'la bir tür ateşkese varmış olması gerçeği -aslında olağanüstü gerçeği- de Woodrow'u hiç rahatlatmıyordu. Daha birkaç ay önce Gloria, Ghita'yı ne öyle, ne böyle olmakla suçlamıştı. Elena'ya, "Bizim gibi konuşup dervişler gibi giyinen İngiliz eğitimli Brahma kızlarıyla yapamam," dediğini duymuştu Woodrow. "Ve şu Quayle kızı da onun üzerinde kötü etki bırakıyor." Şimdiyse Quayle kızı ölmüştü ve Elena boykot ediliyordu. Ve dervişler gibi giyinen Ghita, yardım kuruluşlarından birinde ona bir gönüllü işi bulmak şeklindeki herkese ilan edilen amaçla Gloria'yı Kibera gecekondu bölgesine götürmek üzere kabul edilmişti. Bütün bunlar Ghita'nın davranışlarının Woodrow'u ciddi biçimde endişelendirdiği bir dönemde oluyordu.

Telegram: @cinciva

Öncelikle cenazedeki gösterisi vardı. Eh, cenazede nasıl davranılacağına dair bir kurallar kitabı yoktu, bu doğruydu. Bununla birlikte, Woodrow onun davranışını kendi zevkine düşkünlük olarak değerlendirmişti. Sonra saldırgan matem dönemi olarak adlandırabileceği bir süreç vardı. Bu süre boyunca Ghita ataşelikte bir zombi gibi dolaşmış, kendisiyle göz göze gelmeyi reddetmişti, oysa Woodrow geçmişte onu şey olarak -eh, bir aday diyebiliriz- değerlendirmişti. Sonra bir de geçen cuma günü vardı. En küçük bir açıklama getirmeden o gün için izin istemişti, oysa ataşeliğin yeni üyesi -ve en kıdemsizi- olarak böyle bir hakkı kazanmamıştı henüz. Ancak Woodrow iyi kalpli olduğu için, "Şey, tamam Ghita, pekâlâ, sanırım, ama onu çok yorma," demişti, ki bu yalnızca evli ve yaşlı bir adamla genç ve güzel bir kız arasındaki masumane bir şakalaşmaydı, tacizkâr bir şey değildi. Fakat bakışlar öldürebilseydi Woodrow onun ayaklarının dibinde yatıyor olurdu.

Peki ona verdiği süre içinde ne yapmıştı? Kendinden oluşan Tessa Quayle destekçiler kulübünün diğer kadın üyeleriyle birlikte bir uçakla Turkana Gölü'ne gidip Tessa ve Noah'nın öldürüldüğü yere çelenk bırakmış, davul çalıp ilahiler söylemişlerdi! Woodrow bu olayı ilk olarak pazartesi sabahı kahvaltıda *Nairobi Standard*'ı açıp cenazeden hatırladığı devasa iki Afrikalı kadının arasında poz veren fotoğrafını gördüğünde öğrenmişti.

"Eh, *Ghita Pearson*, seni elime geçireceğim, bu kadarını söyleyeyim," diye kükremişti, gazeteyi masanın üstünden Gloria'ya fırlatarak. "Yani, Tanrı aşkına, ölüyü gömmenin zamanı geldi artık, her on dakikada bir ortaya getirmenin değil. Onun Justin'e abayı yakmış olduğunu düşünüyorum."

"Eğer İtalyan Büyükelçisi burada olmasaydı ben de onlarla birlikte giderdim," demişti Gloria azarlayan bir sesle.

Yatak odasının lambası sönüktü. Gloria uyuyormuş numarası yapıyordu.

* * *

"Oturalım mı, lütfen, bayanlar, baylar?"

Üst kattan bir matkap sesi geliyordu. Woodrow aleti susturmak için Mildren'ı gönderirken gösterişli bir biçimde kâğıtlarıyla meşgul oldu. Matkabın sesi kesildi. Ağırdan alan Woodrow, soluk soluğa kalan Mildren dahil herkesin karşısında olup olmadığını görmek için başını kaldırıp baktı. Alışılmadık bir biçimde Tim Donohue ve yardımcısı Sheila'nın da toplantıya katılması istenmişti. Diplomatik kadronun katılımını gerektirmeyen herhangi bir Yüksek Komiserlik

Telegram: @cinciva

toplantısı olmadığı için Woodrow tam katılımda ısrar etmişti. Bu yüzden Savunma ve Hizmet ataşeleri ve Ticari Bölüm'den Barney Long da oradaydı. Kekemeliği ve kızaran yüzüyle Tarım Bakanlığı'ndan geçici görevle getirilen zavallı Sally Aitken de öyle. Ghita'nın her zamanki köşesinde olduğunu fark etti, Tessa'nın ölümünden beri kendini görünmez kılmak için elinden geleni yapıyordu. Boynuna hâlâ Tessa'nın boynundaki kirli bandajı hatırlatan o siyah ipekli eşarbı takıyor olması sinirini bozuyordu. İmalı bakışları flört anlamı mı taşıyordu, yoksa kendisini küçümsediğini mi gösteriyordu? Bu Avrasya güzelliğiyle nereden bilebilirdi ki?

"Korkarım biraz üzücü bir haberim var, çocuklar," diye başladı canlı bir havada. "Barney, Amerika'da dediğimiz gibi kapıyla ilgilenir misin? Okşaman gerekmiyor, yalnızca kilitlemen yeterli."

Kahkahalar, ama daha çok endişeli bir bekleyiş içinde.

Tam planladığı gibi doğruca konuya girdi. Güçlüklere-korkusuzca-göğüsgerme konusu -hepimiz profesyoneliz- bu gerekli bir ameliyat. Fakat notlarını taradıktan sonra kaleminin küt ucunu onlara doğru sallayıp omuzlarını dikleştiren Yüksek Komiser vekilinin duruşunda üstü örtülü bir cesaret vardı.

"Bu sabah size söylemek zorunda olduğum iki şey var. Birincisi siz haberlerde, İngiliz ya da Kenya, hangisi önce verirse, duyana kadar bekletilecek. Bugün saat on ikide Kenya polisi Dr. Arnold Bluhm için, Tessa Quayle ve şoförü Noah'ı kasten öldürdüğü gerekçesiyle tutuklama emri çıkaracak. Kenyalılar Belçika hükümetiyle bağlantı halinde ve Bluhm'un işverenleri daha önceden haberdar edilecek. Biz dosyalarını İnterpol'e gönderen Scotland Yard sayesinde oyunda onlardan ilerdeyiz."

Bu bombadan sonra bir iki sandalye gıcırdadı. Ne bir itiraz, ne şaşkınlıkla yutkunma vardı. Yalnızca Ghita'nın esrarlı gözleri sonunda onunkilere sabitlenmişti, ya hayranlıkla ya da nefretle bakıyorlardı.

"Bunun sizin için büyük bir şok olduğunu biliyorum, özellikle de Arnold'ı tanıyıp sevenler için. Eğer birlikte çalıştığınız arkadaşlarınıza haber vermek istiyorsanız uygun göreceğiniz biçimde bunu yapmanıza izin veriyorum." Tessa'nın ölümünden beri Bluhm'u kendini beğenmiş bir jigolo olarak gören, ama şu anda esrarengiz bir biçimde onun sağlık durumuyla ilgilenen Gloria aklına geldi hemen. "Ben de bu durumdan çok memnunmuş gibi yapamam," diye itirafta bulundu, dudaklarını sıkıp duygularını göstermeme ustası haline gelerek.

Telegram: @cinciva

"Kuşkusuz, neden konusunda, her zamanki temelsiz açıklamalar yapılacak basın tarafından. Tessa-Bluhm ilişkisi baştan sona araştırılacak. Eğer onu yakalarlarsa gürültülü bir mahkeme olacak. Şu anda kanıtların gücü konusunda bir bilgi yok elimde. Çok sağlam olduğu söylendi, ama elbette öyle diyecekler, değil mi?" Esprinin içinde aynı cesaret iması yatıyordu. "Sorunuz var mı?"

Görünüşe göre yoktu. Bu haber herkesin soluğunu kesmiş gibiydi. Durumdan dün gece haberdar olan Mildren bile burnunun ucunu kaşımaktan başka yapacak daha iyi bir şey bulamıyordu.

"İkinci haberim birincisiyle ilgili değil, fakat biraz daha hassas. Çalışma arkadaşlarınıza önceden izin almadan açıklama yapmayacaksınız. Kıdemsizler gerektiği yerde seçilerek, tamamen kontrollu biçimde, ya benim ya da Yüksek Komiser geri döndüğünde onun tarafından bilgilendirilecekler. Sizin tarafınızdan değil, lütfen. Şu ana dek söylediklerim açık mı?"

Açıktı. Bu kez inekleri andıran boş bakışlar değil, beklenti dolu baş sallamalar vardı. Bütün gözler üzerindeydi ve Ghita'nınkiler bir kez olsun onunkilerden ayrılmamıştı. *Tanrım, ya bana âşık olduysa, bu işten nasıl kurtulurum*? Düşüncelerine devam etti. *Tabii ya*! *Bu yüzden Gloria'ya yanaşıyor! Önce Justin'in peşine düştü, şimdi sıra bende! Hep çiftlerle ilgileniyor, eğer işin içinde adamın karısı yoksa kendini güvende hissetmiyor!* Kendini toparlayıp haberlerini bir erkeğe yakışır biçimde sürdürdü.

"Üzülerek bildiriyorum ki, eski çalışma arkadaşımız Justin Quayle halkın arasına karıştı. Belki biliyorsunuzdur, Londra'daki bütün kabul olanaklarını reddetti, kendi başının çaresine bakabileceğini söyledi. Varışında personel şefiyle görüşmeyi başardı, aynı gün Pellegrin'le öğle yemeği yemeyi başardı. Her ikisi de Justin'in aşırı gergin, somurtkan ve düşman tavırlar içinde olduğunu söylüyor, zavallı adam. Kendisine önerilen kalacak bir yer ve danışmanlık tekliflerini geri çevirmiş. Bu arada da gemiden kaçmış."

Artık Woodrow'un baktığı kişi Ghita değil Donohue'ydu. Ama elbette bakışları ikisinin üzerinde de sabitlenmiyordu. Görünüşte orta nokta ve notları arasında gidip geliyordu bakışları. Gerçekte Donohue üzerine odaklanıyor, bir kez daha Donohue ve sıska Sheila'nın, Justin'in kaçışından önceden haberdar olduklarına giderek daha çok inanıyordu.

"İngiltere'ye vardığı gün -daha doğrusu aynı gece- personel şefine içten olmayan bir mektup yazarak karısının işleriyle ilgilenmek üzere izin aldığını bildir-

Telegram: @cinciva

miş. Normal postayı kullanmış, böylelikle üç gün kazanmış. Personel şefi onu durdurmak için harekete geçene kadar -ki bunun onun iyiliği için olduğunu eklemeliyim- ortalıktan kaybolmuş. Görünüşe göre, hareketlerini gizlemek için büyük çaba harcamış. Tessa'nın evinin bulunduğu Elba'ya kadar izi sürülmüş, ancak Dışişleri kokuyu alana dek o tekrar harekete geçmiş. Nerede olduğunu Tanrı bilir, ama bazı şüpheler var. Resmi izin başvurusunda bulunmamış elbette ve Dışişleri onun kendini toparlamasına nasıl yardım edeceği konusunda karar vermeye çalışıyordu; bir iki yıl için yaralarını sarabileceği bir boşluk bulacaklardı onun için." Dünyada artık şükran duygusunun kalmadığını gösterir biçimde omuz silkti. "Eh, her ne yapıyorsa tek başına yapıyor. Ve yaptığı şeyi kesinlikle bizim için yapmıyor."

Keyifsiz bir şekilde dinleyicilerine baktı, sonra notlarına döndü.

"Bu işin sizinle paylaşamayacağım bazı güvenlik noktaları var, bu yüzden Dışişleri onun bir daha nerede ve nasıl ortaya çıkacağıyla iki katı ilgili. Ayrıca onun için gerçekten endişeleniyorlar, hepimizin olduğu gibi. Buradayken kendini kontrol etmek için harcadığı çaba yüzünden paramparça olmuşa benziyor." Zor kısma geliyordu, ama bunun için onları güçlendirmişti. "Uzmanlardan alınan bazı yazılar var elimizde ve bizim bakış açımıza göre hiçbiri hoş değil."

Generalin oğlu nazikçe devam ediyordu.

"Bu olayın içyüzünü bilen zeki insanlara göre, bir olasılık Justin'in inkâr halinde olması, yani karısının öldüğü gerçeğini reddedip onu aramaya gidiyor. Bu çok acı verici, ama zihinsel dengesi geçici olarak bozulmuş olan birinin mantığından söz ediyoruz burada. Aslında bu dengesizliğin geçici olmasını umuyoruz. Bir başka teoriye göre, aynı derecede olası ya da değil, intikam peşinde ve Bluhm'u arıyor. Görünüşe göre, Pellegrin, bütün iyi niyetine rağmen, Bluhm'un Tessa'nın cinayetinde şüpheli olduğunu ağzından kaçırmış. Belki de Justin bunun üzerine kaçtı. Üzücü. Gerçekten çok üzücü."

Kendisiyle ilgili sürekli değişen görüntüsüyle Woodrow bir an için bu üzüntünün vücut bulmuş hali oldu. İlgili İngiliz kamu hizmetinin görgülü yüzüydü o. Yargılamada ağır, mahkûm etmede daha da ağır Roma yargıcıydı. Hayat deneyimi olan biriydi, zor kararları almaktan korkmuyor, kendisini en iyi içgüdülerinin yönetmesine izin veriyordu. Performansının mükemmelliğinden cesaret bularak rahatça doğaçlama yapmaya başladı.

"Öyle görünüyor ki, Justin'in durumunda olan birisi çoğu kez kendisinin farkında olmadığı bir gündeme sahip oluyor. Otomatik pilota bağlanmış gibiler, bilinçal-

Telegram: @cinciva

tında zaten planlamakta oldukları şeyi yapmak için bir bahane bekliyorlar. Biraz intihar gibi. Birisi şaka olsun diye bir şey söylüyor ve... bang, tetiği çekiyorlar."

Çok fazla mı konuşuyordu? Çok az mı? Ana noktadan uzaklaşıyor muydu? Ghita öfkeli bir kâhin gibi kaşlarını çatmış ona bakıyordu ve Donohue'nun cararmış gözlerinin gerisinde Woodrow'un okuyamadığı bir şeyler vardı. Kınama mı? Öfke mi? Yoksa yalnızca farklı bir amacı olmanın verdiği, farklı bir yerden geliyor ve oraya gidiyor olma havası mı?

"Fakat şu anda Justin'in kafasından geçenlere dair en olası teori, korkarım bilinen gerçeklere en iyi uyan ve Dışişleri psikiyatrlarının da üstünde durduğu teori bu- Justin'in komplo tuzağına düşmüş olması, ki bu gerçekten çok ciddi olabilir. Eğer gerçeklerle başedemiyorsanız, o zaman komplo hayalleri kurarsınız. Annenizin kanserden öldüğünü kabullenemiyorsanız ona bakan doktoru suçlarsınız. Cerrahları. Hemşireleri. Anestezi uzmanlarını. Birlikte çalışan insanları. Annenizi öldürmek için komplo kurmuş olan insanları. Justin'in Tessa hakkında kendi kendine söylediği şey de bu olmalı. Tessa yalnızca tecavüze uğrayıp öldürülmedi. Tessa uluslararası entrikanın kurbanı oldu. Genç, çekici ve çok talihsiz olduğu için öldürülmedi. Onlar öyle istediği için öldürüldü. Onlar kim, korkarım bu size bağlı. Mahallenizin manavı olabilir ya da kapınızı çalıp size dergilerinden veren Kurtuluş Ordusu üyesi bayan olabilir. Hepsi işin içindedir. Hepsi Tessa'yı öldürmek için komplo kurmuştur."

Mahcup kahkahalar duyuldu. Çok fazla mı konuşmuştu, yoksa ona katılıyorlar mıydı? Kendini toparla. Çok açık konuşuyorsun.

"Ya da Justin'in durumunda Moi'nin Adamları, Büyük İş ve Dışişleri Bakanlığı ve bu odadaki herkes oluyor. Hepimiz düşmanız. Komplocuyuz. Ve bunu bilen tek kişi Justin, ki paranoyasının bir diğer unsuru da bu. Justin'in gözlerinde kurban Tessa değil, kendisi. Justin'in yerinde olsanız düşmanınızın kim olacağı en son kiminle konuştuğunuza, en son hangi gazete ve kitapları okuduğunuza, hangi filmi seyrettiğinize bağlı. Justin'in çok içtiği haberini aldık, ki buradayken sözkonusu değildi bu durum. Pellegrin onun kulübünde ikisinin yediği öğle yemeğinin bir aylık maaşına malolduğunu söyledi."

Yine sinirli gülüşmeler duyuldu, Ghita dışında hemen herkes gülüyordu. Woodrow ayak oyunlarına, buzda çizdiği şekillere, dönüşlerine hayran olarak kaymaya devam etti. Parmakuçlarında dönüp ona geri gelirken, *en fazla nefret ettiğin yanım buydu,* diyor Tessa'ya nefes nefese. Dans ederken, *İngiltere'yi*

Telegram: @cinciva

mahveden ses bu, dedin bana oyunbaz bir şekilde. Bin tane gemiyi batıran bu sesti ve hepsi bizim gemimizdi. Çok komik. Eh, bu sesi bir de şimdi dinle kızım. Eski kocanın şöhretinin Pellegrin'in ve Dışişleri'nin her zaman dürüst olan Enformasyon Bölümü'nde geçirdiğim ve insanın aklını allak bullak eden beş yıl sayesinde nasıl becerikli bir şekilde parçalandığını dinle.

Bir an için bir mide bulantısı kapladı içini ve kendi çelişkili doğasının insafsız görünümünden nefret etti. Yalnızca kendisinden kurtulmak için acil bir telefon ya da doğal bir ihtiyaç mazeretiyle odadan kaçmasına neden olabilecek bir mide bulantısıydı bu; ya da doğruca masasına gidip çekmecesinden Majesteleri'nin Kırtasiye Ofisi'nden gelen mavi kâğıtlardan birini alır ve kendi içindeki boşluğu hayranlık ilanı ve pervasızlık vaatleriyle doldurabilirdi. Bunu bana kim yaptı, diye düşündü bir yandan konuşurken. Beni kim bu hale getirdi? İngiltere mi? Babam mı? Okullarım mı? Acınası, korku dolu annem mi? Yoksa ülkem için yalan söylediğim on yedi yıl mı? *"Çocukluğumuzun artık bir bahane olmadığı bir yaşa ulaşıyoruz, Sandy,"* dedin bana nazik bir şekilde. *"Senin durumundaki sorun bu yaşın doksan beş olması."*

Dörtnala devam ediyordu. Yine muhteşemdi.

"Justin'in tam olarak nasıl bir komplonun hayalini kurduğunu -bizim nerede işin içine girdiğimizi, biz derken Yüksek Komiserlik'i kastediyorum- Masonlarla mı, Cizvitlerle mi, Ku Klux Klan'la mı, yoksa Dünya Bankası'yla mı işbirliği içindeyiz, korkarım bu konuda sizi aydınlatamayacağım. Size söyleyebileceğim tek şey, onun dışarda bir yerlerde olduğu. Bazı ciddi imalarda bulundu bile, hâlâ oldukça mantıklı, çok çekici -ne zaman değildi ki?- ve yarın ya da üç ay içinde bu yöne doğru gelmesi çok mümkün." Tekrar sertleşti. "Bu durumda, hepiniz -toplu ve bireysel olarak- korkarım bu bir rica değil, Ghita, açık bir emir -Justin'e karşı kişisel duygularınız ne olursa olsun- ve inanın bana, ben de sizden farklı şeyler hissetmiyorum, o çok tatlı, nazik, cömert bir adam, bunu hepimiz biliyoruz. Günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun bana haber vereceksiniz. Ya da geri döndüğünde Porter'a. Ya da..." Ona bir bakış attı. "Mike Mildren'a." Neredeyse Mildred diyordu. "Eğer geceyse derhal Yüksek Komiserlik'in nöbetçi memuruna haber vereceksiniz. Basın, polis ya da başka herhangi biri ona ulaşmadan, bize haber verin."

Ghita'nın fark ettirmeden baktığı gözleri her zamankinden daha karanlık ve daha halsiz, Donohue'nunkiler daha hasta bakıyordu. Pasaklı Shieila'nınki-

Telegram: @cinciva

ler elmas kadar sertti ve onları kırpmıyordu bile. "Güvenlik nedenleriyle -ve rahat konuşabilmek için- Londra Justin'e Hollandalı kod adını verdi. Uçan Hollandalı'da olduğu gibi. Eğer tesadüfen -çok düşük bir olasılık olduğunu biliyorum, ama elinde çok sınırsız parası olan rahatsız bir adamdan söz ediyoruz- eğer tesadüfen yolunuza çıkarsa -dolaylı, dolaysız, dedikodu şeklinde, her nasıl olursa olsun- ya da bunu halihazırda yaptıysa bizimki kadar onun da iyiliği için telefonu açıp her nerede olursanız olun, 'Hollandalı hakkında konuşacağım, Hollandalı şunu yapıyor ya da Hollandalıdan bir mektup aldım, beni aradı, faks gönderdi ya da e-mail attı, hâlâ karşımdaki sandalyede oturuyor,' diyebilirsiniz. Bu konu tamamen anlaşıldı mı? Sorunuz var mı? Evet, Barney?"

"'Ciddi imalar' dedin. Kime? Neyi ima etti?"

Bu tehlikeli bir alandı. Woodrow, Porter Coleridge'in şifreli telefonundan Pellegrin'le uzun uzadıya konuşmuştu bu konuyu. "Pek belirli bir şey yok. İlaç konusuna saplanmış durumda. Anladığımız kadarıyla, belirli bir ilacın üreticilerinin ve ilacı bulanların Tessa'nın cinayetinden sorumlu olduğunu düşünüyor."

"Boğazının kesildiğini düşünmüyor mu? Cesedini gördü!" dedi Barney tiksintiyle.

"Korkarım ilaç konusu Tessa'nın hastanede yattığı mutsuz günlere dayanıyor. İlaç çocuğunu öldürdü. Komplocuların açtığı ilk ateş buydu. Tessa üreticilere şikâyette bulundu, bu yüzden üreticiler onu da öldürdü."

"Justin tehlikeli mi?" Donohue'nun Sheila'sı soruyordu bu soruyu, tahminen oradakilere kendisinin onlardan daha fazla şey bilmediğini göstermeye çalışıyordu.

"Tehlikeli olabilir. Londra'nın görüşü böyle. Birinci hedefi zehri üreten ilaç şirketi. Ondan sonra tasarlayan bilim adamları var sırada. Daha sonra ilacı verenler gelecek, bu da ilacı Nairobi'ye ithal eden şirket, yani ThreeBees demek oluyor, ki onları uyarmak zorunda kalabiliriz." Donohue'da en ufak bir kıpırtı yoktu. "Size tekrar hatırlatmalıyım ki, sözde mantıklı ve aklı başında bir İngiliz diplomatla karşı karşıyayız. Ağzı köpüren bir deli görmeyi beklemeyin. Görünüşte, hepimizin hatırladığı ve sevdiği adam. Sakin, iyi giyimli, iyi görünüşlü ve korkunç derecede nazik. Karısını ve çocuğunu öldüren dünya çapında bir komployu haykırmaya başlayana kadar." Mola. Kişisel bir not: Tanrım, insanın kaynakları ne kadar genişti! "Çok trajik. Trajikten de kötü. Sanırım ona yakın olan herkes böyle hissediyordur. Ama işte bu yüzden aynı şeyleri tekrarlamak

Telegram: @cinciva

zorundayım. Duygularınızı bu işe karıştırmayın, lütfen. Eğer Hollandalı yolunuza çıkarsa bunu hemen bilmeliyiz. Tamam mı, çocuklar? Teşekkürler. Burada toplanmışken diğer işlerimize bakalım mı? Evet, Ghita?"

* * *

Eğer Woodrow, Ghita'nın duygularını deşifre etmede zorlanıyorsa bile ilk kez onun içinde bulunduğu duruma hayal ettiğinden de daha çok yaklaşmıştı. Woodrow dahil herkes oturuyorken o ayağa kalkıyordu. Ghita bu kadarının farkındaydı. Bunu yapmasının nedeni kendisini görmelerini sağlamaktı. Ama, daha çok, hayatında hiç bu kadar kötü yalan duymadığı ve bu yalanları otururken yutmak istemediği için ayağa kalkıyordu. Bu yüzden ayaktaydı: Protesto ediyordu, çileden çıkmıştı, Woodrow'un yüzüne yalancı olduğunu haykırmaya hazırlanıyordu; ve kısa, şaşırtıcı hayatında Tessa, Arnold ve Justin'den daha iyi insanlarla karşılaşmadığı için ayaktaydı.

Ghita bu kadarının farkındaydı. Fakat odanın karşısına -Savunma Ataşesi'nin, Ticari Ataşe'nin ve Yüksek Komiser'in özel sekreteri Mildren'ın kendisine doğru dönen acımasız bakışlarının üzerinden- doğruca Sandy Woodrow'un yalancı, imalı gözlerine baktığında farklı bir yol bulması gerektiğini biliyordu.

Tessa'nın yolu. Korkaklık yüzünden değil, taktik yüzünden.

Woodrow'un yüzüne yalancı olduğunu haykırmak, işten atılmasını kesinleştirecek olan bir dakikalık şüpheli bir zafer kazanması demekti. Neyi kanıtlayabilirdi? Hiçbir şeyi. Yalanları uydurma değildi. Gerçekleri canavar gibi gösteren, zekice tasarlanmış görüntüyü bozucu lenslerdi.

"Evet, Ghita canım."

Başı geride, kaşları kalkık, ağzı hafifçe aralıktı, bir koro şefi gibi onunla birlikte şarkı söylemeye hazırlanıyor gibiydi. Ghita bakışlarını hemen kaçırdı ondan. Şu yaşlı Donohue'nun yüzü aşağıya doğru sarkık çizgilerden oluşuyor, diye düşündü. Manastırdaki Rahibe Marie'nin ona benzeyen bir köpeği var. Tazıların yanaklarına ne isim verildiğini söylemişti Justin bana. Geçen gece Sheila'yla tenis oynadım ve o da beni seyrediyor. Ghita kendisini de şaşırtarak toplantıyla ilgili olarak konuştu.

"Şey, bundan söz etmek için iyi bir zaman olmayabilir, Sandy. Belki birkaç gün ertelesem iyi olur," diye başladı. "Bu kadar çok şey olurken."

"Neyi erteleyeceksin? Bizimle dalga geçme, Ghita."

Telegram: @cinciva

"Yalnızca Dünya Yiyecek Programı bir araştırma yapıyor, Sandy. Bir sonraki Müşterinin Kendini-Sürdürmesi grubuna EADEC'ten bir temsilci göndermemiz için bizi sıkıştırıyorlar."

Bu bir yalandı. İşe yarayan, etkili, kabul edilebilir bir yalan. Bir aldatma mucizesi olarak beklemede olan bir isteği hatırlamış ve acil bir davetmiş gibi göstermişti. Eğer Woodrow dosyayı görmek isterse ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama Woodrow bunu istemedi.

"Ne müşterisi, Ghita?" diye sordu Woodrow, hafif, boşalımı sağlayan gülüşmelerin arasından.

"Aynı zamanda Yardım Doğurma adı da veriliyor," diye yanıtladı Ghita konuyla ilgili bir başka terimi hatırlayarak. "Yiyecek ve tıbbi bakım yardımı alan bir topluluk yardım kuruluşları çekildikten sonra kendini nasıl sürdürür? Buradaki konu bu. Yeterli lojistik desteğin sağlandığından ve gereksiz mahrumiyetlerin yaşanmayacağından emin olmak için bağışta bulunanlar ne tür önlemler almalı? Bu tartışmaların etkisiyle büyük bir stok oluşturuluyor."

"Eh, bu oldukça mantıklı bir şey. Eğlence ne kadar sürüyor?"

"Üç tam gün, Sandy. Salı, çarşamba ve perşembe, tabii olası uzamalar da var. Ama sorunumuz şu ki, Sandy, Justin burada olmadığına göre EADEC temsilcimiz yok demektir."

"Bu yüzden sen de onun yerine gidip gidemeyeceğini merak ettin," diye bağırdı Woodrow, güzel kadınların kurnazca hilelerini bilircesine bir kahkaha atarak. "Nerede yapılıyor, Ghita? Günah Şehri'nde mi?" Birleşmiş Milletler tesisine verdiği takma addı bu.

"Aslında Lokichoggio'da, Sandy," dedi Ghita.

* * *

Sevgili Ghita,

Tessa'nın seni ne kadar sevdiğini ve ikinizin birlikte geçirdiği zamana ne denli değer verdiğini sana söyleme fırsatı bulamadım. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Ona verdiğin her şey için teşekkür ederim sana.

Senden bir ricam var, ama yalnızca bir rica ve eğer canın istemezse lütfen kendini üzme. Yolculukların sırasında Lokichoggio'ya yolun düşerse, lütfen Tessa'nın arkadaşı olan Sarah adındaki Sudanlı kadını bulur musun? İngilizce biliyor ve İngiliz mandası sırasında bir İngiliz ailesinin evinde çalışıyormuş. Belki

Telegram: @cinciva

Tessa ve Arnold'ı Loki'ye götüren gerçek neden konusunda bize ışık tutabilir. Bu yalnızca bir his, ama geriye dönüp baktığımda bana öyle geliyor ki, oraya, Sudanlı kadınların cinsiyet bilincini arttırma kursundan daha heyecan verici bir şey için gittiler! Eğer öyleyse Sarah bunu biliyor olabilir.

Tessa gitmeden bir gece önce hiç uyumadı sayılır ve birbirimize veda ederken olmayacak biçimde duygusaldı, normalde duygusal biri olsa bile. Ovid'in "son kez veda" dediği şeydi bu, ama ikimiz de farkında değildik. Eğer bir şey öğrenirsen İtalya'daki bu adrese yazabilirsin. Ama lütfen kendini sıkıntıya sokma. Tekrar teşekkür ederim.

Sevgilerimle,

Justin

Hollandalı değil, Justin.

Telegram: @cinciva

ON ALTINCI BÖLÜM

Justin trenlerde geçen iki rahatsız günden sonra Hanover yakınındaki Bielefeld adlı küçük kasabaya vardı. İstasyonun karşısındaki mütevazı bir otele Atkinson adıyla kayıt yaptırdı, kasabayı keşif gezisine çıkıp vasat bir yemek yedi. Hava kararınca mektubunu attı. Casusların her zaman böyle yaptıklarını düşündü, köşedeki ışıkları yanmayan eve doğru yürürken. Beşiklerinde böyle tedbirli olmayı öğreniyorlar. Karanlık bir caddeyi böyle geçiyorlar, kapı eşiklerini tarıyorlar, köşeyi dönüyorlar. Beni mi bekliyorsunuz? Sizi daha önce bir yerde görmüş müydüm? Ama mektubunu postalar postalamaz sağduyusu tekrar kontrolu ele aldı. Casusları unut, salak, lanet olası şeyi taksiyle de gönderebilirdin. Ve şimdi günışığında köşedeki eve ikinci kez yaklaşırken kendisini farklı korkularla cezalandırıyordu. Evi gözlüyorlar mı? Dün gece beni gördüler mi? Beni oraya vardığımda yakalamayı mı planlıyorlar? Birisi *Telegraph*'ı arayıp benim adımda birinin olmadığını öğrendi mi?

Tren yolculuğunda çok az uyumuş ve dün gece otelde hiç uyumamıştı. Artık kâğıt tomarlarıyla, kanvas çantalarla, dizüstü bilgisayarı ya da bağlantılarıyla birlikte yolculuk etmiyordu. Saklanması gereken her şey Ham'in Milano'daki cadı teyzesine gitmişti. Oraya gitmeyenler Akdeniz'in yatağında yatıyordu. Yükünden kurtulduğu için sembolik bir hafiflikle hareket ediyordu. Yüz hatlarını daha keskin çizgiler belirliyor, gözlerinin arkasında daha güçlü bir ışık yanıyordu. Ve Justin kendisinde de aynı şeyi hissetmekteydi. Tessa'nın görevinin bundan sonra kendi görevi olmasına seviniyordu.

Köşedeki ev beş katlı Alman kalesiydi. Alt kat günışığında papağan yeşili ve turuncu olduğu görünen karışık renk şeritleriyle sıvanmıştı. Geçen gece

Telegram: @cinciva

sodyum ışığının altında soluk siyah ve beyazı andırıyordu. Üst kattaki duvar resminde, her ırktan bir grup cesur çocuk ona gülümserken Tessa'nın bilgisayarındaki el sallayan çocukları anımsatıyordu. Alt kattaki pencereden canlı kopyalarının canından bezmiş bir kadın öğretmenin etrafında halka oluşturduklarını görebiliyordu. Onların penceresinin yanında el yapımı bir resim, çikolatanın nasıl yetiştiğini soruyor ve kakao çekirdeklerinin fotoğraflarını gösteriyordu.

Justin ilgilenmiyormuş gibi yaparak önce binanın yanından geçip gitti, sonra birden sola dönüp kaldırımda ağır ağır yürümeye başladı, doktor ve psikolog isimlerinin bulunduğu tabelaları incelemek için durdu. *Uygar bir ülkede hiçbir zaman bilemezdiniz.* Bir polis arabası tekerlekleri yağmurda hışırdayarak yanından geçip gitti. İçindekiler, biri kadın, ifadesiz yüzlerle ona baktılar. Caddenin karşısındaki siyah yağmurluk ve siyah Homburg şapkalı iki yaşlı adam bir cenaze için bekliyor gibiydi. Arkalarındaki pencerenin perdesi çekiliydi. Bisikletler üzerindeki üç kadın tepeden aşağıya ona doğru geliyordu. Duvarlardaki yazılar Filistin davasını destekliyordu. Boyalı kaleye geri dönüp ön kapıda durdu. Kapının üstünde yeşil bir suaygırı resmi vardı. Daha küçük suaygırı zilin üzerindeydi. Şatafatlı pencere çıkması bir geminin pruvası gibi gözünü üzerine dikmişti. Dün gece mektubunu postalamak için orada durmuştu. Bana o zaman kim baktı? Penceredeki bezgin öğretmen diğer kapıyı kullanmasını işaret etti, ama kapı kilitliydi. Justin üzüntüsünü hareketleriyle gösterdi.

"Açık bırakmaları gerekiyordu," diye tısladı kadın kilidin sürgüsünü açarken sakinleşmeyerek.

Justin tekrar özür dileyip çocukların arasından dikkatle geçerken onlara "*grüss Dich"* ve "*guten Tag"* dileklerinde bulundu, ama telaşı bir zamanlar sınırsız olan nezaketine sınır getirmişti. Merdivenlerden tırmanarak bir bebek arabasının ve bisikletlerin yanından geçti. Dikkatli gözlerine hayatın zorunluluklarına göre ayarlanmış gibi görünen bir salona girdi: su fıskiyesi, fotokopi cihazı, boş raflar, bir yığın referans kitapları, yere yığılmış olan mukavva kutular. Aralık kapıdan kemik çerçeveli gözlüklü bir kadının bir bilgisayarın başında oturduğunu görüyordu.

"Ben Atkinson," dedi İngilizce. "Peter Atkinson. Hippo'dan Birgit'le randevum var."

"Neden telefon etmediniz?"

Telegram: @cinciva

"Şehre dün gece geç saatte geldim. Not bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm. Beni görebilir mi?"

"Bilmiyorum. Ona sorun."

Justin kısa koridorda kadının peşinden gitti, iki kanatlı bir kapıya geldiler. Kadın bir tanesini itti.

"Gazetecin burada," diye duyurdu Almanca, sanki gazeteci yasadışı âşıkla aynı anlamı taşıyordu. Sonra masasına geri döndü.

Birgit kısa, ufak tefek, pembe yanaklı, sarı saçlı bir kadındı. Esnek vücudunda neşeli bir boksörün duruşu vardı. Gülümseyişi çabuk ve etkileyiciydi. Odası salon kadar genişti ve özel bir eşya göze çarpmıyordu.

"Saat onda konferansımız var," diye açıkladı elini sıkarken. E-mail'lerindeki gibi İngilizce konuşuyordu. Justin buna izin verdi. Bay Atkinson'ın Almanca konuşarak göze çarpmasına gerek yoktu.

"Çay ister misiniz?"

"Teşekkürler. Ben iyiyim."

Kadın sehpanın önüne iki sandalye çekip birine oturdu. "Eğer hırsızlıkla ilgiliyse söyleyecek bir şeyimiz yok gerçekten," diye uyardı Justin'i.

"Ne hırsızlığı?"

"Önemli değil. Birkaç şey alındı. Belki çok fazla eşyamız vardı. Artık yok."

"Ne zaman oldu bu?"

Kadın omuz silkti. "Uzun zaman önce. Geçen hafta."

Justin cebinden bir not defteri çıkardı ve Lesley'in yaptığı gibi dizlerine koydu. "Burada yaptığınız işle ilgileniyorum," dedi. "Gazetem ilaç şirketleri ve Üçüncü Dünya ülkeleriyle ilgili bir haber dizisi yapmayı planlıyor. Dizinin adı İlaç Tacirleri. Üçüncü Dünya ülkelerinin nasıl tüketici gücüne sahip olmadıklarını, nasıl büyük hastalıkların bir yerde, büyük kârın başka bir yerde olduğunu araştırıyoruz." Justin bir gazeteci gibi konuşmayı planlamıştı, ama bunu başardığından emin değildi. "'Yoksullar para ödeyemiyor, bu yüzden ölüyorlar. Bu daha ne kadar devam edebilir? Araçlarımız var, ama isteğimiz yok.' Bu tür şeyler."

Kadının kocaman gülümsemesi onu şaşırtmıştı. "Bu basit soruların cevaplarını saat ondan önce vermemi mi istiyorsunuz?"

"Eğer yalnızca Hippo'nun ne yaptığını, size parasal kaynağı kimin sağladığını, sorumluluklarınızın neler olduğunu söylerseniz," dedi ciddi bir şekilde.

Telegram: @cinciva

Kadın konuşuyor, Justin dizlerinin üstünde not alıyordu. Justin'e göre Birgit beylik gösterisini yapıyordu ve o da not alırken büyük bir dikkatle dinliyor gibi görünüyordu. Bu kadının onunla tanışmadan Tessa'nın arkadaşı ve müttefiki olduğunu ve eğer tanışmışlarsa da seçimlerinden dolayı kendi kendilerini tebrik ettiklerini düşünüyordu. Hırsızlık için pek çok neden olabileceğini düşünüyordu; bunlardan biri, Dışişleri'nin istediği aygıtı yerleştirmek için bir paravan olabilirdi. Yine güvenlik eğitimini ve Carlton Gardens'ın arkasındaki bodrumda bulunan korkunç laboratuvara yaptıkları grup ziyaretini hatırlıyordu. Burada öğrenciler minyatür dinleme cihazlarının konabileceği en yeni yerleri hayranlıkla öğrenmişlerdi. Çiçek saksıları, abajurlar, tavana asılı olan çiçekler, resim çerçeveleri gitmiş, yerine Birgit'in masasındaki zımbadan kapının arkasında duran Sherpa cekete kadar her şey gelmişti.

Yazmayı istediği şeyi yazmıştı ve görünüşe göre Birgit de söylemek istediği her şeyi söylemişti, çünkü ayağa kalkmış raftaki broşür yığınlarına bakıyordu. Saat ondaki konferans için Justin'i ofisinden çıkarabilmek amacıyla okuyabileceği bir şeyler vermeyi planlıyordu. Vereceği şeyleri ararken bir yandan da dalgın bir şekilde Alman Federal İlaç Kurumu hakkında konuşuyor ve onun güçlü görünmeye çalışan, ama aslında öyle olmayan bir kof düşman olduğunu söylüyordu. Ve Dünya Sağlık Örgütü'nün de parasını Amerika'dan aldığını küçümseyerek ekledi. Bu da büyük şirketleri onayladığı, kâra saygı gösterdiği ve radikal kararlardan hoşlanmadığı anlamına geliyordu.

"Herhangi bir Dünya Sağlık Örgütü kuruluşuna gidin, ne görürsünüz?" diye sordu ona bir yığın broşür uzatırken. "Lobicileri. Büyük ilaç şirketlerinden gelen halkla ilişkiler görevlilerini. Düzinelercesini. Büyük bir ilaç şirketinden üç ya da dört kişi de olabilir. 'Öğle yemeğine gel. Hafta sonu toplantımıza gel. Profesör Bilmemkimin yazdığı bu harika yazıyı okudun mu?' Ve Üçüncü Dünya eğitimli değil. Paraları yok, eğitimli değiller. Diplomatik dil ve manevrayla lobiciler kolayca onların arkasına geçebiliyor."

Birgit konuşmayı kesmiş kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Justin açık not defterini okuması için uzatıyordu. Birgit mesajı okurken aynı zamanda yüz ifadesini görebilsin diye defteri kendi yüzüne yakın tutuyor ve yüz ifadesinin de aynı zamanda hem susturucu, hem de güven verici olduğunu umuyordu. Destek olarak da boşta kalan sol elinin işaret parmağını uyarı olarak uzatmıştı.

Telegram: @cinciva

BEN TESSA QUAYLE'IN KOCASIYIM VE BU DUVARLARA GÜVENMİYORUM. BU AKŞAM SAAT BEŞ BUÇUKTA ESKİ KALENİN ÖNÜNDE BENİMLE BULUŞABİLİR MİSİNİZ?

Birgit mesajı okudu, bakışları havaya kalkmış işaret parmağını geçip gözlerini buldu. Justin sessizliği aklına gelen ilk şeyle bozarken Birgit bakışlarını onun gözlerinden ayırmıyordu.

"Yani bu şirketlere aldırmayacak güçte olan bir tür bağımsız bir dünya kuruluşuna olan ihtiyaçtan mı söz ediyorsunuz?" diye sordu kasıtsız bir saldırganlıkla. "Onların etkisini azaltacak bir kuruluş?"

"Evet," diye cevap verdi Birgit son derece sakin bir şekilde. "Bence bu harika bir fikir."

Justin dışardaki kemik çerçeveli gözlüklü kadını geçip bir gazeteciye uyduğunu düşündüğü bir biçimde neşeyle el salladı. "Her şey tamam," diye ona güvence verdi. "İşimiz bitti. Yardımlarınız için teşekkürler." Yani polisi arayıp işyerinizde bir sahtekârın olduğunu söylemenize gerek yok artık.

Sınıftan parmakuçlarında geçip bezgin öğretmenden bir gülümseme alabilmeyi bir kez daha denedi. Ama gülen biri varsa o da çocuklardı.

Sokakta siyah yağmurluklu ve şapkalı yaşlı adamlar hâlâ cenazeyi bekliyordu. Kaldırımın kenarında iki genç kadın bir Audi'nin içinde oturmuş haritayı inceliyordu. Oteline dönüp onun adına bir mektup gelip gelmediğini sordu. Gelmemişti. Odasına gidip not defterindeki rahatsız edici sayfayı yırttı. Yazının izi çıktığı için alttaki sayfayı da yırttı. Kâğıtları lavaboda yakıp dumanı yok etmek için havalandırmayı açtı. Yatağına uzanıp casusların vakit öldürmek için neler yaptıklarını düşündü. Uykuya daldı ve bir süre sonra telefonun sesiyle uyandı. Ahizeyi kaldırdığında, "Atkinson," demeyi hatırladı. Otel kâtibiydi, "Kontrol ediyordum," dedi. Onu affetsindi, lütfen. Neyi kontrol ediyorsun, Tanrı aşkına. Ama casuslar bu soruları sesli olarak sormazlardı. Kendilerini belli etmezlerdi. Casuslar gri şehirlerdeki beyaz yataklarda yatar ve beklerlerdi.

* * *

Bielefeld'in eski kalesi bulut yüklü gökyüzüne bakan yeşil tepeciğe kurulmuştu. Sarmaşık kaplı taş duvarların arasına araba parkları, piknik masaları ve belediye bahçeleri yerleştirilmişti. Sıcak havalarda üç şeritli yollarda bebek arabalarıyla gezintiye çıkan, çiçekleri hayranlıkla seyreden ve Huntsman's Resto-

Telegram: @cinciva

ran'da bira kokusu altında öğle yemeği yiyen kasaba halkının en sevdiği yerlerden biriydi. Ama kış aylarda burası terk edilmiş bir oyun parkını andırıyordu. Seçtiği randevu yerini keşfetmek için yirmi dakika erken gelen Justin taksinin parasını öderken aynen böyle hissediyordu. Mazgallı siperlerin arkasına yerleştirilmiş olan boş araba parkları yağmur sularıyla delik deşik olmuştu. Paslı tabelalar köpeğini kontrol etmesini söylüyordu. Siperlerin arkasındaki bir bankta boyun atkılı ve paltolu iki gazi dikleşerek ona bakmaya başladı. Bu sabah Homburg şapkalarıyla cenazeyi bekleyen yaşlı adamlar mıydı bunlar? Neden bana böyle bakıyorlar? Ben Yahudi miyim? Polonyalı mıyım? Almanya'nızın başka bir sıkıcı Avrupa ülkesi haline gelmesine ne kadar kaldı?

Bir yol yalnızca kaleye gidiyordu. Justin yaprakların doldurduğu hendekten uzak durarak bu yolda yürümeye başladı. Geldiği zaman konuşmadan önce park edene kadar bekleyeceğim, diye karar verdi. Arabaların da kulakları vardır. Ama Birgit'in arabasının kulakları yoktu, çünkü bisikletle gelmişti. İlk bakışta pelerini arkasında savrulurken isteksiz atını yokuş yukarı gitmeye zorlayan hayalete benzer bir biniciyi andırıyordu. Parlak koşum takımı Haçlı askerlerinin haçlarına benziyordu. Hayalet yavaş yavaş insana dönüşünce Birgit artık kanatlı bir serap ya da savaşın soluk soluğa koşturan habercisi değil, peleriniyle bisiklete binen genç bir anneydi. Ve pelerinden bir değil iki kafa çıkmıştı ve ikincisi arkasındaki çocuk koltuğuna bağlanmış olan -ve Justin'in deneyimsiz gözlerine ve Richter ölçeğine göre on sekiz aylık gibi duran- neşeli sarışın bir oğlana aitti.

İkisinin birlikte görüntüsü Justin'e o kadar hoş, çevreyle o denli uyumsuz ve o kadar canayakın görünmüştü ki, Tessa'nın ölümünden beri ilk kez gerçek, güçlü, denetimsiz bir biçimde gülmeye başladı.

"Ama bu kadar kısa süre içinde bebek bakıcısını nereden bulacaktım?" dedi Birgit, Justin'in gülmesinden alınarak.

"Hayır, hayır! Fark etmez, bu harika. Adı nedir?"

"Carl. Seninki ne?"

Carl sana sevgilerini gönderiyor... Carl'a gönderdiğin yürüyen fil onu çılgına çevirdi... Umarım senin bebeğin de en az Carl kadar güzel olur.

Quayle adına ait pasaportunu gösterdi. Birgit adını, yaşını, fotoğrafını inceleyip ikisini karşılaştırdı.

"Ona *waghalsig* olduğunu söyledin," dedikten sonra Birgit'in çatık kaşlarının yerini gülümsemeye bıraktığını gördü. Pelerinini çıkarıp katladı, bisikleti

Telegram: @cinciva

tutması için Justin'e verip Carl'ın kayışlarını çözdü. Serbest kalan çocuğu yere bırakıp sele çantasını açtı, içindekileri sırtındaki çantaya doldurması için Justin'e arkasını döndü: Carl'ın biberonu, bir paket Knäckerbrot, yedek bezler, yağlı kâğıda sarılı salam ve peynirli iki sandviç.

"Yemek yedin mi, Justin?"

"Sayılmaz."

"Tamam, yiyebiliriz. Hem o zaman bu kadar gergin olmayız. *Carlchen, du machst das bitte nicht.* Yürüyebiliriz. Carl sonsuza dek yürüyebilir."

Gergin mi? Kim gergindi? Kötü görünen yağmur bulutlarını inceliyormuş gibi yapan Justin topuklarının üstünde yavaşça dönüp başını havaya kaldırdı. İki yaşlı nöbetçi hâlâ oradaydı.

* * *

"Ne kadar şeyin kaybolduğunu bilmiyorum," diye sızlandı Justin, Tessa'nın bilgisayarına olanları anlatırken. "İkinizin arasında kâğıda dökmediği bir sürü yazışma olduğu izlenimini edinmiştim."

"Emrich'i okumadın mı?"

"Kanada'ya göç ettiğini okudum. Ama hâlâ KVH için çalışıyor."

"Şu anki konumunu bilmiyor musun, sorununu?"

"Kovacs'la kavga etti."

"Kovacs hiçbir şey. Emrich KVH'yla kavga etti."

"Ne hakkında?"

"Dypraxa. Çok olumsuz yan etkiler bulduğuna inanıyor. KVH buna inanmıyor."

"Bu konuda ne yaptılar?" diye sordu Justin.

"Şu ana dek yalnızca onun şöhretini ve kariyerini mahvettiler."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Carl önlerinde yürüyor, çürümekte olan at kestanelerine atılıyor, ağzına sokmadan önce engelleniyordu. Akşam sisi tepelerde bir deniz oluşturmuş, zirvelerin adacıklar gibi görünmesine neden oluyordu.

"Bu ne zaman oldu?"

"Hâlâ oluyor. KVH'den kovulduktan sonra, Saskatchewan'daki Dawes Üniversitesi ve Dawes Üniversitesi Hastanesi idari kurulu tarafından da kovuldu.

Telegram: @cinciva

Dypraxa'yla ilgili olarak ulaştığı sonuçları bir tıp dergisinde yayınlamaya çalıştı, ama KVH'yla yaptığı sözleşme bir gizlilik maddesi içeriyordu, bu yüzden onu dağva ettiler, dergiyi dağva ettiler ve hiçbir kopyasının dağıtılmasına izin vermediler."

"Dava. Dağva değil. Dava ettiler."

"Aynı şey."

"Bunu Tessa'ya söyledin mi? Çok heyecanlanmış olmalı."

"Elbette. Söyledim."

"Ne zaman?"

Birgit omuz silkti. "Belki üç hafta önce. Belki iki. Yazışmalarımız da kayboldu."

"Yani senin bilgisayarını da mı çökerttiler?"

"Çalındı. Hırsızlık sırasında. Mektuplarının çıktısını almamıştım. İşte."

İşte, diye sessizce onayladı Justin. "Kimin aldığına dair bir fikrin var mı?"

"Kimse almadı. Şirketler sözkonusu olduğunda hiç kimsedir. Büyük patron küçük patronu arar, küçük patron yardımcısını arar, yardımcısı şirketin güvenlik şefiyle konuşur, şirketin güvenlik şefi arkadaşıyla, onlar da arkadaşlarıyla konuşurlar. Ve böylece iş biter. İş büyük patron, küçük patron, yardımcı ya da şef tarafından yapılmaz. Aslında kimse tarafından yapılmaz. Ama yine de yapılır. Belge yoktur, çek yoktur, sözleşme yoktur. Kimse hiçbir şey bilmez. Kimse orada değildir. Ama iş yapılmıştır."

"Peki ya polis?"

"Ah, bizim polisimiz çok çalışkandır. Eğer bir bilgisayar kaybettiysek sigorta şirketine söyleyip yenisini alırız, bunun için polisi rahatsız etmemeliyiz. Wanza'yla tanıştın mı?"

"Yalnızca hastanede. Çok hastaydı. Tessa sana Wanza'dan söz etti mi?"

"Zehirlendiğini yazdı. Lorbeer ve Kovacs'ın hastanede onu ziyaret ettiklerini, Wanza'nın bebeğinin hayatta kaldığını, ama Wanza'nın öldüğünü söyledi. İlaç onu zehirlemiş. Belki bir bileşim zehirlemiştir onu. Belki çok zayıftı, vücut ağırlığı ilacı kaldırmaya yetecek kadar değildi. Belki daha az ilaç verselerdi yaşardı. Belki KVH Amerika'da satmaya başlamadan önce ilacın vücutta emilimi, dağılımı ve atılımı konusunu halledebilirler."

"Bunları Tessa mı söyledi?"

"Elbette. 'Wanza yalnızca kobaylardan biriydi. Ben onu sevdim, onlar öldürdüler. Tessa.'"

Telegram: @cinciva

Justin itiraz etmeye başlamıştı bile. "Tanrı aşkına Birgit, ya Emrich? Eğer ilacı keşfedenlerden biri olarak Emrich onun güvenli olmadığını keşfettiyse o zaman elbette ki..."

Birgit sözünü kesti. "Emrich abartıyor. Kovacs'a sor. KVH'ya sor. Lara Emrich'in Dypraxa molekülünün keşfine katkısı çok azdı. Dâhi olan Kovacs'dı, Emrich onun laboratuvar yardımcısıydı, Lorbeer söz sahibi olandı. Tabiidir ki, Emrich aynı zamanda Lorbeer'ın sevgilisi olduğu için onun önemi gerçekte olduğundan daha büyük gösterildi."

"Lorbeer şimdi nerede?"

"Bilinmiyor. Emrich bilmiyor, KVH bilmiyor -bilmediğini söylüyor- son beş aydır tamamen görünmez olmuş durumda. Belki onu da öldürmüşlerdir."

"Kovacs nerede?"

"Seyahatte. O kadar çok seyahat ediyor ki, KVH nerede olduğunu ya da olacağını bize söyleyemiyor. Geçen hafta belki Haiti'deydi, üç hafta önce Buenos Aires'te ya da Timbuktu'da olabilir. Ama yarın ya da gelecek hafta nerede olacağı bir muamma. Ev adresi doğal olarak gizli tutuluyor, telefonu da öyle."

Carl acıkmıştı. Bir an için sakin bir şekilde bir su birikintisindeki dal parçasını takip ederken, bir sonraki an yemek için kıyametleri koparıyordu. Bir banka oturdular ve Birgit onu biberonuyla doyurdu.

"Eğer sen olmasaydın biberonundan kendisi içerdi," dedi Birgit gururla. "Ağzında biberonla küçük bir ayyaş gibi yürür. Ama şimdi onu izleyen bir amcası var, bu yüzden dikkatini istiyor." Söylediği bir şey Justin'e acısını hatırlattı. "Çok üzgünüm, Justin," diye mırıldandı. "Nasıl diyebilirim?" Ama o kadar kısa ve yumuşak konuşmuştu ki, Justin ilk kez, "teşekkür ederim" ya da "evet, korkunçtu" ya da "çok naziksin" veya insanlar söylenemeyeni söylemek zorunda kaldıklarında söylemesi gerektiğini öğrendiği diğer anlamsız sözleri tekrarlama gereğini hissetmedi.

* * *

Yürürlerken Birgit hırsızlığı anlatıyordu.

"Sabah ofise geldim -meslektaşım Roland Rio'da konferanstaydı- onun dışında normal bir gündü. Kapılar kilitliydi, her zamanki gibi ben açtım. Önce bir şey fark etmedim. Önemli olan şey bu. Hangi hırsız giderken arkasından kapıyı kilitler? Polis de bu soruyu sordu bize. Ama bizim kapılarımız kilitliydi, bu kesin. Ortalık derlitoplu değildi, ama bu normal. Hippo'da biz kendi odalarımızı

Telegram: @cinciva

temizleriz. Temizlikçi tutacak paramız yok ve bazen temizlik yapamayacak kadar meşgul veya tembel oluyoruz."

Bisikletli üç kadın yanlarından geçti, araba parkının etrafından dolaşıp geri döndüler, onları geçip tepeden aşağıya inmeye başladılar. Justin bu sabah gördüğü bisiklete binen üç kadını hatırladı.

"Telefonu kontrol etmeye gittim. Hippo'da telesekreterimiz var. Yüz marklık bir şey, ama yüz mark yüz marktır ve kimse onu almamıştı. Dünyanın her yeriyle görüşüyoruz, bu yüzden telesekreterimizin olması gerekiyor. Kaseti kayıptı. Ah kahretsin, aptal kaseti kim almış olabilir? Başka bir kaset almak için diğer ofise geçtim. Bilgisayar kayıptı. Ah kahretsin, diye düşündüm, bilgisayarı yerinden oynatan salak da kim ve nereye koydu? İki katlı bir bilgisayar ve yerinden oynatmak imkânsız, tekerlekli bir şey. Yeni bir kız çalışıyor yanımızda, stajyer avukat, harika bir kız, ama yeni. 'Beate, hayatım,' dedim. 'Bilgisayarımız ne cehennemde?' Sonra aramaya başladık. Bilgisayar. Kasetler. Disketler. Kâğıtlar. Dosyalar. Her şey kayıptı ve kapılar kilitliydi. Değerli hiçbir şey almamışlardı. Para kasasındaki parayı, kahve makinesini, radyoyu, televizyonu ya da teybi ellememişlerdi. Uyuşturucu bağımlısı değildiler. Profesyonel hırsız değildiler. Ve polise göre suçlu da değildiler. Suçlular neden kapıları kilitlesindi ki? Belki sen nedenini biliyorsundur."

"Bize söylemek için," diye cevap verdi Justin uzun bir duraklamadan sonra.

"Lütfen? Bize neyi söylemek için? Anlamıyorum."

"Tessa'nın üzerine de kapıları kilitlediler."

"Açıkla lütfen. Hangi kapıları?"

"Cipin kapılarını. Onu öldürdükleri zaman. Çakallar cesetleri götürmesin diye cipin kapılarını kilitlemişler."

"Neden?"

"Bize korkmamızı söylüyorlardı. Tessa'nın bilgisayarına bıraktıkları mesaj da buydu. Ya Tessa ya da benim için bırakmışlardı. 'Dikkat edin. Yaptığınız şeye devam etmeyin.' Ona ölüm tehdidi de göndermişler. Bunu yalnızca iki gün önce öğrendim. Bana hiç söylemedi."

"O zaman çok cesurmuş," dedi Birgit.

Sandviçleri hatırladı. Başka bir banka oturup sandviçlerini yerken Carl da peksimet dişleyip şarkı söylüyordu. İki yaşlı nöbetçi onlara bakmadan tepeden aşağıya iniyordu.

Telegram: @cinciva

"Aradıkları şeyde izledikleri bir yol var mıydı? Yoksa bulduklarını mı götürdüler?"

"Bulduklarını götürmüşlerdi, ama bir yol da izlemişlerdi. Roland izlemediklerini söylüyor, ama Roland rahat biridir. Her zaman öyleydi. Herkesten hızlı koşabilsin diye kalbi normalin yarısı hızda çarpan biridir. Ama yalnızca istediği zaman böyledir. Hızlı gitmek işine geldiğinde hızlı gider. Yapılacak bir şey yoksa yataktan çıkmaz."

"İzledikleri yol neydi?"

Tessa gibi kaş çatıyor, diye düşündü. Mesleki ağzı sıkılığın kaş çatışıydı bu. Tessa'nın sessizliğini bozmak için çabalamazdı hiç.

"*Waghalsig*'i nasıl tercüme ettin?" diye sordu.

"Pervasız diye galiba. Belki cüretkâr demişimdir. Neden?"

"O zaman ben de *waghalsig*'dim," dedi Birgit.

Carl kucakta taşınmak istiyordu, oysa Birgit böyle bir şeyin daha önce hiç olmadığını söylüyordu. Justin yükü kolayca sırtlayabilirdi. Birgit sırt çantasının kayışlarını çözüp Justin'e uyacak şekilde genişletti, Carl'ı içine sokup yeni amcasına karşı terbiyeli olmasını söyledi.

"Ben *waghalsig*'den de kötüydüm. Tam bir aptaldım." Dudağını ısırdı, söylemek zorunda olduğu şey yüzünden kendinden nefret ediyordu. "Bize bir mektup geldi. Geçen hafta. Perşembe günü. Nairobi'den bir kuryeyle geldi. Aslında mektup değil, bazı belgelerdi bunlar. Yetmiş sayfa. Dypraxa hakkında. Geçmişi, özellikleri ve yan etkileri. Olumlu ve olumsuz, ama ölüm oranı ve yan etkiler düşünüldüğünde çoğunlukla olumsuzdu. İmza yoktu. Bilimsel açıdan tarafsızdı, ama başka açılardan biraz deliceydi. Hippo'ya gönderilmişti, yalnız özellikle birinin adına gelmemişti. Yalnızca Hippo. Hippo'nun Lordları ve Leydileri'ne."

"İngilizce mi?"

"İngilizce'ydi, ama bir İngiliz tarafından yazıldığını sanmıyorum. Elyazısını anlamayalım diye daktilo edilmişti. Tanrı'ya pek çok atıfta bulunuyordu. Sen dindar biri misin?"

"Hayır."

"Ama Lorbeer öyledir."

* * *

Telegram: @cinciva

Çiselti arasıra serpiştiren iri yağmur tanelerine dönüşmüştü. Birgit bankta oturuyordu. Bir oyun parkına gelmişlerdi ve Justin uyumamak için direnen Carl'ı önünde güvenlik çubuğu olan bir salıncağa oturtmuş sallıyordu. Kedimsi bir yumuşaklık çökmüştü çocuğun üstüne. Gözleri yarı kapalıydı ve Justin onu büyük bir dikkatle sallarken gülümsüyordu. Hamburg plakalı beyaz bir Mercedes yavaşça tepeyi tırmandı, yanlarından geçip su birikintileriyle kaplı olan park yerinde bir dönüş yaptıktan sonra ağır ağır geri geldi. İçinde bir erkek sürücü ve arkasında bir erkek yolcu vardı. Justin bu sabah caddeye çıktığında gördüğü Audi'nin içindeki iki kadını hatırladı. Mercedes tepeden aşağı inmeye başladı.

"Tessa senin bütün dilleri konuştuğunu söyledi," dedi Birgit.

"Bu, her dilde söyleyecek bir şeyim olduğu anlamına gelmiyor. Neden *waghalsig*'din?"

"Lütfen aptal der misin?"

"Neden aptaldın?"

"Aptaldım, çünkü kurye Nairobi'den gelen belgeleri bize teslim ettiğinde heyecanlanıp Lara Emrich'i Saskatchewan'dan arayarak ona, 'Lara, dinle hayatım, Dypraxa'nın uzun, isimsiz, çok gizemli, çok deli, çok otantik hikâyesi geçti elimize, adres yok, tarih yok, Markus Lorbeer olduğunu sandığım birinden geliyor. İlaç bileşiminin ölümcül olduğundan söz ediyor ve senin çok işine yarayacaktır,' dedim. Çok mutluydum, çünkü dosyaya onun adı verilmişti. 'Doktor Emrich Haklı'ydı belgenin adı. 'Bu delilik,' dedim ona. 'Ama politik bir söylem kadar hararetli. Ayrıca çok tartışmalı, çok dindar ve Lorbeer'ı tahrip edici.' 'O zaman Lorbeer göndermiştir,' dedi. 'Lorbeer kendini dövüyor. Bu normal.'"

"Emrich'le tanıştın mı? Onu tanıyor musun?"

"Tessa'yı tanıdığım gibi. E-mail'le. Bu yüzden e-arkadaştık. Belgelerde Lorbeer'ın altı yıl Rusya'da kaldığı söyleniyor, iki yıl eski komünizm rejiminde, dört yıl yeni kargaşanın içinde. Bunu zaten bilen Lara'ya söyledim. Belgelere göre, Lorbeer Batılı bazı ilaç şirketlerinin temsilcisiydi, Rus sağlık yetkililerine lobicilik yapıyor, onlara Batı'nın ilaçlarını satıyordu, bunu Lara'ya söyledim. Yine, belgelere göre, altı yıl içinde sekiz farklı sağlık bakanıyla iş yapmıştı. Belgelerde bu dönemle ilgili bir deyiş de vardı ve ben bunu Lara'ya söylemek üzereyken o sözümü kesip bu deyişin ne olduğunu aynı belgelerdeki biçimiyle

Telegram: @cinciva

söyledi. 'Rus sağlık bakanları Lada'yla gelip Mercedes'le gittiler.' Bunun Lorbeer'ın sık yaptığı bir espri olduğunu söyledi bana. Bu, belgeleri hazırlayanın Lorbeer olduğuna inanmamız için yeterliydi. Mazoşist bir itiraftı bu. Aynı zamanda Lara'dan, Lorbeer'ın babasının Alman Luteryen olup katı ahlakçı ve çok sıkı biri olduğunu öğrendim ki, bu da oğlunun sapkın dini kavramlarını ve itiraf etme arzusunu açıklıyor. Tıp bilgin var mıdır? Kimya? Ya da biraz biyoloji?"

"Korkarım eğitimim bunun için biraz pahalıydı."

"Lorbeer itirafında iddia ediyor ki, KVH adına hareket ederken Dypraxa'nın onaylanmasını dalkavukluk ve rüşvet yardımıyla sağlamış. Sağlık yetkililerini satın alışını, klinik denemeleri hızlandırışını, ilaç tescilleriyle ve ithalat lisanslarını satın alışını ve zincirdeki bütün bürokratik ellere rüşvet verişini anlatıyor. Moskova'da en üst düzeydeki tıbbi görüş: Liderlerinin onayı yirmi beş bin dolara satın alınabiliyor. Öyle yazıyor. Sorun şu ki, birisine rüşvet verdiğinizde seçmediğiniz kişiye de vermek zorundasınız, aksi takdirde ilacı kıskançlık ya da kızgınlık yüzünden kötüleyebilirler. Polonya'da da durum bundan farklı değil, ama daha ucuz. Almanya'da nüfuz biraz daha gizli, fakat çok gizli değil. Lorbeer KVH adına bir jumbo jet kiralayıp seksen önemli Alman doktoru Tayland'a eğitim gezisine götürdüğü ünlü hikâyeyi de anlatıyor." Birgit bunları anlatırken gülümsüyordu. "Eğitimleri yolda film ve konferanslar şeklinde verilmiş, hem de Beluga havyarıyla yıllanmış konyak ve viski eşliğinde. Her şeyin en iyi kalitede olması gerektiğini yazıyor, çünkü Alman doktorlar daha önceden şımartılmış. Şampanya artık onları ilgilendirmiyormuş. Tayland'da doktorlar istediklerini yapmada özgürlermiş, ama isteyenler için eğlence ve çekici eşler sağlanmış. Lorbeer bir helikopter kiralayıp doktorların ve sevgililerinin dinlendiği sahile orkide atmış. Eve dönüşte herhangi bir eğitim verilmesi gerekmemiş. Doktorlar yeterince eğitilmişler. Bütün yapmaları gereken reçetelerini ve öğretilmiş makaleleri nasıl yazacaklarını hatırlamakmış."

Ama Birgit gülüyor olmasına rağmen bu hikâye onu rahatsız ediyor ve bıraktığı etkiyi düzeltmesi gerektiğini hissediyordu.

"Bu Dypraxa'nın kötü bir ilaç olduğunu göstermiyor, Justin. Dypraxa henüz denemeleri tamamlanmamış çok iyi bir ilaç. Bütün doktorlar kandırılamaz, bütün ilaç şirketleri açgözlü ve kaygısız değildir."

Çok fazla konuştuğunun farkına vararak durakladı, ama Justin bu durumu değiştirmek için bir girişimde bulunmadı.

Telegram: @cinciva

"Modern ilaç endüstrisi yalnızca altmış beş yaşında. İçinde iyi adamlar ve kadınlar var, insani ve toplumsal mucizeler gerçekleştirdi, ama ortak vicdanı gelişmedi henüz. Lorbeer ilaç şirketlerinin Tanrı'ya sırtlarını döndüklerini yazıyor. İncil'den anlamadığım bir sürü alıntı yapmış. Belki de anlamamanın nedeni Tanrı'yı anlamıyor olmam."

Carl salıncakta uykuya dalmıştı. Justin elini sıcak sırtına koyarak çocuğu dikkatle kucağına aldı, asfalt yolda yavaşça ileri geri yürümeye başladı.

"Lara Emrich'i nasıl aradığını anlatıyordun," diye hatırlattı Justin.

"Evet, ama bilerek lafı karıştırdım, çünkü aptallığım yüzünden utanıyorum. Öyle rahat mısın, yoksa Carl'ı alayım mı?"

"Rahatım."

Beyaz Mercedes tepenin altında durmuştu. İki adam hâlâ içinde oturuyordu.

"Hippo'da yıllarca telefonlarımızın dinlendiğini varsayıyor, bundan gurur duyuyorduk. Zaman zaman mektuplarımız sansürleniyordu. Kendi kendimize mektup gönderip elimize oldukça geç ve farklı biçimde gelişini izliyorduk. Yanlış bilgiyle *Organy*'yi yanıltma hayali kuruyorduk."

"Or... ne?"

"Bu Lara'nın sözü. Sovyet zamanlarından kalma Rusça bir kelime. Devletin organları anlamına geliyor."

"Hemen öğreneceğim."

"Bu yüzden, belki de Lara'yla telefonda konuşurken ona, yani Kanada'ya hemen bir kopya göndereceğimi söyleyip gülüşürken *Organy* bizi dinliyordu. Lara ne yazık ki faks makinesinin olmadığını, çünkü son parasını avukatlara verdiğini ve hastaneye girmesine de izin verilmediğini söyledi. Eğer faks makinesi olsaydı belki bir sorun olmazdı. Bizde olmasa bile onda Lorbeer'ın itirafının bir kopyası olurdu. Her şey korunmuş olurdu böylece. Belki. Her şey bir belkiden ibaret. Hiçbir şeyin kanıtı yok."

"Ya e-mail?"

"Artık o da yok. Makalesini yayınlamaya karar verdiğinin ertesi günü bilgisayarı kalp krizi geçirdi ve iyileşmiyor."

Can sıkıntısı içinde kızarmış ve asık suratla oturuyordu.

"Ve böylece?" diye onu dürttü Justin.

"Böylece elimizde hiç belge kalmadı. Bilgisayarı, dosyaları ve kasetleri çaldıklarında onu da çaldılar. Almanya saatiyle akşam beşte Lara'yı aramıştım.

Telegram: @cinciva

Konuşmamız beş kırk beşte filan bitmiştir. Çok heyecanlı ve mutluydu. Ben de öyle. 'Kovacs bunu duyana kadar bekle,' deyip duruyordu. Yani uzun bir süre konuştuk, gülüştük ve ertesi güne kadar Lorbeer'ın itirafının kopyasını çıkarmak aklıma gelmedi. Belgeleri kasaya koyup kilitledim. Çok büyük bir kasa değil, ama yeterli. Hırsızların anahtarı vardı. Çıkarken kapıları kilitledikleri gibi belgeleri aldıktan sonra kasayı da kilitlemişlerdi. İnsan bu tür şeyleri düşününce çok açık olduğunu görüyor. Ama o zamana kadar varolduklarından bile habersizdir. Bir dev bir anahtar istediğinde ne yapar? Küçük insanlarına nasıl bir kasamız olduğunu öğrenmesini söyler, sonra kasayı yapan devi arar ve küçük insanlarının bir anahtar yapmasını söyler. Devlerin dünyasında bu normal bir şeydir."

Beyaz Mercedes kıpırdamamıştı. Belki bu da normaldi.

* * *

Tenekeden bir sığınak bulmuşlardı. İki yanlarındaki katlanmış sandalyeler mahkûmlar gibi zincirle bağlanmış duruyordu. Yağmur gürültüyle teneke çatıya vuruyor, ayaklarında derecikler oluşturuyordu. Carl annesine geri dönmüştü. Başını annesinin omzuna gömmüş uyuyordu. Birgit üzerine bir şey örtmüştü. Justin bankta onlardan uzakta oturuyordu, ellerini dizlerinin arasında dua ediyormuş gibi kavuşturmuş, başını önüne eğmişti. Garth'ın ölümünde kızdığım şey buydu, diye hatırladı. Garth beni daha fazla eğitilmekten alıkoydu.

"Lorbeer bir roman yazıyordu," dedi Birgit. "Başı mutlu sonla başlıyor. Bir zamanlar Emrich ve Kovacs adında genç ve güzel iki kadın doktor varmış. Doğu Almanya'da Leipzig Üniversitesi'nde son sınıfta okuyorlarmış. Bu üniversite büyük bir hastaneymiş. Bilgin profesörlerin rehberliği altında araştırmalar yapıyorlarmış ve bir gün dünyayı kurtaracak büyük bir keşifte bulunmanın hayalini kuruyorlarmış. İnsanoğlunun yararına değilse, kimse Kâr tanrısına aldırmıyormuş. Leipzig hastanesine Sibirya'dan dönen pek çok Rus kökenli Alman geliyormuş ve bu insanlar veremmiş. Sovyet toplama kamplarında verem, yani TB oranı çok yüksekmiş. Bütün hastalar yoksul, zayıf ve savunmasızmış, çoğunda TB'nin dirençli türü varmış ve ölüyorlarmış. Her şeyi imzalayabilir, her şeyi deneyebilir ve sorun çıkarmazlarmış. Bu yüzden iki genç doktorun bakteriyi yalıtıp gelişme halindeki TB tedavileri konusunda deney yapmaları çok doğalmış. Hayvanlarda test yapmışlar, belki diğer tıp öğrencileri üzerinde de test yapmışlardır. Tıp öğrencilerinin parası yokmuş. Bir gün doktor olacaklarmış ve

Telegram: @cinciva

yalnızca süreçle ilgileniyorlarmış. Ve araştırmalarının başında şey bulunuyormuş, bir *Oberazt*..."

"Uzman doktor."

"Ekip deneyler konusunda çok coşkulu olan bir *Oberazt* tarafından yönetiliyormuş. Ekibin bütün istediği onun hayranlığını kazanmakmış, bu yüzden hepsi deneylerde yer alıyormuş. Kimse kötü değil, kimse suçlu değil. Hepsi genç hayalciler, analiz edecekleri heyecan verici bir konu var ve hastalar çaresiz durumda. Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" diye mırıldandı Justin.

"Ve Kovacs'ın bir erkek arkadaşı varmış. Kovacs'ın her zaman bir erkek arkadaşı olurmuş. Pek çok erkek arkadaşı. Bu erkek arkadaş Polonyalı iyi bir adammış. Evliymiş, ama boşver. Ve bir laboratuvarı varmış. Gdansk'da küçük, iş görür, iyi bir laboratuvar. Polonyalı, Kovacs'a olan aşkı yüzünden ne zaman boş vakti olursa gelip laboratuvarında oynayabileceğini söylemiş. İstediği herkesi getirebilirmiş, bu yüzden o da güzel arkadaşı ve meslektaşı Emrich'i getirmiş. Kovacs ve Emrich araştırmış, Kovacs ve Polonyalı sevişmiş, herkes mutluymuş, kimse Kâr tanrısından söz etmiyormuş. Bu insanlar yalnızca saygınlık ve şöhret, belki biraz da yükselmek istiyorlarmış. Ve çalışmaları olumlu sonuçlar veriyormuş. Hastalar hâlâ ölüyormuş, ama zaten öleceklermiş. Ve ölecek olanlardan bazıları yaşıyormuş. Kovacs ve Emrich gurur duyuyormuş. Tıp dergileri için makaleler yazıyorlarmış. Profesörleri onları destekleyen makaleler yazıyorlarmış. Diğer profesörler onların profesörlerini destekliyormuş, herkes mutluymuş, herkes komşusunu tebrik ediyormuş, hiç düşman yokmuş ya da henüz yokmuş."

Carl omzunda kıpırdandı. Birgit sırtına hafifçe vurup kulağına bir şeyler fısıldadı. Çocuk gülümseyip tekrar uykuya daldı.

"Emrich'in de sevgilisi varmış. Adı Emrich olan bir kocası varmış, ama yeterli değilmiş, sözkonusu olan yer Doğu Avrupa, orada herkes biriyle evliymiş. Sevgilisinin adı Markus Lorbeer'mış. Doğum belgesinde Güney Afrikalı olduğu yazılıymış, ama babası Alman, annesi Hollandalıymış ve kendisi Moskova'da yaşıyormuş, ilaç temsilcisiymiş ve kendi işi varmış, ama aynı zamanda da biyoteknoloji alanındaki ilginç olanakları bulup onları kendi çıkarına kullanan bir girişimciymiş."

"Yetenek avcısı."

Telegram: @cinciva

"Lara'dan belki on beş yaş büyükmüş, her konuda tecrübesi varmış, Lara gibi hayalciymiş. Bilimi seviyormuş, ama hiçbir zaman bilim adamı olmamış. Tıbbı seviyormuş, ama doktor değilmiş. Tanrı'yı ve bütün dünyayı seviyormuş, ama parayı ve Kâr tanrısını da seviyormuş. Bu yüzden şöyle yazmış: 'Genç Lorbeer bir inanan, Hıristiyan Tanrısı'na tapıyor, kadınlara tapıyor, ama aynı zamanda Kâr'a da tapıyor.' Bu onun düşüşü olmuş. Tanrı'ya tapıyormuş, ama ona aldırmıyormuş. Ben şahsen bu tutuma itiraz ediyorum, ama boşver. Bir insansever için Tanrı, insansever olmamak için bir bahanedir. Yaşamdan sonra insansever olacağız, bu arada Kâr edelim. Boşver. 'Lorbeer Tanrı'nın bilgelik armağanını aldı' -sanırım bu molekülü kastediyor- 've şeytana sattı.' Burada da KVH'yı kastediyor galiba. Sonra Tessa onu görmeye çöle gittiği zaman kendisine günahının tamamını anlattığını yazıyor."

Justin birden doğruldu.

"Böyle mi diyor? Tessa'ya söylemiş mi? Ne zaman? Hastanede mi? Tessa onu görmeye nereye gitmiş? Hangi çöle? Ne diyor bu adam?"

"Dediğim gibi, belgeler biraz saçmaydı. Tessa'ya Abbott diyor. 'Abbott çöle Lorbeer'ı ziyarete geldiğinde Lorbeer ağladı.' Belki bir rüyadır bu, bir masal. Lorbeer çölde bir tövbekâr oldu artık. Elijah ya da İsa, bilmiyorum. Aslında iğrenç. 'Abbott, Lorbeer'a Tanrı'nın önünde anlatması için çağrıda bulundu. Böylece çöldeki bu toplantıda Lorbeer, Abbott'a en gizli günahlarını anlattı.' Böyle yazıyor. Günahları belli ki çok sayıda. Hepsini hatırlamıyorum. Kendini kandırma günahı var, sonra yanlış iddia günahı. Ardından gurur günahı geliyor, sanırım. Korkaklık günahı onu takip ediyor. Bunun için kendine mazeret bulmuyor, ki bu beni mutlu etti aslında. Ama belki o da mutludur. Lara onun yalnızca itirafta bulunurken ve sevişirken mutlu olduğunu söylüyor."

"Bunları İngilizce mi yazmış?"

Birgit başını salladı. "Bir paragrafı İngilizce İncil gibi yazmış, sonraki paragrafta aldatıcı klinik denemelerle ilgili son derece teknik verileri sıralamış, Kovacs ve Emrich arasındaki tartışmaları, başka ilaçlarla birleştiğinde Dypraxa'nın neden olduğu sorunları anlatmış. Yalnızca çok bilgili biri bu ayrıntıları bilebilir. Bu Lorbeer'ı, Cennet-Cehennem Lorbeer'ına tercih ettiğimi itiraf ediyorum."

"Abbott adını a'yla mı yazmıştı?"

"Büyük A'yla. 'Abbott ona söylediğim her şeyi kaydetti.' Ama başka bir günah daha vardı. Onu öldürdü."

Telegram: @cinciva

Justin beklerken bakışlarını yan yatmış olan Carl'a çevirmişti.

"Belki doğrudan değil, açık konuşmuyordu. 'Lorbeer ihanetiyle öldürdü onu. Yehuda'nın günahını işledi, bu yüzden onun boğazını çıplak elleriyle kesti ve Bluhm'u ağaca çiviledi.' Bu sözleri Lara'ya okurken ona sordum: 'Lara. Markus, Tessa Quayle'ı öldürdüğünü söylüyor muydu?'"

"Ne cevap verdi?"

"Markus'un en kötü düşmanını bile öldüremeyeceğini söyledi. Bu onun en büyük acısıymış. İyi vicdanla kötü adam olmak. Lara Rustur, çok üzgündü."

"Ama eğer Tessa'yı öldürdüyse iyi bir adam değildir, öyle değil mi?"

"Lara bunun olanaksız olduğunu söylüyor. Lara'da pek çok mektubu varmış. Umutsuzca seviyor adamı. Ondan bir sürü itiraf duymuş, ama bunu değil tabii ki. Markus'un günahlarıyla gurur duyduğunu söylüyor. Ama çok kibirliymiş ve günahlarını abartıyormuş. Karmaşık bir adam, belki biraz psikotik, Lara da onu bu yüzden seviyor."

"Ama nerede olduğunu bilmiyor, öyle mi?"

"Evet."

Justin'in görmeyen bakışları aldatıcı alacakaranlığa sabitlendi. "Yehuda kimseyi öldürmedi," diye itiraz etti. "Yehuda ihanet etti."

"Ama sonuç aynı. Yehuda ihanetiyle öldürdü."

Uzun bir sessizlik oldu. "Kayıp bir kişi var ortada. Eğer Lorbeer, Tessa'ya ihanet ettiyse, bunu kimin için yaptı?"

"Bu çok açık değildi. Belki Karanlığın Güçleri içindir. Yalnızca aklımda kalanları söylüyorum."

"Karanlığın Güçleri mi?"

"Mektubunda Karanlığın Güçleri'nden söz ediyordu. Bu terminolojiden nefret ediyorum. KVH'yı mı kastediyor? Belki başka güçleri de tanıyordur."

"Belgelerde Arnold'ın adı geçiyor muydu?"

"Abbott'ın bir rehberi varmış. Belgelerde Aziz diye geçiyor. Aziz hastanede Lorbeer'ı çağırıp Dypraxa'nın bir ölüm aracı olduğunu söylemiş. Aziz, Abbott'tan daha dikkatliymiş, çünkü doktormuş ve daha sabırlıymış, çünkü insanın kötülüğü konusunda deneyimliymiş. Ama en büyük gerçek Emrich konusunda. Lorbeer bu konuda çok açık konuşuyor. Emrich her şeyi biliyor, bu yüzden konuşmasına izin verilmiyor. Karanlığın Güçleri gerçeği bastırmaya kararlı. Bu yüzden Abbott'ın öldürülmesi ve Aziz'in çarmıha gerilmesi gerekiyor."

Telegram: @cinciva

"Çarmıha gerilmesi mi? Arnold'ın mı?"

"Lorbeer'ın masalında Karanlığın Güçleri Arnold'ı uzaklara götürüp bir ağaca çivilemiş."

Bir an sessiz kaldılar, ikisi de bazı açılardan utanmıştı.

"Lara, Lorbeer'ın bir Rus gibi içtiğini de söylüyor," diye ekledi durumu hafifletmek istercesine, ama Justin konudan sapmıyordu.

"Çölden yazıyor, ama Naibori'den kurye servisi kullanıyor," diye itiraz etti.

"Adres daktiloyla, gönderi belgesiyse elle yazılmış, paket Norfolk Oteli, Naibori'den gönderilmişti. Gönderenin adı zor okunuyordu, ama galiba McKenzie'ydi. Bu İskoç adı mı? Eğer paket teslim edilmezse Kenya'ya geri gönderilmeyip imha edilecekti."

"Gönderi belgesinde bir numara vardı herhalde."

"Belge bir zarfa ilişikti. Gece için kasaya koyduğumda önce zarfa geri koymuştum. Doğal olarak zarf da gitti."

"Kurye servisini arasaydın. Bir kopya vardır onlarda."

"Kurye servisinde pakete dair bir kayıt yok. Ne Nairobi'de, ne Hanover'de."

"Onu nasıl bulabilirim?"

"Lara'yı mı?"

Teneke çatıya düşen yağmurun tıkırtısı devam ediyor, şehrin üzerindeki turuncu ışıklar daha geniş bir alana yayılıyor ve sisin içinde havada asılıymış gibi görünüyordu. Birgit ajandasından yırttığı bir parça kâğıda uzun bir telefon numarası yazmaya başladı.

"Bir evi var, ama uzun sürmeyecek. Böyle bulamazsan üniversiteden denemelisin, ama dikkat et, çünkü ondan nefret ediyorlar."

"Lorbeer, Emrich'in yanısıra Kovacs'la da yatıyor muydu?"

"Lorbeer için olağanüstü bir şey olmazdı bu. Ama sanırım kadınlar arasındaki kavga seks yüzünden değil, molekül yüzündendi." Duraklayarak Justin'in bakışlarını takip etti. Uzaklara bakıyordu, ama baktığı yerde sisin içine doğru yükselen tepelerden başka bir şey yoktu. "Tessa sık sık seni çok sevdiğini yazardı," dedi usulca. "Doğrudan değil, bu gerekli değildi. Senin onurlu bir adam olduğunu söylerdi."

Birgit gitmeye hazırlanıyordu. Justin ona sırt çantasını uzattı. Carl'ı bebek koltuğuna bağlayıp, pelerini uykulu başı delikten dışarı çıkacak şekilde ayarladılar. Birgit bisikletine oturdu.

Telegram: @cinciva

"Pekâlâ," dedi. "Sen yürüyor musun?"

"Yürüyorum."

Birgit ceketinin cebinden bir zarf çıkardı.

"Bu Lorbeer'ın romanı konusunda hatırladığım her şey. Senin için yazdım. Elyazım çok kötüdür, ama çözebilirsin."

"Çok naziksin." Zarfı yağmurluğunun cebine koydu.

"İyi yürüyüşler."

Birgit onun elini sıkacaktı, ama sonradan karar değiştirip dudaklarından öptü; sert, kararlı, gerektiği ölçüde beceriksiz bir şefkat ve veda öpücüğüydü bu. Justin bisikleti tutarken kaskının kayışlarını bağladı, sonra bayır aşağı pedal çevirmeye başladı.

* * *

Yürüyorum.

Yolun ortasında kalarak yürürken bir gözü iki yanında uzanan ve gitgide kararmakta olan rododendronlardaydı. Elli metrede bir sodyum lambaları vardı. Aralarındaki koyu renk gölgeleri taradı. Gecede elma kokusu vardı. Tepeden aşağı inip park etmiş Mercedes'e yaklaştı, on metre ötesinden geçti. Arabanın içinde ışık yoktu. Önde iki adam oturuyordu, ama hareketsiz siluetlerine bakılırsa tepeyi çıkıp aşağıya inenlerle aynı adamlar olmadıkları anlaşılıyordu. Yürümeye devam etti, araba onu geçti. Aldırmadı, ama hayal gücünde adamlar ona aldırmazlık etmiyordu. Mercedes kavşağa varıp sola döndü. Justin sağa dönüp şehrin aydınlığına doğru ilerledi. Yanından geçen bir taksi ona seslendi.

"Teşekkürler, teşekkürler," dedi içtenlikle. "Ama yürümeyi tercih ediyorum."

Bir cevap gelmedi. Artık kaldırımdaydı, kenara yakın yürüyordu. Bir kavşağa daha gelince parlak bir şekilde aydınlatılmış olan caddeye döndü. Ölü gözlü genç adamlar ve kadınlar kapı eşiklerine diz çökmüşlerdi. Deri ceketli adamlar köşelerde dikiliyordu, dirseklerini havaya kaldırmış cep telefonuyla konuşuyorlardı. İki kavşaktan daha geçtikten sonra oteli karşısında belirdi.

Lobide her zamanki kaçınılmaz akşam telaşı vardı. Bir Japon delegasyonu kayıt yaptırıyordu, kameralar yanıp sönüyor, hamallar pahalı bavulları otelin tek asansörüne doğru götürüyordu. Kuyruktaki yerini alarak yağmurluğunu çıkardı, koluna asıp ceketinin cebinde Birgit'in verdiği mektubu yokladı. Asansör geldi, önce kadınların geçmesine izin verdi. Üçüncü kata geldiklerinde inen

Telegram: @cinciva

tek kişi oydu. Floresan ışıklı pis koridor Uhuru Hastanesi'ni hatırlatmıştı ona. Her odadan televizyon sesi yükseliyordu. Odası 311 numaraydı ve kapı anahtarı üzerinde ok işareti olan düz, plastik bir karttı. Birbirleriyle rekabet eden televizyonların gürültüsü çileden çıkarmıştı onu ve birisine şikâyette bulunmak istiyordu. Bu gürültüde Ham'e nasıl yazabilirim? Odasına girip yağmurluğunu sandalyeye astı ve suçlunun kendi televizyonu olduğunu gördü. Temizlikçiler odayı temizlerken açmış olmalıydı ve giderken de kapama zahmetine girmemişlerdi. Televizyona doğru gitti. Özellikle nefret ettiği türde bir program vardı. Yarı giyinik bir şarkıcı mikrofona avazı çıktığı kadar haykırırken kendinden geçmiş gençler dans ediyor ve aydınlatılmış kar taneleri ekrandan aşağıya doğru kayıyordu.

Işıklar sönerken Justin'in gördüğü tek şey buydu: ekrandan aşağıya kayan kar taneleri. Birden her yer karardı ve aynı anda hem yumruklandığını, hem de boğulduğunu hissetti. İnsan kolları onun kollarını iki yana bastırıyordu, ağzına sert bir kumaş topu sokulmuştu. Bacakları bükülerek kendisini taşımamaya başlayınca kalp krizi geçiriyor olduğuna karar verdi. Midesine ikinci yumruğu yiyip soluğu kesilince teorisi doğrulandı, çünkü bağırmak istediğinde hiçbir şey olmuyordu, ne bir ses, ne de nefes çıkıyordu ağzından ve kumaş topu kendisini boğuyordu.

Göğsünde dizler hissetti. Boynunda bir şey sıkılıyordu, bunun ilmek olduğunu hissetti ve asılacağını düşündü. Ağaca çivilenen Bluhm'u açıkça görebiliyordu artık. Erkek vücut losyonu kokusunu alınca Woodrow'un vücut kokusunu hatırladı. Woodrow'un aşk mektubunu da aynı kokusunun üzerinde olup olmadığını anlamak için koklamıştı. Bir an için Tessa aklında yoktu. Yerde sol tarafının üstünde yatıyordu ve karnına ne çarptıysa başka bir korkunç darbeyle hayalarına da çarpmıştı. Başına bir başlık geçirilmiş, ama henüz asılmamıştı. Ağzındaki bez yüzünden kusmak istiyordu, fakat kusmuğu ağzından çıkaramadığı için boğazından aşağıya iniyordu. Eller halının üstünde sırtüstü çevirdi onu, kolları iki yana açıldı, parmak eklemleri halıya dokunuyor, ayaları yukarıya bakıyordu. Beni de Arnold gibi çarmıha gerecekler. Ama onu çarmıha germiyorlardı henüz; ellerini yere bastırıp aynı anda büküyorlardı. Acı düşünebildiğinden çok daha büyüktü: kollarında, göğsünde, bütün bacaklarında ve hayalarında. Lütfen, diye düşündü. Sağ elime yapmayın, yoksa Ham'e nasıl yazarım? Onu duymuş olmalıydılar, çünkü acı azaldı ve bir erkek sesi duydu. Ku-

Telegram: @cinciva

zey Almanya'dan, belki Berlin'den ve oldukça kültürlü bir ses. Domuzu yan tarafına çevirmeleri ve ellerini arkasından bağlamaları talimatını veriyordu. Emir yerine getirildi.

"Bay Quayle. Beni duyuyor musunuz?"

Aynı ses bu kez İngilizce konuşuyordu. Justin cevap vermedi. Ama uygar biri olmadığı için değil, sonunda tıkacı ağzından çıkarıp dışarı kusmaya başladığı içindi. Kusmuk başlığın içinde, boynunun etrafında toplanıyordu. Televizyonun sesi alçalmıştı.

"Bu kadar yeter, Bay Quayle. Artık duracaksınız, tamam mı? Yoksa karınızla aynı kaderi paylaşırsınız. Beni duyuyor musunuz? Biraz daha ceza ister misiniz, Bay Quayle?"

Bir saniye içinde Quayle hayalarında korkunç bir tekme hissetti.

"Biraz sağır olmuşsunuz galiba. Size küçük bir not bırakıyoruz, tamam mı? Yatağınızın üstünde. Uyandığınızda o notu okuyup hatırlayın. Sonra İngiltere'ye geri dönebilirsiniz, beni duyuyor musunuz? Daha fazla kötü soru sormayın. Eve gidip iyi bir çocuk olun. Yoksa bir dahaki sefere Bluhm gibi öldürürüz sizi. Ve bu çok uzun bir işlem. Beni duyuyor musunuz?"

Hayalarına inen yeni bir tekme dersin iyice anlaşılmasını sağlamıştı. Kapının kapandığını duydu.

* * *

Kendi karanlığı ve kusmuğu içinde, dizlerini çenesine çekmiş, elleri arkadan bağlanmış bir şekilde yan yatıyordu. Vücudunu parçalayan acı yüzünden kafatası alev alev yanıyordu. Kopkoyu bir acı içinde yatmış, parçalanan yerlerinin yoklamasını yapıyordu -ayaklar, incik kemikleri, dizler, hayalar, karın, kalp, eller- hepsi mevcuttu, işe yaramasalar da. Bağlarının içinde kıpırdanınca yanan kömürlerin üzerine döndüğünü hissetti. Hareketsiz kaldığında korkunç bir zevk hissi uyanmaya başladı içinde, zafer dolu bir kendini-tanıma parıltısıyla yayılıyordu bu duygu. *Bana bunu yaptılar, ama ben olduğum gibi kalmayı başardım. Bilendim. Artık güçlüyüm. İçimde dokunulmamış bir adam var. Şimdi geri gelip her şeyi tekrar yapsalar bile dokunulmamış adama asla yetişemezler. Bütün hayatım boyunca kaçtığım sınavdan geçtim. Acıdan mezun oldum.*

Sonra ya acı hafifledi ya da doğa yardımına geldi, çünkü uykuya daldı. Ağzını sıkıca kapamış, burnuyla başlığın içindeki iğrenç, ıslak karanlık geceyi so-

Telegram: @cinciva

luyordu. Televizyonun hâlâ açık olduğunu duyabiliyordu. Ve yön duygusunu kaybetmediyse ona doğru bakıyordu. Ama başlık iki katlı olmalıydı, çünkü hafif bir ışık bile görmüyordu. Ellerine çok pahalıya patlasa da sırtüstü döndüğünde tavanda ışık olduğuna dair bir belirti göremedi, oysa odaya girdiğinde ışıklar yanıyordu ve işkencecilerin dışarı çıkarken kapattıklarını duymamıştı. Yan tarafına döndü ve bir an için paniğe kapıldı, güçlü tarafının tekrar kontrolu ele geçirmesini bekledi. Dene be adam. Aptal kafanı kullan, sağlam kalan tek şey o. Neden sağlam bıraktılar onu? Çünkü skandal istemiyorlar. Yani onları her kim gönderdiyse skandal istemiyor. "Bir dahaki sefere seni Bluhm gibi öldürürüz." Ama bu kez değil, ne kadar isterlerse istesinler. Ben de çığlık atarım. Yapacağım şey bu mu? Yerde debelenir, mobilyaları ve duvarları tekmeler, televizyonu aşağı indirir ve bir manyak gibi davranırım, sonunda birisi sado-mazoşizmin sınırlarında kendini kaybetmiş iki şehvetli âşık değil de, bağlanarak dövülmüş bir İngiliz olduğuma karar verir.

Eğitimli diplomat böyle bir keşfin sonuçlarını titizlikle düşünmeye başladı. Otel polisi arar. Polis benim ifademi alır ve buradaki, yani Hanover'deki İngiliz Konsoloslu'ğunu arar, tabii hâlâ bir tane varsa. Sıkıntı içindeki bir başka lanet olası İngiliz vatandaşı yüzünden yemeğinden olduğu için çileden çıkan nöbetçi konsolosu bulur, pasaportumu kontrol ederler, hangi pasaport olduğu pek fark etmez. Eğer Atkinson'sa bir sorun var demektir, çünkü pasaport sahte. Londra'ya bir telefon bunu ortaya çıkarır. Eğer Quayle pasaportuysa farklı bir sorunumuz var demektir, ama olası sonuç hemen hemen aynı olacaktır. Hiç alternatifsiz ilk uçakla Londra'ya, havaalanında beni bekleyen Evine Hoşgeldin Komitesi'nin kucağına yollanırım.

Bacakları bağlı değildi. Şu ana dek bacaklarını birbirinden ayırma konusunda isteksiz davranmıştı. Bunu yaptığında hayaları ve karnı alev alev yanmaya başladı, bacakları onları takip etti hemen. Ama bacaklarını kesinlikle birbirinden ayırabiliyor ve tekrar birbirine vurup topuklarının sesini duyabiliyordu. Bu keşifle cesaret bularak büyük bir adım attı ve karnının üstüne döndü. Ama bu arada elinde olmadan bir çığlık attı. Sonra bir daha bağırmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

İnatçı bir şekilde karnının üstünde kalmaya devam etti. Sabırla, iki yandaki yatak odalarında yatanları rahatsız etmemek için dikkat ederek bağlarının üstünde çalışmaya başladı.

Telegram: @cinciva

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Uçak BM'ye ait çift motorlu eski bir Beechcraft'dı. Elli yaşında Johannesburg'lu bir pilot ve yanlarda favoriler bırakmış olan iriyarı Afrikalı yardımcı pilotun kontrolundaydı. Dokuz yırtık koltuğun her birinde beyaz mukavvadan öğle yemeği kutuları duruyordu. Tessa'nın mezarına yakın olan Wilson Havaalanı'ydı. Uçak pistte beklerken Ghita camdan Tessa'nın mezarının yükseltisini görmeye çalıştı ve mezartaşı için ne kadar beklemesi gerektiğini merak etti. Ama bütün görebildiği gümüş sırtlı çimenler, kırmızı elbiseli kabile adamları ve mavi-siyah bulut kümelerinin altında oradan oraya seken ve otlayan gazellerdi. Çantasını koltuğun altına sıkıştırmıştı, ama çanta büyük olduğu için ona yer açmak için yalnızca kiliseye giderken giydiği ayakkabılarını iki yana açmıştı. Uçağın içi son derece sıcaktı ve pilot uçak havalanana kadar havalandırma açamayacaklarını duyurmuştu bile. Fermuarlı bölüme brifing notlarını, İngiliz Yüksek Komiserliği'nin EADEC delegesi olduğunu gösteren kimlik kartlarını koymuştu. Esas bölümde pijamaları ve giysileri vardı. Bunu Justin için yapıyorum. Tessa'nın adımlarını takip ediyorum. Deneyimsizliğim veya çevirdiğim dolaplar için utanmam gerekmiyor.

Uçak gövdesinin arka tarafı, kuzeyli kabile halkının taptığı hafif uyuşturucu bir bitki olan değerli *miraa* çuvallarıyla doluydu. Odunu andıran kokusu yavaşça doldurmaya başlamıştı uçağın içini. Önünde ikisi kadın, ikisi erkek olmak üzere dört yardım görevlisi oturuyordu. Belki *miraa* onlara aitti. Yürekli, kaygısız havalarını, yıpranmış giysilerini ve aşınmamış kararlılıklarını kıskandı. Ve aynı yaşta olduklarını fark ederek kendini azarladı. Rahibelerin ona öğrettiği alçakgönüllülük ve kendisinden daha iyi olanlarla el sıkıştığında topuk-

Telegram: @cinciva

larını birleştirme alışkanlığından kurtulabilmeyi diledi. Öğle yemeği kutusuna bakınca içinde iki sandviç, bir elma, çikolata ve bir kutu meyva suyu olduğunu gördü. Çok az uyumuştu ve açlıktan ölüyordu, ama aldığı terbiye uçak kalkmadan sandviçini yemesine engel oluyordu. Dün gece dairesine döndüğü andan itibaren telefonu aralıksız çalmıştı. Arkadaşları birer birer Arnold'ın aranan adam olduğu haberine duydukları öfkeyi dile getirmek istiyorlardı. Yüksek Komiserlik'teki konumu hepsine yaşlı devlet adamı rolünü oynamasını gerektiriyordu. Ama gece yarısı yorgunluktan ölüyor olmasına rağmen geri çekilemeyeceği bir adım atmıştı; eğer başarılı olursa son üç haftadır bir münzevi gibi herkesten uzak yaşadığı hayattan kurtulmuş olacaktı. İçine öte berisini koyduğu eski pirinç saksıya elini sokup bir süredir orada gizlediği kâğıt parçasını çıkardı. Eğer bizimle bir daha konuşmaya karar verirsen bizi buradan bulabilirsin, Ghita. Eğer yoksak bize not bırak, bir saat içinde ikimizden biri seninle bağlantı kuracaktır, söz veriyorum. Saldırgan tonlu bir erkek sesi telefonu açınca Ghita yanlış numara çevirmiş olmayı diledi.

"Rob ya da Lesley'le konuşmak istiyorum, lütfen."

"Adınız nedir?"

"Rob ya da Lesley'le konuşmak istiyorum. İkisinden biri orada mı?"

"Kimsiniz? Adınızı ve işinizi söyleyin hemen."

"Rob ya da Lesley'le konuşmak istiyorum."

Telefon yüzüne kapanınca zaten şüphelendiği gibi yalnız olduğunu kolayca kabullendi. Bundan sonra ne Tessa, ne Arnold, ne de Scotland Yard'dan akıllı Lesley davranışlarının sorumluluğundan koruyabilirdi onu. Onlara hayran olsa da anne babası bir çözüm değildi. Avukat babası ifadesini dinler ve bir taraftan şöyle şöyle, ama öte yandan böyle böyle diyerek bu ciddi suçlamalar için elinde hangi sağlam kanıtların olduğunu sorardı. Doktor annesi aşırı heyecanlanıyorsun hayatım, eve gelip biraz dinlen, derdi. Yorgun kafasında en üstte bu düşünce olduğu halde, Arnold hakkında acı ve öfke çığlıklarıyla dolu olduğundan kuşkulanmadığı dizüstü bilgisayarını açtı. Ama internete bağlanır bağlanmaz ekran birden parladı ve her şey silindi. Boş yere birkaç şey denedi. Birkaç arkadaşını aradı, ama onların makinelerine bir şey olmadığını öğrendi.

"Vay canına Ghita, belki Filipinler'den ya da o siber-manyaklar her nerede takılıyorsa o çılgın virüslerden bulaşmıştır sana da!" diye kıskançlıkla haykırmıştı arkadaşlarından biri, sanki Ghita özel bir olay için seçilmişti.

Telegram: @cinciva

Belki de gerçekten seçilmiş olduğunu kabullendi ve kaybettiği e-mail'lerle Tessa'yla yaptığı pinpon sohbetler için endişelenerek kötü bir uyku çekti. Bu sohbetleri kâğıda dökmeyi hiçbir zaman düşünmemişti, çünkü o şekilde daha canlı, daha Tessa gibiydiler.

Beechcraft hâlâ havalanmamıştı. Bu yüzden Ghita alışkanlığı olduğu üzere hayatla ilgili önemli sorulara bıraktı kendini. Ama en önemli sorudan -Burada ne yapıyorum ve bunun nedeni ne?- titizlikle kaçındı. Birkaç yıl önce İngiltere'de -Tessa'dan Önceki Çağ'da, derdi bu dönem için- melez İngiliz olduğu için her gün katlanmak zorunda kaldığı gerçek ve hayali incinmeler yüzünden acı çekmişti. Kendini korunmasız bir melez, Tanrı arayışındaki yarı siyah kız, daha düşük seviyeli ırklara üstün olan yarı beyaz kadın olarak görüyordu. Uyanırken ve uykuya dalarken, beyaz adamın dünyasında nereye ait olduğunu, hırslarını ve insancıllığını nereye ve nasıl yatırım yapacağını, Exeter'den sonra girdiği Londra'daki müzik ve dans okuluna devam mı etmesi gerektiğini, yoksa kendisini evlat edinen anne babasının hayaliyle, diğer yıldızını takip edip onların mesleklerinden birini mi seçmesi gerektiğini düşünüyordu.

Bütün bunlar da, bir sabah neredeyse içinden gelen bir dürtünün etkisiyle kendini Majestelerinin Dışişleri Bakanlığı'nın açtığı sınavda bulmasını açıklıyordu. Politikayı hiç düşünmediği için sınavda başarısız olması hiç şaşırtıcı değildi, ama iki yıl içinde yeniden başvurma tavsiyesini almıştı. Ve başarısız olsa da sınava girme kararı ardındaki mantığı da ortaya çıkarmıştı. Sisteme katılmak, ondan uzak durup sanatçı dürtülerinin verdiği kısmi sevincin ötesinde çok az şey başarmaktan daha fazla rahatlatacaktı onu.

Ve bu noktada Tanzanya'daki anne babasını ziyaret ederken, yine bir içdürtünün etkisiyle İngiliz Yüksek Komiserliği'ne başvurmuş ve kabul edildikten sonra ilerlemenin yollarını aramıştı. Eğer bunu yapmasaydı Tessa'yla hiç tanışamazdı. Şimdi düşününce fark ediyordu ki, kendisini kalmaya kararlı olduğu ateş hattına asla atmaz, sadık olmaya kararlı olduğu şeyler için mücadele etmezdi; bunlar özet olarak çok basit düşünceler olsalar da -gerçek, hoşgörü, adalet, hayatın güzelliği duygusu ve bunların zıttını neredeyse şiddet içeren bir biçimde reddetmek- ama hepsinin üstünde, anne babasından miras olarak aldığı ve Tessa'nın iyice yerleştirdiği inanç, yani Sistem'in kendisinin bu erdemleri yansıtmaya zorlanması gerektiği, yoksa varolmasının gerekmediği inancı. Bu da onu hepsinden önemli soruya geri götürmüştü. Tessa'yı sevmişti, Bluhm'u sevmişti,

Telegram: @cinciva

Justin'i hâlâ seviyordu ve eğer dürüst olması gerekiyorsa uygun olandan ya da gerekli sözcük her neyse ondan biraz daha fazla seviyordu. Ve Sistem için çalışıyor olması gerçeği onu Sistem'in yalanlarını kabul etmeye zorunlu kılmıyordu, daha dün Woodrow'un ağzından dinlediği yalanlar gibi. Tam tersine bu, yalanları reddetmesini ve Sistem'i ait olduğu yere, yani gerçeğin tarafına koymasını gerekli kılıyordu. Bu da burada yaptığı şey ve nedeni yüzünden hissettiği tam tatmini açıklıyordu. "Sistem'in içinde olmak ve onunla savaşmak, dışında kalıp ona bağırıp çağırmaktan iyidir," derdi babası.

Ve Tessa, o harika insan da aynı şeyi söylemişti.

Beechcraft yaşlı bir köpek gibi silkinip ileri atıldı, hoplaya zıplaya yükselmeye başladı. Ghita minik penceresinden bütün Afrika'nın aşağıda geniş bir alana yayıldığını görüyordu: gecekondu şehirleri, koşan zebra sürüleri, Naivasha Gölü'ndeki çiçek çiftlikleri, Aberdares, uzakta kalan ufukta belli belirsiz görünen Kenya Dağı. Uçak bir yağmur bulutuna girdi, kabini kahverengi bir karanlık doldurdu. Az sonra yerini yakıcı bir günışığı aldı ve Ghita'nın sol tarafından bir verlerden gelen güçlü bir patlama duyuldu. Uçak hiçbir uyarı yapmadan sol tarafa yattı. Yemek kutuları, sırt çantaları ve Ghita'nın seyahat çantası koridora fırlarken alarm çanları, sirenler ve yanıp sönen kırmızı ışıklar onlara eşlik ediyordu. Bir kahkaha atıp, "Seni seviyoruz, Tanrım, bunu sakın unutma," diyerek diğer yolcuları rahatlatan ve neşelenmeler i sağlayan Afrikalı adamın dışında kimse konuşmuyordu. Uçak hâlâ düzelmemiş, motorun sesi mırıltıya dönüşmüştü. Favorileri olan Afrikalı yardımcı pilot bir elkitabı bulmuş ve Ghita'nın omzunun üstünden okumaya çalıştığı bir kontrol listesine bakıyordu. Pilot korkan yolcularına hitap etmek üzere koltuğunda döndü. Eğimli, köseleyi andıran dudakları uçağın kanatlarının açısıyla uyum sağlamıştı.

"Sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi, bayanlar ve baylar, motorlardan biri arızalandı," dedi ifadesiz bir sesle. "Bu da Wilson'a geri dönüp yenisini alacağımız anlamına geliyor."

Korkmuyorum, diye düşündü Ghita kendinden hoşnut bir şekilde. Tessa ölene kadar bu tür şeyler başka insanların başına geliyordu. Şimdi benim başıma geliyor ve başa çıkabilirim.

Dört saat sonra Lokichoggio'daki asfalt pistteydi.

* * *

Telegram: @cinciva

"Sen Ghita'mısın?" diye bağırdı Avustralyalı kız motorun gürültüsünü ve birbiriyle selamlaşan diğer insanların sesini bastırmak için. "Ben Judith! Merhaba!"

Uzun boylu, kırmızı yanaklı, mutlu görünüşlü bir kızdı ve kahverengi bir erkek şapkası takmış, üzerinde Birleşik Seylan Çay Servisleri reklamı olan bir tişört giymişti. Kucaklaştılar. Vahşice gürleyen bir yerde kendiliğinden gelişen bir arkadaşlıktı onlarınki. Beyaz BM kargo uçakları inip kalkıyor, beyaz kamyonlar gürültüyle hat değiştiriyordu. Güneş kızgın bir fırın gibiydi, sıcaklığı pistten üzerlerine atlıyor, uçak yakıtlarından çıkan duman havada titreşiyor, gözlerini kamaştırıyordu. Judith'in rehberliğinde bir cipin arkasına, mektup çuvallarının arasına ve siyah takım elbiseli terli bir Japonun yanına ilişti. Ters yönden gelen cipler hızla yanlarından geçiyor, onları kargo uçaklarına giden beyaz kamyon konvoyu takip ediyordu.

"Gerçekten hoş bir bayandı!" diye bağırdı Judith önündeki yolcu koltuğundan. "Kendini adamıştı!" Belli ki Tessa'dan söz ediyordu. "Neden insanlar Arnold'ı tutuklamak istiyor? Çok aptallar! Arnold bir sineği bile öldüremezdi. Üç gece için yer ayırttın, öyle değil mi? Uganda'dan gelen bir sürü beslenme uzmanımız var da!"

Judith canlıları beslemek için burada, ölüleri değil, diye düşündü Ghita, cip demir bir kapıdan geçip yola çıkarken. Barlardan ve tezgâhlardan oluşan derme çatma kamp kasabasını ve Piccadilly Bu Tarafta yazılı şakacı bir tabelayı geçtiler. Önlerinde insana huzur veren kahverengi tepeler yükseliyordu. Ghita oralarda yürümeyi çok istediğini söyledi. Judith bunu yaparsa bir daha geri gelemeyeceği cevabını verdi.

"Hayvanlar mı?"

"İnsanlar."

Kampa yaklaştılar. Ana kapının yanındaki kırmızı bir tozun kapladığı açıklıkta çocuklar tahta bir direğe çivilenmiş beyaz bir yiyecek torbasıyla basketbol oynuyorlardı. Judith kartını alması için Ghita'yı resepsiyona götürdü. Ghita defteri imzalarken sayfaları rastgele karıştırıp aramıyormuş gibi yaptığı sayfayı buldu.

Tessa Abbott, PO Box, Nairobi, Tukul 28.

A. Bluhm, Médecins de l'Univers, Tukul 29.

Ve aynı tarih.

Telegram: @cinciva

"Haberci çocuğun topu vardı," diyordu Judith coşkuyla. "Reuben atış başına elli dolar kesti onlardan. Nakit. Toplam sekiz yüz papel, bu sekiz yüz boyama kitabı ve pastel boya demektir. Reuben bunun iki Dinka van Gogh, iki Dinka Rembrandts ve bir Dinka Andy Warhol çıkaracağını söylüyor."

Reuben'in efsanevi kamp organizatörü olduğunu hatırladı Ghita. Kongolu ve Arnold'ın arkadaşıydı.

Kenarda, ateş kırmızısı renklerinin yukardan geçen kablolar ve damı sazlarla kaplı beyaza boyanmış *tukut*'lara karşı parladığı lalelerin sıralandığı geniş bir yolda yürüyorlardı. İlkokul öğretmenine benzeyen sıska bir İngiliz eski moda bir polis bisikletinin üstünde sakin bir şekilde geçiyordu yanlarından. Judith'i görünce çıngırağını çalıp şirin bir şekilde selam verdi.

"Duşlar yolun karşısında, ilk oturum sabah tam sekizde, otuz iki numaralı kulübenin önünde buluşalım," dedi Judith, Ghita'ya odasını gösterirken. "Sivrisinek spreyi yatağının yanında, aklın varsa ağı kullan. Yemekten önce bira içmek için kulübe yürümek ister misin?"

Ghita isterdi.

"Eh, kendine dikkat et. Çocuklardan bazıları tarladan döndüklerinde çok aç olurlar."

Ghita sesinin doğal çıkmasına çalıştı. "Ah, bu arada, Sarah adında bir kadın var," dedi. "Tessa'nın arkadaşıymış. Burada olup olmadığını merak ediyordum, ona merhaba demek istiyorum."

Eşyalarını boşalttı, sünger çantası ve havlusuyla silahlanarak cesaretle yolun karşısına geçti. Başlayan yağmur havaalanından gelen gürültüyü bastırıyordu. Tehlikeli tepeler koyu zeytin rengine dönmüştü. Havada benzin ve baharat kokusu vardı. Duş aldı, *tukul*'una geri dönüp sarsak masanın başına oturdu, çaresizce terleyerek kendini, karmaşık Kendi-Kendine-Yeterli olma notlarına verdi.

* * *

Loki'nin kulüp evi sazların örttüğü uzun damıyla geniş alana yayılmış ahşap bir yapıdan oluşuyordu. Orman hayvanlarının resimlerinin bulunduğu içki barları, beyaz sıvalı duvara çok eskilerde kalmış bir futbol maçının bulanık görüntülerini yansıtan bir video projektörü vardı, hoparlörlerden Afrika dans müziği yayılıyordu. Uzak yerlerden gelen yardım çalışanları birbirlerini farklı dillerde yeniden keşfedip kucaklaşır, yüzlere dokunup kol kola yürürlerken sevinç çığ-

Telegram: @cinciva

lıkları akşam havasını deliyordu. Burası benim ruhani evim olmalı, diye düşündü Ghita esefle. Bunlar benim gökkuşağı insanlarım. Sınıfsızlıkları, ırksızlıkları, coşkuları, gençlikleri bana ait. Loki'de görev al ve azizliğe giriş yap! Uçaklarda dolaş, romantik benlik imajının ve tehlikenin verdiği adrenalinin tadını çıkar! Seksi seni gereksiz bağlardan uzak tutan göçebe hayatta yaşa! Korkunç ofis işleri yok ve her zaman çekecek biraz esrar bulabilirsin! Sahadan geri döndüğümde şöhret ve oğlanlar beni bekliyor olacak! Kim daha fazlasına ihtiyaç duyar ki?

Ben.

Bu pisliğin en başta neden olması gerektiğini anlamaya ihtiyaç duyuyorum. Ve şu anda neden gerektiğini. En küfürbaz haliyle konuşan Tessa'dan sonra sözü alacak cesareti toplamaya ihtiyacım var. "Loki iğrenç bir yer. Berlin Duvarı'ndan daha fazla hak etmiyor varolmayı. Diplomasinin yenilgisinin anıtı o. Politikacılarımız kazaları önlemek için bir şey yapmazken Roll-Royce ambulans servisi işletmenin ne anlamı var?"

Gece bir anda çöktü. Sarı floresan ışıkları güneşin yerini aldı, kuşlar bağrışmayı bırakıp sohbetlerine daha kabul edilebilir bir düzeyde devam ettiler. Ghita uzun bir masada yerini almıştı; Judith üç kişi aşağısında, kolunu Stockholm'den gelen bir antropoloğun omzuna atmış oturuyordu. Ghita manastır okuluna yeni başladığından beri böyle hissetmediğini düşündü. Yalnız manastır okulunda bira içmezdiniz ve dünyanın her milletinden yakışıklı genç erkekler masanızda oturmaz, delici gözlerle cinsel ağırlığınızı ve elde edilebilirliğinizi değerlendirmezlerdi. Daha önce hiç duymadığı yerlere ait hikâyeleri, son derece korkunç olduğu için paylaşabileceğini hiç sanmadığı maceraları dinleyip, bunları biliyormuş ve çok az etkilenmiş gibi yapıyordu. O andaki konuşmacı New Jersey'den Atmaca Hank adında bir Yankee'ydi. Judith'e göre, bir zamanlar boksördü ve suç dolu bir hayatın yerine yardım çalışmalarına kucak açıp insanlara yüksek faizle borç vererek para sızdıran bir düzenbazdı. Nil bölgesindeki savaşan ayrıkçı gruplardan söz ediyordu: SPLE nasıl SPLM'in kıçını öpmüştü; SSIM nasıl erkeklerini öldürüp kadınlarını ve sığırlarını çalıyor, halihazırda birkaç milyonu bulan ölü sayısına Sudan'ın beyinsiz iç savaşlarıyla nasıl katkıda bulunuyordu. Ghita birasını yudumluyor, Atmaca Hank konuşurken gülümsemeye çalışıyordu, çünkü adamın monoloğu yeni gelen ve Hank'in yeni fethi olarak yalnızca kendisine yönelmişti. Bu yüzden şort ve spor ayakkabı giyip Londra'daki seyyar satıcıların taktığı türden siperlikli şapka takan tombul

Telegram: @cinciva

Afrikalı bir kadın yanına geldiğinde ona müteşekkir oldu. "Ben Sudanlı Sarah, tatlım, sen Ghita olmalısın. Kimse senin bu kadar güzel olduğunu söylemedi bana. Gelip bir fincan çay iç, canım." Daha fazla seremoniye gerek duymadan onu ofisler labirentinden geçirip sahilde sütunlar üstünde duran bir kulübeye benzeyen *tukul*'a götürdü. İçerde tek kişilik bir yatak, bir buzdolabı ve Chaucer'dan James Joyce'a kadar İngiliz klasikleriyle dolu bir kitaplık vardı.

Dışarda, yıldızların altında oturup sivrisineklerle savaşmak için iki sandalyenin bulunduğu küçük bir balkon vardı.

* * *

"Duyduğuma göre şimdi de Arnold'ı tutuklayacaklarmış," dedi Sudanlı Sarah rahat bir tavırla, Tessa'nın ölümünden gerektiği gibi üzüntüyle söz ettikten sonra. "Eh, bunu yapmalılar. Eğer gerçeği saklamaya karar verdiysen, ilk yapman gereken şey insanların ağzını kapamak için onlara farklı bir gerçek vermektir. Yoksa *gerçek* gerçeğin bir yerlerde olup olmadığını merak etmeye başlarlar ve bu hiç işe yaramaz."

Bir okul öğretmeni, diye düşündü Ghita. Ya da mürebbiye. Eskiden düşüncelerini etrafa yayıyormuş ve dikkatsiz çocuklara tekrarlıyormuş.

"Ve cinayetten sonra sıra örtbasa gelir," diye devam etti Sarah aynı halim selim ahenkle. "İyi bir örtbasın kötü bir cinayeti işlemekten çok daha zor olduğunu asla unutmamalıyız. Bir suçtan yakanızı kurtarabilirsiniz her zaman. Ama örtbas her seferinde sizi hapse götürür." Anlattıklarını iri elleriyle gösteriyordu. "Bu parçayı örtersin, sonra başka bir parça çıkar. O parçayı da örtersin. Sonra bir bakarsın ki, ilk parça tekrar dışarı çıkmış. Onu örtersin, bu sefer üçüncü parça kumun içinden ayak parmağını çıkarmıştır, bu Kabil'in Abil'i öldürdüğü kadar kesindir. Peki sana ne anlatmalıyım, tatlım? Bunların senin konuşmayı istediğin şeyler olmadığını hissediyorum."

Ghita kurnazca söze girdi. Justin'in, Tessa'nın son günlerinin nasıl olduğunu anlamaya çalıştığını söyledi. Loki'ye son ziyaretinin mutlu ve verimli olduğundan emin olmak istiyordu. Tessa'nın cinsiyet bilinci seminerine nasıl bir katkıda bulunduğunu söyleyebilir miydi Sarah? Hukuk bilgisini ve Kenya'daki kadınlarla olan deneyimlerini anlattığı bir sunum yapmış olabilir miydi? Sarah'ın hatırladığı ve Justin'in duymak isteyebileceği bir olay ya da mutlu bir an var mıydı?

Telegram: @cinciva

Sarah gözleri seyyar satıcı şapkasının siperliğinin altında parlayarak dinledi. Zaman zaman çayını yudumluyor, iri eliyle sivrisinekleri kovalıyor, durmadan önlerinden geçenlere gülümsüyor ve selam veriyordu. "Merhaba, Jeannie, tatlım, seni kötü kız! O tembel Santo'yla ne yapıyorsun? Bunları Justin'e yazacak mısın, canım?"

Bu soru Ghita'yı rahatsız etmişti. Justin'e yazacak olması iyi miydi, kötü mü? Bu sözleri bir şeyi mi ima ediyordu? Justin Yüksek Komiserlik'te adı varolmayan biriydi artık. Burada da öyle miydi?

"Şey, eminim Justin ona yazmamı isterdi," diye kekeledi beceriksizce. "Ancak onu rahatlatacak bir şeyler söyleyebilirsem yazacağım ona. Yani onu incitecek bir şey yazmazdım," dedi yolunu iyice kaybederek. "Justin, Tessa ve Arnold'ın birlikte seyahat ettiğini biliyordu. Bütün dünya biliyor artık. Aralarında her ne varsa buna alıştı."

"Ah, o ikisinin arasında hiçbir şey yoktu, bana inan," dedi Sarah rahat bir gülümsemeyle. "Onların hepsi gazetelerin uydurmasıydı. Buna imkân yoktu. Bunu kesin olarak biliyorum. Merhaba Abby, nasılsın hayatım? Bu benim kızkardeşim Abby. Hak ettiğinden fazlasını gördü. Hemen hemen dört kez evlendi."

Bu iki ifadenin herhangi bir anlamı varsa bile Ghita onları kaçırmıştı. "Justin boşlukları doldurmak istiyor," diye devam etti cesaretle. "Ayrıntıları zihninde düzenli hale getirmek istiyor. Böylece Tessa'nın son birkaç gününde yaptığı ve düşündüğü şeyleri bir araya getirebilir. Demek istediğim, eğer bana onun için, şey, acı verecek bir şey anlatırsan bunu ona asla söylemem. Tabii ki."

"Düzenli," diye tekrarladı Sarah ve kendi kendine gülümseyerek başını salladı tekrar. " İngiliz dilini bu yüzden çok seviyorum. Düzenli o iyi kadın için doğru bir sözcük. Peki sen onların buradayken ne yaptıklarını düşünüyorsun? Balayındaymış gibi öpüşüp koklaştıklarını mı? Onların durumu hiç de öyle görünmüyordu."

"Cinsiyet bilinci seminerine katıldıklarını tabii ki. Siz de katıldınız mı? Belki de siz yönetiyordunuz ya da daha önemli bir göreviniz var. Burada ne yaptığınızı hiç sormadım. Bunu bilmem gerekirdi. Özür dilerim."

"Özür dileme, tatlım. Üzülme. Yalnızca biraz kafan karıştı. O seminere katıldım. Belki yönetmişimdir de. Bunu sırayla yapıyoruz. İyi bir gruptu, bunu hatırlıyorum. Dhiak'tan iki kabile kadını, Aweil'den biraz kendini beğenmiş olmasına rağmen dinlemesini bilen bir doktor kadın ve nereli olduklarını bilmediğim

Telegram: @cinciva

iki avukat yardımcısı. İyi bir ekipti, bunu hemen söyleyebilirim. Ama o kadınların yeniden Sudan'a, evlerine döndükten sonra neler yaptıklarını asla bilemeyiz."

"Belki Tessa'nın o avukat yardımcılarıyla bir bağlantısı vardı," diye araya girdi Ghita umutla.

"Belki, canım. Ama o kadınların çoğu daha önce hiç uçağa binmemişti. Çoğunun midesi bulandı ve korktu, bu yüzden konuşup dinlemeye başlamadan önce onları neşelendirmek zorunda kaldık. Bazıları o kadar korkmuştu ki, kimseyle konuşmak istemediler, yalnızca evlerine, aşağılanmışlıklarına geri dönmek istediler. Başarısızlıktan korkarsan bir işe hiç girme, derim insanlara. Başarılarını say ve başarısızlıklarını düşünme bile, bu Sudanlı Sarah'ın tavsiyesi. Bana hâlâ seminer hakkında soru sormak istiyor musun?"

Ghita'nın kafa karışıklığı daha da artmıştı. "Peki seminer hoşuna gitti mi Tessa'nın?"

"Bunu bilemem, canım, değil mi?"

"Söylediği ya da yaptığı bir şeyi hatırlıyor olabilirsiniz. Kimse Tessa'yı uzun süre unutmaz." Konuşmasının kaba olduğunu düşündü, ama bunu istememişti. "Arnold'ı da."

"Şey, tartışmaya katıldığını söyleyemeyeceğim, çünkü katılmadı. Tessa tartışmaya katılmadı. Bunu kesin olarak söyleyebilirim."

"Ya Arnold?"

"Hayır."

"Herhangi bir yazı filan da mı okumadılar?"

"Hayır, canım. İkisi de."

"Yani siz onların yalnızca sessizce oturduklarını mı söylüyorsunuz? İkisinin de? Tessa'nın sessiz durması mümkün değil. Arnold'ın da öyle. Kurs ne kadar sürdü?"

"Beş gün. Ama Tessa ve Arnold, Loki'de beş gün kalmadı. Çoğu insan kalmaz zaten. Buraya gelen herkes başka yerlere gittiğini düşünmek ister. Tessa ve Arnold'da diğerlerinden farklı değildi." Duraklayıp Ghita'yı inceledi, sanki bir şey için uygun olup olmadığını ölçer gibiydi. "Ne söylediğimi biliyor musun, canım?"

"Hayır. Korkarım bilmiyorum."

"Belki söylemediğim şeyi biliyorsundur."

Telegram: @cinciva

"Onu da bilmiyorum."

"Peki o halde neyin peşindesin?"

"Ne yaptıklarını öğrenmeye çalışıyorum. Arnold ve Tessa'nın. Son günlerinde. Justin yazıp tam olarak bunu istedi benden."

"Mektubu yanında getirmiş olabilir misin, canım?"

Ghita titreyen elleriyle yolculuk için satın aldığı yeni sırt çantasından çıkardı mektubu. Sarah lambanın ışığında okumak için mektubu alıp *tukul*'a girdi, verandaya gelmeden önce bir süre kendi başına dikildi, sonra belirgin bir vicdani çatışma havasıyla sandalyesine oturdu.

"Bana bir şey söyler misin, canım?"

"Söyleyebileceğim bir şeyse."

"Tessa, kendi şirin ağzıyla, onun ve Arnold'ın buraya, Loki'ye cinsiyet bilinci seminerine geldiklerini mi söyledi?"

"Hepimize böyle söylediler."

"Ve sen de ona inandın, öyle mi?"

"Evet, inandım. Hepimiz inandık. Justin inandı. Hâlâ inanıyoruz."

"Ve Tessa senin yakın arkadaşın, öyle mi? Kardeş gibi olduğunuzu duymuştum. Ama yine de sana buraya gelmesinin başka bir nedeni olduğunu hiç söylemedi? Ya da cinsiyet bilinci seminerinin bir bahane, bir mazeret olduğunu da söylemedi, tıpkı Kendini-Sürdürme kursunun bir bahane olduğu gibi?"

"Arkadaşlığımızın başında Tessa bana her şeyi anlatıyordu. Sonra benim için endişelenmeye başladı. Bana çok fazla şey anlattığını düşünüyordu. Bana bu kadar şey yüklemesi doğru değildi. Ben geçici bir elemanım, yerel olarak işe alındım. Kalıcı görev için başvurmayı düşündüğümü biliyordu. Sınavlara girmeyi filan."

"Bunu hâlâ düşünüyor musun, canım?"

"Evet, düşünüyorum. Ama bu, gerçeği duyamayacağım anlamına gelmez."

Sarah çayından bir yudum aldı, şapkasının siperliğine dokunup sandalyesine iyice yerleşti. "Anladığıma göre burada üç gece kalacaksın."

"Evet. Perşembe günü Nairobi'ye dönüyorum."

"Bu çok güzel. Çok güzel. Ve iyi bir konferans olacak. Judith kimseyi takmayan yetenekli, pratik bir kadındır. Kafası ağır çalışanlara karşı biraz sert olabilir, ama bilerek kabalık etmez asla. Ve yarın akşam seni iyi dostum Kaptan McKenzie'yle tanıştıracağım. Onu hiç duydun mu?"

Telegram: @cinciva

"Hayır."

"Tessa ya da Arnold senin yanında ondan söz etti mi?"

"Hayır."

"Şey, kaptan Loki'de pilottur. Bugün Nairobi'ye uçtu, bu yüzden havada karşılaşmış olabileceğinizi düşünüyorum. Alacağı bazı malzemeler ve görmesi gereken bir işi vardı. Kaptan McKenzie'yi çok seveceksin. Hoş tavırlı, iyi yürekli bir adamdır. Buralarda Kaptan McKenzie'nin dikkatinden kaçan bir şey olamaz ve dudaklarından da çok az şey kaçar. Kaptan bir sürü hoş olmayan savaşa katılmıştır, ama artık kendini huzura adamış bir adamdır, bu yüzden burada benim aç insanlarımı doyuruyor."

"Tessa'yı iyi tanıyor muydu?" diye sordu Ghita korkuyla.

"Kaptan McKenzie, Tessa'yı tanıyor ve onun iyi bir kadın olduğunu düşünüyordu, hepsi bu. Kaptan McKenzie evli bir kadına karşı, şeyden -Arnold'dandaha cüretkâr davranmazdı. Ama Kaptan McKenzie, Arnold'ı Tessa'yı tanıdığından daha iyi tanıyordu. Dolayısıyla Naibori'deki polisin bu şekilde Arnold'ın peşine düşmek için delirmiş olduğunu düşünüyor ve oraya gitmişken onlara bunu söylemeye hazırlanıyordu. Bu zamanda Nairobi'ye gidişinin en önemli nedenlerinden birinin bu olduğunu söyleyebilirim. Ve söyledikleri polisin hoşuna gitmeyecek, inan bana, çünkü Kaptan McKenzie aklındakileri çekinmeden söyler."

"Tessa ve Arnold seminere geldiğinde Kaptan McKenzie burada mıydı?"

"Buradaydı. Ve Tessa'yı benim gördüğümden çok daha fazla gördü, canım, kesinlikle." Bir süre susup gülümseyerek yıldızlara baktı. Ghita'ya bir karara varmaya çalışıyormuş gibi geldi; konuşmalı mı, yoksa sırlarını kendine mi saklamalıydı? Bunlar Ghita'nın son üç haftadır kendi kendine sorduğu sorulardı.

"Şimdi, canım," diye devam etti sonunda. "Seni dinliyorum. Seni seyrediyorum, seni düşünüyorum ve senin için endişeleniyorum. Ve senin kafasında beyni olan bir kız olduğuna karar verdim, ayrıca gelişmiş bir sorumluluk duygusu olan iyi ve ahlaklı bir insansın. Ama öyle biri değilsen ve seni yanlış değerlendirmişsem Kaptan McKenzie'nin başını büyük derde sokabiliriz. Sana vereceğim bilgi tehlikeli bir bilgi ve geri dönüşü yok. Bu yüzden sana olduğundan fazla mı değer veriyorum, yoksa doğru mu değerlendiriyorum bana söylemeni tavsiye ederim. Çünkü zamanı gelmeden konuşan insanlar hiçbir zaman değişmiyor. Bu öğrendiğim başka bir şey. Bir gün İncil üstüne yeminler ederler

Telegram: @cinciva

ve ertesi gün yine aynı biçimde yersiz konuşmaya devam ederler. İncil onlar üzerlerinde hiç fark yaratmaz."

"Anlıyorum," dedi Ghita.

"Şimdi, seni yanlış değerlendirdiğimi mi söyleyeceksin? Yoksa sana aklımda olanları söylememi ve bu ağır sorumluluk yükünü taşımayı mı istiyorsun?"

"Bana güvenmeni istiyorum, lütfen."

"Ben de böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim, pekâlâ dinle bakalım. Alçak sesle konuşacağım, bu yüzden kulağını yaklaştır." Sarah şapkasını dürtüp Ghita'ya yer açtı. "İşte. Belki kertenkeleler gürültülü geğirmeleriyle bize iyilik ederler, umarım. Tessa o seminere hiç gelmedi, Arnold da öyle. Mümkün olur olmaz arkadaşım McKenzie'nin cipinin arkasına atlayıp başlarını aşağı eğerek sessizce havaalanına gittiler. Ve Kaptan McKenzie, yine mümkün olur olmaz, onları Buffalo uçağına koyup, pasaport, vize ya da birbiriyle savaşmayı bırakıp Peygamberi olmasa bile Allah'ın her şeyi affettiğine inanan o kötü Araplara karşı birleşmeyi akıl edecek zekâları olmayan Güneyli Sudanlıların getirdiği herhangi bir resmi zorunluluk olmaksızın kuzeye uçurdu."

Ghita, Sarah'ın sözlerini bitirdiğini sanıp konuşmak üzereydi, ama Sarah sözlerine daha yeni başlamıştı.

"Daha büyük zorluk, içinde kendisi için para olduğunu bilse bile, bütün kabinesinin yardımı olmadan bir pire sirkini bile yönetemeyen Bay Moi'nin Loki Havaalanı'nın idaresini ele geçirmeyi aklına koymuş olmasıydı, bunu sen de fark etmiş olabilirsin. Bay Moi'nin hükümete ait olmayan örgütlere karşı çok az şefkati vardır, ama havaalanı vergisine duyduğu iştah çok büyüktür. Ve Dr. Arnold, nereye gitmek isterlerse istesinler, Bay Moi ve adamlarının bunu dikkate almayacakları konusunda çok kesin konuşuyordu."

"Peki nereye gittiler?" diye fısıldadı Ghita, ama Sarah konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Şimdi, gittikleri yerin neresi olduğunu hiçbir zaman sormadım, çünkü bilmediğim şeyi uykumda söyleyemem. Gerçi artık çok yaşlı olduğum için bugünlerde beni duyacak kimse yok, ama olsun. Fakat Kaptan McKenzie biliyor. Onları her nereye götürdüyse ertesi gün oradan gizlice geri getirdi. Ve Dr. Arnold bana, 'Sarah,' dedi. 'Loki dışında hiçbir yere gitmedik. Yirmi dört saat boyunca sizin seminerinize katılıyoruz. Tessa ve ben bu önemli gerçeği hatırladığınız için size müteşekkiriz.' Ama artık Tessa yok ve Sudanlı Sarah ya da herhangi

Telegram: @cinciva

birine müteşekkir olmayacak. Ve Dr. Arnold'a gelince, eğer bir şey biliyorsam, onun ölüden daha kötü durumda olduğu. Çünkü Moi'nin her yerde adamları var ve insanları canları istediği gibi öldürüp soyuyorlar. Bu da bir sürü cinayet demektir. Ve bir adamı ağzından bazı gerçekleri alma niyetiyle ele geçirdiklerinde bütün merhametlerini bırakırlar ve bu senin de kendi iyiliğin için hatırlaman gereken bir gerçek, çünkü çok derin sularda yüzüyorsun. Bu nedenle Kaptan McKenzie'yle konuşmanın önemli olduğuna karar verdim, o benim bilmeyi tercih etmediğim şeyleri biliyor. Çünkü duyduğum kadarıyla iyi bir adam olan Justin'in karısının ölümü ve Dr. Arnold konusunda varolan her şeyi bilmeye hakkı var. Böyle düşünmem doğru mu, yoksa daha iyi bir yol var mı?"

"Bu doğru yol," dedi Ghita.

Sarah çayını bitirip fincanını masaya koydu. "Çok güzel. Şimdi gidip yemek ye ve gücünü topla. Ben biraz daha burada kalacağım, çünkü burada yapılan tek şey, senin de gördüğün gibi, konuş, konuş, konuş. Ve keçileri ne kadar seversen sev keçi körisine dokunma. Çünkü yetenekli bir genç ve ilerde iyi bir avukat olacak olan Somalili genç aşçının keçi körisi konusunda bir kör noktası var."

* * *

Ghita Kendini-Sürdürme'yle ilgili grubun ilk gününü nasıl geçirdiğini bilmiyordu, ama saat beşte zil çaldığında -bu zil yalnızca kafasında çalıyor olsa dakendini aptal yerine koymadığını, ne çok az, ne de çok fazla konuştuğunu, daha yaşlı ve bilgili katılımcıları mütevazı bir şekilde dinlediğini ve okunmayacak başka bir EADEC raporu için notlar aldığını bilerek tatmin olmuştu.

"Geldiğine memnun oldun mu?" diye sordu Judith, grup dağılırken neşeyle kolundan tutarak. "Kulüpte görüşürüz o zaman."

"Bu senin için tatlım," dedi Sarah kendisine kahverengi bir zarf uzatıp. "Akşamın tadını çıkar."

"Sen de öyle."

Sarah'ın elyazısı okullardaki güzel yazı kitaplarından çıkmış gibiydi.

Sevgili Ghita.

Kaptan McKenzie havaalanının tarafındaki on dört numaralı Entebbe tukul*'unda kalıyor. Jeneratörler kapanacağı için yanına fener al. Yemekten sonra saat dokuzda seni memnuniyetle kabul edecek. O tam bir centilmendir, bu yüz-*

Telegram: @cinciva

den korkmana gerek yok. Lütfen bu notu ona ver ki, gerektiği gibi yok edildiğinden emin olabileyim. Kendine çok iyi bak ve gizlilik konusunda sorumluluğunu unutma.

Sarah

* * *

Tukul'ların isimleri, Ghita'ya İngiltere'de gittiği manastır okulunun yakınındaki köy kilisesindeki onur belgelerini hatırlatmıştı. Entebbe'nin ön kapısı açıktı, ama içindeki sivrisinek kapısı sıkıca kapalıydı. Mavi renkli gemici feneri yanıyor ve Kaptan McKenzie önünde oturuyordu, bu yüzden Ghita *tukul*'a yaklaşırken masasına doğru eğilmiş bir şeyler yazan adamın yalnızca siluetini görebiliyordu. İlk görünüş kendisi için çok önemli olduğundan bir süre öylece durup bu sert görüntüyü ve aşırı hareketsizliği seyretti. Adamın bükülmek bilmez bir askeri tabiatı olduğunu düşünerek kapıya vurmak üzereyken, Kaptan McKenzie onu ya duyduğu, ya gördüğü ya da tahmin ettiği için olacak ayağa fırlamış ve iki atletik adımda kapıya varmıştı.

"Ghita, ben Rick McKenzie. Tam zamanında geldin. Bana verecek bir notun var mı?" diye sordu.

Yeni Zelanda, diye düşündü Ghita, bunun doğru olduğundan emindi. Bazen İngilizce isim ve aksan bilgisini unuturdu, ama bu an onlardan biri değildi. Yeni Zelanda ve daha yakından bakıldığında otuzdan çok elliye yakın bir görünüş, ama bunu yalnızca sıska yanaklarındaki ince çizgiler ve siyah saçlarındaki seyrek beyazlardan tahmin ediyordu. Ona Sarah'nın notunu verdi. Adam sırtını ona dönüp lambaya yaklaşırken onu seyretti. Daha parlak ışıkta pek fazla eşyanın olmadığı temiz odayı görebiliyordu. Ütü sehpası, cilalı kahverengi ayakkabılar ve manastır okulunda kendisine öğretildiği gibi yapılmış olan asker yatağı -köşeler iyice sıkıştırılacak, çarşaf battaniyenin üstünde katlanacak, eşit kenar üçgen yapılmak üzere kendi üstüne bir kez daha katlanacak.

"Neden şuraya oturmuyorsun?" diye sordu mutfak sandalyesini göstererek. Ghita sandalyeye doğru giderken mavi lamba da arkasından hareket etti, kapı eşiğine kondu. "Bu şekilde kimse içeriyi göremez," diye açıkladı. "Burada bir sürü *tukul* dikizcimiz var. Coke ister misin?" Bir tane uzattı. "Sarah senin güvenilir biri olduğunu söylüyor, Ghita. Bu benim için yeterli. Tessa ve Arnold bu konuda birbirlerinden başka kimseye güvenmediler. Ve bir de bana, o da zorunlu oldukları için. Ben de böyle çalışmak isterim. Duyduğuma göre Kendini-Sürdürme cümbüşü için gelmişsin buraya." Bu bir soruydu.

Telegram: @cinciva

"Grup bir mazeretti. Justin, Tessa ve Arnold'ın Loki'de ne yaptıklarını öğrenmemi istedi. Cinsiyet bilinci grubuyla ilgili hikâyeye inanmıyordu."

"Çok haklı. Mektubu yanında mı?"

Kimlik belgem, diye düşündü. Justin'in aracısı olarak iyi niyetimin kanıtı. Mektubu ona uzattı. Adam ayağa kalkıp çelik çerçeveli sade gözlüğünü taktı, kapıdan uzak bir yerde mektubu okudu.

Sonra geri gelip mektubu Ghita'ya verdi. "Pekâlâ, dinle bakalım," dedi.

Ama önce radyoyu açtı, kabul edilebilir ses düzeyini ayarlamak için biraz uğraştı.

* * *

Ghita tek bir çarşafın altında yatağına uzanmıştı. Gece gündüzden daha serin değildi. Etrafını çevreleyen ağdan sivrisinek spiralinin kırmızı parıltısını görebiliyordu. Perdeleri çekmişti, ama çok inceydiler. Ayak sesleri ve konuşma sesleri penceresinin önünden geçiyordu ve Ghita her seferinde ayağa fırlayıp, "Merhaba!" diye bağırmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Düşünceleri, bir hafta önce tenis kulübünde oyuna davet ederek onu şaşırtan Gloria'ya dönmüştü.

"Söyle bana, canım," demişti Gloria, altı oyun alarak onu eze eze yendikten sonra. Kol kola kulüp evine doğru yürüyorlardı. "Tessa, Sandy'ye herhangi bir şekilde ilgi duyuyor muydu, yoksa durum tam tersi miydi?"

Bu sözler üzerine Ghita tam bir gerçek bağımlısı olmasına rağmen Gloria'nın gözlerine baka baka yalan söylemiş ve kızarmamıştı bile. "İki tarafta da öyle bir şey olmadığından eminim," dedi ciddi bir ifadeyle. "Böyle düşünmenin nedeni ne, Gloria?"

"Hiçbir şey canım. Hiçbir şey. Yalnızca Sandy'nin cenazedeki görünüşü."

Gloria'dan sonra Kaptan McKenzie'ye geri döndü.

"Mayan adlı küçük kasabanın beş mil batısında yiyecek dükkânı işleten Boer diye çılgın bir adam var," dedi sesini Pavarotti'nin sesinden aşağıda tutarak.

Telegram: @cinciva

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yüzü kararmış, çizgileri daha da derinleşmişti. Geniş Saskatchewan gökyüzünün beyaz ışığı gölgelere nüfuz edemiyordu. Bin millik karlı arazinin ortasındaki Winnipeg'den üç saatlik tren yolculuğu sonucu geldiği küçük kasaba kayıp bir şehri andırıyordu, ama Justin kararlılıkla yürüyor, yanından geçen az sayıda kişiden bakışlarını kaçırıyordu. Yukon ya da Kuzey Kutbu'ndan yıl boyunca esen sürekli rüzgâr düzlük alanda şiddetleniyor, karı donduruyor, buğdayları eğiyor, sokak tabelalarını, yukardaki kabloları dövüyor, çökmüş yanaklarına renk getirmiyordu. Dondurucu soğuk -sıfırın altında yirmi veya daha aşağı- yalnızca acıyan bedenini ileri doğru gitmeye zorluyordu. Winnipeg'de trene binmeden önce müflonlu bir palto, kürk şapka ve eldiven almıştı. İçindeki öfke dinmek bilmiyordu. Dikdörtgen biçimindeki düz kâğıt cüzdanında duruyordu: EVİNE GİT VE SESİNİ KES YOKSA KARININ YANINA GİDERSİN.

* * *

Ama kendisini oraya getiren karısıydı. Karısı ellerini serbest bırakmış, başlığını çözmüştü. Yatağın kenarında dizlerinin üstüne kalkmasını sağlamış, banyoya gitmesine yardım etmişti. Onun yüreklendirici sözcükleriyle banyo küvetinin yardımıyla doğrulmuş, duşu açıp yüzünü, gömleğinin önünü, ceketinin yakasını yıkamıştı, çünkü -Tessa onu uyarmıştı- eğer soyunursa bir daha kendi başına giyinemezdi. Gömleğinin önü leş gibiydi, ceketi kusmuk kaplıydı, ama onları temizlemeyi başardı. Tekrar uykuya dalmak istese de Tessa ona izin vermiyordu. Saçlarını taramak istemişti, ama kolları o kadar yukarıya kalkmıyordu. Yirmi dört saatlik bir sakalı vardı, fakat öylece kalması gerekiyordu. Ayakta durmak başının dönmesine neden oluyordu ve düşmeden yatağa kadar ge-

Telegram: @cinciva

lebildiği için şanslıydı. Bir sakinleştirici alıp yarı baygın bir şekilde yatarak kapıcıyı çağırması ya da Dr. Birgit'in tıp becerilerini ortaya çıkarmak için telefon açmaması Tessa'nın tavsiyesiydi. Kimseye güvenme, demişti Tessa ve o da güvenmemişti. Dünya tekrar düzleşene kadar bekledi, sonra tekrar ayağa kalktı, odanın genişliği için şükrederek yalpaladı.

Yağmurluğunu sandalyenin üstüne atmıştı. Hâlâ orada duruyordu. Birgit'in mektubunun da yerinde olduğunu şaşırarak gördü. Dolabı açtı. Arkasında duvara gömülü bir kasa vardı. Düğün tarihini yazarken her rakamla birlikte acıdan bayılacak gibi hissediyordu kendini. Kapı açıldı, Peter Atkinson'ın pasaportu ortaya çıktı. Elleri zedelenmişti, ama kırık yok gibi görünüyordu, pasaportu alıp ceketinin cebine koydu. Büyük çaba harcayarak yağmurluğunu giydi, boynunu iliklemeyi başararak aşağıya doğru indi. Hafiflemiş olarak yolculuk etmeye karar verdiği için yalnızca omuz çantasını aldı. Parası hâlâ içindeydi. Banyodan tıraş takımlarını, çekmeceden gömleklerini ve iç çamaşırlarını alıp çantaya koydu. Birgit'in mektubunu en üste koyup fermuarı çekti. Çantanın kayışını omzuna asarken acının etkisiyle yavru bir köpek gibi inledi. Çalışıyor durumda olan saati sabahın beşi olduğunu gösteriyordu. Koridora çıkıp duvara tutunarak asansöre doğru gitti. Zemin katta kıyafetleri Türke benzeyen iki kadın endüstriyel büyüklükte bir elektrik süpürgesini açmıştı. Yaşlı gece kâtibi resepsiyon masasının arkasında uyuyakalmıştı. Justin bir şekilde oda numarasını verip faturasını istedi. Yine elini bir şekilde cebine sokmayı başarıp para tomarından gerekli miktarı ayırıp dolgun bir gecikmiş Noel bahşişi verdi.

"Bunlardan almamın bir sakıncası var mı?" diye tanımadığı bir sesle sordu. Kapının yanındaki seramik kupaya sokuşturulmuş olan çok sayıdaki kapıcı şemsiyesini gösteriyordu.

"İstediğiniz kadar," dedi yaşlı kâtip.

Şemsiyenin kalçasına kadar gelen sağlam bir sapı vardı. Onun yardımıyla boş meydanı geçip tren istasyonuna gitti. Merdivenlerin başında dinlenmek için durduğunda yanında yaşlı kâtibi görüp şaşırdı. Onun Tessa olduğunu sanmıştı.

"Çıkabilecek misin?" diye sordu yaşlı adam endişeyle.

"Evet."

"Biletini alayım mı?"

Justin yan dönüp adama cebini gösterdi. "Zürih'e," dedi. "Bir kişi."

"Birinci sınıf mı?"

"Kesinlikle."

* * *

Telegram: @cinciva

İsviçre çocukluk hayaliydi. Kırk yıl önce anne babası onu Engadine'de yürüyüş tatiline götürmüşler ve iki gölün arasında bulunan ormanın dibindeki görkemli bir otelde kalmışlardı. Hiçbir şey değişmemişti. Ne cilalı parkeler, ne vitraylı camlar, ne de odasını gösteren asık suratlı ev sahibi. Balkondaki divana uzanarak akşam güneşinde parlayan aynı gölü ve teknesini sisin içine süren aynı balıkçıyı seyretti. Kaplıcaya yaptığı ziyaretler ve fısıldaşan yaşlı çiftlerin arasında tek başına yediği akşam yemeklerini haber veren ölüm çanıyla kesintiye uğrayan günleri saymıyordu. Eski dağevlerinin bulunduğu bir ara sokaktaki soluk renkli bir doktor ve kadın yardımcısı yaralarına pansuman yapmıştı. "Araba kazası," diye açıklamıştı Justin. Doktor gözlüklerinin ardında kaşlarını çatmış, genç yardımcısı gülmüştü.

Gece olana dek iç dünyası onu yola getirmişti, Tessa'nın ölümünden beri her gece olduğu gibi. Pencere çıkıntısının önündeki kakmalı masanın üstüne eğilip zedelenmiş sağ eliyle azimle Ham'e yazarak, Markus Lorbeer'ın acılarını Birgit'in anlattığı gibi anlatıp yapmakta olduğu işi dikkatlice açıklarken kendi sonunun yaklaştığını hissediyordu. Eğer tövbekâr Lorbeer çölde suçundan çekirge ve yabani bal diyetiyle arınıyorsa, Justin de kaderiyle yapayalnızdı. Ama kararını vermişti. Ve bir bakıma arınmıştı. Bu araştırmanın iyi bir şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemişti. Olabileceği hiç aklına gelmemişti. Tessa'nın görevini üstlenmek -onun sancağını sırtlanıp cesaretini yüklenmek- onun için yeterli bir amaçtı. Tessa korkunç bir adaletsizlik görmüş ve onunla savaşmaya gitmişti. Çok geçti, ama o da görmüştü. Tessa'nın savaşı onun savaşıydı.

Ama siyah başlığı ve kendi kusmuğunun kokusunu hatırladığında, vücudundaki sistematik yaraları, gövdesinde, sırtında ve bacaklarında renkli müzik notaları gibi sıralanan oval biçimindeki sarı, mavi izleri incelediğinde farklı bir yakınlık hissediyordu. Ben de sizden biriyim. Artık sen yeşil çayını içip mırıldanırken ben güllerle ilgilenmiyorum. Ben yaklaşırken sesini alçaltman gerekmiyor. Ben de masada senin yanındayım, evet diyorum.

Justin yedinci gününde faturasını ödedi ve neredeyse kendi kendine bile ne yaptığını söylemeden bir otobüse ve ardından Basel'e, ilaç devlerinin kalelerinin bulunduğu efsanevi yukarı Ren vadisine giden trene bindi. Oradaki freskli bir saraydan Ham'in Milano'daki yaşlı ejderhasına şişko bir zarf postaladı.

Sonra yürüdü. Acı çekiyordu, ama yürüdü. Önce kaldırım taşı döşeli tepeyi çıkıp çan kuleleri, ticarethaneleri, serbest düşünürlerin ve baskı şehitlerinin

Telegram: @cinciva

heykelleriyle bir ortaçağ şehrine geldi. Ayak izlerini geriye doğru takip ederek nehir kıyısına gitti, bir oyun parkından başını kaldırıp neredeyse gözlerine inanamayarak ilaç milyarderlerinin beton krallığına, bireysel düşmanlara karşı omuz omza sıralanmış kimliksiz barakalarına baktı. Turuncu renkli vinçler huzursuzca yaygara çıkarıyordu tepelerinde. Uçakları uyarmak için kiminin ucu kareli, kimininki çizgili ya da parlak boyalı beyaz bacalar, sessiz minareleri andırırken gözle görünmeyen gazlarını kahverengi gökyüzüne üflüyorlardı. Ayaklarının dibinde demiryolları, manevra bölgesi, kamyon parkları ve iskeleler uzanıyor, her biri üstünde dikenli tellerin bulunduğu grafitiyle kaplı kendi Berlin Duvarı'yla korunuyordu.

Justin tanımlayamadığı bir güçle ilerlemeye zorlanarak bir rüyadaymış gibi köprüyü geçti, üzerinde eski püskü evlerin, ikinci el elbise dükkânlarının bulunduğu, bisiklete binen boş bakışlı göçmen işçilerin ortalıkta dolaştığı kasvetli bir araziye girdi. Ve yavaş yavaş manyetik bir çekimin sonucunda kendini başlangıçta hoş görünen üç şeritli bir sokakta buldu. Sokağın sonunda, sarmaşıklarla kaplı olduğu için başlangıçta içerdeki meşe kapıları, cilalı pirinç zili ve posta kutusunu göremediğiniz, çevreyle dost bir bahçe kapısı vardı. Justin ancak başını kaldırıp yukarıya, daha yukarıya ve en son da gökyüzüne doğru bakınca birbirine kısa koridorlarla bağlanan beyaz kule-bloklarının büyüklüğünü fark etti. Taş işlemeler bir hastane temizliğindeydi, pencereler bakırlı camdan yapılmıştı. Ve her bir devasa blokun ardında bir yerlerden gökyüzüne saplanan bir kurşunkalem sertliğindeki beyaz bir baca yükseliyordu. Her bir bacanın boyunca altınla yazılmış olan KVH harfleri eski bir dost gibi göz kırpıyordu kendisine.

Orada, dev binaların dibinde tuzağa düşmüş bir böcek gibi tek başına ne kadar kalmıştı, ne o anda, ne de daha sonra hiçbir fikri yoktu bu konuda. Bazen binaların kanatları onu ezmek için kapanıyor gibi gelmişti. Bazen de üstüne yıkılıyor gibi görünmüşlerdi. Dizleri bel verdiği sırada bir bankta oturduğunu fark etti, dikkatli kadınların köpeklerini gezdirdiği, üzerinden geçenlerin ayak izleriyle oluşturduğu bir yoldaydı. Belli belirsiz, ama yaygın bir koku hissetti ve bir an için Nairobi'deki morga geri döndü. Bu kokuyu hissetmemek için burada ne kadar yaşamalıyım, diye düşündü. Akşam çökmüş olmalıydı, çünkü bakırlı pencereler aydınlanmıştı. Hareket eden siluetleri ve göz kırpan bilgisayar mavisini görebiliyordu. Neden burada oturuyorum, diye sordu Tessa'ya seyretmeye devam ederken. Senin dışında ne düşünüyorum?

Telegram: @cinciva

Yanında oturuyordu, ama ilk kez ona cevap vermiyordu. Senin cesaretini düşünüyorum, diye onun yerine cevap verdi Justin. Sevgili yaşlı Justin sana sarı frezyalar yetiştirmek için çiçek tarhlarının toprağının yeterli olup olmadığını düşünürken sen ve Arnold bütün bunlara karşı duruyordunuz. Artık kendime ve savunduğum şeylere inanmadığımı düşünüyorum. Çünkü senin Justin'inin de, tıpkı bu binadaki insanlar gibi, kendini -*Ülke* ya da *Mantıklı Adamın İlkesi* ya da biraz şüpheyle *Yüce Dava* olarak adlandırdığı- toplu iradenin daha acımasız hükümlerine teslim etmekten gurur duyduğu zamanlar vardı. Bir zamanlar bir adam -ya da kadının- daha fazla insanın yararına ölmesinin yararlı bir fikir olduğunu düşünürdüm. Buna özveri, görev ya da zorunluluk derdim. Bir zamanlar geceleri Dışişleri'nin önünde dikilip aydınlık pencerelerine bakar ve düşünürdüm: İyi akşamlar, bendeniz aciz kulunuz, Justin. Büyük bir makinenin bir parçasıyım ve bununla gurur duyuyorum. Hizmet ediyorum, bu yüzden hissediyorum. Oysa şimdi hissettiğim tek şey şu: Hepsine karşı direnen kişi sendin ve kazanmaları hiç de şaşırtıcı değil.

* * *

Justin küçük kasabanın anacaddesinden sola dönüp kuzeybatıya, Dawes Bulvarı'na saptı. Çevresini dikkatle incelemeye devam ederken rüzgârı bütün şiddetiyle kararmış yüzüne yiyordu. Ottowa'daki üç yıllık ekonomi ataşeliği boşa gitmemişti. Hayatında buraya hiç gelmemiş olmasına rağmen gördüğü her şey tanıdık geliyordu ona. Cadılar Bayramı'ndan Paskalya'ya kadar süren karı hatırlıyordu. Haziranda tohumlar ekilir, eylülde ilk buzlanmadan önce hasat yapılırdı. Ama korkak safranların ölü çimenlerin arasında ve kuru rüzgârda ortaya çıkmaları için birkaç haftanın geçmesi gerekirdi. Karşısında, kötü anılar, mukavva valizler ve özgür topraklar vaatleriyle tren istasyonuna bırakılan göçmenlerin inşa ettiği kavgacı ve işlevsel sinagog duruyordu. Yüz metre ilerde Ukrayna Kilisesi yükseliyordu, onun yanında Roma Katolik, Presbiteryen, Yehova Şahitleri ve Baptist kiliseleri yer alıyordu. Araba parkları elektrikli at ağılları gibi o şekilde düzenlenmişti ki, sahipleri dua ederken motorları ısınabiliyordu. Aklından Montesquieu'ya ait bir satır geçiyordu: İsa'nın Krallığı'ndaki kadar çok iç savaş olmamıştır hiçbir dönemde.

Tanrı'nın evlerinin arkasında, kasabanın endüstriyel kesimi olan Mammon evleri bulunuyordu. Sığır eti fiyatları yerlerde sürünüyor olmalı, diye düşündü. Yoksa neden Guy Poitier'in yepyeni Leziz Domuz Eti fabrikasına bakıyor ol-

Telegram: @cinciva

sundu ki şu anda? Görünüşe göre tahıl da daha iyi durumda değildi, yoksa buğday tarlasının ortasında Ayçiçeği Yağı Şirketi'nin işi neydi? Ve istasyon meydanındaki eski yoksul evlerinin etrafında duran o çekingen insan kümesi, Sioux ya da Cree olmalıydılar. Yol kıvrılarak kısa bir tünele girip Justin'i kuzeye yöneltti. Nehir boyunca uzanan kayıkhaneler ve malikânelerin bulunduğu farklı bir ülkeye gelmiş gibiydi. Burasının, zengin İngilizlerin çimenlerini biçip arabalarını yıkadıkları, teknelerini vernikleyip, Yahudiler ve sosyal yardım alan lanet Hintlilere söylendikleri yer olduğuna karar verdi. Ve yukarda, tepede hedefi, şehrin gururu, Doğu Saskatchewan'ın mücevheri, akademik Camelot'u, ortaçağ kumtaşı, sömürge dönemine ait kırmızı tuğla ve cam kubbelerin karışımıyla inşa edilmiş olan Dawes Üniversitesi duruyordu. Justin yürüdüğü yolda bir çatal ağzıyla karşılaşınca hafif yükseltiyi tırmandı ve bin dokuz yüz yirmilerden kalma Ponte Vecchio'nun içinden geçerek tepesinde yaldızlı armaların bulunduğu demir kapıya ulaştı. Kemerli girişten kusursuz ortaçağ kampüsüne ve bronz kurucusu George Eamon Dawes Junior'a hayranlıkla baktı. Kendisi maden sahibi, demiryolu baronu, zampara, arazi hırsızı ve Hintli katili olan yerli aziz granit kaidenin üstünde göz kamaştırıyordu.

Yürümeye devam etti. Rehber kitabı incelemişti. Yol genişliyor ve bir yürüyüş alanı haline geliyordu. Rüzgâr asfalttaki iri taneli tozları savuruyordu. Uzakta fildişi rengi örtülü, etrafını çelik ve beton blokların sardığı bir spor alanı binası vardı. Neon ışıklarla aydınlanan uzun pencereler binayı katmanlara ayırıyordu. Yeşil ve altın rengi -Bayan Dawes'ın en sevdiği renkler olduğunu söylüyordu rehber kitap- tabela Fransızca ve İngilizce olarak Üniversite Hastanesi Klinik Araştırmalar Birimi yazıyordu. Daha küçük bir tabelada Ayakta Tedavi Hastaları yazılıydı. Justin tabelayı takip edip üzerinde beton çıkıntının bulunduğu bir dizi kapıya geldi. Yeşil önlüklü iki kadın kendisini seyrediyordu. Onlara iyi akşamlar diledi ve neşeli karşılıklar aldı. Yüzü donmuştu, dayak yemiş vücudu yürümekten zonkluyor, bacaklarında ve sırtında sıcak yılanlar dolaşıyordu. Arkasına kaçamak bir bakış atıp merdivenleri çıktı.

Mermer lobinin kasvetli bir görünümü vardı. George Eamon Dawes Junior'un avcı kostümü içindeki kocaman, berbat portresi ona Dışişleri'nin giriş salonunu hatırlatmıştı. Yeşil gömlekli, gümüş rengi saçlı adamların ve kadınların çalıştığı resepsiyon masası duvar boyunca uzanıyordu. Az sonra bana, "Bay Quayle, efendim," diye seslenecekler ve Tessa'nın çok, iyi bir bayan olduğunu

Telegram: @cinciva

söyleyecekler. Küçük bir alışveriş merkezini geçti. Dawes Saskatchewan bankasını. Postaneyi. Dawes'ın yeni bir heykelini. McDonald's'ı, Pizza Paradise'ı, Starbucks'ın kafeteryasını, iç çamaşırı ve hamile giysileri satan bir Dawes butiğini. Koridorların kesiştiği bir noktaya ulaştı. Her yerde malzeme arabalarının tangırtısı ve gıcırtısı, asansörlerin homurtusu, hızlı yürüyen topuk sesleri ve telefon sesleri duyuluyordu. Endişeli ziyaretçiler ayakta duruyor ya da oturuyordu. Yeşil önlüklü çalışanlar bir kapıdan hızla çıkıp bir başka kapıdan giriyordu. Hiçbirinin göğüs cebinde altın arı yoktu. Üzerinde Yalnız Doktorlar Girebilir yazılı bir kapının yanında bir duyuru panosu asılıydı. Justin ellerini yetkili olduğunu gösterircesine arkasında kavuşturup panoyu inceledi. Bebek bakıcıları, tekneler ve arabalar, istenen ve satılık olan şeyler. Kiralık odalar. Dawes Şarkıcılar Kulübü, Dawes İncil Çalışmaları Sınıfı, Dawes Etik Topluluğu, Dawes İskoç ve İrlanda Dans Grubu. Bir anestezi uzmanı orta boyda iyi bir kahverengi köpek arıyordu. Dawes Kredi Programları, Dawes Tehirli Ödeme Eğitim Programları. Dawes Memorial Kilisesi'nde Doktor Maria Kowalski için şükran sunma servisi yapılacaktı, ne tür bir müzik sevdiğini bilen var mıydı? Görevdeki Doktorlar, İzinli Doktorlar ve Nöbetçi Doktorlara ait isim çizelgesi. Bu haftanın bedava pizzalarının Karel Vita Hudson'ın selamıyla gelen tıp öğrencilerine gideceğini duyuran neşeli bir poster. Neden bu pazar Haybarn Disco'daki film gösterimize ve KVH Brunch'ımıza gelmiyorsunuz? Pizzanızla gelecek olan Beni Davet Edin Lütfen formunu doldurun ve hayatınızın deneyimi için bedava bir bilet alın!

Fakat son zamanlara kadar Dawes'ın akademik ekibinin en önde gelen isimlerinden olan, tüberkülozun dirençli ve dirençsiz türleri üzerinde uzman, KVH'nın desteklediği Dawes araştırma profesörü ve harika ilaç Dypraxa'nın yardımcı mucidi Dr. Lara Emrich'ten tek bir söz bile yoktu. İzinli değildi, görevde de değildi. Adı duyuru panosunun yanındaki yeşil kordona tutturulmuş olan parlak dahili telefon rehberinde yoktu. Orta boyda kahverengi bir köpek aramıyordu. Belki onunla ilgili tek söz elle yazılmış bir kart olabilirdi, duyuru panosunun en altında duruyordu ve görülmesi neredeyse imkânsızdı. "Dekanın emriyle" Saskatchewan Doktorlar Birliği toplantısı Dawes Üniversitesi binasında olmayacaktı. Yeni bina en kısa zamanda bildirilecekti.

* * *

Vücudu soğuk ve yorgunluk yüzünden çığlıklar atan Justin hiçbir özelliği olmayan oteline geri dönmek için taksiye binmeye razı oldu. Bu kez zekice

Telegram: @cinciva

davranmıştı. Lesley'in defterinden bir yaprak ödünç alarak mektubunu, cömert bir gül demetiyle birlikte çiçekçi aracılığıyla göndermişti.

Ben İngiliz gazeteci ve Hippo'dan Birgit'in arkadaşıyım. Tessa Quayle'ın ölümünü araştırıyorum. Bu akşam saat yediden sonra Saskatchewan Man Motel, on sekiz numaradan beni arar mısınız, lütfen? Evinizden uzaktaki bir telefon kulübesini kullanmanızı öneririm.

Peter Atkinson

Ona kim olduğumu daha sonra söylerim, diye düşünmüştü. Onu korkutma. Zamanı ve yeri seç. Bu daha zekice. Örtüsü gittikçe inceliyordu, ama gizlenebileceği tek şey buydu. Alman otelinde de Atkinson'dı, dayak yediğinde de. Ama ona Bay Quayle diye seslenmişlerdi. Yine de, Zürich'den Toronto'ya Atkinson olarak yolculuk yapmış, istasyona yakın bir yerdeki tuğla pansiyonda gerçeğe dönmüş, radyodan gerçeküstü bir tarafsızlık duygusuyla dünya çapındaki Dr. Arnold Bluhm avını, onun Tessa Quayle cinayetinde aranan şüpheli olduğunu öğrenmişti. *Ben bir Oswald adamıyım, Justin... Arnold Bluhm kontrolu kaybedip Tessa'yı öldürdü...* Winnipeg e giden trene hiç kimse olarak binmiş, bir gün bekledikten sonra bu küçük kasabaya gelen trene binmişti. Yine de kendini aldatıyor değildi. En iyi şekliyle onlardan birkaç gün ilerdeydi. Ama uygar bir ülkede hiç bilemezdiniz.

* * *

"Peter?"

Justin birden uyanıp saatine baktı. Gece dokuzdu. Telefonun yanına bir kâğıt ve kalem koymuştu.

"Ben Peter."

"Ben Lara." Bu bir şikâyetti.

"Merhaba Lara. Nerede buluşabiliriz?"

Bir iç çekiş. Mutsuz Slav sese uyan mutsuz, yorgun bir iç çekiş. "Bu mümkün değil."

"Neden?"

"Evimin dışında bir araba var. Bazen minibüs oluyor. Her an gözetleyip dinliyorlar. Gizlice buluşmak mümkün değil."

"Şimdi neredesin?"

Telegram: @cinciva

"Telefon kulübesinde." Oradan canlı çıkamayacakmış gibi konuşuyordu.

"Şu anda seni gözetliyorlar mı?"

"Kimse görünmez değildir. Ama şu anda gece. Güller için teşekkürler."

"Sana uygun olan herhangi bir yerde görüşebiliriz. Bir arkadaşının evinde. Ülkenin dışında bir yerde, eğer bunu tercih edersen."

"Araban var mı?"

"Hayır."

"Neden yok?" Bu bir çıkışma ve meydan okumaydı.

"Yanımda gerekli belgelerim yok."

"Kimsin sen?"

"Söyledim ya. Birgit'in bir arkadaşı. İngiliz gazeteci. Buluştuğumuzda daha fazla konuşabiliriz."

Lara telefonu kapattı. Justin'in midesi bulanıyor ve tuvalete gitmesi gerekiyordu, ama banyoda paralel yoktu. Daha fazla bekleyemeyeceğini anlayınca banyoya koştu. Pantolonu ayak bileklerine yığılmışken telefonun çaldığını duydu. Üç kez çaldı, ama topallayarak ona gidene kadar telefon sustu. Başını ellerine dayayarak yatağın kenarına oturdu. Bu işte hiç iyi değilim. Bir casus ne yapardı? Kurnaz yaşlı Donohue ne yapardı? Hatta bir Ibsen karakteriyle benim şu anda yaptığımı ve muhtemelen daha kötüsünü. Zaman kavramını kaybettiğinden korkarak tekrar saatine baktı. Saatini çıkarıp kalemle not defterini yanına koydu. On beş dakika. Yirmi, Otuz. Ne olmuştu bu kadına? Saatini tekrar taktı, lanet olası kayışı geçirmeye çalışırken sabrı taştı.

"Peter?"

"Nerede buluşabiliriz? İstediğin her yer olabilir."

"Birgit onun kocası olduğunu söylüyor."

Ah Tanrım. Dünya başına yıkılmıştı, Ah Sevgili İsa.

"Birgit bunu *telefonda* mı söyledi?"

"İsim vermedi. 'Onun kocası.' Bütün söylediği bu. Gizli konuşuyordu. Neden bana onun kocası olduğunu söylemedin? O zaman senin bir kışkırtıcı olduğunu düşünmezdim."

"Buluştuğumuz zaman söyleyecektim."

"Bir arkadaşımı arayacağım. Bana gül göndermemelisin. Abartılı bir hareket bu."

"Hangi arkadaş? Lara, ona söylediklerin konusunda dikkatli ol. Adım Peter Atkinson. Gazeteciyim. Hâlâ telefon kulübesinde misin?"

Telegram: @cinciva

"Evet."

"Aynı kulübede mi?"

"Gözetlenmiyorum. Kışın arabadan gözetliyorlar. Çok tembeller. Ortalıkta hiç araba görünmüyor."

"Yanında yeterince jeton var mı?"

"Telefon kartım var."

"Jeton kullan. Kart kullanma. Birgit'i aradığında kart mı kullandın?"

"Bu önemli değil."

Tekrar arayana kadar saat on buçuk olmuştu. "Arkadaşım bir operasyona yardım ediyor," diye açıkladı özür dilercesine. "Operasyonda bir karışıklık olmuş. Başka bir arkadaşım var. O kabul ediyor. Eğer korkuyorsan Eaton'a taksiyle git ve geri kalan yolu yürü."

"Korkmuyorum. Tedbirli davranıyorum."

Tanrı aşkına, diye düşündü adresi yazarak. Henüz tanışmadık, ona iki düzine abartılı gül gönderdim ve şimdi de âşıklar gibi atışıyoruz.

* * *

Motelden çıkmanın iki yolu vardı: ön kapıdan araba parkına çıkarak ya da arka kapıdan birkaç koridoru geçtikten sonra resepsiyon alanına vararak. Justin odasındaki lambaları kapatıp pencereden araba parkına baktı. Dolunayın altında bütün arabaların buzlandığı görünüyordu. Park yerindeki yirmi kadar arabadan yalnızca bir tanesinin içinde insan vardı. Sürücü koltuğunda bir kadın oturuyordu. Yanındaki yolcu bir erkekti. Tartışıyorlardı. Güller hakkında mı? Yoksa Kâr tanrısı hakkında mı? Kadın el kol hareketi yapıyor, adam başını sallıyordu. Adam dışarı çıkıp kadına son olarak birkaç şey söyledi, küfredip kapıyı çarptı, başka bir arabaya binerek sürdü gitti. Kadın olduğu yerde kaldı. Kederli bir şekilde ellerini kaldırdı, direksiyona koydu. Başını ellerine dayayıp ağlamaya başladı, omuzları inip kalkıyordu. Gidip onu rahatlatmak gibi saçma bir arzunun etkisinden kurtulan Justin resepsiyona koşup bir taksi çağırdı.

* * *

Ev, Victoria Caddesi'nde inşa edilmiş olan birbirine bitişik yeni, beyaz teraslı evlerden biriydi. Bütün evler, pruvaları eski rıhtıma değen bir sıra gemi gibi meyilli bir şekilde sıralanmıştı. Her birinin ayrı merdiveni olan bodrumu, cadde düzeyinin üstünde bulunan giriş kapısı, bu kapıya çıkan taş basamakları,

Telegram: @cinciva

demir tırabzanları ve kullanılmayan pirinç kapı tokmakları vardı. Justin yedi numaranın penceresinde, perdelerin arasında keyfine bakan şişko kedinin bakışları altında altı numaranın merdivenlerini çıkıp zile bastı. Bütün eşyaları yanındaydı: seyahat çantası, para ve Lesley'in bunu yapmamasına dair uyarısına rağmen iki pasaportu. Motelin parasını önceden ödemişti. Eğer geri dönerse bunu istediği için yapacaktı, zorunlu olduğu için değil. Buzlu, dondurucu gecenin onu olmuştu saat. Arabalar kaldırımın kenarında sıralanmıştı, kaldırımlar boştu. Kapı uzun boylu bir kadın tarafından açıldı.

"Sen Peter'sin," dedi kadın suçlarcasına.

"Sen de Lara."

"Doğal olarak."

Lara kapıyı Justin'in arkasından kapattı.

"Buraya gelirken takip edildin mi?"

"Bu mümkün. Ya sen?"

Işığın altında birbirlerine baktılar. Birgit haklıydı: Lara Emrich güzeldi. Bakışlarındaki kibirli zekâ pırıltılarıyla güzeldi. Bakışlarının donduruculuğunda, Justin'in çekinmesine neden olan bilimsel bir yansızlık vardı. Gri saçlarını bileğinin tersiyle geri itişinde de vardı bu yansızlık; sonra dirseği hâlâ havada, bileği alnındayken, onu kibirli, ama üzgün bakışlarla süzdü. Siyahlar içindeydi. Uzun, siyah gömlek, siyah pantolon. Makyaj yapmamıştı. Sesi telefondakinden daha umutsuzdu.

"Senin için çok üzgünüm," dedi. "Bu çok korkunç. Çok üzgün olmalısın."

"Teşekkür ederim."

"Dypraxa öldürdü onu."

"Öyle olduğuna inanıyorum. Doğrudan değil, ama evet."

"Pek çok insan öldü Dypraxa yüzünden."

"Ama hepsi Markus Lorbeer'ın ihanetine uğramadı."

Üst kattaki televizyondan alkış sesleri duyuldu.

"Amy benim arkadaşım," dedi sanki arkadaşlık bir hastalıkmış gibi. "Dawes Hastanesi'nde doktor. Ama ne yazık ki, benim yeniden eski görevime getirilmem için dilekçe imzalayanlardan ve Saskatchewan Doktorlar Birliği'nin kurucu üyelerinden. Bu yüzden onu atmak için bir mazeret arıyorlar."

Üst kattan gelen güçlü kadın sesini duyup, merdivenlerin tepesinde beliren tüylü terlikleri görünce Amy'nin kendisini Quayle mı, yoksa Atkinson olarak mı tanıdığını sordu Justin.

Telegram: @cinciva

"Onu buraya getir, Lara. Adamın içkiye ihtiyacı var."

Amy orta yaşlı ve şişmandı, komedi oynamaya karar vermiş ciddi kadınlardan biriydi. Kırmızı ipekli bir kimono giymiş, halka küpeler takmıştı. Terliklerinde cam gözler vardı. Kendi gözlerinin etrafında halkalar ve ağzının kenarında acı çizgileri görülüyordu.

"Karını öldüren adamların asılması gerek," dedi. "Skoç mu, burbon mu, yoksa şarap mı? Bu Ralph."

Meşe kaplamalı geniş bir tavanarası odasıydı burası. En uçta bir bar vardı. Dev televizyon ekranında buz hokeyi maçı oynanıyordu. Ralph ince telli saçlı, gecelik giymiş bir adamdı. Taklit deri koltukta oturmuş, ona uyan bir tabureye terlikli ayaklarını uzatmıştı. Adını duyunca karaciğer lekeleriyle kaplı elini havada salladı, ama gözlerini ekrandan ayırmadı.

"Saskatchewan'a hoşgeldin. Kendine bir içki al," diye seslendi Orta Avrupa aksanıyla.

"Kim kazanıyor?" diye sordu Justin arkadaşça davranmak için.

"Canucks."

"Ralph avukattır," dedi Amy. "Öyle değil mi, canım?"

"Artık hiçbir şey sayılmam. Lanet olası Parkinson beni mezara sürüklüyor. O akademik kurul bir grup salak gibi davrandı. Buraya bunun için gelmedin mi?"

"Büyük ölçüde."

"Özgür konuşma bastırılıyor, kendini doktorla hasta arasına sokuyorsun, artık eğitimli kadın ve erkeklerin bir yığın ödlek gibi gizlenmek yerine gerçeği konuşacak cesareti bulmalarının zamanı geldi."

"Gerçekten," dedi Justin kibarca, Amy'nin uzattığı şarabı aldı.

"Karel Vita bir müzisyen, Dawes da onun müziğine göre dans ediyor. Yeni biyoteknoloji laboratuvarı için elli milyon dolar başlangıç parası verdiler, elli daha gelecek. Bu az para değil, Karel Vita gibi beyinsiz zenginler için bile. Eğer herkes burnunu temiz tutarsa daha fazlası gelecek. Böyle bir baskıya nasıl direnebilirsin ki?"

"Sen dene," dedi Amy. "Eğer denemezsen başın derttedir."

"Denersen başın dertte, denemezsen başın dertte. Sesini çıkar, maaşına el koysunlar, seni kovup şehrin dışına sürsünler. Bugünlerde özgür konuşma çok pahalı olmaya başladı, Bay Quayle, çoğumuzun başedebileceğinden daha pahalı. Öteki adın ne?"

"Justin."

Telegram: @cinciva

"İş özgür konuşmaya gelince burası yalnızca belli bir kesimin konuştuğu bir şehirdir, Justin. Çılgın bir Rus kadın, icat ettiği ve tesadüfen Karel Vita Şirketi, Tanrı onları korusun, için yılda bir milyar dolar değerinde olan, küçük, zeki hap hakkındaki aptalca makaleleri tıp dergilerinde yayınlamayı kafasına koymadığı sürece her şey yolundadır. Onları nereye koymayı planlıyorsun, Amy?"

"Çalışma odasına."

"Telefonu kapamayı unutma da rahatsız edilmesinler. Amy buradaki teknik elemandır, Justin. Ben yaşlı bunağın tekiyim. İstediğin ne varsa Lara senin için hazırlayabilir. Evi bizden daha iyi biliyor, ki birkaç ay içinde buradan atılacağımızı düşünürsek bu çok yazık."

Sonra zafer kazanan Canucks'a geri döndü.

* * *

Bir erkeğin olması gereken kalın gözlükleri takmış olmasına rağmen Lara onu artık görmüyor. İçindeki Rus bir "belkiler" çantası getirmiş ve ayağının dibinde ağzı açık bir şekilde yatıyor, içi ezbere bildiği kâğıtlarla dolu: kendisini tehdit eden avukat mektupları, onu kovan fakülte mektupları, yayınlanamaz olan makalesinin bir kopyası ve son olarak kendi avukatının mektupları, ama onlar çok az sayıda, çünkü parası yok ve üstelik avukatı, sınırsız para kaynağı olan Vancouver merkezli Karel Vita Hudson'la savaşmak yerine Siouxların haklarını savunurken daha rahat ediyor. Önlerinde bir satranç tahtası olmayan satranç oyuncuları gibi karşı karşıya oturuyorlar, dizleri neredeyse birbirine değiyor. Justin'in Doğu'da aldığı görevlere dair bir anısı ayağını ona doğru uzatmamasını söylüyor. Bu yüzden yanlamasına oturuyor, ki bu yaralı vücudu için biraz sıkıntı yaratıyor. Şu ana dek Lara omzunun gerisindeki bir gölgeye konuşmuş ve Justin onun sözünü pek kesmemişti. Lara iyice kendi içine gömülmüş durumda, sesi zaman zaman kötümser, zaman zaman ders verir gibi. Yalnızca davasının garipliği ve umutsuz çözümsüzlüğüyle yaşıyor. Her şey ona göndermede bulunuyor. Bazen -Justin bunun çok sık olduğunu düşünüyor- Justin'i tamamen unutuyor. Ya da Lara'ya göre bir başkası oluyor: kararsız bir fakülte toplantısı, üniversite meslektaşlarının çekingen çağrısı, bocalayan bir profesör, yetersiz bir avukat. Ancak Justin, Lorbeer'ın adından söz edince uyanıp kaşlarını çatıyor, sonra kaçamak bir cevap olduğu açıkça belli olan anlaşılmaz bir genellemede bulunuyor: Markus çok romantiktir, çok zayıf, bütün adamlar kötü şeyler yapar, bütün kadınlar da. Ve hayır, onu nerede bulacağını bilmiyor.

Telegram: @cinciva

"Bir yerlerde saklanıyor. Çok kararsız, her sabah farklı bir yöne gidiyor," diye açıklıyor acımasız bir melankoliyle.

"Çöl dediği zaman, bu gerçek bir çöl anlamına mı geliyor?"

"Büyük rahatsızlık veren bir yer olmalı. Bu da çok tipik."

Davasını savunmak için Justin'in kendisine layık görmeyeceği ifadeler seçiyor: "Buraları hızlı geçeceğim... KVH esir almıyor." Hatta "hastalarım sırayla ölüyor" ifadesini bile kullanıyor. Bir avukatın mektubunu Justin'e uzatarak en ürkütücü bölümü atlamasın diye Justin okurken alıntı yapıyor:

> Size tekrar hatırlatıyoruz ki, sözleşmenizdeki gizlilik maddesi gereğince bu yanlış bilgiyi hastalarınıza açıklamanız kesinlikle yasaklanmıştır... Karel Vita Hudson'ın sözleşmesi altındayken elde ettiğiniz verilerin yanlış değerlendirilmesine dayanan gerçekdışı ve kötü fikirlerinizi sözel olarak ya da başka herhangi bir şekilde yaymama konusunda resmen uyarılıyorsunuz...

Bunun ardından "müvekkilimiz yasal bilimsel verileri bastırmak ya da etkilemek için herhangi bir girişimde bulunduğunu kesinlikle reddetmektedir," şeklinde yukardaki sözlerle ilişkisi olmayan, mantıksız sözler geliyordu.

"Peki ama sözleşmeyi en başında neden imzaladın?" diye soruyor Justin kabaca.

Bu düşmanlığa memnun olan kadın neşesiz bir kahkaha atıyor. "Çünkü onlara güvendim. Aptallık ettim."

"Sen aptal hariç her şey olabilirsin, Lara! Sen son derece zeki bir kadınsın Tanrı aşkına."

Onuru kırılan Lara düşünceli bir sessizliğe gömülüyor.

* * *

Karel Vita'nın Emrich-Kovas molekülünü Markus Lorbeer aracılığıyla satın aldığı ilk birkaç yılın altın çağ olduğunu söyledi Lara. İlk kısa süreli testler mükemmeldi, istatistikler daha da iyi gösteriyordu, Emrich-Kovacs ortaklığı bilimsel topluluğun konuştuğu tek konuydu. KVH araştırma laboratuvarları, teknisyen ekibi, Üçüncü Dünya ülkelerinde klinik denemeler, birinci sınıf seyahat imkânları, göz alıcı oteller, saygı ve bol para sağlamıştı.

"Hoppa Kovacs için hayallerinin gerçek olması demekti bu. Roll-Royce kullanacak, Nobel ödülleri kazanacak, ünlü ve zengin olacak, çok, pek çok sevgi-

Telegram: @cinciva

lisi olacaktı. Ve ciddi Lara için klinik denemeler bilimsel, kendileri sorumluluk sahibi olacaktı. İlacı hastalığa maruz kalan pek çok etnik ve sosyal toplulukta deneyeceklerdi. Pek çok hayat iyileştirilecek, diğerleri kurtarılacaktı. Bu tatmin edici bir şeydi."

"Ya Lorbeer için?"

Rahatsız bir bakış, onaylamayan bir yüz ifadesi.

"Markus zengin aziz olmak ister. O hem Rolls-Royce'ları, hem de kurtarılan hayatları istiyordu."

"Hem Tanrı, hem de Kâr için o halde," dedi Justin gülerek, ama Lara'nın tek tepkisi kaş çatmak oldu.

"İki yıldan sonra talihsiz keşifler yapmaya başladım. KVH'nın denemeleri saçmalıktı. Bilimsel olarak yazılmamışlardı. Yalnızca ilacı mümkün olduğunca çabuk piyasaya sürmek için tasarlanmışlardı. Yan etkilerden bazıları bilerek hariç tutulmuştu. Eğer yan etkiler tanımlanmışsa, denemeler hemen yeniden yazılmış, böylece yan etkiler yeniden ortaya çıkmamıştı."

"Yan etkiler nelerdi?"

Yine ders veren ses tonu hâkim olmuştu, sert ve kibirli. "Bilimsel olmayan denemeler sırasında çok az yan etki gözlenmişti. Bunun nedenlerinden biri de Kovacs'la Lorbeer'ın aşırı hevesi ve Üçüncü Dünya ülkelerindeki kliniklerle tıp merkezlerinin bu denemelerin iyi görünmesine kararlı olmalarıydı. Ayrıca önemli tıp dergilerinde, KVH'yla kârlı bağlantılar içinde olduklarını bildirmeyen seçkin fikir sahiplerinin denemelerin lehine yazdıkları raporlar yayınlanıyordu. Gerçekte bu makaleler Vancouver ya da Basel'de yazılıyordu ve seçkin fikir sahipleri tarafından yalnızca imzalanıyordu. İlacın çocuk doğurma çağındaki önemsiz oranda kadına uygun olmadığı belirtiliyordu. Bazılarının görüşü bulanıklaşıyordu. Bazı ölümler oluyordu, ama tarihlerin bilimsel olmayan biçimde manipülasyonuyla, bu hastaların inceleme altındaki döneme ait olmamaları sağlanıyordu."

"Kimse şikâyet etmedi mi?"

Bu soru onu öfkelendirdi. "Kim şikâyet edecekti? Denemelerden para kazanan Üçüncü Dünya ülkeleri ve tıp çalışanları mı? İlacı pazarlayan ve bütün KVH ilaçlarından ettiği kârı -belki de bütün işini- kaybetmek istemeyen dağıtımcılar mı?"

"Peki ya hastalar?"

Telegram: @cinciva

Justin hakkındaki düşünceleri en düşük noktaya inmişti. "Hastaların çoğu sistemleri çökmüş demokratik olmayan ülkelerden geliyordu. Teorik olarak tedaviye onay vermişlerdi. Yani ne okuduklarını bilmeseler de imzaları onay formunun altındaydı. Kanunlar onlara para verilmesini yasaklıyordu, ama seyahat masrafları, alamadıkları maaşları karşılanıyordu ve bedava yiyecek veriliyordu, ki onların istediği de buydu. Ayrıca korkuyorlardı."

"İlaç şirketlerinden mi?"

"Herkesten. Eğer şikâyet ederlerse tehdit ediliyorlardı. Çocuklarının Amerika'dan hiç ilaç alamayacağı ve kocalarının hapse atılacağı söyleniyordu."

"Ama sen şikâyet ettin."

"Hayır. Şikâyet etmedim. İtiraz ettim. Büyük bir güçle. Dypraxa'nın denenmekte olan bir ilaç değil de güvenli bir ilaç olarak tanıtıldığını öğrendiğimde, üniversitedeki bilimsel bir toplantıda konferans verip KVH'nın etik olmayan durumunu anlattım. Bu pek popüler bir görüntü olmadı. Dypraxa iyi bir ilaç. Konu bu değil. Konu üç katlı." Üç ince uzun parmağını havaya kaldırmıştı. "Konu bir: Yan etkiler kâr yüzünden bilerek gizlendi. Konu iki: Dünyanın en yoksul ülkeleri en zengini tarafından kobay olarak kullanıldı. Konu üç: Bu konuların yasal olan bilimsel biçimde tartışılması şirketlerin göz korkutmasıyla bastırıldı."

Çantasından KVH'DAN İYİ HABERLER başlığını taşıyan mavi parlak bir broşür çıkardı.

DYPRAXA şimdiye kadar tüberkülozun tedavisinde kabul edilen ilaçların yerini tutan oldukça etkili, güvenli, ekonomik bir ilaç. Gelişen ülkeler için çok iyi bir avantaj olduğunu kanıtlamış durumda.

Bu broşürü geri alıp çok ellenmiş avukat mektubunu çıkardı. Bir paragrafın altı çizilmişti.

Dypraxa'ya ait denemeler, bütün hastaların onayıyla yıllar boyunca tamamen etik tarzda düzenlenmiş ve yürütülmüştür. KVH denemelerinde zengin ve yoksul ülkeler arasında ayırım yapmamıştır. Tamamen eldeki projeye uygun şartları seçmeye çalışmıştır. KVH yüksek kalitesi için haklı olarak övgüler almaktadır.

"Kovacs bu işin neresinde?"

Telegram: @cinciva

"Kovas tamamen şirketin tarafında. Onda dürüstlük denen şey yoktur. Klinik verilerin çoğu Kovas'ın yardımıyla bastırıldı ya da çarpıtıldı."

"Ya Lorbeer?"

"Markus ikiye bölündü. Bu onun için normal bir şey. Kendini bütün Afrika'nın Dypraxa şefi olarak algılıyor. Ama aynı zamanda korkuyor ve utanıyor. Bu yüzden itirafta bulunuyor."

"ThreeBees için mi, yoksa KVH için mi çalışıyor?"

"Sözkonusu olan kişi Markus olunca ikisi için çalışıyor bile olabilir. Karmaşık biridir o."

"Peki KVH seni Dawes'a nasıl yerleştirebildi?"

"Çünkü aptallık ettim," diye tekrarladı gururla, Justin'in daha önceki iddiasına karşı çıkarak. "Aptal olmasam neden imzalayayım ki? KVH çok nazikti, çok nazik, çok anlayışlı, çok zeki. Vancouver'dan iki genç adam beni görmeye geldiğinde Basel'deydim. Gururum okşanmıştı. Senin gibi onlar da gül gönderdiler bana. Onlara denemelerin kötü olduğunu söyledim. Kabul ettiler. Dypraxa'yı güvenli bir ilaç olarak satmamaları gerektiğini söyledim. Kabul ettiler. Yan etkilerin çoğunun gerektiği gibi değerlendirilmediğini söyledim. Cesaretim için bana hayran oldular. Bir tanesi Novgorod'dan gelen bir Rustu. 'Öğle yemeğine gel, Lara. Bu işi konuşalım,' dedi. Sonra beni kendi Dypraxa denemelerimi tasarlayabileceğim Dawes'a yerleştirmek istediklerini söylediler. Üstlerinin tersine mantıklı insanlardı bunlar. Yeterince doğru test yapmadığımızı kabul ettiler. Dawes'da bunları yapacaktık. Bu benim ilacımdı. Onunla gurur duyuyordum, onlar da. Üniversite gurur duyuyordu. Uyumlu bir anlaşma yaptık. Dawes beni kabul edecekti. KVH ücretimi ödeyecekti. Dawes böyle denemeler için ideal bir yer. Bölgede tüberküloza karşı hassas kızılderililer vardı. Vancouver'daki bir hippi topluluğundan dirençli vakalar geliyordu. Dypraxa için mükemmel bir bileşimdi bu. Bu düzenleme şartına dayanarak sözleşmeyi imzalayıp gizlilik maddesini kabul ettim. Bir aptalım ben," diye tekrarladı "dava kanıtlanmıştır" havasıyla.

"Ve KVH'nın Vancouver'da ofisleri var."

"Hem de çok büyük ofisleri. Basel ve Seattle'dan sonra üçüncü büyük tesisleri oradaydı. Bu yüzden beni izleyebiliyorlardı. Amaç da buydu zaten. Beni izleyip kontrol edebilmek. Aptal sözleşmeyi imzaladım ve iyi amaçlarla işe giriştim. Geçen yıl çalışmamı tamamladım. Sonuç olumsuzdu. Hastalarımı ilacın potansiyel yan etkilerine karşı uyarma ihtiyacını hissettim. Bir doktor olarak kut-

Telegram: @cinciva

sal bir görevim var. Tıp topluluğunun da önemli bir dergi aracılığıyla bu konudan haberdar edilmesi gerektiğini düşündüm. Bu tür dergiler olumsuz sonuçları yayınlamak istemezler. Bunu biliyordum. Ayrıca derginin bulgularım üzerine yorumda bulunmak üzere üç seçkin bilim adamını davet edeceğini de biliyordum. Derginin bilmediği şey, bu seçkin bilim adamlarının kısa bir süre önce başka hastalıkların biyoteknik tedavilerini araştırmak için KVH Seattle'la zengin sözleşmeler imzaladıklarıydı. Hemen Seattle'a niyetimi haber verdiler, onlar da Basel ve Vancouver'ı haberdar etti."

Justin'e katlanmış beyaz bir kâğıt parçası uzattı. Açtığında içini ürperten bir tanıma hissi duydu.

KOMÜNİST KALTAK. BOKLU ELLERİNİ ÜNİVERSİTEMİZİN ÜZERİNDEN ÇEK. BOLŞEVİK DOMUZ AĞILINA GERİ DÖN. İĞRENÇ TEORİLERİNLE İYİ İNSANLARIN HAYATLARINI ZEHİRLEMEYİ BIRAK.

Elektronik büyük harfler. Heceleme hatası yok. Tanıdık ifadeler. Kulübe hoşgeldin, diye düşündü.

"Dawes Üniversitesi'nin Dypraxa'nın dünya çapında elde edeceği kâra katılması kararlaştırıldı," diye devam etti, mektubu kayıtsızca Justin'in elinden çekip alırken. "Hastaneye sadık olan çalışanlar ayrıcalıklı hisseler alacaklar. Sadık olmayanlar buna benzer mektuplar alacaklar. Hastaneye sadık olmak hastalara sadık olmaktan daha önemli. KVH'ya sadık olmak en önemlisi."

"Halliday yazdı onu," dedi Amy kahve ve bisküviyle odaya girerken. "Dawes'ın tıp mafyasının seçkin lezbiyeni. Fakültedeki herkes ya onun kıçını öper ya da ölür. Ben, Lara ve birkaç salak dışında."

"Onun yazdığını nereden biliyorsun?" diye sordu Justin.

"Kaltağa DNA testi yaptık. Zarfın üstünden pulu aldık, tükürüğüne DNA testi yaptık. Hastanenin jimnastik salonunda çalışmayı sever. Lara'yla birlikte pembe renkli Bambi saç fırçasından saç teli alıp eşleştirme yaptık."

"Onunla kimse yüzleşti mi?"

"Tabii. Bütün kurul. Kaltak itiraf etti. Yalnızca üniversitenin çıkarlarını korumaktan ibaret olan görevini yerine getirmede fazla coşkulu davrandığını söyledi. Mütevazı bir şekilde özür diledi, duygusal baskı altında olduğunu söyledi. Dava düştü, kaltak tebrik edildi. Bu arada Lara'yı mahvettiler. Sıra bende."

Telegram: @cinciva

"Emrich, komünist," diye açıkladı Lara bu gizli alaycılıktan hoşlanarak. "Rusya doğumlu, eskiden Leningrad olduğu zamanlarda Petersburg'da büyüdü, Sovyet okullarına gitti, bu yüzden komünist ve şirket karşıtı. Çok yerinde."

"Emrich, Dypraxa'yı da bulmadı, değil mi, tatlım?" diye hatırlatmada bulundu Amy.

"Kovacs buldu," diye onayladı Lara buruk bir sesle. "Deha Kovacs'dı. Ben onun sıradan laboratuvar yardımcısıydım. Lorbeer benim sevgilimdi, bu yüzden şanı şöhreti benim için istedi."

"Bu nedenle artık sana para ödemiyorlar, tamam mı, tatlım?"

"Hayır. Bunun nedeni farklı. Gizlilik maddesini, dolayısıyla sözleşmeyi ihlal ettim. Mantıklı."

"Lara ayrıca bir fahişe, değil mi, tatlım? Vancouver'dan ona gönderdikleri güzel çocukları becerdi, ama aslında bunu yapmadı. Dawes'da kimse düzüşmez. Ve Yahudiler hariç hepimiz Hıristiyanız."

"İlaç hastaları öldürdüğü için onu bulmamış olmayı çok isterdim," dedi Lara yumuşak bir sesle, Amy'nin çıkarken yaptığı espriyi duymamayı tercih ederek.

"Lorbeer'ı en son ne zaman gördün?" diye sordu Justin tekrar yalnız kaldıklarında.

* * *

Sesi korunmalı, ama daha yumuşak çıkıyordu.

"Afrika'daydı," dedi.

"Ne zaman?"

"Bir yıl önce."

"Bir yıldan daha kısa bir süre önce," diye düzeltti Justin. "Karım altı ay önce Uhuru Hastanesi'nde onunla konuşmuş. Savunması ya da ona her ne ad veriyorsa, birkaç ay önce Nairobi'den gönderilmiş. Şimdi nerede?"

Söylediği şeyin düzeltilmesi Lara Emrich'in hoşlandığı bir şey değildi. "Onu en son ne zaman gördüğümü sordun," diye karşılık verdi çenesini dikleştirerek. "Bir yıl önce Afrika'da gördüm."

"Afrika'nın neresinde?"

"Kenya'da. Beni çağırttı. Biriken kanıtlar onun için dayanılmaz hale gelmişti. 'Lara, sana ihtiyacım var. Bu çok önemli ve acil. Kimseye söyleme. Parasını ben vereceğim. Gel.' Ricası beni çok etkilemişti. Dawes'a annemin hasta olduğunu söyleyip Nairobi'ye uçtum. Cuma günü oraya vardım. Markus beni Nairo-

Telegram: @cinciva

bi Havaalanı'nda karşıladı. Daha arabadayken soru sormaya başladı: 'Lara, sence bizim ilacın hastanın beynine baskı yapması, optik siniri ezmesi mümkün mü?' Ona her şeyin mümkün olduğunu söyledim, çünkü temel bilimsel veriler toplanmamıştı, ama bunu yapmaya çalışıyorduk. Beni köye götürüp ayakta duramayan bir kadını gösterdi. Başağrıları dayanılmazdı. Ölüyordu. Başka bir köye gittik, gözlerini odaklayamayan bir kadın gösterdi bana. Kadın kulübesinden dışarı çıkınca dünyası kararıyordu. Başka vakalar da anlattı. Sağlık görevlileri bizimle açıkça konuşma konusunda isteksizdi. Onlar da korkuyorlardı. ThreeBees'in bütün eleştirileri cezalandırdığını söyledi Markus. O da korkuyordu. ThreeBees'den korkuyordu, KVH'dan korkuyordu, hasta kadınlardan korkuyordu, Tanrı'dan korkuyordu. 'Ne yapacağım, Lara, ne yapacağım?' Basel'de bulunan Kovacs'la konuşmuştu. Kovacs paniğe kapıldığı için aptal olduğunu söylemişti ona. Bunlar Dypraxa'nın yan etkileri değildi, başka ilaçlarla kötü bileşimin etkileriydi. Tipik Kovacs, zengin, Sırplı bir düzenbazla evlendi, zamanının çoğunu laboratuvar yerine operada geçiriyor."

"Peki Lorbeer'ın ne yapması gerekiyor?"

"Ona gerçeği söyledim. Afrika'da gördüğü şey, benim Saskatchewan'da Dawes Hastanesi'nde gördüğüm şeydi. 'Markus, bunlar benim altı yüz vaka üzerinde yaptığım nesnel klinik denemelerin sonuçlarına dayanarak Vancouver'a rapor ettiğim yan etkiler.' Hâlâ ağlıyordu. 'Ne yapmalıyım, Lara, ne yapmalıyım?' 'Markus,' dedim ona. 'Cesur olmalısın, şirketin birlikte yapmayı reddettiği şeyi yapıp tek başına hareket etmeli ve ilaç iyice test edilene kadar onu piyasadan çekmelisin.' Ağlamaya devam etti. Sevgili olarak birlikte geçirdiğimiz son geceydi o. Ben de ağladım."

* * *

Vahşi bir içgüdü pençesine almıştı Justin'i, tarif edemediği bir kızgınlıktı bu. Bu kadının hayatta kalmasına mı kızıyordu? Tessa'ya ihanet eden adamla yattığı ve hatta şimdi bile ondan şefkatle söz ettiği için mi? Tessa oğullarının yanında yatarken o karşısında güzel ve capcanlı bir şekilde oturduğu için mi canı sıkılmıştı? Lara'nın Tessa için çok az, ama kendisi için çok fazla endişelenmesine mi kızmıştı?

"Lorbeer, Tessa'dan söz etti mi sana hiç?"

"Ziyaretim sırasında değil."

"Peki ne zaman?"

Telegram: @cinciva

"Bana yazıp bir kadın olduğunu söyledi, bir İngiliz diplomatın karısı, ThreeBees'e Dypraxa konusunda sıkıntı yaratıyormuş, mektuplar yazıp istenmeyen ziyaretlerde bulunuyormuş. Bu kadını yardım kurumlarından birinin doktoru destekliyormuş. Doktorun adını yazmamış."

"Bu mektubu ne zaman yazdı?"

"Doğumgünümde. Markus doğumgünümü hep hatırlar. Doğumgünümü kutlayıp İngiliz kadını ve Afrikalı doktor sevgilisini anlatmıştı."

"Onlar hakkında ne yapacağını soruyor muydu?"

"Kadın için korkuyordu. Çok güzel ve çok trajik olduğunu söylüyordu. Sanırım onu çekici bulmuştu."

Justin, Lara'nın Tessa'yı kıskandığı şeklindeki olağandışı düşüncenin etkisi altında kalmıştı.

"Ya doktor?"

"Markus bütün doktorlara hayrandır."

"Mektubu nereden yazmıştı?"

"Cape Town. Güney Amerika'daki ThreeBees operasyonlarını inceliyor, gizlice Kenya'daki kendi deneyimleriyle karşılaştırıyordu. Karına saygı duyuyordu. Cesaret Markus'da kolayca oluşmaz. Öğrenilmesi gerekir."

"Nerede buluştuklarını söyledi mi?"

"Nairobi'deki hastanede. Karın ona meydan okumuş. Markus mahcup olmuş."

"Neden?"

"Markus ona aldırış etmemek zorunda kalmış. Markus eğer birisine aldırmazlık ederse onun mutsuz olacağını düşünür, özellikle bu kişi kadınsa."

"Yine de ona ihanet etmeyi başarmış."

"Markus her zaman pratik değildir. Onda sanatçı ruhu vardır. Eğer ona ihanet ettiğini söylüyorsa bu mecazi anlamda olabilir."

"Mektubuna cevap verdin mi?"

"Her zaman veririm."

"Nereye?"

"Nairobi'de bir posta kutusuna."

"Wanza adında bir kadından söz etti mi? Uhuru Hastanesi'nde karımla aynı koğuşta kalmış. Dypraxa yüzünden öldü."

"Bu vakayı bilmiyorum."

Telegram: @cinciva

"Hiç şaşırmadım. Kadının bütün izleri yok edilmişti."

"Bu beklenebilir bir şey. Markus bu tür şeyler anlattı bana."

"Lorbeer karımın koğuşunu ziyaret ettiğinde yanında Kovacs varmış. Kovacs, Nairobi'de ne yapıyordu?"

"Markus, Nairobi'ye ikinci kez gitmemi istedi, ama o zaman KVH ve hastaneyle ilişkilerim kötüydü. İlk ziyaretimi de öğrenmişlerdi ve annem hakkında yalan söylediğim için beni üniversiteden atmakla tehdit ediyorlardı. Bu yüzden Markus, Kovacs'ı Basel'den arayıp benim yerime Nairobi'ye gitmeye ve durumu onunla birlikte gözlemlemeye ikna etmişti. Onu zor bir karar vermekten kurtaracağını ve ThreeBees'e ilacı geri çekmesini tavsiye edeceğini umuyordu. Basel'deki KVH başlangıçta Kovacs'ın Nairobi'ye gitmesine izin vermeye istekli değildi, ama sonra ziyaretin gizli kalması şartıyla izin vermeyi kabul ettiler."

"ThreeBees'den de mi gizli kalacaktı?"

"Bu mümkün değildi. ThreeBees durumun çok içindeydi ve Markus onlara danışmanlık yapıyordu. Kovacs büyük gizlilik içinde dört gün kaldı Nairobi'de, sonra daha fazla operaya gitmek için Sırplı düzenbaza döndü."

"Rapor yazdı mı?"

"İğrenç bir rapordu. Ben bir bilim adamı olarak eğitildim. Bu rapor bilim değildi. Polemikti."

"Lara."

"Ne var?" Kavgacı bir şekilde bakıyordu Justin'e.

"Birgit, Lorbeer'ın mektubunu telefonda okudu sana. İtirafını. Lorbeer buna her ne diyorsa."

"Ne olmuş?"

"Senin için ne anlam ifade ediyordu, yani mektup?"

"Markus'un kurtulamayacağını."

"Neden kurtulamayacağını?"

"Markus gücü yanlış yerde arayan zayıf bir adamdır. Ne yazık ki, güçlüyü tahrip eden zayıftır. Belki çok kötü bir şey yaptı. Bazen kendi günahlarına âşık olur."

"Eğer onu bulmak zorunda kalsaydın nereye bakardın?"

"Onu bulmak zorunda değilim." Justin bekledi. "Yalnızca Nairobi'deki posta kutusu numarası var elimde."

"Alabilir miyim?"

Telegram: @cinciva

Kadının depresyonu yeni derinliklere ulaşmıştı. "Senin için yazayım." Not defterine yazıp yaprağı kopardı, Justin'e verdi. "Eğer onu arasaydım incittiği insanların arasına bakardım."

"Çöle."

"Mecazi olabilir." Sesindeki saldırgan ton yok olmuştu, Justin'in sesindeki gibi. "Markus bir çocuktur," diye açıkladı basit bir biçimde. "İçgüdülerine göre hareket eder, sonuçlara tepki verir." Gülümsedi ve gülümseyişi çok güzeldi. "Çoğu kez sonuçlara çok şaşırır."

"İçgüdüyü kim sağlar?"

"Bir zamanlar bendim."

Justin, Lara'nın verdiği kâğıtları katlayıp cebine koymak üzere ayağa kalkarken çok hızlı davranmıştı. Başı döndü, midesi bulandı. Dengesini bulmak için duvara uzandı, ama kolundan tutan profesyonel doktordu.

"Ne oldu?" diye sordu sert bir ifadeyle, oturmasına yardım ederken.

"Arasıra böyle başım döner."

"Neden? Yüksek tansiyonun mu var? Kravat takmamalısın. Yakanı aç."

Elini alnına koydu. Justin yatalak bir hasta kadar zayıftı ve son derece yorgun hissediyordu kendini. Lara dışarı çıkıp bir bardak suyla geri döndü. Justin biraz içip bardağı geri verdi. Lara'nın hareketleri kendinden emin, ama şefkatliydi. Bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti Justin.

"Ateşin var," dedi Lara suçlarcasına.

"Olabilir."

"Olabilir değil. Ateşin var. Seni oteline götüreyim."

Güvenlik kursundaki sıkıcı eğitmenin önceden uyarıda bulunduğu andı bu, aldırmayacak kadar sıkılmış, tembel ya da yalnızca yorgun olduğunuz an; bütün düşündüğünüzün berbat motelinize geri dönmek, uyumak ve sabah zihniniz açıldığında Ham'in Milano'daki uzun süredir acı çeken teyzesine göndermek üzere, Dypraxa'nın bulanık görüş, kanama, körlük ve ölüm gibi zararlı yan etkileri hakkındaki yayınlanmamış makalesi ve Markus Lorbeer'ın Nairobi'deki posta kutusunun numarası dahil olmak üzere Lara Emrich'in size söylediği her şeyi içeren ve sizin kontrolunuzun dışındaki güçler yüzünden engellenmeniz durumunda bir sonraki adımınızın ne olacağını açıklayan şişko bir zarf hazırlamak olduğu an. Omzunda dikilip nazik parmaklarıyla nabzına bakan, kendisi gibi toplumdışı bırakılmış güzel kadının varlığının, operasyonel güvenliğin

Telegram: @cinciva

temel ilkelerini yerine getirmede başarısız olması için bir mazeret olamayacağı bilinçli, suçlu, iradeli bir hata anı.

"Benimle birlikte görünmemelisin," diye itiraz etti zayıf bir şekilde. "Buralarda olduğumu biliyorlar. Durumu yalnızca daha da zorlaştırırım senin için."

"Daha kötüsü olamaz," diye karşılık verdi. "Kötü durumum tamamlandı artık."

"Araban nerede?"

"Beş dakikalık bir mesafede. Yürüyebilir misin?"

Bu aynı zamanda, Justin'in içinde bulunduğu fiziksel yorgunluk durumuna rağmen, Eton beşiğinde içine işlenen antik şövalyelik ve terbiyeli olma mazeretine geri döndüğü andı. Tek başına bir kadına gece arabasına kadar eşlik edilmeli, serserilere, haydutlara, soygunculara karşı savunmasız bırakılmamalıydı. Ayağa kalktı. Lara dirseğini tuttu, birlikte ağır adımlarla odayı geçip merdivenlere yöneldiler.

"İyi geceler, çocuklar," diye seslendi Amy kapalı bir kapının ardından. "İyi eğlenceler."

"Bana çok nazik davrandınız," diye karşılık verdi Justin.

Telegram: @cinciva

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Merdivenleri indikten sonra Lara, Justin'in önüne geçti, bir eliyle Rus çantasını, diğeriyle tırabzanı tutarken omzunun gerisinden Justin'e bakıyordu. Koridora gelince Justin'in paltosunu asılı olduğu yerden indirip giymesine yardım etti. Kendi mantosunu giyip Anna Karenina tipi kürk şapkasını taktıktan sonra Justin'in seyahat çantasını sırtlanmaya kalktı, ama Eton'lu şövalye buna izin vermedi. Lara, Justin'in çantanın kayışını kendi omzuna asıp sıkı ağızlı bir İngiliz olarak herhangi bir acı belirtisi göstermeyişini hiç kırpmadığı kahverengi bakışlarla, içinde muziplik olmayan Tessa'nın bakışlarıyla seyretti. Sir Justin kapıyı Lara için tuttu, müflonlu paltosuna ve kürk çizmelerine aldırmayarak acımasız bir şekilde içine işleyen soğuk havayı görünce şaşkınlıkla fısıldadı. Kaldırımda Dr. Lara, Justin'in dengesini bulmasını sağlamak amacıyla sol eliyle sol kolunu tutup sağ kolunu sırtına koyup sağ koluna uzandı. Ama sırtındaki sinirlerden oluşan koro hep bir ağızdan şarkı söylemeye başlayınca duygularını bastıran Eton'lu bile acı dolu çığlığına engel olamadı. Lara hiçbir şey söylemedi, ama Justin başını savunucu bir şekilde acının yönünden uzaklaştırınca ikisinin gözleri kendiliğinden buluştu. Lara'nın Anna Karenina şapkası altındaki bakışları tehlikeli biçimde başka gözlere benziyordu. Artık sırtında olmayan el sol kolunu tutan elle buluşmuştu. Justin'inkine uymak için hızını yavaşlattı. Buzlu kaldırımda, yan yana son derece görkemli bir yürüyüş sergiliyorlardı, tâ ki Lara birden durup yolun karşısına bakana kadar.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bu tahmin edilebilir bir şey."

Kentin meydanındaydılar. Markası belli olmayan küçük, gri bir araba turuncu lambanın altında tek başına duruyordu. Buza rağmen çok kirli olduğu belli

Telegram: @cinciva

oluyordu. Radyo anteni yerine tel elbise askısı takılıydı. Duruşunda kötü ve korunmasız bir şey vardı. Patlamaya hazır bir arabaydı bu.

"Seninki mi?" diye sordu Justin.

"Evet. Ama hiç iyi durumda değil."

Büyük casus Lara'nın çoktan gördüğü şeyi gecikerek gördü. Ön lastiklerden biri patlaktı.

"Merak etme. Değiştiririz," dedi Justin cesaretle, amansız soğuğu, yara bere içindeki vücudunu, geç saati ve operasyonel güvenlikle ilgili son düşüncelerini bir an için unutup.

"Bu yeterli olmaz," diye cevap verdi Lara yerinde bir iç sıkıntısıyla.

"Elbette olur. Motoru çalıştırırız. Sen arabada oturup ısınırsın. Yedek lastiğin ve krikon vardır, değil mi?"

Ama o ana dek arabaya biraz daha yaklaşmışlardı ve Lara'nın tahmin ettiği şeyi görmüştü: Kaldırım tarafındaki lastik de patlaktı. Harekete geçme ihtiyacının etkisi altında kalarak ondan kaçmaya çalıştı, ama Lara koluna sıkıca tutunmuştu ve titremesine neden olan şey soğuk değildi.

"Bu sık olur mu?" diye sordu Justin.

"Hem de çok sık."

"Tamirciyi arar mısın?"

"Bu saatte gelmezler. Bir taksi bulup eve giderim. Sabah geri döndüğümde ceza yemiş olurum. Hatta bazen arabanın güvensiz durumu yüzünden de bir ceza keserler. Bazen çekerler ve uzak bir yerden gidip almam gerekir. Bazen taksi bulamam, ama bu gece şanslıyız."

Justin, Lara'nın bakışlarını takip edince şaşırarak bir taksinin meydanın uzak köşesinde motoru çalışır, iç ışıkları yanar bir halde beklediğini gördü, direksiyonda biri oturuyordu. Lara elini Justin'in kolundan çekmeden onu yürümeye zorladı. Justin onunla birkaç metre gittikten sonra durdu, kafasındaki alarm çanları çalmaya başlamıştı.

"Taksiler normalde bu kadar geç saatte oturup beklerler mi?"

"Bu önemli değil."

"Evet, önemli. Hem de çok."

Kendini onun bakışlarından kurtarınca ilk taksinin arkasına ikinci bir taksinin geldiğini gördü. Lara da görmüştü.

"Saçmalıyorsun. Bak. Artık iki taksimiz var. Ayrı ayrı binebiliriz. Belki yalnızca birine bineriz. Önce seni oteline bırakırım. Bakalım. Bu önemli değil." Jus-

Telegram: @cinciva

tin'in durumunu unutarak ya da yalnızca sabrını yitirerek kolundan çekiştirdi bir kez daha, bunun sonucunda Justin sendeledi ve Lara'nın elinden kurtulup önüne geçti, yolunu kapadı.

"Hayır," dedi.

Hayır, yani bunu reddediyorum. Yani bu durumun mantıksızlığını görüyorum. Daha önce sabırsız davrandıysam bile şu anda acele etmeyeceğim, sen de öyle. Çok fazla rastlantı var. Dondurucu bir mart ayında, kasabanın tek atının bile uykuda olduğu bir saatte, tundranın ortasında, Tanrı'nın terk ettiği bir kasabanın boş meydanındayız. Araban kasıtlı olarak işe yaramaz hale getirilmiş. Bir taksi gayet elverişli bir şekilde bekliyor, ikincisi de şimdi geldi. Bizden başka kim taksi bekliyor olabilir? Arabanı bu hale getirenlerin onların arabasına binmemizi isteyenlerle aynı adamlar olduğunu düşünmek mantıklı değil mi?

Ama Lara bilimsel tartışmaya açık değildi. En yakındaki taksiye elini sallayarak ileri atıldı. Justin kolunu yakaladı, durdurup geri çekti. Bu hareket Justin'in canını yaktığı kadar öfkelendirdi Lara'yı. Yeterince itilip kakılmıştı zaten.

"Beni rahat bırak. Benden uzak dur! Ver şunu!"

Justin onun Rus malı çantasını kapmıştı. İlk taksi kaldırımdan ayrılıyordu. İkincisi onun arkasından devam ediyordu. Tahmini olarak mı? Destek olarak mı? Uygar bir ülkede hiç bilemezdiniz.

"Arabaya git," diye emretti Justin.

"Hangi arabaya? İşe yaramaz. Sen delisin."

Lara çantasını çekiştiriyor, Justin içini karıştırıyordu, kâğıtlar, mendiller ve yolunu tıkayan her ne varsa bir kenara itiyordu. "Bana anahtarları ver, Lara, lütfen."

Çantanın içindeki cüzdanı bulup açtı. Anahtarlar elindeydi; hepsi, Fort Knox'a girmeye bile yetecek kadar çok sayıda. Gözden düşmüş bir kadının neden bu kadar çok anahtara ihtiyacı vardı ki? Arabaya yanaşıp anahtarları karıştırırken bir yandan da bağırıyordu. "Hangisi? Hangisi?" Çantayı ondan uzak tutarak Lara'yı kendisiyle birlikte çekiştirip anahtarı seçebileceği lambanın altına getirdi -Lara onun istediğini küfrederek, öç alırcasına yapıp anahtarı ona doğru kaldırırken alaycı bir şekilde gülüyordu.

"İşte lastikleri patlak olan arabanın anahtarını buldun artık! Kendini daha iyi hissediyor musun şimdi? Büyük bir adam olduğunu hissediyor musun?"

Lorbeer'la da böyle mi konuşuyordu?

Telegram: @cinciva

Taksiler birbiri ardına meydanında dönüp onlara doğru yaklaşıyordu. Görünüşleri meraklı, ama henüz saldırgan değildi. Fakat bir sinsilik de vardı tavırlarında. Kötü bir amaçları olduğuna inanmıştı Justin: kötülük ve kasıtlı oluş havası.

"Merkezi kilitli mi?" diye bağırıyordu. "Anahtar bir kerede bütün kapıları açıyor mu?"

Lara bilmiyordu ya da cevap vermeyecek kadar sinirliydi. Justin çantayı kolunun altına sıkıştırarak dizüstü çökmüş, anahtarı kapının kilidine sokmaya çalışıyordu. Parmakuçlarıyla buzu temizlemeye çalışıyor, derisi metale yapışıyordu, kasları başının içindekiler kadar yüksek sesle haykırıyordu. Lara çantayı çekiştirip bağırıyordu. Kapı açıldı, Justin, Lara'yı tuttu.

"Lara. Tanrı aşkına. Lütfen çeneni kapatacak kadar nazik olup arabaya girer misin, hemen!"

Nazik vurgulama işe yaramıştı. Lara gözlerine inanamayarak ona bakıyordu. Çantası Justin'in elindeydi. Arabanın içine fırlattı. Lara topun peşinden koşan bir köpek gibi arkasından atılıp yolcu koltuğuna girdi, Justin kapıyı arkasından kapattı, yola inip arabanın etrafından dolaşmaya kalktı. Bunu yaparken ikinci taksi birinciyi geçip hızla üstüne geldi, Justin tekrar kaldırıma sıçradı. Taksi yanından geçerken ön tarafı uçuşan paltosuna süründü. Lara sürücü tarafındaki kapıyı içerden açtı. İki taksi kırk metre gerilerinde yolun ortasında duruyordu. Justin kontak anahtarını çevirdi. Ön cam silecekleri buzlanmıştı, ama arka cam oldukça açıktı. Motor yaşlı bir eşek gibi öksürmeye başladı. Gecenin bu vaktinde mi, diyor gibiydi. Bu havada mı? Ben mi? Anahtarı tekrar çevirdi.

"Bu şeyin benzini var mı?"

Dikiz aynasında her taksiden ikişer adamın indiğini gördü. İkinci çift arkada gizleniyor olmalıydı. Birinin elinde beysbol sopası, diğerinin elinde ise, Justin'in sırasıyla şişe, elbombası veya cankurtaran simidi olduğunu sandığı bir şey vardı. Dört adam da kararlı bir şekilde arabaya doğru geliyordu. Tanrı'nın yardımıyla motor çalıştı. Justin gaza basıp el frenini indirdi. Ama araba otomatikti ve Justin otomatik arabanın nasıl çalıştığını hatırlamıyordu. Neyse ki, sonunda araba sarsılarak ve itiraz ederek ileri atıldı. Elleriyle sıkıca kavradığı direksiyon bir demir kadar sertti. Aynadan baktığında adamların hızlanmaya başladıklarını gördü. Justin dikkatle hızını arttırdı, ön tekerlekler feryat ediyor, yürürken sarsılıyordu, ama araba her nasılsa kendisine rağmen ilerlemeye devam ediyordu, hatta artık koşmaya başlayan adamları telaşlandıracak şekilde hızlanmıştı bile. Bu

Telegram: @cinciva

olay için giyinmişler, diye düşündü Justin, eşofman ve yumuşak çizmeler. Elinde beysbol sopası olan adam yünlü bir şapka giyiyordu. Diğerlerinin başında kürk şapkalar vardı. Justin, Lara'ya baktı. Bir eli yüzündeydi, parmaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Diğer eliyle önündeki konsola yapışmıştı. Gözleri kapalıydı ve bir şeyler fısıldıyordu, belki de dua ediyordu, ki bu Justin'i şaşırtan bir şeydi, çünkü o ana dek onu sevgili Lorbeer'ın tersine tanrısız olarak düşünmüştü. Yoksullaşmış evlerin sıralandığı zayıf bir şekilde aydınlatılmış caddede hoplaya zıplaya ilerleyerek meydanı terk ediyorlardı.

"Bu kentin en aydınlık yeri neresi? En fazla insanın olduğu?" diye sordu.

Lara başını iki yana salladı.

"İstasyon nerede?"

"Çok uzak. Param yok."

Birlikte kaçacaklarını düşünüyor gibiydi. Kaputtan duman ya da buhar çıkıyor, yanık lastiklerin kokusu Nairobi'deki öğrenci ayaklanmalarını hatırlatıyordu. Ama aynadan adamların koşmaya devam ettiklerini görünce biraz daha hızlandı. Ne kadar aptal olduklarını ve işlerini ne kadar kötü yaptıklarını düşünüyordu, belki de eğitimleriydi sorun. İyi eğitim almış bir ekip asla arabalarını arkada bırakmazdı. Eğer biraz akılları varsa, yapabilecekleri en iyi şey hemen geriye dönüp -ya da yalnızca ikisinin geriye dönmesi- hızla arabalarına koşmaktı, ama böyle bir şey yapacak gibi görünmüyorlardı, bunun nedeni belki de gitgide yaklaşmaları ve her şeyin kimin daha önce vazgeçeceğine bağlı olmasıydı, bu araba mı, yoksa adamlar mı? Fransızca ve İngilizce işaretler bir kavşağa yaklaştığını gösteriyordu. Profesyonel olmayan bir filolog olarak iki dili karşılaştırırken buldu kendini.

"Hastane nerede?" diye sordu Lara'ya.

Lara parmaklarını ağzından çekti. "Doktor Lara Emrich'in hastane civarında dolaşması yasak," dedi tekdüze bir sesle.

Justin bir kahkaha attı, onu neşelendirmeye kararlıydı. "Ah, şey, o zaman oraya gidemeyiz, değil mi? Yasaklandıysa gitmemeliyiz. Hadi. Nerede hastane?"

"Soldan."

"Ne kadar uzakta?"

"Normal şartlarda çok yakında."

"Ne kadar yakın?"

"Beş dakika. Trafik yoksa, daha az."

Telegram: @cinciva

Trafik yoktu, ama kaputtan duman ya da buhar çıkmaya devam ediyordu, yolun yüzeyi buzluydu. Kilometre göstergesi on beş kilometreyi gösteriyordu, aynadaki adamlar herhangi bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Tekerleklerden gelen ve bir karatahtayı tırmalayan binlerce tırnağı andıran sesten başka bir ses duyulmuyordu. Birden önlerindeki yol donmuş bir gösteri alanına dönüştü. Şaşıran Justin bahçe kapısını ve ilerdeki parlak biçimde aydınlatılmış Dawes armasını, soldaki fildişi örtülü spor binasıyla üzerinde buzdağı gibi yükselen çelik ve cam bloklarını gördü. Direksiyonu sola doğru çevirdi ve gaza biraz daha yüklendi, ama bu hiçbir işe yaramadı. Hız göstergesi sıfırı gösteriyordu, bu çok saçmaydı, çünkü hâlâ ilerliyorlardı, çok yavaş olsa da.

"Kimi tanıyorsun?" diye bağırdı Lara'ya.

Lara da kendine bu soruyu soruyor olmalıydı. "Phil'i."

"Phil kim?"

"Bir Rus. Ambulans şoförü. Artık çok yaşlı."

Arabanın arkasına, çantasına uzandı, bir paket sigara çıkardı -Sportsman değil- birini yakıp Justin'e uzattı, ama o aldırmadı.

"Adamlar gitti," dedi sigarayı kendi içerek.

Son koşusuna çıkmış sadık bir at gibi altlarında öldü araba. Ön akslar çökmüştü, kaputtan pis kokulu siyah bir duman çıkıyor, altlarından gelen korkunç gıcırtı arabanın son dinlenme yeri olarak gösteri alanının tam ortasını seçtiğini haber veriyordu. Bir çift uyuşuk kızılderili gözünün bakışları altında Justin ve Lara arabadan indi.

* * *

Phil'in işyeri ambulans parkının yanındaki beyaz tahta bir barakaydı. İçerde bir tabure, telefon, dönen kırmızı lamba, kahve lekeli elektrikli ısıtıcı, kadın Noel Baba'nın erkek şarkıcılardan oluşan müteşekkir Noel korosuna poposunu sergilediği aralık ayını gösteren bir takvim vardı. Kulaklarını örten deri şapka giymiş olan Phil tabureye oturmuş telefonda konuşuyordu. Yüzü yıpranmış, kırışmış, parlamış, sonra da gümüş rengi tek tük sakalla örtülmüştü. Lara'nın Rusça konuşan sesini duyduğunda eski mahkûmların yaptığı şeyi yaptı; başını hiç oynatmadan gözleriyle dimdik ileri baktı, kendisine hitap edildiğinden emin olmak için bekledi. Ancak ondan sonra Lara'ya döndü ve onun yaşındaki Rus erkeklerin genç ve güzel bir kadın karşısında oldukları şey oldu: biraz gizemli, biraz utangaç, biraz kaba. Phil ve Lara, Justin'e gereksiz uzunlukta gelen bir süre için konuştu. Lara kapının eşiğinde duruyor, Justin kabul edilmeyen bir

Telegram: @cinciva

sevgili gibi onun gölgesinde gizleniyor, Phil ise elleri kucağında, taburesinde oturuyordu. Birbirlerine -Justin'in tahminine göre- ailelerini ve Bilmemkim Amca ya da Kuzenin neler yaptığını sordular, sonunda Lara yaşlı adamın geçmesi için kenara çekildi, adam yanından geçerken gereksiz yere beline sarılıp yeraltı parkına inen rampada yürümeye başladı.

"Senin yasaklı olduğunu biliyor mu?" diye sordu Justin.

"Bu önemli değil."

"Nereye gitti?"

Cevap yoktu, ama buna gerek de yoktu. Parlak, yeni bir ambulans yanlarına gelmişti ve deri şapkalı Phil direksiyondaydı.

* * *

Lara'nın, Karel Vita Hudson'ın en gözde oğullarını ve kızlarını barındırmak için göl kenarında inşa ettiği lüks evlerinden biri olan evi yeni ve gösterişliydi. Justin için viski, kendisi için votka koydu. Justin'e jakuziyi, ses sistemini, çok fonksiyonlu süper mikrodalga fırını ve aynı alaycı kayıtsızlıkla onu gözetlemeye geldiklerinde *Organy*'yi bahçedeki parmaklıkların dışında park ettikleri yeri gösterdi. Bunun genellikle her gün, havaya bağlı olarak sabah sekizden, önemli bir hokey maçı yoksa karanlık basana kadar devam ettiğini söyledi. Yatak odasındaki gülünç gökyüzünü gösterdi Justin'e. Beyaz plasterden yapılmış bir kubbeciğin üstüne yıldızları temsil eden minik lambalar yerleştirilmişti. Altındaki büyük yuvarlak yatağın sahiplerinin ışığı istedikleri gibi ayarlayabildikleri bir düğme vardı. Bir an için ikisi de kendilerinin o yatağın sahipleri olabileceklerini düşündüler -Sistem'in iki kaçağı birbirini teselli ediyor, bundan daha mantıklı ne olabilir ki?- ama bu düşünce hemen kayboldu, Tessa'nın ruhu aralarındaydı. Bu konuda ikisi de bir yorumda bulunmadı. Justin bunun yerine odada gördüğü ikonlardan söz etti. Yarım düzine kadar ikonu vardı Lara'nın: başlarında haleleri, elleri dua eder gibi havaya açılmış Andrew, Paul, Simon, Peter, John ve Bakire Meryem.

"Bunları sana Markus vermiştir herhalde," dedi bu pek beklenmedik dindarlık gösterisinin üzerine.

Lara en karanlık yüz ifadesine büründü.

"Bu tamamen bilimsel bir tutum, eğer Tanrı varsa buna müteşekkir olacaktır. Eğer yoksa, konuyla bir ilgisi yoktur." Justin gülünce kızardı, sonra o da güldü.

Misafir yatak odası alt kattaydı. Bahçeye bakan demir parmaklıklı penceresi Gloria'nın alt katını hatırlatmıştı ona. Saat beşe kadar uyudu, bir saat Ham'in

Telegram: @cinciva

teyzesine yazdı, giyindi ve Lara'ya bir not yazıp şehre gidecek bir araç bulma konusunda şansını deneme niyetiyle üst kata çıktı. Lara penceredeki çıkıntıda oturmuş sigara içiyordu. Üzerinde bir gün önce giydiği kıyafetler vardı. Küllük dolmuştu bile.

"Yolun başından tren istasyonuna giden otobüse binebilirsin," dedi. "Bir saat içinde kalkıyor."

Lara kahve yaptı, mutfak masasında içtiler. Hiçbiri bir gece önceki olayı tartışmaya hevesli görünmüyordu.

"Muhtemelen bir grup çılgın gaspçıydı," dedi Justin bir seferinde, ama Lara meditasyon yapıyor gibi sessizdi.

Bir başka denemede planlarını sordu. "Burası ne kadar süre için sende kalacak?"

Birkaç gün daha, diye cevap verdi dalgın bir tavırla. Belki bir hafta.

"Ne yapacaksın?"

Duruma bağlıydı. Önemli değildi. Aç kalmazdı.

"Şimdi git," dedi birden. "Otobüs durağında beklemen daha iyi."

Justin giderken Lara sırtı ona dönük, başı hafifçe öne eğilmiş olarak bekledi, sanki şüpheli bir sesi dinliyor gibiydi.

"Lorbeer'a karşı merhametli olacaksın," diye bildirdi.

Ama bu bir tahmin miydi, yoksa emir mi, Justin bunu anlayamamıştı.

Telegram: @cinciva

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Quayle denen adam neyle oynadığını sanıyor, Tim?" diye sordu Curtiss, dev bedenini tek topuğunun üstünde döndürüp sesinin yankılandığı odanın karşısındaki Donohue'ye meydan okuyarak. Oda küçük bir kilise olabilecek kadar büyüktü. Tik ağacından çatı kirişleri, hapishane menteşeli kapıları ve kütüklerden oluşan duvarlarında kabile kalkanları vardı.

"O bizim adamımız değil, Kenny. Hiçbir zaman olmadı," diye cevap verdi Donohue sabırla. "Doğrudan doğruya Dışişleri'ne bağlı."

"Doğrudan doğruya mı? O adamın nesi doğru ki? Şimdiye kadar duyduğum en çapraşık adam o. Eğer benim ilacım konusunda endişeleri varsa neden bana gelmiyor? Kapım ardına kadar açık. Ben bir canavar değilim, öyle değil mi? Ne istiyor? Para mı?"

"Hayır, Kenny. Sanmıyorum. Aklındaki şeyin para olduğunu sanmıyorum."

Bu ses, diye düşünüyordu Donohue neden çağrıldığını öğrenmek için beklerken. Ondan hiç kurtulamayacağım. Aynı anda hem zorbalık eden, hem de tatlı sözlerle kandıran. Yalan söyleyen ve kendine acıyan. Ama zorbalık şu ana dek en sevdiği tarz. Yıkanmış, ama temizlenmemiş.

"Onu rahatsız eden şey ne, Tim? Sen onu tanıyorsun. Ben tanımıyorum."

"Karısı Kenny. Bir kaza geçirdi. Hatırlasana."

Curtiss geniş pencereye geri döndü, ellerini havaya kaldırırken Afrika alacakaranlığından mantık için ricada bulunur gibiydi. Kurşun geçirmez camların ardında karanlık bahçeler, en uçta da bir göl uzanıyordu. Tepelerde ışıklar yanıp sönüyordu. Erkenden ortaya çıkmış birkaç yıldız koyu mavi akşam sisine nüfuz ediyordu.

Telegram: @cinciva

"Karısı aradığını buldu," diye mantık yürüttü Curtiss aynı acındıran ses tonuyla. "Bir grup kötü çocuk ona vahşice davrandı. Siyah oyuncağı işini bitirdi, ben ne bileyim? Sürdürdüğü tutuma bak, aranmıştı. Burası Turkana, Surrey değil. Ama üzgün müyüm? Evet, çok, çok üzgünüm."

Ama belki de gerektiği kadar değilsin, diye düşündü Donohue.

Curtiss'in Monaco'dan Meksika'ya kadar pek çok yerde evi vardı ve Donohue hepsinden nefret ediyordu. İyot kokularından, ödlek uşaklarından, titreyen yer döşemelerinden, aynalı barlarından, size, Curtiss'in etrafında tuttuğu sıkılmış görünüşlü fahişeler gibi bakan kokusuz çiçeklerinden nefret ediyordu. Ama en çok da Naivasha Gölü'nün kıyılarında bulunan, sivri parmaklıklar ve güvenlik görevlileriyle korunan bu çiftlikten nefret ediyordu. Zebra derisi minderlerinden, kırmızı seramik kaplı yer döşemelerinden, leopar desenli kilimlerden, antilop derisinden kanepelerden, pembe ışıklı içki dolabından, uydu televizyonundan, uydu telefonundan, hareket alıcılarından, panik düğmelerinden, el telsizlerinden nefret ediyordu. Çünkü ulu Sir Kenny K'nin değişken yüce gönüllülüğüyle İngiliz İstihbaratı'nın hevesli ağzına atmayı uygun gördüğü kırıntıları almak için elinde şapkasıyla son beş yıldır çağrıldığı yer bu ev, bu oda ve bu antilop derisi kanepeydi. Ve bu gece de, sevgili karısı Maud'la birlikte somon balığı yemek üzere masaya oturmadan önce Güney Afrika şarabını açarken henüz öğrenmediği bir nedenle buraya çağrılmıştı.

"İyisiyle kötüsüyle, biz şöyle görüyoruz, Tim, yaşlı çocuk," diyordu Londra bölge müdürü belli belirsiz Wodehouse tarzıyla yazılmış mektubunda.

> Görünüşte son beş yılda oluşturduğun tanınan yüzünle uyumlu, arkadaşça bir ilişkiyi sürdürmelisin. Golf oyna, arasıra içki iç, arasıra öğle yemeği ye, vb. Doğal davran ve meşgul görün, çünkü alternatifler -ilişkiyi kesme, sözkonusu kişinin buna bağlı öfkesi, vb.- mevcut krizde düşünemeyeceğimiz kadar korkunç bir şey olur. Bilgin olsun diye söylüyorum, burada nehrin iki yanında kıyamet koptu ve durum gün be gün değişiyor. ama kötüye doğru.
>
> Roger

"Neden arabayla geldin o halde?" diye sordu Curtiss kızgın bir ses tonuyla, Afrika topraklarına bakmaya devam ederken. "İsteseydin Beechcreft'ı alabilirdin. Doug Crick'in senin için beklettiği bir pilotu var. Kendimi kötü hissetmemi sağlamaya mı çalışıyorsun, ne yapıyorsun?"

Telegram: @cinciva

"Beni bilirsin, şef." Bazen sırf edilgen saldırganlık yüzünden ona şef derdi Donohue, kendi Servisi'nin başı için sonsuza dek saklanan bir unvandı bu. "Ben araba kullanmayı severim. Camları açıp içerinin havalanmasına bayılıyorum. Daha fazla sevdiğim hiçbir şey yok."

"Bu lanet olası yollarda mı? Sen aklını kaçırmışsın. Adama söyledim. Dün. Hayır, yalan. Pazar günü. 'Birisi Kenyatta'ya gelip safari otobüsüne bindiğinde gördüğü ilk kahrolası şey nedir?' diye sordum. 'Lanet olası aslanlar ya da zürafalar değil. Yollarınız, Bay Başkan. Dökülen korkunç yollarınız.' Adam ne istediğini biliyor, sorunu bu. Ayrıca istediği her yere uçuyor. 'Trenleriniz için de aynı şey geçerli,' dedim. 'Lanet olası mahkûmlarınızı kullanın,' dedim. 'Yeterince mahkûm var elinizde. Mahkûmlarınızı tren yollarında çalıştırıp trenlerinize bir şans verin.' 'Jomo'yla konuş,' dedi. 'Hangi Jomo bu?' dedim. 'Jomo yeni Ulaştırma Bakanım,' dedi. 'Ne zamandan beri?' dedim. 'Şu andan itibaren,' dedi. Kahrolası herif."

"Gerçekten kahrolası," dedi Donohue içtenlikle ve sık sık gülünecek bir şey yokken yaptığı gibi gülümsedi; uzun başı bir yana doğru eğikti, bıyıklarının uçlarını okşarken parlayan sarı gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Odayı daha önce hiç görülmemiş bir sessizlik doldurmuştu. Afrikalı uşaklar köylerine geri dönmüşlerdi. Görevde olmayan İsrailli güvenlik görevlileri güvenlik kulübesinde kung-fu filmi seyrediyorlardı. Geçişine izin verilmesini beklerken Donohue de birkaç boğma sahnesi görmüştü. Özel sekreterler ve Somalili uşak çiftliğin diğer tarafındaki çalışanlar binasına çağrılmıştı. Tarihinde ilk kez Curtiss'in evinde tek bir telefon bile çalmıyordu. Bir ay önce Donohue tek bir sözcük söyleyebilmek için büyük bir savaşım vermek, Curtiss'i kendisine birkaç dakika ayırmazsa oradan ayrılmamakla tehdit etmek zorunda kalmıştı. Bu gece telefon sesini veya geniş masanın yanındaki etajerde duran uydu televizyonunun gürültüsünü hoş karşılayabilirdi.

Sırtı hâlâ kendisine dönük olan Curtiss düşünceli bir tavır sergiliyordu. Afrika'da her zaman giydiği şeyleri giyiyordu: çift manşetli beyaz bir gömlek ve altın ThreeBees kol düğmeleri, denizci mavisi pantolon, püsküllü rugan ayakkabılar, kalın kıllı bileğinde takılı olan madeni para inceliğindeki altın saat. Ama Donohue'nin dikkatini çeken şey timsah derisi kemer olmuştu. Tanıdığı diğer şişman insanlarda kemer aşağıda durur, karın üstüne sarkardı. Ama Curtiss'in kemeri bir yumurtanın ortasına çizilmiş kusursuz bir çizgi gibi sabit duruyor,

Telegram: @cinciva

Curtiss'i yumurtadan yapılmış dev bir çizgi film kahramanına benzetiyordu. Boyalı siyah saçları Slav tarzında geriye doğru taranmış, ensesinde ördek kıçını andıran biçimde toplanmıştı. Puro içiyor, içine her çekişinde kaşlarını çatıyordu. Puro canını sıktığında dumanı tüterken elinin altındaki herhangi bir paha biçilmez mobilya parçasının üstüne bırakıyor, sonra da uşakları purosunu çalmakla suçluyordu.

"Piçkurusunun şimdi neyin peşinde olduğunu biliyorsun herhalde," dedi.

"Moi'nin mi?"

"Quayle'ın."

"Bildiğimi sanmıyorum. Bilmeli miyim?"

"Sana söylemiyorlar mı? Yoksa umurlarında değil mi?"

"Belki de bilmiyorlardır, Kenny. Bana bir tek karısının davasını -bu dava her neyse- ele aldığı ve patronlarının gözetiminden kaçtığı söylendi. Karısının İtalya'da bir evi olduğunu biliyoruz, oradan yeraltına girdiğine dair bir teori var."

"Ya lanet olası Almanya?"

"Ne olmuş lanet olası Almanya'ya?" diye sordu tiksindiği dili taklit ederek.

"Almanya'daymış. Geçen hafta. Bıçaklarını KVH'ya sokmuş bir grup uzun saçlı liberal iyilikseverle araştırma yapıyormuş. Eğer bu kadar yumuşak olmasaydım, şimdiye kadar seçmen listesinden çıkmış olurlardı. Ama senin Londra'daki adamların bunu bilmiyorlar, değil mi? Aldırmıyorlar bile. Yapacak daha iyi işleri var. *Seninle konuşuyorum, Donohue*!"

Curtiss onunla yüzleşmek için hızla arkasına dönmüştü. Bir elini çadıra benzeyen pantolonunun cebine sokmuştu. Diğer eliyle purosunu tutmuş, yanan ucunu Donohue'nin kafasına vurur gibi sallıyordu.

"Korkarım sen benden ilerdesin, Kenny," diye cevap verdi Donohue sakin bir tavırla. "Dairemin Quayle'ı izleyip izlemediğini soruyorsun? Hiçbir fikrim yok. Değerli ulusal güvenlik sırları risk altında mı? Sanmıyorum. Değerli kaynağımız Sir Kenneth Curtiss korunma ihtiyacı içinde mi? Seni ticari açıdan koruyacağımızı hiç söylemedik, Kenny. Dünyada bunu yapabilecek mali ya da başka türde bir kurum olduğunu sanmıyorum."

"*Canın cehenneme*!" Curtiss iri ellerinin ikisini de masanın üstüne indirip Donohue'ye yöneldi. Ama Donohue yine gülümsüyor ve yerinden kıpırdamıyordu. "Eğer istesem lanet olası Servis'ini tek başıma yıkabilirim, bunu biliyor musun?" diye bağırdı Curtiss.

Telegram: @cinciva

"Sevgili dostum, bundan hiçbir zaman kuşku duymadım."

"Sana paranı ödeyen adamlara öğle yemeği ısmarlıyorum. Lanet olası teknemde gezdiriyorum. Kızlar. Havyar. Şampanya. Seçim zamanında onlara ofis veriyorum. Arabalar, nakit, güzel memeli sekreterler. Sizin dükkânın yılda harcadığının on katı kazanan şirketlerle iş yapıyorum. Onlara bildiklerimi anlatırsam tarih olursunuz. Bu yüzden *canın cehenneme* Donohue."

"Senin de Curtiss, senin de," diye mırıldandı Donohue yorgun bir sesle, hepsini daha önce duymuş bir adam gibi, ki duymuştu da. Yine de durmadan çalışan kafasının içinde bu tiyatrocuların neyin peşinde olduklarını merak ediyordu. Tanrı biliyor ya, Curtiss daha önce de öfke nöbetine girmişti. Orada oturup fırtınanın geçmesini beklediği ya da -eğer hakaretler aldırmazlık edemeyeceği kadar şiddetli hale geldiyse- Kenny'nin bir iki sahte gözyaşıyla onu geri çağırıp özür dileyene kadar taktik gereği odadan çıktığı zamanlar sayamayacağı kadar çoktu. Ama Donohue bu gece tuzaklı bomba yerleştirilmiş bir evde olduğunu hissediyordu. Doug Crick'in kapıda kendisine dikkatle bakışını, "Ah, iyi akşamlar, Bay Donohue, efendim, şefe hemen haber veriyorum," deyişindeki aşırı saygıyı hatırladı. Curtiss'in manyak patlamasının hemen ardından gelen ölümcül sessizliği gittikçe artan bir huzursuzlukla dinliyordu.

Yekpare pencereden, şort giymiş iki İsrailli nöbetçinin, arkalarında itaat etmemek için direnen muhafız köpekleriyle geçtiklerini gördü. Uzun saçlı, siyahbeyaz Afrika maymunları ağaçların arasında dolaşıp köpekleri delirtiyordu. Gölden sulanan çimenler gür ve mükemmel görünümlüydü.

"Senin çeten para ödüyor ona!" dedi Curtiss birden elini savurup etkili olması için sesini alçaltarak. "Quayle senin adamın! Doğru mu? Beni mahvedebilmek için senin emirlerine uyuyor. Doğru değil mi?"

Donohue bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Kesinlikle doğru, Kenny," dedi onu sakinleştirmek istercesine. "Tamamen ahmakça bir fikir, onun dışında çok isabetli."

"Bana neden yapıyorsun bunu? Bilmeye hakkım var! Ben *Sir* kahrolası *Kenneth* Curtiss'im! Yalnızca geçen yıl yarım lanet olası milyonu parti fonlarına verdim. Seni -lanet olası İngiliz İstihbarat'ını- saf altınla donattım. Çok, çok nazik konularda sana belirli hizmetler verdik, hem de gönül rızamla... ben..."

"Kenny," diyerek sözünü kesti Donohue usulca. "Kapa çeneni. Uşakların önünde olmaz, tamam mı? Şimdi beni dinle. Neden Justin Quayle'ı sana kazık

Telegram: @cinciva

atmaya teşvik edelim ki? Servis'im -iyice gerilmişken ve hükümet tarafından her zamanki gibi top ateşine tutuluyorken- neden Kenny K gibi değerli bir varlığını sabote ederek ayağına kurşun sıksın ki?"

"Çünkü hayatımdaki diğer bütün lanet olası şeyleri sabote ettiniz de onun için! Çünkü Londra bankalarının borçlarımı ödememi istemesini sağladınız! On bin İngilizin işi risk altında, ama Kenny K'yı tekmelerken kimin umurunda ki bu? Çünkü ben batmadan önce politik dostlarınızı ellerini benden temizlemeleri konusunda uyardınız. Bunu yapmadınız mı? Yapmadınız mı? Yapmadınız mı dedim?"

Donohue dikkatle bilgiyi sorulardan ayırıyordu. *Londra bankaları borçlarını ödemesini istemiş. Londra bunu biliyor mu? Eğer biliyorsa Tanrı aşkına Roger neden beni bu konuda uyarmadı?*

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Kenny. Bankalar bunu ne zaman yaptı?"

"Ne zaman olduğu ne fark eder? Bugün. Öğleden sonra. Telefon ve faksla. Bana söylemek için telefon açtılar, unutmayayım diye faks çektiler, lanet olası faksı okumazsam diye de postayla bir kopya geliyor."

O zaman Londra biliyor, diye düşündü Donohue. Ama eğer biliyorlarsa neden beni açıkta bıraktılar? Bunu daha sonra çözerim. "Bankalar kararları için bir neden gösterdiler mi, Kenny?" diye sordu kaygılı bir ifadeyle.

"Bazı ticari uygulamalar konusundaki ciddi etik kaygılarıymış. *Hangi* lanet olası uygulamalar? Hangi lanet olası etik? Piyasada güven kaybı da bir endişe kaynağıymış. Buna kim neden oldu peki? Onlar! Rahatsız edici dedikodular bir diğer neden. Canları cehenneme. Ben bunları daha önce de yaşadım."

"Peki ya politik dostların -ellerini senden temizlemeyenler- bizim uyarmadıklarımız?"

"On Numara'dan bir dalkavuk aradı. Bilmemkimin adına arıyormuş. Sonsuza dek müteşekkir olacaklarmış falan filan, ama papadan daha dindar olunması gereken şu mevcut havada parti fonlarına yaptığım cömert bağışları geri gönderiyorlarmış da, nereye göndermeleri gerekiyormuş, çünkü para lanet olası defterlerinden ne kadar çabuk silinirse o kadar mutlu olacaklarmış ve bu hiç olmamış gibi davranabilir miymişiz, lütfen? Şimdi nerede olduğunu biliyor musun? İki gün önce nerede olduğunu, ne haltlar yediğini?"

Curtiss'in artık 10 Downing Street görevlisinden değil de, Justin Quayle'dan söz ettiğini anlaması biraz zaman aldı.

Telegram: @cinciva

"Kanada'da. Lanet olası Saskatchewan'da," diye kendi sorusuna cevap verdi Curtiss horlar gibi gülerek. "Kıçı donuyordur umarım."

"Ne yapıyormuş orada?" diye sordu Donohue, yalnızca Justin'in Kanada'da oluşuna değil, Curtiss'in büyük bir rahatlıkta oralarda izini sürebilmesine şaşırarak.

"Bir üniversiteye gitmiş. Bir kadın var orada. Lanet olası bir bilimci. Kadın sözleşmesini ihlal ederek herkese ilacın öldürücü olduğunu söylemeyi takmış kafasına. Quayle onunla birlikte yaşıyor. Karısının ölümünden bir ay sonra." Sesi yükseldi, yine bir fırtına kopacağının habercisiydi bu. "Tanrı aşkına elinde sahte pasaport var! Kim verdi ona bunu? *Sen* verdin. Nakit ödeme yapıyor. Parayı ona kim gönderiyor? *Siz iğrenç herifler.* Bir yılan gibi ağlarından kaçıyor her seferinde. Bunu ona kim öğretti? Siz!"

"Hayır, Kenny. Biz öğretmedik. Hiçbirini." Onların ağları, diye düşündü. Sizin değil.

Curtiss yeni bir çığlığa hazırlanıyordu. İşte geliyor. "Peki, eğer nezaket gösterip bana söylersen, Bay Porter Coleridge Bakanlar Kurulu'na, *benim* şirketim ve *benim* ilacım hakkında yanlış ve iftira dolu bilgi vererek ne halt yediğini sanıyor, kendisine Brüksel'deki tımarhanede bulunan lordlarımız ve efendilerimiz tarafından yapılacak olan tamamen tarafsız bir araştırma vaadinde bulunulmadığı takdirde lanet olası İngiliz basınına gitmekle tehdit ederek ne yapıyor? Ve senin dükkânındaki alıklar buna neden izin veriyor ya da daha doğrusu o piçkurusuna neden cesaret veriyor?"

Peki sen bütün bunları nereden öğrendin, diye hayranlıkla düşünüyordu Donohue. Curtiss kadar becerikli ve düzenbaz biri bile kıllı pençelerini, Donohue'ye yalnızca sekiz saat önce Servis hattıyla şahsen gönderilen çok gizli şifreli bilgiye nasıl sürmüş olabilirdi? Donohue bu işin uzmanı olarak kendi kendine bu soruyu sorduktan sonra cevabı almaya girişti. Yine neşeli bir şekilde gülümsedi, ama bu kez dünyadaki birkaç şeyin arkadaşlar arasında hâlâ adam gibi yapılıyor olmasından duyduğu memnuniyeti yansıtan bir gülümsemeydi bu.

"Elbette," dedi. "Yaşlı Bernard Pellegrin sana ipucu verdi. Çok cesurmuş. Ve zamanlaması da iyi. Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım diyebilmeyi umarım. Bernard için özel bir düşkünlüğüm olmuştur her zaman."

Gülümseyen gözlerini Curtiss'in kızaran yüz hatlarına odaklayarak önce tereddüt edişini, ardından küçümseme ifadesine bürünüşünü seyretti.

Telegram: @cinciva

"O nanemolla homo mu? Parkta köpeğini işetmesi konusunda bile güvenmem ona. Emekliliği için üst düzeyde bir işi onun için sıcak tutuyordum, ama o beni korumak için parmağını bile kaldırmadı. İster misin?" diye sordu Curtiss brandi sürahisini göstererek.

"İçemem, koca adam. Leech'in emri."

"Sana söyledim. Benim doktoruma git. Doug sana adresini verdi. Cape Town'da. Seni oraya uçakla götürürüz. Gulfstearm'i alırsın."

"Atları değiştirmek için biraz geç, Kenny, teşekkürler."

"Hiçbir zaman geç değildir," diye karşılık verdi Curtiss.

Demek Pellegrin, diye düşündü Donohue. Curtiss'in sürahiden bir ölümcül doz daha dolduruşunu seyrederken eski şüphesi doğrulanmıştı. Her şeye rağmen senin hakkındaki bazı şeyleri tahmin etmek mümkün ve bunlardan biri de yalan söylemeyi hiçbir zaman öğrenememiş olman, Kenny.

* * *

Beş yıl önce işe yarar bir şey yapma arzusunun etkisiyle çocuğu olmayan Donohue, boş zamanlarında çocuk futbol takımları kuran Afrikalı bir çiftçiyle kalmak üzere arabasıyla taşraya gitmişti. Sorun paraydı: çocukları maça götürecek kamyonet için parası, takımın formaları ve diğer değerli semboller için gerekli para. Maud kısa bir süre önce küçük bir mirasa konmuştu, Donohue de hayat poliçesine. Nairobi'ye geri dönene kadar her şeyi önlerindeki beş yıl boyunca takside bağlamışlardı ve Donohue hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Geriye dönüp baktığında tek üzüntüsü hayatının çok az bir bölümünü çocukların futboluna, büyük bölümünü ise casuslara harcamış olmasıydı. Curtiss'in, şefkatli bir büyükbaba gibi başını sallayıp göz kırparak iri cüssesini tik ağacından yapılma koltuğa yerleştirmesini seyrederken nedense aynı düşünce geçiyordu aklından. İşte kanımı donduran efsanevi şirinlik geliyor, dedi Donohue kendi kendine. "Birkaç gün önce Harare'ye gittim," dedi Curtiss üçkâğıtçı bir biçimde sır vererek. Ellerini dizlerine indirip biraz daha gizlilik için öne doğru eğildi. "O aptal Mugabe yeni Ulusal Projeler Bakanı olarak atamış kendini. Oldukça umut vaat eden bir adam olduğunu söylemeliyim. Onun hakkında bir şey okudun mu, Tim?"

"Evet, okumuştum."

"Genç bir herif. Onu seversin. Orada yürüttüğümüz küçük bir işte bize yardım ediyor. Rüşvete çok düşkündür. Hatta heveslidir. Bu bilginin senin işine ya-

Telegram: @cinciva

rayacağını düşündüm. Geçmişte bizim işimize yaramıştı, değil mi? Kenny K'dan rüşvet alan bir herif Majesteleri'nden almaktan kaçınmaz. Doğru mu?"

"Doğru. Teşekkürler. İyi fikir. Bunu ileteceğim."

Birkaç kez daha başını sallayıp göz kırptı. "Uhuru Otoyolu'nda inşa ettiğim o yeni gökdeleni biliyor musun?"

"Çok güzel bir gökdelen, Kenny."

"Geçen hafta bir Rusa sattım. Mafya patronu olduğunu söyledi Doug bana. Belli ki çok büyük biri, buradakiler gibi ufak balık değil. Söylentiye göre, Korelilerle çok büyük bir uyuşturucu anlaşması yapıyormuş." Arkasına yaslanıp yakın bir arkadaşın derin endişesiyle Donohue'yi inceledi. "Tim. Senin neyin var? Rengin soluk görünüyor."

"İyiyim. Bazen böyle oluyorum."

"Kemoterapi yüzünden. Benim doktoruma gitmeni söylüyorum, gitmiyorsun. Maud nasıl?"

"İyi, teşekkürler."

"Yatı al. Kendine biraz izin ver, yalnızca ikiniz. Doug'la konuş."

"Tekrar teşekkürler, Kenny, ama bu paravanı biraz genişletmek olur, öyle değil mi?"

Kenny uzun bir soluk alıp uzun kollarını iki yanına sarkıtırken yeni bir mizaç değişikliğinin işaretlerini veriyordu. Hiçbir adam cömertliğinin reddedilmesini kolay kabullenemezdi. "Sen de Kenny'den-ellerini-çek ekibine katılmıyorsun, değil mi, Tim? Bankacı adamların gibi bana soğuk davranmıyorsun, öyle değil mi?"

"Elbette hayır."

"Eh, bunu yapma. Yalnızca zarar görürsün. Sana sözünü ettiğim şu Rus. Dinle. Kötü günler için ne saklıyor biliyor musun? Doug'a göstermiş."

"Kulaklarımı dört açtım, seni dinliyorum, Kenny."

"O gökdelen için bir bodrum inşa ettim. Pek bir işe yaramaz, ama araba parkı yapmaya karar verdim. Bana çok pahalıya maloldu, ama ben böyleyim. İki yüz daire için dört yüz arabalık yer. Sana adını vereceğim bu Rus, her bir lanet olası araba yerine kapağında BM yazılı olan büyük beyaz kamyonlar park etmiş durumda. Doug'a bunların hiç kullanılmadığını söylemiş. Somali'ye giderken yolda ele geçirmişler. Onları satmak istiyormuş." Kendi anlattıklarına şaşmış gibi kollarını havaya kaldırdı. "Buna ne diyorsun? Rusya mafyası BM kamyonları satıyor! Bana! Doug'un ne yapmasını istediğini biliyor musun?"

Telegram: @cinciva

"Anlat."

"İthal etmesini. Nairobi'den Nairobi'ye. Bizim için yeniden dağıtacaklarmış, bizim bütün yapmamız gereken gümrükçü çocuklara rüşvet yedirmek ve kamyonları bir kerede birkaç tane olmak üzere bizim kayıtlarımıza işletmekmiş. Bu organize suç değil de nedir? Rus dolandırıcının biri BM'yi soyuyor, burada, Nairobi'de, hem de güpegündüz, bu bir anarşidir. Ve ben anarşiyi onaylamam. İşte bu bilgiyi alabilirsin. Her şeye karşın bedava. Kenny K'nın selamlarıyla. Beleş olduğunu söyle onlara. Bendensiniz."

"Havalara uçacaklar."

"Onun durdurulmasını istiyorum. Hemen."

"Coleridge'in mi, Quayle'ın mı?"

"İkisinin de. Coleridge'in durdurulmasını istiyorum, Quayle'ın karısının aptal raporunun kaybolmasını..."

Tanrım, bunu da biliyor, diye düşündü Donohue. "Pellegrin'in zaten kaybettiğini sanıyordum," diye şikâyet etti, yaşlı adamların hafızaları kendilerini yanılttığında yaptıkları gibi kaşlarını çatarak.

"Bernard'ı bu işin dışında tut! O benim arkadaşım değil ve hiçbir zaman da olmayacak. Ve Bay Quayle'ınıza deyin ki, benim üstüme gelmeye devam edersе, ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir halt yok, çünkü dünyayla dalaşıyor. Benimle değil! Anladın mı? Ellerimin ve dizlerimin üstüne çöküp onun için yalvarmasaydım Almanya'da halledeceklerdi onu! Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum, Kenny. Bu haberi ileteceğim. Söz verebileceğim tek şey bu."

Curtiss bir ayı çevikliğiyle koltuğundan fırlayıp yürümeye başladı.

"Ben bir vatanseverim," diye bağırdı. "Bunu doğrula, Donohue! Ben lanet olası bir vatanseverim!"

"Elbette öylesin, Kenny."

"Bir daha söyle. Ben bir vatanseverim!"

"Sen bir vatanseversin. Sen John Bull'sun. Winston Churchill'sin. Ne dememi istiyorsun?"

"Benim vatansever olduğumu gösteren bir örnek ver. Düzinelerce örnekten birini. Aklına gelen en iyi örneği. Hemen."

Hangi cehenneme doğru gidiyor bu konuşma? Donohue yine de bir örnek verdi. "Geçen yıl yaptığın Sierra Leone işine ne diyorsun?"

Telegram: @cinciva

"Anlat bana. Hadi. Anlat."

"Bir müşterimiz tüfek ve cephane istedi."

"Sonra?"

"Tüfekleri aldık..."

"Lanet olası tüfekleri ben aldım!"

"Tüfekleri paramızla biz aldık, sana malın Singapur'a gittiğini gösteren sahte gerçek-kullanıcı belgesi temin ettim..."

"Lanet olası gemiyi unutuyorsun!"

"ThreeBees kırk bin tonluk bir gemi kiralayıp tüfekleri yükledi. Gemi siste kayboldu..."

"Yani kaybolmuş gibi yaptı, demek istiyorsun!"

"Müşterimizin ve ekibimizin tüfekleri boşaltmak için hazır beklediği Freetown yakınında küçük bir limana girmek zorunda kaldı."

"Ve senin için bunu yapmak zorunda değildim, öyle değil mi? Korkaklık edebilirdim. 'Yanlış adres, yan kapıyı deneyin,' diyebilirdim. Ama yaptım. Lanet olası ülkeme olan sevgim yüzünden yaptım. Çünkü ben bir vatanseverim!" Sesi alçaldı, sır verir gibi konuşmaya başladı. "Pekâlâ. Dinle. İşte yapacağın şey... Servis'in yapacağı şey." Kısa, kesik kesik cümlelerle emirlerini verirken odayı adımlıyordu. "Servis'in -Dışişleri değil, onlar yalnızca bir grup muhallebi çocuğu o kadar- senin Servis'in, şahsen, bankalara gideceksiniz. Her bankada gerçek bir İngiliz kadın ya da adam belirleyeceksiniz. Dinliyor musun, çünkü bu gece eve döndüğünde bu bilgiyi onlara ileteceksin." Vizyon sahibi sesini kullanıyordu yine. Yüksek tonlama, biraz titrek, halkın milyoneri.

"Dinliyorum," diye güvence verdi Donohue.

"Güzel. Ve bu adam ya da kadınları biraraya toplayacaksınız. Şehirde bir yerde güzel bir toplantı salonuna. Size yerini söyleyeceğim. Onlara, İngiliz Gizli Servisi olarak resmi kapasitenizle diyeceksiniz ki: 'Beyler. Bayanlar. Kenny K'yı rahat bırakın. Bunun nedenini söyleyemeyiz. Bütün söyleyeceğimiz Kraliçe adına rahat bırakın onu. Kenny K bu ülke için büyük işler yaptı, ama bu işlerin neler olduğunu söyleyemeyiz ve daha fazlasını da yapacak. Ona kredileri için üç ay verin, ülkeniz için büyük iyilik yapmış olacaksınız, tıpkı Kenny K gibi.' Ve bunu yapacaklar. Eğer biri evet derse hepsi evet diyecektir, çünkü hepsi birer koyun. Ve diğer bankalar da onları takip edecektir, çünkü onlar da birer koyun."

Telegram: @cinciva

Curtiss adına üzüleceği hiç aklına gelmezdi Donohue'nin. Ama öyle bir an varsa bu olmalıydı.

"Onlara sorarım, Kenny. Sorun şu ki, bu tür bir gücümüz yok. Eğer olsaydı bizi dağıtmak zorunda kalırlardı."

Ama bu sözlerin etkisi korktuğu her şeyden daha güçlü olmuştu. Curtiss kükrüyor, homurtuları kirişlerden yankılanıyordu. Beyaz gömlekli kollarını bir rahip gibi havaya kaldırmıştı. Oda bu zorbanın yarattığı gökgürültüsüyle sarsılıyor gibiydi.

"Sen artık tarih oldun, Donohue. Sen lanet olası dünyayı ülkelerin yönettiğini sanıyorsun! Pazar okuluna geri dön. Bugünlerde, 'Tanrı çok uluslu ülkemizi korusun' şarkısını söylüyorlar. Dostların Bay Coleridge, Bay Quayle ve bana karşı sıraladığın başka kim varsa onlara söyleyebileceğin bir şey daha var. Kenny K Afrika'yı seviyor." Gövdesinin üst kısmıyla geniş pencereyi ve gümüş rengi ay ışığıyla yıkanan gölü kapladı. "Bu kanında var! Ve Kenny K ilacını seviyor! Kenny K ilacını ihtiyacı olan her Afrika kadın, erkek ve çocuğa ulaştırmak için yeryüzüne gönderildi! Ve yapacağı şey de bu, bu yüzden hepinizin canı cehenneme! Ve eğer birisi bilimin yoluna çıkmaya kalkarsa suçlaması gereken tek kişi kendisidir. Çünkü ben bu çocukları durduramam, artık bunu yapamam, siz de yapamazsınız. Çünkü ilaç paranın satın alabileceği istisnasız en iyi beyinler tarafından test edildi ve denendi. Ve bir tanesi bile..." Sesi histerik bir biçimde yükseliyordu. "Bir tanesi bile ona karşı söyleyecek bir şey bulamadı. Hiçbir şey! Şimdi cehennem ol."

Donohue kendisine söyleneni yaparken etrafında sinsi bir telaş kargaşası baş gösterdi. Gölgeler koridorlara kaçıştı, köpekler havladı ve telefon korosu şarkılarına başladı.

* * *

Temiz havaya çıkan Donohue, Afrika'nın gece kokusunun ve seslerinin kendisini yıkayıp temizlemesine izin verdi. Her zamanki gibi silah yoktu yanında. Bir bulut kümesi yıldızların üstüne yayıldı. Güvenlik ışıklarının parlaklığı altında akasya ağaçları kâğıt sarısı görünüyordu. Dağ kırlangıçlarının ötüşünü ve bir zebranın sesini duydu. Yavaşça etrafına bakındı, bakışlarını en karanlık noktalarda en uzun süre kalmaya zorladı. Ev geniş bir teras üzerinde yükseliyordu ve arkasında bir göl, önünde ay ışığında derin bir krateri andıran asfalt uzanıyordu. Arabası asfaltın ortasındaydı. Alışkanlığı olduğu üzere arabasını çevre-

Telegram: @cinciva

deki bitki örtüsünden uzağa park etmişti. Kımıldayan bir gölge görüp görmediğinden emin olamayarak hareketsiz kaldı. Gariptir ki, Justin'i düşünüyordu. Eğer Curtiss haklıysa ve Justin kısa aralarla İtalya'ya, Almanya'ya ve Kanada'ya gittiyse, sahte bir pasaportla yolculuk yapıyorsa, bu tanıdığı Justin olamazdı, ama son haftalarda böyle birinin varolabileceğinden kuşkulanmaya başlamıştı: kendisinden başka kimseden emir almayan yalnız Justin; öfkeli ve patlamaya hazır, önceki hayatında altında gizlendiği paravan her neyse onu kaldırmaya hazır Justin. Eğer Justin bugünlerde böyle biriyse ve üstlendiği görev böyle bir şeyse, "*benim ilacım*"ın ithalatçısı ve dağıtımcısı Sir Kenneth Curtiss'in göl kenarındaki evinden başka aramaya başlanacak daha iyi bir yer var mıydı?

Donohue arabasına doğru ağır ağır yürüdü. Yakınlarda bir ses duydu, adımını yarıda kesip ayağını yavaşça asfalta koydu. Ne oynuyoruz, Justin? Büyükannenin Adımları oyununu mu? Yoksa yalnızca bir Afrika maymunu musun? Bu kez duyulabilir ayak sesleri geldi arkasından. İnsan mı, yoksa hayvan mı? Donohue sağ dirseğini savunmacı bir şekilde kaldırdı, Justin'in adını fısıldama arzusunu bastırarak hızla döndü ve Doug Crick'in elleri iki yanında serbest olduğu halde bir iki metre arkasında durduğunu gördü. İriyarı bir adamdı, Donohue kadar uzun boyluydu, ama yarısı yaştaydı. Geniş soluk yüzü, sarı saçları ve kadınsı olsa da çekici bir gülümsemesi vardı.

"Merhaba Doug," dedi Donohue. "İyi misin?"

"Çok iyiyim, efendim, teşekkürler, umarım sizin için de aynı şeyi söyleyebiliriz."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

İkisi de çok alçak sesle konuşuyordu.

"Evet, efendim. Anayola çıkıp Nairobi'ye doğru dönün, bir saat önce kapanan Hell's Gate Ulusal Parkı'na kadar gidin. Toprak yoldur, ışık yoktur. On dakika sonra orada buluşalım."

Donohue ağaçlıklı araba yolundan bahçe kapısına kadar gitti. Nöbetçi fenerini önce yüzüne, sonra leopar desenli kilimi çalmış olabilir diye arabasına tuttu. Kung-fu yerini kötü çekilmiş bir porno filme bırakmıştı. Donohue hayvanlara ve yayalara karşı uyanık olarak yavaşça anayola döndü. Başında başlıklar olan yerliler yol kenarında çömelmiş ya da uzanmıştı. Ellerinde uzun sopalarla yürüyen yayalar, yavaşça ona doğru el kaldırıp şakadan farların önüne atlıyormuş gibi yapıyordu. Ulusal parkı gösteren tabelayı görene kadar yoluna

Telegram: @cinciva

devam etti. Tabelayı görünce durdu, farlarını kapatıp bekledi. Arkasından bir araba geldi. Yolcu kapısını açtı, arabanın içindeki ışığın yanmasını sağladı. Ne bulut, ne de ay vardı görünürde. Ön camdan görünen yıldızlar iki katı parlaklıktaydı. Donohue Koç ve İkizler Takımyıldızları'nı görebiliyordu, İkizler'in ardından da Yengeç'i gördü. Crick yolcu koltuğuna oturup kapıyı arkasından kapattı. Ortalık zifiri karanlık olmuştu.

"Şef çok umutsuz. Onu böyle görmemiştim... şey, hiçbir zaman," dedi Crick sabrının tükendiğini göstermek için öfleyerek.

"Sanırım görmemişsindir, Doug."

"Açıkçası biraz garip davranıyor."

"Aşırı gergin olmalı," dedi Donohue anlayışlı bir ifadeyle.

"Bütün gün bağlantı odasında oturup ona telefon bağlıyorum. Londra bankaları, Basel, sonra yine bankalar, sonra yüzde kırk bileşik faizle aylık kredi vermeyi teklif eden adını hiç duymadığım finans şirketleri, sonra sıçan sürüsü dediği politikacılar. Elinde olmadan dinliyor insan, değil mi?"

Kollarında çocuğu olan bir anne cılız eliyle çekinerek ön camı temizliyordu. Donohue camı açıp kadına yirmi şilinlik bir banknot uzattı.

"Paris, Roma ve Londra'daki evlerini ipotek etmiş ve Sutton Place, New York'taki evine de haciz gelecekmiş. Aptal futbol takımını satmak için bir alıcı bulmaya çalışıyor, ama onları istemek için insanın sağır ve salak olması gerekiyor. Credit Suisse'deki özel bir arkadaşından yirmi beş milyon ABD doları istedi bugün. Pazartesi otuz milyon geri ödeyeceğini söyledi. KVH da pazarlama anlaşmaları ödemesi için peşinde. Eğer nakit bulamazsa şirketini elinden alacaklar."

Üç kişilik bir aile camın önünde toplanmıştı, herhangi bir yerden gelmiş olup herhangi bir yere gitmeyen göçmenlerdi bunlar.

"Onları dağıtmamı ister misiniz, efendim?" diye sordu Crick, kapının koluna uzanarak.

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diye emretti Donohue sert bir sesle. Motoru çalıştırıp yavaşça yola çıktığında Crick konuşmaya devam ediyordu.

"Bütün yaptığı onlara bağırıp çağırmak. Aslında acınacak bir durum bu. KVH parasını istemiyor. Onun işini istiyor, bunu hepimiz biliyorduk, ama o bilmiyordu. Şok dalgalarının nerede sona ereceğini bilmiyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Doug. Senin ve Kenny'nin çok yakın olduğunuzu sanıyordum."

Telegram: @cinciva

"Ben de öyle, efendim. Bu noktaya gelmemin çok zor olduğunu itiraf etmeliyim. İkiyüzlülük bana göre bir şey değil, öyle değil mi?"

Sürüden ayrılmış birkaç gazel geçişlerini seyretmek için yolun kenarına gelmişti.

"Ne istiyorsun, Doug?" diye sordu Donohue.

"İşe yarayacak bilgi olup olmadığını merak ediyordum, efendim. Ziyaret edilmesini ya da gözetlenmesini istediğiniz herhangi biri. İstediğiniz herhangi bir belge." Donohue bekledi, etkilenmemişti. "Ayrıca bir arkadaşım var. İrlanda günlerinden kalma. Harare'de yaşıyor, hiç sevmediğim bir yerdir."

"Ne olmuş ona?"

"Ona yaklaşmışlar. Serbest çalışır."

"Ne yapması için yaklaşmışlar?"

"Arkadaşının arkadaşı olan bazı Avrupalılar ona yaklaşmış. Turkana yolundaki beyaz bir kadın ve siyah erkek arkadaşını huzura kavuşturmak için çok para teklif etmişler. O gece yola çıkmasını istemişler, araba hazırmış."

Donohue kenara çekip arabayı durdurdu tekrar. "Tarih?" diye sordu.

"Tessa Quayle öldürülmeden iki gün önce."

"İşi kabul etmiş mi?"

"Elbette hayır, efendim."

"Neden?"

"O türde biri değildir. Birincisi kadınlara dokunmaz. Ruanda'da bulundu, Kongo'da bulundu. Başka bir kadına dokunmaz bir daha."

"Peki ne yapmış?"

"Bu kadar titiz olmayan bazı insanlarla konuşmalarını tavsiye etmiş."

"Kim örneğin?"

"Söylemiyor, efendim. Zaten o söylese de ben izin vermezdim. Bazı şeyleri bilmek çok tehlikelidir."

"O zaman teklifinin bir önemi yok, öyle değil mi?"

"Şey, daha geniş sınırlarda konuşmaya hazır, ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Anlamıyorum. Ben isim satın alırım, tarih ve yer de. Nakit. Sınır yok."

"Bence o da böyle demek istemişti, efendim, gösterişli sözleri kesersek. Dr. Bluhm'a olanlara dair bilgiyi satın almak istiyor musunuz, harita koordinatları dahil? Turkana'daki olayları arkadaşlarının dilinden doktoru etkilediği şekliyle kaleme aldı. Yalnızca siz görebilirsiniz, fiyat uygun olursa tabii."

Telegram: @cinciva

Üzerinde kurdele olan geniş kenarlı kadın şapkası takmış olan bir başka göçmen grubu arabanın etrafına toplanmıştı.

"Bana palavra gibi geldi," dedi Donohue.

"Palavra olduğunu sanmıyorum, efendim. Bence gerçek hikâye. Öyle olduğunu biliyorum."

Donohue'nin içinden bir ürperti geçti. Biliyor, diye düşündü. Nereden biliyor? Yoksa İrlanda günlerinden kalma arkadaşın Doug Crick'in şifreli hali mi?

"Nerede? Yazdığı bu hikâye."

"Teslim edilmeye hazır. Böyle diyebilirim."

"Yarın öğle vakti Serena Oteli'nin havuz barında olacağım yirmi dakika için."

"Elli bine bakıyor, Bay Donohue."

"Gördüğüm zaman neye baktığını söylerim."

Donohue çukurların içine düşmemek için yana kaçarak bir saat boyunca araba sürdü. Oyun parkına giden bir çakal farlarının arasından geçip gitti. Yerel çiçek çiftliğinden olan bir grup kadın onları arabasına almasını işaret etti, ama Donohue ilk kez durmadı. Kendi evinin önünden geçerken bile durmayıp doğruca Yüksek Komiserlik'e gitti. Somon balığının yarına kadar beklemesi gerekiyordu.

Telegram: @cinciva

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Sandy Woodrow," diye seslendi Gloria muzip bir ciddiyetle ellerini kalçasına dayayıp. Fırfırlı yeni elbisesini giymişti. "Artık bayrağı göstermenin zamanı geldi."

Erkenden kalkmış, Woodrow tıraş olana kadar saçlarını taramıştı. Oğlanları şoförle okula gönderdikten sonra, domuz pastırması ve yumurta pişirmişti. Woodrow normalde bunları yemeye izinli değildi, ama bir kadının zaman zaman erkeğini şımartmaya hakkı vardı. Mükemmel görünüyor, bir genç kız sesiyle konuşuyordu, ama bunların hiçbiri her zamanki gibi Nairobi gazetelerinin oluşturduğu yığını taramakta olan kocası tarafından fark edilmemişti.

"Bayrak pazartesi eski yerine çıkıyor, canım," diye cevap verdi dalgınlıkla, pastırmasını çiğnerken. "Mildren Protokol Bölümü'ne gitti. Bayrak bir prens için olduğundan daha uzun süre yarıda kaldı Tessa için."

"Ben o bayraktan söz etmiyorum, şaşkın," dedi Gloria gazeteleri kocasının önünden alıp suluboya tablolarının altındaki sehpaya güzelce koyarak. "Rahat oturuyor musun? Dinle o zaman. Hepimizi neşelendirecek hareketli bir parti vermekten söz ediyorum. Bunun zamanı geldi, Sandy. Gerçekten. Birbirimize, 'Tamam. Bitti. Çok üzgünüz. Ama hayatın devam etmesi gerekiyor,' dememizin zamanı geldi. Tessa da aynı şekilde hissederdi. Önemli soru şu hayatım. İçerden ne haber? Porter'lar ne zaman geliyor?" *Sandy*'ler ya da *Elena*'lar gibi *Porter*'lar, rahat olduğumuzda insanlar hakkında böyle konuşuruz.

Woodrow kızarmış ekmeğinin üstüne bir parça yumurta koydu. "Bay ve Bayan Porter Coleridge, kızları Rosie'yi bir okula yerleştirene kadar izin aldılar," dedi tekdüze bir sesle, hayali bir sözcüden alıntı yaparak. "İçerden, dışardan, tek haber bu."

Telegram: @cinciva

Ama görünüşteki rahatlığına rağmen Woodrow'un kafasını kurcalayan bir haberdi bu. Coleridge neyin peşindeydi? Bu telsiz sessizliğinin nedeni neydi? Tamam, izinli olarak evine gitmişti. İyi şanslar. Ama izinli olarak evine giden Yüksek Komiser'lerin telefonları, e-mail'leri ve adresleri olurdu. Önemsiz bahanelerle evlerini ve özel sekreterlerini arar, uşaklarının, bahçelerinin, köpeklerinin durumunu ve işlerinin onlar olmadan iyi yürüyüp yürümediğini öğrenmek isterlerdi. Onlar içinde olmadığı zaman evlerindeki işlerin daha iyi olduğunu duyunca alınırlardı. Ama aniden gidişinden bu yana Porter'dan tek bir haber bile çıkmamıştı. Ve Woodrow ne zaman görünüşte birkaç masum soru sormak -ve aslında amaçları ve hayalleri hakkında onu sıkıştırmak- için Londra'yı arasa birbiri ardına duvarla karşılaşıyordu. Coleridge, "Bakanlar Kurulu'nda toplantıda," demişti Afrika Bölümü'ndeki bir acemi. "Bakanlarla bir partiye katılıyor," demişti Dışişleri'ndeki biri.

Ve Bernard Pellegrin, Woodrow sonunda Coleridge'in masasındaki dijital telefondan ona ulaşmayı başardığında diğerleri kadar yüzeysel konuşmuştu. "Şu personel karışıklıklarından biri," diye açıklamıştı belirsiz bir şekilde. "Başbakan bir brifing istiyor, bu yüzden Dışişleri'nin de duyması gerekiyor, anlayacağın hepsi birden istiyorlar. Herkes Afrika'dan bir şeyler istiyor. Her zamanki gibi."

"Peki ama Porter buraya geliyor mu, gelmiyor mu, Bernard? Yani bu çok rahatsızlık verici. Hepimiz için."

"Bunu bilen son kişi ben olmalıyım, koca adam." Kısa bir duraklama oldu. "Yalnız mısın?"

"Evet."

"O pislik Mildred'ın kulağı anahtar deliğinde olmasın?"

Woodrow kapalı kapıya bakıp sesini alçalttı. "Hayır."

"Kısa bir süre önce bana gönderdiği o kalın kâğıt tomarını hatırlıyor musun? Yirmi sayfa kadar, bir kadın yazmıştı hani?"

Woodrow'un midesi bulandı. Dinlenmeye engel olan cihazlar dışardan yapılan müdahalelere karşı güvenli olabilir, peki ama bize karşı güvenliler mi?

"Ne olmuş?"

"Benim görüşüme göre, en iyi çözüm, onun buraya hiç gelmemiş olması. Postada kayboldu. Ne dersin?"

"Sen kendi adına konuşuyorsun, Bernard. Ben senin adına konuşamam. Eğer almadıysan bu seni ilgilendirir. Ama ben sana gönderdim. Bildiğim tek şey bu."

Telegram: @cinciva

"Diyelim ki, göndermedin, koca oğlan. Düşün ki, bunlardan hiçbiri olmadı. Hiç yazılmadı, hiç gönderilmedi. Bu senin için mümkün olabilir mi?" Ses kesinlikle çok huzurlu geliyordu kulağına.

"Hayır. Bu imkânsız. Kesinlikle mümkün değil, Bernard."

"Neden?" İlgili, ama en ufak bir endişe belirtisi yok.

"Sana bir çantayla gönderdim. Sana şahsen teslim edilecekti. Envantere girdi. Kraliçe'nin habercileri imzaladı." Neredeyse Scotland Yard'a demek üzereyken kararını değiştirdi. "Buraya gelen insanlara ondan söz ettim. Buna mecburdum. Benimle konuşana kadar başkasından öğrenmişlerdi." Korkusu yüzünden öfkelendi. "Sana söyledim, onlara söyledim! Hatta seni uyardım! Bernard, bir şeyler açığa mı çıkıyor? Beni telaşlandırıyorsun. Her şeyin halledildiğini söylediğini sanıyordum."

"Bir şey yok, koca oğlan. Sakin ol. Bu tür şeyler arasıra ortaya çıkıp kayboluyor. Tüpten biraz diş macunu çıkıyor, geri koyuyorsun. İnsanlar bunun yapılamayacağını söyler. Ama her gün oluyor. Karın iyi mi?"

"Gloria iyi."

"Çocuklar?"

"İyi."

"Onlara sevgilerimi ilet."

"Bu yüzden gerçekten süper bir dans olmasına karar verdim," diyordu Gloria coşkulu bir sesle.

"Ah, tamam, harika," dedi Woodrow, konuşmalarının seyrinden toparlanacak süreyi kazanmak için. Her sabah yutması için Gloria'nın kendisine verdiği tabletleri aldı: üç yulaf kepeği tableti, bir balık ciğeri yağı ve yarım aspirin.

"Dans etmekten nefret ettiğini biliyorum, ama bu senin kabahatin değil, annenin kabahati," diye devam etti Gloria şirin bir tavırla. "Elena'nın müdahale etmesine izin vermeyeceğim, geçenlerde çıkardığı küçük rezaletten sonra olmaz. Yalnızca haberdar edeceğim onu."

"Ah. Tamam. Siz ikiniz öpüşüp barıştınız, öyle mi? Bunu bildiğimi sanmıyorum. Tebrikler."

Gloria alt dudağını ısırdı. Elena'nın dansına ait hatıralar bir an için canını sıktı. "Arkadaşlarım var, Sandy, biliyorsun," dedi biraz acınacak bir şekilde. "Onlara ihtiyacım var. Bütün gün senin dönüşünü beklemek çok zor. Arkadaşlar güler, sohbet eder, birbirine iyilik yaparlar. Ve bazen de kavga ederler. Ama

Telegram: @cinciva

sonra tekrar biraraya gelirler. Arkadaşlar böyledir. Keşke senin de böyle bir arkadaşın olsa."

"Ama sen varsın ya, sevgilim," dedi Woodrow centilmence, vedalaşmak için karısını kucaklarken.

* * *

Gloria, Tessa'nın cenazesinde olduğu gibi verimli ve istekli bir havayla işe girişti. Kendisini reddedemeyecek kadar yeni olan kadro üyelerinden ve çalışanların eşlerinden oluşan bir çalışma komitesi kurdu. Önce bunların aralarında Ghita vardı. Bu, Gloria için çok önemli bir seçimdi, çünkü Ghita, Elena ve kendisi arasında istenmeden oluşan açıklığın ve onu takip eden korkunç sahnenin nedeniydi. Bu anı günlerce aklından çıkmamıştı.

Elena bir dans partisi vermişti ve partinin, bir dereceye kadar, eh, başarılı olduğu söylenebilirdi. Ve Sandy, bunu herkes bilirdi ki, partilerde çiftlerin birbirinden ayrılıp, onun deyişiyle, *salonda çalışmaları gerektiğine* inanırdı. Partilerin en iyi diploması yaptığı yerler olduğunu söylerdi. Ve öyle de olmalıydı. Çekici bir adamdı. Bu yüzden Sandy ve Gloria zaman zaman odanın karşısından birbirine hu-hu demeler ve arasıra dans pistinde el sallamalar dışında akşamın büyük bölümünde birbirini görmemişti. Gloria onunla bir kez olsun dans etmeyi çok istese de, hatta bu dans Sandy'nin ritmi tutturabilmesi için fokstrot olsa bile, bu durum son derece normaldi. Bunun dışında Gloria'nın o akşam için söyleyebileceği çok fazla bir şey yoktu, yalnızca Elena'nın göğüslerini sergilemek yerine yaşına göre biraz daha kapanabilecek olduğunu düşünüyordu ve Brezilyalı Büyükelçi'nin samba yapmak için elini kalçasına koymakta ısrar etmemiş olmasını diliyordu, ama Sandy, Latinlerin böyle olduğunu söylüyordu.

Bu yüzden danstan *sonraki* sabah -ki Gloria partide herhangi bir olumsuzluk fark etmemiş, kendini daha çok bir gözlemci gibi hissetmişti- Muthiaga'da kahve içerken Elena, Sandy'nin *Ghita Pearson'la aşırı derecede ilgilendiğini* -bunlar Elena'nın sözleriydi- Ghita'nın başının ağrıdığını bahane ederek partiden erken ayrıldığını, bu yüzden onu sıkıcı bulduğunu, çünkü herkes böyle yapsa insanların parti verme zahmetine girmeyeceğini düşündüğünü, Gloria'nın hayatını tamamen altüst eden bir bomba gibi değil de, sıradan bir dedikoduymuş gibi son derece doğal bir şekilde ağzından kaçırıvermişti.

Gloria başlangıçta ağzını açamamıştı. Sonra bu sözlerin tek kelimesine bile inanmayı reddetmişti. Elena *ilgileniyordu* derken tam olarak ne demek istiyordu?

Telegram: @cinciva

Nasıl ilgileniyordu, El? Biraz daha açık konuşur musun, lütfen. Evet, biraz sinirlendim. Hayır, tamam, lütfen devam et. Madem bu kadarını söyledin, hepsini anlat bakalım.

Başlangıç için, onu okşuyordu, diye karşılık verdi Elena, kasıtlı bir kabalıkla, Gloria'nın aşırı iffetliliği olarak gördüğü şeye sinirlenerek. Göğüslerini yokluyordu. Kendini onun kasıklarına bastırıyordu. Birisine, bir kadına karşı şehvet duyan bir adamın ne yapmasını beklerdiniz? Sandy'nin piyasadaki en büyük yavru-avcısı olduğunu bilmeyen tek insan sen olmalısın. Sekiz aylık hamileyken bile Tessa'nın etrafında dili bir karış dışarda nasıl dolaştığına bir bak!

Tessa'dan söz etmesi bardağı taşıran damla olmuştu. Gloria, Sandy'nin Tessa için zararsız bir şeyler hissettiğini uzun zaman önce kabullenmişti, ama kuşkusuz duygularının kontroldan çıkmasına izin vermeyecek kadar namusluydu. Bu utanç verici bir şey olsa da, Ghita'yı bu konuda sorgulamış ve tatmin edici bir cevap almıştı. Şimdi Elena yalnızca bu yarayı yeniden deşmekle kalmamış, bir de içine sirke dökmüştü. Kuşkulanan, hayrete düşen, aşağılanan ve büyük bir öfke hisseden Gloria fırtına gibi eve dönmüş, çalışanları göndermiş, oğlanları ev ödevlerine oturtmuş, içki dolabını kilitlemiş ve kasvetli bir şekilde Sandy'nin dönüşünü beklemişti. Sandy sonunda saat sekiz civarında her zamanki gibi iş stresi yüzünden şikâyet ederek, ama ayık olarak gelmişti. Oğlanların duymasını istemeyen Gloria kocasını kolundan yakalayıp uşakların merdiveninden aşağıya indirmişti.

"Neyin var senin?" diye sızlanmıştı Sandy. "Viskiye ihtiyacım var."

"Sorun sensin, Sandy," diye karşılık vermişti Gloria ürkütücü bir tavırla. "Gereksiz sözcükler istemiyorum. Diplomatik şirin konuşmalar da yok, teşekkürler. Herhangi bir nezaket sözcüğü de kalsın. Tessa Quayle'la bir ilişkin var mıydı, yok muydu? Seni uyarıyorum, Sandy. Seni çok iyi tanıyorum. Yalan söylediğini hemen anlarım."

"Hayır," dedi Sandy kısaca. "İlişkim yoktu. Başka soru."

"Ona âşık mıydın?"

"Hayır."

Ateş altında babası gibi metindi. Kaşını bile oynatmıyordu. Dürüst olması gerekirse en çok sevdiği Sandy buydu Gloria'nın. Nerede birlikte olduğunuzu bildiğiniz türde bir adam. Elena'yla bir daha asla konuşmayacağım.

"Elena'nın partisinde Ghita Pearson'la dans ederken ona cinsel olarak yanaştın mı yanaşmadın mı?"

Telegram: @cinciva

"Hayır."

"Elena yanaştığını söylüyor."

"O zaman Elena zırvalıyor. Bu yeni bir şey değil."

"Sen onu okşadığın için Ghita'nın partisinden erkenden ayrıldığını söylüyor."

"Onu okşamadığım için kafası atmıştır."

Gloria bu kadar dobra, açık, neredeyse pervasız inkâr beklemiyordu. "Kafası atmıştır" sözünü kullanmasa da olurdu. Bu ifadeyi kullandığı için Philip'in cep harçlığını kesmişti yeni. "Ghita'yı okşadın mı, kendini ona bastırdın mı, söyle!" diye bağırmış ve ağlamaya başlamıştı.

"Hayır," diye cevap vermişti Woodrow yine ve ona doğru birkaç adım atmıştı, ama Gloria onu itmişti.

"Bana dokunma! Beni rahat bırak! Onunla ilişkiye girmek istedin mi?"

"Ghita'yla mı, Tessa'yla mı?"

"İkisiyle de! Ne fark eder ki?"

"Önce Tessa'yı ele alalım mı?"

"İstediğini yap!"

"'İlişki'yle yatmayı kastediyorsan, eminim bu fikir aklımdan geçmiştir, heteroseksüel iştahı olan çoğu erkeğin aklından geçeceği gibi. Ghita'yı daha az çekici buluyorum, ama gençliğin de çekici bir tarafı var, bu yüzden onu da dahil edelim. Ya Jimmy Carter formülüne ne dersin? 'Ben yüreğimde zina yaptım.' Al, işte. İtiraf ettim. Şimdi boşanmak istiyor musun, yoksa viskimi içebilir miyim?"

O ana dek Gloria ikibüklüm olmuş, utanç ve kendinden iğrenme duygularıyla çaresizlik içinde ağlıyor, Sandy'ye kendisini affetmesi için yalvarıyordu, çünkü yaptığı şey korkunç derecede açık hale gelmişti. Kocasını, Justin elinde bavuluyla evlerine geldiği geceden beri kendini suçladığı şeylerle suçluyordu. Kendi suçluluk duygusunu onun üstünde gidermeye çalışıyordu. Yerin dibine geçerek kendi kendine sarılmış, "Çok üzgünüm, Sandy," demişti. "Oh Sandy, lütfen," ve, "Sandy, beni affet, ben çok korkunç biriyim," demişti kocasının ellerinden kurtulmaya çalışırken. Ama Sandy kolunu omzuna atmayı başarmış ve iyi bir doktor gibi onu merdivenlerden çıkarmaya başlamıştı bile. Çalışma odasına geldiklerinde Gloria ona içki dolabının anahtarını vermiş, Sandy de ikisi için birer kadeh doldurmuştu.

Telegram: @cinciva

Yine de iyileşme süreci biraz uzun sürmüştü. Bu kadar korkunç şüphelerden bir gecede kurtulmak mümkün değildi, özellikle geçmişte kurtulunan şüpheleri yansıttıkları zaman. Gloria geçmişi düşünmüştü, sonra bir başka geçmişi daha. Kendi kendine kapanma alışkanlığı olan hafızası geçmişte başından attığı olayları geri getirmede ısrar ediyordu. Yine de Sandy çekici bir adamdı. Elbette kadınlar ona yaklaşacaktı. Salondaki en seçkin görünüşlü erkekti. Ve küçük bir flörtün kimseye zararı olmazdı. Ama sonra yine anıları devreye giriyor ve Gloria merak etmeye başlıyordu. Önceki görev yerlerindeki kadınlar aklına geliyordu: tenis eşleri, bebek bakıcıları, terfi eden kocaların genç eşleri. Piknik partilerini, yüzme partilerini, hatta -içten gelen bir ürpertiyle- Amman'da Fransız Büyükelçisi'nin havuzunda verilen ve herkesin sarhoş olduğu çıplaklar partisini yeniden yaşarken buldu kendini. Aslında kimse gerçekten bakmamıştı, hepimiz su altında kalmıştık ve çığlık çığlığa havlularımıza koşmuştuk, ama yine de...

Gloria'nın Elena'yı affetmesi birkaç gün sürmüştü, ama elbette ki, hiçbir zaman tam olarak affedemezdi. Elena o zamanlar o kadar mutsuzdu ki, diye düşündü cömert tarafı. O küçük korkunç Yunanlıyla evli olup da, telafi için birbiri ardına kötü ilişkiler yaşarken nasıl mutsuz olmazdı ki?

* * *

Öte yandan, Gloria'yı hafiften rahatsız eden tek şey neyi kutluyor olacaklarıydı. Belirli bir gün olmalıydı elbette, Bağımsızlık Günü ya da Mayıs Bayramı gibi. Çok kısa bir süre içinde olmalıydı, yoksa Porter'lar geri gelmiş olurdu, ki bu Gloria'nın istediği bir şey değildi. Sandy'nin ilgi odağı olmasını istiyordu. Commonwealth Günü yaklaşıyordu, ama daha çok vardı. Biraz değişiklikle herkesinkinin önüne geçen erken bir Commonwealth Günü kutlayabilirlerdi. Bu inisiyatifi gösterirdi. İngiliz Commonwealth Günü'nü tercih ederdi, ama bugünlerde her şeyin kısılması gerekiyordu, içinde yaşadığımız çağ böyle. St. George Günü'nü ve kanlı ejderhayı kesmeyi tercih ederdi! Ya da Dunkirk Günü'nü ve onlarla sahilde savaşmayı! Ya da hepsi müthiş İngiliz zaferleri olan Waterloo Günü'nü veya Trafalgar Günü'nü veya Agincourt Günü'nü, ama ne yazık ki, bunlar Fransızlara karşı kazanılan zaferlerdi ve Elena'nın ters bir şekilde belirttiği gibi şehirdeki en iyi aşçılar Fransızdı. Zaten bugünlerden hiçbiri uymadığı için Commonwealth Günü olmalıydı.

Telegram: @cinciva

Gloria artık esas plana başlaması gerektiğine karar verdi. ama bunun için Özel Ofis'in iznini alması gerekiyordu. Mike Mildren sürekli değişen bir adamdı. Dairesini son altı ay boyunca biraz ahlaksız bir Yeni Zelandalı kızla paylaştıktan sonra, bir gecede, günlerini Norfolk Oteli'nin havuzunda geçirdiği söylenen yakışıklı bir İtalyan oğlanla değiştirmişti onu. Mildren'ın en alıcı olduğu söylenen zamanı seçip, bütün çekiciliğini kullanarak ve yanlışlıkla Mildred dememeye kendi kendine söz vererek öğle yemeğinden hemen sonra Muthiaga Kulüp'ten aradı onu.

"Mike, ben Gloria. Nasılsın? Bir dakikan var mı? Hatta iki?"

Çok hoş ve mütevazı bir konuşmaydı bu onun için, çünkü sonuçta Veronica Coleridge olmasa da Yüksek Komiser'in vekilinin karısıydı o. Evet, Mildren'ın bir dakikası vardı.

"Şey, Mike, senin de duymuş olabileceğin gibi birkaç güvenilir kişiyle birlikte oldukça büyük bir erken Commonwealth Günü partisi planlıyoruz. Herkesinki için bir ön gösteri olacak. Sandy sana bundan söz etmiştir herhalde, değil mi?"

"Henüz etmedi, Gloria, ama eminim edecektir."

Sandy bir işe yaramazdı, her zamanki gibi. Ön kapıdan çıkar çıkmaz Gloria'yla ilgili her şeyi unuturdu. Eve geldiğinde de uyuyana kadar içerdi.

"Şey, her neyse, aradığımız şey büyük bir çadır, Mike," diye devam etti. "Hatta bulabileceğimiz en büyük ve kenarında mutfağı olan bir çadır. Enfes yemeklerden oluşan sıcak büfe ve gerçekten çok iyi bir orkestra canlı müzik yapacak. Elena'nınki gibi disko değil ve soğuk somon da olmayacak. Sandy değerli maaşının büyük bir bölümünü teklif ediyor ve Servis ataşeleri kumbaralarını karıştırıyorlar, bunun da bir başlangıç olduğunu söyleyebiliriz. Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım, Gloria."

Kendini beğenmiş küçük çocuk. Efendisinin havasını çok fazla benimsemiş. Sandy eline şans geçince onu bir şekle sokacaktır.

"İki sorum var, Mike. İkisi de biraz hassas, ama boşver, doğrudan söze giriyorum. Bir, Porter ortadan kaybolduğuna, böyle söyleyebilirim herhalde ve ondan herhangi bir parasal girdi olmadığına göre, şey, kullanılabilecek herhangi bir örtülü ödenek var mı, yoksa Porter uzaktan payına düşeni yapmaya ikna edilebilir mi?"

"İki?"

Gerçekten çekilmezdi.

Telegram: @cinciva

"İki numaralı soru, Mike, neresi? Olayın büyüklüğü -büyük çadır- ve bu oldukça zor zamanda İngiliz topluluğu için önemi gözönüne alındığında, biz düşünüyorduk ki -yani, ben düşünüyordum- Sandy çok meşgul elbette- beş yıldızlı Commonwealth Günü için en uygun yer -tabii herkes kabul ederse- Yüksek Komiserlik'in bahçesi olabilir. Mike?" Suyun altında yüzüp gittiği gibi ürkütücü bir düşünceye kapılmıştı.

"Hâlâ dinliyorum, Gloria."

"Şey, öyle değil mi? Park etme kolaylığı filan. Kimsenin eve girmesine gerek yok, elbette. Orası Porter'a ait. Şey, küçük molalar dışında tabii. Onun bahçesine portatif tuvaletler koyamayız, öyle değil mi?" Porter ve portatif tuvaletlere kafayı takmış gibiydi. "Yani oradaki her şey bekliyor, öyle değil mi? Uşaklar, arabalar, güvenlik filan?" Telaşla düzeltme yaptı. "Yani Porter'ı ve Veronica'yı bekliyorlar elbette. Bizi değil. Sandy ve ben onlar geri dönene dek kaleyi bekliyoruz o kadar. Kontrolu ele geçirme filan değil bu. Mike, hâlâ orada mısın? Kendi kendime konuştuğumu hissediyorum."

Öyleydi. Red cevabı aynı akşam, Mildren'da bir kopyasının bulunduğu kesin olan, daktilo edilmiş bir mektup şeklinde elden teslim edildi. Gloria, Mildren'ı teslim ederken görmedi. Mildren'ın yolcu, havuzcu çocuğun sürücü koltuğunda oturduğu üstü açık bir arabayı uzaklaşırken gördü yalnızca. Servis'in anlayışlı olduğunu yazmıştı kendini beğenmiş bir tarzda. Yüksek Komiser'in malikânesi ve bahçelerinde bu tür toplantılara izin verilmiyordu. "Yüksek Komiserlik statüsünün ele geçirilmesinin" sözkonusu olmayacağını eklemişti zalim bir şekilde. Bu konuda resmi bir Dışişleri mektubu yoldaydı.

Woodrow çileden çıkmıştı. Daha önce hiç böyle ağzına geleni söylediği olmamıştı Gloria'ya. "Sormakla hak ettin bunu zaten," dedi öfkeyle, çalışma odasında bir ileri bir geri giderken. "Gidip lanet olası bahçesinde kamp yaparak Porter'ın işine konacağımı mı düşünüyorsun gerçekten?"

Gloria, "Onları yalnızca biraz dürttüm o kadar," diye acıklı bir şekilde itiraz etti, Woodrow yüksek sesle atıp tutarken. "Bir gün Sir Sandy olmayı istemen son derece *doğal*. Benim peşinde olduğum şey ödünç alınmış bir zafer değil. Ben yalnızca senin mutlu olmanı istiyorum."

Ama sonra hemen kendini toplamıştı. "O zaman burada daha iyisini yapacağız," diye söz verdi anlaşılmaz bir biçimde bahçesine bakarken.

* * *

Telegram: @cinciva

Görkemli Commonwealth Günü darbesi başlamıştı.

Bütün çılgınca hazırlıklar başarılı olmuş, konuklar gelmişti. Müzik çalıyor, içecekler su gibi akıyor, çiftler laflıyor, ön bahçede açan çiçekler güzel kokular yayıyordu, hayat en sonunda olağanüstü olmuştu. Yanlış çadır doğru olanla, kâğıt peçeteler ketenle, plastik çatal bıçaklar altın kaplamalarla, iğrenç kahverengimsi bayrak kraliyet mavisi ve altın rengiyle değiştirilmişti. Hasta bir katır gibi anıran jeneratörün yerini sıcak tava gibi fokurdayan bir jeneratör almıştı. Evin önündeki geniş alan artık bir inşaat alanına benzemiyordu. Sandy'nin son dakikada yaptığı zekice yönlendirmeyle, Moi'nin maiyetinden de iki ya da üç kişi dahil olmak üzere gerçekten iyi Afrikalılar katılmışlardı partiye. Ḍenenmemiş garsonlara güvenmektense -Elena'nın partisinde olanları görseydiniz ya da görmüş olsaydınız- Gloria diğer diplomatik evlerden çalışanları biraraya getirmişti. Tessa'nın mızrakçısı Mustafa da bunlardan biriydi. Anlatılanlara göre çok üzgün olduğundan başka iş bulamamıştı, ama Gloria onu bulması için Juma'yı göndermişti ve sonunda işte oradaydı Mustafa. Dans pistinden uzaktaki masaların arasında biraz üzgün bir halde dolaşıyordu, ama hatırlandığı için memnundu, ki önemli olan da buydu. Mavi Çocuklar park etme işini ayarlamak için mucizevi bir şekilde vaktinde gelmişlerdi ve sorun her zamanki gibi onları içkiden uzak tutmaktı. Ama Gloria onları şiddetle uyarmıştı ve bütün yapabileceği umut etmekti. Orkestra şahaneydi, eğer buna zorunlu olursa Sandy bile dans edebilirdi. Gloria'nın "üzgünüm" hediyesi olarak aldığı smokini içinde muhteşem görünmüyor muydu? Ve sıcak büfe, tadına baktıklarına dayanarak söyleyebilirdi, eh, hiç fena değildi. Müthiş değildi, Nairobi'de bunu bekleyemezdiniz, paranız olsa bile alacaklarınızın bir sınırı vardı. Onunla rekabet ettiğinden değil, ama Elena'nınkilerden çok daha iyiydi. Ve sevgili Ghita altın rengi sarisinin içinde büyüleyiciydi.

* * *

Woodrow da kendini kutlamak için her türlü nedene sahipti. Çiftlerin, nefret ettiği müziğin eşliğinde dönüp durmalarını seyrederek dördüncü viskisini metodik bir şekilde içerken her şeye rağmen limana varmayı başarmış bir gemi gibiydi. *Hayır*, Gloria, ona hiç kur yapmadım, ne de bir başkasına. Hepsine *hayır*. *Hayır*, sana beni mahvetmen için gerekli araçları vermeyeceğim. Ne sana, ne Baş Şırfıntı Elena'ya, ne de küçük sofu Ghita'ya. Ben Tessa'nın doğru biçimde gözlemlediği gibi bir statüko adamıyım.

Telegram: @cinciva

Gözünün ucuyla Ghita'yı gördü, muhtemelen bu geceye kadar hayatında görmediği muhteşem bir Afrikalıyla konuşuyordu. Seninki gibi bir güzellik günahtır, dedi ona içinden. Tessa için günahtı, senin için de günah. Bir kadının seninki gibi bir vücudu olur da nasıl tahrik ettiği erkeğin arzusunu paylaşmaz? Ama bunu sana gösterdiğimde -yalnızca tek tük sır veren dokunuşlarla, daha fazlası değil- gözlerin alev alıp ellerimi üzerinden çekmen için tısladın bana. Sonra Baş Şırfıntı Elena'nın yakın bakışları altında surat asarak evine gittin... Daldığı hayaller, yanında bir seksenlik kâküllü bir Amazon'un olduğu soluk renkli kel bir adam tarafından bozuldu.

"Vay canına, büyükelçi, bu gece sizi burada görmek ne kadar güzel!" Adını unutmuştu, ama çalmakta olan lanet olası müzik yüzünden kimse bunun farkında değildi. Gloria'ya seslendi. "Sevgilim, geçen hafta gelen İsviçre Büyükelçisi'yle tanış. Porter'a saygılarını bildirmek için aradı, ama zavallı adam karşısında beni buldu! Eşiniz birkaç hafta içinde size katılacak, değil mi büyükelçi? Yani bu gece serbest, ha ha! Sizi burada görmek çok güzel! İzninizle etrafta tur atmam gerekiyor. Hoşçakalın!"

Orkestra lideri şarkı söylüyordu, azgın kediler gibi haykırışına bu ad verilebilirse tabii. Bir eliyle mikrofonu sıkıca kavramış, diğeriyle tepesini okşuyordu. Kalçalarını cinsel bir zevk alır gibi çeviriyordu.

"Sevgilim, azıcık da olsa heyecanlı değil misin?" diye fısıldadı Gloria Hintli büyükelçinin kolunda yanından geçerken. "Ben çok heyecanlıyım!"

İçecek tepsisi yanından geçti. Woodrow becerikli bir şekilde boş kadehini bırakıp dolusunu aldı. Gloria, Öğle Yemeği Bakanı olarak bilinen neşeli, utanmasızca rüşvet yiyen Morrison M'Gumbo tarafından dans pistine geri götürülüyordu. Woodrow kasvetli bir havada etrafına bakınarak dans edilecek kadar güzel vücutlu birini aradı. Böyle dans etmiyor olmaktı sinirine dokunan. Gösterişli bir şekilde ortalıkta dolaşıp boy göstermek. Bir kadının katlanmak zorunda kaldığı en beceriksiz, en işe yaramaz âşık gibi hissetmesine neden oluyordu kendini. Beş yaşından beri kulaklarında çınlayan *bunu-yap-bunu-yapma ve Tanrı-aşkına-Woodrow'lar* sözlerini uyandırıyordu hemen.

"Bütün hayatım boyunca kendimden kaçtım, dedim!" diye bağırıyordu dans ettiği Fitt ya da Flitt adındaki iri göğüslü Danimarkalı yardım görevlisine. "Neden kaçtığımı her zaman biliyordum, ama nereye gittiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ya sen? *Ya sen, dedim*?" Kadın gülüp başını salladı. "Deli ya

Telegram: @cinciva

da sarhoş olduğumu sanıyorsun, değil mi?" diye bağırdı. Kadın yine başını salladı. "Yanılıyorsun. Hem deliyim, hem de sarhoş. Arnold Bluhm'un arkadaşı, diye hatırladı. Sevgili İsa, ne efsane. Ne zaman bitecek bu gösteri? Ama bunu yüksek sesle düşünmüş olmalıydı ki, kadın orkestranın gürültüsünün arasından onu duyup Katoliklerin Papa için sakladığı türde bir dindarlıkla başını önüne eğip, "Belki de hiçbir zaman," demişti. Yine tek başına kalan Woodrow akıntıdan yukarıya, gürültüden sağırlaşmış, gruplar halinde toplanmış göçmenlerin masalarına doğru ilerledi. Bir şeyler yemenin zamanı geldi. Papyonunu çözüp boynunda asılı bıraktı.

"Bir centilmen, derdi babam eskiden," diye açıkladı anlamsız bakışlarla kendisine bakan siyah Venüs'e. "Kendi papyonunu bağlayabilen adamdır!"

Ghita dans pistinin bir köşesinde kendine ait bir alan belirlemiş, İngiliz Konseyi'nden iki neşeli Afrikalı kızla kalça kıvırtıyordu. Diğer kızlar onlara katıldı, bir halka oluşturdular. Podyumun kenarına dizilmiş olan orkestranın tamamı onlara yeah, yeah, *yeah* diye bağırmaya başladı. Kızlar birbirinin avuçlarına vuruyor, sonra arkalarını dönüp kalçalarını dokunduruyordu ve komşularının ne dediğini bir Tanrı biliyordu, çünkü Gloria hepsini davet etmemişti, yoksa çadır silah kaçakçıları ve uyuşturucu satıcılarıyla dolup taşardı; bu, Woodrow'un yerli giysiler içindeki bütün büyük adamlarla paylaştığı bir espriydi. Gülmekten kırılan adamlar bunu kadınlarına anlatınca onlar da gülmekten katılmışlardı.

Ghita. Neyin peşindeydi bu kız? Yine bir ataşelik toplantısındaydılar sonuçta. Ona ne zaman baksam bakışlarını kaçırıyor. Ben ne zaman başka yere baksam, bana bakıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en kahrolası şey bu. Woodrow bir kez daha sesli olarak düşünmüş olmalıydı, çünkü Muhtiaga Kulübü'nden Meadower adındaki can sıkıcı adam hemen aynı fikirde olduğunu söyleyip, böyle dans etmeye kararlılarsa gençlerin neden dans pistinde düzüşüp bu işi bitirmediklerini sormuştu. Woodrow bunun kendisine çok iyi uyan bir fikir olduğunu Meadower'ın kulağına bağırırken siyah melek Mustafa'yla yüz yüze geldi. Mustafa sanki geçişine engel olmaya çalışıyormuş gibi önünde duruyordu, ama Woodrow'un bir yere gitmeye niyeti yoktu. Mustafa'nın bir şey taşımadığını fark etti ve bunun saygısızlık olduğunu düşündü. Gloria iyi yüreği yüzünden zavallı adamı bir şeyler taşıması için işe aldıysa o neden bunu yapmıyordu? Neden elinde bir parça kâğıt dışında bir şey olmadan kara vicdanım gibi karşımda durmuş anlaşılmaz sözcükler söylüyor bana?

Telegram: @cinciva

"Adam sana bir mesaj getirdiğini söylüyor," diye bağırıyordu Meadower.

"*Ne*?"

"Çok kişisel, çok özel bir mesaj. Güzel bir kadın sana körkütük âşık olmuş."

"Mustafa mı dedi bunu?"

"Ne?"

"Dedim ki, *bunu Mustafa mı dedi*?"

"Gidip kim olduğuna bakmayacak mısın? Muhtemelen karındır!" diye kükredi Meadower isterik kahkahalar atarak.

Ya da Ghita, diye düşündü Woodrow saçma bir umutla.

Yanında Mustafa'yla biraz uzaklaştı, omzunu Meadower'ın görüş alanına soktu, böylece rüzgârda sigara yakmaya çalışan iki adam gibi görünüyorlardı artık. Elini uzattı, Mustafa saygılı bir şekilde notu eline bıraktı. Katlanmış, düz bir A4.

"Teşekkürler, Mustafa," diye bağırdı Woodrow, cehennem olmasını kastederek.

Ama Mustafa kararlı bir şekilde bekliyor, gözleriyle Woodrow'a kâğıdı okumasını emrediyordu. Pekâlâ, kahrolası. Olduğun yerde kal. Zaten İngilizce okuyamazsın. Konuşamazsın da. Kâğıdı açtı. Elektronik harfler. İmza yok.

> Sayın Bay,
>
> Bayan Tessa Quayle'a sizinle kaçmasını teklif ettiğiniz bir mektubunuz var elimde. Mustafa sizi bana getirecek. Lütfen kimseye söylemeyin ve hemen gelin, yoksa mektubu başka bir yerde kullanmak zorunda kalacağım.
>
> İmza yok.

* * *

Toplum polisinin kullandığı su toplarından biriyle sırılsıklam olarak ayılmış gibi geliyordu Woodrow'a. İdam sehpasına gitmekte olan bir adam aynı anda pek çok şey düşünür ve içindeki bir şişe viskiye rağmen Woodrow da bir istisna değildi. Mustafa'yla aralarında geçen konuşmanın Gloria'nın dikkatinden kaçmadığından şüphelenmişti ve bunda haklıydı, bir daha partilerde gözünü asla onun üzerinden ayırmayacaktı. Bu yüzden ona güven verir biçimde el sallayıp dudaklarını "sorun yok" anlamına gelen biçimde oynattıktan sonra Mus-

Telegram: @cinciva

tafa'nın peşine düştü. Bunu yaparken o akşam ilk defa olmak üzere Ghita'nın bakışlarının tamamen üstünde olduğunu fark etti.

Bu arada şantajcının kimliği hakkında tahminlerde bulunuyor, onu Mavi Çocuklar'ın varlığıyla bağdaştırıyordu. Tahminleri şöyle gelişiyordu: Mavi Çocuklar bir ara Quayle'ın evini araştırmış ve Woodrow'un bulamadığı şeyi bulmuşlardı. Bir tanesi bu mektubu sömürme fırsatını bulana kadar saklamıştı. Ve işte o fırsat karşısına çıkmıştı.

İkinci olasılık aynı anda geldi aklına. Önemli bir davadan istekleri dışında alınan Rob ve Lesley bundan bir kazanç sağlamaya karar vermişti. Ama Tanrı aşkına neden burada ve şimdi? Karışımının bir yerlerine Tim Donohue'yi de ekledi, ama bunun nedeni Woodrow'un onu bunak olsa da etkin bir inançsız olarak görmesiydi. Daha bu akşam, çadırın en karanlık köşesinde boncuk gibi karısı Maud'la otururken, Woodrow'un fikrine göre kötü ve güvenmez bir biçimde varlığını sürdürüyordu Donohue.

Woodrow bir yandan yürürken bir yandan da etrafındaki fiziksel şeylere dair notlar alıyordu, tıpkı uçağı hava boşluğuna girdiğinde acil kapılarını aradığı gibi: yeterince derine sokulmamış on çadır kazığı ve gevşek ipler -Tanrım, hafif bir rüzgâr bile bu şeyi havaya uçurabilir!- üstü kapalı koridor boyunca uzanan çamur kaplı hindistancevizi paspası -birisi bunun üzerinde kayıp düşer ve beni dava edebilir!- alt kata inen nöbetçisiz açık kapı-lanet olası hırsızlar evi boşaltabilir, bizim haberimiz bile olmaz.

Mutfağın önünden geçerken, sıcak büfeden kalanları almak umuduyla bir gemici fenerinin etrafına oturmuş olan bir grup izinsiz göçmeni görünce şaşırdı. Sayıları bir düzine filan olmalı, diye düşündü kızgınlıkla. Ayrıca yerde kamp yapan yirmi kadar çocuk. Şey, aslında altı taneydiler. Uyku ve içki yüzünden mutfak masasında ağırlaşmış bir şekilde oturan Mavi Çocukları görünce kızgınlığı daha da arttı. Ama görünüşleri elinde sıkıca tuttuğu mektubun yazarı olamayacaklarına ikna ediyordu kendisini.

Arka merdivenler aracılığıyla mutfaktan çıkıp elinde fenerle yolu gösteren Mustafa'nın önderliğinde ön kapıya vardılar. Philip ve Harry! Woodrow ani bir korkuyla hatırladı. Tanrım, ya beni şimdi görürlerse? Ama ne göreceklerdi? Papyonu boynunda asılı duran smokinli babalarını. Neden onun idam edilmeye götürüldüğünü düşünsünlerdi ki? Üstelik -şimdi hatırlamıştı- Gloria onları gece yatısına arkadaşlarına göndermişti. Danslarda yeterince diplomati çocuğu görmüştü ve böyle bir şeyi Philip'le Harry için istemezdi.

Telegram: @cinciva

Mustafa ön kapıyı açmıştı, feneri araba yoluna tuttu. Woodrow dışarı çıktı. Ortalık zifiri karanlıktı. Romantik bir etkisi olsun diye Gloria dışardaki lambaları söndürtmüş, kum torbalarına dizdiği sıra sıra mumlara güvenmişti, ama görüyordu ki, mumlar esrarengiz bir biçimde sönmüştü. Son zamanlarda eğlence olsun diye evde sabotajlar yapan Philip'le konuşmalı. Güzel bir geceydi, ama Woodrow yıldızları inceleyecek durumda değildi. Mustafa bahçe kapısına feneriyle gelmesini işaret ediyordu. Kapıdaki görevli kapıyı açarken geniş ailesi her zamanki yoğun ilgisiyle Woodrow'u inceliyordu. Arabalar yolun iki yanına park etmişti, şoförleri ya uyukluyor ya da küçük alevlerin üzerinde birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Şoförlü Mercedes'ler, bakıcılı Mercedes'ler, içlerinde çoban köpeklerinin olduğu Mercedes'ler ve önlerinden geçen hayatı seyretmekten başka işleri olmayan her zamanki kalabalık kabile insanı. Orkestranın gürültüsü çadırın içinde olduğu kadar berbattı dışarda da. Woodrow yarın birkaç resmi şikâyet alırsa hiç şaşırmayacaktı. On iki numaradaki Belçikalı gemiciler, köpeğiniz onların hava sahasında osurduğu an yasaklama emrini yüzünüze yapıştırırlardı.

Mustafa, Ghita'nın arabasında durdu. Woodrow arabayı çok iyi tanıyordu. Güvenli ofis penceresinden, genellikle elinde bir kadehle onu seyrederdi. Japon malı minik bir arabaydı. O kadar küçüktü ki, Ghita kıvrılarak onun içine girerken mayosunu giydiğini hayal edebiliyordu. Ama neden burada durduk, diye Mustafa'ya baktı soran gözlerle. Bana şantaj yapılmasıyla Ghita'nın arabasının ne ilgisi var? Nakit anlamında değerini belirlemeye çalıştı. Yüzlerce mi isteyeceklerdi? Binlerce mi? On binlerce mi? Gloria'dan ödünç almak zorunda kalacaktı, ama ne bahane uyduracaktı? Eh, bu yalnızca paraydı. Ghita'nın arabası sokak lambasından olabildiğince uzağa park edilmişti. Elektrik kesintisi yüzünden lambalar sönüktü, ama ne zaman yanacaklarını kim bilebilirdi ki? Üzerinde seksen sterlin değerinde Kenya parası olduğunu hesapladı. Bu para ne kadar süre için sessizlik satın alabilirdi? Pazarlık bağlamında düşünmeye başladı. Alıcı olarak ne gibi yaptırımları vardı? Adamın altı ay ya da altı yıl sonra geri gelmeyeceğine dair ne gibi bir garantisi vardı? Kara mizah yaparak, Pellegrin'i zorla, diye düşündü; diş macununu tüpe koymasını ondan iste.

Eğer.

İyice batmakta olan Woodrow'un aklına en çılgın fikir geldi.

Ghita!

Telegram: @cinciva

Mektubu Ghita çaldı! Ya da daha doğrusu Tessa saklaması için ona verdi! Ghita beni partiden çıkarması için Mustafa'yı gönderdi ve şimdi de Elena'nın partisinde olanlar yüzünden beni cezalandıracak. *Bak, işte orada*! Sürücü koltuğunda beni bekliyor! Evin arkasından dolaştı, arabanın içinde bekliyor, benim astım olan birisi şantaj yapmak için beni bekliyor!

Bir saniye için olsa da canlandı. Eğer Ghita'ysa birlikte iş yapabiliriz. Onu her an safdışı bırakabilirim. Belki işten fazlasını yapabiliriz. Beni incitmek istemesi, yalnızca farklı, daha olumlu arzuların bir yansıması, o kadar.

Ama Ghita değildi. Orada oturan her kimse kesinlikle bir erkekti. Ghita'nın şoförüydü o zaman. Her zamanki erkek arkadaşı, danstan sonra onu eve götürecek, böylece başka kimse ulaşamayacak ona, öyle mi? Yolcu tarafındaki kapı açıldı. Woodrow, Mustafa'nın kayıtsız bakışları altında arabaya girdi. Mayosunu giyer gibi değil, Woodrow için uygun değildi o benzetme. Daha çok, fuarda Philip'le çarpışan arabaya biner gibi. Mustafa arkasından kapıyı kapattı. Araba sarsıldı, şoför koltuğundaki adam kıpırdamadı. Kentsel Afrika giysileri giymişti, sıcaklığa rağmen Saint Moritz tarzı, koyu renk müflonlu anorak ve alnına kadar inen yün başlık. Adam siyah mıydı, beyaz mı? Woodrow nefes aldı, ama tatlı Afrika kokusu gelmedi burnuna.

"Güzel müzik, Sandy," dedi Justin usulca, kontağı açmak için uzanarak.

Telegram: @cinciva

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Woodrow yağmur ormanlarından gelme beş bin ABD doları değerindeki tik ağacından yapılmış masada oturuyordu. Yana doğru eğilmiş, bir dirseğini fiyatı daha düşük olan gümüş çerçeveli defterin üstüne koymuştu. Tek bir mumun ışığı terli, somurtkan yüzünde parlıyordu. Tavandan sarkan aynalı sarkıtlar aynı mum ışığını sonsuz sayıda yansıtıyordu. Justin karanlığın içinde kapıya dayanmış duruyordu, Woodrow'un Tessa'nın ölüm haberini getirdiğinde yaptığı gibi. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Başına herhangi bir dert açmalarını istemiyordu. Woodrow mumun duvara yansıyan gölgelerini inceliyordu. Filleri, zürafaları, gazelleri, başıboş dolaşan ve yatmış gergedanları görebiliyordu. Karşı duvardaki gölgeler hep kuşlardan oluşuyordu. Tünemiş kuşlar, uzun boyunlu su kuşları, pençelerinde daha küçük kuşların bulunduğu avcı kuşlar, içlerinde müzik kutularıyla ağaçların gövdelerine tünemiş dev şarkıcı kuşlar. Ev ağaçların içindeki bir yan sokakta bulunuyordu. Önünden hiç araba geçmiyordu. Kimse camı çalıp, papyonu boynunda asılı duran smokin giymiş yarı sarhoş bir beyazın gece yarısını yarım saat geçe Muthiaga'dan arabayla beş dakikalık bir mesafede bulunan Bay Ahmad Khan'ın Afrika ve Oriental Sanat Ticaret Merkezi'nde neden bir mumla konuştuğunu sormuyordu.

"Khan arkadaşın mı?" diye sordu Woodrow.

Cevap yoktu.

"Anahtarları nereden aldın o zaman? Ghita'nın arkadaşı mı?"

Cevap yoktu.

"Bir aile dostu herhalde. Ghita'nın yani." Smokininin üst cebinden ipek mendil çıkarıp kaçamak bir şekilde yanaklarındaki birkaç damla gözyaşını sil-

Telegram: @cinciva

di. Bunu yapar yapmaz yeni yaşlar belirdi, onları da silmesi gerekti. "Geri döndüğümde onlara ne diyeceğim? Geri dönersem eğer?"

"Bir şey bulursun."

"Genellikle bulurum," diye kabul etti Woodrow mendiline bakarak.

"Eminim bulursun," dedi Justin.

Korkan Woodrow başını çevirip ona baktı, ama Justin hâlâ kapıya dayanmış duruyordu, ellerini arkasına kıstırmıştı.

"Bu olayı bastırmanı kim söyledi sana, Sandy?" diye sordu Justin.

"Pellegrin, kim olduğunu sanıyorsun? 'Yak, Sandy. Bütün kopyaları yak.' Tahtından böyle emretti. Yalnızca bir kopya vardı elimde. Onu da yaktım. Fazla uzun sürmedi." Burnunu çekerken yeniden ağlama isteğine karşı direniyordu. "Aferin, bilirsin ya. Güvenlik konusunda çok hassastım. Çalışanlara güvenmedim. Kazan dairesine kendim indirdim. Ocağa attım. İyi eğitim görmüş. Sınıfının en iyisi."

"Porter ne yaptığını biliyor muydu?"

"Biraz. Yarısını. Hoşuna gitmedi. Bernard'ı sevmez. Aralarında açık savaş var. Ofis standartlarına göre açık."

"Pellegrin neden bastırmanı -yakmanı- istediğini söyledi mi?"

"Tanrım," diye fısıldadı Woodrow.

Woodrow'un kendini mumla ipnotize ediyor gibi göründüğü uzun bir sessizlik oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Justin.

"Sesin, koca oğlan, hepsi bu. Bir yetişkin gibi çıkıyor." Woodrow elini dudaklarında gezdirdi, sonra parmakuçlarını inceledi. "En yüksek noktaya varmış olmalısın."

Justin soruyu tekrarladı, bir yabancıya ya da çocuğa sorarmış gibi yeniden düzenleyerek. "Pellegrin'e belgenin neden yok edilmesi gerektiğini sormak aklına geldi mi?"

"Bernard'a göre iki uçlu bir şeydi. İngiliz çıkarları tehlikedeydi. Kendi insanımızı korumalıydık."

"Ona inandın mı?" diye sordu ve Woodrow'un yeni bir gözyaşı dalgasını atlatmasını bekledi.

"ThreeBees konusunda inandım. Elbette inandım. Afrika'da İngiliz girişimciliğinin öncüsü. Taçtaki değerli bir taştı o. Sola, sağa ve merkeze para dağıtan

Telegram: @cinciva

Afrika liderlerinin sevgilisi Curtiss önemli bir ulusal varlık. Ayrıca İngiliz Kabinesi'nin yarısıyla flört ediyor, ki bunun kendisine hiçbir zararı yok."

"Öteki uç neymiş?"

"KVH. Basel'deki çocuklar Güney Wales'de büyük bir kimyasal tesis kurma konusunda sinyaller veriyorlardı. Cornwall'ın döneminde üç yıl içinde iki kez olacaktı bu. Ve Kuzey İrlanda'da da üçüncüsünü açacaklardı. Yoksul bölgelerimize refah ve zenginlik getireceklerdi. Ama eğer Dypraxa konusunda acele edersek bunu yapmazlardı."

"Acele etmek mi?"

"İlaç deneme aşamasındaydı. Teorik olarak hâlâ öyle. Zaten ölecek olan birkaç kişiyi zehirlemişse ne olmuş? İlacın İngiltere'de lisansı yoktu, bu yüzden sorun değildi, değil mi?" Merhametsizliği geri dönmüştü. Bir meslektaşıyla konuşuyordu artık. "Yani, Tanrı aşkına, Justin. İlacın birilerinin üstünde denenmesi gerekiyor, öyle değil mi? Kimi seçeceksin Tanrı aşkına? Harvard İşletme Okulu'nu mu?" Bu güzel iddia noktasını Justin'in onaylamamasına şaşırarak bir başka noktaya geçti. "Yani, sevgili İsa aşkına. Dışişleri doğal olmayan ilaçların güvenliği konusunda hüküm verme durumunda değil, öyle değil mi? İngiliz endüstrisinin tekerleklerini yağlaması gerekiyor, ortalıkta dolaşıp herkese bir İngiliz şirketinin Afrika'da müşterilerini zehirlediğini söylemesi değil. Oyunu biliyorsun. Yumuşak kalpli olmamız için para ödenmiyor bize. Normalde ölmeyecek insanları öldürmüyoruz. Yani, Tanrım, bu ülkedeki ölüm oranlarına bir bak. Kimsenin umurunda da değil ya."

Justin bu hassas iddiaları bir süre düşündü. "Ama sen yumuşak kalpliydin, Sandy," diye itiraz etti sonunda. "Onu seviyordun. Hatırlasana. Onu severken hazırladığı raporu nasıl ateşe atarsın?" Sesi gitgide şiddetleniyordu. "O sana güvenirken sen ona nasıl yalan söyleyebildin?"

"Bernard onun durdurulması gerektiğini söyledi," diye mırıldandı Woodrow, Justin'in hâlâ yerinde olduğunu doğrulamak için gölgelere yan gözle bir bakış atarak.

"Ah, çok güzel durduruldu!"

"Tanrı aşkına, Quayle," diye fısıldadı Woodrow. "Öyle değil, onlar tamamen farklı insanlar. Benim dünyamdan değil. Seninkinden değil."

Justin sesindeki şiddeti fark etmiş olmalıydı ki, meslektaşının düşkırıklığına uğrattığı bir adamın ses tonuyla konuşuyordu bu kez.

Telegram: @cinciva

"Ona hayranken, onu nasıl durdurabilirdin, Sandy? Ona yazdıklarına bakılırsa o seni bütün bunlardan kurtaracak biriydi." Bir an için nerede olduğunu unutmuş gibiydi. "O senin her şeyden kaçışındı, mutluluğa ve özgürlüğe giden yolundu, ona öyle söylemiştin. Neden davasını desteklemedin?"

"Üzgünüm," diye fısıldadı Woodrow ve bakışlarını yere indirdi.

"Peki yaktığın şey tam olarak neydi? Bu belge neden sen ve Pellegrin için bu kadar büyük bir tehdit oluşturuyordu?"

"Bir ültimatomdu."

"Kime?"

"İngiliz hükümetine."

"Tessa İngiliz hükümetine ültimatom mu veriyordu? Kendi hükümetimize?"

"Harekete geçmesini istiyordu, yoksa sonuçlarına karışmayacaktı. Bize bağlı olduğunu hissediyordu. Sana. Sadakatle. Bir İngiliz diplomatın karısıydı ve işleri İngiliz diplomasisi yoluyla halletmeye kararlıydı. 'Kolay yol Sistem'i atlayıp halka gitmek. Zor yol Sistem'in işlemesini sağlamak. Ben zor yolu seçtim.' Böyle demişti. İngiliz hükümetinde diğer ülkelere göre daha fazla dürüst -erdemli- insanlar olduğu şeklinde acınacak bir düşüncesi vardı. Belli ki babasının kafasına soktuğu bir düşünceydi bu. Bluhm'un da İngilizlerin, adil oynadıkları takdirde, bu işi halledebileceğini onayladığını söyledi. Eğer İngilizler için ortada bu kadar önemli çıkarlar varsa ThreeBees ve KVH'yla konuşma konusu onlara bırakılmalıydı. Yüzleşme olmayacaktı. Korkunç bir şey olmayacaktı. Yalnızca daha güvenli hale gelene kadar piyasadan çekmeleri sağlanacaktı ilacı. Eğer çekmezlerse..."

"Bir zaman sınırı koydu mu?"

"Bölgeden bölgeye farklı olacağını kabul etti. Güney Amerika, Ortadoğu, Rusya, Hindistan. Ama ilk düşündüğü Afrika'ydı. Üç ay içinde ilacın ortadan kaybolduğuna dair kanıt istiyordu. Ondan sonra ortalığı pislik kaplayacaktı. Tam olarak onun sözleri değildi bunlar, ama yakındı."

"Ve senin Londra'ya gönderdiğin şey buydu, öyle mi?"

"Evet."

"Londra ne yaptı?"

"Pellegrin yaptı."

"Neyi?"

"Bunun bir sürü acemi saçması olduğunu söyledi. İngiliz diplomat karısının ve zenci âşığının Dışişleri politikasını bana dikte etmelerine izin verirsem

Telegram: @cinciva

kahrolayım, dedi. Sonra Basel'e uçtu. KVH'daki çocuklarla öğle yemeği yedi. Geçici olarak kırmızı bayrak kaldırmayı düşünüp düşünmediklerini sordu. Bayrağın yeterince kırmızı olmadığı ve ilacı geri çekmenin yumuşak bir yolu olmadığı anlamına gelen bir şeyler söylediler. Hissedarlar bunu onaylamazdı. Hissedarlara sorulacak değildi, ama eğer sorulsaydı kabul etmezlerdi. Bu yüzden yönetim kurulu da kabul etmezdi. İlaçların yapımı yemek tarifine benzemez, dediler. Bir maddeyi çıkarıp başka bir madde ekledikten sonra tekrar deneyemezsin. Yapabileceğin tek şey dozajla oynamak, yeniden formüle etmektir, yeniden dizayn etmek değil. Değiştirmek mi istiyorsun, birinci kareye geri dönersin ve bu aşamada da kimse değiştirmek istemiyordu. Sonra İngiltere'deki yatırımlarını sınırlamak, Kraliçe'nin işsizlerine katkıda bulunmak konusunda gözdağı verdiler."

"Peki ya ThreeBees?"

"O farklı bir öğle yemeğiydi. Kenny K'nın Gulfstream'inde Havyar ve Krug. Bernard ve Kenny, ThreeBees'in insanları zehirlediğine dair haber ortalığa yayılırsa Afrika'da büyük bir kargaşa olacağı konusunda fikir birliğine vardılar. Yapılacak tek şey, KVH'nın bilim adamları formülü cilalayıp doza ince ayar yapana kadar ağırdan almaktı. Bernard'ın yalnızca birkaç yılı kalmıştı. ThreeBees'de bir yerlere gelmeyi hayal ediyordu. Eğer bunu isterlerse KVH'da da. İkisini birden elde edebilecekken neden bir müdüriyetle yetinsin ki?"

"KVH'nın doğruluğunu kabul etmediği kanıt neydi?"

Bu soru üzerine Woodrow'un bütün vücudunda bir acı dalgası dolaşmış gibi oldu. Doğruldu, iki eliyle başını kavradı, parmakuçlarıyla kafatasını ovuşturdu. Başını tutmaya devam ederek öne doğru çöktü. "Tanrım."

"Su içmeyi dene," diye öneride bulundu Justin, sonra onu koridordan geçirip lavaboya götürdü, tıpkı morgda kusarken olduğu gibi başında bekledi. Woodrow ellerini musluğun altına koyup yüzüne su serpti.

"Kanıt çok büyüktü," diye mırıldandı sandalyesine tekrar oturduğunda. "Bluhm'la Tessa köyden kliniğe gitmişlerdi, veri topluyor, hastalarla, anne babalarıyla, akrabalarıyla konuşuyorlardı. Curtiss onlardan haberdar olmuş ve bir örtbas hareketi başlatmıştı. Adamı Crick'in düzenlemesini istemişti bu hareketi. Ama Tessa ve Bluhm her örtbasın kaydını da tutmuştu. Geri dönüp konuştukları insanları aramış, ama bulamamışlar. Hepsini rapora eklemişler, ThreeBees yalnızca insanları zehirlemekle kalmıyor, ardından kanıtları da yok edi-

Telegram: @cinciva

yor. 'Bu tanık şu zamandan beri kayıp. Bu tanık bir suçla mahkûm oldu. Bu köy boşaltıldı.' Çok iyi iş çıkarmışlar. Onunla gurur duymalısın."

"Wanza denen kadının adı geçiyor muydu raporda?"

"Oh, Wanza raporun yıldızıydı. Ama namluyu kardeşine çevirdiler."

"Nasıl?"

"Onu tutukladılar. İtiraf etmesini sağladılar. Geçen hafta yargıç karşısına çıktı. Tsavo Ulusal Parkı'nda beyaz bir turisti soymaktan on yıl yedi. Beyaz turist hiçbir zaman tanıklık etmedi, ama bir sürü korkmuş Afrikalı çocuğun bunu yaptığını gördüğünü söyledi, bu yüzden sorun yoktu. Yargıç ek olarak, ağır çalışma ve yirmi sopa verdi."

Justin gözlerini kapadı. Ablasının yanına çömelmiş olan Kioko'nun buruşuk yüzünü hatırladı. Tessa'nın mezarının başında tuttuğu buruşuk elini anımsadı.

"Ve sen yine de o raporu ilk okuduğunda ve az çok doğru olduğunu bildiğin halde Kenyalılara hiçbir şey söyleme ihtiyacı hissetmedin, öyle mi?"

Yine gaddar yüzü ortaya çıktı Woodrow'un. "Tanrı aşkına, Quayle. En son ne zaman en iyi takım elbiseni giyip Mavi Çocuklar'ın merkezine gittin ve onları kanıtları gizlemekle ve zahmetleri karşılığında Kenny K'nın şilinlerini almakla suçladın? Bu, güneşli Nairobi'de arkadaş edinmek ve insanları etkilemek için iyi bir yol değil."

Justin kapıdan uzaklaştı, kendini kontrol edip bulunduğu mesafeyi korudu. "Klinik bir kanıt da vardı herhalde?"

"Klinik ne?"

"Arnold Bluhm'la Tessa Quayle tarafından yazılan ve Pellegrin'in isteğiyle SENİN tarafından yok edilen belgedeki klinik kanıttan söz ediyorum! Bir kopyasının Bernard Pellegrin tarafından KVH'ya da sunulan ve öğle yemeğinde yok ettikleri belgeden!"

Bu patlamanın yankısı cam raflarda çınladı. Woodrow çınlamanın hafiflemesini bekledi.

"Klinik kanıt Bluhm'un bölümüydü. Ekteydi. Tessa ayrı bir ekte vermiş onu. Seni örnek almış. Sen eklere çok düşkünsündür. Yani bir zamanlar öyleydin. O da öyleydi."

"Klinik kanıt ne diyordu?"

"Vaka örnekleri veriyordu. Otuz yedi tane. İsimler. Adresler, tedavi, gömülme yeri ve tarihi. Her seferinde aynı belirtiler. Uykusuzluk, körlük, kanama, karaciğerin çöküşü, bingo."

Telegram: @cinciva

"Bingo ölüm anlamına mı geliyor?"

"Bir bakıma. Sanırım. Evet."

"Ve KVH bu kanıta itiraz etti, öyle mi?"

"Bilimsel değil, tümevarımsal, önyargılı, yanlı... duygusallaştırılmış. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım. Duygusallaştırılmış. Senin güvenilmeyecek kadar önem verdiğin anlamına geliyor herhalde. Ben diğer taraftayım. Duygusuzlaştırılmış. Duygusu kalmamış. Ne kadar az hissedersen o kadar bağırırsın. Dolduracağın boşluk o kadar büyük olur. Senin değil. Benim."

"Lorbeer kim?"

"Tessa'nın nefret ettiği adam."

"Neden?"

"İlacın arkasındaki itici güç. İlacın şampiyonu. Onu geliştirmesi için KVH'yı ikna eden, izlenecek yolu ThreeBees'e götüren adam. Tessa'nın kitabında mega-pislik."

"Lorbeer'ın kendisine ihanet ettiğini söylüyor mu?"

"Neden söylesin ki? Hepimiz aldattık onu." Yine kontrol edilemez biçimde ağlıyordu. "Ya sana ne demeli, o dışarda azizi oynarken sen kıçının üstünde oturup çiçeklerinin büyümesini seyrediyordun."

"Lorbeer şimdi nerede?"

"En küçük bir fikrim yok. Kimsenin yok. Rüzgârın ne yönden estiğini gördü ve dalışa geçti. ThreeBees onu bir süre aradı, sonra sıkıldı. Tessa ve Bluhm ava devam etti. Asıl tanık olarak Lorbeer'ı bul."

"Emrich?"

"İlacı bulanlardan biri. Buraya bir kez geldi. KVH'yı rapor etmeye çalıştı. Buna izin vermediler."

"Ya Kovacs?"

"Çetenin üçüncü üyesi. KVH'nın malı. Belli ki sürtüğün biri. Onunla hiç tanışmadım. Lorbeer'ı bir kez gördüm. Galiba. Şişko bir Güney Afrikalı. Patlak gözler. Kızıl saçlar."

Dehşet içinde yerinden sıçradı. Justin omzunda dikiliyordu. Defterin üstüne bir kâğıt koymuş Woodrow'a bir kalem uzatıyordu. Kibar insanların bir şeyi birbirlerine uzatırken yaptıkları gibi kapak Woodrow'a doğruydu.

"Bu bir seyahat ruhsatı," diye açıkladı Justin. "Sen veriyorsun." Metni Woodrow için yüksek sesle okudu. "'Yolcu Nairobi, İngiltere Yüksek Komiserliği'nin himayesi altında yolculuk eden bir İngiliz vatandaşıdır.' İmzala."

Telegram: @cinciva

Woodrow gözlerini kısarak kâğıdı muma doğru kaldırdı. "Peter Paul Atkinson. Bu da kim?"

"Formun dediği kişi. İngiliz gazeteci. *Telegraph* için yazıyor. Eğer birisi onu kontrol etmek için Yüksek Komiserlik'i ararsa itibarlı, dürüst bir gazeteci. Bunu hatırlayabilir misin?"

"Loki'ye ne halt etmeye gitmek istiyor? Ghita gitti oraya. Bu belgede fotoğraf olması gerekiyor, öyle değil mi?"

"Olacak." Woodrow imzaladı, Justin katlayıp cebine koydu, kaskatı olmuş bir şekilde kapıya yürüdü. Bir sıra Tayvan malı guguklu saat, saatin sabahın biri olduğunu gösteriyordu.

* * *

Justin, Ghita'nın küçük arabasıyla gelirken Mustafa kaldırımın kenarında bekliyordu. Motorun sesini dinliyor olmalıydı. Kendi evine döndüğünün farkında olmayan Woodrow, Justin üzerinden eğilip yolcu camından Mustafa'yla konuşurken elleri kucağında karşıyı seyrediyordu. İngilizce konuşuyor, araya kiSwahili dilinde birkaç sözcük sıkıştırıyordu."Bay Woodrow iyi değil, Mustafa. Midesi bulandığı için onu açık havaya çıkardın. Şimdi lütfen onu yatak odasına çıkar ve Bayan Woodrow gelip ona bakana kadar yatır. Bayan Ghita'ya da gitmek üzere olduğumu söyle lütfen."

Woodrow dışarı çıkmak üzereyken Justin'e döndü. "Bunları Gloria'ya anlatmayacaksın, koca oğlan, değil mi? Ondan elde edilecek bir şey yok. O bizim kültür seviyemize sahip değil, biliyorsun. Biz eski meslektaşlarız. Söyleyecek misin ona?"

Bunu göstermemeye çalışsa da Mustafa, Woodrow'u, iğrendiği bir çuvalı çekermiş gibi arabadan çıkarıp ön kapıya kadar ona eşlik etti. Justin yine yün şapkasını ve anorağını giymişti. Çadırdan renkli spot ışıklarının yansımaları geliyordu. Orkestra acımasızca rap çalmaya devam ediyordu. Hâlâ arabada oturmakta olan Justin sol tarafına baktı ve kaldırımın kenarında uzun boylu bir adamın dikildiğini gördüğünü sandı, ama yakından bakınca adam yok olmuştu. Boşluğa bakmaya devam etti, önce çalıların arasına, sonra iki yanda park etmiş olan arabalara. Ayak seslerini duyunca dönüp baktı, telaşla kendisine doğru gelen kişiye baktı. Ghita bir elinde dans ayakkabıları, diğerinde cep feneriyle kendisine doğru koşturuyordu. Justin arabayı çalıştırırken yolcu koltuğuna yerleşti.

"Nerede olduğunu merak ediyorlardı," dedi.

Telegram: @cinciva

"Donohue de içerde mi?"

"Sanmıyorum. Emin değilim. Onu görmedim."

Justin arabayı yavaşça kullanıyor, park etmiş arabalara, iki yandaki aynalarına bakıyordu. Kendi evini geçti, ama hiç bakmadı. Sarı bir köpek arabaya doğru atıldı, tekerleklere doğru havladı. Direksiyonu kıvırdı, gözlerini aynalardan ayırmadan yavaşça söylendi. Yoldaki çukurlar farların ışığında siyah göller gibi üstüne geliyordu. Ghita arka camdan dışarı baktı. Yol zifiri karanlıktı.

"Gözlerini ön taraftan ayırma," dedi Justin. "Yolumu kaybetmek üzereyim. Sağ, sol diye uyar beni."

Artık daha hızlı kullanıyor, çukurların arasından kıvrılıyor, asfalt tümseklerin üstünden zıplıyor, yol kenarlarına güvenmediğinde yolun ortasına geri dönüyordu. Ghita mırıldanıyordu: Buradan sola, tekrar sola, büyük bir çukur geliyor. Birden yavaşladı ve bir araba yanlarından geçti, onu bir başkası takip etti.

"Tanıdık birini gördün mü?" diye sordu.

"Hayır."

Kenarlarında ağaçların sıralandığı bir yola girdiler. Üzerinde GÖNÜLLÜ YARDIMI yazan yıpranmış bir tabela yollarını kesti. Ellerinde sopalar ve tekerlekleri olmayan bir elarabası olan bir grup sıska çocuk tabelanın arkasında duruyordu.

"Her zaman burada mıdırlar?"

"Gece gündüz," dedi Ghita. "Taşları bir delikten alıp ötekine doldururlar. Bu şekilde işleri hiç bitmez."

Justin frene asıldı. Araba tabelanın hemen önünde durdu. Oğlanlar arabanın etrafına toplanıp ellerini arabanın tavanına vurmaya başladılar. Bir fener ışığı arabanın içini aydınlatırken Justin camını indirdi. Karşısında en fazla on altı yaşında olan sözcülerinin gülümseyen yüzü duruyordu.

"İyi akşamlar, Bwana," diye bağırdı oğlan yüksek sesle. "Ben Bay Simba."

"İyi akşamlar, Bay Simba," dedi Justin.

"Yaptığımız bu güzel yola katkıda bulunmak ister misiniz?"

Justin camdan yüz şilin uzattı. Oğlan parayı başının üstünde sallayarak dans etmeye başladı, diğerleri alkışlıyordu.

"Her zamanki tarife nedir?" diye Ghita'ya sordu Justin, yollarına devam ederlerken.

"Verdiğinin onda biri kadar."

Telegram: @cinciva

Bir araba daha önlerine geçti, Justin dikkatle içindekilere baktı, ama bir şey göremedi. Şehir merkezine girdiler. Dükkânların ışıkları, kafeteryalar, kalabalık kaldırımlar. Yüksek sesle müzik çalan Matutu otobüsleri hızla yanlarından geçiyordu. Sol taraflarında metalin ezilirken çıkardığı sesi kornalar ve çığlıklar izledi. Ghita yine yolu tarif ediyordu: Buradan sağa, bu kapılardan geç, şimdi. Justin bir rampadan çıkıp üç katlı bir binanın yıkılmakta olan avlusuna girdi. Çevreden gelen ışıkların yardımıyla duvarın üstündeki İSA'YA KOŞUN! yazısını okudu.

"Burası kilise mi?"

"İsa'nın yeryüzüne ikinci kez gelişine inanan bir diş kliniğiydi," diye cevap verdi Ghita. "Şimdi apartman dairelerine dönüştürüldü."

Araba parkı alt kattaydı ve etrafı dikenli tellerle çevriliydi. Ghita eğer yalnız olsaydı oraya asla girmezdi, ama Justin rampadan inmeye başlamıştı bile. Arabayı park etti, etrafı dinleyerek rampanın başına doğru baktı.

"Kimi bekliyorsun?" diye fısıldadı Ghita.

Justin onu bir grup sırıtan çocuğun yanından geçirip girişe götürdü, merdivenleri çıkıp lobiye geldiler. Elle yazılmış bir not asansörün çalışmadığını bildiriyordu. Düşük vatlı ampullerle aydınlatılan merdivenlere yöneldiler. En üst kata çıkana kadar Justin, Ghita'nın arkasında kaldı. Üst kat karanlık olduğu için Justin fenerini çıkarıp yolu aydınlattı. Kapalı kapıların ardından Asya müziği ve oryantal yiyeceklerin kokusu yayılıyordu. Justin fenerini Ghita'ya uzatarak merdivenlere geri döndü. Ghita demir kapının zincirlerini çözdükten sonra üç kilidi açtı. Dairesine girerken telefon çalıyordu. Justin'e bakınca hemen yanında olduğunu gördü.

"Ghita, canım, merhaba," dedi hemen tanıyamadığı çekici bir erkek sesi. "Bu gece ne kadar güzel görünüyordun. Gelip ikinizle yıldızların altında bir fincan kahve içebilir miyim, diye merak ediyordum."

* * *

Ghita'nın ufak dairesinde yalnızca üç oda vardı ve son ana dek yollarına çıkan pervasız dilencilere, yıkık dökük depolara, kırık neon ışıklarının göze çarptığı caddelere ve korna çalan arabalara bakıyordu. Demir parmaklıklı bir pencere yangın çıkışı olması gereken demir merdivenlere açılıyordu, ama kiracılar kendilerini koruma amacıyla son katı kesip atmışlardı. Ama üst katlar hâlâ yerinde duruyordu ve sıcak gecelerde Ghita çatıya çıkıp su tankının tah-

Telegram: @cinciva

ta kapağına yerleşir, gelecek yıl girmeyi düşündüğü Dışişleri sınavına hazırlanırken, binada oturan Asyalı komşularının tangırtılarını dinler, Asya müziğini, kavgalarını ve çocuklarını paylaşır, kendisini kendi insanlarının arasında olduğuna neredeyse ikna ederdi.

Bu yanılsama Yüksek Komiserlik'in kapılarından girer girmez yok olsa ve o andan itibaren farklı bir kimliğe bürünse de, kedileri, tavuk kümesleri ve antenleriyle çatısı kendini rahat hissettiği birkaç yerden biriydi. Belki de bu yüzden Donohue kahvelerini yıldızların altında içmelerini teklif edince hiç şaşırmamıştı. Donohue'nin bir çatısı olduğunu nereden bildiği kendisi için bir esrardı, çünkü bildiği kadarıyla Donohue dairesine hiç ayak basmamıştı. Ama biliyordu işte. Justin'in dikkatli bakışları altında Donohue eşikten girdi, parmağını dudaklarına götürerek sıska bedeniyle pencereden geçip demir merdivenlerin sahanlığına çıktı, onlara da kendisini takip etmelerini işaret etti. Justin onun ardından dışarı çıktı. Ghita elinde kahve tepsisiyle gelene kadar Donohue bir sandığın üstüne tünemişti. Ama Justin bir yere sığamıyor gibiydi. Bir an caddenin karşısındaki neon ışıklarının aydınlığında düşmanlarca kuşatılmış bir nöbetçiye benzemiş, bir sonraki an başı önde yanına çömelmiş, kuma şekiller çizen bir adama benzemişti.

"Savunma hatlarını nasıl aştın, koca oğlan?" diye sordu Donohue trafiğin gürültüsü arasında kahvesini yudumlarken. "Küçük bir kuş birkaç gün önce Saskatchewan'da olduğunu söyledi."

"Safari turuna katıldım," dedi Justin.

"Londra bağlantılı mı?"

"Amsterdam."

"Büyük bir grup muydu?"

"Bulabildiğim en büyük grup."

"Quayle olarak mı?"

"Aşağı yukarı."

"Gemiden ne zaman atladın?"

"Nairobi'de. Gümrükten geçer geçmez."

"Akıllı adamsın. Seni yanlış değerlendirmişim. Karayollarından birini kullanacağını düşünürdüm. Tanzanya'ya filan gideceğini."

"Havaalanından onu almama izin vermedi," diye araya girdi Ghita korumacı bir tavırla. "Buraya taksiyle karanlıkta geldi."

Telegram: @cinciva

"Ne istiyorsun?" diye sordu Justin karanlığın bir başka bölümünden.

"Sessiz bir hayat. Eğer senin için bir sakıncası yoksa, koca oğlan. Artık yaşlandım. Daha fazla skandal istemiyorum. Daha fazla taş toplamak istemiyorum. Artık orada olmayan şeyleri arayan adamlar istemiyorum." Sıska silueti Ghita'ya döndü. "Loki'ye neden gittin, canım?"

"Benim için gitti," dedi Justin, Ghita bir cevap düşünmeden önce.

"Gitmeliydi de," dedi Donohue onaylarcasına. "Ve Tessa için de, eminim. Ghita hayran olunacak bir kız." Ghita'ya dönerek daha yüksek sesle konuştu. "Ve aradığını buldun mu, canım? Görev tamamlandı mı? Eminim tamamlanmıştır."

Yine Justin daha önce olduğundan da hızlı bir şekilde lafa karıştı. "Tessa'nın son günlerini araştırmasını istedim. Yaptıklarını söyledikleri şeyi yapıp yapmadıklarını görmek için, yani o seminere katılıp katılmadıklarını. Katılmışlar."

"Sen de buna katılıyor musun, canım?" diye sordu Ghita'ya bakarak.

"Evet."

"Eh, aferin," dedi Donohue kahvesinden bir yudum daha alarak. "Açıkça konuşalım mı?" diye öneride bulundu Justin'e.

"Ben de öyle yaptığımızı sanıyordum."

"Planların hakkında."

"Hangi planlar?"

"Örneğin, eğer Kenny K'yla sessizce konuşmayı planlıyorsan nefesini boşuna harcamış olursun. Sana bunu bedava söyleyebilirim."

"Neden?"

"Zorba adamları seni bekliyorlar, nedenlerden biri bu. Bir diğeri, yarıştan çıktı. Bankalar oyuncaklarını elinden aldı. ThreeBees'in ilaçtan elde edeceği kazanç geldiği yere geri döndü, yani KVH'ya."

Justin bir tepki vermedi.

"Benim demek istediğim şey, Justin, zaten ölmüş olan birine kurşun sıkmanın fazla bir tatmin getirmeyeceği. Eğer senin aradığın tatmin buysa. Öyle mi?"

Cevap yoktu.

"Karının öldürülmesine gelince, bunu söylemek bana çok acı verse de Kenny K mahkemede söylediğimiz gibi suçortağı değildi, tekrar ediyorum değildi. Yardımcısı Crick de değildi, ama ona teklif edilse böyle bir fırsatın üstüne atlayacağından hiç kuşkum yok. Crick'e, Arnold ve Tessa'nın hareketlerinin

Telegram: @cinciva

KVH'ya rapor etmesi talimatı verilmişti. Onlara göz kulak olmak için Kenny K'nın yerel olanaklarını, özellikle Kenya polisini bol bol kullandı. Ama Crick, Kenny K'dan daha fazla suçortağı değildi. Gözetleme raporu vermek birini katil yapmaz."

"Crick kime rapor verdi?" diye sordu Justin'in sesi.

"Lüksemburg'daki bir telesekretere, ama daha sonra bağlantısı kesildi bu telesekreterle. Ölümcül mesaj senin ve benim hiç öğrenemeyeceğimiz bir hattan aşağıya doğru indi. Karını öldüren hassas centilmenin kulağına gelene kadar."

"Marsabit," dedi Justin yakından.

"Evet. Ünlü Marsabit İki, yeşil safari kamyoneti içinde. Yolda kendileri gibi ödül avcısı olan dört Afrikalı onlara eşlik etmiş. İşin sonunda Albay Elvis olarak tanınan liderlerinin arzusuna göre paylaşılacak bir milyon dolar varmış. Gerçek adının Elvis olmadığını ve baş döndürücü albaylık rütbesine ulaşmadığını hepimiz biliyoruz."

"Crick, Tessa ve Arnold'ın Turkana'ya gittiklerini rapor etmiş mi Lüksemburg'a?"

"Bu soru haddi aşıyor, sevgili oğlum."

"Neden?"

"Çünkü Crick cevap vermiyor. Korkuyor. Umarım sen de onun kadar korkuyorsundur. Eğer kendisinin ve bazı arkadaşlarının bildikleri konusunda fazla cömert davranırsa hayalarına yer açılsın diye dilinin kesilebileceğinden korkuyor. Haklı olabilir."

"Ne istiyorsun?" diye tekrarladı Justin. Donohue'nin yanına diz çökmüş, onun kararmış gözlerine bakıyordu.

"Her ne yapma niyetindeysen seni ondan vazgeçirmeyi, sevgili oğlum. Aradığın her neyse bulamayacağını, ama öldürülmene engel olamayacağını sana söylemeyi. Ayağını Afrika'ya basar basmaz yerine getirilecek bir kontrat var ve sen iki ayağınla birlikte Afrika'dasın. Bütün vatan haini paralı askerler ve çete patronları seni görmenin hayaliyle yaşıyor. Seni öldürmek için yarım milyon, tercihen intihar gibi göstermek için bir milyon. Kendine istediğin kadar koruma tutabilirsin, ama hiçbir yararı olmayacak. Büyük olasılıkla seni öldürmeyi uman insanları tutmuş olacaksın."

"Servis'in benim ölmeme ya da yaşamama neden aldırıyor?"

Telegram: @cinciva

"İş düzeyinde aldırmıyor. Kişisel düzeyde yanlış tarafın kazandığını görmeyi istemem." Derin bir nefes aldı. "Bu bağlamda üzülerek söylüyorum ki, Arnold öldü, hem de birkaç hafta önce. Bu yüzden eğer onu kurtarmak için buradaysan kurtaracak bir şey olmadığını tekrarlamak istiyorum."

"Kanıtla," dedi Justin boğuk sesle. Ghita onlardan uzaklaşarak yüzünü koluna gömdü.

"Yaşlıyım, ölüyorum, her şeye inancımı yitirdim ve şafakta patronlarım tarafından vurulmama neden olacak şeyleri anlatıyorum sana. Alabileceğin tek kanıt bu. Bluhm'u bayıltıp safari kamyonetine attılar, boş çöle götürdüler. Su yok, gölge yok, yiyecek yok. Onun ya da Tessa'nın, cipte buldukları disketlerin bir eşini yapıp yapmadıklarını öğrenmek için birkaç gün işkence yaptılar. Üzgünüm, Ghita. Bluhm yapmadıklarını söyledi, ama neden hayır cevabını kabul etsinlerdi? Bu yüzden emin olmak ve hoşlarına gittiği için onu da öldürdüler. Sonra onu çakallara bıraktılar. Korkarım, gerçek bu."

"Ah, sevgili Tanrım."

Ellerine doğru fısıldayan Ghita'ydı.

"Bu yüzden Bluhm'u listenden çıkarabilirsin, Kenny K'yı da. İkisi de bu yolculuğa değmez." Acımasızca devam etti. "Bu arada, şunu dinle: Porter, Londra'da senin köşende senin için savaşıyor. Ve bu çok gizli."

Ghita, Justin'in görebileceği bir yerde değildi. Karanlığı araştırınca arkasında durduğunu gördü.

"Porter, Tessa'nın davasının ilk polis memurlarına yeniden verilmesini ve Gridley'le Pellegrin'in kellesini Servis tabağında istiyor. Curtiss, KVH ve İngiliz hükümeti arasındaki ilişkinin çapraz sorgulamaya tabi tutulmasını istiyor ve bunu yaparken Sandy Woodrow'un gizli zayıflığını ortaya çıkarıyor. İlacın, eğer dünyada hiç kaldıysa, bağımsız bilim adamları tarafından değerlendirilmesini istiyor. Dünya Sağlık Örgütü'nün Etik Denemeler Komitesi adında bir bölümü olduğunu öğrenmiş, bunun bir yararı olacağını düşünüyor. Eğer şimdi evine dönersen, belki sonucu etkileyebilirsin. İşte bu yüzden geldim," diye sözlerini mutlu bir şekilde tamamladıktan sonra kahvesinin son yudumunu içip ayağa kalktı. "İnsanları ülkeden çıkarmak hâlâ iyi yaptığımız işlerden biri, Justin. Bu yüzden Kenya'dan, Moi ve başka herkesin bakışları bir yana, Kenyatta Havaalanı cehennemini ikinci kez yaşamadan kaçmak istiyorsan Ghita'yla haber yolla."

Telegram: @cinciva

"Çok naziksin," dedi Justin.

"Ben de bunu söylemenden korkuyordum. İyi geceler."

* * *

Ghita kapısı açık yatağında uzanıyordu. Ağlaması mı, dua mı etmesi gerektiğini bilmeden tavana bakıyordu. Bluhm'un ölü olduğunu düşünmüştü hep, ama ölümünün rezilliği korktuğu her şeyden daha kötüydü. Manastır okulunun yalınlığına geri dönebilmeyi, insanın çok yükseklere çıkmasının ve çok alçalmasının Tanrı'nın isteği olduğu şeklindeki inancını yeniden kazanabilmeyi diledi. Duvarın öteki tarafında Justin masada oturmuş kalemle bir şeyler yazıyordu. Ghita dizüstü bilgisayarını kullanmasını teklif ettiyse de kalemle yazmayı daha çok seviyordu. Loki'ye gidecek uçak yedide kalkacaktı, bu da bir saat içinde gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ghita yolculuğunun geri kalanını paylaşabilmeyi diliyor, ama bunu kimsenin yapamayacağını biliyordu. Onu havaalanına götürmeyi teklif etmiş, ama Justin Serena Oteli'nden taksiye binmeyi tercih etmişti.

"Ghita?"

Justin kapıya vuruyordu. "Tamam," deyip ayağa kalktı.

"Bunu benim için postalar mısın, Ghita," dedi Justin, Milano'daki bir kadına gidecek olan kalın zarfı uzatarak. "Merak ediyorsan diye söylüyorum, kız arkadaşım değil. Avukatımın teyzesi." Uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapıp gülümsedi. "Ve bu da Porter Coleridge için bir mektup. Bir sakıncası yoksa Saha Posta Ofisi'ni kullanma. Kurye servisini de. Normal Kenya posta servisi yeterince güvenilir. Bütün yardımların için çok teşekkür ederim."

Telegram: @cinciva

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kaptan McKenzie ve yardımcı pilotu Edsard, Buffalo'nun kokpitinde oturuyordu. Kokpit Buffalo'nun gövdesinin ucundaki yükseltilmiş bir platformdan oluşuyordu ve uçuş ekibini kargodan -ya da kargoyu ekipten- ayıran bir kapı yoktu. Düşünceli birisi, platformun tam altına, bir adım aşağısına, yaşlı bir ailenin uşağının bir kış akşamında mutfak ateşinin karşısına çekip oturacağı türde, kurumuş yaprak renginde Victoria tarzı bir koltuk yerleştirmişti. Justin de başında kulaklık, karnında yıpranmış bir kayışla tam burada oturuyordu. Bir yandan Kaptan McKenzie ve Edsard'ın konuşmalarını dinlerken, zaman zaman da kahverengi sandık yığınlarının arasında rahat etmeye çalışan Jamie adlı Zimbabweli kızın sorularını duymak için kulaklığını çıkarıyordu. Justin kıza koltuğunu vermeye çalışmış, ama McKenzie onu sert bir şekilde durdurmuştu. "Sen buradasın." Kuyruk kısmında altı Sudanlı kadın, yüzlerinde metanetten açık dehşete kadar değişen ifadelerle çömelmiş oturuyorlardı. Bir tanesi bu amaçla getirdiği plastik bir kovaya kusuyordu. Parlak gri renkli kabarık paneller uçağın tavanını kaplıyor, altından kablolar sarkıyor, metal uçları motorun gürültüsüyle dans ediyordu. Gövde son bir savaş için geri çekilen yaşlı bir at gibi homurdanıyor, yükselip alçalıyordu. Havalandırma ya da paraşüte benzer bir şey yoktu. Duvardaki kırmızı haç işareti tıbbi malzemelerin yerini gösteriyordu. Onların altında "Parafin" yazılı kavanozlar sıralanmıştı. *Bu Tessa'yla Arnold'ın çıktığı yolculuk ve bu da onları uçuran adam. Son yolculuklarına çıkmadan önce çıktıkları son yolculuk.*

"Demek Ghita'nın arkadaşısın," demişti McKenzie, Sudanlı Sarah, Justin'i Loki'deki *tukul*'una götürüp ikisini yalnız bıraktığında.

Telegram: @cinciva

"Evet."

"Sarah bana Nairobi'deki Güney Sudan ofisi tarafından adına verilen bir seyahat belgesi olduğunu, ama nereye koyduğunu bulamadığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Pasaportunuza bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok." Justin ona Atkinson pasaportunu uzattı.

"Ülkenizdeki işiniz nedir, Bay Atkinson?"

"Gazeteciyim. Londra *Telegraph*'dan. BM'nin Sudan'ı Kurtarma Operasyonu konusunda bir haber yazıyorum."

"Sudan'ı Kurtarma Harekâtı'nın bunca reklama ihtiyacı olması çok yazık. Bir parça kâğıdın işimize engel olmasına izin vermek aptallık gibi görünüyor. Nerede kaybettiğinizi biliyor musunuz?"

"Korkarım hayır."

"Bugün çoğunlukla soya yağı taşıyoruz. Bir de sahadaki çocuklar için birkaç bakım malzemesi. Eğer ilgileniyorsanız sabahları sütçülerin süt dağıtması gibi bir şey."

"İlgileniyorum."

"Bir iki saat için uçağın döşemesinde battaniyelerin altında oturmanızın bir sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok."

"O zaman sanırım anlaştık, Bay Atkinson."

McKenzie bundan sonra da bu yalana azimle tutunmuştu. Uçakta ise, her gazeteciye yapacağı gibi, insanlık tarihinde gerçekleştirilen en pahalı açlık karşıtı operasyon olduğunu söylediği çalışmaları anlatmaya başladı gururla. Verdiği bilgiler her zaman motorların gürültüsünü bastıramayan metalik patlamalar şeklinde geliyordu.

"Güney Sudan'da zengin kalori, orta derecede kalori, düşük kalori ve tam açlık var, Bay Atkinson. Loki'nin işi açlık gediklerini ölçmek. Yiyecek bıraktığımız her metrik ton BM'ye bin üç yüz dolara maloluyor. Sivil savaşta önce zenginler ölür. Çünkü eğer birisi sığırlarını çalarsa uyum sağlayamazlar. Yoksullar çoğunlukla olduğu gibi kalır. Bir grubun hayatta kalması için etrafındaki arazinin tarıma elverişli olması gerekir. Ne yazık ki, burada bu tür geniş alanlar yok. Çok hızlı mı gidiyorum?"

Telegram: @cinciva

"Harikasınız, teşekkürler."

"Yani Loki ürünü değerlendirip açlık gediklerinin nerede ortaya çıkacağını belirlemek zorunda. Şu anda, yeni bir gediğin kenarındayız. Ama zamanlamayı doğru yapmalısınız. Hasat zamanı yardım yaparsanız ekonomilerini altüst edersiniz. Çok geç yardım ederseniz zaten ölüyorlardır. Bu arada hava tek yol. Yiyeceği karayoluyla taşırsanız çalınır, genellikle de şoför tarafından."

"Doğru. Anlıyorum. Evet."

"Not almak istemiyor musunuz?"

Eğer gazeteciysen gazeteci gibi davran, diyordu. Konferansa Edsard devam ederken Justin not defterini çıkardı. Onun konusu güvenlikti.

"Yiyecek istasyonlarında dört seviyeli güvenlik önlemlerimiz var, Bay Atkinson. Seviye dördün anlamı yarıda kes. Seviye üç kırmızı alarm. Seviye iki şöyle böyle. Güney Sudan'da sıfır riskli bölge yok. Tamam mı?"

"Tamam. Anladım."

McKenzie sözü aldı tekrar. "Temsilci bir istasyona geldiğimizde bugün hangi seviyede olduklarını gösterecek. Eğer acil durum varsa temsilcinin size söylediği şeyi yapın. Ziyaret ettiğiniz istasyon teknik olarak General Garang'ın kontrolundaki bölgede bulunuyor, size kaybettiğiniz vizeyi veren de o. Ama güneyli düşman kabilelerin yanısıra kuzeyin saldırılarına da maruz kalır sık sık. Bunun yalnızca kuzey güney şeyi olduğunu sanmayın. Kabile gruplaşmaları bir gecede değişir ve Müslümanlarla savaştıkları gibi birbirleriyle savaşmaya başlarlar. Hâlâ takip edebiliyor musunuz?"

"Kesinlikle."

"Sudan ülkesi temel olarak sömürge haritacısının fantezisidir. Güneyde Afrika var, yeşil tarlalar, petrol ve animist Hıristiyanlar. Kuzeyde Arabistan, kum ve şeriat kanunlarını getirmeye niyetli bir grup Müslüman. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Az çok," dedi öteki hayatında bu konuda bir rapor hazırlamış olan Justin.

"Sonuç olarak, kalıcı kıtlık için gereken her şey var burada. Kuraklığın başaramadığını iç savaşlar başarıyor ya da tersi. Ama Khartoum hâlâ yasal hükümeti oluşturuyor. Sonuç olarak, BM güneyde nasıl bir anlaşma yaparsa yapsın, Khartoum'a hakkını ödemek zorunda. Demek ki elimizde ne var, Bay Atkinson, BM, Khartoum'un adamları ve asiler arasındaki eşsiz, üçlü bir antlaşma. Beni takip edebiliyor musunuz?"

Telegram: @cinciva

"Yedi numaralı kampa mı gidiyorsun?" Zimbabweli Jamie kahverengi kotu ve şapkasıyla yanına zarif bir biçimde çömelmiş, ellerini ağzının kenarına koymuş bağırıyordu.

Justin evet anlamında başını salladı.

"Yedi numara şu anda çok hararetli! Bir kız arkadaşım yalnızca birkaç hafta önce seviye dörtle karşılaştı orada! Bataklıkta on bir saat boyunca yürümek, sonra uçak kendilerini alana kadar pantolonu olmadan beklemek zorunda kalmış!"

"Pantolonuna ne olmuş?" diye bağırdı Justin.

"Pantolonunu çıkarmak zorundasın! Herkes! Bu bir şaka! Islak, sıcak ve dumanı tüten pantolonlar! Dayanılmazdır!" Bir süre dinlendikten sonra ellerini tekrar ağzına götürdü. "Sığırların köyden kaçtığını duyarsan koş. Kadınlar onları takip ediyorsa daha hızlı koş. Bir keresinde yanında hiç su olmadan on dört saat boyunca koşan bir adam tanıdık. Dört kilo kaybetti. Carabino peşindeydi."

"Carabino mu?"

"Carabino kuzeylilere katılana kadar iyi bir adamdı. Şimdi özür dileyip bize geri döndü. Herkes memnun. Kimse nerelerde olduğunu sormuyor. Bu senin ilk ziyaretin mi?"

Justin yine başını salladı.

"Dinle. İstatistiksel ve gerçek anlamda oldukça güvende olmalısın. Merak etme. Ve Brandt çok ilginç biridir."

"Brandt kim?"

"Yedi numaralı kampın yiyecek temsilcisi. Harika bir adamdır. Herkes sever onu. Bir tahtakurusu kadar çılgındır. İriyarı Tanrı adamıdır."

"Nereli?"

Kız omuz silkti. "Bizim gibi melez olduğunu söylüyor. Kimsenin geçmişi yoktur orada. Bu neredeyse bir kuraldır."

"Ne kadar süredir orada?" diye bağırdı Justin ve tekrarlamak zorunda kaldı.

"Altı ay, sanırım! Sahada hiç aralıksız altı ay kalmak bir ömür sayılır, inan bana! Birkaç günlüğüne Loki'ye bile gelmiyor!" diye sözlerini bitirip bağırmaktan yorgun düşmüş bir şekilde arkasına yaslandı.

Justin kemerini çözüp pencereye gitti. *Bu yolculuğu yaptın. Sana da bu konuşmaları yaptılar. Bunları gördün.* Altında zümrüt rengi Nil bataklığı uzanı-

Telegram: @cinciva

yordu. Üzerinde sıcaklık yüzünden bir sis oluşmuştu. Daha yüksekteki arazide sığır ağılları hayvan doluydu.

"Kabile adamları hiçbir zaman kaç tane sığırları olduğunu söylemezler!" Jamie sağ omzunda dikilmiş kulağına doğru bağırıyordu. "Yiyecek temsilcisinin görevi bu sayıyı bulmaktır! Keçiler ve koyunlar ağılın ortasına, inekler onların çevresine, buzağılar da onların yanına konur! Köpekler de ineklerle birlikte ağıla girer! Geceleri civardaki küçük evlerinde inek gübresi yakarlar! Bu şekilde yırtıcı hayvanları kovar, inekleri sıcak tutar ve iğrenç şekilde öksürürler! Bazen kadınları ve çocukları da hayvanların yanına koyarlar! Kızlara Sudan'da iyi yiyecek verilir! Eğer iyi beslenirlerse iyi başlık parası alırlar!" Sırıtarak karnına vurdu. "Bir adam parasının yettiği kadar kadınla evlenebilir. Yaptıkları inanılmaz bir dans var... yani gerçekten," deyip elini ağzına kapattı, gülmeye başladı.

"Sen yiyecek temsilcisi misin?"

"Yardımcısıyım."

"Bu işi nasıl buldun?"

"Nairobi'deki özel bir gece kulübüne gittim! Bir bilmece ister misin?"

"Elbette."

"Buraya tahıl bırakıyoruz, tamam mı?"

"Tamam."

"Kuzey-güney savaşı yüzünden, tamam mı?"

"Devam et."

"Bıraktığımız tahılın büyük bir kısmı Kuzey Sudan'da yetişiyor. Bu da ABD tahıl çiftçilerinin ellerinde kalanı üstümüze boca etmedikleri zaman. Yardım kuruluşlarının parası Khartoum'un tahılına gidiyor. Khartoum parayı güneye karşı savaşmak için silaha yatırıyor. Loki'ye tahılı getiren uçaklar, Khartoum'un bombacılarının Güney Sudan köylerini bombalamak için kullandıklarıyla aynı havaalanını kullanıyor."

"Peki bilmece ne?"

"BM neden aynı anda hem Güney Sudan'ın bombalanmasını, hem de kurbanları besleme işini finanse ediyor?"

"Geç."

"Sonra Loki'ye mi gidiyorsun?"

Justin başını hayır anlamında salladı.

Telegram: @cinciva

"Yazık," deyip göz kırptı kız.

Jamie soya yağı kutularının arasındaki yerine geri döndü. Justin pencerede kaldı. Parıldayan bataklığın üstündeki uçağın yansımasını seyretti. Ufuk yoktu. Uzaklarda toprak rengi sisle karışıyor, pencereyi gittikte koyulaşan leylak rengine boyuyordu. *Bütün hayatımız boyunca uçabiliriz, ama dünyanın kenarına hiç gelmeyiz,* dedi Tessa'ya. Buffalo hiçbir uyarıda bulunmadan inişe geçti. Bataklık kahverengine döndü. Uçağın gölgesi hızla üzerlerinden geçerken ağaçlar yeşil karnabaharlara benziyordu. Kontrolu Edsard almıştı. Kaptan McKenzie kamp ekipmanına ait bir broşürü inceliyordu. Justin'e dönüp başparmaklarıyla sevinç işareti yaptı. Justin koltuğuna döndü, kemerini takıp saate baktı. Üç saattir uçuyorlardı. Edsard uçağı yan yatırdı. Tuvalet kâğıdı, sinek ilacı ve çikolata kutuları hızla çelik döşemeye çarptı. Kanadın ucunda saz damlı kulübe kümesi görünüyordu. Justin'in kulaklığı yanlış hızda çalan klasik müziğe benzer parazitlerle doluydu. Kargaşanın arasından yerin durumuna dair ayrıntıları veren boğuk Almanca'yı ayırt edebildi. "Sağlam ve kolay," diyordu ses. Uçak vahşice sallanmaya başladı. Justin biraz doğrularak kokpitin penceresinden yeşil tarladan geçen kırmızı toprak şeride baktı. Sıra sıra dizilmiş beyaz çuvallar işaretlemede kullanılıyordu. Alanın bir köşesinde bir çuval yığını duruyordu. Uçak gerildi, güneş Justin'in ensesine kaynar su duşu gibi çarptı. Hemen oturdu. Almanca konuşan ses daha yüksek ve anlaşılır hale gelmişti.

"Aşağıya gel, Edsard, adamım! Bugün öğle yemeği için keçi güveci yaptık! O uyuşuk McKenzie yanında mı?"

Edsard'ı kandırmak o kadar kolay değildi. "O çuvallar ne yapıyor o köşede, Brandt? Yakında bir teslimat mı yapıldı? Başka bir uçakla alanı mı paylaşıyoruz?"

"Onlar yalnızca boş çuvallar, Edsard. Çuvallara aldırmayıp doğruca aşağıya gel, beni duyuyor musun? O ateşli gazeteci yanınızda mı?"

Bu kez McKenzie kısaca cevap verdi. "Yanımızda, Brandt."

"Başka kim var?"

"Ben!" diye bağırdı Jamie gürültünün arasından.

"Bir gazeteci, bir nemfomanyak, geriye dönen altı delege," dedi McKenzie daha önce olduğu gibi sakin bir sesle.

"Nasıl biri? Şu gazeteci?"

Telegram: @cinciva

"Sen söyle," dedi McKenzie.

Kokpiti yüksek sesli kahkahalar kapladı, aşağıdan kimliksiz yabancı bir ses onlara eşlik etti.

"Neden endişeli?" diye sordu Justin.

"Aşağıda her zaman endişelidirler. Orası hattın sonudur. Yere indiğimizde, Bay Atkinson, benim yanımda kalın, lütfen. Protokol gereği sizi herkesten önce komiserle tanıştırmam gerekiyor."

Havaalanı balçıktan yapılma uzun bir tenis kortuna benziyordu, bazı yerlerini yabani otlar bürümüştü. Bir grup köpek ve köylü ağaçların arasından çıkmış havaalanına doğru gidiyordu. Kulübeler saz damlı ve koni biçimindeydi. Edsard alçaktan bir geçiş yaparken McKenzie iki taraftaki çalıları taradı.

"Kötü adam yok mu?" diye sordu Edsard.

"Kötü adam yok," diye onayladı McKenzie.

Buffalo yan yattı, tekrar düzeldi ve hızla ileri atıldı. Havaalanına bir roket gibi çarptı. Kırmızı toz bulutu pencereleri kapladı. Gövde önce sağa yattı, sonra sola, bağlı kargo feryat etti. Motorlar çığlık çığlığa bağırırken uçak sarsıldı, bir şeye sürtündü, inleyip durdu. Motorlar sustu. Toz yatıştı. Varmışlardı. Justin çökmekte olan tozun arasından yaklaşan önemli Afrikalılara, çocuklara ve kirli blucinli, ip ip saçlı ve bilezikli beyaz kadınlara baktı. Ortalarında kahverengi geniş kenarlı şapkası, eski haki şortu ve çok eski süet ayakkabılarıyla mutlulukla gülümseyen, enerjik, inkâr edilemez biçimde heybetli, ama steteskopsuz Markus Lorbeer onlara doğru geliyordu.

* * *

Sudanlı kadınlar uçaktan inip ilahiler söyleyen insanlarına katıldılar. Zimbabweli Jamie karşılıklı sevinç ve şaşkınlık çığlıklarıyla arkadaşlarını kucaklıyordu. Lorbeer'a da sarılıp yüzünü okşadı, şapkasını çıkarıp saçlarını okşadı, bu arada Lorbeer doğumgünündeki bir okul çocuğu gibi kıkır kıkır gülerek kalçasına şap şap vurdu. Güney Sudanlı hamallar uçağın arkasında toplanıp Edsard'ın talimatıyla boşaltmaya başladılar. Ama Justin'in Kaptan McKenzie kendisini çağırana dek yerinde kalması gerekti. Kaptan McKenzie onu şenlik yerinden uzaklaştırıp havaalanının karşısındaki küçük tepeciğe götürdü. Siyah pantolonlu, beyaz gömlekli bir grup Sudanlı yaşlı bir ağacın gölgesi altında yarım daire şeklindeki mutfak taburelerine oturmuşlardı. Ortalarında buruşuk yüzlü,

Telegram: @cinciva

gri saçlı, dikkatli, zeki bakışlı Komiser Arthur oturuyordu. Üzerinde altın harflerle Paris yazılı olan kırmızı bir beyzbol şapkası takmıştı.

"Demek bir yazarsınız, Bay Atkinson," dedi Arthur kusursuz eski İngilizce'siyle, McKenzie onları birbirine tanıttığında.

"Doğru, efendim."

"Hangi dergi ya da yayın sizin hizmetinize sahip olacak kadar şanslı?"

"Londra *Telegraph*."

"*Sunday Telegraph* mı?"

"Genellikle günlük."

"İkisi de harika gazetelerdir," dedi Arthur bilgece.

"Arthur İngiliz mandası sırasında Sudan Savunma Gücü'nde çavuştu," diye açıkladı McKenzie.

"Söyleyin, bayım. Buraya zihninizi beslemeye geldiğinizi söylersem hatalı sayılır mıyım?"

"Ve umarım okuyucularımın da zihnini besleyebilirim," dedi Justin diplomatik yağlamayla. Gözünün ucuyla Lorbeer ve delegasyonunun pistte ilerlediklerini görebiliyordu.

"O halde, bayım, bize İngiliz kitapları yollayarak halkımın zihnini de beslemeniz için dua edeceğim. Birleşmiş Milletler bedenlerimiz için katkıda bulunuyor, ama ruhumuz için nadiren. Tercih ettiğimiz yazarlar on dokuzuncu yüzyılın usta İngiliz hikâyecileri. Belki gazeteniz böyle bir işe girmeyi düşünür."

"Bunu kesinlikle önereceğim onlara," dedi Justin. Sağ omzunun üstünden Lorbeer ve ekibinin tepeciğe yaklaştıklarını görebiliyordu.

"Hoşgeldiniz, bayım. Seçkin varlığınızı ne kadar süre burada görme zevkini yaşayacağız?"

McKenzie, Justin'in yerine cevap verdi. Lorbeer ve grubu tepeciğin altında durmuş McKenzie ve Justin'in inişini bekliyordu.

"Yarın bu saate kadar, Arthur," dedi McKenzie.

"Ama daha fazla değil," dedi Arthur, yan gözle maiyetine bakarak. "Buradan ayrıldıktan sonra bizi unutmayın, Bay Atkinson. Kitaplarınızı bekliyoruz."

"Sıcak bir gün," dedi McKenzie tepecikten inerken. "Kırk iki derece filan olmalı ve yükseliyor. Yine de işte, senin için Cennet Bahçesi. Yarın bu saatte, tamam mı? Merhaba Brandt. İşte senin ateşli gazetecin."

* * *

Telegram: @cinciva

Justin böylesine etkileyici biçimde iyi huyluluk beklemiyordu. Uhuru Hastanesi'nde kendisine bakmayı reddeden canlı gözler etrafa doğal bir neşe saçıyordu. Her gün güneşle kavrulan bebeksi yüzde kocaman, bulaşıcı bir gülümseme vardı. Tessa'nın koğuşunu dolduran gırtlaktan gelen homurtuları coşkulu ve emrediciydi. İki adam el sıkışırken Lorbeer konuşuyordu, Justin'in bir eli Lorbeer'ın iki elinin arasındaydı. El sıkışında dostça ve ona güvendiğini gösteren bir hava vardı.

"Loki'de size brifing verdiler mi, Bay Atkinson, yoksa zor işi bana mı bıraktılar?"

"Korkarım brifing için zamanım yoktu," diye cevap verdi Justin karşılık olarak gülümseyerek.

"Neden gazeteciler hep böyle bir koşturmacanın içindedir, Bay Atkinson?" diye neşeli bir tavırla yakındı Lorbeer. Justin'in elini bırakıp omzunu yakaladı, onu tekrar havaalanına doğru götürdü. "Bugünlerde gerçek bu kadar çabuk mu değişiyor? Babam hep şunu öğretirdi bana: Eğer bir şey doğruysa ebedidir."

"Keşke benim yazı işleri müdürüme de aynı şeyi söyleyebilsem," dedi Justin.

"Belki sizin yazı işleri müdürünüz ebediyete inanmıyordur," diye uyardı Lorbeer, Justin'e doğru dönüp parmağını yüzüne doğru kaldırarak.

"Belki inanmıyordur," diye kabullendi Justin.

"Ya *siz*?" Palyaçonun kaşları rahipleri andıran bir biçimde sorarcasına havaya kalktı.

Justin'in beyni bir an için uyuşmuş gibi oldu. *Ne rolü yapacağım? Bu adam Markus Lorbeer, bir hain.*

"Sanırım buna cevap vermeden önce bir süre yaşayacağım," diye cevap verdi çekinerek. Lorbeer içten bir kahkaha attı.

"Ama çok uzun olmasın! Yoksa ebediyet gelip seni yakalar! Daha önce hiç yiyecek bırakılışını gördün mü?" Sesini birden alçaltarak Justin'in kolunu yakaladı.

"Korkarım hayır."

"O zaman sana göstereyim. O zaman ebediyete inanacaksın, söz veriyorum. Burada günde dört kez yiyecek bırakılır ve hepsi de Tanrı'nın bir mucizesi gibidir."

Telegram: @cinciva

"Çok iyi yüreklisiniz."

Lorbeer etkili bir sahne oynayacaktı. Justin'in içindeki diplomat, aynı türde kandırma ustası bunun yaklaştığını anlamıştı.

"Burada yeterli olmaya çalışıyoruz, Bay Atkinson. Yiyeceklerin doğru ağızlara gitmesini sağlamaya çalışıyoruz. Belki ihtiyaç karşılama işini aşırıya götürdük. Müşteriler açlıktan ölürken, bunun bir suç olduğunu düşünmedim hiç. Belki bize biraz yalan söylüyorlar, köylerinde kaç kişinin olduğu, kaçının öldüğü konusunda. Belki Aweil'deki karaborsada birkaç kişinin milyoner olmasına yol açtık. Çok kötü, ama ne yapalım? Tamam mı?"

"Tamam."

Jamie yanında ellerinde mandallı yazı altlıkları taşıyan bir grup Afrikalı kadınla Lorbeer'ın omzunda belirdi.

"Belki yiyecek satıcıları işlerini mahvettiğimiz için bizi fazla sevmiyor. Belki ormandaki yoksul avcılar ve büyücüler Batılı ilaçlarımızla onları işlerinden ettiğimizi söyleyebilir. Belki yiyecek bırakarak bağımlılık yaratıyoruz. Tamam mı?"

"Tamam."

Dev bir gülümseme bütün bu kusurları ortadan kaldırdı. "Dinleyin, Bay Atkinson. Bunu okuyucularınıza yazın. Cenova'daki ve Nairobi'deki BM koca-kıçlılarına söyleyin, yiyecek istasyonum açlıktan ölen bir çocuğun ağzına bir kaşık yulaf ezmesi koyduğunda ben işimi yapmışım demektir. O gece Tanrı'nın göğsünde uyurum. Ben dünyaya gelme nedenimi hak ettim. Bunu onlara söyler misiniz?"

"Denerim."

"İlk adın var mı?"

"Peter."

"Brandt."

Tekrar el sıkıştılar, bu kez ilkinden daha uzun.

"İstediğin her şeyi sorabilirsin, tamam mı, Peter? Tanrı'dan sakladığım bir sırrım yok. Bana sormak istediğin özel bir şey var mı?"

"Henüz değil. Belki sonra, buradaki işleri öğrendikten sonra."

"Güzel. Acele etme. Gerçek olan ebedidir, tamam mı?"

"Tamam."

* * *

Telegram: @cinciva

Dua zamanı.

Aşayi Rabbani Ayini zamanı.

Mucize zamanı.

Kutsal ekmeği bütün insanlarla paylaşma zamanı.

Ya da Lorbeer öyle diyordu ve Justin rehberinin ezici keyif halinden kaçmak için boşuna bir çabayla defterine not alıyormuş gibi yapıyordu. "İnsanın iyiliğinin insanın kötülüğünün etkilerini düzeltişinin gizemini" seyretme zamanıydı. Lorbeer'ın coşkulu gözlerini dindar bir şekilde gökyüzüne doğru çevirerek yaptığı konuşmalardan biriydi bu. Justin karısına ihanet eden adamın omzunun şefkatle kendisininkine dokunduğunu hissetti. İzleyiciler sıralanmıştı. Zimbabeli Jamie, Komiser Arthur ve maiyeti en yakındakilerdi. Köpekler, kırmızı elbiseli kabile adamları ve çıplak çocuk kalabalığı havaalanının kenarına dizilmişti.

"Bugün dört yüz on altı aileyi doyuruyoruz, Peter. Bir aileyi altıyla çarp. Şuradaki komisere bıraktığımız her şeyin yüzde beşini verdim. Bu kayıtdışı. Sen iyi bir adamsın, bu yüzden sana söylüyorum. Komiseri dinlersen Sudan nüfusunun yüz milyon olduğunu sanırsın. Bir diğer sorunumuz da bu, söylenti. Bir adamın elinde tüfekli bir adam gördüğünü söylemesi on bin insanın ürünlerini ve köylerini bırakarak kaçmalarına yeter."

Birden sustu. Yanındaki Jamie bir eliyle gökyüzünü işaret ederken diğeriyle Lorbeer'ın elini bulup kimseye fark ettirmeden sıktı. Komiser ve alayı da duymuştu sesi. Tepkileri başlarını kaldırıp gözlerini yarı kapamak ve gülümsemek şeklindeydi. Justin uçağın uzaklardan gelen gürültüsünü duydu ve parlak gökyüzündeki siyah noktayı fark etti. Nokta yavaş yavaş kendilerini oraya getiren Buffalo'ya benzer bir uçak haline geldi. Beyaz, cesur ve Tanrı kadar yalnız uçak ağaçların bir parmak yukarsından geçti. Sonra ortadan kayboldu. Ama Lorbeer'ın cemaati inancını yitirmedi. Uçağın geri dönmesini dileyen başlar havada kaldı. Ve işte yine geliyordu. Alçaktan, düz ve amaçlı bir şekilde. Kar tanelerini andıran ilk yiyecek torbalarının uçağın kuyruğundan düşmeye başlamasıyla birlikte Justin'in boğazına bir yumru takıldı. Başlangıçta oyunbaz bir şekilde düşen torbalar sonra hız kazanıp makineli tüfek mermilerini andıran biçimde inmeye başladı. Uçak manevrayı hızlandırmak için daireler çiziyordu.

"Şunu görüyor musun, dostum?" diye fısıldıyordu Lorbeer. Gözlerinde yaşlar vardı. Bu adam günde dört kez mi ağlıyordu, yoksa yalnızca seyircisi olduğu zaman mı?

Telegram: @cinciva

"Görüyorum," dedi Justin.

"Dinle dostum. Daha fazla havaalanına ihtiyacımız var. Bunu makalende yaz. Köylere daha yakın olan daha fazla havaalanı. Yürüyüş köylüler için çok uzun ve tehlikeli. Tecavüze uğruyorlar, boğazları kesiliyor. Onlar uzaktayken çocukları kaçırılıyor. Ve bazen de yiyecek almak için vardıklarında hata yaptıklarını anlıyorlar. Onların köyünün günü değildir. Bu yüzden boş ellerle tekrar eve dönüyorlar ve kafaları karışıyor. Pek çoğu kafa karışıklığı yüzünden ölüyor. Çocukları da. Bunu yazacak mısın?"

"Denerim."

"Loki daha fazla havaalanının daha fazla yiyecek temsilcisi demek olduğunu söylüyor. Ben de tamam, diyorum, daha fazla temsilci ayarlarız. Loki, para nerede, diyor. Ben de önce harca, sonra bul, diyorum. Ne olacak yani?"

Havaalanını farklı bir sessizlik kapladı. Bu korku sessizliğiydi. Çapulcular ormanda saklanmış, Tanrı'nın armağanını alıp kaçmak için mi bekliyordu? Lorbeer'ın iri eli yine Justin'in kolunu yakalamıştı.

"Burada silahımız yok bizim, dostum," diye açıklıyordu, Justin'in zihnindeki sorulmamış soruya cevap olarak. Köylerde Armalite ve Kalaşnikoflar var. Komiser Arthur yüzde beşiyle onları alıp halkına veriyor. Ama burada, yiyecek istasyonunda elimizdeki tek şey telsiz ve dua."

Kriz anının geçtiğine karar verildi. İlk hamallar torbaları istiflemek için utanarak havaalanına yanaştı. Ellerinde mandallı yazı altlığıyla Jamie ve diğer yardımcılar torbaların arasındaki yerlerini aldılar, her yığına bir kişi. Bazı torbalarda patlaklar vardı. Kadınlar dağılmış tahılları almak için hevesle koştular. Lorbeer "yiyecek torbası kültürü" konusunda bilgi verirken Justin'in kolunu sıkıyordu. Tanrı yukardan yiyecek gönderilmesini icat ettikten sonra, diyordu kahkaha atarak, yiyecek çuvallarını icat etti. Bu camyününden beyaz yiyecek çuvallarının üstünde Dünya Yiyecek Programı'nın başharfleri yazılıydı.

"Şu rüzgârın yönünü göstermeye yarayan çuval bezinden flamayı görüyor musun? Şu adamın makosenlerini, şu baş örtüsünü? Ben diyorum ki, eğer olur da evlenirsem karımı yiyecek çuvallarıyla giydireceğim!"

Yanında duran Jamie'nin yüksek sesle attığı kahkahalara diğer insanlar eşlik ettiler. Kahkahalar hâlâ en üst düzeyindeyken havaalanının karşı tarafındaki ağaçların arasından üç sıra halinde kadınlar gelmeye başladı. Hepsi uzun

Telegram: @cinciva

boylu Dinka'lardı, bir seksen boy az rastlanan bir şey değildi. Her biri bütün moda defilelerinin hayali olan biçimde gösterişle yürüyordu. Çoğunun göğsü çıplaktı, bazıları yalnızca göğüslerini pamuklu kumaşla örtmüşlerdi. Kayıtsız bakışları ilerdeki yiyecek torbalarındaydı. Birbirleriyle yumuşak tonlarda konuşuyorlardı. Her sıra hedefini biliyordu. Her yardımcı müşterisini tanıyordu. Bütün kadınlar tek tek isimlerini söyleyip yiyecek torbasını havaya kaldırarak başına yerleştirirken Justin, Lorbeer'a kaçamak bir bakış attı. Ve Lorbeer'ın gözlerinin trajik bir kuşkuyla dolduğunu gördü, sanki kadınların kurtuluşunun değil de acılı durumunun yazarıydı o.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Justin.

"Kadınlar, onlar Afrika'nın tek umudu, dostum," diye cevap verdi Lorbeer fısıltıyla, kadınlara bakmaya devam ederek. Aralarında Wanza'yı mı görüyordu? Ve diğer Wanza'ları? Küçük, soluk renkli gözleri geniş kenarlı şapkasının kara gölgesinin ardından suçlu suçlu bakıyordu. "Bunu yaz, dostum. Yalnızca kadınlara yiyecek veriyoruz. Adamlara gelince, o salaklara güvenmiyoruz. Hayır, efendim. Yulaf ezmemizi pazarda satıyorlar. Karılarına yulaftan güçlü içkiler yaptırıyorlar. Sigara, silah, kadın satın alıyorlar. Erkekler beş para etmez. Kadınlar ev yapıyor, erkekler savaş. Bütün Afrika, koca bir cinsiyet kavgası, dostum. Buralarda yalnızca kadınlar Tanrı'nın işini yapıyor. Bunu yaz."

Justin, Lorbeer'ın istediği gibi itaatkâr biçimde yazıyordu. Buna gerek yoktu, çünkü her gün aynı mesajı almıştı Tessa'dan. Kadınlar sessizce ağaçların arasına geri döndüler. Suçlu köpekler toplanmamış tahılları yalamaya başladı.

* * *

Jamie ve yardımcıları dağılmıştı. Homburg şapkasıyla Lorbeer'ın Justin'i *tukul* köyünden uzaklaştırıp mavi ormana doğru götürürken ruhani öğretmen havası vardı üstünde. Bir düzine kadar çocuk onun arkasında kalmak için birbiriyle yarışıyordu. Büyük adamın elini yakalayıp çekiştiriyorlardı. Sırayla bir parmağına asılıp dans eden periler gibi ayaklarını havada sallıyor, yüksek sesle kahkahalar atıyorlardı.

"Bu çocuklar aslan olduklarını sanıyorlar," dedi Justin'e sır verircesine, çocuklar onu çekiştirip bağırışırlarken. "Geçen pazar İncil Okulu'muz vardı. Aslanlar Daniel'i o kadar hızlı yuttu ki, Tanrı'nın onu kurtarma şansı olmadı. Çocuklara dedim ki, hayır, hayır, Tanrı'nın Daniel'i kurtarmasına izin vermelisiniz!

Telegram: @cinciva

İncil'de öyle oluyor! Ama onlar aslanların bekleyemeyecek kadar aç olduklarını söylediler. Önce aslanların Daniel'i yemesine izin verelim, sonra Tanrı sihrini gerçekleştirebilir! Aksini söylerler, o aslanlar ölür."

Havaalanının uzak köşesindeki dikdörtgen biçimindeki barakalara yaklaşıyorlardı. Her bir sundurmanın etrafını arazisi çevreliyordu. Her arazide umutsuzca hasta, kötürüm ve susuz kalmışların oluşturduğu minyatür ölüler diyarını andıran bir bölüm vardı. Acıya sessizce katlanan ikibüklüm olmuş kadınlar. Her yeri sineklerle kaplı ağlayamayacak kadar hasta bebekler. Kusma ve ishal yüzünden komaya girmiş yaşlı erkekler. Savaş yorgunu sağlık görevlileri ve doktorlar onları tatlı sözlerle kandırmak ve yumuşak bir şekilde bir düzene sokmaya çalışmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Uzun kuyrukta dikilen gergin kızlar fısıldaşıp kıkırdaşıyorlardı. Ergenlik çağındaki oğlanlar çılgınca bir kavgaya tutuşurken yaşlılardan sopa yiyorlardı.

* * *

Uzaktan Arthur ve maiyeti tarafından takip edilen Lorbeer'la Justin üstü sazla kaplı, kriket kulübüne benzer bir yere geliyorlardı. Yaygaracı hastaların arasından dikkatle kendine yol açan Lorbeer, Justin'i Médecins Sans Frontières tişörtü giymiş olan iki güçlü kuvvetli Afrikalı adamın başında nöbet tuttuğu çelik bir paravana götürdü. Paravan açıldı, Lorbeer içeri daldı, şapkasını çıkarıp Justin'i kendine doğru çekti. Beyaz gömlekli bir sağlık görevlisi ve üç yardımcısı tahta tezgâhın arkasında bir şeyler karıştırıp ölçüyorlardı. Atmosfer kontrolluydu, ama sürekli bir aciliyet hissi veriyordu insana. Lorbeer'ın girişini gören sağlık görevlisi başını hemen kaldırıp sırıttı.

"Merhaba, Brandt. Yakışıklı arkadaşın kim?" diye sordu kadın İskoç aksanıyla.

"Helen, Peter'la tanış. Gazetecidir ve dünyaya sizin tembeller sürüsü olduğunuzu duyuracak."

"Merhaba, Peter."

"Merhaba."

"Helen, Glasgow'lu bir hemşire."

Raflarda bir sürü renkli karton ve cam kavanoz diziliydi. Justin genel bir merakmış gibi yaparak kavanozları inceledi, üç altın arının bulunduğu mutlu logosuyla tanıdık kırmızı, siyah kutuyu görmeye çalıştı, ama göremedi. Lorbeer

Telegram: @cinciva

bir kez daha öğretmen rolüne girmişti. Hemşire ve yardımcıları birbirlerine soğuk bir şekilde gülümsediler. İşte yine başladı. Lorbeer içinde yeşil hapların bulunduğu bir kavanoz tutuyordu elinde.

"Peter," dedi ciddi bir sesle. "Şimdi sana Afrika'nın bir başka hayat bağını gösteriyorum."

Bunu her gün söylüyor muydu? Her ziyaretçiye? Bu onun günlük pişmanlık eylemi miydi? Bunları Tessa'ya da söylemiş miydi?

"Afrika dünya yardımının yüzde seksenini alıyor, Peter. Bu muhafazakâr bir tahmin. Bunların üçte biri herhangi bir tedavi görmüyor. Bunun için ilaç şirketlerine ve uşaklarına, Amerika patentli ilaçların ucuz versiyonunu yapma cesaretini gösterenleri ambargo uygulamakla tehdit eden ABD Dışişleri Bakanlığı'na teşekkür etmeliyiz. Tamam mı? Bunları yazdın mı?"

Justin, Lorbeer'a güven verircesine başını salladı. "Devam et."

"Bu kavanozdaki ilaçların tanesi Nairobi'de yirmi, New York'ta altı, Manila'da on sekiz papel. Bugünlerde Hindistan ticari markası olmayan bir eşini yapacak ve ilacın fiyatı altmış sente inecek. Bana araştırma ve geliştirme maliyetlerinden söz etme. İlaçla uğraşanlar bunları düşünmeyi on yıl önce bıraktı ve zaten paralarının çoğu hükümetten geliyor, bu yüzden söyledikleri şey zırva. Burada sözünü ettiğimiz, her gün insan hayatına malolan ahlaksız tekel. Tamam mı?"

Lorbeer sergisini çok iyi tanıdığı için arama gereği duymuyordu. Kavanozu rafa koyup siyah beyaz başka bir kutuyu aldı.

"Bu piçkuruları aynı bileşiği otuz yıldır bekletiyorlar. Ne için bu ilaç? Sıtma. Neden ilacın otuz yaşında olduğunu biliyor musun, Peter? Belki de New York'taki birkaç kişi sıtma olsa iyi olur, o zaman ilacı ne kadar çabuk bulduklarını görürsün!" Başka bir kutuyu aldı. Elleri de sesi gibi içten bir öfkeyle titriyordu. "New Jersey'deki bu cömert ve yardımsever ilaç şirketi ürününü dünyanın yoksul ülkelerine bağışladı. Tamam mı? İlaç şirketlerinin sevilmesi gerekiyor. Eğer sevilmezlerse korkar ve perişan olurlar."

Ve tehlikeli, diye düşündü Justin, ama sesli olarak değil.

"İlaç şirketi ilacını neden bağışladı? Sana söyleyeyim. Çünkü daha iyisini üretti. Eski olanı gereğinden fazlaydı. Bu yüzden Afrika'ya altı aylık ömrü kalan eski ilacı verdiler ve cömertlikleri için birkaç milyon dolarlık vergi indirimi al-

dılar. Ayrıca birkaç milyon dolarlık depo masrafından ve eski ilaçları yok etmek için gereken maliyetten kurtuldular. Üstelik herkes şunlara bak, ne kadar iyi insanlar, diyor. Hatta hissedarlar bile böyle söylüyor." İlacı yerine koyup küçümsemeyle kaşlarını çattı. "Şu mal üç aydır Nairobi gümrüğünde yatıyor, çünkü gümrükçüler birisinin onlara rüşvet vermesini bekliyor. Aynı ilaç şirketi birkaç yıl önce Afrika'ya saç bakım ürünü, sigarayı bırakma ve şişmanlık önleyici ilaçlar gönderip yardımseverliği için mülti-milyon dolarlık vergi kazancı sağladı. O piç-kurularının Kâr tanrısı dışında hiçbir şeye aldırdıkları yok, gerçek bu."

Ama haklı öfkesinin en yüksek hararetini kendi efendileri için saklamıştı: *Cenova'daki yardım topluluğunda bulunan o tembel dalgacılar.*

"Kendilerine insansever diyen o herifler!" dedi protesto ederek. Yardımcılarının daha fazla gülmesine neden olurken bilmeden Tessa'nın çok kızdığı "insansever" sözcüğünü kullanmıştı. "Güvenli işleri, vergisiz kazançları, emekli maaşları, güzel arabaları, çocukları için bedava uluslararası okullarıyla o insanseverler. Durmadan seyahat ettikleri için hiçbir zaman kendi paralarını harcamıyorlar. Ben onları gördüm, dostum! Güzel İsviçre restoranlarında yakışıklı lobicilerle yemek yerler. Neden insanlık için kellelerini ortaya koysunlar ki? Cenova'nın harcayacak yedek birkaç milyar doları mı var? Harika! Büyük Amerikan şirketleri için harca ve Amerika'yı mutlu kıl!"

Justin, Lorbeer'ın dinlenme anında bir soru sorma fırsatı buldu.

"Onları tam olarak hangi sıfatla gördün, Brandt?"

Justin'inki dışında bütün başlar kalktı. Belli ki, daha önce hiç kimse peygambere çılgınlık anında meydan okuma cüreti göstermemişti. Lorbeer'ın gözleri büyüdü. Kızarmış alnı incinmiş bir şekilde kızardı.

"Ben onları gördüm, dostum. Sana söylüyorum. Kendi gözlerimle."

"Hepsini gördüğünden kuşkum yok, Brandt. Ama okuyucularım bundan kuşkulanabilir. Kendi kendilerine sorarlar, 'Onları gördüğünde Brandt kimdi?' BM'de mi görevliydin? Restoranda yemek mi yiyordun?" Bunun mümkün olmayacağını göstermek için küçük bir kahkaha attı. "Yoksa Karanlığın Güçleri için mi çalışıyordun?"

Lorbeer düşmanın varlığını sezdi mi? Karanlığın Güçleri tehditkâr biçimde tanıdık mı onun için? Hastanede şöyle böyle gördüğü Justin'i tanımış mıydı? Yüzü acıklı bir hal aldı. Yüzündeki çocuksu ışık çekildi, geride incinmiş yaşlı bir adam

Telegram: @cinciva

kaldı. Bunu bana yapma, diyordu ifadesi. Sen benim dostumsun. Ama dürüst gazeteci herhangi bir yardımda bulunamayacak kadar meşguldü not almakla.

"Tanrı'ya dönmek istiyorsan önce senin günah işlemen lazım," dedi Lorbeer boğuk sesle. "Buradaki herkes değişerek Tanrı'nın merhametine dönmüştür, inan bana."

Ama Lorbeer'ın yüzündeki incinmiş ifade kaybolmadı. Huzursuzluk da. Duymamaya çalıştığı kötü haber gibi çökmüştü üstüne. Havaalanından geçip geri dönerken Komiser Arthur'a eşlik etmeyi tercih etti. İki adam el ele Dinka tarzıyla yürüyordu, iriyarı Lorbeer geniş kenarlı Homburg şapkasının, sıska korkuluk Arthur Paris şapkasının altında.

* * *

Kapı boşluğu yerine bir kütüğün uzatıldığı, kazık duvarlar yiyecek temsilcisi Brandt'ın ve yardımcılarının bölgesini belirliyordu. Çocuklar dağılmıştı. Arthur ve Lorbeer zorunlu kamp turunu seçkin ziyaretçilerine tek başına yaptırdılar. Doğaçlama yapılan duş kabininde yukarda bir kova, onu eğmek için bir ip vardı. Yağmur suyu tankına taş devrinden kalma bir jeneratörle çalışan yine taş devrinden kalma bir pompa eklenmişti. Bütün bunlar muhteşem Brandt'ın icatlarıydı.

"Bir gün bunun patenti için başvuracağım!" diyerek gereğinden fazla ciddi biçimde göz kırptı, Arthur saygılı bir şekilde karşılık verdi.

Tavukların gezindiği yerde bir güneş ısısı paneli yatıyor, tavuklar bunu sıçrama levhası olarak kullanıyorlardı.

"Yalnızca günün sıcaklığıyla bütün kampı aydınlatıyor," diye övündü Lorbeer. Ama monoloğundaki coşku kaybolmuştu. Helalar kazık duvarın kıyısındaydı, bir tane erkekler, bir tane kadınlar için. Lorbeer erkekler tuvaletinin kapısına vurup yerdeki iğrenç kokulu deliği göstermek için açtı.

"Buradaki sinekler kullandığımız her dezenfektana direnç gösteriyor!" diye şikâyet etti.

"Çoklu-dirençli sinekler, ha?" diyerek gülümsedi Justin. Lorbeer ona vahşi bir biçimde baktıktan sonra acı dolu bir ifadeyle gülümsemeyi başardı.

Kampta dolaşırken dörde bir buçuk ölçülerindeki yeni kazılmış bir mezardan geçtiler. Yeşil ve sarı yılan ailesi mezarın içindeki kırmızı çamurda kıvrılmış yatıyordu.

Telegram: @cinciva

"Burası bizim hava akını sığınağımız, dostum. Ama bu kamptaki yılanlar bombadan daha kötü ısırır," dedi Lorbeer doğanın zalimliğine karşı sızlanışını sürdürürken.

Justin'den bir tepki almayınca esprisini paylaşmak için Arthur'a döndü. Ama Arthur kendi adamlarının arasına dönmüştü. Lorbeer umutsuzca arkadaşlık arayan biri gibi kolunu Justin'in omzuna atarak onu ortadaki *tukul*'a götürdü.

"Şimdi, bizim keçi güvecimizi denemelisin," dedi kararlı bir tavırla. "Bu yaşlı aşçı, Cenova'daki restoranlardan daha iyi güveç yapar! Dinle, sen iyi bir adamsın, Peter, tamam mı? Sen benim dostumsun!"

Mezarda yılanlardan başka kimi gördün, diye sordu Lorbeer'a. Yine Wanza mıydı? Yoksa Tessa'nın soğuk eli mi uzanıp dokundu sana?

* * *

Tukul'un uzunluğu beş metreden fazla değildi. Düz tahtalar biraraya getirilip aile masası oluşturulmuştu. Oturmak için açılmamış bira ve sıvı yağ kutuları konmuştu. Tavanda titrek bir pervane işe yaramaz bir biçimde dönüp duruyor, hava soya ve sivrisinek spreyi kokuyordu. Ailenin reisi olarak yalnızca Lorbeer'ın sandalyesi vardı. Geniş kenarlı şapkasının altında dimdik oturuyordu Lorbeer. Justin bir yanında, yerini hakkıyla elde etmiş gibi görünen Jamie diğer yanındaydı. Justin'in yanında saçlarını atkuyruğu yapmış Floransalı genç bir erkek doktor; onun yanında dispanserdeki İskoç hemşire Helen, Helen'in karşısında da Salvation isimli Nijeryalı hemşire oturuyordu.

Lorbeer'ın geniş ailesinin diğer üyelerinin oyalanacak zamanı yoktu. Kendilerine güveç koyup ya ayakta yiyor ya da çabucak mideye indirecek kadar oturup sonra tekrar dışarı çıkıyorlardı. Lorbeer güvecini iştahla yiyor, hiç durmadan konuşurken gözleri masanın etrafında dolaşıyordu. Zaman zaman belirli bir kişiye hitaben konuşuyor olmasına rağmen, bu geceki bilgeliğinin birinci hedefinin Londra'dan gelen gazeteci olduğuna kimsenin kuşkusu yoktu. Lorbeer'ın ilk sohbet konusu savaştı. Etraflarındaki kabileler arası çatışmalar değil, kuzeydeki Bentiu petrol sahalarında şiddetle hüküm süren ve her gün güneye biraz daha yaklaşan "şu lanet olası büyük savaştı".

"Khartoum'daki o piçkuruları, orada tankları ve ağır silahlarla donatılmış helikopterleri var, Peter. Zavallı Afrikalıları parçalara ayırıyorlar. Oraya gidip

Telegram: @cinciva

kendi gözlerinle gör, dostum. Eğer bombardımanlar işi bitirmezse, asker gönderip işi bitirirler, hiç sorun değil. O askerler canlarının istediği gibi tecavüz edip cinayet işliyorlar. Peki onlara kim yardım ediyor? Kenarda durup kim alkışlıyor? Çok-uluslu petrol şirketleri!"

Öfkeli sesi çok şiddetliydi. Etrafındaki sohbetler ya onunla rekabet etmeli ya da kesilmeliydi ve çoğunlukla kesiliyordu.

"Çok-uluslular Khartoum'a bayılıyor, dostum! 'Çocuklar,' diyorlar. 'Sizin güzel tutucu ilkelerinize saygı gösteriyoruz. Birkaç kırbaç, birkaç el kesme, buna hayranız. Size elimizden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyoruz. Yollarımızı ve havaalanlarımızı dilediğiniz kadar kullanmanızı istiyoruz. Yalnız o kasabalardaki ve köylerdeki tembel Afrikalı serserilerin büyük Kâr tanrısının yoluna çıkmasına engel olun! O Afrikalı serserilerin etnik olarak temizlenmelerini siz Khartoum'dakilerin istediği kadar istiyoruz biz de! Bu yüzden işte size güzel petrol gelirleri, çocuklar. Gidip kendinize biraz daha silah alın!' Bunları duydun mu, Salvantion? Peter, yazıyor musun?"

"Her sözcüğü, teşekkürler, Brandt," dedi Justin not defterine bakarak usulca.

"Çok-uluslular şeytanın işini yapıyor, diyorum, dostum! Bir gün ait oldukları yerde, yani cehennemde bulacaklar kendilerini, buna inansalar iyi olur!" Abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu, iri elleriyle yüzünü örttü. Kıyamet Günü'nde Yaratıcısı'yla karşılaşan Çok-Uluslu Adamı oynuyordu. "'Ben değildim, Tanrım. Ben yalnızca emirlere uyuyordum. Büyük Kâr tanrısı yönetiyordu beni!' Seni sigaraya bağımlı kılan, sonra da tedavisi için para ödeyemediğin kanseri satan Çok-Uluslu Adam!"

Bize denenmemiş ilaçları satan da o. Klinik deneyleri hızlandırıp dünyadaki yoksulları kobay olarak kullanan da o.

"Kahve ister misin?"

"İsterim, teşekkürler."

Lorbeer ayağa fırladı, Justin'in çorba fincanını kaparak kahve doldurmadan önce sıcak suyla yıkadı. Gömleği sırtına yapışmış, titreyen et yığınlarını ortaya çıkarmıştı. Ama konuşmayı kesmiyordu. Sessizlik korkusu geliştirmişti.

"Loki'deki çocuklar sana trenden söz ettiler mi, Peter?" diye bağırıyordu, yanındaki çöp torbasından çektiği bir kâğıtla fincanı kurularken. "Yılda üç kez yürüyüş hızıyla güneye gelen o lanet olası eski trenden?"

Telegram: @cinciva

"Korkarım, hayır."

"Siz İngilizlerin döşediği o eski tren yolundan geliyor, tamam mı? Eski filmlerdeki gibi. Kuzeyden gelen vahşi biniciler tarafından korunuyor. Bu eski tren kuzeyden güneye, yolunun üstündeki bütün Khartoum garnizonlarına malzeme vermek zorunda. Tamam mı?"

"Tamam."

Neden böyle terliyor? Neden gözleri böyle garip ve sorar gibi bakıyor? Arap trenleriyle kendi günahları arasında nasıl bir gizli karşılaştırma yapıyor?

"Tanrım! O tren! Şu anda Ariath ve Aweil arasında sıkışmış durumda, yani buradan yürüyerek iki günlük mesafede. Nehrin akmaya devam etmesi için Tanrı'ya dua etmeliyiz, belki o zaman o piçkuruları buraya gelmez. Gittikleri her yerde kıyamet kopuyor. Herkesi öldürüyorlar. Kimse durduramıyor onları. Çok güçlüler."

"Tam olarak hangi piçkurularından söz ediyoruz, Brandt?" diye sordu Justin not almaya devam ederken. "Bir an için hikâyenin ucunu kaçırdım."

"Vahşi biniciler piçkuruları oluyor, dostum! Treni korumak için para aldıklarını mı sanıyorsun? Bir fasulye tanesi bile almıyorlar. Tek drahma bile. Bunu bedava yapıyorlar, iyi yürekli oldukları için! Ödülleri köylerden geçerken işledikleri cinayetler ve tecavüzler. Köyleri ateşe vermek. Genç adamları ve kızları kaçırıp kuzeye götürmek! Yakmadıkları her şeyi çalmak, işte elde ettikleri ödül bu."

"Ah. Anladım."

Ama tren Lorbeer için yeterli değildi. Arkasından sessizlik ve duymaya cesaret edemeyeceği sorular getirecek hiçbir şey yeterli değildi. Garip bakan gözleri umutsuzca bir sonuç aramaya başlamıştı bile.

"O halde uçağı anlattılar sana? Rus yapımı uçağı, dostum, Nuh'un gemisinden daha eski olanı, Juba'da tuttukları uçağı? Dostum, bu çok ilginç bir hikâye!"

"Korkarım ne trenden, ne uçaktan söz ettiler. Dediğim gibi vaktimiz olmadı."

Justin elinde kalemiyle bir kez daha Juba'da yapılan Rus yapımı uçak hakkındaki hikâyeyi anlatmasını bekledi.

"Juba'daki o çılgın Müslümanlar top güllesine benzer bombalar yapıyorlar. Yukarı çıkarıp o eski uçağın gövdesinden aşağıya, Hıristiyan köylerinin üstüne gönderiyorlar. 'Alın işte, Hıristiyanlar! Müslüman kardeşlerinizden güzel bir aşk

Telegram: @cinciva

mektubu!' Ve bu bombalar çok etkili, bana inansan iyi olur, Peter. Nişan almada ustalaşmışlar. Ah, evet! Ve o bombalar o kadar tehlikeli ki, o yaşlı uçağı Juba'ya indirmeden önce bütün bombalardan kurtuluyorlar!"

Saha telsizi yeni bir Buffalo'nun yaklaştığını haber veriyordu. Önce Loki'nin parazitli sesi duyuldu, sonra bağlantı için çağrı yapan havadaki pilotun. Telsize yaklaşan Jamie havanın iyi olduğu raporunu verdi, zemin sağlamdı, güvenlik sorunu yoktu. Yemektekiler telaşla dağıldılar, ama Lorbeer yerinde kaldı. Justin defterini birden kapatıp Lorbeer'ın bakışları altında gömleğinin göğüs cebine, kalem ve okuma gözlüğünün yanına koydu.

"Eh, Brandt. Güveç çok güzeldi. Senin için bir sakıncası yoksa birkaç tane özel ilgi sorusu var sana soracağım. Rahatsız edilmeden oturabileceğimiz bir yer var mı?"

Lorbeer idama giden bir adam gibi Justin'i uyuma çadırlarının ve çamaşır iplerinin bulunduğu çimenlik bir alandan geçirdi. Çan biçimindeki bir çadır diğerlerinden ayrı duruyordu. Lorbeer şapkasını elinde tutarak çadırın perdesini Justin'in girmesi için açtı. Justin eğildi ve gözleri buluştu. Lorbeer'ın gözlerinde *tukul*'daykan gördüğü şeyi gördü, ama bu kez çok daha açıkça: Görmeyi kendisine kararlı bir şekilde yasakladığı şeyden dehşete düşmüş bir adamdı bu.

Telegram: @cinciva

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çadırın içindeki hava ekşi, basık ve çok sıcaktı. Çürümüş çimen ve eski elbiselerin kokusu hiçbir türde yıkamanın çıkaramayacağı kadar kötüydü. İçerde tahtadan tek bir sandalye vardı ve üstünü boşaltmak için Lorbeer'ın Luteryen İncil'i, Heine'nin şiir kitabını, yünlü bebek battaniyesini, yiyecek temsilcisinin sırt telsizini ve uyarı ışığını kaldırması gerekti. Ancak o zaman Justin'e sandalyeye oturmasını teklif ederek kendisi de yerden yirmi santim yüksekliğindeki kamp yatağının kenarına ilişti. Justin'in konuşmasını beklerken kızıl kafası ellerinin arasında, terli sırtı inip kalkıyordu.

"Gazetem tartışmalı yeni tüberküloz ilacı olan *Dypraxa*'yla ilgileniyor. Karel Vita Hudson tarafından üretilip Afrika'ya ThreeBees tarafından dağıtılan ilaç. Gördüm ki, raflarınızda o ilaç yoktu. Gazetem gerçek adınızın *Markus Lorbeer* olduğunu ve ilacı piyasaya sokan iyilik perisinin siz olduğunuzu düşünüyor," diye açıkladı Justin not defterini bir kez daha açarak.

Lorbeer'da hiçbir kıpırtı yoktu. Terli sırtı, kızıl altın rengi kafası, ağırlaşan omuzları Justin'in sözlerinin şokundan sonra bile hareketsizdi.

"Dypraxa'nın yan etkileri konusunda artan bir şamata var ve eminim bunu siz de çok iyi biliyorsunuz," diye devam etti Justin, bir sayfa çevirerek. "KVH ve ThreeBees bu durumu sonsuza dek kontrol edemez. Sizin daha önceden konuşmanız akıllılık olur."

Aynı hastalığın iki kurbanı olarak her ikisinden de ter boşalıyordu. Çadırın içindeki hava o kadar uyku getiriciydi ki, Justin ikisinin de pes ederek yan yana uykuya dalmalarından korkuyordu. Lorbeer çadırın içinde kafese kapatılmış

Telegram: @cinciva

bir hayvan gibi dolaşmaya başladı. Gloria'nın alt katına ben de böyle dayandım, diye düşündü Justin.

"Tanrım. Beni nasıl buldun?"

"İnsanlarla konuştum. Biraz şansım yardım etti."

"Benimle dalga geçme. Şans hiçbir şeydir. Kim para ödüyor sana?"

Yürümeye devam ediyor, terden kurtulmak için başını sallıyordu. Justin'i hemen arkasında göreceğini düşünerek hızla arkasına dönüyordu. Şüphe ve kızgınlıkla bakıyordu Justin'e.

"Ben serbest çalışıyorum," dedi Justin.

"Yok canım! Ben senin gibi gazetecileri satın aldım! Bütün dalavereleri bilirim! Seni kim satın aldı?"

"Hiç kimse."

"KVH mı? Curtiss mi? Ben onlara *para* kazandırdım, Tanrı aşkına!"

"Ve onlar da sana para kazandırdılar, öyle değil mi? Gazeteme göre, ilacın patentini alan şirketlerin yüzde kırk dokuzluk hissesine sahipsin."

"Ben ondan feragat ettim. Lara da öyle. Kanlı paraydı o. 'Alın,' dedim onlara. 'Sizin olsun. Ve Kıyamet Günü'nde Tanrı hepinizi korusun.' Bunlar onlara söylediğim sözlerdi, Peter."

"Tam olarak kiminle konuştun?" diye sordu Justin not alırken. "Curtiss'le mi? KVH'dan biriyle mi konuştun?" Lorbeer'ın yüzüne tam bir dehşet ifadesi hâkimdi. "Yoksa Crick'le mi? Ah, evet. Crick senin ThreeBees'deki bağlantındı."

Crick'in adını defterine kaydetti, her harfi tek tek yazarak, çünkü eli sıcak yüzünden uyuşmuştu. "Ama Dypraxa kötü bir ilaç değildi, öyle değil mi? Gazetem çok hızlı giden iyi bir ilaç olduğunu söylüyor."

"*Hızlı mı*?" Bu sözcük hoşuna gitmişti. "Hızlı mı, dostum? KVH'daki herifler deneme sonuçlarını o kadar çabuk istiyorlardı ki, ertesi sabah kahvaltıya kadar bekleyemediler."

Birden dev bir patlama dünyanın kanını dondurdu. Önce Khartoum'un Juba'dan gelen Rus yapımı uçağı bombalarından birini bıraktı. Ardından kuzeyli vahşi biniciler ortaya çıktı. Sonra yiyecek istasyonlarının kapısına kadar ulaşan Bentiu petrol sahaları savaşının etkileri görüldü. Çadır sarsıldı, yan yatıp yeni bir saldırıyı bekledi. İpleri gevşedi ve üstüne gerili branda bezinden sular bo-

Telegram: @cinciva

şaldı. Ama Lorbeer saldırıyı fark etmemiş gibiydi. Çadırın ortasında durmuş, bir şey unutmuş gibi bir elini alnına bastırmıştı. Justin çadırın kapı yerine geçen örtüsünü kaldırdı, yağmurun altında üç çadırın devrilmiş yerde yattığını gördü, iki tanesi daha gözlerinin önünde devrildi. Yağmur iplerde asılı çamaşırlardan püskürerek akıyordu. Çimenlerin üstünde bir göl oluşmuş, yükselerek *tukul*'ların ahşap duvarlarına doğru ilerliyordu. Korkunç dalgalar halinde hava akını sığınağının içini dolduruyordu. Sonra yağmur başladığı gibi birdenbire durdu.

"Pekâlâ, Markus," dedi Justin fırtına dışarının olduğu kadar içerinin havasını da temizlemiş gibi. "Bana Wanza adlı kızdan söz et. Hayatındaki dönüm noktası mıydı o? Gazetem öyle olduğunu düşünüyor."

Lorbeer'ın patlak gözleri Justin'in üstüne odaklandı. Konuşmaya çalışıyor, ama ağzından hiçbir söz çıkmıyordu.

"Nairobi'nin kuzeyindeki bir köyde yaşayan Wanza. Kibera gecekondu bölgesine taşınan Wanza. Ve bebeğini doğurtmak için Uhuru Hastanesi'ne götürülen Wanza. O öldü, bebeği yaşadı. Gazetem onun Tessa Quayle'la aynı koğuşta yattığına inanıyor. Bu mümkün mü? Yoksa Tessa Abbot mı demeliyim?"

Tarafsız bir gazeteci haline gelen Justin'in sesi ölçülü ve sakindi. Ve bu sükûnet pek çok açıdan samimiydi, çünkü bir adamın onun elinde çaresiz kalmasına alışık değildi. Sorumluluk istediğinden daha fazlaydı. İntikam içgüdüleri çok zayıftı. Üstlerinden geçen bir uçak alçalarak yiyecek bırakma noktasına doğru ilerledi. Lorbeer'ın gözleri zayıf bir umutla uçağa doğru kalktı. Beni kurtarmaya geldiler! Gelmemişlerdi. Sudan'ı kurtarmaya geldiler.

"Kimsin sen, be adam?"

Bu soruyu sorması için büyük cesaret toplaması gerekmişti. Ama Justin soruya aldırmadı.

"Wanza öldü. Tessa da. Belçikalı yardım görevlisi, doktor ve Tessa'nın yakın arkadaşı olan Arnold Bluhm da. Gazetem Tessa ve Arnold'ın öldürülmeden yalnızca birkaç gün önce buraya, seni görmeye geldiklerine inanıyor. Gazetem aynı zamanda senin Dypraxa konusunda onlara itirafta bulunduğuna ve -bu yalnızca bir varsayım, elbette- onlar gittikten hemen sonra kendini yeniden güvenceye almak için onlara ihanet ederek eski patronlarına haber verdiğine de inanıyor. Belki dostun Bay Crick'e telsiz mesajı çekmişsindir. Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Telegram: @cinciva

"Sevgili Tanrım, vay canına. Sevgili İsa."

Markus Lorbeer kazığa bağlanmış yanıyor gibiydi. Çadırın ortadaki direğine sarılmış, Justin'in acımasız sorularından kaçmak ister gibi başını direğe bastırmıştı. Başını acıyla gökyüzüne doğru kaldırdı, dudaklarından bazı fısıltılar, anlaşılmaz dualar dökülüyordu. Justin ayağa kalkarak sandalyesini aldı, Lorbeer'ın yanına koyup adamı kollarından tuttu, sandalyeye oturttu.

"Tessa ve Arnold buraya geldiklerinde ne arıyorlardı?" diye sordu. Sorularını hâlâ ölçülü bir rahatlıkla soruyordu. Daha fazla ağlamaklı itiraf ve Tanrı'ya yakarış görmek istemiyordu.

"Benim suçumu arıyorlardı, be adam, utanç dolu geçmişimi, günahlarımı," diye fısıldadı Lorbeer cevap olarak. Şortunun cebinden çıkardığı bir mendille yüzünü silmeye başladı.

"Peki buldular mı?"

"Her şeyi. En ufak parçasına kadar, yemin ederim."

"Yanlarında teyp mi vardı?"

"İki tane, be adam! O kadın için bir tanesi yeterli değildi!" Justin, Tessa'nın hukuki sezgilerini hatırlayarak kendi kendine gülümsedi."Onların karşısında kendimi iyice küçük düşürdüm. Tanrı'nın karşısında çıplak gerçeği gözleri önüne serdim. Kaçış yoktu. Araştırmalarının zincirinin son halkasıydım ben."

"Onlara verdiğin bilgiyle ne yapacaklarını söylediler mi?"

Lorbeer'ın gözleri kocaman açıldı, ama dudaklarında bir hareket yoktu. Bütün bedeni o kadar hareketsizdi ki, Justin bir an için onun öldüğünü sandı, ama adam yalnızca olanları yeniden yaşıyordu. Birden son derece yüksek sesle konuşmaya başladı, sözcükleri ağzından çıkarabilmek için onları çığlıklar halinde söylemesi gerekiyordu sanki.

"Kenya'daki güvendikleri bir adama vereceklerdi. Bütün hikâyeyi Leakey'e götüreceklerdi. Topladıkları her şeyi. Kenya'nın sorununu Kenya çözmeli, dedi kadın. Leakey bunu yapacak adamdı. Buna inanmışlardı. Beni uyardılar. Kadın uyardı. 'Markus, saklansan iyi olur, dostum. Burası senin için güvenli bir yer değil artık. Kendine daha derin bir delik bulmalısın, yoksa onlara ihanet ettiğin için seni parçalara ayırırlar.' "

Tessa'nın gerçek sözcüklerini, Lorbeer'ın boğazlanırmış gibi çıkardığı sesten ayırarak yeniden yaratması çok zordu Justin'in, ama elinden geleni yaptı.

Telegram: @cinciva

Tessa'nın söylediklerini genel anlamıyla anlamakta zorluk çekmiyordu, çünkü onun kendinden önce Lorbeer'ı düşündüğünden emindi.

"Bluhm ne söyledi sana?"

"Sonuna kadar haklıydı, dostum. Bana şarlatan ve hain olduğumu söyledi."

"Ve bu da ona ihanet etmeni kolaylaştırmıştır," dedi Justin nazikçe, ama nezaketi boşunaydı, çünkü Lorbeer'ın ağlaması Woodrow'unkinden de beterdi. Hafifletici nedenlerle kendisini savunurken uluyor, insanı çileden çıkaran gözyaşları döküyordu. O ilacı seviyordu, be adam! İlacın alenen kınanması gerekmiyordu! Birkaç yıl sonra çağın büyük tıbbi keşifleri arasındaki yerini alacaktı! Bütün yapmamız gereken zehirleme düzeyini tespit etmek, vücuda verdiğimiz dozu kontrol etmekti! Zaten bu konuda çalışıyorlardı, be adam! Birleşik Devletler piyasasına girene kadar bütün virüsler ortadan kaybolacaktı, sorun yok! Lorbeer Afrika'yı seviyordu, bütün insanlığı seviyordu, o iyi bir adamdı, böyle bir suçu taşımak için doğmamıştı! Ama yalvarıp inleyip öfkeyle konuşurken bile kendisini yenilgiden kurtaracak çareler arıyordu. Doğrulup oturdu. Omuzlarını dikleştirdi ve pişmanlık üzüntüsünün yerini küstah bir üstünlük gülümsemesi aldı.

"Ayrıca ilişkilerine bir bak, dostum," diye itiraz etti üstü kapalı bir imayla. "Etik davranışlarına bak. Burada kimin günahından söz ediyoruz, diye soruyorum kendi kendime."

"Tam olarak anladığımı sanmıyorum," dedi Justin yumuşak bir sesle, başının içinde kendisiyle Lorbeer arasında zihinsel bir güvenlik perdesi oluşmaya başlarken.

"Gazeteleri oku, dostum. Radyoyu dinle. Kararını bağımsız olarak ver ve bana söyle, lütfen. Bu evli ve güzel kadın yanında sürekli bu yakışıklı zenci doktorla dolaşarak ne yapıyor? Neden kocasının meşru adını değil de, kızlık soyadını kullanıyor? Neden kendisi ikiyüzlü ve zina işleyen biriyken sevgilisiyle bu çadıra gelip Markus Lorbeer'ın kişisel ahlakını sorguluyor?"

Ama güvenlik perdesi bir şekilde kalkmış olmalıydı ki, Lorbeer, Justin'in yüzüne ölüm meleği gelmiş de kendisini çok korktuğu kıyamet gününe çağırıyormuş gibi bakıyordu.

"Sevgili İsa, vay canına. Sen osun. Kocası. Quayle."

* * *

Telegram: @cinciva

Günün son yiyecek teslimiyle çalışanlar işlerini bitirdi. Justin, Lorbeer'ı çadırında gözyaşları içinde bırakarak hava akını sığınağının arkasındaki hamağa uzanıp akşam gösterisinin tadını çıkardı: Önce gün batışını haber vererek dalışa geçip daireler çizen simsiyah balıkçıllar göründü. Sonra alacakaranlığı uzun, titrek yaylım ateşiyle uzaklaştıran yıldırımlar, ardından da beyaz bir peçe halinde yükselen günün nemi. Ve son olarak dokunulacak kadar yakındaki yıldızlar.

Telegram: @cinciva

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Whitehall ve Westminster'ın güzelce yönlendirilen dedikodularından; durmadan tekrarlanan televizyon haberleri ve yanıltıcı görüntülerinden; görevleri en yakın zaman sınırına ve en yakın bedava öğle yemeğine kadar araştırma yapmak olan gazetecilerin boş kafalarından yayılan yeni bir olaylar bölümü, kısa insanlık tarihinin toplamına eklendi.

Bay Alexander Woodrow'un -yerleşik uygulamanın aksine- İngiliz Yüksek Komiseri'nin Nairobi'deki malikânesine resmen terfisi, beyaz Nairobi'ye bir tatmin dalgası halinde yayıldı ve yerli Afrika basını tarafından hoş karşılandı. "Anlayış İçin Sessiz Baskı" diyordu Nairobi *Standard*'ın üçüncü sayfasının alt başlığı ve Gloria "İngiliz sömürgeciliğinin kalan son örümcek ağlarını da yok edecek taze bir nefes"ti.

Porter Coleridge'in resmi Whitehall'ın yeraltı mezarlığında birdenbire yok oluşu hakkında çok az şey söylenmiş, çok fazla şey ima edilmişti. Woodrow'un eski patronunun "modern Kenya'yla bağlantısı kesilmişti. Coleridge yolsuzluk vaazlarıyla çok çalışan bakanların düşmanlığını kazanmıştı." Hatta bu kadar kınadığı kötülerin kucağına düşmüş olabileceğine dair bir düşünce bile vardı akıllarda, ama zekice davranılarak fazla durulmuyordu bu konu üstünde.

Coleridge'in "Whitehall Disiplin Komitesi'nin karşısına çıkarıldığına" ve "kendi yönetimi sırasında ortaya çıkan bazı utanç verici olaylar" konusunda açıklama yapmaya davet edildiğine dair söylentiler, boş iddialar olarak yorumlanmış, fakat onları başlatan Yüksek Komiserlik sözcüsü tarafından yalanlanmamıştı. "Porter bilgili bir insandı ve prensip sahibiydi. Çok sayıdaki erdemini inkâr etmek haksızlık olur," demişti Mildren güvenilir gazetecilere kayıtlara geç-

Telegram: @cinciva

meyecek ölüm haberinde ve onlar da satır aralarını gerektiği biçimde okumuşlardı.

İlgisiz halk, "Dışişleri Çarı Sir Bernard Pellegrin'in, Basel, Vancouver, Seattle ve Pellegrin'in 'bağlantı sağlamadaki efsanevi becerileri' sayesinde şimdi de Londra'da merkezleri bulunan, çok-uluslu ilaç şirketi Karel Vita Hudson'da idari bir göreve getirilmek üzere erken emekliliğini istediğini" öğrenmişti. Pellegrin'in şerefine St. James Sarayı'nda verilen veda ziyafetine Afrika Yüksek Komiserleri ve eşlerinden oluşan gözalıcı bir topluluk katılmıştı. Güney Afrika delegesi tarafından yapılan nükteli bir konuşma, Sir Bernard ve leydisinin belki Wimbledon'ı kazanmadıklarını, ama Afrikalıların kalplerini kesinlikle kazandıklarını ifade ediyordu.

"Şehrin çağdaş Houdini'si" Sir Kenneth Curtiss'in muhteşem yükselişi dost ve düşman tarafından aynı şekilde karşılandı. Yalnızca bir grup felaket tellalı, Kenny'nin yükselişinin yalnızca görünüşte olduğunda ve ThreeBees Şirketi'nin dağılışının günışığında kandırmacadan başka bir şey olmadığında ısrar ediyordu. Bu bozguncu sesler, büyük popülistin Lordlar Kamarası'na yükselişini engellemedi; Curtiss bundan sonra Nairobi ve mütevazı doğum yeri olan Spennymoor'un Lord Curtiss'i unvanının kullanılmasını istedi. İngiliz gazetelerinin pek çok eleştirmeni bile onu kabullenmek zorunda kaldı.

Evening Standard'ın "Londralının Günlüğü" adlı bölümü, "Londra'nın yeraltında Yaşlı Demir Kıskaç olarak bilinen" dürüst Polis Şefi Frank Gridley'in uzun zamandır beklenen emekliliği konusunda keyifli bir haber hazırlamıştı. Gerçekte, emeklilik onun için beklenen son şeydi. İngiltere'nin önde gelen güvenlik şirketlerinden biri, onu, karısını uzun zaman önce söz verdiği gibi Majorca Adası'nda tatile götürür götürmez kapmak için bekliyordu.

Rob ve Lesley'in polis gücünden ayrılışı halkın hiç ilgisini çekmedi, ama içerden gelen bir habere göre, Gridley'in, Yard'dan ayrılmadan önce yaptığı son hareket, polis gücünün adını lekeleyen "vicdansız kariyer düşkünleri" görevden alınması için baskı yapmaktı.

Ghita Pearson'ın, İngiliz dış hizmetler başvurusu kabul edilmedi. Sınav sonuçları mükemmel olmasına rağmen Nairobi Yüksek Komiserliği'nden gelen gizli raporlar endişe vericiydi. "Çok fazla kişisel duygularının etkisi altında kaldığına" karar veren Personel Bölümü birkaç yıl bekleyip yeniden başvurması önerisinde bulundu. Melez oluşunun bir etken olmadığı vurgulandı.

Telegram: @cinciva

Ancak Justin Quayle'ın mutsuzluk verici ölümü konusunda bir soru işareti yoktu. İçinde bulunduğu kederli durum ve matemi yüzünden aklını kaçıran Quayle, karısının yalnızca birkaç hafta önce öldürüldüğü noktada canına kıymıştı. Akli dengesini hızla kaybettiği onun sağlığından sorumlu olanlar arasında açık bir sır olarak kalmıştı. Londra'daki patronları onu kendisinden korumak için bir yere kapamak dışında her türlü önlemi almışlardı. Güvendiği arkadaşı Arnold Bluhm'un aynı zamanda karısının katili olduğu haberi son darbeyi indirmişti. Karnında ve bedeninin alt kısımlarında görünen sistematik darbe izleri, içerde bu sırrı bilen küçük gruba kendi üzücü hikâyelerini anlatıyorlardı: Quayle ölümüne yaklaştığı son günlerinde kendini kırbaçlamaya başlamıştı. Öldürücü silahı -şarjörde beş kurşunun bulunduğu mükemmel durumdaki kısa namlulu .38'lik tabanca- nasıl ele geçirdiği çözülmeyecek bir esrar olarak kalacaktı. Kendini yok etmeyi aklına koymuş zengin ve çaresiz bir adamın bunun bir yolunu bulacağı kesindi. Langata mezarlığındaki son dinlenme yerinin onu karısı ve çocuğuyla birleştirdiğini onaylayarak belirtmişti basın.

Gelip geçici politikacılarının masa dansözleri gibi kıvırttıkları İngiliz hükümeti bir kez daha görevini yerine getirmişti; küçük, ama rahatsız edici bir nokta dışında. Görünen o ki, Justin hayatının son haftalarını, Tessa ve Bluhm'un, şu ana dek isimsiz kalmayı başarmış olan, dünyanın en saygın ilaç şirketlerinden birinin yaptığı kötü işler hakkında çok fazla şey bildikleri için öldürüldüklerini kanıtlamak amacıyla "kara dosya" hazırlamakla geçirmişti. İtalyan kökenli sonradan görme bir avukat -aynı zamanda ölen kadının da akrabasıydı- ortaya çıkmış, merhum müvekkilinin parasını dilediği gibi kullanarak halkla ilişkiler temsilcisi maskesinin ardına saklanan bir profesyonel başbelasını tutmuştu. Aynı talihsiz avukat kavgacılıklarıyla ünlü ve çok güçlü Londra avukatlarından oluşan bir firmayla birleşmişti. İsimsiz şirketi temsil eden Oakey, Oakey ve Farmeloe Şirketi müvekkillerinin parasını bu amaçla kullanmayı talep etti, ama başarı elde edemedi. Bu hikâyeyi yazmaya cesaret edecek herhangi bir gazeteye yazmakla yetinmek zorunda kaldılar.

Ama bazı gazeteler buna cesaret etti ve söylentiler sürüp gitti. Eldeki malzemeyi incelemek üzere davet edilen Scotland Yard, bunları "dayanaksız ve biraz üzücü" olarak nitelendirdi ve konuyu savcılığa götürme gereği duymadı. Fakat ölen çiftin havlu atma niyetinde olmayan avukatları Parlamento'ya baş-

Telegram: @cinciva

vurdu. Aynı zamanda avukat olan İskoç parlamenteri ayartmayı başardılar ve parlamenter Dışişleri Bakanı'nın Afrika kıtasının sağlığıyla ilgili olarak Parlamento tarafından sorgulanması önerisini getirdi. Dışişleri Bakanı bu öneriyi alışıldık zarafetiyle geri çevirdi, ancak kendini, en can alıcı noktalara saldıran ilave sorgulamalarla boğuşurken buldu.

S: Dışişleri Bakanlığı trajik bir biçimde öldürülen merhum Bayan Tessa Quayle'dan hayatının son on iki ayı içinde herhangi bir yazılı şikâyet aldı mı?
C: Soruya dikkat edilmesini rica ediyorum.
S: Duyduğum şey bir "hayır" mı?
C: Merhumun yaşadığı dönemde böyle bir şikâyette bulunduğu konusunda bilgim yok.
S: O halde, belki de ölümünden sonra yazmıştır size? *kahkahalar*

Takip eden yazılı ve sözlü görüşmelerde Dışişleri Bakanı önce bütün belgelerin varlığını reddetti, sonra bu konunun yargıya intikal ettiğini söyleyerek itiraz etti. Sonunda "daha geniş kapsamlı ve masraflı bir araştırmadan" sonra belgelerin "bulduğunu" kabul etti, ama bunların "yazarın akli dengesizliğinin gözönüne alınarak" hak ettiği dikkati göreceğini belirtti. Ayrıca büyük bir düşüncesizlik ederek belgelerin gizli olarak sınıflandırıldığını ekledi.

S: Dışişleri normalde, akli dengesi yerinde olmayan insanların yazılarını gizli olarak sınıflar mı? *kahkahalar*
C: Bu yazılar masum üçüncü şahısları utandırabilecek şeyler içerdiğinde evet.
S: Belki de Dışişleri'ni utandıracak şeyler olabilir mi?
C: Merhumun yakın akrabalarına gereksiz yere yaşatılacak acıları düşünüyordum.
S: O zaman rahat olun. Bayan Quayle'ın yakın akrabası yoktu.
C: Yine de düşünmek zorunda olduğum başka çıkarlar da var.
S: Teşekkür ederim. Sanırım beklediğim cevabı aldım.

Ertesi gün Quayle tarafından kaleme alınan belgelerin ortaya çıkarılması için Dışişleri Bakanlığı'na resmi talepte bulunuldu ve Yüksek Mahkeme'ye baş-

Telegram: @cinciva

vuruyla desteklendi. Aynı anda ve kesinlikle bir tesadüf eseri olmayarak, merhum Dr. Arnold Bluhm'un arkadaşları ve ailesinin doktorları tarafından Brüksel'de paralel bir girişimde bulunuldu. Ön duruşma sırasında çeşitli ırkların oluşturduğu bir arabozucu grubu, sembolik beyaz önlükler giyerek Brüksel Adliye Sarayı'nın dışında televizyon kameralarına gösteri yaparak *Nous Accusons* yazılı pankartlar astı. Sıkıntı hemen bastırıldı. Belçika avukatları tarafından verilen karşı dilekçeler davanın yıllarca sürmesini garanti ediyor. Bununla birlikte, sözkonusu şirketin Karel Vita Hudson olduğu artık bilinen bir gerçek.

* * *

"Yukarda Lokomorinyang çiftliği var," diye Justin'e dahili hattan bilgi verdi Kaptan McKenzie. "Altın ve petrol. Kenya'yla Sudan yüzyıldır onlar için savaşıyor. Eski haritaları Sudan'a veriyor, yenileri Kenya'ya. Birisinin haritayı yapan kişiye rüşvet verdiğini düşünüyorum."

Kaptan McKenzie ne zaman ilgisiz şeylerden söz etmesi gerektiğini çok iyi bilen anlayışlı insanlardan biriydi. Bu kez seçtiği uçak iki motorlu Beech Baron'du. Justin yanındaki yardımcı pilot koltuğunda oturmuş McKenzie'yi ve civardaki pilotların şakalaşmalarını duymadan dinliyordu. "Bugün nasılız Mac? Bulut seviyesinin üstünde miyiz, altında mı? -"Ne cehennemdesin sen be adam?"- "Bir mil sağında, 350 metre altında. Gözlerine ne oldu?" Düz, kahverengi kaya parçalarının üstünde uçuyorlardı. Altlarındaki bulutlar çok yoğundu. Güneşin bir açıklık bulup kayalara çarptığı yerlerde canlı kırmızı lekeler belirmişti. Önlerindeki dağ etekleri karışık ve darmadağındı. Bir yol kayaların arasındaki bir damar gibi kıvrılarak ilerliyordu.

"Cape Town'dan Kahire'ye," dedi McKenzie kısaca. "Deneme."

"Denemem," diye söz verdi Justin itaatkâr bir tavırla.

McKenzie uçağı yana doğru eğdi, yolu izleyerek alçalmaya başladı. Yol bir vadi yolu haline gelmiş, kayaların arasında kıvrılıyordu.

"Sağdaki yol, Arnold ve Tessa'nın Lodwar'a giderken kullandığı yol. Haydutlara aldırmazsan harika bir yoldur."

Justin uyanarak önlerindeki soluk renkli sise dikti gözlerini ve ciplerindeki Arnold'la Tessa'yı görebildi. Yüzleri toz içindeydi, disketleri aralarındaki kutuda hoplayıp zıplıyordu. Nehir Kahire yoluna katılmıştı. Adının Tagua, kaynağının

Telegram: @cinciva

Tagua Dağları olduğunu söylüyordu McKenzie. Tagualar 3500 metre yüksekliğindeydi. Justin bu bilgiyi kibarca kabullendi. Güneş gitti, dağlar kötülük saçan mavi-siyah renge büründü, Tessa ve Arnold gözden kayboldu. Arazi yine başıboş kaldı, ne bir insan, ne bir hayvan vardı görünürde.

"Sudanlı kabile adamları Mogila çiftliğinden gelir," dedi McKenzie. "Ormanlarında hiçbir şey giymezler. Güneye gelince utanıp minicik giysiler giyerler. Ve nasıl koşarlar, anlatamam!"

Justin kibarca gülümsedi. Ağaçsız kahverengi dağlar eğri büğrü bir biçimde yana doğru yükselirken arkasındaki mavi göl ortaya çıkıyordu.

"Turkana mı?"

"Burada yüzmeye kalkma. Çok hızlı değilsen tabii. Temiz su. Muhteşem bir mor renk. Dost timsahlar."

Altlarında keçi ve koyun sürüleri belirdi, sonra da bir köy.

"Turkana kabilesi," dedi McKenzie. "Geçen yıl hayvan hırsızlarına ateş açtılar. Onlardan uzak durmak en iyisi."

"Dururum," dedi Justin.

McKenzie dik, uzun, sorgulayıcı bakışlarla baktı ona. "Uzak durulacak tek insan onlar değil."

"Değildir," diye onayladı Justin.

"Birkaç saat içinde Nairobi'de olabiliriz."

Justin başını iki yana salladı.

"Biraz uzanıp Kampala sınırına götürmemi ister misin seni? Yakıtımız var."

"Çok naziksin."

Kumlu ve terk edilmiş yol tekrar ortaya çıktı. Uçak şiddetle direniyor, ileri atılan bir at gibi sağa sola saldırıyordu. Doğa ona geri dönmesini söyler gibiydi.

"Miller boyunca rüzgâr çok şiddetlidir," diyordu McKenzie. "Bölge rüzgârıyla ünlüdür."

Hiçbirinin yüksekliği birkaç yüz metreden fazla olmayan koni biçimindeki siyah tepelerin arasına konmuş olan Lodwar kasabası altlarında uzanıyordu. Teneke damları, asfalt havaalanı pisti ve okuluyla güzel ve azimli görünüyordu.

"Sanayi yok," dedi McKenzie. "Satın almak istiyorsan inekler, eşekler ve develer için iyi pazardır."

Telegram: @cinciva

"İstemiyorum," dedi Justin gülümseyerek.

"Bir hastane, bir okul, bir sürü asker. Lodwar bütün bölgenin güvenlik merkezidir. Askerler zamanlarının çoğunu Apoi tepelerinde haydut kovalayarak geçirirler, ama bir işe yaramaz. Sudanlı haydutlar, Ugandalı haydutlar, Somalili haydutlar. Haydutlar için gerçekten çok güzel bir havzadır. Sığır hırsızlığı yerel bir spordur," dedi McKenzie tur rehberi rolüne geri dönerek. "Mandango sığır çalar, başka bir kabile tekrar çalana kadar iki hafta eğlenir."

"Lodwar'ın göle uzaklığı ne kadar?" diye sordu Justin.

"Aşağı yukarı elli kilometre. Kalokol'a git. Orada bir balıkçı kulübesi var. Mickie adlı sandalcıyı bul. Oğlu Abraham. Abraham, Mickie'nin yanında olduğu sürece sorun yok, zararı kendinedir."

"Teşekkürler."

Sohbet sona erdi. McKenzie havaalanının üstünden uçtu, inme niyetinde olduğunu işaret ettikten sonra tekrar yükselip geri döndü. Birden yerde bulduları kendilerini. Bir kez daha teşekkür etmekten başka söylenecek şey yoktu.

"Eğer bana ihtiyacın olursa telsizden beni arayabilecek birini bul," dedi pistte ilerlerken. "Eğer ben sana yardım edemezsem Martin adında bir adam var, Nairobi Uçuş Okulu'nun sahibi. Otuz yıldır uçar. Perth ve Oxford'da eğitim almıştır. Benim adımı ver."

Nezaketi elden bırakmayan Justin bir kez daha teşekkür edip not aldı.

"Uçuş çantamı ödünç almak ister misin?" diye sordu McKenzie. Sağ elindeki siyah çantayı göstererek. "Uzun namlulu nişan tabancasıdır, eğer ilgilenirsen. Kırk metreden şansın vardır."

"Ah, ben on metrede bile iyi değilimdir," dedi Justin, Tessa'dan önceki günlerine uzanan bir alışkanlık olarak kendini önemsiz gösteren kahkahasıyla.

"Ve bu da adalet," dedi McKenzie eski püskü tişörtü ve yeşil sandaletleri içindeki yaşlı filozofu tanıtarak. "Adalet seni harekete geçiren şey. Justin, bu adalet. Adalet bu, Justin. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Justin ceketinin içinden kalın bir zarf çıkardı. "Nairobi'ye gittiğinde bunu benim için postalar mısın? Normal posta yeterli. Kız arkadaşıma değil. Avukatımın teyzesine."

"Bu gece atsam olur mu?"

"Bu gece harika olur."

Telegram: @cinciva

"Kendine iyi bak o halde," dedi McKenzie zarfı uçuş çantasına atarak.

"Bakacağım," dedi Justin ve bu kez McKenzie'ye çok nazik olduğunu söylememeyi başardı.

* * *

Göl beyaz, gri ve gümüş rengindeydi. Yukardaki güneş Mickie'nin balıkçı teknesinde siyah beyaz çizgiler oluşturuyordu. Tentenin olduğu yerler siyah, güneşin ahşaba özgürce düştüğü yerler beyaz ve acımasızdı. Güneş, yukarıya doğru yükselen balıkların kabarcıklar oluşturduğu taze suyun üstünde beyazdı, puslu gri dağların üstünde beyazdı, Yaşlı Mickie'nin ve genç oğlu zehirli Abraham'ın -alaycı, içinde gizli bir öfke taşıyan bir çocuktu, McKenzie oldukça haklıydı- siyah yüzlerine düştüğü yerde beyazdı. Abraham anlaşılamayan bir nedenle İngilizce değil Almanca konuşuyordu, bu yüzden sohbetleri üç köşeliydi: Abraham'la Almanca, yaşlı Mickie'yle İngilizce ve aralarında konuştuklarında kiSwahili dili. Justin'in Tessa'ya baktığı yerlerde de beyazdı güneş. Timsahlara rağmen yaramaz bir çocuk edasıyla teknenin kenarında oturmakta ısrar ediyordu Tessa. Bir eliyle babasının öğrettiği gibi tutunuyordu tekneye. Justin de, kayarsa tutabilecek şekilde yakınındaydı zaten. Radyodan İngilizce yayınlanan yemek programında güneşte kurutulmuş domateslerin erdemleri anlatılıyordu.

Başlangıçta hedefini herhangi bir dilde anlatmak oldukça zor geldi Justin'e. Allia Körfezi'ni hiç duymamışlardı. Allia Körfezi onları hiç ilgilendirmiyordu. Yaşlı Mickie onu güneydoğuya, ait olduğu Wolfgang Oteli'ne götürmek istiyordu ve zehirli Abraham bu öneriyi hararetle destekliyordu. Vaha Mzunguların kaldığı yerdi, bölgedeki ilk oteldi, film yıldızları, rock yıldızları ve milyonerleriyle ünlüydü. Vaha, bunu biliyor olsa da olmasa da Justin'in gittiği yerdi hiç kuşkusuz. Ancak Justin cüzdanından Tessa'nın küçük fotoğrafını çıkardığı -gazetecilerin kirletemediği pasaport fotoğrafıydı bu- zaman yolculuğunun gerçek amacı açık hale geldi ve huzursuzlanıp sustular. Yani Justin, Noah'ın ve Mzungu kadının öldürüldüğü yeri mi görmek istiyordu, diye sordu Abraham.

Evet, lütfen.

Justin, polisin ve pek çok gazetecinin orayı ziyaret ettiğini, bulunabilecek her şeyin bulunduğunu, ayrıca Lodwar polisinin ve Nairobi özel birliğinin orayı

Telegram: @cinciva

turistlere, gezginlere, ödül avcılarına ve orada işi olmayan herkese ayrı ayrı ve birlikte yasakladıklarını biliyor muydu, diye soruyordu Abraham ısrarla.

Justin bunları bilmiyordu, ama kararından dönmeyecekti ve bunun için yüklü bir miktar ödemeye hazırdı.

Ayrıca orasının perili olduğunu, Noah ve Mzungu kadının öldürülmesinden önce de öyle olduğunu biliyor muydu? Ama para konusu geçtiği için bu kez eskisi kadar ısrarcı değillerdi.

Justin hayaletlerden korkmadığını söyledi.

Başlangıçta, yapacakları işin kasvetli doğasına saygı gereği yaşlı adamla yardımcısı melankolik bir tavır takındılar ve onları bu durumdan çıkarmak için Tessa'nın çok uğraşması gerekti. Ama her zamanki gibi pruvadan yaptığı nükteli yorumların yardımıyla başarılı oldu. Başka balıkçı teknelerinin de yardımı olmuştu. Tessa onlara sesleniyordu -ne yakaladınız?- onlar da karşılık veriyorlardı: bu kırmızı balıkları, bu mavi balıkları, bu gökkuşağı rengindeki balıkları. Coşkusu öylesine bulaşıcıydı ki, Justin kısa sürede Mickie ve Abraham'ı da canlandırmayı başarmıştı. Bu sayede meraklarını da daha verimli alanlara yöneltebilmişlerdi.

"İyi misiniz, bayım?" diye sordu Mickie, yaşlı bir doktor gibi gözlerine dikkatle bakarak.

"Ben iyiyim. İyiyim. Çok iyiyim."

"Sanırım ateşiniz var, bayım. Neden gölgede biraz dinlenmiyorsunuz, size içecek bir şeyler getireyim."

"Tamam. İkimiz oturalım gölgede."

"Teşekkürler, bayım. Tekneyi idare etmem gerekiyor."

Justin tentenin altına oturdu, bardağındaki buzla boynunu ve alnını serinletti. Yanlarında getirdikleri insanların biraz garip olduğunu kabul etmeliydi, ama konu davet etmek olunca Tessa son derece çılgınlaşabiliyordu. Seni görmek çok güzel, Porter, seni de, Veronica ve bebeğiniz Rosie'yi görmek de her zaman bir zevk olmuştur, hayır -buna hiç itiraz yok. Hem Tessa, Rosie'yle herkesten daha iyi anlaşıyor. Ama Bernard ve Celly Pellegrin tam bir hata, sevgilim. Bernard'ın iğrenç tenis takımına bir değil üç raket sığdırması ne kadar Bernard'a özgü bir hareket. Woodrow'lara gelince... dürüst olmak gerekirse, aramızdaki hiç umut vermeyenlerin bile altın kalbi olduğuna dair övgüye değer,

Telegram: @cinciva

ama yanlış inancından vazgeçmenin zamanı geldi. Ve Tanrı aşkına, her an benimle sevişecekmiş gibi bakmayı bırak. Sandy şimdi bile gömleğinin içine bakacağım diye deli oluyor.

"Ne oldu?" diye birden sordu Justin.

Önce Mustafa sandı. Sonra yavaş yavaş fark etti ki, Mickie onu uyandırmak için omzunu yakalamış sarsıyordu.

"Geldik, bayım, doğu kıyısındayız. Trajedinin olduğu yere yakınız."

"Ne kadar uzakta?"

"Yürüyerek on dakika. Size eşlik edeceğiz."

"Bu gerekli değil."

"Hem de çok gerekli, bayım."

"*Fehlt dir?*" diye sordu Abraham, Mickie'nin omzunun üstünden.

"*Nichts.* Bir şey yok. Ben iyiyim. İkiniz de çok naziksiniz."

"Biraz su için, bayım," dedi Mickie bir bardak suyu ona uzatarak.

Uygarlığın beşiğinde geniş bir kaya parçasının üstüne tırmandılar. "Burada bu kadar çok uygar insan olduğunu bilmiyordum," dedi Tessa'ya, İngiliz aptalı oynayarak. Tessa keyifle güldü. Gloria önden gidiyordu, eh, öyle olacaktı tabii. O kraliyet ailesini uygun İngiliz adımları ve dışarı çıkık dirsekleriyle hepimizi geçebilir. Pellegrin söyleniyordu, ki bu da normaldi. Karısı Celly sıcağa dayanamadığını söylüyor, her zamanki gibi. Babasının sırtındaki Rosie Coleridge, Tessa'nın şerefine güzel bir şarkı söylüyor-hepimiz o tekneye nasıl sığdık?

Mickie durdu, bir elini yavaşça Justin'in koluna koydu. Abraham arkalarında duruyordu.

"Burası karınızın öldüğü yer, efendim," dedi Mickie yavaşça.

Ama zahmet etmesine gerek yoktu, Justin zaten biliyordu. Fakat Tessa'nın kocası olduğunu nasıl anladığını bilmiyordu, belki de Justin uykusunda söylemişti bunu. Orayı fotoğraflarda görmüştü, alt katın kasvetinde ve rüyalarında. Şuradan kurumuş nehir yatağı geçiyordu. Şurada Ghita ve arkadaşlarının diktiği üzücü küçük taş yığını vardı. Etrafında, bugünlerde çok bilinen bir olayın gerçekleştiği her yerde olduğu gibi bir çöplük yatıyordu: bitmiş film kutuları, sigara paketleri, plastik şişeler ve kâğıt tabaklar. Daha yukarda -beyaz kayaların oluşturduğu yamacın otuz metre yukarsında- safari kamyonetinin Tessa'nın cipinin yanına gelip lastiğini patlattığı, cipin tam bu yamaçtan kaymasına neden

Telegram: @cinciva

olarak tüfekleriyle ve ellerinde başka her ne varsa peşinden koştukları tozlu yol uzanıyordu. Ve şurada -Mickie eğri büğrü olmuş yaşlı parmağıyla işaret ediyordu- cipin sel yarıntısında kayarken kayalara sürtünen boyası görünüyordu. Ve kayanın yüzeyi, çevresindeki siyah volkanik kayaların tersine mezartaşı kadar beyazdı. Ve belki üzerindeki kahverengi lekeler gerçekten de Mickie'nin ima ettiği gibi kandı. Ama Justin onları incelediğinde liken olabileceğine karar verdi. Bir bazalt kayası bulup üstüne oturdu. Sarhoş olduğunu hissediyordu, ama aklı başındaydı. Mickie ona bir şişe su uzatınca Justin şişeyi aldı, kapağını tekrar kapatıp ayağının dibine koydu.

"Bir süre yalnız kalmak istiyorum, Mickie," dedi. "Neden sen ve Abraham gidip balık avlamıyorsunuz, işim bitince sizi kıyıdan çağırırım."

"Sizi teknede beklemeyi tercih ederiz, bayım."

"Neden balığa çıkmıyorsunuz?"

"Burada sizinle kalmayı tercih ediyoruz. Ateşiniz var."

"Artık geçiyor. Yalnızca birkaç saat var." Saatine baktı. Öğleden sonra dörttü. "Hava ne zaman kararıyor?"

"Yedide, bayım."

"Tamam. Beni o zaman alabilirsiniz. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa seslenirim." Ve daha kararlı bir şekilde ekledi. "Yalnız kalmak istiyorum, Mickie. Buraya bunun için geldim."

"Evet, efendim."

Gittiklerini duymadı. Bir süre için hiç ses duymadı. Daha sonra gölde arasıra patlayan kabarcıklar ve tek tük geçen teknelerin sesini duydu. Bir çakal uludu, gölün kenarındaki palmiye ağacına doğru ilerleyen bir akbaba ailesi karşılık verdi. Tessa'nın bir kere daha dünyaya gelse, tam burada, Afrika'da, adaleti gerçekleştirmeye giderken ölmek istediğini söylediğini duydu. Biraz su içti, ayağa kalktı, gerinip kayanın üstündeki boya izlerinin yanına gitti, çünkü burada ona yakın olduğunu biliyordu. Fazla çaba harcaması gerekmedi. Elini izlerin üstüne koyduğunda, arabanın kapısının genişliğini düşerse, otuz santim uzaktaydı ondan. Aralarında Arnold'ın olduğunu düşünürse belki kırk santim. Burada biraz gülmeyi bile başardı, çünkü onu emniyet kemeri takmaya ikna etmek için büyük çaba harcaması gerekiyordu her zaman. Delik deşik Afrika yollarında serbest kalmanın daha iyi olacağını söylüyordu her zamanki inatçılığıy-

Telegram: @cinciva

la. Böylece her çukura patates çuvalı gibi düşmektense araba içinde kıvrılıp bükülür, yana kaçabilirdiniz. Boya izlerinden sel yarıntısına kadar inip, elleri cebinde, kurumuş nehir yatağının başında dikildi. Cipin son kez durduğu noktaya bakıp zavallı Arnold'ın içinden çıkarılışını, uzun ve korkunç idamının gerçekleştirileceği yere götürülüşünü hayal etti.

Sonra, metodik bir insan olarak oraya ilk geldiğinde oturma yeri olarak seçtiği kayaya geri döndü, tekrar oturdu. Nairobi'deki evlerinin bahçesine diktiği floks çiçeğinden hiç farklı olmayan küçük mavi çiçeği incelemeye verdi kendini. Ama sorun, çiçeğin gördüğü yere ait olup olmadığından emin olmamasıydı, yoksa çiçeği Nairobi'de değil de Engadine'deki otelinin etrafını çeviren otlakta mı görmüştü? Çiçeklere karşı ilgisi çok azalmıştı. Artık çiçeklerden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen tatlı adam görüntüsü vermek istemiyordu. Kıyı tarafından gelen motor sesini duyduğunda hâlâ doğasındaki bu değişimi düşünüyordu. Mickie sonunda gitmeye karar verdi, diye düşündü; gerçek balıkçılar için akşam karanlığında balık avlanmak karşı konulmaz bir istekti. Bunun üzerine Tessa'yı balık avlamaya götürmeye ikna etme girişimleri geldi aklına. Bu gezintilerin çoğu balıksız, ama bol miktarda denetimsiz sevişmeyle dolu geçerdi, belki de bu yüzden onu ikna etmeyi o kadar istiyordu. Gülümseyerek küçük bir teknenin dibinde aşk yapmanın zorluğunu düşünürken Mickie'nin balık gezintisi konusunda farklı bir karara vardı, öyle bir şey olmuyordu.

Mickie karar değiştirmemişti, karşı konulmaz isteğe teslim olmamıştı.

O Mickie değildi.

Mickie hakkında bir şey vardı, bunu ona baktığınızda anlıyordunuz ve Tessa da aynı şeyi hissetmişti. Bu adam sizin aile koruyucunuzdu, bu yüzden onu Mustafa'yla karıştırmak çok kolaydı.

Yani Mickie balığa çıkmamıştı.

Ama gitmişti. Zehirli Abraham'ı da yanında götürüp götürmediği aydınlığa kavuşmamış bir noktaydı. Ama Mickie gitmişti ve tekne de gitmişti. Göle geri dönmüştü, teknenin motor sesi gitgide hafifliyordu.

Peki neden gitmişti? Gitmesini kim söylemişti? Gitmesi için para mı ödemişlerdi? Gitmesini mi emretmişlerdi? Eğer gitmezse kötü şeyler olacağına dair tehdit mi etmişlerdi? Mickie telsizinden ya da kıyıdaki bir adamdan, parasını almadığı bir işi yarım bırakıp gitmesi için kendisini ikna edecek nasıl bir mesaj

Telegram: @cinciva

almıştı? Yoksa Markus Lorbeer arkadaşlarının biraz daha fazla güvenini kazanmayı mı istemişti? Bu kez yoldan gelen bir başka motor sesi duyduğunda bunları düşünüyordu. Akşam karanlığı hızla çöküyordu artık, ışık iyice azalmaya başlamıştı. Bu yüzden yoldan geçen bir arabanın en azından kısa farlarını yakmasını beklerdi, ama bu araba -ya da her neyse- öyle yapmamıştı, bu da Justin için çok şaşırtıcıydı.

Aklından geçen bir düşünce -bunun nedeni arabanın salyangoz hızıyla ilerliyor olmasıydı- şoförün alışkanlığı olduğu üzere hız sınırının beş mil altında giden Ham olduğuydu. Milano'daki korkunç teyzesine gönderdiği mektupları aldığını, Tessa'nın adaletsiz dünyasının kısa sürede düzeltileceğini söylemeye gelmişti, hem de Tessa'nın sık sık ifade ettiği gibi Sistem kendisini kendi içinde düzeltilecekti. Sonra düşündü: Bu araba değil, yanıldım. Küçük bir uçak. Sonra ses hepten kesildi, neredeyse hayal gördüğünü düşünmeye başlayacaktı; örneğin,Tessa'nın cipini duyduğunu sanmıştı, sanki cip bir saniye içinde yolun başına gelecek, Tessa Mephisto çizmeleriyle aşağı atlayacak, hoplaya zıplaya yamaçtan inerek işi bıraktığı yerden devraldığı için Justin'i tebrik edecekti. Ama gelen Tessa'nın cipi değildi, tanıdığı hiç kimseye ait değildi araç. Bakmakta olduğu şey, koyu mavi ya da koyu yeşil renkli, karanlıkta bunu söylemek zordu, uzun bir cip ya da kamyonetti -hayır, safari kamyonetiydi- ve az önce Tessa'yı seyrettiği yerde duruyordu. Bu, Nairobi'ye döndüğünden beri beklediği türde bir şey olmasına ve bu yüzden Donohue'nin kendisine yaptığı uyarıyı gereksiz bulmasına rağmen -ve uzaktan da olsa böyle bir şeyi diliyor olmasına rağmen- olağanüstü bir mutluluk duygusu hissetti -yaşadığı tamamlama duygusundan söz etmeye ise gerek yok. Tessa'ya ihanet edenlerle karşılaşmıştı elbette: Pellegrin, Woodrow, Lorbeer. Skandal bir biçimde ortadan kaybolan muhtırasını onun için yeniden yazmıştı. Parça parça yazmıştı, ama bu kaçınılmazdı. Ve şimdi de, görünüşe göre, Tessa'nın son sırrını paylaşmak üzereydi.

İkinci kamyonet birincinin arkasında durdu. Hafif ayak seslerini duydu, karanlıkta bol giysiler içindeki zinde adamların hızla hareket ettiğini seçebildi. Bir adam ya da kadının ıslık çaldığını duydu, arkasından bir ıslık ona karşılık verdi. Sportsman sigarasının dumanını gördüğünü sandı, belki doğru da olabilirdi bu. Etrafında ışıklar yanınca karanlık birden daha da koyulaştı ve en güçlü ışık onu etkisi altına aldı. Beyaz kayalardan inen ayak seslerini duydu.

Telegram: @cinciva

Yazarın Notu

İzin verin hemen Nairobi'deki İngiliz Yüksek Komiserliği'nin korumasını yapayım. Orası tarif ettiğim yer değil, çünkü içine hiç girmedim. Orada tarif ettiğim insanlar çalışmıyor, çünkü onlarla ne tanıştım, ne de konuştum. Yüksek Komiser'le birkaç yıl önce tanıştım. Norfolk Oteli'nin verandasında zencefil birası içtik birlikte, hepsi bu. Benim Porter Coleridge'imle dış görünüş ya da başka bir açıdan hiçbir benzerlik taşımıyor. Zavallı Sandy Woodrow'a gelince... eh, yazdığım gibi Nairobi İngiliz Yüksek Komiserliği'nde bir başataşe olsaydı, onun meslektaşının karısına asla göz koymayacak veya önemli belgeleri yok etmeyecek çalışkan ve dürüst bir adam ya da kadın olacağından emin olabilirsiniz. Ama öyle biri yok. Nairobi Başataşeliği pek çok temsilcilikte olduğu gibi tarihe karıştı.

Avukatların evreni idare ettiği bu en sıcak günlerde, tamamen doğru olan bu sözlerimde ısrar etmeliyim. Bir kişi dışında, bu hikâyedeki hiç kimse ve hiçbir şirket, Tanrı'ya şükür, gerçek dünyadaki bir kişi ya da kuruluşa dayanmamaktadır. İster Woodrow, Pellegrin, Landsbury, Crick ya da Curtiss'i, isterse korkunç ThreeBees Şirketi'ni veya Karel Vita Hudson'ı düşünüyor olun. İstisna vahadaki otelin sahibi harika Wolfgang'dır. Orayı ziyaret eden herkesin hafızalarına kazınan bir karakter olduğu için onun yerine hayali bir kişi yaratmaya çalışmak çok gülünç olurdu.

Dypraxa diye bir ilaç yok, hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman da olmayacak. Afrika'da ya da başka bir yerde piyasaya sürülen -ya da sürülmek üzere olan- bildiğim harika bir verem ilacı yok, bu yüzden şansın da yardımıyla ha-

Telegram: @cinciva

yatımın geri kalanını mahkemelerde ya da daha kötü yerlerde geçirmeyeceğim, yine de bugünlerde bundan asla emin olamazsınız. Ama size şu kadarını söyleyebilirim. İlaçlara ait vahşi ormandaki yolculuğumda ilerlerken fark etmeye başladım ki, benim hikâyem gerçekle karşılaştırıldığında bir tatil kartı kadar uysal kalıyor.

Daha mutlu şeylerden söz etmek amacıyla, bana yardım eden isimlerinden söz edilmesini isteyenlere ve bana yardım edip iyi nedenler yüzünden isimlerinden söz edilmesini istemeyenlere içten teşekkürlerimi sunmak istiyorum.

Ted Younie, Afrika sahnesinin uzun süreli ve merhametli gözlemcisi, önce ilaç şirketleri konusunu kulağıma fısıldayıp daha sonra birkaç aykırılığı düzeltmemi sağladı.

Dr. David Miller, Afrika ve Üçüncü Dünya konusunda deneyimleri olan ve verem sorununu ele almayı öneren doktor, ilaç şirketlerinin tıp mesleğine karşı giriştikleri karmaşık ve masraflı baştan çıkarma savaşına gözlerimi açtı.

Dr. Peter Godfrey-Fausett, Londra Hijyen ve Tropik Tıp Okulu'nda kıdemli öğretim görevlisi, hem başlangıçta, hem de müsvedde aşamasında bana değerli öğütler verdi.

Arthur, pek çok işten anlayan ve merhum Amerikan yayıncım Jack Geoghegan'ın oğlu, bana Moskova ve Doğu Avrupa'da ilaç temsilcisi olarak yaşadığı korkunç hikâyeleri anlattı. Jack'in müşfik ruhu bize başkanlık etti.

Daniel Berman, Cenova'daki Médecins Sans Frontières'de görevli, bana gerekli bilgileri sağladı; bu yolculuk her şeye değdi.

Almanya'daki BUKO Bielefeld Pharma-Kampagne -romanımdaki Hippo'yla karıştırılmasın- bağımsız olarak finanse edilen, ilaç şirketlerinin özellikle Üçüncü Dünya'yla ilgili olarak yaptıkları yanlış işleri ortaya çıkarmak için mücadele veren az sayıda aklı başında ve üstün nitelikli insanların çalıştığı bir şirket. Eğer cömert olduğunuzu düşünüyorsanız işlerine devam edebilmeleri için onlara para gönderin lütfen. Tıbbi görüşler ilaç devleri tarafından sinsice ve metodik olarak bozulmaya devam ederken BUKO'nun hayatta kalması daha büyük önem taşıyor. BUKO yalnızca bana yardım etmekle kalmadı, sorumlu ilaç şirketlerinin erdemlerini anlatmamı da istedi. Onlara olan sevgimden dolayı çeşitli yerlerde istediklerini yapmaya çalıştım, ama hikâye bundan ibaret değildi.

Telegram: @cinciva

Dr. Paul Haycock, uluslararası ilaç şirketinin kıdemli çalışanı ve Tony Allen, Afrika'ya yardımda görev almış olup yüreği ve kalbi olan bir insan, bilgilerini, esprilerini ve önerilerini benimle paylaştılar. Zaman zaman mesleklerine karşı gerçekleştirdiğim saldırıları zarafetle karşıladılar.

Birleşmiş Milletler'de son derece değerli birkaç kişiden yardım aldım. Hiçbirinin ne yaptığım konusunda en ufak bir fikri yoktu; yine de isimlerini vermemenin daha iyi olacağını düşünüyorum.

Kenya'da bana çok yardımları dokunan insanların isimlerini de vermemeye üzülerek karar verdim. Ben romanı yazarken, son otuz altı yıldır Kenya için çalışan Minnesota'lı bir rahip olan John Kaiser'in öldüğüne dair haberler geldi. Cesedi, Kenya'dan elli mil kuzeybatıda olan Naivasha'da bulundu. Başında bir kurşun yarası vardı. Yakınlarda bir tüfek bulundu. Bay Kaiser uzun süredir Kenya hükümetinin insan hakları politikasını, daha doğrusu böyle bir politikasının olmayışını eleştiriyordu. Bu tür kazalar yine olabilir.

On sekizinci bölümde Lara'nın sıkıntılarını tarif ederken birkaç olaydan yola çıktım. Özellikle Kuzey Amerika kıtasında, ilaç patronlarıyla aynı fikirde olmama cesaretini gösteren ve neden oldukları sıkıntı yüzünden karalama ve eziyetle karşılaşan çok değerli tıbbi araştırmacılardan yararlandım. Sözkonusu olan şey, rahatsızlık veren bulgularının doğru olup olmadığı değil. Konu, şirket açgözlülüğüyle çatışan birey vicdanı. Konu, doktorların satın alınmamış tıbbi görüş bildirme gibi birincil hakları ve hastalarını, uyguladıkları tedavide bulunduğuna inandıkları riskler konusunda haberdar etme görevleri.

Ve son olarak, eğer tesadüfen yolunuz Elba Adası'na düşerse, lütfen Tessa ve İtalyan atalarına tahsis ettiğim güzel ve eski evi ziyaret edin. Adı La Chiusa di Magazzini ve Foresis ailesine ait. Foresis'ler kendi üzüm bağlarından kırmızı, beyaz ve gül şarabıyla likör ve zeytinliklerinden kusursuz zeytinyağı yapıyorlar. Kiralayabileceğiniz birkaç sayfiye evleri var. Hayatın büyük gizemlerine cevap arayanların geçici olarak inzivaya çekilebilecekleri bir zeytinyağı odası bile var.

John le Carré
Aralık, 2000

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva

PATRICIA CORNWELL

ARI KOVANI

TÜRKÇESİ
DEMET GÜNVER

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva

le CARRÉ

Justin Quayle Kuzey Kenya'da görevli bir diplomattır. Boş zamanlarında amatörce bahçıvanlık yapmaktadır. Ancak, karısının hunharca bir cinayete kurban gitmesi tüm hayatını bir anda allak bullak eder. Quayle karısının katillerini yakalamak amacıyla tek başına maceralı bir yolculuğa atılır.

Araştırmaları onu dünyanın pek çok ülkesine sürüklerken önüne çıkan gerçekler karısının bildiğinin dışında bir yaşamı olduğunu gösterir.

Birlikte yaşamaya fırsat bulamadığı karısının, terör ve komplolar konusunda parmağı olduğunu öğrenir. Şimdi asıl 'gerçeği' öğrenmek için yeni bir hayat onu beklemektedir.

ISBN 975-21-0211-5

9 789752 102118

Telegram: @cinaiva